

EDITOR: Phurn Phurn ---

<https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com/>

CẢ ĐỜI SỬNG ÁI

NGHÊ ĐA HỈ

Mục lục

□ Văn Án □

□ Chương 1 □: Ai Dám Làm Cho Tranh Gia Tức Giận Thế Này?

□ Chương 2 □: Ngọt Chết Anh

□ Chương 3 □: Cậu Thật Sự Vừa Ý?

□ Chương 4 □: Ngực Nhỏ Vẫn Đẹp Mà

□ Chương 5 □: Làm Sao Mà Anh Không Nghĩ Tới Chuyện Kia Chứ?

□ Chương 6 □: Nóng Ran

□ Chương 7 □: Thân Thể Của Anh

□ Chương 8 □: Bảo Bối Nhỏ

□ Chương 9 □: Anh Thật Ngốc Nghếch, Trông Như Một Người Khác Vậy

Thông Báo Nhỏ

□ Chương 10 □: Tâm Ngứa

□ Chương 11 □: Thích Cậu Thì Làm Sao Bây Giờ?

□ Chương 12 □: Hôn Gián Tiếp

□ Chương 13 □: Ngón Tay Đầu Là Mùi Vị Của Anh

□ Chương 14 □: Anh, Sức Lực Mạnh Mẽ

□ Chương 15 □: Hai Người Đang Yêu Nhau Sao?

□ Chương 16 □: Mùi Vị Đàn Ông

□ Chương 17 □: Thật Sự Thích Cô

□ Chương 18 □: Bị Đánh

□ Chương 19 □: Ai Đánh?

□ Chương 20 □: Biết Thế Nào Là Hôn Môi Chưa?

□ Chương 21 □: Anh Như Vậy, Có Tư Cách Gì Thích Chu Tương Tương?

□ Chương 22 □: Cậu... Đừng Sát Lại Gần Tôi Như Thế

□ Chương 23 □: Tôi Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Cậu

□ Chương 24 □: Nụ Hôn Đầu

□ Chương 25 □: Khẳng Định Không Để Cho Cậu Mất Mặt, Không Kéo Chân

Cậu Lại

□ Chương 26 □: So Với Mặt Còn Ngọt Hơn

□ Chương 27 □: Nhớ Anh Không?

□ Chương 28 □: Phó Tranh, Anh Không Được Có Chuyện Gì

□ Chương 29 □: Tại Sao Anh Cứ Như Vậy Thích Em

□ Chương 30 □: Vợ, Cho Hôn Một Cái Đi

□ Chương 31 □: Phó Tranh, Anh Mau Nghe Lời

□ Chương 32 □: Chu Tương Tương, Có Phải Em Sợ Không?

□ Chương 33 □: Muốn

□ Chương 34 □: Hẹn Tốt Nghiệp Đi Du Lịch

□ Chương 35 □: Đưa Em Lên Núi Ngắm Sao

□ Chương 36 □: Vợ Anh Chỗ Nào Cũng Xinh Đẹp Hết

□ Chương 37 □: Ngọt Như Mật

□ Chương 38 □: Bạn Học Phó Tranh, Cố Gắng Lên! Thầy Coi Trọng Em!

□ Chương 39 □: Bạn Học Phó Tranh, Chỉ Số Thông Minh Rất Cao

□ Chương 40 □: Ôi Chao, Cơm Hộp Tình Yêu

- ❑ Chương 41 ❑: [Đôi Với Em Thật Tốt](#)
- ❑ Chương 42 ❑: [Thật Ngọt](#)
- ❑ Chương 43 ❑: [Kết Thúc Lớp Mười Một](#)
- ❑ Chương 44 ❑: [Có Thể Không Cần Rời Xa Nhau Được Không](#)
- ❑ Chương 45 ❑: [Anh Yêu Em](#)
- ❑ Chương 46 ❑: [Đêm Ngược Ngày Thi Đại Học](#)
- ❑ Chương 47 ❑: [Nụ Hôn Ngọt Ngào](#)
- ❑ Chương 48 ❑: [Vợ Hôn Một Cái](#)
- ❑ Chương 49 ❑: [Ngủ Chung](#)
- ❑ Chương 50 ❑: [Chu Tương Tương, Anh Muốn Ôm Em](#)
- ❑ Chương 51 ❑: [Tuyên Thệ Trăm Ngày Trước Khi Thi Đại Học](#)
- ❑ Chương 52 ❑: [Du Lịch Tốt Nghiệp](#)
- ❑ Chương 53 ❑: [Ngả Bài](#)
- ❑ Chương 54 ❑: [Nếu Như Đến Một Ngày, Anh Chỉ Có Hai Bàn Tay Trắng](#)
- ❑ Chương 55 ❑: [Mẹ Không Cho Phép Con Và Phó Tranh Quen Nhau!](#)
- ❑ Chương 56 ❑: [Chờ Việc Này Điều Tra Xong Sẽ Thả Ra](#)
- ❑ Chương 57 ❑: [Sủi Cảo Và Bánh Trôi](#)
- ❑ Chương 58 ❑: [Đi Du Lịch](#)
- ❑ Chương 59 ❑: [Cậu Thật Sự, Xác Định, Nhất Định Phải Mặc Loại Áo Tắm Trẻ](#)

Em Đây?

- ❑ Chương 60 ❑: [Ngọt Ngào](#)
- ❑ Chương 61 ❑: [Thư Thông Báo Trúng Tuyển](#)
- ❑ Chương 62 ❑: [Đại Soái Ca Khoa Kiến Trúc](#)
- ❑ Chương 63 ❑: [Đây Là... Bạn Trai Tớ...](#)
- ❑ Chương 64 ❑: [Trông Đẹp Trai Như Vậy, Nhất Định Đã Có Bạn Gái](#)
- ❑ Chương 65 ❑: [Quà Sinh Nhật 20 Tuổi](#)
- ❑ Chương 66 ❑: [Ai Cũng Không Thể So Sánh Với Em](#)
- ❑ Chương 67 ❑:
- ❑ Chương 68 ❑: [Đính Hôn](#)
- ❑ Chương 69 ❑: [Dọn Ra Bên Ngoài Ở](#)
- ❑ Chương 70 ❑: [Lễ Tình Nhân, Trượt Tuyết](#)
- ❑ Chương 71 ❑: [Ngọt Vô Cùng](#)
- ❑ Chương 72 ❑: [Tớ Cảm Thấy Phó Tranh Nhà Cậu Có Thể Sẽ Làm Ra Chuyện](#)

Lớn.

- ❑ Chương 73 ❑: [Em Đồng Ý, Đồng Ý Cùng Anh Bách Niên Giai Lão, Đời Đời](#)

Kiếp Kiếp

- ❑ Chương 74 ❑: [Phó Tranh, Hai Chúng Ta Cũng Dọn Ra Ngoài Ở Đi](#)
- ❑ Chương 75 ❑: [Lĩnh Chứng](#)
- ❑ Chương 76 ❑: [Bà Phó](#)
- ❑ Chương 77 ❑: [Nhà Của Bọn Họ](#)
- ❑ Chương 78 ❑: [Giúp Em Cởi](#)
- ❑ Chương 79 ❑: [Anh Có](#)
- ❑ Chương 80 ❑: [Que Thử Thai](#)
- ❑ Chương 81 ❑: [Đêm Đó, Là Cố Ý?](#)
- ❑ Chương 82 ❑: [Trong Tám Tháng, Anh Đừng Có Chạm Vào Em](#)
- ❑ Chương 83 ❑: [Sau Đây Về Nhà Sớm](#)
- ❑ Chương 84 ❑: [Có Động Lòng Một Chút Nào Không?](#)
- ❑ Chương 85 ❑:

- ▣ Chương 86 ▣: Hôn Lễ Và Chờ Sinh
  - ▣ Chương 87 ▣: Ma Vương Nhỏ Bấy Cha
  - ▣ Chương 88 ▣: Vợ Ngoan, Chờ Anh!
  - ▣ Chương 89 ▣: Dùng Sức Quá Mạnh!
  - ▣ Chương 90 ▣: Đại Kết Cục -- Ngọt Như Mật
- Đôi Lời Cuối Truyện

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ **Văn Ân** □

Hot boy Tam Trung cả ngày ở trường học lẫn lộn làm trời làm đất, đột nhiên đến một ngày lại có thể lấy sách giáo khoa bắt đầu nghiêm túc đọc sách.

Một đám anh em đều bị dọa đến tè ra quần!

Người thứ nhất: Mẹ kiếp, đại ca à anh bị cái quỷ yêu gì ám vậy? Có cần em đưa anh đi bệnh viện tâm thần hay không?

Người thứ hai: Trời ơi, đại ca, anh đừng dọa em nữa, đọc sách là việc tao nhả, anh coi anh hợp chỗ nào?! Đi thôi, đi uống rượu!

Phó Tranh đá một cái, "Tụi bay, cút xa ra một chút! Đừng ngăn cản tao thi đậu Thanh Hoa!"

Chúng anh em: ".....!!!"

Xong rồi xong rồi, lão đại bọn họ bệnh cũng không nhẹ, vậy mà lại bắt đầu mở to mắt mơ mộng hảo huyền!

Tất cả mọi người cho rằng Phó Tranh đang nằm mơ giữa ban ngày, đọc sách chẳng qua là tâm huyết dâng trào, không ai xem trọng việc anh làm.

Cho đến một năm sau, anh cầm được thư thông báo trúng tuyển Thanh Hoa.

Mọi người: "Ông trời ơi! Ca, từ đếm ngược toàn trường đến thi đậu Thanh Hoa, có kinh nghiệm học tập gì sao?"

Phó Tranh cười giấu cợt, đặt biệt vênh váo, "Không có biện pháp, chỉ số thông minh quá cao."

Mọi người: Làm ơn! Nói tiếng người!

Phó Tranh trầm mặc vài giây, vô cùng nghiêm túc nói: "Vợ tôi ưu tú như vậy, tôi không thể để cô ấy mất mặt."

Sau khi lên đại học, bạn cùng phòng hỏi Chu Tương Tương: "Tại sao cậu và bạn trai lại quen nhau?"

Chu Tương Tương nói: "Anh ấy vì muốn thi chung một trường học với mình, suốt một năm, mỗi ngày chỉ ngủ được ba giờ."

-- Vì xứng đôi với cô, anh nguyện giao ra tất cả, trở thành con người ưu tú.

□ Edit chưa có sự đồng ý của tác giả, vui lòng không mang truyện đi nơi khác! □

!!! Truyện được đăng trên Wordpress và Wattpad của Vườn Cà Rốt !!!

Link Wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com/>

Lần đầu edit, có gì sai sót mong mọi người nhẹ nhàng góp ý để bé rút kinh nghiệm 🍷

Không yêu xin đừng nói lời cay đắng. :((

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 1 □: Ai Dám Làm Cho Tranh Gia Tức Giận Thế Này?

Editor: Phun Phun - Chủ Vườn Cà Rốt □

!!! Lần đầu edit, có gì sai sót mong mọi người góp ý. Xin cảm ơn.
!!!

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

"Tương Tương, trong khoảng thời gian này con cứ yên tâm ở nơi này, cần cái gì cứ nói với chú, ngàn vạn không cần khách khí."

Con người chú Phó rất tốt, từ lúc cô bước vào nhà, vẫn luôn tiếp đón cô rất nhiệt tình.

Chu Tương Tương rất cảm kích, mỉm cười gật đầu, "Cảm ơn chú."

Cha Chu Tương Tương và Phó Chấn Sơn là bạn tốt.

Chu Hoa Lâm và vợ vừa mới bắt đầu việc làm ăn ở nước ngoài, bận rộn không thể chăm sóc con gái, liền đưa con gái đến nhà bạn tốt ở nhờ mấy ngày.

Phó Chấn Sơn giúp Chu Tương Tương mang va li hành lý vào nhà, quay đầu lại hỏi dì Dung quản gia, "Đã gọi điện thoại cho thiếu

gia chưa? Không phải đã nói với nó hôm nay nhà có khách đến sao? Tại sao vẫn chưa về?!"

Nhắc tới đứa con không biết cố gắng của mình, giọng nói Phó Chấn Sơn liền không tốt.

Chu Tương Tương trầm mặc không lên tiếng. Nghe ba nói, chú Phó có con trai, học ban nhất giống cô.

Dì Dung vội vàng nói: "Lão gia, đã gọi điện cho thiếu gia... Thiếu gia cậu ấy...."

.....

Sinh nhật 18 tuổi Lục Quýnh bao một phòng bao ở hội sở* M.R, hẹn các anh em tốt trong nhóm đến chúc mừng.

(Hội sở*: Club)

Trên bàn bày một đồng chai rượu.

Phó Tranh lại thua bài, Lục Quýnh đem rượu rót đầy cho anh, "Tranh ca, hôm nay anh có chuyện gì vậy? Không có tâm trạng sao?"

Phó Tranh nghĩ đến về sau trong nhà nhiều thêm một nữ nhân, phiền chịu không nổi, khó chịu ngửa đầu đem rượu một ngụm uống hết, "Loảng xoảng" âm thanh rúng động, cái ly đập thật mạnh trên khay trà thủy tinh.

"..." Phó Tranh nổi giận, xung quanh trong nháy mắt im lặng, mọi người hai mắt nhìn lẫn nhau, không ai dám lên tiếng.

Phó Tranh dựa lưng vào ghế sofa, bực bội tháo cúc áo sơ mi, lấy điều thuốc ra từ trong túi quần, bật lửa, hút hai cái.

Thấy mọi người đều nhìn mình chằm chằm, nhú mày. "Nhìn tôi làm cái gì, nên làm gì thì làm đi."

Phó Tranh nói xong, mọi người mới ầm ĩ trở lại, nên đánh bài thì đánh bài, nên uống rượu thì uống rượu.

Lục Quýnh ngồi bên cạnh Phó Tranh, tò mò hỏi: "Có chuyện gì hả? Ai dám làm cho Tranh gia tức giận thế này?"

Phó Tranh hừ lạnh một tiếng, "Còn có thể là ai, cha tôi thôi!"

Với Phó Tranh nữ nhân rất nhàm chán, cha anh lại cố tình đưa một tiểu nha đầu về cho anh.

Nghĩ tới về sau phải ở cùng một chỗ với một tiểu nha đầu, tâm tình liền sa sút.

Lục Quýnh hỏi: "Sao vậy? Cãi nhau với cha cậu à?"

Phó Tranh không đáp, hít một ngụm khói, đầu lười chống đỡ phía sau hàm răng, cực kỳ bực bội.

Anh hỏi Lục Quýnh, "Chỗ kia của cậu còn chỗ không? Tôi đến ở cùng cậu mấy ngày."

Lục Quýnh sờ sờ mũi, "Có chỗ có chỗ, chỉ là buổi tối khả năng có chút ầm ĩ."

Phó Tranh: "???"

Lục Quýnh vẽ mặt thâm sâu, "Chính là cái... Ừm, cậu hiểu mà."

Phó Tranh: "... Mẹ kiếp!"

Hội tụ đến nửa đêm hơn hai giờ mới kết thúc.

Phó Tranh tâm trạng không tốt, anh thua bài, rượu đổ vào bụng không ít, về đến nhà, người hơi say.

Đứng mở cửa, chọc chìa khóa vào ổ cả nửa ngày làm thế nào cũng không chọc vào được, anh tức giận đập mạnh lên cửa.

Vô liêm sỉ thật vô liêm sỉ! Anh không phải chỉ về muộn sao, ông già chắc sẽ không thay khóa cửa chứ?? Này mẹ nó là không cho anh vào nhà à?

Thời điểm Phó Tranh đập cửa, Chu Tương Tương vừa đúng lúc đi xuống lầu uống nước.

Cô vốn dĩ đang ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên ngoài cửa truyền đến "Ầm" một tiếng vang thật lớn, dọa cô giật mình một cái, cơn buồn ngủ trong nháy mắt tỉnh hơn phân nửa, trừng đôi mắt tròn xoe, nhìn cửa chằm chằm.

Dì Dung chạy từ trên lầu xuống, "Ai da, khẳng định là tiểu tử tông trở về!"

Dì Dung vội vội vàng vàng chạy đến cửa, mở video ra vừa nhìn quả nhiên là tiểu tử tông Phó Tranh!

Bà vội vàng mở cửa, một cỗ mùi rượu đập vào mặt, "Ai da, tiểu tử tông của tôi, tại sao cậu lại uống rượu, lão gia mà biết sẽ đánh cậu chết mất!"

Dì Dung đề thấp giọng nói, sợ bị lão gia ở trên lầu nghe thấy, đỡ Phó Tranh vào nhà.

Phó Tranh đẩy bà ra, "Đừng... Đừng đỡ tôi... tôi tự đi!"

Phó Tranh đã quá say, nói chuyện không còn rõ câu chữ.

Chu Tương Tương đứng ở cầu thang, từ thời khắc Phó Tranh đi vào, cả người cô hoàn toàn tiến vào trạng thái hóa đá.

Thật sự là gặp quý, con trai chú Phó, chính là đả gia* tam trung???

(đả gia*: Người có khả năng lãnh đạo.)

Khó trách chú Phó vừa nhắc tới con mình thì lộ một vẻ mặt chết không còn gì luyến tiếc. Có đứa con vô sỉ như vậy, đổi lại là cô, không chừng đã sớm bị làm cho tức chết.

Phó Tranh lảo đảo đi vào trong nhà, trông thấy tiểu cô nương tóc dài đứng ở cầu thang, cô ấy mặc váy ngủ hello- kitty màu hồng nhạt đang đứng nhìn anh.

Phó Tranh nheo mắt lại bước đến trước mặt Chu Tương Tương, nắm lấy cổ tay cô, "Cô là ai?"

"..."

"Ai da, tiểu tổ tông của tôi ời, đây là tiểu thư Tương Tương, mau buông tay ra nào!" Dì Dung vội vàng đi tới, dùng sức lấy tay Phó Tranh ra.

Phó Tranh không biết chừng mực, nắm chặt cổ tay Chu Tương Tương đến mức làm làn da hằn lên vết đỏ

Cô đưa tay ra sau lưng, mím môi, cảnh giác nhìn anh.

Về mặt Phó Tranh không tốt trùng mắt nhìn Chu Tương Tương, ngược lại không nói thêm gì nữa, quay đầu lại đi lên lầu.

Dì Dung muốn đỡ anh, sợ anh uống say té ngã, kết quả bị đẩy ra.

Dì Dung thở dài, nghiêng đầu nhờ cậy Chu Tương Tương, "Tiểu thư Tương Tương, làm phiền cháu canh chừng cậu ấy, tôi đi nấu canh giải rượu cho cậu ấy, nếu không sáng mai ngủ dậy sẽ đau đầu chết mất."

Chu Tương Tương gật đầu, "Cháu biết rồi, dì Dung."

Dì Dung đi vào phòng bếp, Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn Phó Tranh lão đảo cả nửa ngày mới leo lên được ba bậc thang, đứng ở bậc thang thứ tư, cơ thể lung lay, mắt thấy sắp té ngã, Chu Tương Tương trong lòng nhảy dựng, vội vàng chạy lên đỡ lấy anh, "Chao ôi, cẩn thận một chút."

Đầu Phó Tranh choáng váng nghĩ thầm, mẹ nó, về sau sẽ không đánh bài cùng đám vô liêm sỉ kia nữa, rót rượu cứ như rót nước lọc.

Anh ổn định thân thể, liếc mắt nhìn Chu Tương Tương, "Cô..."

Chu Tương Tương đỡ cánh tay anh, ngược mặt lên, "Hả?"

"..." Phó Tranh hơi há mồm, chưa kịp nói gì, hai mắt khép lại, đầu gục lên vai Chu Tương Tương.

Bả vai Chu Tương Tương trĩu xuống, về mặt đau khổ, "Mẹ ơi, nặng thật..."

.....

Sáng hôm sau, Phó Tranh từ trong phòng đi ra, đúng lúc Chu Tương Tương cũng đi ra từ phòng bên cạnh, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều sững sờ.

Phó Tranh mới vừa gội đầu, tóc vẫn chưa khô. Quần áo cũng đổi, t-shirt trắng, quần đen, toàn thân tỏa ra nhàn nhạt mùi sữa tắm hương bạc hà.

Sạch sẽ, so với tối hôm qua thuận mắt hơn nhiều.

Không hổ là hot boy, lớn lên quả thực rất đẹp trai.

Chu Tương Tương gật đầu chào hỏi lấy lệ xong liền đi một mạch xuống lầu

Không ngờ chưa đi được hai bước, cổ áo đã bị túm lại

Chu Tương Tương nhướng mày, quay đầu lại thì thấy vẻ mặt Phó Tranh cười xấu xa nhìn cô.

"Cậu làm gì vậy? Buông tôi ra!" khuôn mặt Chu Tương Tương nhỏ nhắn béo tròn, mím môi, mắt húng trừng anh.

Phó Tranh bước lên một bước, tiến đến gần tai cô, hơi thở nóng ấm phả lên gò má Chu Tương Tương, "Tối qua, cậu cởi quần áo của tôi?"

Chu Tương Tương: "..."

"Nếu tôi nhớ không nhầm, tối hôm qua là cậu đỡ tôi về phòng?" Phó Tranh nhìn Chu Tương Tương chằm chằm, càng nói càng có ý trêu ghẹo, "Thế nào? Dáng người anh không tồi chứ?"

Chu Tương Tương nói với vẻ bất lực: "Áo tưởng là bệnh, phải trị."

Phó Tranh: "Cậu mắng tôi?!"

Sắc mặt Phó Tranh tối sầm vừa định nổi giận, liền thấy dì Dung ôm quần áo tối hôm qua anh mặc đang đi tới, "Ô, thiếu gia cậu dậy sớm vậy?!"

Phó Tranh chau mày, nhìn chăm chăm vào quần áo trong tay dì Dung.

Dì Dung hiểu ý, giải thích, "Tối hôm qua cậu ói lên trên người, tôi giúp cậu cởi quần áo ra giặt, nếu không cả đêm sẽ không thoải mái."

Bà nói, tay cầm quần áo run rẩy.

Phó Tranh nghĩ đến cảnh tượng dì Dung cởi quần áo của mình, toàn thân cứng ngắc mặt thì tái mét.

Chu Tương Tương nghiêng đầu, bắt gặp vẻ mặt tựa như nuốt phải ruồi bọ của Phó Tranh, khóe miệng không nhịn được cười, nhẹ giọng hỏi: "Anh trai... Anh có thể thả tay ra không?"

"..." mặt mũi Phó Tranh bực tức, trừng Chu Tương Tương một cái rồi hừ lạnh, buông cổ áo cô ra xoay người sải bước trở về phòng, "Ầm" đóng sầm cửa.

Chu Tương Tương nhìn chăm chăm vào cánh cửa, hé miệng cười một tiếng. Trong lòng tự nhủ, không thể ngờ ã ã gia* tam trung trong truyền thuyết da mặt lại mỏng như vậy.

(Đã ã gia*: Người có năng lực lãnh đạo)

Vậy mà sau này khi Chu Tương Tương và Phó Tranh "Tiếp xúc thân mật", không khỏi vỗ ngực liên tục... tại sao lúc trước cô lại cảm thấy da mặt Phó Tranh mỏng? Cô là mắt mù là mắt mù là mắt mù sao???

.....

Trong lúc ngồi ăn sáng, Phó Chấn Sơn liên tục gấp thức ăn cho Chu Tương Tương, "Tương Tương à, con ăn nhiều một chút, con nhìn mình đi thật sự quá gầy. Tuổi này của con là tuổi đang phát triển, áp lực việc học lại lớn, bình thường nhất định phải bổ sung dinh dưỡng đầy đủ."

Nói xong, lại gấp thêm một cái bánh bao cho Chu Tương Tương.

"Cảm ơn chú Phó." Chu Tương Tương gật đầu nói cảm ơn không ngừng.

Chú Phó rất quan tâm cô, làm cho cô có chút ngại ngùng.

Ở một bên Phó Tranh nhìn cha mình đối xử với người ngoài tốt như vậy, hết sức bất mãn, "Ba, tại sao ba không quan tâm con? Không phải con cũng đang ở tuổi phát triển thân thể sao?"

Phó Chấn Sơn trừng mắt nhìn anh, "Con ăn nhiều làm cái gì?! Thân thể dài ngoằng nhưng não không phát triển thì có cái rắm dùng!"

Phó Tranh nổi giận, "Ba, sao ba có thể nói con mình như vậy? Não con làm sao mà không phát triển được?!"

"Đầu óc con phát triển? Đầu óc con phát triển vậy con thử thi được hạng nhất giống như Tương Tương cho ba!"

Phó Tranh: "... " Không thể nào, tiểu nha đầu này lại là một học bá!

"Đừng nói là hạng nhất, với đầu óc này của con, được hạng nhất là chuyện viển vông, con có thể thi được trên hạng một trăm cho ba, con muốn cái gì ba đều đáp ứng!"

Phó Tranh nghe thấy câu cuối cùng, ánh mắt sáng lên, "Ba, thật không?"

"Đương nhiên là thật! Chỉ cần con thi được trên một trăm, ba thỏa mãn một nguyện vọng của con!"

Phó Tranh vỗ bàn bảo đảm, "Một lời đã định! Ba, ba đừng quá coi thường đầu óc con trai mình!"

Vừa dứt câu, trong chén của anh đã có một viên bánh bao.

"Ách..." Phó Tranh ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu nhìn Chu Tương Tương đột nhiên gấp bánh bao cho anh.

Con mắt Chu Tương Tương cong cong, tay nắm thành quả đầm nhỏ, "Anh, bồi bổ đầu óc, cố gắng lên nha."

Phó Tranh: "... "

Ba giây sau

F*ck! Tiểu nha đầu này tại sao lại cười ngọt với anh như thế!!

Tác giả có lời muốn nói: Ngọt sủng văn, toàn bộ hành trình đều ngọt, không ngược không có hiểu lầm không tiểu tam, mong mọi người yêu thích (*^__^*)

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 2□ : Ngọt Chết Anh

Edit: Phụn Phụn - Chủ Vườn Cà Rốt □

!!! Lần đầu edit có gì sai sót mong mọi người góp ý. Xin cảm ơn
!!!

Truyện trên Wattpad sẽ được đăng sau Wordpress từ 3- 4 ngày!!!

Link Wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Ăn sáng xong, Phó Tranh hai tay đút vào túi, đứng ở trong sân, dựa vào xe chờ Chu Tương Tương đi ra.

Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ, còn 20 phút nữa là vào học, từ nhà đến trường học ít nhất là 15 phút chạy xe.

Anh liếm liếm răng, chắc chắc hai tiếng, quan niệm về thời gian của học bá thật kém nha.

Lúc Chu Tương Tương mới vừa đi nhà vệ sinh, phát hiện bà cô tới, giặt sạch quần làm chậm trễ không ít thời gian.

Cô biết rằng sắp trễ, thu dọn xong liền đeo cặp sách chạy nhanh ra cửa.

Mới vừa chạy đến sân, Phó Tranh liền nhướn mày, trêu ghẹo cô, "Học bá à, bởi vì cậu rề rà nên sắp trễ giờ học rồi, cậu biết không?"

Chu Tương Tương mặt đỏ tới mang tai, "Thực xin lỗi..."

"Ách..."

Phó Tranh vốn dĩ chỉ nói giỡn, đối với anh mà nói, đừng nói là đến trễ, thậm chí một ngày không đi cũng không có vấn đề gì. Lúc này Chu Tương Tương áy náy cúi đầu xin lỗi, anh lại thấy có chút ngượng ngùng, đưa tay sờ sờ cái mũi, nói: "Không sao."

Bởi vì bà cô đến nên Chu Tương Tương ngồi ở trong xe hết sức thận trọng, thân thể căng cứng, một cử động nhỏ cũng không dám động. Kinh nguyệt của cô nhiều sợ sẽ bị rỉ.

Phó Tranh ngồi bên cạnh cô, thấy cô căng thẳng như vậy, bật thốt lên hỏi, "Cậu làm sao vậy? Bà cô đến?"

"..." mặt Chu Tương Tương trong nháy mắt đỏ bừng.

Người này thật là, có thể đừng nói nhiều như vậy được không?!

Phó Tranh vốn dĩ chỉ là thuận miệng hỏi, không nghĩ tới thế nhưng anh lại nói trúng, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Chu Tương Tương, không khỏi cũng có chút lúng túng, anh quay đầu đi, nhìn bên ngoài cửa sổ.

Chu Tương Tương mím môi, cũng không nói chuyện.

Trong xe lập tức cực kỳ yên tĩnh.

Cũng may chỉ hơn mười mấy phút đi xe, không lâu sau gần tới cổng trường, Phó Tranh nói với tài xế đằng trước: "Chú Lý, dừng ở phía trước."

"Vâng thiếu gia."

Chu Tương Tương ngẩn người, nhìn về phía anh, "Cậu không đến trường học sao?"

Phó Tranh nói: "Tôi đi bộ tới."

Chu Tương Tương: "..."

Xe dừng lại, Phó Tranh nói với Chu Tương Tương: "Ở trường học đừng tỏ ra quen biết tôi."

"..." mặc dù không biết vì sao nhưng Chu Tương Tương vẫn gật đầu.

Trên thực tế, cô cũng không muốn cho mọi người biết chuyện mình và Phó Tranh ở chung một nhà. Ở trường học nếu nhiều người biết sẽ rất khó để giữ bí mật, không chừng khi truyền ra danh dự cô sẽ bị ảnh hưởng.

Lúc Phó Tranh tới lớp học thì đã trễ, đứng ở cửa gửi tin nhắn cho Lục Quýnh, kêu cậu ta mở cửa sau ra.

Lục Quýnh ngồi ở hàng cuối cùng gần cửa, vừa nhận được tin nhắn lập tức mở cửa ra.

Phó Tranh từ bên ngoài bước vào, kéo ghế ra, lập tức ngồi xuống. Không gây ra động tĩnh gì, cũng không ảnh hưởng đến bạn học trong lớp.

Giáo viên trên bục giảng nhìn anh một cái, không nói gì cả.

Phó Tranh chưa bao giờ đọc sách, các thầy cô cũng mặc kệ anh. thậm chí anh đi hay không đi học, kỳ thật đều không sao cả, chỉ cần không quấy rầy tới lớp học là tốt rồi.

Cũng may người này mặc dù không đọc sách, bài tập không nộp, thỉnh thoảng đánh nhau uống rượu có chút vô liêm sỉ, nhưng anh có một điểm đặc biệt tốt, chính là không quấy rầy học sinh giỏi học tập, cũng không cùng học sinh giỏi kết giao bằng hữu.

Chính anh còn nói, sức ảnh hưởng của tôi rất lớn, học sinh giỏi chơi với tôi, có thể sẽ bị tôi đưa lên trời, chính tôi chơi mỗi ngày thì thôi, ngàn vạn lần không nên làm chậm trễ những đóa hoa của tổ quốc.

Cho nên mỗi lần có nữ sinh đưa thư tình cho anh, lời nói anh đầy thắm thía: "Tiểu muội muội, học tập thật tốt, thanh xuân rất đẹp nên đừng lãng phí thời gian với người như tôi."

Cho nên đôi lúc con người Phó Tranh làm cho giáo viên rất ưa thích.

Lục Quýnh ngồi cùng bàn với Phó Tranh.

Phó Tranh ngồi xuống, Lục Quýnh khẽ hỏi anh, "Tại sao lại tới muộn vậy?"

"Dậy trễ." Phó Tranh thuận miệng trả lời. Cũng không thể nói là do chờ bệnh nhân có bà cô đến được.

"Tối hôm qua lại cùng ba cậu cãi nhau à? Nếu thực sự không chịu được thì cậu dọn đến ở với tớ đi, cùng lắm thì tớ sẽ không dẫn

phụ nữ về nhà."

Phó Tranh liếc mắt nhìn cậu ta một cái, giấu cợt, "Tiểu tử cậu, không đụng vào phụ nữ sẽ nhin được sao?"

Lục Quýnh đen mặt, "Nói cứ như không có phụ nữ thì tớ sẽ không chịu được ấy."

Phó Tranh cười giấu cợt, nói: "Không cần, ở trong nhà vẫn tốt."

Đột nhiên trong đầu Phó Tranh hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp giống trẻ con của Chu Tương Tương, khóe miệng không tự giác mà cong một chút.

Lúc trước anh rất phản cảm với việc trong nhà đột nhiên có thêm một cô gái. Bất quá, vị cô nương của nhà chú kia đáng yêu hơn so với trong tưởng tượng của anh, ngược lại nhìn rất thích.

Cười rộ lên, chặc chặc chặc, ngọt chết anh.

"Đúng rồi, cậu biết hạng nhất ban chúng ta không?" Phó Tranh đột nhiên hỏi.

Lục Quýnh vừa nghe, đặc biệt kích động: "Biết rõ chứ! Chu Tương Tương ở lớp chọn nha! Nữ thần của tớ nha!!!"

Phó Tranh hí hí con mắt, "Tại sao tớ lại không biết cậu còn có nữ thần?"

Lục Quýnh che ngực học máu, "Cậu... Cậu không thèm quan tâm tớ!"

"..."

Lục Quýnh đột nhiên lấy điện thoại di động ra, mở taobao*, đưa giỏ hàng của mình cho Phó Tranh coi, "Ngày ba tháng sau là sinh nhật nữ thần, cậu giúp tớ xem một chút, mua quà gì thì tốt?"

(taobao*: Trang mạng mua sắm trực tuyến của Trung Quốc.)

"..." Phó Tranh cúi đầu liếc nhìn, bên trong giỏ hàng của Lục Quýnh chất đầy đủ loại đồ chơi bằng vải nhung, lớn nhỏ vừa, cái gì cần có đều có.

Mí mắt Phó Tranh nháy nháy, "Cậu xác định người ta sẽ thích mấy loại đồ chơi tầm thường này??"

Tác giả có lời muốn nói: Có thích không? Mong các bạn ủng hộ nhiều nhiều nha, cảm ơn cảm ơn cảm ơn (*^__^*)

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 3 □ : Cậu Thật Sự Vừa Ý?

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

!!! Lần đầu edit có gì sai sót mong mọi người góp ý. Chân thành cảm ơn !!!

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Lục Quýnh mắt trợn trắng, "Anh tôi ơi, cái này cậu không hiểu sao? Các cô gái đều thích món đồ chơi vải nhung này!"

Phó Tranh tỏ vẻ hoài nghi nhìn cậu một cái, đột nhiên hỏi: "Cậu vừa mới nói, khi nào đến sinh nhật cô ấy?"

Lục Quýnh vẻ mặt cảnh giác, "Cậu muốn làm gì? Muốn cướp nữ thần của tớ?!!"

Phó Tranh: "Cậu cảm thấy một nam nhân đã duyệt qua vô số phụ nữ thích hợp với loại học bá đơn thuần như người ta sao?"

Lục Quýnh trừng mắt, "Tớ không thích hợp, chẳng lẽ cậu thì thích hợp?"

Phó Tranh đang chơi di động, cười khẽ.

Lục Quýnh: "... Mẹ kiếp! Cậu thật sự vừa ý??"

.....

Lần này Chu Tương Tương có kinh, trước một tuần đã bắt đầu ngâm chân, uống nước gừng ngọt, vì thế nên không đau nhức quá nhiều, ít nhất không có giống như trước đau đến mức ngất xỉu.

Buổi trưa tan học, bạn thân Hạ Hoan Hoan hỏi cô có muốn cô ấy mang cơm lên phòng học giúp hay không, cô lắc lắc đầu, từ trên ghế đứng lên, "Lần này tớ không đau lắm, có thể tự mình xuống căn tin."

Hạ Hoan Hoan liền vui vẻ trở lại, "Vậy thì tốt rồi! Tớ sợ sẽ phải ăn cơm một mình đó."

Chu Tương Tương cười cười, hai người cầm lấy hộp cơm tay nắm tay đi về phía căn tin.

Lúc này vừa mới tan học, thời điểm này căn tin đúng là biến người tấp nập.

"Ông trời ơi, chờ chúng ta xếp hàng xong đồ ăn ngon sẽ bị lấy hết." Hạ Hoan Hoan khóc lóc kêu thảm thiết. Mỗi lần đều nghĩ là người đầu tiên xông vào căn tin, nhưng người có lòng lại không đủ lực.

Chu Tương Tương đứng ở đằng sau, vẫy tay với Hạ Hoan Hoan, "Hoan Hoan mau tới xếp hàng."

Hạ Hoan Hoan nhìn xung quanh hàng xếp dài bên trong, đột nhiên thấy đằng trước có một hình bóng quen thuộc, con mắt bỗng

dưng sáng ngời, chạy đến trước mặt Chu Tương Tương, kích động cầm lấy tay cô, "Nhanh lên Tương Tương! Lâm Tây Nham ở phía trước!"

Nói xong liền đem Chu Tương Tương từ bên trong hàng dài túm đi ra.

Sức lực Hạ Hoan Hoan lớn, Chu Tương Tương trốn không nổi bị cô ấy dắt chạy về phía trước, trong nháy mắt đã chạy đến trước mặt Lâm Tây Nham.

Lâm Tây Nham lớn lên lịch sự nhã nhặn, mang mắt kính đen, vừa nhìn thấy Chu Tương Tương, con mắt bỗng sáng lên, "Tương Tương, thật khéo, cậu cũng tới ăn cơm sao."

Chu Tương Tương lúng túng cười, "Ừm... Đúng vậy."

Đến căn tin không ăn cơm thì còn làm gì nữa?

Hạ Hoan Hoan nâng hộp cơm tiến lên phía trước, mắt lấp lánh nhìn vào Lâm Tây Nham, "Bạn học Lâm, đằng sau rất nhiều người nha, bụng Tương Tương không được thoải mái, có thể cho chúng tớ chen vào một chút được không?" Hạ Hoan Hoan bóp đầu ngón tay khoa tay múa chân bày tỏ ý kiến.

Lâm Tây Nham vừa nghe thấy Chu Tương Tương không thoải mái liền khẩn trương, "Tương Tương, cậu làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào? Đã uống thuốc chưa?"

"... Ừ, ờ..."

Lâm Tây Nham trực tiếp cầm lấy hộp cơm trong tay Chu Tương Tương, "Cậu kiếm chỗ ngồi đi, tớ mang đồ ăn đến cho cậu."

Chu Tương Tương: "Này..."

"Vậy thì cảm ơn bạn học Lâm! Chúng tớ đi giành chỗ trước nhé!"
Hạ Hoan Hoan vội vàng đem hộp cơm của chính mình để vào trong tay Lâm Tây Nham, rồi lập tức dắt Chu Tương Tương đi tìm chỗ ngồi.

Mùa hè nóng, Hạ Hoan Hoan tìm một vị trí mát mẻ, Chu Tương Tương đi theo ngồi xuống, ánh mắt liên tục nhìn về phía Lâm Tây Nham.

Hạ Hoan Hoan cầm khăn giấy lau bàn, vừa lau vừa nói: "Đừng nhìn nữa, bạn học Lâm lấy cơm xong sẽ tìm thấy chúng ta."

Chu Tương Tương mím môi, quay đầu lại, mặt lộ vẻ khó xử, "Hoan Hoan, về sau cậu đừng như vậy."

Hạ Hoan Hoan ngẩn người, lẩm bẩm: "Không sao đâu, chỉ là lấy cơm giúp thôi mà."

Chu Tương Tương: "Tớ không thích như vậy."

Nếu Lâm Tây Nham chỉ là bạn học bình thường, nhờ cậu ta lấy cơm giúp, ngược lại cô cảm thấy không có gì. Nhưng cố tình chính là Lâm Tây Nham theo đuổi cô hết lần này tới lần khác, cô làm như vậy, chỉ sợ cậu ta sẽ hiểu lầm.

Chu Tương Tương càng nghĩ càng có chút phiền, lát nữa không biết phải giải thích thế nào cho tốt.

Cô hiện tại không muốn nói chuyện yêu đương, cũng không muốn đưa tin hiệu sai lầm cho người khác.

Chu Tương Tương buồn bực, trong chốc lát Lâm Tây Nham cùng với một bạn học nam khác, trên tay mỗi người cầm hai hộp cơm đi tới.

Lâm Tây Nham bụng của chính mình và Chu Tương Tương, "Tương Tương, cậu nhìn một chút, thích mấy món này không?"

Chu Tương Tương cúi đầu mắt nhìn vào hộp cơm, tất cả đều là thịt và mấy món ăn dầu mỡ, hơn nữa không có rau dưa...

"Tớ thấy cậu gầy quá nên lấy nhiều thịt cho cậu." Lâm Tây Nham nói.

Chu Tương Tương cong mắt cười cười, cảm kích nói: "Rất thích, cảm ơn cậu."

Lâm Tây Nham vừa nhìn thấy Chu Tương Tương cười, chỉ cảm thấy hồn phách đều bị câu đi mất, trên đời này sao lại có người đẹp như vậy.

Bốn người ngồi ăn chung một bàn, Lâm Tây Nham nhắc đến việc tháng sau có kỳ thi, nói: "Không cần phải nói, khẳng định Tương Tương lại được hạng nhất."

Chu Tương Tương có chút ngượng ngùng, không biết nói cái gì.

Hạ Hoan Hoan vừa ăn cơm vừa nói: "Bạn học Lâm cũng không kém nha, Tương Tương hạng nhất, cậu hạng hai, không tồi."

"Đúng vậy!" mặt Lâm Tây Nham đầy kích động, "Mọi người đều nói tớ và Tương Tương là phụ xướng phụ tùy* đó!"

(Phụ xướng phụ tùy*: Vợ lên tiếng chồng đáp lời, chỉ sự hòa hợp trong mối quan hệ vợ chồng, ở đây người vợ làm chủ.)

Chu Tương Tương: "..."

Hạ Hoan Hoan: "..."

Sau đó bầu không khí rất lúng túng, Chu Tương Tương hận không thể nhanh chóng ăn xong cơm rồi đi, nhưng Lâm Tây Nham lại lấy rất nhiều thịt cho cô, cô ăn đến sắp khóc!!!

Cô đang cố gắng ăn, Hạ Hoan Hoan ngồi bên cạnh đột nhiên kích động cầm lấy tay cô, "Ông trời ơi! Là Phó Tranh, là Phó Tranh đó! Cậu ấy vậy mà đến căn tin!"

Phó Tranh vừa xuất hiện, toàn bộ căn tin đều ầm ĩ, bên tai tràn ngập các tiếng thét chói tai của nữ sinh.

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn, thấy anh đứng ở cửa căn tin, hai tay lười biếng đút vào trong túi, xem ra là đang chờ người.

Anh mặc áo sơ mi trắng quần đen, đứng ở vị trí ngược nắng, ánh mặt trời chiếu trên người anh tỏa ra một vàng sáng hơi vàng, giống như thiếu niên bước ra từ trong truyện tranh, cao lớn, anh tuấn, cơ hồ thỏa mãn các ảo tưởng về soái ca của tất cả nữ sinh.

Đương nhiên, cũng chỉ là lớn lên đẹp trai mà thôi.

Không hiểu sao Chu Tương Tương nhớ tới tranh luận lúc sáng hôm nay về vấn đề đầu óc Phó Tranh có phát triển hay không, nghĩ tới lại muốn cười phá lên.

Cô cong cong khoe môi, lúc ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của Phó Tranh, khoảng cách xa như vậy, anh nhìn thẳng cô, ánh mắt sâu thẳm.

Có thể là do trong lòng đang cười nhạo người ta, Chu Tương Tương nhất thời có chút chột dạ, vội vàng cúi đầu xuống.

Lục Quýnh mua sườn nướng trở về, vỗ vỗ bả vai Phó Tranh, "Tranh ca, đi thôi!"

Sườn nướng ở căn tin là món mà Lục Quýnh thích nhất, Phó Tranh là bị cậu năn nỉ ỉ ôi, dùng mọi cách kéo đi chung cho bằng được.

Phó Tranh không động đậy, cũng không nhìn cậu ta, âm thanh lạnh lùng hỏi: "Nam sinh đằng kia là ai?"

"Hả?" Lục Quýnh mặt hồ đồ, phục hồi lại tinh thần thuận theo ánh mắt Phó Tranh nhìn sang.

Nhìn nửa ngày, mới phát hiện hướng Phó Tranh đang nhìn, thế nhưng là chỗ nữ thần cậu ta đang ngồi!

Lục Quýnh trong lòng có một dự cảm bất thường....

Dựa vào a, người này thật sự là vừa ý nữ thần của cậu? trong biển người mêh mông, vậy mà liếc mắt một cái nhìn trúng tiểu cô nương nhà người ta.

Trong lòng cậu lo sợ, cẩn thận nhìn kĩ bóng lưng nam sinh ngồi đối diện Chu Tương Tương, nhìn nửa ngày, tròng mắt đột nhiên trừng lớn, "Mẹ kiếp! Thì ra tên giống con cóc!"

Phó Tranh nhướng mày, không tiếng động hỏi thăm, "???"

Lục Quýnh nói: "Lớp chọn, cùng lớp với nữ thần tở, vừa vào cao trung đã quần lấy nữ thần lão tử không rời! Mẹ nó, cũng không nhìn lại chính mình có xứng hay không! Cậu nhìn vẻ mặt nịnh hót kia chính là thận hư, khẳng định là buổi tối xả nhiều!"

"..."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 4 □ : Ngực Nhỏ Vẫn Đẹp Mà

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

!!! Lần đầu edit có gì sai sót mong mọi người góp ý. Chân thành cảm ơn !!!

Truyện tại wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Chu Tương Tương cố gắng ăn xong bữa cơm đầy dầu mỡ, cả bốn người cùng đi ra khỏi căn tin.

Bên ngoài, Phó Tranh còn chưa đi, dựa vào một chiếc xe máy bên ngoài nhà ăn, đang đợi người.

Lục Quýnh hỏi không ngừng: "Ca, cậu rốt cuộc đang chờ ai vậy? Không phải là cậu muốn thổ lộ với Chu Tương Tương chứ? Anh ơi, với hình tượng này của anh thì không nên -- "

Lục Quýnh sốt ruột muốn chết, anh trai này muốn làm gì thì nói một câu đi chứ! Tên sát gái này vừa ra tay một cái, nữ thần trong mộng của hắn, thật phiền quá đi!

Phó Tranh hiềm khi nhẩn nại, đợi nửa ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy Chu Tương Tương đi ra.

Anh nâng mắt, liền quan sát nam sinh đi bên cạnh cô.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn một cái liền nổi giận!

Mẹ nó mắt Chu Tương Tương bị mù sao???

Tên này lớn lên đã thấy vừa gầy lại còn yếu đuối thì không nói, quan trọng nhất là ánh mắt nhìn liên tục về phía ngực của Chu Tương Tương, vừa nhìn là biết tên háo sắc bỉ ổi.

Phó Tranh cực kỳ tức giận, bước nhanh về phía Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương cũng trông thấy anh, gặp khí thế hung hăng bước tới của anh, theo bản năng liền muốn trốn.

Anh trai này làm sao vậy? Không phải đã nói ở trong trường học coi như không quen biết hay sao? Đột nhiên anh ta đi qua đây làm gì vậy?

Phó Tranh bước qua bên trái, Chu Tương Tương bước qua bên phải.

Phó Tranh bước qua bên phải, Chu Tương Tương bước về bên trái.

Hai người giằng co trong chốc lát, Chu Tương Tương nhịn không được, ngẩng đầu nhìn anh, "Bạn học, làm phiền cậu nhường đường một chút."

Mẹ kiếp!

Nha đầu chết tiệt này vậy mà lại gọi anh là bạn học, mẹ nó đây là tỏ ra không quen biết anh??

Phó Tranh đen mặt tức giận, cầm lấy cổ tay cô, hung dữ trừng cô, "Cậu đi qua đây cho tôi!"

Nói xong liền kéo Chu Tương Tương đến bên cạnh.

Bên ngoài nhà ăn một đám người vây xem.

"Trời ơi, Phó Tranh vậy mà lại cầm tay Chu Tương Tương!"

"Không phải cậu ấy không chơi chung với học sinh giỏi à? Tại sao lại quen biết Chu Tương Tương?"

"Hơn nữa nhìn có vẻ rất quen thuộc."

"Có khi nào là bạn gái không?"

"Sao? Không thể nào? Chẳng phải là Đường Hân Trúc sẽ tức chết sao?"

Chu Tương Tương bị Phó Tranh kéo sang bên cạnh, bỏ tay anh ra, mắt hướng nhìn anh một cái. "Cậu làm gì vậy hả? Không phải đã nói là ở trường sẽ giả bộ như không quen biết sao?"

Phó Tranh: "Tôi có nói à? Quên rồi!"

Chu Tương Tương: "..."

Đại ca à! Da mặt anh còn thể dày thêm một chút nữa không.

Phó Tranh mặt đen lại, nói: "Chu Tương Tương, phiền cậu ánh mắt có thể tốt hơn một chút được không, tránh xa mấy loại con trai

bỉ ỏi càng xa càng tốt được chứ?! Là con gái, đừng tự hạ thấp bản thân như thế!"

"..." Chu Tương Tương sờ sờ nửa ngày, mới phản ứng được bản thân là đang bị Phó Tranh dạy dỗ, hơn nữa còn là bởi vì cô và bạn học Lâm cùng nhau ăn bữa cơm.

Chu Tương Tương vô cùng bất lực, "Đại ca à, không phải cậu quản cũng quá rộng đi?"

Mới quen biết hôm qua mà hôm nay đã quản tới việc cô kết bạn với ai?

Phó Tranh chau mày, giọng nói không vui, "Cậu nói cái gì?"

"Tôi nói, chúng ta chỉ mới quen biết mà cậu đã quản việc tôi kết bạn với ai, không biết như vậy là không thích hợp hay sao?"

Phó Tranh bị oán trách, lạnh mặt nói: "Làm sao tôi mặc kệ cậu được? Ba cậu đem cậu gửi nuôi ở nhà chúng tôi, đối với tương lai của cậu tôi cũng phải chịu trách nhiệm."

Chu Tương Tương: "....."

Anh trai này cũng nhiệt tình ghê.

"Ánh mắt kém cũng đừng học người ta yêu sớm, một đóa hoa nhài cắm trên bãi cứt trâu."

"Cậu nói gì cơ?" Câu sau Phó Tranh nói nhỏ giọng, Chu Tương Tương không có nghe rõ.

"Không có gì." Phó Tranh cảnh cáo xong, lại nhắc nhở cô, "Buổi tối tự học xong ra sớm một chút, chú Lý tới đón chúng ta."

Chu Tương Tương: "Được..."

Phó Tranh nhìn cô, nói tiếp: "Nhớ kỹ lời tôi nói đây, không nói giỡn với cậu, cậu ta vừa nhìn là biết không phải người tốt."

"Làm sao cậu biết được?" Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn anh.

Phó Tranh đáp: "Bởi vì tôi là nam nhân. Hơn nữa vừa rồi cậu ta vẫn luôn nhìn chăm chăm vào ngực cậu..."

Anh nói, không tự chủ nhìn về phía ngực Chu Tương Tương một cái, thân thể nhỏ gầy, phía trước chỉ là vùng đất bằng phẳng.

Anh liếm liếm răng, chặc một tiếng, thở dài nói: "Bất quá, sân bay của cậu chẳng có gì hay để xem."

"Cậu! Cậu dám...." Chu Tương Tương mặt đỏ tới mang tai.

Phó Tranh cười nhạo, sờ đầu cô, cười, "Không sao, ngực nhỏ cũng khá xinh mà."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 5 □ : Làm Sao Mà Anh Không Nghĩ Tới Chuyện Kia Chứ?

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

!!! Lần đầu edit có gì sai sót mong mọi người góp ý. Chân thành cảm ơn !!!

Truyện tại wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

"Tương Tương, tại sao cậu lại quen biết tên côn đồ Phó Tranh vậy?" Trở lại phòng học, Lâm Tây Nham đuổi theo Chu Tương Tương hỏi liên tục.

Chu Tương Tương nhớ tới lời nói vừa rồi của Phó Tranh, theo bản năng liền né sang bên cạnh, giữ một khoảng cách với Lâm Tây Nham.

Không biết có phải bị Phó Tranh ảnh hưởng hay không, cô cũng cảm thấy ánh mắt Lâm Tây Nham đang nhìn vào ngực mình.

Hạ Hoan Hoan ở bên cạnh nói: "Bạn học Lâm, cậu nói lời này tôi liền không thích nghe, làm thế nào mà Phó Tranh lại là côn đồ được

chứ?"

Lâm Tây Nham nhớ đến vừa rồi Phó Tranh kéo tay Chu Tương Tương, tâm tình cực kỳ khó chịu, hừ lạnh, rất khinh thường nói: "Làm sao lại không phải? Đếm ngược toàn trường, đánh nhau, ẩu đả, hút thuốc, uống rượu, chơi gái, cái gì cũng có! Hừ, nếu không phải do trong nhà cậu ta có mấy đồng tiền dơ bẩn loại rác rưởi như vậy đã sớm bị trường đuổi học rồi!"

Phó Tranh là nam thần của Hạ Hoan Hoan, vừa nghe lời này, lập tức bùng nổ, cô đập mạnh bàn, "Lâm Tây Nham cậu có ý gì?! Con người Phó Tranh còn chưa có quen qua bạn gái đâu, con mắt nào của cậu nhìn thấy cậu ấy chơi gái hả? Mở miệng bịa đặt như vậy, phiền cậu có tố chất một chút được không?"

Hạ Hoan Hoan làm loạn lên, bạn học cùng lớp đều quay lại nhìn.

Lâm Tây Nham bị Hạ Hoan Hoan nói sắc mặt lúc trắng lúc xanh, phần nộ chỉ vào Hạ Hoan Hoan nói: "Cậu... Hạ Hoan Hoan cậu đừng quá đáng! Tôi nói đều là sự thật, bên cạnh Phó Tranh có lúc nào thiếu con gái? Tương Tương, cậu là cô gái tốt, ngàn vạn lần đừng để cậu ta đùa giỡn!"

Mỗi ngày đều có nữ sinh đưa thư tình cho cậu ta, không phải là không có thiếu con gái sao? Sinh hoạt cá nhân không biết hỗn loạn ra sao!

Chu Tương Tương nghe thấy câu cuối cùng của cậu ta, sắc mặt có chút khó coi, ngẩng đầu nhìn Lâm Tây Nham, không vui nói: "Bạn học Lâm, vui lòng chú ý lời nói và việc làm của cậu."

Lâm Tây Nham quỳnh lên, "Tương Tương, tớ nói đều là thật, tớ chỉ vì muốn tốt cho cậu thôi!"

Hạ Hoan Hoan hừ hừ, trào phúng nói: "Thôi đi, tôi thấy cậu chính là ghen tị, ghen tị Tranh ca của tôi có nhiều cô gái thích! Không còn cách nào khác, ai bảo Tranh ca của tôi lớn lên đẹp trai như thế."

Chu Tương Tương lôi kéo tay Hạ Hoan Hoan, lắc đầu với cô ấy, "Đừng cãi nhau nữa."

Hạ Hoan Hoan vênh miệng lên, lúc này mới ngồi xuống.

Lâm Tây Nham bị oán trách đến nổi sắc mặt tái mét, bị bạn học kéo ra, không nói được lời nào trở lại chỗ ngồi của mình.

Hạ Hoan Hoan bấu môi với bóng lưng Lâm Tây Nham, "Hừ, người này chẳng tốt lành gì, bịa chuyện bậy bạ."

Chu Tương Tương bị âm ỉ nhức cả đầu, sau một lúc lâu cũng không có đáp lại.

Hạ Hoan Hoan đến bên cạnh cô, cười tủm tỉm hỏi: "Tương Tương, cậu và Phó Tranh là quan hệ gì vậy? Tại sao từ trước đến giờ không nghe cậu nhắc đến?"

Chu Tương Tương: "Không có quan hệ gì."

Hạ Hoan Hoan rõ ràng không tin, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: "Không phải bạn trai?"

Chu Tương Tương mắt muốn trợn trắng, "Làm sao có thể."

"Chao ôi --" Hạ Hoan Hoan thở dài, mặt đầy tiếc nuối nói: "Tớ thấy hai người các cậu đứng chung một chỗ, trai tài gái sắc, rất

xúng đôi."

Chu Tương Tương bị chọc cười. Cô và Phó Tranh? Bắn đại bác cũng không tới.

.....

Mười một ban 7, Lục Quýnh nắm lấy Phó Tranh hỏi không ngừng: "Anh tôi ơi, rốt cuộc cậu và Chu nữ thần của tớ có quan hệ gì?"

"Móng vuốt, lấy ra." Phó Tranh rử mắt, quét mắt nhìn tay Lục Quýnh cầm lấy cánh tay cậu, mặt đầy ghét bỏ.

Lục Quýnh vội vàng bỏ tay ra, cười ha ha, lại hỏi: "Ca, không lẽ cậu và Chu Tương Tương vụng trộm nói yêu đương đó chứ?"

Phó Tranh liếc mắt nhìn cậu, "Có cái đầu cậu."

Lục Quýnh vừa nghe, mặt lộ vẻ vui mừng, "Nói như vậy nghĩa là không phải bạn gái?"

"Con gái của một người chú quen biết mà thôi."

Lục Quýnh hiếu kỳ: "Chú?"

"Một người chú, ở nước ngoài bận rộn buôn bán, sợ con mình không có ai chiếu cố nên đưa đến nhà tôi ở nhờ mấy ngày."

"Trời ơi! Ở nhờ!" Lục Quýnh kích động nhảy dựng lên, cầm lấy cánh tay Phó Tranh, "Đại ca, nói vậy, bây giờ nữ thần Tương Tương đã ở nhà cậu?!!"

"Này, cậu nhỏ giọng một chút đi, ồn ào cái gì? Người khác nghe được bây giờ!"

Lục Quýnh vẻ mặt nịnh nọt, hạ giọng nói: "Ca, cậu phải giúp tớ! ở gần thủy lâu đài*, hạnh phúc nửa đời sau của anh em đều nhờ vào cậu. Hôm nay tan học, tớ đến nhà cậu ở, được không?"

(Gần thủy lâu đài*: Gần quan được ban lộc)

Lục Quýnh mặt đầy mong đợi nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh ghét bỏ liếc cậu một cái, "Không, mơ cũng đừng nghĩ tới!"

Lục Quýnh: "Vì sao?"

Phó Tranh liếc mắt nhìn dưới thân cậu một cái, "Cậu nói cậu đã ngủ qua không ít phụ nữ, còn muốn gieo rắc tai họa với thiếu nữ thanh thuần?"

"Cái đó... Người không phong lưu uống phí tuổi trẻ, này không phải rất bình thường sao!?."

"Tóm lại, đừng đánh chủ ý lên người Chu Tương Tương."

Lục Quýnh: "Ca, nói thật nha, thời buổi này, đàn ông nào mà không ngủ qua với vài người phụ nữ?"

"..."

"Thật đó, ca, xã hội bây giờ xử nam còn khan hiếm hơn cả gấu trúc, chỉ cần gặp được tình yêu chân chính thì hồi tâm quay đầu là được."

Phó Tranh nghe đến phiên toái, "Được, bộ dạng đó của mấy người đừng đem nói trước mặt lão tử, các cậu muốn lên giường với mấy cô gái tôi không xen vào, phải có trách nhiệm, làm tốt phòng tránh, đừng làm cho con gái nhà người ta lớn bụng!"

Lục Quýnh: "...Vâng, đã hiểu, ca."

Lục Quýnh bị giáo huấn nên ngậm miệng, nhưng nhin không được liếc mắt về phía dưới thân Phó Tranh xem xét, làm sao mà ca không nghĩ tới chuyện đó? Không quen bạn gái, cũng không có yêu cầu về phương diện kia??

Cậu cũng không dám nói cho Phó Tranh biết, thật ra bọn họ vẫn luôn ngằm thảo luận ở phương diện kia có phải là không được hay không??

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Tranh: Vợ ời, bọn họ nói anh không được, em có cảm thấy vậy không?

Chu Tương Tương: "....."

Không biết xấu hổ →_→

Lăn lộn cầu thu thập, mong các bạn yêu thích thật nhiều (*^__^*)

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 6 □ : Nóng Ran

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Phó Tranh từ trong ngăn bàn lấy ra mấy cuốn sách, Ngữ văn, Toán học, Ngoại ngữ, Chính trị, Lịch sử, Địa lý, quyển sách nào cũng đều mới tinh, từ lúc được phát xuống tới giờ, anh đều không có mở ra.

Lục Quýnh đang chơi game, nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn thấy Phó Tranh lấy ra sách giao khoa của mỗi môn, kinh ngạc, hai mắt lập tức tròn to, "Anh hai à, ba cậu không chu cấp cho cậu nữa à??"

Phó Tranh: "???"

Nói cái quái gì vậy?

Lục Quýnh: "Cậu nhìn đi, cậu nghèo tới nỗi phải bán sách?!"

Phó Tranh: ".... Bán em gái cậu!"

Sau khi tan học, Phó Tranh cầm bút chọc chọc vào bạn học phía trước.

Ngồi trước mặt anh là người đứng hạng ba trong lớp, gọi là Trương Tiểu Ngọc.

Trương Tiểu Ngọc rõ ràng bị Phó Tranh dọa sợ, xoay đầu lại, đối mặt với khuôn mặt tuần tú gieo họa cho trăm dân trăm họ của Phó Tranh, mặt lập tức đỏ lên giống tôm luộc, "Phó... bạn học Phó, cậu... cậu tìm tở có việc gì không?"

Phó Tranh: "Có thể cho mượn vở cậu một chút được không?"

"Có thể.... Đương nhiên có thể!" Trương Tiểu Ngọc thụ sủng nhược kinh*.

(Thụ sủng nhược kinh*: Được sủng ái mà lo sợ.)

Phó Tranh không thích cùng nữ sinh nói chuyện, hai năm cao trung*, số nữ sinh trong lớp nói chuyện với Phó Tranh có thể dùng một bàn tay là đếm hết, nữ sinh được Phó Tranh chủ động nói chuyện, một người cũng không có!

(Cao trung*: Giống cấp 3 bên Việt Nam)

Trương Tiểu Ngọc coi như là cô gái được Phó Tranh lần đầu bắt chuyện, làm sao mà không kích động được?!

Cô kích động, liền lấy ra tất cả vở ghi của mình.

Phó Tranh mắt nhìn vở ghi chẳng chịt chữ được để ở trước mặt, chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, "...!!!"

Chết tiệt, do anh thất sách*! Anh là một người đếm ngược toàn trường, có thể thi được trên hạng ba trăm đã rất lợi hại! Với đầu óc này kêu anh làm việc khác còn được, kêu anh đọc sách học tập... Mẹ, cầm dao chém chết anh đi!

(thất sách*: tính toán sai)

Phó Tranh lập tức nhứt chí.

Lục Quýnh nhìn Phó Tranh đem toàn bộ sách một lần nữa nhét lại vào ngăn bàn, cười ha ha, "Tớ đã nói rồi, kêu Tranh ca chúng ta đọc sách, trừ khi mặt trời mọc ở hướng tây."

Phó Tranh mất hứng liếc xéo cậu một cái.

Đồ vô liêm sỉ này, nói bừa thôi mà cũng đúng nữa!

Kết thúc tiết tự học buổi tối, đi về phía cổng trường, Lục Quýnh chân chó dẫm Phó Tranh, "Ca, tớ có thuê phòng ở M.R, đi qua đó chơi không?"

"Không có hứng thú." Lúc đi qua lớp chọn, Phó Tranh ngó đầu vào phòng học nhìn lướt qua, không thấy Chu Tương Tương, chắc là đã đi đến cổng trường rồi.

Đôi chân không chủ ý bước nhanh hơn.

"Ơ kìa, ca, chờ tớ với!"

Phó Tranh người cao chân dài, ba bước thành hai bước, Lục Quýnh đuổi theo cả buổi mới kịp, thở hồng hộc nói: "Ca, hôm nay sinh nhật Đường Hân Trúc, cậu không đi thật à?"

Phó Tranh vốn là không có gì, vừa nghe thấy tên này, sắc mặt lập tức đen lại, "Lục Quýnh, cậu chán sống rồi à?!"

Phó Tranh đặc biệt chán ghét Đường Hân Trúc. Cái tên này chính là cấm kỵ trong lòng Phó Tranh, ngày thường các anh em chơi chung một chỗ, đều không ai dám đề cập tới.

Lục Quýnh hôm nay như trúng tà, bị Phó Tranh quát, nghiêng đầu liền tát bản thân một cái, "Ca, em sai rồi."

Phó Tranh liếc cậu một cái, lạnh giọng nói: "Được rồi, các cậu chơi vui vẻ, tôi có việc, đi trước."

Nói xong, quay đầu bước về phía cổng trường.

Anh cố ý để xe dừng xa một chút, ra đến cửa trường đi lên phía trước một trăm mét, mới nhìn thấy xe nhà mình.

Đến gần, nhìn thấy con người nhỏ nhắn ngồi phía sau, đèn điện ven đường yếu ớt, xuyên thấu qua cửa sổ xe chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn béo tròn của Chu Tương Tương, trong ngực cô ôm một cái gối dựa, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, chống cằm, con mắt nhắm lại, giống như đang ngủ.

Phó Tranh nhìn cô từ xa, khóe miệng bất giác cong lên.

Lúc lên xe, động tác cố ý nhẹ nhàng, sợ đánh thức cô.

Bất quá Chu Tương Tương ngủ không sâu, thời điểm anh lên xe, cả người cô đã tỉnh, nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Phó Tranh nhú mày, "Sao không ngủ nữa?"

Chu Tương Tương liếc đôi môi khô khốc, nói: "Về nhà ngủ tiếp."

Cô vừa rời ngủ gật, giọng nói có chút mơ hồ, lại mềm nhẹ, Phó Tranh nghe được trong lòng liền thoải mái.

Ánh mắt không tự chủ dừng trên đôi môi đỏ mọng của cô. Cô hình như rất khát nước, liếm môi liên tục, đầu lưỡi phấn nộn duỗi ra một chút, lại rút về...

Phó Tranh hô hấp căng thẳng --

F*ck!

Tiểu nha đầu này tại sao lại liếm môi trước mặt anh??

Là muốn câu dẫn anh hay vẫn là câu dẫn anh hay vẫn là muốn câu dẫn anh??

"..." Toàn thân Phó Tranh nóng rang, tháo hai nút áo sơ mi, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ.

Làm sao bây giờ, tiểu nha đầu này quả thật rất câu dẫn người ta a.

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Tranh: Vợ, anh muốn hôn em.

Chu Tương Tương: "....."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 7 □ : Thân Thể Của Anh

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Vừa về đến nhà, đã thấy Phó Chấn Sơn mang theo va ly chuẩn bị ra cửa.

Chu Tương Tương và Phó Tranh đều ngăn người.

Phó Tranh kêu la, "Ba, khuya rồi, ba còn đi đâu vậy?"

Phó Chấn Sơn sắc mặt nghiêm trọng, nói: "Công ty bên Mỹ xảy ra chút vấn đề, ba phải lập tức tới đó xử lý."

Phó Tranh nghe vậy, chân mày chau lại, lo lắng hỏi: "Tại sao lại xảy ra vấn đề? Có nghiêm trọng không?"

Phó Chấn Sơn lắc đầu, vỗ bả vai anh, "Không có việc gì, con đừng lo lắng, con cứ ở nhà chờ. Nhớ kỹ, chiếu cố Tương Tương cho tốt, chờ ba trở lại, thiếu một sợi tóc sẽ không tha cho con!"

Phó Tranh gật đầu, hiếm khi nghe lời đáp, "Đã biết."

"Đúng rồi, phí sinh hoạt tuần này ba gửi vào trong thẻ của con, ba không ở đây vài ngày, con phải mang Tương Tương ra ngoài ăn, Tương Tương hơi gầy, con cho con bé ăn thật tốt."

Lời này vừa nói ra, Phó Tranh và Chu Tương Tương đều có chút ngốc.

Phó Tranh mơ hồ hỏi: "Tại sao lại ra ngoài ăn? Không phải đã có dì Dung ở nhà sao?"

Phó Chấn Sơn nói: "Dì Dung xin nghỉ, trong nhà bác ấy có cụ già ngã bệnh, xin nghỉ về chăm sóc, xem ra cũng không thể trở lại sớm được."

Phó Tranh nghe vậy, toàn thân chấn động mạnh một cái, không tin nổi nói: "Nói như thế.... Bây giờ, trong nhà chỉ có con và...."

Anh nhìn về phía Chu Tương Tương cũng đang mang bộ dạng hóa đá.

Phó Tranh: "...!!!"

F*ck! Muốn chết!

Ngày hôm sau là cuối tuần, sáng sớm tinh mơ Chu Tương Tương đã dậy.

Biệt thự rộng lớn yên lặng, trống rỗng.

Cô bước nhẹ nhàng xuống lầu, đi đến phòng bếp.

Mặc dù chú Phó kêu đi ra ngoài ăn, nhưng Chu Tương Tương vẫn cảm thấy ăn ở nhà sẽ tiết kiệm chút ít, hơn nữa còn vệ sinh sạch sẽ.

Trong tủ lạnh vẫn còn mấy cái bánh bao lần trước dì Dung gói, cô lấy ra để vào nồi hấp sau đó hầm cháo, luộc hai quả trứng gà.

Chờ làm xong đã là chín giờ sáng, Phó Tranh còn chưa ngủ dậy.

Cô do dự mấy giây, lên lầu kêu Phó Tranh.

Cô đứng ở cửa gỗ cửa, "Phó Tranh, cậu dậy chưa? Xuống ăn sáng."

"..."

Bên trong không có tiếng đáp lại, Chu Tương Tương lại kêu tiếp, "Anh... Phó Tranh, anh dậy chưa?"

Vẫn không có động tĩnh, Chu Tương Tương nhú mào, sờ vào nắm cửa, vô ý thức mở cửa.

Nào biết vận một cái, cửa liền mở, không khóa.

Cô đi vào, trên giường không có người, trong phòng cũng không có ai.

Người đâu rồi?

Chu Tương Tương có chút ngốc, trở mắt nhìn, đột nhiên nghe thấy âm thanh "Kéo kẹt" vang lên, sau đó liền thấy cửa phòng tấm mở ra.

Phó Tranh tắm xong đi ra, khăn tắm màu trắng buộc lỏng lẻo ở dưới thân, nửa người trên để trần, màu da lúa mạch gợi cảm, hơi nước chưa khô ngưng đọng thành giọt, từng giọt theo đường cong cơ bắp rắn chắc chảy xuống, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, thân thể thiếu niên vừa khỏe mạnh, cường tráng vừa gợi cảm.

Bốn mắt nhìn nhau, Chu Tương Tương và Phó Tranh đều sửng sốt.

Chu Tương Tương mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào nửa người trên của Phó Tranh, bên trong đầu óc vang lên tiếng ong ong ong, trống rỗng.

Phó Tranh cũng sửng sốt nửa ngày, lập tức cảm thấy một luồng khí nóng từ từ tản ra trên mặt.

Mẹ ơi! Tại sao nha đầu này vào mà không gõ cửa?!

Phục hồi lại tinh thần, chuyện đầu tiên làm chính là mặc quần áo.

Quần áo đặt ở trên giường, anh nhấc chân chuẩn bị đi tới, trong lòng sốt ruột, đôi chân không tự giác bước rộng, nhưng bởi vì khăn tắm cuốn rất lỏng, anh đột nhiên bước lớn, khăn tắm bị kéo căng, từ trên thân tuột xuống --

F*ck!

Phó Tranh theo bản năng muốn kéo lại khăn tắm, nhưng mà động tác quá chậm nên chưa kịp kéo đã cảm thấy thân dưới trống rỗng --

"...!!!"

Phó Tranh không có mặc quần lót, phía dưới khăn tắm một mảnh trơn bóng, anh đột nhiên ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn về phía Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương cũng đang nhìn anh, trong nháy mắt khăn tắm rớt xuống, chỉ cảm thấy trước mắt loáng một cái, khóe mắt cô giật giật, theo đó liền nhìn thấy một thứ...

"..."

Chu Tương Tương kinh ngạc ba giây, sau đó trong nháy mắt mặt đỏ rực, che mặt "A a a a" thét chói tai chạy ra khỏi phòng!

--

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 8 □ : Bảo Bối Nhỏ

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Phó Tranh thay quần áo xong đi xuống dưới, Chu Tương Tương đang ngồi ở bàn ăn cơm, đối diện đã bày sẵn bát đĩa cho Phó Tranh.

Chu Tương Tương nghe thấy tiếng bước chân của Phó Tranh, đầu cũng không dám ngẩng lên, mặt nóng đến nỗi như bị lửa đốt.

Cô liều mạng cúi đầu, hận không thể đem bản thân thành người vô hình.

Nhưng mà trong đầu Phó Tranh bây giờ tất cả đều là hình ảnh trần truồng --

Đúng là điên rồi! Tại sao lại không khóa cửa không khóa cửa không khóa cửa chứ?!!

Chu Tương Tương gần như sụp đổ, Phó Tranh đã đi tới, kéo ghế ra, ngồi xuống.

Nhìn kỹ, mặt anh cũng có chút đỏ, qua cả buổi, mới đột nhiên ngẩng đầu lên, "Cậu--"

"Tôi cái gì cũng không nhìn thấy!!"

Phó Tranh: "...???"

Chu Tương Tương sợ anh không tin, toàn thân đều căng thẳng, giơ tay lên thề, "Tớ thật sự, cái gì cũng không nhìn thấy!"

Phó Tranh híp con mắt, ánh mắt phức tạp nhìn cô, "Thật sự cái gì cũng không nhìn thấy?"

"Đúng!"

"..."

F*ck!

Thật là mẹ nó chứ, vị anh em lớn như vậy mà cô cái gì cũng không nhìn thấy??

Đây là có ý gì hả?!

.....

Bữa ăn tràn ngập lúng túng và xấu hổ.

Chu Tương Tương ăn xong, ném đôi đũa bỏ chạy lên lầu.

Phó Tranh trong miệng còn nhai bánh bao, thấy Chu Tương Tương chạy, vội vàng nuốt xuống, quay đầu lại gọi: "Nè, cậu chạy rồi ai rửa chén?!!"

"Tôi nấu cơm, cậu rửa chén!"

"Mẹ kiếp! Chu Tương Tương cậu sai việc tôi! Cậu biết tôi là ai không? Cậu lại dám sai việc cho đả gia* tam trung! Cậu là không muốn sống!"

(đả gia*: Người có năng lực lãnh đạo)

Ăn sáng xong.

Chu Tương Tương ở trên lầu học bài.

Phó Tranh ở dưới lầu xem trận bóng, âm thanh rất lớn, ồn ào đến nỗi Chu Tương Tương học không vào.

Cô vừa thất thần, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh bộ dạng không mặc quần áo của Phó Tranh.

Dáng người cậu ấy thật đẹp, vai rộng eo thon chân dài...

Nghĩ đến chân, Chu Tương Tương vỗ mạnh trán một cái--

Trúng tà rồi!

Cô ở trong lòng lẩm nhẩm niệm chú vài lần để gột rửa tâm hồn, rồi mới tiếp tục học bài.

Đang học, bụng càng ngày càng đau nhức.

Hôm nay là ngày thứ hai, đau hơn nhiều so với hôm qua.

Chu Tương Tương cố gắng chịu đựng tiếp tục làm bài, nhưng càng lúc càng vô cùng đau đớn, cô không thể không đặt bút xuống, bò lên giường nghỉ ngơi.

Hơn mười một giờ, điện thoại Phó Tranh vang lên, anh một bên xem bóng, một bên ấn loa ngoài, giọng nói Lục Quỳnh từ đầu bên kia truyền đến, "Ca, đi ăn cơm đi, chờ cậu ở chỗ cũ."

"Ăn cái gì?"

"Tôm hùm lớn cậu thích nhất!"

Phó Tranh cười, từ trên ghế salon đứng dậy, "Được, chờ ca."

Phó Tranh nói xong chuẩn bị lên lầu thay quần áo, nào biết vừa quay đầu lại đúng lúc thấy Chu Tương Tương từ trên lầu đi xuống.

Anh nhướn mày, nhìn cô hỏi: "Làm gì vậy?"

Bụng Chu Tương Tương vô cùng đau đớn, mặt tái nhợt, nói: "Làm cơm trưa."

Cô nói xong, vịn vào lan can xuống lầu.

Phó Tranh nhướn mày, cười, "Được rồi, cùng ca đi ra ngoài, tôi dẫn cậu đi ăn ngon."

Chu Tương Tương ngẩn người, "Cậu không ăn ở nhà sao?"

"Đúng vậy, bạn hẹn."

Chu Tương Tương nói: "Vậy cậu đi đi, tôi không đi đâu."

Phó Tranh nhíu mày, "Sao vậy? Tôi mời cậu ăn."

"Tôi không muốn đi ra ngoài." Chu Tương Tương nói xong liền quay đầu đi lên lầu.

Phó Tranh ra ngoài ăn cũng tốt, cô không cần phải nấu cơm, bụng lại đang đau muốn chết.

Cô trở về phòng, chuẩn bị đóng cửa lại, cánh tay dài của Phó Tranh nhắc lên, chặn cửa, "Cậu sao vậy? Không thoải mái?"

Vừa rồi Phó Tranh cảm thấy ở cô có gì đó là lạ, vừa đến gần nhìn, mới phát hiện sắc mặt cô trắng bệch đến dọa người.

Phó Tranh trầm mặt, đưa tay sờ lên trán cô.

Trong nháy mắt bàn tay ấm áp đặt lên , Chu Tương Tương theo bản năng ngửa đầu ra sau.

Phó Tranh sờ trán cô, lại sờ chính mình, "Không nóng mà."

Chu Tương Tương cúi đầu xuống, vén tóc rồi ở gò má lên tai, "Tôi không sao, cậu mau đi ăn cơm đi."

"Sắc mặt cậu khó coi như thế, tôi làm sao mà yên tâm được." Phó Tranh cau mày buột miệng thốt ra.

Lúc Phó Tranh nói lời này, trái tim Chu Tương Tương không hiểu sao đập mạnh một chút.

Anh đang quan tâm cô...

Cô nhìn anh, trong lòng đột nhiên có một tình cảm khác thường lóe qua, lướt qua trong chớp mắt.

Phó Tranh lấy điện thoại di động gọi cho Lục Quýnh, đầu kia vừa bắt máy liền nói thẳng: "Tôi có việc bận, không đi."

Nói xong, không đợi bên kia phản ứng, trực tiếp cúp điện thoại.

"Đi thôi, tôi đưa cậu đi bệnh viện." Anh một bên cất điện thoại vào trong túi, một bên kéo tay Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương bị anh kéo ra khỏi phòng được vài bước mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng nắm tay anh lại, "Chờ một chút!"

Phó Tranh quay đầu lại, "Sao vậy? Có phải đi không nổi không? Để tôi cõng cậu."

Trên mặt anh hiện rõ vẻ lo lắng.

Nói xong liền ngồi xổm xuống đưa ra tấm lưng rộng lớn.

Chu Tương Tương cảm động, nói: "Ca, cảm ơn anh, chỉ là tôi không cần đi bệnh viện."

Phó Tranh đứng dậy, không vui nhìn cô, "Chu Tương Tương, cậu đừng nháo nữa, bị bệnh thì đi khám bác sĩ, cậu không phải là trẻ con. Lại đây, tôi cõng cậu."

Anh nói, lại kéo tay Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương nhìn anh nói: "Tôi... Tôi không sao, chỉ là... chỉ là đau bụng thôi, nằm một lát là ổn rồi."

Phó Tranh hoang mang, "Đau bụng? Ăn phải đồ ăn hư hỏng?"

Chu Tương Tương mặt đỏ hồng, "Không phải, là... là đau cái kia..."

Chu Tương Tương nói xong, Phó Tranh sửng sờ mấy giây mới phản ứng lại được, sau đó đẩy Chu Tương Tương về lại phòng, "Sao cậu không nói sớm! Mau lên, mau lên giường nằm!"

Anh vừa nói vừa đẩy Chu Tương Tương lên giường.

Anh liên tục thúc giục cô nằm xuống nghỉ ngơi, Chu Tương Tương liền ngoan ngoãn nằm xuống.

Phó Tranh lấy mền đắp cho Chu Tương Tương, đại khái từ trước đến giờ anh chưa từng chăm sóc ai, đắp đầu này lại lộ đầu khác, lăn qua lăn lại nửa ngày mới che hết được cả thân thể Chu Tương Tương.

Lại dặn dò, "Cậu ngoan ngoãn nằm đây, đừng nhúc nhích, chịu không nổi thì gọi tôi, tôi đưa cậu đi bệnh viện, hiểu không? Đau cái đó cũng là bệnh gặp bác sĩ cũng không mất mặt, hiểu chưa?"

Chu Tương Tương ngoan ngoãn gật đầu, mắt to tròn nhìn anh chăm chăm, "Tôi biết rồi, cảm ơn anh trai."

Khuôn mặt nhỏ nhắn béo tròn, giọng nói lại mềm mại, con mắt vừa tròn vừa đen.

Phó Tranh tự nhủ trong lòng, tiểu nha đầu này, tại sao lại ngoan ngoãn như vậy? giống như bảo bối nhỏ vậy.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 9 □ : Anh Thật Ngốc Nghếch, Trông Như Một Người Khác Vậy

Edit: Xuyên Xuyên

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Phó Tranh đi xuống lầu, nhớ tới lúc trước có nghe Lục Quýnh nói bạn gái cậu ta đau bụng kinh, uống nước gừng ngọt sẽ bớt đau hơn.

Trong nhà trước giờ không có phụ nữ, nên cũng không bao giờ có sẵn thứ kẹo hay nước gừng ngọt gì gì đó, vì vậy anh mở tủ lạnh tìm đường đỏ và gừng.

Phó Tranh sống 18 năm, từ trước đến nay không bao giờ xuống bếp, lúc cắt gừng vô tình cắt trúng ngón tay, trong nháy mắt máu tươi chảy ra.

"F*ck! Kỹ thuật này mẹ nó cũng là một loại năng lực đặc biệt đó!"

Đưa ngón tay rửa nước một lát, tìm hộp băng keo cá nhân dán lên vết thương, lại tiếp tục cắt.

Gừng giống như đang chạy trốn , cắt một cái tron một cái, Phó Tranh tức giận đến mức trực tiếp đem gừng cắt thành ba miếng, một ý tưởng lóe lên trong đầu, anh ném toàn bộ vào trong nồi, tiếp theo lại ném vào nồi nước đường đỏ.

Giải quyết xong, Phó Tranh nhìn vào bên trong nồi.

Ba miếng gừng lớn quyện với đường đỏ, nấu một chốc lát, mùi hương của chúng lập tức lan tỏa.

Anh sờ cảm, vẻ mặt kiêu ngạo, cảm thấy bản thân rất có năng khiếu.

Phó Tranh nghĩ mình có khả năng làm thêm một chút, vì vậy anh lục tung tủ lạnh và tìm thấy một quả táo đỏ.

Mẹ của Phó Tranh qua đời sớm, anh lại không tiếp xúc với phụ nữ, cho nên không biết phải chăm sóc con gái như thế nào.

Anh dùng đầu óc thông minh nhưng không am hiểu sách vở của mình suy nghĩ một chút, cảm thấy con gái khi đến kỳ kinh nguyệt cần phải bổ máu đúng không?

Bổ máu dùng gì thì tốt? Là táo đỏ!

"Chắc chắn, lão tử thật sự là quá thông minh."

Phó Tranh một bên mặt dày tự khen bản thân, một bên khuấy sữa trong nồi, đem táo đỏ rửa sạch sẽ ném vào nồi, muốn nấu cho bảo bối nhỏ một chén cháo táo đỏ.

Không thể không nói, Phó Tranh học tập không tốt, vào nhà bếp, đầu óc như được khai sáng, còn biết nấu cháo là thế nào! Hơn nữa

còn bổ sung thêm kiến thức, nghĩ táo bổ máu, đường đỏ cũng bổ máu, dứt khoát nấu chung với nhau là được. Vì vậy, đầu bếp Phó của chúng ta lần đầu tiên trong cuộc đời vào bếp để nấu ra một chén cháo táo đường đỏ hương vị vô cùng ngọt ngào.

Anh nếm thử một miếng, lại còn ăn rất ngon!

Phó Tranh quả thật là kiêu ngạo đến điên rồi, tức khắc lòng tự tin tăng vọt.

Đầu bếp Phó vô cùng kích động lòng tự tin bùng nổ liền duỗi tay bụng nôi cháo.

Nôi cháo nhỏ, nấu lửa lớn nửa ngày, nên tay cầm vô cùng nóng.

Phó Tranh cứ như vậy trực tiếp cầm vào, kết quả đương nhiên là...

Hai giây sau, phòng bếp phát ra âm thanh long trời lở đất quỷ khóc thần kêu thảm thiết!

"F*ck f*ck f*ck! Bông chết bổ!!! F*ck ---"

Tiếng động lớn như vậy, Chu Tương Tương vừa mới ngủ đã bị dọa tỉnh, nhận ra âm thanh phát ra từ phòng bếp, xoay người bước xuống giường.

Lúc Chu Tương Tương chạy vào phòng bếp, khung cảnh hỗn loạn giống như hiện trường một vụ tai nạn.

Nôi đổ xuống đất, cháo nóng rơi vãi khắp nơi, hơi nóng bốc lên.

Phó Tranh đứng trước bồn rửa mở vòi nước lạnh rửa tay, anh vừa mới bị phỏng, toàn bộ bàn tay đều đỏ ửng.

Trên áo T-shirt trắng sạch sẽ cũng dính không ít cháo.

Bình thường ở trường học Phó Tranh là một con người cao lãnh*, mà giờ khắc này, anh chật vật đứng ở trong phòng bếp, không còn chút dáng dấp hay khí chất nào liên quan.

(cao lãnh*: Cạo ngạo, lạnh lùng)

Đương nhiên cho tới bây giờ Chu Tương Tương không thấy Phó Tranh cao lãnh chỗ nào. Bởi vì, vừa nói nhiều lại thỉnh thoảng làm mấy điều ngu ngốc, ngồi trên bàn vừa ăn cơm vừa ngốc nghếch thảo luận với cha về việc mình có đầu óc hay không, thật sự là muốn cao lãnh cũng không nổi.

Cho nên, lúc Chu Tương Tương nhìn thấy Phó Tranh đứng ở đó một bên xả nước, một bên nhe răng trộn mắt làm mặt quỷ mắng: "F*ck, bồng chết bố rồi", một chút cũng không kinh ngạc, chỉ muốn cười.

Cô cười một cái thì nhin không được mà cười ra tiếng.

Phó Tranh nghe thấy tiếng cười, vừa ngẩng đầu thì thấy Chu Tương Tương đứng ở cửa toét miệng đang cười nhạo anh....

Mặt lập tức nóng lên, thẹn quá hóa giận liền rống lên: "Cậu còn cười! Mau tới giúp một tay!"

Chu Tương Tương cười tủm tỉm chạy đến, tắt vòi nước đi, kéo tay Phó Tranh kiểm tra vết thương, "Vết bồng nghiêm trọng thế này, phải đi bệnh viện thôi."

"Không đi!" Chu Tương Tương vừa nói hết câu, Phó Tranh ngay lập tức mặt tối sầm lại từ chối.

Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, mới phồng một chút đã vào bệnh viện, quá mất thể diện! Truyền ra bên ngoài sao anh còn có thể lẩn lộn được nữa!

Chu Tương Tương ngẩng đầu, rất nghiêm túc mà nhìn anh: "Vừa rồi không phải cậu nói rằng gặp bác sĩ thì không mất mặt sao? Không thể vì sợ bác sĩ mà giấu bệnh được."

"Gặp bác sĩ là cái gì?"

Chu Tương Tương: "....."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

Thông Báo Nhỏ

Vì một số lý do nên mình quyết định đổi ngôi xưng của Phó Tranh từ 'cậu' thành 'anh' nhé.

Mong bạn đọc thông cảm.

Mình chân thành cảm ơn ạ.

Tối nay sẽ có chương 10 cho các bạn nha.

Với lại mình vừa nhận ra là mình đăng lộn chương 3, hiện tại mình đã sửa lại rồi ạ. Chân thành xin lỗi các bạn ạ :((

Nói nhỏ cho mấy bạn nghe. Thật ra bởi vì bà chủ không thể chấp nhận được việc bản thân có nhiều cái xuân hơn Tranh ca nên bà chủ quyết định gọi Tranh ca bằng 'anh'.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 10 □: Tâm Ngứa

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Phó Tranh sống chết không chịu đi bệnh viện, Chu Tương Tương hết cách với anh, lục tung khắp nhà tìm thuốc mỡ.

Ngồi trên ghế sofa, Chu Tương Tương một tay cầm lấy tay Phó Tranh, một tay bóp thuốc mỡ vào chỗ bị phỏng của anh, sau đó duỗi ngón tay nhẹ nhàng bôi.

Tay Chu Tương Tương rất nhỏ, vừa trắng lại vừa mềm.

Cô cúi thấp đầu, rất nghiêm túc dùng thịt ngón tay nhẹ nhàng bôi đều vào nơi bị phỏng của Phó Tranh.

Động tác của cô rất dịu dàng, ngón tay vuốt nhẹ làm lòng bàn tay Phó Tranh hơi ngứa, dường như có một dòng điện vừa xẹt qua toàn thân --

Cả người Phó Tranh bỗng cứng đờ, bàn tay không tự chủ run lên một cái.

"Làm sao vậy? Đau à?" Chu Tương Tương thấy bàn tay Phó Tranh run lên một chút, sợ tới mức vội vàng ngừng lại, ngàng đầu lo lắng nhìn anh.

Phó Tranh có chút không được tự nhiên, nhỏ giọng nói: "Không có... Chỉ là, có hơi ngứa"

Tâm ngứa.

"A-- " Chu Tương Tương thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục bôi thuốc cho anh.

Phó Tranh ngơ ngẩn nhìn Chu Tương Tương.

Cô cúi thấp đầu, con mắt sụp xuống, lông mi dài lại đen tạo thành một vùng bóng râm ở trước mắt. Nhìn xuống dưới thêm một chút, là cái mũi nhỏ cao thẳng mượt mà, trên mũi có vài giọt mồ hôi. Xuống chút nữa, là cái miệng nhỏ nhắn tựa như cánh hoa anh đào màu hồng nhạt xinh đẹp, có chút hơi vênh, đây là môi vênh trong truyền thuyết?

Lần trước nghe ai nói, hình dáng môi này rất thích hợp hôn môi, vừa mềm vừa gợi tình.

Ánh mắt Phó Tranh dừng trên môi Chu Tương Tương thì không còn cách nào dời đi.

Cổ họng khô khốc phảng phất giống như bị lửa thiêu cháy. Muốn uống nước, nhưng có lẽ, giờ khắc này, nước cũng không dập tắt được ngọn lửa trong thân thể anh.

Anh không tự chủ nghiêng thân thể về phía trước, hướng gần về phía đôi môi anh đào hồng phấn tràn đầy mê hoặc--

Đầu óc trống rỗng, ý thức đã thoát khỏi sự kiểm soát của đại não.

Đột nhiên, "Còn ngứa không?"

Chu Tương Tương ngẩng đầu, lại chẳng biết từ lúc nào Phó Tranh đã dựa vào gần cô như thế, khuôn mặt tuấn tú phóng đại ngay trước mắt, trong lòng cô nhảy dựng, không khỏi lúng túng.

Bốn mắt nhìn nhau, ba giây sau, Phó Tranh sợ hãi đột ngột ngồi thẳng người lên, trên mặt lộ ra vẻ bối rối.

F*ck! Phó Tranh, mẹ nó mày đang suy nghĩ cái gì vậy?!!!

Anh kinh hoảng, đột nhiên từ trên ghế salon đứng lên.

Chu Tương Tương hoảng sợ, "Phó..... Ca, anh làm sao vậy?"

"Tôi.... Tôi đi dọn phòng bếp!" Phó Tranh cảm giác mình quả thật điên rồi! Anh vừa rồi lại muốn hôn Chu Tương Tương! Là bị trúng tà rồi?!

Phó Tranh chạy tới phòng bếp thu dọn hiện trường tai nạn, Chu Tương Tương muốn hỗ trợ lại bị anh đẩy ra ngoài, "Bụng cậu không đau nữa à? Nhanh về giường nằm đi!"

Chu Tương Tương mím môi nói: "Hết đau rồi."

"Đã quên lúc bụng bị đau như thế nào rồi đúng không? Trở về giường nằm nhanh lên!"

"...." Bị Phó Tranh khuyên bảo một lúc, Chu Tương Tương ngoan ngoãn rời khỏi phòng bếp.

Mười phút sau, Phó Tranh từ trong phòng bếp đi ra, trong tay cầm bình giữ nhiệt.

Mặc dù cháo bị đổ, nhưng cuối cùng vẫn bảo vệ được nước gừng ngọt.

Anh đi ra nhìn thấy Chu Tương Tương ngồi trên ghế sofa, nhíu mày lại, "Không phải đã nói cậu lên giường nằm à? Tại sao lại ngồi ở đó?"

Anh vừa nói vừa đi đến trước mặt Chu Tương Tương, "Cái này cho cậu."

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh đưa tới một cái bình giữ nhiệt, liền chớp mắt không hỏi được câu nào.

Trải qua chuyện vừa rồi, Phó Tranh cảm giác mình có chút không thể nhìn thẳng Chu Tương Tương, ánh mắt ngập ngừng nhìn nơi khác, "Nước gừng ngọt, nhân lúc còn nóng uống đi."

Lúc này Chu Tương Tương mới kịp phản ứng, gấp rút đứng lên, nhận lấy cái bình sau đó khiếp sợ nhìn Phó Tranh hỏi: "Vừa rồi chính cậu tự nấu nước gừng ngọt cho tôi?"

Phó Tranh "Ừ" một tiếng, "Định nấu cháo táo đỏ, bắt qua cậu thấy rồi đó, nó bị đổ rồi."

Anh nói xong ngồi xuống ghế sofa.

Chu Tương Tương giật mình không nói nên lời, trong lòng vô cùng cảm động.

Cô nhớ tới lần đầu tiên gặp Phó Tranh, khi đó còn cảm thấy người này rất khó ở chung, hoàn toàn không nghĩ tới anh ấy lại có thể quan tâm cô đến như vậy.

Mọi người trong trường học đều nói Phó Tranh là tên khốn, không chịu học hành lại thích đánh nhau, uống rượu còn thích cưa gái, tính tình hư hỏng.

Vậy nên hiện tại cô cảm thấy, nam sinh trước mắt này, không giống với người được đồn đãi trong trường học.

Anh có thể là học tập không giỏi, nhưng cô chưa thấy anh đi khắp nơi gây chuyện đánh nhau, trừ buổi tối đầu tiên cũng chưa thấy anh uống rượu, về phụ nữ, hình như một người bạn khác giới anh cũng không có, còn tính tình hư hỏng, có ai xấu tính sẽ kiên nhẫn chăm sóc cô như vậy sao?

Chu Tương Tương vừa cảm kích vừa cảm động, nhìn Phó Tranh đầy chân thành nói cảm ơn, "Anh Phó Tranh, cảm ơn anh."

Đôi mắt Chu Tương Tương tròn trịa, sáng lấp lánh nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh nhìn đôi mắt to sáng long lanh như hồ nước đầy mê hoặc của cô, lồng ngực bỗng dưng nhảy dựng lên một chút.

Không hiểu sao tim đập nhanh hơn, Phó Tranh vội vàng dời ánh mắt đi, lẩm bẩm nói câu "Không có gì".

Đôi mắt nha đầu này, tại sao lại xinh đẹp như vậy? Giống như viên đá đen quý giá vậy.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 11 □ : Thích Cậu Thì Làm Sao Bây Giờ?

Edit: Xuyên Xuyên

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Buổi tối, Phó Tranh dẫn Chu Tương Tương đi ra ngoài ăn.

Phó Tranh mặc áo T-shirt trắng rộng thùng thình, quần màu đen, đi giày thể thao.

Hai tay lười biếng đút vào trong túi quần, nói: "Có một quán cơm gia đình ở quảng trường thời đại, tôm hùm ở đó ăn rất ngon."

Chu Tương Tương rất ít khi ăn cơm ở bên ngoài, ngoan ngoãn gật đầu, giọng nói mềm mại: "Cậu nói ăn cái gì thì ăn cái đấy."

Giọng nói nhẹ nhàng và ngọt ngào, Phó Tranh nghe được trong lòng liền thấy ngứa ngáy.

Anh dừng bước đột ngột, nghiêng đầu nhìn Chu Tương Tương, cười lưu manh: "Chu Tương Tương cậu cũng ngoan ngoãn quá đi?"

Chu Tương Tương kinh ngạc nhìn anh, "Sao...làm sao vậy..."

Phó Tranh nhướn mày, khoe miệng cười càng sâu.

Đột nhiên, thân thể anh nghiêng về phía trước, tiến tới trước mặt Chu Tương Tương.

Khuôn mặt anh tuần phóng đại ngay trước mắt, Chu Tương Tương căng thẳng đến nỗi mặt mũi trắng bệch, cảm thấy muốn tắt thở đến nơi, liền né tránh ánh mắt Phó Tranh .

Hơi nóng của Phó Tranh trong nháy mắt phủ lên hai gò má Chu Tương Tương, ánh mắt chứa đầy ẩn ý nhìn cô, khẽ cười, nói: "Chu Tương Tương, cậu ngoan như vậy, nếu như tôi thích cậu thì làm sao bây giờ?"

Tìm Chu Tương Tương đập mạnh một cái, lập tức lấy lại tinh thần , đẩy Phó Tranh ra, "Cậu...cậu đừng nói nhảm! Tôi chỉ coi cậu là anh trai!"

Chu Tương Tương bối rối không biết phải làm sao, run rẩy cất lời.

Phó Tranh cười ha ha, "Ai da, Chu Tương Tương, tôi nói đùa mà cậu còn coi là thật? Cậu đừng đáng yêu như vậy được không?"

Sắc mặt Chu Tương Tương lúc trắng lúc đỏ, xấu hổ thiếu điều muốn tìm một cái hố để chui xuống.

Nhìn Phó Tranh cười đến ngả người ra sau, Chu Tương Tương cảm giác như bị người khác cho một bạt tai, trên mặt nóng ran, tỏa nhiệt hừng hực.

Cô vừa tức giận vừa xấu hổ, hung hăng trừng mắt nhìn tên đầu sỏ, "Phó Tranh, cậu làm người tại sao lại đáng ghét như vậy!"

Cô mắc cỡ đỏ mặt, liền quay đầu bỏ chạy.

Phó Tranh chân dài một bước, hai bước đã đuổi kịp Chu Tương Tương, cánh tay ôm lấy bả vai cô, "Đừng nóng giận, tôi chỉ đùa một chút mà thôi."

Chu Tương Tương cắn chặt môi. Giỡn cái con khỉ, một chút cũng không buồn cười!

Phó Tranh rất cao, bả vai rất rộng, dáng người Chu Tương Tương chỉ tới bả vai anh, bị Phó Tranh ôm lấy vai, cả người nhỏ nhắn như dựa vào trong ngực anh.

Chu Tương Tương có chút không được tự nhiên, muốn tránh ra, Phó Tranh đang ôm lấy bả vai của cô cánh tay đột nhiên khẽ cong, thuận thế ôm lấy cổ cô, giọng nói trầm thấp, "Trốn đi đâu, đến rồi."

Chu Tương Tương ngẩng đầu, trước mặt là một quán cơm gia đình, người đến người đi, làm ăn vô cùng tốt.

Phó Tranh ôm lấy Chu Tương Tương đi vào. Hai người tư thế rất thân mật, người khác không biết còn tưởng họ là người yêu.

Vừa đi vào liền có nhân viên phục vụ nhiệt tình tiếp đãi bọn họ.

Phó Tranh đưa ánh mắt quét một vòng trong tiệm, cúi đầu, môi đưa đến gần tai Chu Tương Tương, nhỏ giọng hỏi: "Muốn ngồi chỗ nào?"

Hơi thở ấm áp của anh phả vào sau tai Chu Tương Tương, khiến tai cô nhột vô cùng. Trong vô thức, cô rụt vai lại, theo bản năng quay đầu đi, nhỏ giọng nói: "Muốn...Muốn ngồi gần cửa sổ."

"Được" Phó Tranh chỉ một cái, "Chúng ta ngồi chỗ kia."

Liền ôm lấy Chu Tương Tương đi tới.

Chu Tương Tương rất không được tự nhiên, vẫn muốn trốn. Cô luôn cảm thấy, giống như mọi người đều đang nhìn cô.

Cô chưa từng thân mật với nam sinh nào như vậy cả.

Nhưng mà, Phó Tranh vẫn hồn nhiên chưa nhận ra, cánh tay dài vẫn như cũ ôm lấy cô, hoàn toàn không có ý định buông ra.

Đợi đi tới chỗ ngồi, Phó Tranh mới chịu buông Chu Tương Tương ra. Chu Tương Tương vừa được thả tự do, lập tức chạy đến vị trí của mình ngồi xuống. Lúc này Chu Tương Tương mới cảm thấy mình như vừa sống lại, cô vừa mới bị Phó Tranh ôm chặt lấy cổ, lo lắng đến nỗi không dám hít thở.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 12 □ : Hôn Gián Tiếp

Edit: Xuyên Xuyên

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Phó Tranh để cho Chu Tương Tương gọi món, Chu Tương Tương lắc đầu, "Cậu gọi đi, cậu gọi cái gì thì tôi ăn cái đó."

Phó Tranh ngược mắt nhìn cô, cong môi cười một tiếng, "Nha đầu này, cũng dễ nuôi thật."

Bất quá, Phó Tranh gọi món ăn cũng rất thô lỗ, trực tiếp gọi một phần tôm om lớn nhất, một ly sữa đậu nành, một chai bia ướp lạnh.

Lúc tôm om được bưng lên, Chu Tương Tương giật mình, "Phần này lớn quá rồi? Chúng ta có thể ăn hết sao?"

"Nhìn nhiều thế thôi chứ thật ít lắm. Thế nào? Chưa từng ăn?"

Chu Tương Tương lắc đầu. Cái này cô đã thấy người ta ăn, nhưng bản thân chưa ăn qua. Mẹ không cho cô ăn, nói ăn cái này làm cho tay có đầy dầu mỡ.

Phó Tranh cười nhạo, "Tiểu nha đầu thiếu hiểu biết, cái này ăn ngon cực kỳ."

Anh đứng lên, nói: "Tôi đi rửa tay."

"Tôi cũng đi."

Hai người đi vô toilet, rửa tay xong lại cùng nhau đi ra.

Phó Tranh lau khô tay, mang bao tay dùng một lần.

Chu Tương Tương cũng học theo dáng vẻ của anh.

Chỉ có điều, bởi vì chưa từng ăn cho nên không biết phải lột vỏ tôm như thế nào. Phó Tranh lột được rất nhiều bỏ vào trong chén, cô một con cũng chưa lột được, gấp đến nỗi đổ cả mồ hôi.

"Chu Tương Tương, cậu quả thực muốn tôi cười chết."

Chu Tương Tương cực kỳ quẫn bách, cúi thấp đầu, hai má ửng đỏ.

"Được rồi, cậu đừng lột nữa. Nhìn cậu lột tôm tôi cảm thấy đau lòng." Phó Tranh nói, đem chén nhỏ đưa tới trước mặt Chu Tương Tương, "Tôi lột cho cậu, cậu phụ trách ăn là được."

Chu Tương Tương ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Phó Tranh chau mày, con mắt giống như phóng điện, "Nhìn cái gì? Ăn đi."

"Tôi..." Chu Tương Tương có chút ngượng ngùng.

"Đừng mè nheo nữa, mau ăn đi, tôi vừa lột rất nhiều."

Lần đầu tiên có người lột tôm cho cô, trong lòng Chu Tương Tương vô cùng cảm động, liên tục nói "Cảm ơn."

Phó Tranh nhếch môi, nhìn chằm chằm cô cười, "Cậu thật sự muốn cảm ơn tôi?"

Chu Tương Tương gật đầu, hết sức biết điều mà nói: "Đúng vậy, cậu đối với tôi rất tốt."

Ý cười trong mắt Phó Tranh càng sâu, trêu chọc cô: "Tớ muốn cậu cảm ơn làm cái gì, không thì, cậu hôn tôi một cái?"

"..." Chu Tương Tương ngẩn người vài giây, lập tức khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng, lắp bắp nói: "Đừng...đừng giỡn trò lưu manh."

Phó Tranh cười ha ha.

Tiểu nha đầu, quả thật quá đáng yêu.

Tôm ăn rất ngon, trong chốc lát Chu Tương Tương đã ăn xong một chén.

"Ôi, tôi nói cậu dứt cho tôi ăn một cái đi, tôi lo phục vụ cho cậu, một cái còn chưa được ăn đâu"

"Thật xin lỗi, tôi quên mất." Chu Tương Tương vô cùng xấu hổ, vội vàng cầm lấy một miếng thịt tôm, dứt tới bên mép Phó Tranh , "Nè, cậu ăn một miếng đi."

Phó Tranh lột tôm, không chú ý nhìn, lúc há mồm, không cẩn thận ngậm phải ngón tay của Chu Tương Tương.

Anh ngây cả người, Chu Tương Tương cũng ngẩn cả người ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Chu Tương Tương phục hồi lại tinh thần trước, khuôn mặt đỏ bừng: "Buông... mau buông ra!"

Phó Tranh lúc này mới đột nhiên hoàn hồn, vội vàng buông tay cô ra.

Bầu không khí vốn đang rất tốt, nhất thời trở nên gượng gạo.

Hai người đều cúi đầu, trầm mặc không nói.

Phó Tranh tiếp tục lột tôm, nhưng mà hồn vía sớm đã bay đi.

Giữa răng môi, phảng phất đều là mùi vị ngón tay Chu Tương Tương, vừa ngọt vừa thơm.

Nghĩ đến cảm giác vừa rời ngón tay Chu Tương Tương trong miệng anh, hầu kết không tự chủ chuyển động lên xuống, toàn thân khô nóng.

Qua một lúc, mới hơi tỉnh táo lại.

Lại ngẩng đầu, phát hiện Chu Tương Tương vẫn rửa đầu, ôm chén nhỏ trước mặt, tay cầm tôm ăn tiếp.

Trong đầu cô còn có chút lơ mơ, đầu ngón tay dường như vẫn còn nóng.

Phó Tranh nhìn chằm chằm tay của Chu Tương Tương, có chút ngốc, "Cậu rửa tay chưa?"

Chu Tương Tương nghe Phó Tranh nói, mới khẽ ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn anh, "Hả?"

"Chu Tương Tương, cậu rửa tay chưa?"

Chu Tương Tương: "..."

Phó Tranh: "..."

F*ck! Đây mẹ nó có tính là hôn môi gián tiếp không???

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 13 □ : Ngón Tay Đầu Là Mùi Vị Của Anh

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Từ lúc ăn tôm hùm xong đến giờ, bầu không khí không có cách nào để cho bớt lúng túng.

Chu Tương Tương thật sự muốn khóc tới nơi.

Phó Tranh cũng có chút lúng túng, hỏi cô: "Ăn no rồi sao?"

Chu Tương Tương đặc biệt đáng thương nhìn anh, "Đã no bụng rồi, không muốn ăn nữa."

Vốn dĩ Phó Tranh rất xấu hổ, kết quả vừa nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Chu Tương Tương liền bật cười, "Chu Tương Tương, cậu đừng khóc, ăn không nổi thì đừng ăn nữa, tôi cũng không ép cậu ăn."

Anh đem bao tay dùng một lần gỡ xuống, đứng lên nói: "Tôi đi rửa tay, cậu ở chỗ này chờ tôi."

"Tôi.... Tôi cũng đi."

Cảm giác đầu ngón tay đều là mùi vị của Phó Tranh.

Hai người cùng đi toilet rửa tay. Rửa xong, Chu Tương Tương muốn đi vệ sinh, kêu Phó Tranh ở bên ngoài đợi cô.

Anh gạt đầu, đi ra bên ngoài.

Trong quán cơm khá nóng nực và ồn ào, vừa rồi có cơn gió thổi qua, trong phút chốc, thoải mái hơn rất nhiều.

Anh đứng dựa vào tường, từ trong túi quần lấy ra một điều thuốc.

Mới vừa ngậm trong miệng bật lửa thì nghe thấy có người gọi anh, "Phó Tranh!"

Nghe thấy giọng nói đó, anh khẽ chau mày lại, ngẩng đầu nhìn mấy nữ sinh đang chạy về phía anh.

Người đến là Đường Hân Trúc và bạn của cô ta.

Phó Tranh vừa nhìn thấy Đường Hân Trúc liền chán ghét, quay đầu lại muốn đi.

"Phó Tranh!" Đường Hân Trúc mấy ngày rồi không gặp anh, vội vàng kéo cánh tay anh lại.

"Buông ra!" Phó Tranh liếc mắt, dùng sức bỏ tay cô ta ra.

Đường Hân Trúc bị gạt ra lùi về sau hai bước, trong nháy mắt nước mắt đã lăn chã, "Phó Tranh, cậu làm sao vậy, chúng ta mới vài ngày không gặp, cậu lại dùng thái độ như vậy với tớ sao?"

Phó Tranh mặc kệ cô ta, một câu cũng không muốn nói. Anh hít một hơi thuốc rồi bực bội đập tắt trên thùng rác một cách thô bạo, đoạn quay đầu bước vào bên trong.

Vừa đi được hai bước, liền thấy một hình bóng màu hồng nhạt đeo ba lô nhỏ màu trắng, từ trong quán cơm đi ra.

Trông thấy Phó Tranh, Chu Tương Tương mím môi nói: "Chúng ta đi thôi."

Phó Tranh "Ừ" một tiếng, theo bản năng cầm lấy tay Chu Tương Tương.

Còn chưa cầm chặt, Đường Hân Trúc đột nhiên chạy tới, kéo lấy cánh tay anh, "Phó Tranh, cô ta là ai?!"

Mặt mũi Đường Hân Trúc tràn đầy sát khí trừng mắt nhìn Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương vừa nhìn thấy Đường Hân Trúc liền ngây ngẩn cả người.

Đây không phải là hoa khôi của trường sao?

"Đường Hân Trúc, con mẹ nó cô có bệnh phải không?!" Phó Tranh rất cực nổi giận, hất mạnh tay cô ta, mặt mũi tràn ngập sự chán ghét, "Cô ấy là ai, cùng cô có nửa xu quan hệ? Mẹ nó đừng tự kiếm việc cho mình nữa!"

"Phó Tranh! Tại sao cậu có thể nói chuyện với tớ như vậy? Tớ..."

Phó Tranh lười phản ứng lại với cô ta, cầm tay Chu Tương Tương sai bước nhanh về phía trước.

"Phó Tranh!" Đường Hân Trúc kêu to một tiếng, nhìn bóng lưng Phó Tranh, nước mắt lập tức tuôn ra.

"A Trúc, cậu không sao chứ?" mấy người bạn của Đường Hân Trúc thấy thế vội vàng chạy tới an ủi.

Đường Hân Trúc trơ mắt nhìn Phó Tranh nắm tay cô gái kia qua đường cái, nước mắt rơi không ngừng, nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Cô ta là ai?!"

"A Trúc, hình như là Chu Tương Tương." Cô gái đeo mắt kính nói.

Đường Hân Trúc nhú mày, "Chu Tương Tương là ai?"

"Chính là Chu Tương Tương lớp chọn, cả năm đều được hạng nhất."

Đường Hân Trúc chân mày nhú chặt hơn, "Cậu ấy chơi chung với học sinh giỏi từ lúc nào?"

Cô gái đeo mắt kính lắc đầu, "Tớ cũng không biết, chỉ là ngày hôm qua có người nhìn thấy hai bọn họ ở cửa căn tin, bộ dáng rất thân mật."

Người bên cạnh nói, "Không thể nào? Hai người bọn họ đang yêu nhau sao?"

Mấy nữ sinh đồng thời lo lắng nhìn về phía Đường Hân Trúc.

Đường Hân Trúc gất gao cắn chặt răng, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ.

.....

Về nhà, ngồi trên xe taxi, Chu Tương Tương nghiêng đầu nhìn Phó Tranh một cái, nhin không được hỏi: "Vừa rồi là hoa khô của trường, cô ấy là bạn gái của cậu à?"

Chu Tương Tương lời vừa ra khỏi miệng, Phó Tranh sợ tới mức kêu lên, "Làm sao có thể?!!!"

Chu Tương Tương thấy anh kích động như thế, lại hỏi: "Vậy là bạn gái cũ?"

Chu Tương Tương càng nói càng không có yên lòng, Phó Tranh rất sợ cô hiểu lầm, dừng lại bước chân, hai tay nắm lấy bả vai cô, rất nghiêm túc nhìn cô, "Chu Tương Tương, tôi không có bạn gái, cũng không có bạn gái cũ, cậu đừng có đoán mò."

Phó Tranh đột nhiên thận trọng giải thích như vậy, ngược lại làm cho Chu Tương Tương có chút thất thần, nhỏ giọng nói: "Tôi... Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút, cậu không cần khẩn trương."

Thấy Chu Tương Tương có vẻ như bị anh dọa cho hoảng sợ, Phó Tranh mới ý thức được bản thân có chút kích động, anh buông bả vai cô ra, mặt nhìn về phía nơi khác, viện cớ, "Tôi sợ cậu sẽ đến trước mặt ba tôi nói lung tung."

"Hả? Không có đâu, tôi sẽ không nói lung tung." Chu Tương Tương vội vàng nói.

Cô vừa mới thấy bộ dạng nghiêm túc kia của anh, còn tưởng rằng... còn tưởng rằng anh là sợ cô hiểu lầm cái gì...

Cô lắc đầu, cảm thấy chính mình thật sự là suy nghĩ quá nhiều.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 14 □ : Anh, Sức Lực Mạnh Mẽ

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Buổi tối, Chu Tương Tương ăn quá no, về đến nhà, rửa mặt sạch sẽ, nằm trên giường, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Chỉ có điều bên này Phó Tranh lại mất ngủ.

Nằm ở trên giường, vừa nhắm mắt lại, trong đầu liền nhớ tới khuôn mặt Chu Tương Tương.

Cảm giác ngón tay cô ở trong miệng anh.

Càng nghĩ, càng không ngủ được. Càng nghĩ, cả người càng khô nóng khó chịu.

Lăn qua lăn lại đến hơn nửa đêm, nhiều lần đi tắm nước lạnh, rốt cuộc cảm giác khô nóng mới tản bớt đi phần nào, anh ngả người nằm lên giường, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay, Phó Tranh không thể ngủ yên ổn, hôm sau tỉnh lại, anh ngồi ở trên giường, sắc mặt vô cùng khó coi.

Đầu tóc lộn xộn, bộ dạng thiếu ngủ vô cùng ngu ngốc.

Tay phải theo bản năng chậm chậm duỗi vào trong chăn, khi anh mò vào trong quần, cả người ngẩn ra ba giây, lập tức....

"F*ck! Con mẹ nó!!" Cả khuôn mặt Phó Tranh tái đi, từ trên giường xoay mạnh người xuống dưới.

Quần màu đen, đũng quần ướt một mảng lớn, giống như nước tiểu.

Đương nhiên, Phó Tranh biết rõ, đây không phải là nước tiểu.

Bởi vì tối hôm qua anh đã trải qua cơn mộng xuân đầy phần khích.

Trong mơ, Chu Tương Tương nằm ở dưới thân anh, động tác linh hoạt, mây mưa liên tục.

Như vậy, không phải là quá mạnh mẽ rồi sao!?

Phó Tranh xưa nay cảm thấy mình tâm thanh tịnh không hề có ham muốn dục vọng, nhưng quả thật cơn mộng xuân này quá mạnh mẽ rồi.

.....

Phó Tranh cởi đồ rồi đi tắm rửa.

Lúc xuống lầu, Chu Tương Tương đang bụng bữa sáng lên bàn ăn.

Khóe mắt trông thấy Phó Tranh, ngẩng đầu cười với anh, "Anh, xuống ăn cơm."

Phó Tranh vừa nhìn thấy Chu Tương Tương liền nhớ tới bộ dạng trong mơ cô nàng khóc như mưa.

Không khỏi chột dạ, nói: "Cái kia... Có người hẹn tôi chơi bóng, cậu cứ ăn đi."

Phó Tranh nói xong liền đi tới cửa.

Không đợi Chu Tương Tương nói, người đã nhanh chóng mang giày, nhanh chân chạy ra ngoài như bỏ trốn...

Phó Tranh mơ thấy mộng xuân, cả người thấp thỏm nóng nảy.

Đúng lúc Lục Quýnh gọi điện thoại rủ anh đi chơi bóng.

Cả người buồn bực, nhất định phải phát tiết một cái.

Phó Tranh "Ừ" một tiếng, "Gặp ở chỗ cũ."

Bên kia, Lục Quýnh cúp điện thoại, có chút phiền lòng gãi gãi đầu nói, "Đại tiểu thư Đường, lần sau đừng kêu lão giúp cô hẹn Phó Tranh ra nữa được không? Tính tình của Tranh ca cô không phải không biết, cậu ấy mà biết cô kêu tôi hẹn cậu ấy ra, cậu ấy sẽ đánh chết tôi."

Đường Hân Trúc khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhật nhẽo liếc nhìn cậu một cái, nói: "Yên tâm, lát nữa tôi sẽ giả vờ như tình cờ đi ngang sân thể dục, không ai khai cậu ra đâu."

Lục Quýnh thở dài, nhịn không được nói câu, "Hân Trúc, kỳ thật tôi cảm thấy, thiên hạ này đàn ông tốt còn rất nhiều mà, cô có điều

kiện tốt, lớn lên lại xinh đẹp, còn sợ không tìm được đàn ông? Tại sao cứ phải treo cổ trên người Tranh ca? Cô theo đuổi cậu ấy hai năm, nếu cậu ấy đối với cô có ý tứ thì đã sớm ở cùng một chỗ với cô rồi, làm sao còn chờ tới bây giờ... A!"

Lục Quýnh còn chưa dứt lời, đầu gối ăn một cước thật mạnh.

Đường Hân Trúc tức giận trừng cậu, "Cậu không nói không ai bảo là cậu câm đâu!"

Lục Quýnh xoa đầu gối, nói thảm, "Đúng là làm ơn mắc oán mà, về sau cô đừng có mà khóc."

Lúc Phó Tranh đến sân thể dục, Lục Quýnh còn chưa tới.

"Này đồ vô liêm sỉ."

"Phó Tranh, chơi bóng đi!" vừa vặn gặp được người quen Phó Tranh liền theo hàng ngũ vào chơi bóng.

Phó Tranh vừa xuất hiện, các cô gái xem bóng trên khán đài đều hét ầm lên.

"Phó Tranh, là Phó Tranh Tam trung đó!"

"Chao ôi! Thật là đẹp trai quá đi!"

Phó Tranh mặc áo T-shirt trắng, quần thường màu đen.

Vóc dáng anh rất cao, lớn lên lại đẹp trai. Hình bóng màu trắng chạy nhanh trên sân bóng, phá lệ thu hút mắt nhìn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 15 □ : Hai Người Đang Yêu Nhau Sao?

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Các cô gái giống như nhìn thấy mình tinh, cầm lấy di động đuổi theo hình ảnh Phó Tranh, liên tục chụp hình.

Có cô gái nói: "Cậu ấy có bạn gái chưa nhỉ?"

"Không có, chỉ là, cậu ấy không có hứng thú với phụ nữ."

"Sao cậu biết?"

"Hoa khôi trường Tam Trung, Đường Hân Trúc biết chứ? Theo đuổi cậu ấy hai năm, mắt cũng không thèm nhìn."

"Ôi, vậy cậu ấy thích kiểu con gái thế nào nhỉ?"

"Ừm, tớ nghe nói gần đây cậu ấy và một học bá chung trường đi chung với nhau."

"Ai vậy? Nữ sinh sao?" Có người hỏi.

"Đúng vậy, là Chu Tương Tương, các cậu có biết không? Lần trước thi đứng thứ ba toàn thành phố đó, lớn lên cũng rất xinh xắn."

"Oa! Thì ra Phó Tranh thích cô gái ngoan ngoãn, học giỏi lại xinh đẹp, không ngờ luôn đó."

Đang cảm thán, nữ sinh bên cạnh đột nhiên đập cô một cái, hạ thấp giọng, "Xuyt, đừng nói nữa."

Vài người đồng thời sửng sốt, vô ý thức nhìn hai bên trái phải.

Đường Hân Trúc đứng trên khán đài bên cạnh các cô, trong tay cầm một chai nước khoáng, lạnh nhạt trừng mắt nhìn các cô.

Gia thế Đường Hân Trúc vốn rất có tiếng tăm, người bình thường hiểu chuyện đều biết rõ, cô ta và Phó Tranh từ lâu đã được hai bên định hôn ước, thậm chí so về địa vị, Đường Hân Trúc còn khá hơn một chút.

Đường Hân Trúc được trời phú cho một gia cảnh và dung mạo hoàn mỹ, người lại rất lợi hại, ai lỡ đắc tội với cô ta đều không có kết cục tốt. Mấy nữ sinh kia vừa nhìn thấy liền bị hù dọa đến nỗi không dám hé răng.

Đường Hân Trúc đang muốn mắng chửi thì thấy Phó Tranh từ sân bóng đi ra.

Vừa đánh bóng xong, cả người đầy mồ hôi, cuối cùng Phó Tranh cũng vui bớt được cái thứ cảm giác khó chịu đó trong lòng.

Vừa rồi Phó Tranh âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ anh thật sự cô đơn quá lâu rồi?

Mới vừa đi ra khỏi sân bóng, di động liền vang lên.

Điện thoại Lục Quýnh gọi tới.

Phó Tranh nghe điện thoại, "Tên khốn này, người đâu rồi?!"

"Ca, ngại quá, trên đường gặp chút việc nên tới trễ, lập tức tới ngay!"

"Thôi khỏi, lão tử đã chơi xong rồi, tới cái cọng lông."

"Hả?"

"Cúp đây." Phó Tranh không đợi Lục Quýnh nói thêm gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, di động trở lại trang chủ.

Trên màn hình, là ảnh chụp Chu Tương Tương.

Ngày hôm qua lúc tôm được bung lên bàn, anh chụp một tấm Chu Tương Tương và tôm hùm.

Trước mặt Chu Tương Tương là đĩa tôm hùm lớn, hai tay nâng má, cười đến con mắt đều híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, quả thực xinh đẹp đến không nói nên lời.

Chu Tương Tương tươi cười vô cùng rạng rỡ, vừa nhìn thấy cô cười, tâm trạng tốt hơn hẳn.

Phó Tranh một bên nhìn chăm chăm ảnh chụp trên màn hình cười, một bên bước đi trên đường.

Đường Hân Trúc thấy Phó Tranh muốn đi hướng khác, vội vàng đuổi theo, "Phó Tranh!"

Trong nháy mắt Phó Tranh dừng lại bước chân, ánh mắt Đường Hân Trúc rơi vào màn hình điện thoại di động của Phó Tranh.

Cô gái trên màn hình, cô ta biết, chính là Chu Tương Tương vừa gặp tối hôm qua.

Màn hình bảo vệ của Phó Tranh lại là Chu Tương Tương! Bọn họ thật sự đang yêu nhau?

Phó Tranh ngẩng đầu nhìn thấy Đường Hân Trúc, sắc mặt lập tức trầm xuống, "Tại sao cô lại ở đây?"

Đường Hân Trúc nói: "Tớ đi ngang qua, đúng lúc thấy cậu đang chơi bóng."

Cô ta nói, đưa nước khoáng trong tay cho anh, "Uống nước đi."

Phó Tranh nhìn cô ta một cái, không nhận quay đầu rời đi.

Đường Hân Trúc vội vàng nắm lại cánh tay anh.

Phó Tranh nhíu mày, lớn tiếng quát, "Buông tay!"

Anh thô bạo gạt tay cô ta ra, mặt lộ rõ vẻ chán ghét cùng cực.

Đường Hân Trúc đứng không vững, nhìn anh, giọng nói chất vấn, "Cậu và Chu Tương Tương đang yêu nhau sao?"

Phó Tranh nhíu mày một cái, không thể tưởng tượng nổi nhìn cô ta một cái, "Mắc mớ gì tới cô?"

Nói xong liền xoay người.

Đường Hân Trúc chạy lên ngăn cản anh lại, mặt mũi cô ta tràn đầy giận dữ, "Phó Tranh! Cậu đừng quên, tớ là vị hôn thê của cậu! Từ nhỏ hai chúng ta đã được định hôn ước! Cậu không được yêu đương với người khác!"

Phó Tranh nhìn cô ta như nhìn thấy quái vật, "Đường Hân Trúc, cô bị điên à?"

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 16 □ : Mùi Vị Đàn Ông

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Đường Hân Trúc hai mắt đẫm nước, đột nhiên ngã vào trong lòng Phó Tranh, "Phó Tranh cậu đừng đối xử với tớ như vậy, tớ thật sự thích cậu, cậu đừng cùng với cô gái khác ở cùng nhau, được không?"

Cô ta càng khóc càng khổ sở, giọng nói nghẹn ngào run rẩy, hai tay ôm chặt lấy Phó Tranh, sợ bị anh đẩy ra.

Nhưng mà Phó Tranh vẫn đẩy cô ta ra, cầm lấy cổ tay cô ta, dùng sức một cái liền kéo được cô ta ra.

Đường Hân Trúc khóc đến hai mắt đỏ bừng, toàn thân run rẩy, môi cắn chặt, nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh nhìn cô ta nói: "Đường Hân Trúc, đừng làm mấy chuyện khó coi đến như vậy, tôi đã nói là không thích cô, trước kia

không thích, sau này cũng sẽ không thích, cũng không có ý định dây dưa với cô."

Nghe mấy lời này, Đường Hân Trúc càng khóc dữ dội, nước mắt rơi như mưa, "Quan hệ của hai chúng ta từ nhỏ đã được quyết định, tại sao cậu có thể..."

"Ha." Phó Tranh đột nhiên cười, giọng nói chế giễu, "Đường Hân Trúc, đây đã là thời đại nào rồi? còn muốn làm con dâu nuôi từ bé?"

Đường Hân Trúc cắn chặt môi, không biết phải nói gì, chỉ một lần lại một lần lẩm bẩm nói đi nói lại, "Quan hệ chúng ta được quyết định... Đã quyết định thì không thể đổi ý..."

Phó Tranh nghe được thì chán ghét, cuối cùng cảnh cáo cô ta, "Đủ rồi, Đường Hân Trúc. Coi như tôi cầu xin cô, đừng có quẩn quít lấy tôi nữa, cũng đừng lãng phí thời gian của tôi, tôi đối với cô không có hứng thú."

Anh nói xong, nhìn cô ta một cái, xoay người liền sải bước đi về phía trước.

Con người Phó Tranh luôn biết rõ chính mình muốn cái gì, không muốn cái gì. Anh trước giờ không thích cùng phụ nữ mập mờ, không thích chính là không thích, một chút xíu cơ hội cũng không muốn, không muốn làm cho đối phương hiểu lầm, càng không muốn bị làm phiền.

Nữ sinh bình thường bị anh cự tuyệt sẽ không đến dây dưa với anh. Bất quá, Đường Hân Trúc là ngoại lệ. Đại khái là y vào giao ước trước đây của người lớn.

Nghĩ đến cái hôn ước đáng ghét đó, anh chỉ muốn chửi thề cho hả lòng hả dạ.

Phó Tranh về đến nhà, đúng lúc buổi trưa.

Chu Tương Tương nghe thấy tiếng mở cửa, cầm lấy cái muôi từ trong phòng bếp chạy ra, "Tôi đang chuẩn bị gọi điện thoại cho cậu."

Phó Tranh nhìn thấy Chu Tương Tương, tâm tình trong nháy mắt tốt lên, cong môi cười, "Gọi điện thoại làm gì?"

Anh đổi dép, khom lưng đem giày thể thao nhặt lên, bỏ vào trong tủ giày.

Chu Tương Tương đáp: "Gọi điện thoại hỏi cậu có về ăn cơm không... Cậu đang làm gì vậy???"

Chu Tương Tương đang nói, thấy Phó Tranh đột nhiên lấy điện thoại di động ra chụp cô.

"Cậu đang chụp tôi sao?"

Chu Tương Tương trong tay cầm cái muôi, mặc tạp dề con vịt nhỏ màu vàng, bộ dạng vừa buồn cười vừa đáng yêu. Thấy Phó Tranh chụp cô, tròng mắt cô nhìn chằm chằm vào ống kính, đôi mắt to tròn, vừa lớn vừa sáng.

Phó Tranh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn béo tròn, đôi mắt tròn vo, không nhịn được cười, "Chu Tương Tương, cậu ăn đáng yêu lớn lên à? Lớn lên đáng yêu quá đi."

Anh bấm một cái, chụp lại bộ dạng ngô nghê của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương nghe thấy tiếng tách tách, vội vàng che mặt, "Cậu... Cậu đừng có chụp!"

Bộ dạng cầm cái muôi có gì đẹp mà chụp? Không phải là muốn dìm hàng cô đó chứ?

Chu Tương Tương vô ý thức đem cái muôi giấu ra sau lưng, đẩy Phó Tranh đi lên lầu, "Cậu mau lên lầu tắm rửa thay quần áo đi, cả người toàn mồ hôi, thôi muốn chết."

Phó Tranh quay đầu lại, cười bước đến trước mặt cô, da mặt dày hỏi: "Tôi thôi lắm sao?"

"Thôi muốn chết luôn!" Chu Tương Tương ghét bỏ bịt mũi.

Phó Tranh cười ha ha, "Đây gọi là mùi vị đàn ông, tiểu nha đầu thiếu hiểu biết."

Chu Tương Tương không hiểu sao đỏ mặt, đẩy anh, "Cậu mau đi lên đi!"

"Đừng đẩy đừng đẩy, tôi đi tắm là được chứ gì?"

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 17 □: Thật Sự Thích Cô

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Khó khăn lắm mới đuổi được Phó Tranh lên lầu, Chu Tương Tương xoay người đi vào phòng bếp.

Phó Tranh lên lầu tắm rửa, thay áo t-shirt màu đen sạch sẽ, quần lửng màu nâu nhạt.

Từ trong phòng tắm đi ra, chuẩn bị cầm lấy quần lúc sáng đi giặt, nhưng mà tìm nửa ngày đều không tìm thấy.

"Kỳ quái, không phải mình ném trên tủ đầu giường sao?"

Phó Tranh tìm khắp nơi cũng không thấy được cái quần "Chứng có tà ác".

Anh nhú mày lại, chờ dẫn mấy giây.

Đột nhiên, con mắt bỗng dựng trợn to.

Mẹ nó, không thể nào!

Phó Tranh nhanh chóng chạy xuống lầu, xông vào phòng bếp, "Chu Tương Tương, cậu có thấy quần của tôi đâu không?!!"

Chu Tương Tương đang xới cơm, nghe Phó Tranh nói vậy, mặt lập tức đỏ hồng, "Có... Có thấy."

Phó Tranh hoảng sợ, "Cậu... giặt rồi?"

Chu Tương Tương gật đầu, "Buổi sáng tôi dọn vệ sinh, sau đó giặt quần áo, thuận tiện giặt giúp cậu luôn."

Phó Tranh: "..."

Chu Tương Tương quay đầu lại, có chút ngượng ngùng nói: "Ca, anh đừng khẩn trương, em sẽ không nói với người khác là anh tè ra quần đâu."

Phó Tranh: "What??? Tè ra quần???!"

Chu Tương Tương e dè nhìn anh.

(Đại Bàng: Thanh niên số nhọ =)))

"..." Lần đầu trong cuộc đời Phó Tranh rốt cuộc cũng cảm nhận được cái gì gọi là có miệng nhưng tuyệt nhiên không thể trả lời!

"Được rồi, cậu thắng, đúng, không sai, cậu nói gì cũng đúng hết!"

Chu Tương Tương thấy tai Phó Tranh hồng lên, nhẹ nhàng kéo tay anh, "Anh, anh không sao chứ? Có phải anh có gì khó nói không, không thì em dẫn anh đi gặp bác sĩ?"

Lớn vậy mà còn tè ra quần, thật sự có chút không bình thường.

Phó Tranh tức đến nổi phổi muốn nổ tung, hung hăng lườm cô một cái, tức giận nói: "Tôi rất bình thường!!!"

Phó Tranh quả thực không biết phải hình dung tâm tình của mình thế nào, thật sự rất oan ức, muốn giải thích, nhưng lại không thể giải thích.

Nếu nói cho cô biết là cái kia, sợ rằng về sau sẽ còn lúng túng hơn.

Chỉ là, nha đầu này không phải là học bá sao? Loại sinh lý thông thường này cũng không biết? Vậy mà cảm thấy anh lớn như vậy còn tè ra quần? Hai việc này có thể giống nhau được à?

Đương nhiên, anh cũng không biết, lúc đó Chu Tương Tương nhìn thấy quần anh ướt một mảnh, lập tức ném vào chậu giặt quần áo, hoàn toàn không dám tò mò.

Cô nào biết được vật kia rốt cuộc là gì?

Tối hôm đó, Phó Tranh lại mơ thấy giống với buổi tối ngày hôm qua.

Anh vừa sờ quần vừa bực bội chửi một câu, "Mẹ nó, trùng tà thật rồi!"

Liên tục mơ hai giấc mộng xuân, cả hai mộng xuân nữ chính đều là Chu Tương Tương.

Làm sao bây giờ, lão tử giống như rất thích cô ấy.

.....

Cuối tuần thoáng một cái đã qua, lại tới ngày đi học.

Buổi sáng học liên tục hai tiết Toán học, vất vả lắm mới đợi đến tiết thứ ba học thể dục để thả lỏng cơ thể một chút, kết quả giáo viên Toán học ở trên bục giảng tàn nhẫn cao giọng tuyên bố: "Giáo viên thể dục của các em xin nghỉ, tiết sau sẽ tiếp tục học Toán học!"

Cả lớp ồ lên.

Chu Tương Tương cũng ngẩn người một chút, sau đó lại vui đầu tiếp tục làm bài.

Hạ Hoan Hoan bất mãn nói thầm: "Cái gì mà giáo viên thể dục xin nghỉ, rõ ràng là lão Trương cố ý lấy tiết!"

Chu Tương Tương gật đầu bày tỏ đồng ý.

Mấy môn như Thể dục, Mỹ thuật, Âm nhạc, không phải là dùng để bị mấy môn chính chiếm sao? Chao ôi, đều đã thành thói quen.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 18 □: Bị Đánh

Edit: Phun Phun

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Nghỉ giữa giờ mười phút, Chu Tương Tương vẫn vui đầu luyện đề. Hạ Hoan Hoan cầm lấy di động đang tìm nơi du lịch, vừa tìm vừa hỏi Chu Tương Tương, "Tương Tương, nghỉ hè cậu có đi du lịch không?"

Chu Tương Tương ngăn người suy nghĩ. Du lịch? Từ trước đến giờ không có nghĩ tới.

Cô lắc đầu, "Có thể sẽ không đi."

Hạ Hoan Hoan tới gần, đưa ảnh chụp trên di động cho Chu Tương Tương xem, nói: "Cậu xem, nghỉ hè tớ dự định đi Thái Lan, đất nước này thật sự quá đẹp."

Ngón tay cô lướt lên màn hình, Chu Tương Tương nhìn chăm chú, mắt lướt qua từng cảnh đẹp, ánh mặt trời, bãi cát, nước biển,

các du khách mặc áo hoa, cách màn hình dường như cũng có thể nghe được tiếng sóng biển và ánh nắng mặt trời.

"Đẹp thật." Chu Tương Tương không nhịn được cảm thán.

"Đúng vậy, mùa hè năm nay tớ chuẩn bị đi chơi, bằng không chờ sang năm lớp mười hai, việc học rất căng thẳng sẽ không có thời gian."

Chu Tương Tương nghe thấy liền hâm mộ, nói: "Tớ cũng muốn đi."

"Đi chung đi!"

Chu Tương Tương cười cười, lắc đầu, "Sắp phải thi đại học, tớ phải ôn tập."

"Chao ôi, thành tích cậu tốt như vậy, cái gì mà Thanh Hoa với Bắc Đại. Vả lại, việc học chúng ta áp lực lớn như vậy, phải dành ra một ít thời gian, đi du lịch thả lỏng đầu óc."

Hạ Hoan Hoan nói nhỏ, Chu Tương Tương cười nghe, tiếp tục vui đầu tính toán bài tập theo công thức.

Quạt trần trên đầu quay vù vù, không khí nóng bức, chuồn chuồn bay rất thấp, sắp mưa lớn.

Sắp vào học, đột nhiên bụng Chu Tương Tương bắt đầu đau, cầm khăn giấy chạy ra ngoài.

"Ơ? Cậu đi đâu vậy? Sắp vào học rồi!"

"Đau bụng!" Chu Tương Tương nhanh chóng chạy ra khỏi phòng học.

Bởi vì sắp vào học, nhà vệ sinh chỉ có mấy người, Chu Tương Tương không cần xếp hàng, vừa tới đã có chỗ.

Lúc ra khỏi buồng vệ sinh, tiếng chuông sắp vào học vừa mới vang lên, cô vội vàng sửa sang lại quần áo, đang chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên, bên ngoài có mấy nữ sinh đi tới.

Các cô hai tay vòng ngực, hất cằm, ánh mắt coi thường liếc nhìn Chu Tương Tương.

Mấy nữ sinh đứng dàn hàng, dồn Chu Tương Tương từng bước từng bước lùi lại vào trong nhà vệ sinh.

Chu Tương Tương lập tức cảm thấy không ổn, vô ý thức siết chặt ngón tay, "Các cậu... Muốn làm gì?"

Khí thế hung hăng giống như muốn đánh cô.

"Chúng tôi muốn làm gì? Em gái nhỏ à, mẹ cậu không dạy cậu, không được cướp bạn trai của người khác sao?" Một nữ sinh cao lớn đột nhiên cười lạnh, cô ta rất cao, cao hơn Chu Tương Tương một cái đầu, khí thế bức người.

Đúng lúc này, vài người bên cạnh đột nhiên tránh ra chừa ra lối đi ở giữa.

Đường Hân Trúc từ phía sau đi ra, ánh mắt lạnh lùng quan sát Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương biết cô ta, vừa thấy tối hôm qua.

Cô nhìn cô ta, đối mặt với cô ta, "Cậu muốn làm gì..."

Lời còn chưa dứt, trong không khí đột nhiên truyền đến một tiếng "Chát". Trong nháy mắt, Chu Tương Tương chỉ cảm thấy má phải đau rát, mọi thứ trước mắt tối sầm lại.

Thân thể cô lay động, lấy lại tinh thần, cơn tức giận xông tới, cô nhìn Đường Hân Trúc, chín mươi phần đều không thể tin được, "Cô có bệnh à?!"

Cô muốn tát lại, nhưng đối phương lại có nhiều người, cô sẽ thua thiệt.

Môi cắn chặt, hai mắt đỏ lên.

Đường Hân Trúc liếc nhìn cô, đánh giọng cảnh cáo, "Về sau cách xa Phó Tranh một chút! Nếu không thì lần sau, không phải chỉ một cái tát đơn giản như vậy đâu!"

Một đám người hùng hổ đến, lại khí thế hung hăng bỏ đi.

Nhà vệ sinh chỉ còn lại Chu Tương Tương, nước mắt cuối cùng không kìm chế nổi mà trào ra.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 19 □: Ai Đánh?

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Tiếng chuông chính thức vào lớp vang lên, Chu Tương Tương chạy ra khỏi nhà vệ sinh với đôi mắt đỏ hoe.

Cô cúi thấp đầu, chạy rất nhanh.

Lúc chạy gần tới phòng học, đột nhiên đụng phải một bức tường thật rất cứng rắn.

"Chao ôi chao ôi! Chạy cái gì?!" Phó Tranh vừa thấy Chu Tương Tương chạy qua bên này, còn chưa kịp kêu cô, người đã đâm vào ngực anh.

Anh đỡ lấy bả vai cô, nhìn cô, "Vội vội vàng vàng, chạy cái gì? Đụng có đau không?"

Sau lưng Phó Tranh có mấy nam sinh. Vừa rồi lúc Chu Tương Tương đụng vào Phó Tranh, mọi người đều hít một hơi khí lạnh, âm

thầm cầu nguyện cho bạn học nữ đụng vào trong lòng Phó Tranh.

Phải biết rằng Phó Tranh chính là không gần nữ sắc, thậm chí còn rất phản cảm với việc tiếp xúc thân thể với nữ sinh. Kiểu ôm ấp yêu thương này, không chừng sẽ chọc giận Tranh ca của bọn họ.

Mọi người còn đang lo lắng, kết quả thấy Phó Tranh không chỉ không nổi giận mà còn rất quan tâm hỏi đối phương 'Đụng có đau không??'

Đụng có đau không?!!! Mẹ nó, hai người này có quan hệ gì vậy?

Chu Tương Tương nghe thấy giọng nói Phó Tranh, trong đầu đột nhiên nhớ tới câu cảnh cáo vừa rồi của Đường Hân Trúc, lồng ngực bất giác sợ hãi run lên, cô vội vã đẩy mạnh Phó Tranh ra.

Phó Tranh sững sốt, "Sao vậy?"

Chu Tương Tương lắc đầu, theo bản năng lùi về sau vài bước, "Tôi không sao... Tôi đi trước!"

Nói xong quay đầu bỏ chạy.

Trong nháy mắt cô ngẩng đầu lên, Phó Tranh tinh mắt trông thấy dấu tay trên mặt Chu Tương Tương.

Anh nhíu mày, liền chụp lấy cổ tay cô giật ngược cả người trở về, đoạn đưa tay lên đẩy cầm Chu Tương Tương.

Đầu nâng lên, dấu tay trên mặt liền hiện rõ.

Khuôn mặt Phó Tranh nặng nề sát khí, dường như đã đạt tới cực điểm, anh gằn giọng xuống lạnh lùng buông từng chữ rõ ràng, rành rọt: "Ai đánh?"

Chu Tương Tương hết sức khó xử, cắn chặt môi.

Phó Tranh thấy cô không trả lời, nhưng trong lòng đã có sẵn đáp án.

"Là Đường Hân Trúc đúng không?" Phó Tranh lạnh lùng hỏi.

Chu Tương Tương cắn môi càng chặt hơn, cúi đầu không lên tiếng.

"Mẹ nó! Biết ngay là cô ta!"

Nữ sinh trong trường theo đuổi Phó Tranh rất nhiều, nhưng từ trước đến nay Phó Tranh khi từ chối đều để cho người ta còn có chút thể diện, một người duy nhất không nể mặt, chính là Đường Hân Trúc.

Bởi vì, cô gái này, làm cho người ta rất chán ghét.

Mấy năm nay, chỉ cần có nữ sinh theo đuổi Phó Tranh gặt gao, cuối cùng đều sẽ bị Đường Hân Trúc dạy dỗ.

Những người khác thì không nói, nhưng Phó Tranh không ngờ, Đường Hân Trúc vậy mà dám đánh Chu Tương Tương.

Chỉ cảm thấy lửa giận trong lồng ngực bốc tới đỉnh đầu, "Lão tử đi tìm cô ta!"

Anh tức giận quát một tiếng, sai bước về phía lớp học của Đường Hân Trúc.

"Anh!" Chu Tương Tương vô thức kêu, nhưng mà, bước chân Phó Tranh không dừng lại, rất nhanh đã đi được khoảng cách rất xa.

"Chu Tương Tương, em không về lớp học còn đứng ở đây làm cái gì?!!" Chu Tương Tương vừa chuẩn bị đuổi theo Phó Tranh, sau lưng đột nhiên truyền tới tiếng của chủ nhiệm.

Chu Tương Tương quay đầu lại, bộ dạng dạy bảo của chủ nhiệm rất đáng sợ

Trong lòng cô run lên, vội vàng nói: "Em... em lập tức về liền!"

Nói xong bị dọa sợ mà chạy trở về lớp.

Chủ nhiệm lớp rời đi. Trên hành lang chỉ còn lại mấy người anh em của Phó Tranh, nguyên một đám hết sức sững sờ, hỏi Lục Quynh, "Lục ca, vừa nãy là Chu Tương Tương phải không? Tại sao cô ấy lại kêu Tranh ca là anh?"

Bộ dáng Lục Quynh như nhìn thấu cả thiên hạ, "Nữ thần Tương Tương của tôi là con gái của một người chú của Tranh ca, nên gọi Tranh ca là anh."

"A, thì ra là như vậy, Bảo sao không thấy Tranh ca phát hỏa."

Lục Quynh sờ sờ cằm, nhìn hướng Phó Tranh vừa rời đi, nói: "Ài ui, sao tôi lại cảm thấy, Tranh ca của chúng ta giống đang ở thời kì động dục nha."

"Động dục? Động vật mới gọi là động dục chứ? Con người đều gọi là phát xuân!"

"Hừ! Mấy người các cậu thật không có văn hóa, người ta là xuân tâm nhiễu loạn, hiểu hay không? Còn phát xuân? Người ta vẫn còn là trai tơ đó."

"..."

Đường Hân Trúc học lớp bốn, đang học tiết Anh Ngữ.

Giáo viên Anh Ngữ năm nay vừa mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh, đáng người nhỏ nhắn như nữ sinh, rất dịu dàng.

Đang ở trên bục giảng giải thích bài tập, cửa phòng học đột nhiên bị ai đập mạnh, phát ra một tiếng "Ầm" vang lên thật lớn.

"A!" Giáo viên Anh Ngữ bị dọa sợ đến nỗi run rẩy toàn thân, nghiêng đầu nhìn thấy khuôn mặt tối đen của Phó Tranh đứng ở cửa.

Cả lớp cô trò đều không hiểu nhìn Phó Tranh.

"Phó Tranh, em đang làm cái gì vậy hả?"

Phó Tranh căn bản không để ý tới cô, ánh mắt tập trung vào Đường Hân Trúc, sải bước về phía cô ta.

Đường Hân Trúc nhìn thấy Phó Tranh đen mặt đi về phía mình, trái tim bỗng nhiên run rẩy, cảm thấy có điều gì đó không ổn.

"Phó --."

Cô ta kêu tên anh, còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, đột nhiên Phó Tranh đập mạnh lên bàn cô ta.

"A!" Đường Hân Trúc giật mình sợ hãi thét lên chói tai, nhảy dựng từ chỗ ngồi.

Sắc mặt Phó Tranh âm u tới cực điểm, ném mạnh cái bàn. Trên bàn sách vở, ly, bút, ào ào rớt đầy đất.

Đường Hân Trúc sợ hãi mặt mũi trắng bệch, trong phòng học lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người vô ý thức nín thở.

Phó Tranh giận dữ nhìn Đường Hân Trúc, "Đường Hân Trúc! Phó Tranh tôi không đánh con gái, nhưng cô về sau còn dám động đến Chu Tương Tương một cái, tôi nhất định trả lại cô gấp mười lần!"

Nói xong, quay đầu, sải bước đi ra ngoài.

Đường Hân Trúc cắn chặt môi, nhìn bóng lưng anh, nước mắt tuôn rơi, môi run run, không phát ra được âm thanh nào, dường như đang nói: "Tại sao lại đối xử với tớ như vậy?"

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 20 □: Biết Thế Nào Là Hôn Môi Chưa?

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Từ phòng học lớp bốn đi ra, trong lòng Phó Tranh cực kỳ khó chịu.

Nghĩ đến cái tát trên mặt Chu Tương Tương, các loại trạng thái ngược tâm như tự trách, áy náy, đau lòng đều ụp vào mặt.

Anh đi về phía trước, đến cửa phòng học Chu Tương Tương.

Trong phòng học, giáo viên ở trên bục đang giảng giải bài tập.

Chu Tương Tương nhìn tấm bảng đen, hai mắt trống rỗng.

Cô hiếm khi thất thần.

Đột nhiên, cánh tay bị lay một cái, Hạ Hoan Hoan nhỏ giọng kích động, "Tương Tương, mau nhìn kia, Phó Tranh đang đứng bên ngoài phòng học chúng ta kia."

Chu Tương Tương ngẩn ra, ánh mắt thuận theo khuôn mặt Hạ Hoan Hoan nhìn qua cửa sổ.

Phó Tranh đứng ở bên ngoài, cô vừa quay đầu, liền đối diện với ánh mắt anh, anh đang nhìn cô.

Hạ Hoan Hoan cũng phát hiện, lặng lẽ nói: "Tương Tương, hình như Phó Tranh đang nhìn cậu."

Chu Tương Tương mím môi, nghiêng đầu, một lần nữa nhìn về phía bảng đen, không nhìn anh nữa.

Hạ Hoan Hoan cũng rất muốn nhìn thêm nữa nhưng lại ngại ngùng, thấy Chu Tương Tương xoay đầu, bản thân cũng chỉ có thể quay đầu đi.

Bất quá, không giống với Chu Tương Tương ở chỗ, Chu Tương Tương rất nghiêm túc chăm chú nhìn lên bảng, mà khóe mắt Hạ Hoan Hoan thì đang nhìn Phó Tranh đứng bên ngoài cửa sổ.

"Tương Tương, rốt cuộc cậu và Phó Tranh là quan hệ gì?"

Khóe mắt phát hiện Phó Tranh vẫn luôn nhìn Chu Tương Tương, Hạ Hoan Hoan thật sự rất tò mò.

Chu Tương Tương trầm mặc một hồi, nhỏ giọng nói: "Ba tớ và ba cậu ấy là bạn bè."

"Sao? Hèn chi, Phó Tranh trước giờ không tiếp xúc với con gái, làm thế nào đột nhiên lại gần gũi với cậu như vậy?"

Gần gũi sao?

Chu Tương Tương nghiêm túc suy nghĩ lại, mấy ngày nay, hình như có chút thân thiết với anh, cho nên mới bị người khác hiểu lầm?

Vất vả học hết một tiết, giáo viên cho tất cả tan lớp, Chu Tương Tương liền từ chỗ ngồi đứng lên, đi ra ngoài bằng cửa sau.

Phó Tranh vừa nhìn thấy cô rời chỗ ngồi liền gấp rút đi đến cửa sau.

Chu Tương Tương vừa thấy anh, liền mở miệng nói: "Cậu làm gì vậy? Không đi học à?"

Đứng bên ngoài cả một tiết, anh quả thật rất có tính nhẫn nại.

Phó Tranh đáp: "Chờ cậu."

Nói xong liền đưa tay lên sờ mặt cô.

"Cậu làm gì thế?!" Lúc ngón tay Phó Tranh xoa lên mặt Chu Tương Tương, cô sợ hãi vội vàng lùi về sau một bước, "Đang ở trường học, cậu... cậu đừng động tay động chân."

Cô và Phó Tranh là trong sạch, không có một chút quan hệ gì lại có thể làm cho người khác hiểu lầm, hại cô phải chịu một bạt tai. Nếu đến gần anh thêm một lần nữa, ai biết được sẽ phát sinh thêm chuyện gì?

Chu Tương Tương cứ thế lùi về sau, Phó Tranh muốn sờ mặt cô tay nhất thời lúng túng ngừng ở giữa không trung.

Mặt anh trầm xuống, "Cậu trốn cái gì? Lại đây tôi xem một chút!" Nói xong đột nhiên duỗi tay ra liền cầm lấy cổ tay Chu Tương

Tương, hơi dùng sức một cái, cả người Chu Tương Tương liền bị kéo vào lòng anh.

"Cậu làm gì vậy, mau thả tôi ra!" Mới vừa tan học, trên hành lang đều là người, Chu Tương Tương vừa then lại vừa sợ, dùng sức đẩy anh ra.

Nhưng lồng ngực Phó Tranh cứng như đá, hoàn toàn không đẩy được. Thân hình anh cao lớn, vai rộng che lấy Chu Tương Tương.

Trong ngực anh, cô nhỏ nhắn, sức lực chênh lệch.

Nhưng Chu Tương Tương cũng không dừng lại, tiếp tục giãy giụa, "Cậu mau thả tôi ra!"

Bộ dạng này mà bị giáo viên chứng kiến sẽ phải gặp phụ huynh đó!

Chu Tương Tương gấp đến nỗi sắp khóc, cô cảm giác ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía mình, từng ánh mắt hội tụ chung một chỗ, như một ngọn lửa, cả người cô rất nhanh như bị thiêu cháy.

"Cậu đừng động để tôi xem mặt cậu một chút." Chu Tương Tương liên tục cọ tới cọ lui trong ngực Phó Tranh, làm trong lòng anh cũng có chút ngứa.

Một tay ôm eo cô, tay kia dứt khoát nắm cầm cô, "Cậu đừng nhích tới nhích lui để tôi xem một chút."

Anh chăm chú nhìn mặt của Chu Tương Tương, làn da còn có chút vết đỏ, nhưng bởi vì đã qua bốn mươi mấy phút nên không còn rõ ràng.

Phó Tranh nhìn thấy liền nhú mày, "Chu Tương Tương, cậu có phải bị ngốc hay không? Người khác đánh cậu, cậu cũng không biết đánh lại hả?"

Phó Tranh khẽ buông lỏng tay Chu Tương Tương, Chu Tương Tương thừa cơ vội vàng đẩy anh ra, trừng mắt nhìn anh nói: "Cậu không biết là họ đông hơn à? Tôi cũng muốn đánh trả lắm chứ! Nhưng nếu tôi đánh trả thì ngược lại còn bị đánh thảm hại hơn nữa, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, tôi mới không ngốc!"

"..." Lúc Chu Tương Tương nói nửa câu đầu, Phó Tranh còn nhú chặt mày, đến nửa câu sau, Phó Tranh nhin không được bật cười, đưa tay lên xoa đầu cô, "Chu Tương Tương, cậu nổi giận vẫn không quên dùng thành ngữ à?"

"Cậu cho rằng ai cũng mù chữ giống cậu chắc?!" Chu Tương Tương tức giận, trong lòng vẫn còn uất ức thành ra phát tiết, liền đổ cơn tam bành lên đầu Phó Tranh.

Phó Tranh ngẩn ra hai giây, sau đó không thể tin được trừng mắt nhìn Chu Tương Tương, "F*ck, Chu Tương Tương, cậu dám mắng tôi?"

Chu Tương Tương nhìn anh một cái, cắn môi nói: "Chúng ta vẫn quyết định như trước đây đi, ở trường học coi như không quen biết. Tôi không muốn thân thiết với cậu để rồi bị người khác hiểu lầm, còn nữa cậu có chuyện gì cũng đừng quấy rầy tôi, tôi còn phải đọc sách, không có thời gian giải quyết mấy chuyện rắc rối, lộn xộn của các người đâu!"

Chu Tương Tương một hơi nói xong, quay đầu liền chuẩn bị bước vào trong phòng học.

"Đợi chút!" Phó Tranh thấy Chu Tương Tương muốn đi, vội níu lấy áo cô.

Chu Tương Tương thật sự rất buồn bực, quay đầu lại trừng mắt với anh, "Cậu làm gì vậy? Buông ra!"

Phó Tranh nhìn cô chằm chằm, nhíu mày nói: "Chu Tương Tương, chuyện này đúng là bởi vì tôi mà xảy ra, nhưng cậu cũng không thể bởi vì chuyện này mà cùng tôi đoạn tuyệt quan hệ được?"

"Tôi với cậu vốn là không có quan hệ gì cả."

"Tại sao lại không có quan hệ? Không phải cậu còn gọi tôi một tiếng anh à."

Chu Tương Tương trừng mắt nhìn anh, nói không nên lời.

Cô thật sự không biết là người này đến tột cùng là muốn làm cái gì.

Phó Tranh thấy cô không đi, hơi buông áo cô ra, tiến đến gần, trên mặt loáng thoáng mang theo vài phần lấy lòng, "Chu Tương Tương, đừng nóng giận mà, tôi sai rồi, tôi cam đoan về sau tuyệt đối sẽ không để cho người khác bắt nạt cậu."

Chu Tương Tương không mở miệng, vẫn trừng mắt nhìn anh, má phồng lên, đáng vẻ tức giận đầy đáng yêu.

Phó Tranh cúi người xuống, ngón tay nhẹ nhàng chọc má tròn của Chu Tương Tương, "Chu Tương Tương, Tương Tương, ngoan nào, đừng nóng giận, nhé?"

Giọng nói hơi nâng cao, trước nay chưa từng dịu dàng như vậy, dường như có thể mê hoặc người.

Chu Tương Tương nhìn anh, nhất thời ngây ngất.

Không chỉ có cô, người vây xem bốn phía cũng đều thất thần.

Có nữ sinh sợ hãi lặng lẽ than: "Trời ạ, tại sao Phó Tranh lại nhỏ nhẹ với Chu Tương Tương như vậy?"

"Đúng vậy, cậu ấy còn chọc mặt Chu Tương Tương, có cần phải ngược chúng ta như thế không chứ!"

Phó Tranh thấy Chu Tương Tương nửa ngày không phản ứng, liền bỏ cái tay kia ra khỏi túi quần đột nhiên đưa tới, ngón tay nhẹ nhàng ngoắc lấy ngón tay Chu Tương Tương, "Chu Tương Tương, đừng nóng giận nữa, lát nữa anh trai mua kẹo cho em nhé?"

Chu Tương Tương nghe nửa câu đầu còn không cảm thấy gì, sau khi nghe được nửa câu sau, không khỏi ngẩn người, nghiêng đầu bĩu môi, nhỏ giọng nói: "Tôi không phải là con nít, ai thèm thích kẹo của cậu."

Phó Tranh nhướn mày, "Không muốn kẹo? Vậy muốn cái gì? Ừm, anh thì sao?"

Chu Tương Tương chần động, nhìn về phía anh, mắt hiện rõ vẻ hoảng sợ.

Phó Tranh cười giấu cợt, xoa đầu cô, "Đừng nhìn anh như vậy, người khác muốn, anh còn không cho đâu."

Chu Tương Tương nghe được mặt đỏ bừng, ậm ừ, "Lưu... Lưu mạnh!"

Cô mắng xong, quay đầu bỏ chạy vào phòng học.

Trở lại chỗ ngồi, Chu Tương Tương kinh ngạc, chỉ nghe thấy tim mình đập mạnh thình thịch thình thịch.

Hạ Hoan Hoan kích động chạy vào, "Trời ơi! Tương Tương, cậu mau thành thật khai báo, cậu và Phó Tranh là đang yêu nhau đúng không?"

Giọng nói Hạ Hoan Hoan lớn, bạn học trong lớp đều nhìn về phía Chu Tương Tương.

"Không có đâu, cậu đừng nói lung tung!" Chu Tương Tương vừa xấu hổ vừa lúng túng, vội vàng che miệng Hạ Hoan Hoan, "Cậu đừng có nói hươu nói vượn!"

Hạ Hoan Hoan kéo tay Chu Tương Tương ra, rõ ràng không tin cô, nói: "Tương Tương, cậu nghĩ gì vậy hả, Phó Tranh cũng ôm cậu rồi, cậu lại còn nói không phải quan hệ bạn trai bạn gái? Lừa quỷ à?"

"Thật sự không phải là..." Chu Tương Tương khóc không ra nước mắt, cô hối hận muốn chết, tại sao lại đem sự việc biến thành thế này?

Rõ ràng là muốn giữ khoảng cách với anh, kết quả hiện tại ngược lại càng khiến cho nhiều người hiểu lầm.

Chỉ là, cái tên lưu mạnh Phó Tranh kia, không có việc gì thì ôm cô làm cái gì chứ??

Chuyện Phó Tranh ở trước cửa lớp chọn ôm Chu Tương Tương, rất nhanh đã lan truyền ra khắp trường.

Buổi trưa tan học, Đường Hân Trúc cùng một đám chị em đi ra ngoài trường học ăn cơm.

Mới vừa ngồi xuống, chợt nghe thấy giọng nói ở chỗ ngồi phía sau truyền đến, "Kỹ nữ Đường Hân Trúc kia a, bình thường khắp nơi thổi phòng cô ta là vị hôn thê Phó Tranh, giờ thì hay rồi, đừng đừng đừng bị mất mặt, hôm nay cảnh tượng Phó Tranh xông vào phòng học đập đổ bàn học của cô ta, mẹ nó, lão nương nhìn thấy liền nhiệt huyết sôi trào! Con mẹ nó cậu ấy quá đẹp trai!"

Cô gái đang nói chuyện là bạn học cùng lớp với Đường Hân Trúc, tên là Lưu Linh.

Lưu Linh ngồi đối diện với một nữ sinh vô cùng xinh đẹp.

Tóc đen dài đến eo, xoắn gọn sóng lớn, chất tóc rất tốt, mềm mại còn có bóng loáng.

Đồ trang sức trang nhã, ngũ quan như tượng tạc vô cùng tinh xảo. Vàng trán đầy đặn, đôi mắt sâu hút, sống mũi cao thẳng, môi căng mọng, da trắng nõn nà, hết sức gợi cảm.

Trên lỗ tai còn đeo hai cái vòng tai tròn lớn, sáng lấp lánh.

Không giống với vẻ xinh đẹp của Chu Tương Tương

Chu Tương Tương là ngũ quan thanh tú, thanh thuần đáng yêu, liếc mắt nhìn qua lại cảm thấy vô cùng tốt đẹp.

Mà cô nữ sinh trước mắt này, lại như một đóa hồng nở rộ, tràn trề sức sống mãnh liệt.

Nếu như nói Chu Tương Tương là vẻ đẹp mỏng manh, nhẹ nhàng không phô diễn, thì người nữ sinh trước mắt này chính là vẻ đẹp vừa nóng bỏng vừa khoa trương.

Hai loại hình hoàn toàn tương phản, nếu phải nói điểm giống nhau đó chính là -- trắng, trắng như tuyết. Bởi vì trắng quá chói mắt, cho nên ở trong đám đông, lúc nào cũng vô cùng thu hút.

Chỉ là nữ sinh này đang học lớp mười hai, so với Chu Tương Tương bọn họ lớn hơn một khóa.

Nghe thấy Lưu Linh khen Phó Tranh đẹp trai, cô cười khanh khách, "Đẹp trai bao nhiêu? Có đẹp hơn Lục ca nhà chúng tớ không?"

Lưu Linh kinh ngạc, "Cái gì? Lục ca nhà cậu cũng lật bàn?"

Tống Nhiễm cười khúc khích đến run rẩy hết cả người, "Không có đâu, Lục ca nhà tớ không lật bàn, anh ấy chỉ lật giường thôi."

Lưu Linh ngẩn người một chút, đột nhiên cười ha ha ngã ra đằng sau, "Mẹ ời! Tống Nhiễm con mẹ nó cậu thật dơ bẩn, giường chán nha!"

Tống Nhiễm cười hì hì, cắn ống hút uống trà sữa, "Tớ muốn như vậy lắm đó, bắt quá Lục ca là loại người chính nhân quân tử, trước khi kết hôn có thể bắt cóc anh ấy lên giường khả năng là không."

"Oa, cậu đã nghĩ đến việc kết hôn rồi à?" Lưu Linh kinh ngạc.

"Đương nhiên rồi, tớ nhất định phải gả cho Lục ca chứ, trừ anh ấy, ai tớ cũng không gả."

Lưu Linh gật đầu, "Ừ", Lục ca nhà các cậu cũng xứng đáng với tâm ý của cậu.

Tống Nhiễm cười hì hì, "Đúng không, tớ cũng cảm thấy vậy, Lục ca là đệ nhất thiên hạ!"

Lưu Linh cười ha ha, "Nhìn bộ mặt hạnh phúc của cậu này, chắc chắc, muốn ngược chết người ta mà."

Tống Nhiễm cười hì hì, uống một ngụm trà sữa.

Đột nhiên, đằng trước vọng đến một giọng nói quái gở.

"Thật đê tiện! Chưa đủ lòng đủ cánh đã dám câu dẫn đàn ông! Cũng không nhìn lại chính mình là loại mặt hàng gì! Nam thần tôi thật đúng là một đóa hoa tươi cắm vào bãi cứt trâu mà!"

Tống Nhiễm ngẩn người, nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Nói chuyện là chị em của Đường Hân Trúc.

Lưu Linh quay đầu vừa nhìn, "Mẹ nó! Thôi Tiểu Hoa! Đồ bệnh thần kinh!"

Thôi Tiểu Hoa hừ một tiếng, "Tôi nói sai hả? Lớn lên giống như con hồ ly tinh, cũng không biết cho học trưởng Lục ăn bùa mê thuốc lú gì! Thật đê tiện!"

Lục Mộ Trầm cũng là nhân vật phong vân trong trường học, lớn lên siêu đẹp trai, học tập lại giỏi, rất nhiều nữ sinh mê anh.

(Đại Bàng: lão nương luôn nghĩ "Có thể nào là Lục Quỳnh sao!?" cho đến khi beta đến đây :)))

Chỉ có điều, đại soái này vào năm lớp mười một đã bị Tống Nhiễm thu thập.

Những nữ sinh thích Lục Mộ Trầm, dĩ nhiên là rất không thích Tống Nhiễm cướp đi nam thần của các cô.

Thôi Tiểu Hoa rất thích Lục Mộ Trầm, cho nên vừa thấy Tống Nhiễm thì vô cùng khó chịu.

Đời này Tống Nhiễm hận nhất là người khác máng cô đê tiện.

Nghe được mấy chữ cuối cùng của Thôi Tiểu Hoa, con mắt nhìn cô ta chăm chăm, khẽ híp lại.

Đột nhiên đứng lên, thuận tay xách theo chai rượu ở bàn bên cạnh, cầm trong lòng bàn tay đánh giá, khóe miệng câu dẫn phát ra tia cười lạnh.

Mang theo cái chai bước về phía Thôi Tiểu Hoa.

Chân phải nhấc lên, giẫm trên ghế, cười liếc mắt nhìn Thôi Tiểu Hoa, "Em gái nhỏ, lá gan em lớn thật đó, dám máng chị?"

Thôi Tiểu Hoa mắt nhìn cái chai trong tay cô, trong lòng lập tức chột dạ, nhưng ngoài miệng vẫn không sợ hãi, "Máng... Máng chị khi nào? Vừa rồi không phải các người cũng máng A Trúc sao?"

Tống Nhiễm cười giấu cợt, "Máng tôi thì có thể, chỉ là máng tôi sẽ phải trả giá rất lớn, biết cảm giác đầu nở hoa là gì không? Hôm nay có thể cho cô thử xem.

Rõ ràng là lời nói tàn nhẫn, Tống Nhiễm lại cười hì hì, cả người lẫn vật bộ dáng vô hại, vừa nói vừa giương cao chai rượu trong tay.

Giơ cao, sau đó thật mạnh hướng tới đầu Thôi Tiểu Hoa đập.

"A! Đứng!" Sự tình phát sinh quá đột ngột, Thôi Tiểu Hoa căn bản không kịp trốn, chỉ thét chói tai một tiếng, liền nhắm chặt mắt lại.

Tất cả mọi người trong tiệm cơm bị dọa sợ ngừng lại hít thở. Đại khái không nghĩ tới, nữ sinh lớn lên xinh đẹp như vậy, thế nhưng ra tay lại vô cùng lợi hại.

Lúc chai rượu sắp rơi xuống đầu Thôi Tiểu Hoa, đột nhiên một bàn tay chắn ngang, đem tay đang cầm chai rượu nắm lại.

Tống Nhiễm ngẩn người, ngẩng đầu thì thấy Lục Mộ Trầm đứng ở trước mặt, nhú mày nhìn cô.

Lục Mộ Trầm chau mày, chính là sắp nổi giận.

Tống Nhiễm lập tức sợ hãi, thả cái chai, cười hì hì, "Anh yêu, sao anh lại tới đây?"

Lục Mộ Trầm lôi Tống Nhiễm từ trong tiệm cơm ra ngoài, sắc mặt tối sầm lại suốt cả quãng đường đi. Chân anh dài, đi cực nhanh, Tống Nhiễm bị anh dắt lấy, phải chạy theo mới kịp, "Anh đừng đi nhanh như thế! Lục Mộ Trầm, anh chậm một chút, em sắp ngã rồi!"

Nghe thấy sắp ngã, Lục Mộ Trầm mới dừng lại bước chân.

Quay đầu lại liền trừng mắt nhìn cô, khiển trách, "Tống Nhiễm, vừa rồi anh không đến, em thật sự chuẩn bị đập hư đầu người ta đúng không? Thế nào? Lại muốn ngồi xổm ở cục cảnh sát?!"

Tổng Nhiễm kéo tay anh, ngược đầu, đôi mắt trông mong nhìn anh, "Lucca, em sai rồi."

"Lần trước đánh nhau ở quán bar, bị bắt tới đồn cảnh sát, lúc đó em nói với anh thế nào?"

Tổng Nhiễm mím môi, nhỏ giọng nhận sai. "Không bao giờ đánh nhau nữa."

"Bây giờ thì sao? Lại ngứa da?!" Lục Mộ Trầm đen mặt, mây đen giăng đầy.

Tổng Nhiễm sợ nhất là Lục Mộ Trầm nổi giận, vội vàng lắc đầu, "Vừa nãy cô gái kia mắng em, cô ta... em chỉ là muốn hù dọa cô ta một cái, không có nghĩ đánh cô ta thật."

Con người Tổng Nhiễm, lúc trước chưa ở cùng một chỗ với Lục Mộ Trầm, đặc biệt lẩn lộn, tính tình hỗn, ai nói cũng không nghe, muốn làm gì thì làm, mười đầu trâu cũng không kéo được, cùng Lục Mộ Trầm ở chung một chỗ, tính tình ôn hòa rất nhiều. Trên đời này, người duy nhất có thể chế ngự được cô, đại khái cũng chỉ có Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm nghe vậy, nhú mày, "Cô ta mắng cái gì?"

"Mắng em đê tiện, mắng em hồ ly tinh câu dẫn anh."

Thái dương Lục Mộ Trầm giật giật, sắc mặt trong nháy mắt âm u, nhắc chân liền muốn quay trở lại.

Con người Lục Mộ Trầm đặc biệt sắc sảo. Tổng Nhiễm phạm sai lầm, anh có thể tự mình dạy dỗ, nhưng anh không cho phép người khác nói nửa câu không tốt về cô.

Tổng Nhiễm thấy mặt Lục Mộ Trầm đen lại, là chuẩn bị nổi giận.

Lục Mộ Trầm nổi giận so với cô còn đáng sợ hơn.

Cô cùng lắm chỉ cầm chai rượu hù dọa đối phương một cái, Lục Mộ Trầm nổi giận so với giết người còn đáng sợ hơn.

Lần trước có tên lưu manh bắt nạt cô, Lục Mộ Trầm thiếu chút nữa là đánh chết người ta.

Lục Mộ Trầm là học sinh giỏi, Tổng Nhiễm không muốn anh đi đánh nhau vì cô, vội vàng ngăn cản anh lại, "Đừng, Lục ca, coi như quên đi, dù sao cũng đã dọa sợ cô ta, chúng ta đi thôi, về lớp của anh đi? Không phải anh còn phải giảng đề cho em sao?"

Lục Mộ Trầm bất động, tức giận đến sôi máu, sôi cả ruột gan.

Tổng Nhiễm kéo cũng không nhúc nhích, dứt khoát nhón chân, nâng mặt anh, hôn môi anh một cái, "Lục ca, đừng nóng giận."

Lục Mộ Trầm bị nụ hôn của Tổng Nhiễm kéo về, ánh mắt nhìn chăm chú vào đôi môi căng mọng của Tổng Nhiễm, cổ họng anh căng lên, một giây sau liền ấn người lùi về đằng sau cây to, cúi đầu hôn.

Tổng Nhiễm nhắm mắt lại, ôm chặt lấy anh.

Hai người hôn triền miên, rất lâu cũng không buông ra.

Đúng lúc, Phó Tranh dẫn Chu Tương Tương đi ăn cơm, từ xa nhìn thấy người anh họ học bá của anh ấn bạn gái lên thân cây.

Anh chặc chặc một tiếng, thầm nghĩ: Anh họ tôi lợi hại ghê.

Anh kéo cánh tay Chu Tương Tương, "Đi chậm một chút, nhìn sang bên kia kìa."

Chu Tương Tương vốn là không muốn đi ăn với Phó Tranh, do cô đến căn tin quá muộn, cơm đã bán hết, đúng lúc gặp được Phó Tranh, bị anh dùng mọi cách kéo đi cho bằng được.

Trải qua chuyện buổi sáng, theo bản năng tận lực giữ một khoảng cách nhất định với anh.

Cô đi ở phía trước, đột nhiên bị Phó Tranh cầm lấy tay, cô trốn sang bên cạnh, quay đầu lại, "Làm sao?"

Phó Tranh chỉ dưới tàng cây, "Nhìn bên kia đi."

Chu Tương Tương không rõ chuyện gì, vô ý thức liền thuận theo hướng ngón tay anh nhìn sang.

Vừa nhìn thì giật mình.

Nam sinh kia... Không phải hạng nhất lớp mười hai, Lục Mộ Trầm sao?

Chu Tương Tương chỉ nhìn một cái, mặt liền nóng lên, dờn ánh mắt đi cực nhanh.

Phó Tranh cười nhìn cô, giọng nói mê hoặc, "Biết thế nào là hôn môi chưa?"

Chu Tương Tương ngẩn người, liếc anh một cái cực nhanh, "Tôi...Tôi không biết, tôi cũng không muốn biết!"

Chu Tương Tương nói xong đỏ mặt, chạy trốn.

Tác giả có lời muốn nói:

Muốn xem chuyện xưa của Tống Nhiễm và Lục Mộ Trầm -- 《 Ghẹo anh vào lòng 》 , các bảo bối thích có thể đọc thử xem (*^__^*)

Tiểu tử tử thích chọc ghẹo Tống Nhiễm VS nam thần học bá dục vọng chiếm hữu siêu lớn.

Một câu giới thiệu tóm tắt: Trêu chọc xong liền muốn chạy? Không có cửa đâu!

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 21 □: Anh Như Vậy, Có Tư Cách Gì Thích Chu Tương Tương?

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Chu Tương Tương chạy ở phía trước, Phó Tranh chân dài, hai ba bước đã bắt kịp cô, cánh tay dài ôm lấy cổ cô. Chu Tương Tương ngẩng đầu, Phó Tranh rử mắt xuống, cong môi cười, "Chạy cái gì? Tôi còn có thể ăn được cậu sao?"

Phó Tranh nhìn Chu Tương Tương, ánh mắt không dòi, trong mắt đều là vui vẻ trêu chọc.

Phó Tranh lớn lên vô cùng đẹp mắt, Chu Tương Tương nhìn con mắt anh tỏa sáng, đột nhiên bồi rồi tim đập nhanh, phản xạ có điều kiện muốn đẩy Phó Tranh đang ôm cô ra, "Cậu buông tôi ra!"

Phó Tranh không buông, ôm cô chặt hơn, sự vui vẻ trong ánh mắt càng rõ hơn, thấp giọng nói: "Tôi không bỏ ra đâu."

Chu Tương Tương bỗng nhiên dừng lại, mặt lập tức đỏ lên, dùng sức đẩy anh, "Cậu đừng làm loạn nữa!"

Chu Tương Tương vừa giận vừa xấu hổ, mặt nghẹn đến đỏ bừng, Phó Tranh nhìn thấy cười rộ lên, dùng sức xoa đầu cô, "Chu Tương Tương, cậu cứ việc câu dẫn tôi đi, đến ngày nào đó tôi không nhịn được thật sự sẽ ăn cậu."

Tiểu nha đầu này tức giận lại có thể câu dẫn người khác như thế.

Chu Tương Tương trong lòng giật mình, mặt càng ngày càng đỏ.

Cô nghiêng mặt qua, ấp úng nói: "Cậu... Cậu đừng có nói bậy."

Phó Tranh cười rộ lên, "Không có nói bậy."

Thật sự muốn ăn cô.

Mấy người anh em đi phía sau.

Lục Quýnh thấy Phó Tranh ôm nữ thần của cậu, tức tối nghĩ rằng, "Cuộc đời này của lão tử chưa từng thấy cậu ấy cười phóng túng đến như thế!"

....

Chu Tương Tương hao phí sức lực cũng không thoát khỏi Phó Tranh, mệt mỏi không chịu được, dứt khoát cam chịu số phận.

Trong lòng tức giận nghĩ -- Là ai đã nói ở trường học sẽ làm bộ coi như không quen biết cô? Tại sao cô lại cảm thấy, người này giống như sợ người khác không biết rõ hai người bọn họ có quen biết.

Phó Tranh là hot boy, đi đến chỗ nào đều trở thành đối tượng bị chú ý.

Cả một đường đi, Chu Tương Tương cảm giác mình đã thành cái cây, trên đường vô số nữ sinh đem ánh mắt đóng đinh trên người cô.

Cái tên này, rõ ràng là đang cố ý gây thù hằn cho cô mà!

Đi thêm mấy phút, Phó Tranh dẫn Chu Tương Tương đến chỗ Tổng Nhiệm vừa mới ăn cơm.

Vừa mới bước vào, có nữ sinh đẩy Đường Hân Trúc một cái, hạ thấp giọng nhắc nhở, "A Trúc, Phó Tranh tới."

Đường Hân Trúc ngẩn ra, quay đầu lại, liền thấy Phó Tranh ôm vai Chu Tương Tương đi tới.

"Phó Tranh --" Đường Hân Trúc theo bản năng đứng lên, gọi anh.

Ánh mắt rơi trên người Chu Tương Tương, lạnh buốt thấu xương.

Chu Tương Tương nhìn cô ta, nhớ đến cái tát lúc sáng, vô ý thức muốn tách ra.

Phó Tranh ôm cô không buông, lấy một loại tư thế cực kỳ bá đạo che chở cô.

Hai mắt bén nhọn liếc Đường Hân Trúc một cái, không nói gì.

Một tay ôm lấy Chu Tương Tương, một tay lười biếng bỏ vào trong túi quần.

Ánh mắt quét một vòng trong tiệm, khẽ nhếch cằm, nói với Chu Tương Tương, "Đi qua bên kia ngồi."

Nói xong liền trực tiếp vòng qua Đường Hân Trúc, ôm Chu Tương Tương đi qua.

Đường Hân Trúc cứng đờ người đứng ở đó, mặt trắng như tờ giấy.

Lúc Lục Quynh đi ngang qua cô ta, khẽ thờ dài.

Phó Tranh chọn một cái bàn lớn có thể ngồi bảy tám người.

Anh và Chu Tương Tương, Lục Quynh, Lâm Khê, Thẩm Nhất, năm người ngồi, chỗ còn rất rộng.

Chỉ là, rõ ràng chỗ còn rộng như vậy, Phó Tranh lại cứ muốn cùng Chu Tương Tương ngồi chen chúc nhau.

Chu Tương Tương bị anh chen lấn sắp dán lên trên vách tường, không thể nhìn được nữa, "Phó Tranh, cậu ngồi xa ra một chút được không?"

Phó Tranh mặt không chút thay đổi, "Không được!"

Nha đầu này dám ghét bỏ anh?

Lâm Khê bật cười khúc khích, "Chị dâu đang thẹn thùng à? Cứ coi chúng em như không khí là được."

Chu Tương Tương trừng lớn đôi mắt, "Cậu... Cậu đừng kêu bậy bạ..."

Chu Tương Tương mắc cỡ nóng mặt, những người bạn của Phó Tranh đều là những người thế nào vậy?

Phó Tranh không phản bác, khóe miệng câu dẫn tươi cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Chu Tương Tương, trong lòng thích thú lạ kì.

Đường Hân Trúc quay đầu lại, thấy Phó Tranh và Chu Tương Tương ngồi gần sát, trái tim đau nhức như bị người đâm một đao.

Cô ta cắn chặt môi, ánh mắt tràn đầy căm ghét nhìn Chu Tương Tương.

Cô ta và Phó Tranh có hôn ước từ nhỏ, anh là vị hôn phu của cô ta, nhưng bây giờ ở trước mặt cô ta cùng một chỗ với cô gái khác, thế này thì cô ta còn mặt mũi nào mà nhìn người khác chứ?

Đường Hân Trúc bấu chặt lòng bàn tay, không thể nhịn được nữa, đi tới, "Phó Tranh, cậu đi ra đây chúng ta nói chuyện một chút."

Phó Tranh dựa lưng trên vách tường, ngắm nghía bật lửa trong tay, nghe vậy, lười biếng nâng mí mắt, miễn cưỡng nói: "Tôi với cô rất quen thuộc sao? Tại sao tôi phải nói chuyện với cô?"

Anh hoàn toàn không để Đường Hân Trúc vào mắt.

Đường Hân Trúc không nghĩ tới anh có thể trả lời cô ta như vậy, trong lúc nhất thời hết sức khó xử, khuôn mặt đỏ bừng.

Nhưng cô ta vẫn không đi, đôi mắt nhìn Phó Tranh, "Được, cậu không ra, vậy chúng ta ở chỗ này nói!"

Hôm nay cô ta nhất định phải nói rõ ràng, Đường Hân Trúc cô là vị hôn thê của Phó Tranh, tất cả mọi người không thể nhúng chàm anh!

Cô ta nói xong, chuẩn bị ngồi xuống chỗ bên cạnh Phó Tranh.

Phó Tranh lạnh mặt liếc cô ta một cái, đột nhiên, duỗi đôi chân dài trực tiếp đá văng ghế trước mặt Đường Hân Trúc ra.

Đường Hân Trúc thiếu chút nữa ngồi xuống, nghe thấy một tiếng "Ầm" vang lên, cô ta bị dọa sợ sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, vội vàng đỡ cái bàn để đứng vững, "Phó... Phó Tranh, cậu có ý gì?"

Mắt Phó Tranh lạnh lẽo nhìn chằm chằm cô ta, "Ai cho cô cái tư cách ngồi bên cạnh tôi?"

"Cậu..."

"Cút!"

Đường Hân Trúc khóc chạy đi.

Hai bên trái phải nhìn, Lục Quýnh nhin không được nói một câu, "Ca, dù gì Đường Hân Trúc cũng chơi với chúng ta từ nhỏ đến lớn, anh đối xử như vậy với cô ấy, trong lòng cô ấy sẽ thương tâm lắm."

Phó Tranh lạnh mặt nhìn cậu một cái, nói: "Cô ta thương tâm, liên quan cái rắm tới lão tử!"

"..."

Nói xong liền nhìn về phía Chu Tương Tương, nói: "Nhìn thấy không? Lần sau có người muốn bắt nạt cậu, cứ kiên cường như vậy, có tôi ở đây, cậu cái gì cũng đừng sợ."

Chu Tương Tương kinh ngạc nhìn anh. Cô biết rõ, đột nhiên anh đối xử với Đường Hân Trúc như thế là do trả thù cho cô.

Anh nói câu "Có tôi ở đây", hình ảnh ấm áp vậy bỗng xâm nhập vào trong tim cô.

Dường như tất cả ủy khuất đều tan thành mây khói.

Cô nhìn anh, cong môi nở nụ cười, "Cảm ơn cậu, Phó Tranh."

Phó Tranh cong cong môi, sờ đầu cô, "Ngốc chết đi được."

Anh mắng cô ngốc, nhưng khi nhìn ánh mắt của cô, ôn nhu tựa như nước.

...

Sân thượng trường học.

Từ quán cơm trở về, Đường Hân Trúc luôn khóc. Trong cuộc đời của cô ta chưa từng bị mất mặt như hôm nay.

Cô ta đường đường là đại tiểu thư Đường gia, từ nhỏ đến lớn, ai mà không nâng niu nuông chiều cô ta? Chỉ có Phó Tranh, chỉ có Phó Tranh dám đối xử với cô ta như vậy!

Mấy nữ sinh càng không ngừng an ủi cô ta, Đường Hân Trúc vẫn khóc, vừa khóc vừa kể khổ, "Cuộc đời này của tôi chưa bao giờ mất mặt như hôm nay, cậu ấy dựa cái gì? Không phải là ỷ vào tôi thích cậu ấy sao?! Bằng không, sao cậu ấy có thể tổn thương được tôi?"

"Tớ thấy, Phó Tranh chính là bị con hồ ly tinh Chu Tương Tương mê hoặc rồi! Trước kia cậu ấy đâu có đối xử với cậu như vậy? Thế nào mà tiếp xúc với Chu Tương Tương, lại đột nhiên đối với cậu thái

độ ác liệt chứ? Tớ thấy, chắc chắn là do con hồ ly tinh Chu Tương Tương dạy cậu ấy làm vậy!" Thôi Tiểu Hoa chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn, tức giận bất bình.

Cô ta vừa nói ra lời này, mấy nữ sinh khác lập tức bắt đầu phụ họa, "Đúng đúng, chính là Chu Tương Tương! Khẳng định là cô ta! Bình thường xem ra là con người đàng hoàng điềm đạm nho nhã, không nghĩ tới thế nhưng lại là loại người thủ đoạn như vậy!"

"Mắt Phó Tranh có phải hay không bị mù? A Trúc của chúng ta xinh đẹp như vậy mà không cần, lại đi thích Chu Tương Tương, không phải chỉ là học giỏi thôi sao? Có gì hay chứ?!"

Mọi người bầy miệng tám lời nói, không chỉ không thể an ủi được Đường Hân Trúc, ngược lại làm lòng hận thù trong cô ta tăng thêm, chắc chắn là Chu Tương Tương đã nói những gì trước mặt Phó Tranh rồi.

Cô ta nghiêng răng thề, "Tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta!"

Nhục nhã ngày hôm nay, cô ta nhất định phải để cho Chu Tương Tương cũng nếm thử!

.....

Tiết tự học cuối của buổi tối, học sinh tự mình học tập.

Chu Tương Tương đang làm bài thi Tiếng anh.

Quạt trên đỉnh đầu thổi vù vù nhưng vẫn không xua tan được hơi nóng trong không khí.

Hạ Hoan Hoan ở bên cạnh khổ sở nói liên tục, "Tại sao hôm nay lại khó chịu như vậy chứ, nóng đến nổi tóc một chữ cũng không học vào."

Sau lưng một bạn học nam nói: "Dự báo thời tiết nói, đêm nay có mưa lớn."

Hạ Hoan Hoan quay đầu lại, "Thật sao? Khó trách lại nóng như vậy."

Chu Tương Tương ngồi đằng trước nghe vậy, cũng không nhìn được quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi, "Có sét đánh không?"

"Khẳng định là có, mùa hè mưa to, sấm sét không chỉ đánh một lần mà có thể sẽ đánh nhiều lần."

Chu Tương Tương mím môi, yên lặng quay đầu đi.

Hạ Hoan Hoan ở dưới bàn đá nam sinh kia một cái, trừng mắt nói: "Cậu làm Tương Tương sợ rồi đó, không biết là cậu ấy sợ sét đánh à?"

"...Làm sao mà tôi biết được."

Hạ Hoan Hoan quay đầu nói với Chu Tương Tương: "Tương Tương, ba mẹ cậu trở về chưa? Không thì buổi tối qua nhà tớ ngủ đi?"

Hạ Hoan Hoan biết rõ Chu Tương Tương sợ sét đánh, có hồi khi đi học, bên ngoài đột nhiên sấm chớp dưng dưng, cô bị dọa sợ ngồi trên ghế toàn thân phát run.

Chu Tương Tương lắc đầu, "Không... Không có việc gì, tớ đang ở nhà bạn."

Chu Tương Tương không có nói cho Hạ Hoan Hoan biết chuyện mình đang ở nhà Phó Tranh.

Hạ Hoan Hoan ngây ngẩn cả người, tò mò hỏi: "Ở nhà bạn? Bạn kia của cậu là ai?"

"Là... là một người bạn..." Chu Tương Tương ấp úng không dám nói.

Hạ Hoan Hoan cảm thấy có chút kỳ quái, đang muốn hỏi tiếp đột nhiên nghe thấy nữ sinh bàn bên cạnh đề thấp giọng nói, "Trời ơi, Phó Tranh lại tới!"

"Chắc lại đến tìm Chu Tương Tương hả?"

"Chu Tương Tương, Phó Tranh tìm cậu." Nữ sinh kia đột nhiên nghiêng đầu, cách lối đi kìm nén bức bối nhỏ giọng kêu Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương và Hạ Hoan Hoan đều ngẩn người một chút, cùng nhau nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phó Tranh đeo cặp sách, hay tay cắm trong túi quần, thân thể lười biếng tựa vào lan can hành lang.

Thấy Chu Tương Tương nhìn sang, khóe miệng câu dẫn cười nhìn cô.

Đôi mắt Phó Tranh tựa như phóng điện, Chu Tương Tương vừa nhìn anh, không hiểu sao tim bất giác đập nhanh.

Cô đỏ mặt thật nhanh quay đầu đi.

Trái tim hoảng hốt cầm bút lên tiếp tục làm bài nhằm che giấu tình cảm không rõ đang sinh ra trong lòng mình.

Đầu óc vẫn như cũ không ngừng hiện lên khuôn mặt, lời nói, hành động vô cùng đẹp trai của Phó Tranh, còn có đôi mắt cười như phóng điện.

Chu Tương Tương nắm chặt cây bút, trong lòng bi thương: Thật là muốn chết mà.

Hạ Hoan Hoan đột nhiên cầm lấy cánh tay Chu Tương Tương, phùng mang trợn mắt nói: "Giỏi lắm Chu Tương Tương, cô gái nhỏ này cũng giấu kĩ thật đó. Cậu và Phó Tranh, thế nhưng ở chung một nhà???"

Này rõ ràng là tiết tấu chờ tan học!

Chu Tương Tương giật mình, vội vàng che miệng Hạ Hoan Hoan, bối rối nhìn xung quanh, phát hiện không có người nghe thấy mới nhẹ nhàng thở phào, thấp giọng nói: "Cậu nhỏ giọng một chút."

Hạ Hoan Hoan mặt đầy khiếp sợ, "Mẹ nó, các cậu thật sự ở chung? Mẹ nó, tốc độ này cũng quá nhanh rồi!"

Chu Tương Tương mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Cậu đừng có nói bậy, bởi vì ba tớ và ba cậu ấy là bạn bè, mới tạm thời ở nhờ nhà cậu ấy."

"Ở nhờ?" Đôi mắt Hạ Hoan Hoan sáng lên, vẻ mặt mập mờ nói: "Tớ có thể thấy được ánh mắt Phó Tranh nhìn cậu không đơn thuần."

"Làm... Làm gì có..." Chu Tương Tương bất giác nhớ lại ánh mắt Phó Tranh nhìn cô, quả thật... không bình thường.

Ôn nhu, lại câu dẫn người.

Trong lòng cô hốt hoảng, vô ý thức che ngực.

Hạ Hoan Hoan cười tủm tỉm, nói: "Không phải trong tiểu thuyết đều viết, nữ chính ở nhờ nhà nam chính, ở ở liền ở trên một cái giường."

Chu Tương Tương che miệng cô nàng lại, "Cậu... Cậu đừng có nói lung tung! Tớ không có như vậy!"

Hạ Hoan Hoan cười khúc khích, "Ai da, tớ chỉ đùa một chút thôi, nhìn cậu bị dọa sợ kìa."

Chu Tương Tương xấu hổ.

Đây là cái kiểu đùa gì vậy?

Làm sao mà cô có thể ở trên giường Phó Tranh được?

Vừa hết giờ học, Chu Tương Tương lập tức thu dọn đồ đạc.

"Đúng là con gái khi yêu đương rồi quả nhiên thay đổi không còn giống như trước nữa." Đột nhiên, hàng trước có nam sinh trêu ghẹo Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương ngẩn người, mới phát hiện cả lớp chỉ có mình cô không kịp chờ đợi thu dọn đồ đạc.

Chu Tương Tương học lớp chọn, trong lớp đều là học bá, bình thường cho dù là tan học, mọi người đều tự giác đều ở lại học thêm

nửa giờ.

Chu Tương Tương bình thường cũng đều như vậy, chỉ có điều kể từ khi đến ở nhà Phó Tranh, vì cô và anh cùng nhau ngồi xe trở về, mấy ngày đều không có ở lại học tiếp.

Nam sinh kia lời vừa ra khỏi miệng, bạn học cùng lớp đều nhìn về phía cô.

Chu Tương Tương có chút quẫn bách, lại lười phải giải thích, dứt khoát lo thu dọn đồ đạc, mang theo túi sách vội đầu chạy ra ngoài.

Phó Tranh tựa vào lan can, thấy Chu Tương Tương đi ra, nghiêng đầu hỏi cô, "Chu Tương Tương, lớp chọn các cậu có phải có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân không? Tan học cũng không biết về nhà?"

Chu Tương Tương đi tới, đáp: "Cậu cho rằng ai cũng như cậu? Bọn họ đều là người có ước mơ."

Hai người vừa nói vừa sánh vai đi xuống dưới lầu.

Phó Tranh nghe thấy lập tức không vui, "Cậu nói lời này tôi liền không thích nghe, bọn họ có ước mơ chẳng lẽ Phó Tranh tôi không có?"

Chu Tương Tương ngẩn người, nhất thời có chút tự trách, vội nói: "Tôi không có ý này, tôi..."

"Thôi thôi thôi, tôi không trách cậu, cậu đừng tự trách." Phó Tranh vừa thấy cô lộ ra vẻ tự trách liền đau lòng, lại nói: "Thật ra thì cậu nói cũng không có sai, loại người như tôi đúng là không có ước mơ gì."

Không có nghĩ tới học tập thật tốt, cũng không nghĩ tới sẽ thi đại học gì, cũng không biết tương lai muốn trở thành hạng người gì.

Mặc dù Phó Tranh tự giấu, nhưng Chu Tương Tương biết mình lỡ lời, trong lúc nhất thời không biết phải đền bù như thế nào.

Cô không cố ý nói lời nói tổn thương anh.

Cô nhìn anh, nhẹ nhàng kéo tay anh, trong bóng tối đôi mắt như phát sáng, "Phó Tranh, tôi cảm thấy cậu rất tốt."

Phó Tranh nghe vậy, cười khẽ một tiếng, hỏi: "Tôi tốt chỗ nào?"

"Chỗ nào cũng tốt."

Giọng nói mềm mại, khiến cho trái tim Phó Tranh ngọt lịm.

Chỗ nào cũng tốt.

Xuy. Phó Tranh cười, tâm tình vô cùng tốt.

Đi xuống lầu, bước về phía cửa trường học.

Phó Tranh đột nhiên hỏi Chu Tương Tương, "Chu Tương Tương, còn cậu thì sao? Cậu có ước mơ không?"

Chu Tương Tương gật đầu "Có chứ."

"Về sau cậu muốn thi trường đại học gì?"

Chu Tương Tương nghĩ một lát, nói: "Thanh Hoa."

Phó Tranh ngẩn người, thật lâu cũng không nói thêm câu nào.

Anh biết rõ Chu Tương Tương học rất giỏi, có thể là do lần đầu tiên nghe chính miệng cô nói, trong lòng vẫn có chút cảm giác hoảng hốt.

Cảm thấy được, cô gái anh thích đặc biệt ưu tú. Cùng một đôi với cô, lập tức cảm giác mình đặc biệt mất mặt.

Thật ra thì anh như vậy, có tư cách gì thích Chu Tương Tương?

Tác giả có lời muốn nói:

Cầu bình luận a! Muốn hoa hoa, muốn các thiên sứ moah moah
^3^ a a a a

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 22 □: Cậu... Đừng Sát Lại Gần Tôi Như Thế

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Từ trường học đi ra, thời tiết nóng gay gắt.

Chu Tương Tương sợ đang trên đường thì sét đánh, đi rất nhanh.

Phó Tranh vốn còn muốn cùng cô chậm rãi tản bộ, đi dưới trăng hàn huyền một chút về lý tưởng nhân sinh, kết quả nha đầu kia chỉ lo vùi đầu, một lát sau đã bỏ xa anh.

Phó Tranh nổi cáu, hai ba bước đuổi theo, kéo lấy cánh tay Chu Tương Tương, trừng mắt nhìn cô nói: "Cậu chân ngắn chạy nhanh như vậy làm cái gì?!"

Chu Tương Tương sửng sò, "Cậu... Sao cậu lại mắng tôi?"

"Không có mắng, chỉ nói sự thật mà thôi."

"Cậu..." Chu Tương Tương trừng mắt nhìn anh, giận đến nổi ngực khó chịu. Người này không thể cho cô thoải mái một chút được à.

"Phó Tranh, cậu phiền muốn chết!" Chu Tương Tương vừa mắng vừa nhin không được, hung hăng đập anh một cước.

Phó Tranh đeo giày chơi bóng màu trắng trong nháy mắt in xuống đất giày đen, lập tức kêu la, "Nè nè, Chu Tương Tương, giày mới đó!"

Chu Tương Tương mím môi, mắng anh, "Đáng đời!"

"Không được, về nhà cậu phải giặt sạch cho tôi."

"Cậu nghĩ hay nhỉ?" Chu Tương Tương tức giận trừng mắt nhìn anh.

Ai thêm giặt giày thôi của cậu!

Chu Tương Tương kỳ thật cũng không tính quá thấp, cao 1m62, đối với người phương nam coi như là vóc dáng trung bình. Chỉ là Phó Tranh quá cao, cô đứng bên cạnh anh chỉ cao tới ngực của anh.

Phó Tranh thấy Chu Tương Tương tức giận đến đỏ mặt, nhin không được cười, tay phải ôm lấy bả vai cô, cười nói: "Nha đầu này, mới bị chọc có xú đã tức giận như vậy? Chân ngắn thì sao chứ? Tôi thì thích chân ngắn nha, cậu không biết người cao thì xui xẻo sao? Chính là dạng như chúng tôi."

Phó Tranh nhướng mày, trong mắt vui vẻ, đặc biệt ái muội.

Anh khẽ cúi người, tiến đến gần Chu Tương Tương.

Trong nháy mắt hô hấp ấm áp phủ lên hai gò má Chu Tương Tương, nóng đến nỗi làm tim cô run lên, tim bỗng dưng đập nhanh...

Cô bối rối quay đầu đi, tim đập nhanh đến không thể tự dè nén, "Cậu...Cậu đừng dựa vào tôi gần như thế..."

Bộ dạng Chu Tương Tương hoảng loạn, bị Phó Tranh nhìn ở trong mắt.

Ánh mắt càng hiện rõ sự thích thú, khóe miệng cong đến mức muốn dạt luôn khỏi phạm vi khuôn mặt anh tuấn, "Cậu căng thẳng cái gì? Sợ tôi ẵm cậu?"

Thân thể anh nghiêng về phía trước, dựa vào Chu Tương Tương cực kỳ gần, dường như chỉ một giây sau, môi sẽ chạm vào môi Chu Tương Tương...

"A! Cậu... Cậu đừng có sát lại như thế!" Lúc môi Phó Tranh sắp dán lên môi Chu Tương Tương, Chu Tương Tương bị hù dọa thét chói tai một tiếng, đẩy mạnh Phó Tranh ra, giống như con thỏ chạy thật nhanh về phía trước.

Phó Tranh nhìn bóng dáng Chu Tương Tương chạy trời chết, cười giễu cợt

Nha đầu nhỏ này, tại sao lại đơn thuần như vậy?

Phó Tranh và Chu Tương Tương vừa mới thân mật, đúng lúc bị Đường Hân Trúc mới vừa từ trường học đi ra bắt gặp.

Thôi Tiểu Hoa vì Đường Hân Trúc bất bình, nói: "Chu Tương Tương này thật đúng là dầu muối không thấm, ban ngày đã cảnh cáo cô ta như vậy, lại còn dám đi gần Phó Tranh như thế!"

Bên cạnh một nữ sinh nói: "Da mặt dày, đánh thôi không đủ!"

Đường Hân Trúc con mắt sít sao nhìn chằm chằm Phó Tranh và Chu Tương Tương cãi nhau ầm ĩ, môi muốn cắn nát.

Cho đến khi hình ảnh hai người bọn họ biến mất không thấy, mới thu hồi ánh mắt.

Nghe thấy Thôi Tiểu Hoa nói: "A trúc, ngày mai chúng ta giáo huấn cô ta một cái đi! Đối phó loại da mặt dày này, nhất định phải dạy dỗ cô ta nhiều vào, để cho cô ta sợ thì không dám nữa!"

Đường Hân Trúc cười lạnh, nói: "Tôi cũng muốn dạy dỗ cô ta, chỉ là tôi giáo huấn cô ta thì Phó Tranh sẽ không bỏ qua cho tôi."

Cô ta cùng lắm chỉ đánh Chu Tương Tương một bàn tay, anh đã phần nộ chạy tới phòng học cô ta, trước mặt giáo viên và tất cả bạn học, ném bàn học của cô ta, một nửa thể diện cũng không giữ cho cô ta.

Nếu cô ta lại giáo huấn Chu Tương Tương, không biết anh sẽ làm ra chuyện gì với cô ta nữa?

Trong lòng rối bời, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra được biện pháp nào.

Tâm trạng bực bội, Thôi Tiểu Hoa bên cạnh đột nhiên nhẹ nhàng kéo cô ta một cái, nói nhỏ mang theo vài phần sợ hãi, "A trúc, Long ca đến."

Đường Hân Trúc khẽ ngẩn người một chút, ngẩng đầu liền nhìn theo ánh mắt Thôi Tiểu Hoa nhìn sang.

Khi nhìn thấy người kia, Đường Hân Trúc lập tức liền cau chặt lông mày.

Chỉ thấy một gã mặc áo ba lỗ màu đen, quần jean, trên cánh tay xăm một con rồng đang đi tới chỗ cô ta.

Người đàn ông thân hình vạm vỡ, dáng dấp hung thần ác sát*, trên cổ còn đeo dây chuyền vàng bọc lộ khí chất hung dữ.

(hung thần ác sát: Người đặc biệt hung ác.)

Trong tay cầm một bó hoa, sau lưng còn có vài người em trai đi theo.

Long Tam thấy mỹ nhân muốn đi, bước nhanh tới, ngăn cản trước mặt Đường Hân Trúc, vuốt cằm, mặt mũi tràn đầy dâm tà cười, "Công chúa nhỏ của anh, tại sao vừa gặp Long ca đã bỏ chạy rồi? Long ca còn có thể ăn em được sao?"

Vừa nói, miệng lộ ra đầy răng vàng, Đường Hân Trúc quét mắt nhìn anh ta một cái, thiếu chút nữa phun ra.

Long Tam này là xã hội đen, lớn lên rất dữ dằn lại xấu, theo đuổi Đường Hân Trúc được một thời gian, như con cóc, dáng vẻ lưu manh vô cùng bản thủ, vô cùng chán ghét.

Đường Hân Trúc chán ghét cực kỳ, căn bản không có ý định để ý đến anh ta, hất cằm, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Long Tam hơi híp mắt, kéo cánh tay cô ta lại, hung dữ quát: "Nha đầu chết tiệt! Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Lão tử theo đuôicô cả mấy tháng, con mẹ nó cô lại dùng thái độ này với lão tử?!"

"Buông ra! Anh không buông, tôi báo cảnh sát!" Đường Hân Trúc dùng sức giãy giụa, bên cạnh vài cái bạn học nữ thấy thế cũng vội vàng đi lên hỗ trợ.

Nhưng mà, còn chưa có tới gần, đã bị mấy người đàn em lâu la ngăn cản.

Cũng chỉ là học sinh cấp ba mà thôi, thấy nhiều đàn ông cánh tay xăm rồng xăm phượng như vậy liền bị hù dọa tại chỗ, không dám đi giúp Đường Hân Trúc.

Đường Hân Trúc chỉ cảm thấy cánh tay bị túm đau, cô ta cắn chặt hàm răng, trừng mắt với Long Tam, "Rốt cuộc anh muốn cái gì?!"

Long Tam đáp: "Không muốn cái gì, Long ca chỉ muốn mời em ăn một bữa cơm, được không?"

Đường Hân Trúc cắn răng không lên tiếng.

Nói là ăn cơm, quỷ biết rõ chuyện gì sẽ phát sinh!

Không phải anh trai nói là tối nay tới đón cô ta tan học sao? Tại sao còn chưa tới?

Đường Hân Trúc có chút sợ hãi, Long Tam dẫn theo nhiều người như vậy, nếu cô ta không đồng ý, chỉ sợ anh ta sẽ cứng rắn bắt ép cô ta.

Đường Hân Trúc càng không ngừng hướng trên đường cái nhìn quanh, liều mạng tìm kiếm xe của anh trai.

Nhưng mà vẻ mặt rõ ràng tìm người của cô ta, trong nháy mắt bị Long Tam nhìn thấu, phần nộ quát: "Cô đã rượu mời không uống lại uống rượu phạt, đừng nói tại sao Long ca không biết thương hương tiếc ngọc!"

Cô gái này anh ta theo đuổi hơn ba tháng, đêm nay không có được thì không thể!

Long Tam nháy mắt với đàn em, ý bảo mang Đường Hân Trúc đi.

Đường Hân Trúc thấy thế, theo bản năng muốn hô cứu mạng. Dù sao thì đây vẫn là cửa trường học, không thể để những tên côn đồ này làm loạn.

Nhưng ngay lúc cô ta chuẩn bị mở miệng, trong đầu đột nhiên chợt lóe qua một cái ý tưởng...

"Chờ một chút!" Đường Hân Trúc đột nhiên hô to, Long Tam hí híp mắt, "Như thế nào? Nghĩ thông suốt?"

Đường Hân Trúc gạt đầu, cố gắng kéo ra khuôn mặt tươi cười, "Long ca, không phải là ăn bữa cơm sao, này có cái gì? Bất quá, tôi có cái thỉnh cầu..."

"Thông suốt! Còn dám cùng Long ca nói điều kiện à." Long Tam hai tay vòng ngực, liếc nhìn Đường Hân Trúc, "Nói đi."

Đường Hân Trúc do dự một chút, nắm thật chặt ngón tay, nhìn anh ta nói: "Tôi nhờ ngài giúp tôi dạy dỗ một người, được chứ?"

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 23 □: Tôi Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Cậu

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Vừa tới nhà, bên ngoài đột nhiên sấm đánh ầm trời, Chu Tương Tương bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, giày cũng không kịp đổi, chạy nhanh lên lầu.

Phó Tranh ngăn người, "Chu Tương Tương, cậu còn chưa thay giày!"

Chu Tương Tương đang sợ làm sao còn quan tâm được nhiều như vậy, chạy về phòng, đem cửa phòng đóng mạnh, quần áo cũng không thay, cả người chui tọt vào bên trong chăn, vội vàng nắm lấy chăn mềm, trốn ở bên trong run lẩy bẩy.

Bên ngoài tiếng sấm từng trận, "Ầm ầm", cả bầu trời dường như muốn sập xuống.

Từ nhỏ Chu Tương Tương đã sợ sét đánh, tim đập nhanh không ngừng, cảm giác hô hấp muốn dừng lại.

Vốn cho là trận mưa lớn sẽ không kéo dài quá lâu, thật không nghĩ đến, trận mưa này xối xả vô cùng mạnh mẽ, khuya khoắt, tiếng sấm vẫn như cũ ầm ầm rung động.

Chu Tương Tương trốn ở trong chăn hơn hai giờ, có chút muốn đi nhà vệ sinh.

Cô cắn răng, lấy dũng khí ló đầu từ trong chăn mền lộ ra một chút.

Trước hết lộ ra, chính là con mắt, đen như mực, hòa làm một với bóng đêm.

Nhưng mà đôi mắt vừa lộ ra, chỉ thấy một đạo tia chớp "Rầm" một cái, đánh vào trên cửa sổ, tiếp theo lại thêm một đạo sấm vang lên.

"A!" Chu Tương Tương sợ hãi kêu lên, đầu nhét lại vào trong chăn.

Toàn thân phát run.

Nửa đêm một giờ.

Phó Tranh ngồi ở trước bàn học, bực bội cắn đầu bút, "F*ck! Mẹ nó cái này giải như thế nào?!"

Nhìn bài tập Toán cả đêm, cầm đề mãi vẫn nghĩ không ra.

"Đồ chơi này học thì có ích cọng lông gì?!" Phó Tranh tức giận chầm chọc, mặt đen lại kéo bài thi giống như phát tiết vo thành cục.

Chuẩn bị ném vào thùng rác, bỗng dừng dừng lại, trong đầu đột nhiên vang vọng hai chữ Chu Tương Tương nói, "Thanh Hoa."

Mấy chữ như vậy, từ trong miệng Chu Tương Tương nói ra, nhẹ nhàng, giống như không cần tốn nhiều sức.

Có lẽ cô rất chắc chắn.

Nghĩ đến điều này, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác bất lực vô cùng.

Kém quá xa.

Anh chấp nhận số phận, một lần nữa mở bài thi ra, cầm lấy bút viết công thức tính toán lên giấy nháp nửa ngày, nhưng mọi thứ vẫn như cũ không ra được đáp án chính xác.

"Mẹ kiếp!"

Đột nhiên Phó Tranh đứng bật dậy, cầm lấy bài thi, bước ra khỏi phòng ngủ.

Đi đến cửa phòng ngủ Chu Tương Tương, đá cửa, "Chu Tương Tương, cậu ngủ chưa?"

Trong phòng không có tiếng trả lời.

Phó Tranh chau mày, đưa tay gõ, "Chu Tương Tương, cậu ngủ chưa? Tôi hỏi cậu cái đề."

Vẫn không có đáp lại.

Phó Tranh cúi đầu xuống, xuyên thấu qua khe cửa, phát hiện bên trong tối đen, không có sáng đèn.

Chắc là ngủ rồi.

Anh bực bội gãi gãi đầu, "Tiểu nha đầu này bình thường không phải là ngủ rất muộn sao?"

Có nhiều lần anh nửa đêm xuống lầu uống nước, nhìn theo khe hở cửa phòng thấy bên trong vẫn sáng đèn.

Còn tưởng rằng mỗi đêm cô đều ngủ trễ.

Phó Tranh ngưng ngưng, cầm lấy bài thi, chán nản chuẩn bị trở về phòng.

Nhưng mà trong nháy mắt anh xoay người, đột nhiên nghe thấy trong phòng Chu Tương Tương hình như có giọng nức nở nhỏ nghẹn ngào.

Phó Tranh ngẩn ra, bước chân đột nhiên dừng lại.

Anh quay đầu lại, con mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa, cố gắng nghe lại cẩn thận một chút.

Bên trong phòng im lặng yên tĩnh, anh nín thở, tập trung sự chú ý lắng nghe bên trong.

Còn tưởng rằng chính mình nghe lầm, nhưng mà cẩn thận nghe lại, bên trong quả thật có tiếng khóc đứt quãng.

Là tiếng của Chu Tương Tương.

Phó Tranh đồng tử co rụt lại, dùng sức gõ cửa, "Chu Tương Tương, cậu sao vậy? Mở cửa nhanh! Chu Tương Tương!"

Nghe thấy tiếng khóc của Chu Tương Tương, Phó Tranh hoảng hốt không thôi. Theo bản năng anh vận tay cầm, nhưng cửa phòng đã bị bên trong khóa lại.

"Chu Tương Tương! Mở cửa! Chu Tương Tương!" Phó Tranh đập nửa ngày, bên trong một chút động tĩnh cũng không có, thậm chí ngay cả tiếng khóc cũng biến mất.

Phó Tranh cực kỳ lo lắng, trước đây chưa từng sợ hãi như vậy.

Anh quay đầu lại thật nhanh, chạy đi tìm cái chìa khóa.

Tìm được cái chìa khóa, lại chạy nhanh về.

Cắm chìa khóa vào ổ, "Két" một tiếng, cửa phòng mở ra.

Trong phòng tối om, ngoài cửa sổ sấm sét vang dội.

Tia chớp chiếu sáng vào trong phòng, Phó Tranh liếc mắt liền nhìn thấy một bóng người cuộn mình trên giường.

Ngực anh co rút lại, lập tức mở đèn.

Căn phòng đột nhiên sáng sủa, hiện lên bóng người cuộn mình trên giường càng thêm rõ ràng.

Giày Chu Tương Tương cởi ở bên giường, trên giường, người trốn trong chăn mền cao đang lạnh run, có lẽ nén tiếng khóc truyền tới.

"Chu Tương Tương!" Phó Tranh lập tức cất bước đi đến bên giường, tay kéo lấy góc chăn, vén mạnh lên.

Chu Tương Tương trốn ở dưới chăn mền, thân thể co lại thành một cục nhỏ.

Chăn mền bị vén lên, cô ngẩng đầu, trong mắt chợt lóe qua một tia hoảng sợ.

Phó Tranh nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, bỗng dưng sửng sốt.

Mặt Chu Tương Tương yếu ớt không còn chút máu, nhưng mà hết lần này tới lần khác đôi mắt xinh đẹp lại đỏ bừng, giống như là có thể nhỏ ra máu. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt còn rơi nước mắt. Đầu tóc cũng bị mồ hôi làm ướt nhẹp, tóc mai lộn xộn đắp ở trên mặt.

Phó Tranh nhìn Chu Tương Tương, đột nhiên đau lòng.

Anh dè dặt ngồi xổm người xuống, theo bản năng cầm tay cô, lo lắng hỏi, "Chu Tương Tương, cậu làm sao vậy?"

Chu Tương Tương kinh ngạc nhìn anh một hồi lâu, cuối cùng dần dần từ trong hoảng sợ phục hồi lại tinh thần, mắt đỏ hồng nhìn Phó Tranh, bộ dáng cực đáng thương, nhỏ giọng, "Tôi sợ..."

Phó Tranh ngần ra, "Sợ cái gì?"

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa sổ lại là một tiếng sấm nổ.

"A!" Chu Tương Tương sợ hãi toàn thân run lên, liều mạng lại chui vào trong chăn.

Phó Tranh ngần ra, trong nháy mắt hiểu được. Tiểu nha đầu này, hóa ra là sợ sét đánh!

"Chu Tương Tương, cậu đừng như vậy!" Phó Tranh một tay kéo lấy Chu Tương Tương, ngăn không cho cô chui vào trong chăn.

"Cậu muốn ngạt chết chính mình sao?!" Anh gầm lên, trực tiếp kéo Chu Tương Tương vào trong lòng, hai tay ôm chặt cô, môi dán

lên lỗ tai cô, không ngừng trấn an, "Đừng sợ, Tương Tương đừng sợ, có tôi ở đây, đừng sợ..."

Chu Tương Tương toàn thân phát run, nước mắt rơi xuống mặt.

Phó Tranh cảm giác được cô sợ hãi, đem cô ôm chặt hơn, "Ngoan nào, đừng sợ..."

Phó Tranh một bên trấn an, một bên nhẹ nhàng vỗ nhẹ sau lưng Chu Tương Tương.

Không tiếng động trấn an, dịu dàng lại tràn trề sức mạnh.

Chu Tương Tương mặt vùi vào lồng ngực rộng lớn mạnh mẽ của Phó Tranh, vô ý thức ôm chặt thắt lưng anh, đôi mắt nhắm chặt, giọng nói run rẩy, "Phó Tranh, tôi rất sợ."

Trong lòng Phó Tranh nín lại, giọng nói ôn nhu như mặt nước, "Không sợ, có tôi ở đây, tôi sẽ bảo vệ cậu."

Cái ôm của Phó Tranh, giọng nói Phó Tranh, mùi hương Phó Tranh, đều dường như tràn trề sức mạnh. Dần dần, Chu Tương Tương chẳng còn sợ hãi.

Cô khóc mệt, dựa vào trong lòng anh, nhắm mắt lại, dần dần thiếp đi.

...

Sáng sớm hôm sau, thời tiết sau mưa sáng sủa, vạn dặm không mây. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Trên giường, Chu Tương Tương ngủ ở trong lòng Phó Tranh, đầu gối lên cánh tay Phó Tranh, ngủ đến vô cùng an yên, khỏe

miệng tựa hồ còn khẽ cười.

Nhưng mà, Phó Tranh lại là cả đêm không ngủ.

Làm sao có thể ngủ được? Cô gái anh thích nằm ở trong lòng anh, anh nhìn cô, nhìn thế nào cũng không chán, chỉ cảm thấy càng nhìn càng thích, càng nhìn càng muốn có được.

Ánh mặt trời khẽ chiếu trên mặt Chu Tương Tương, làn da cô vốn trắng nõn chiếu lên càng thêm óng ánh trong suốt, làn da tựa như trẻ con mới sinh, vô cùng mịn màng, mềm mại tựa như có thể nhéo ra nước.

Môi hồng phấn khẽ chu, xinh đẹp bóng loáng, hấp dẫn người muốn tới gần, gần thêm chút nữa, chút nữa...

Đôi môi xinh đẹp này, hôn lên, sẽ có cảm giác gì?

Nghĩ tới, yết hầu đột nhiên không khống chế được nuốt ực, trong lòng có một giọng nói không ngừng kêu: Hôn cô ấy, hôn cô ấy.

Nghe theo giọng nói nội tâm, Phó Tranh chậm rãi hướng tới gần môi Chu Tương Tương...

Lúc môi sắp dán lên, Chu Tương Tương đột nhiên tỉnh lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Phó Tranh và Chu Tương Tương đều ngẩn người.

Nhưng hai người ai cũng không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế cũ, chỉ cần nhích lên phía trước một chút, môi hai người sẽ dán cùng một chỗ.

Chu Tương Tương nhìn Phó Tranh, đầu óc bên trong trống rỗng, nhưng lại không nghĩ tới việc đẩy anh ra.

Cô không có đẩy ra, Phó Tranh liền coi như ngầm thừa nhận.

Giơ tay lên, ôm lấy eo Chu Tương Tương, con người thật sâu nhìn cô, giọng nói hơi khàn khàn, nhẹ nói: "Chu Tương Tương, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu..."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 24 □: Nụ Hôn Đầu

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Chu Tương Tương có chút ngơ ngác, nhất thời không hiểu ý Phó Tranh.

Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu? Chịu trách nhiệm cái gì cơ?

Ngay lúc cô đang ngơ ngẩn, một giây sau Phó Tranh đột nhiên trở mình, thân thể cao lớn thiếu chút nữa áp lên người cô.

Chu Tương Tương bị hù dọa toàn thân run lên, phản xạ có điều kiện đẩy lồng ngực Phó Tranh, môi run run, căng thẳng nhìn anh, "Cậu... cậu muốn làm gì?"

Phó Tranh nhìn cô, khàn giọng nói, "Tôi muốn hôn cậu."

Đồng tử Chu Tương Tương co rụt lại, khuôn mặt trong nháy mắt nóng lên như bị lửa đốt.

Tim đập rất nhanh, bối rối không dám nhìn đôi mắt Phó Tranh, "Cậu... cậu đừng nói nhảm, mau... Mau đứng lên..."

Hai tay cô đẩy Phó Tranh, muốn đẩy anh ra.

Chu Tương Tương tay nhỏ, Phó Tranh một tay đã nắm chặt. Anh hơi dùng sức, Chu Tương Tương liền không làm được gì.

Chu Tương Tương mặt đỏ bừng, "Phó Tranh cậu đừng như vậy... Không thể như vậy..."

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn Phó Tranh, giọng nói run rẩy, sợ hãi đến nổi trong ánh mắt dâng hơi nước.

Mắt to, ngập nước, bởi vì sợ, môi cũng khế cắn, nhưng lại làm cho Phó Tranh nhìn càng thêm miệng đắng lưỡi khô, giơ tay lên, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve môi hồng hào của Chu Tương Tương, khàn giọng nói: "Chu Tương Tương, cậu đừng câu dẫn tôi."

Kêu anh buông ra, mà lại muốn câu dẫn anh, kêu anh phải làm sao bây giờ?

"Tôi không... Tôi không có..."

"Tại sao không có." Ánh mắt Phó Tranh nhìn chằm chằm môi Chu Tương Tương, như một bó hoa tươi mới chờ anh đi hái.

Yết hầu anh lặn lộn, không nhìn được nữa, "Chu Tương Tương, cậu đừng sợ, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu ..."

Lời còn chưa dứt, liền cúi đầu xuống, hướng tới môi Chu Tương Tương hôn xuống.

Chu Tương Tương giật mình, căng thẳng lập tức nhắm chặt đôi mắt, hai tay vô thức siết chặt.

Rõ ràng rất sợ hãi, nhưng chẳng biết tại sao lại không chán ghét, thậm chí mơ hồ còn có một tia tình cảm không rõ.

Hô hấp nóng ấm của Phó Tranh phả vào gương mặt Chu Tương Tương, cô mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, tim đập nhanh hơn.

Trên thực tế, Phó Tranh cũng khấn trương, lớn như vậy, còn chưa có hôn qua con gái đâu.

Bởi vì khấn trương, lúc đặt môi lên, hơi ngừng một chút.

Nhưng mà, khi anh dừng lại một giây này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, "Tương Tương, sắp chín giờ rồi, tại sao con còn chưa đi học?"

Dì Dung mới vừa từ bên ngoài trở về, thấy cửa phòng Chu Tương Tương đóng, liền đi lên gõ cửa.

Giọng nói vừa vang lên, bên trong phòng, Chu Tương Tương và Phó Tranh đều ngẩn ra.

Chu Tương Tương phục hồi lại tinh thần trước, đẩy mạnh Phó Tranh. Cô nghe thấy tiếng nắm cửa chuyển động, gấp rút gọi: "Dì khoan vào ạ!"

Động tác dì Dung ngừng lại, "Làm sao vậy?"

"Con... Con đang mặc quần áo..." Chu Tương Tương nóng mặt nói dối, cực kỳ bối rối, dùng sức đẩy Phó Tranh, ánh mắt ý bảo anh mau trốn đi.

Phó Tranh nhìn dáng vẻ cô khẩn trương, chính mình ngược lại không khẩn trương, không chỉ không có trốn, còn một tay ôm lấy Chu Tương Tương vào trong lòng, cười khẽ, "Cậu sợ cái gì?"

Cậu còn dám nói?! Chu Tương Tương bị dọa sợ vội vàng che miệng Phó Tranh, đỏ mặt dùng sức trừng anh.

Ý cười trong mắt Phó Tranh càng sâu hơn.

Bàn tay nhỏ bé của Chu Tương Tương che trên miệng anh, mềm mại, muốn hôn.

Bên ngoài, dì Dung giống như nghe thấy giọng nói, hỏi, "Tương Tương, không phải con thay đồ à? Con đang nói chuyện với ai vậy?"

Chu Tương Tương sắp khóc, vội nói: "Con... Con đang gọi điện thoại! Dì Dung, dì đừng vào ạ."

Dì Dung này sớm không về muộn không về, hết lần này tới lần khác lại về đúng lúc này? Lỡ dì ấy trông thấy Phó Tranh và cô ngủ ở trên một cái giường, khẳng định sẽ hiểu lầm.

Trong lòng Chu Tương Tương không khỏi có chút tự trách, tại sao tối hôm qua cô có thể ngủ ở trong lòng Phó Tranh? Vừa rồi Phó Tranh muốn hôn cô, cô thể nhưng cũng không có cự tuyệt.

Rõ ràng như vậy là không đúng, nhưng lại giống như bị khống chế vậy.

"A!" Chu Tương Tương đang đắm chìm vào trong suy nghĩ, lòng bàn tay đột nhiên đau xót, cô vô thức kêu một tiếng, con mắt mở lớn, trừng mắt Phó Tranh.

Bàn tay che miệng Phó tranh đột nhiên bị anh cắn một cái, mà anh giờ phút này, khuôn mặt tràn đầy vui vẻ.

Tay Chu Tương Tương bị cắn đau, tức giận trừng mắt nhìn anh.

Cái tên này thật đáng ghét!

Ngoài cửa, dì Dung nghe thấy Chu Tương Tương thét chói tai, sợ hết hồn, lập tức hỏi: "Tương Tương, con sao vậy?!"

Bà nói, liền bất chấp vặn cửa phòng ngủ.

Nhưng mà, lúc bà đi vào, Chu Tương Tương lại không có trong phòng ngủ.

"Tương Tương, con đang ở đâu?" Dì Dung lo lắng đi vào bên trong phòng, nhìn bốn phía.

Giọng nói Chu Tương Tương truyền ra từ phòng tắm, "Con... Con ở trong phòng tắm, dì Dung dì cứ mặc kệ con, lát nữa con... Lập tức đi học."

Dì Dung nghe thấy, thuận theo tiếng nói nhìn về phòng tắm.

Bà đi tới, theo bản năng vặn cửa, nhưng mà, cửa bị khóa lại từ bên trong.

"Tương Tương, vừa rồi con la gì vậy? Không có xảy ra chuyện gì chứ?"

"Không có việc gì, con... Con không cần thận làm rớt đồ."

"Không có việc gì thì tốt, vậy dì đi ra ngoài trước, con sửa soạn xong thì nhanh tới trường đừng để trễ học."

"Con biết rồi dì Dung."

Tiếng bước chân dì Dung đi xa.

Chu Tương Tương dựng thẳng lưng tai nghe, cho đến khi phòng ngủ truyền tới tiếng đóng cửa, mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy lúc dì Dung đẩy cửa chuẩn bị vào, Phó Tranh đang ngồi đột nhiên ôm cô lên, bước chân nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Nguy hiểm được giải trừ, Chu Tương Tương tức giận trừng mắt liếc anh một cái, đưa tay định mở cửa.

Nào biết, tay vừa mới nắm lấy chốt cửa, Phó Tranh đột nhiên đè lại cổ tay cô.

Chu Tương Tương sửng sò, ngẩng đầu nhìn anh, "Cậu làm cái gì vậy?"

Phó Tranh mặt mày vui vẻ, "Làm tiếp chuyện vừa rồi còn chưa làm xong."

Tiếng nói vừa dứt, không đợi Chu Tương Tương phản ứng, đột nhiên đem cô ấn lên trên cửa, cúi đầu liền hôn xuống.

Chu Tương Tương bị dọa sợ ngực run lên, chột mồm to hai mắt nhìn.

Hôn thật lâu, Chu Tương Tương cảm giác mình không thể hô hấp, nước mắt lộp độp rơi xuống.

Chất lỏng mặn rơi vào trong miệng Phó Tranh, anh hơi sửng sò, cuối cùng buông cô ra.

Thấy nước mắt Chu Tương Tương rơi xuống, có chút ngốc, "Làm sao vậy?"

Chu Tương Tương vừa nói vừa hít mũi, "Không... Không thở được..."

Phó Tranh: "..."

Trở mắt mấy giây, Phó Tranh không nhìn được bật cười.

Anh dùng sức xoa đầu Chu Tương Tương, trong mắt tràn đầy cưng chiều cười, "Chu Tương Tương, sao cậu lại ngốc nghếch đáng yêu như thế?"

Phó Tranh nhìn môi Chu Tương Tương bị anh hôn đến có hơi sưng, mềm mại, kiều diễm ướt át.

Anh nuốt nước bọt một cái, nhìn không được lại cúi đầu hôn một chút.

Lúc ngẩng đầu lên, anh nhìn đôi mắt Chu Tương Tương, nhếch môi cười, nói: "Đóng dấu, sau này sẽ là người của Phó Tranh."

Tác giả có lời muốn nói:

Các tiểu tiên nữ, cầu bình luận cầu hoa hoa (*^__^*) ngồi xổm góc tường chờ quăng thức ăn~

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 25 □: Khẳng Định Không Để Cho Cậu Mất Mặt, Không Kéo Chân Cậu Lại

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Cả cuộc đời này Phó Tranh chưa từng vui vẻ đến như vậy, từ trong phòng Chu Tương Tương đi ra, cười đặc biệt phóng túng.

Đúng lúc dì Dung vừa cất xong hành lý từ trong phòng đi ra, kinh ngạc tròn to hai mắt, chỉ anh, "Ơ? Tại sao con lại đi ra từ phòng Tương Tương?"

Vừa dứt lời, Chu Tương Tương cũng từ trong phòng đi ra, thay xong quần áo, đeo cặp sách.

Chu Tương Tương không nghĩ tới dì Dung ở bên ngoài, vừa nhìn thấy người, ngực run lên sợ hãi, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng.

Dì Dung thấy hai đứa trẻ một trước một sau từ trong phòng đi ra, cả người đều cảm thấy huyền ảo, "Các con... Hai người các con..."

Chu Tương Tương xấu hổ, hận không thể đào cái hố để chui xuống. Tim cô hoảng hốt, không biết nên giải thích thế nào, theo bản năng nhìn về phía Phó Tranh, ánh mắt tội nghiệp xin anh giúp đỡ.

Phó Tranh nghiêng người lười biếng dựa lên lan can hành lang. Anh quay đầu, nhìn bộ dạng đáng thương của Chu Tương Tương, vẻ mặt dường như muốn nói: Mau cứu tôi, mau cứu tôi.

Anh nhịn không được cười khúc khích.

Chắc chắn, thật tội nghiệp.

Phó Tranh cong môi cười, đứng thẳng lên, đưa tay cầm lấy cổ tay Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương sửng sò, còn chưa kịp nói cái gì, đột nhiên bị Phó Tranh dùng sức một cái, kéo tới bên cạnh anh.

Chu Tương Tương suýt nữa ngã vào trong lòng anh, theo bản năng giơ tay lên chặn ngay lồng ngực anh.

Ngảng đầu, lạng lẽ trừng mắt liếc anh một cái.

Người này, xác định là thay cô giải vây, không phải cố ý đem sự tình càng thêm hồng hét?

Phó Tranh thấy Chu Tương Tương trừng anh, chống lại ánh mắt của cô, nhướn mày cười, đặc biệt thèm ăn đòn.

Chu Tương Tương vừa tức vừa buồn bực. Tại sao cô lại gặp phải cái người mặt dày như vậy.

Phó Tranh nắm cổ tay Chu Tương Tương, nhìn cô cười, nói: "Đi thôi, nếu không sẽ trễ giờ học."

Nói xong liền kéo Chu Tương Tương xuống lầu, căn bản chưa giải thích cho dì Dung nửa câu.

Có cái gì để giải thích?

Nhìn hai người xuống lầu, hồi lâu dì Dung vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Dì Dung thấy hai người đi mới hoang mang vội vàng hỏi: "Đợi chút! Hai người các con là đang xảy ra chuyện gì?!"

Giọng nói từ phía sau truyền đến, toàn thân Chu Tương Tương đều căng thẳng.

Phó Tranh kề bên cô, thấp giọng nói: "Đừng sợ."

Hai người ra cửa, ngồi trên xe đến trường.

Dì Dung đứng ở trong sân, hơi giật mình bàng hoàng.

"Chuyện này là sao? Hai đứa trẻ này tại sao lại từ trong một phòng đi ra? Chẳng lẽ..."

Dì Dung tựa như nghĩ tới điều gì, toàn thân chấn động, vội mạnh xuống bắp đùi, "Nha! Cái này không thể được!!"

Sau khi lên xe, Chu Tương Tương vẫn còn căng thẳng, trái tim đập thình thịch thình thịch.

Nên làm cái gì bây giờ? Vừa rồi dì Dung trông thấy Phó Tranh từ trong phòng cô đi ra, sẽ không hiểu lầm chứ? Sẽ không đến trước mặt ba mẹ cô nói cái gì chứ?

Gia giáo Chu Tương Tương rất nghiêm, nếu để cho ba mẹ biết được cô và Phó Tranh...

Chu Tương Tương không dám nghĩ, cảm giác mình có thể sẽ bị đánh chết.

Nhĩ đến đó, Chu Tương Tương lập tức đứng ngòì không yên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, tràn ngập lo âu.

Phó Tranh ngòì bên cạnh cô, nghiêng đầu thì thấy cô rầu rĩ, khóe miệng cong cong, đưa tay liền nắm lấy tay cô.

Chu Tương Tương nhìn hai người nắm tay, vô ý thức muốn bỏ ra, Phó Tranh lại càng nắm chặt, "Trốn cái gì?"

Anh nắm cô rất chặt, ghé vào bên tai Chu Tương Tương, thấp giọng cười: "Chu Tương Tương, Tại sao tay cậu lại mềm như vậy? Làm tôi không nỡ buông ra."

Tay phải Chu Tương Tương được Phó Tranh bao bọc trong lòng bàn tay, nhiệt độ rõ ràng từ lòng bàn tay nam sinh truyền đến. Chu Tương Tương mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, linh hồn nhỏ bé muốn bay ra ngoài, mắt chăm chú nhìn chú Lý lái xe phía trước, sợ bị ông trông thấy.

Cũng may, chú Lý chuyên tâm lái xe, cũng không có nhìn phía sau.

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn Phó Tranh, nhỏ giọng cùng anh thương lượng, "Cậu mau thả tôi ra --"

"Không thả." Phó Tranh nhìn cô, thấp giọng nói.

Không chỉ không thả, còn dán sát vào bên cạnh Chu Tương Tương, bả vai hai người sát vào nhau.

Một mùi hương bạc hà nhàn nhạt phả vào mặt, còn có hơi thở hỗn tạp của con trai, hết sức trêu chọc người.

Chu Tương Tương thấy hương vị da thịt của Phó Tranh tản mát ra, tim đập cực kỳ nhanh, hoàn toàn không dám cùng anh đối mặt, cơ thể không tự chủ căng thẳng đến nỗi không dám nhúc nhích.

Phó Tranh cúi đầu nhìn cô, trong mắt lóe lên niềm vui vẻ đầy ái muội, môi gần như dán lên tai cô, nhẹ giọng cười: "Chu Tương Tương, cậu đừng căng thẳng như vậy chứ, khiến cho tôi giống như sẽ làm chuyện xấu gì với cậu vậy."

Lúc nói chuyện Phó Tranh còn cắn lỗ tai Chu Tương Tương, hơi thở nóng hổi chui vào trong lỗ tai cô, trêu chọc cho mặt Chu Tương Tương đỏ bừng, toàn thân nổi da gà.

Cô hô hấp khẩn trương, theo bản năng nghiêng về phía bên cạnh, con mắt nhìn ngoài cửa sổ, tim đập nhanh không tưởng tượng nổi.

Cuối cùng cũng đến trường học, Chu Tương Tương cầm lấy túi sách nhanh chóng nhảy xuống xe, cũng không đợi Phó Tranh, co cẳng chạy về phía trước.

Phó Tranh xuống xe, nhìn chằm chằm bóng lưng Chu Tương Tương, đôi mắt khẽ híp lại. Tiểu nha đầu này, chạy cái gì?

Chu Tương Tương chạy nhanh, cũng không biết chính mình đến tột cùng là sợ cái gì.

Nhưng chỉ là sợ, tim đập mạnh không ngừng.

Sắp chạy đến cổng trường, Phó Tranh cất bước đi lên, cánh tay dài nhấc lên, liền ôm lấy cổ Chu Tương Tương, kéo cô vào trong lòng, cười khế, "Tiểu chân ngắn, chạy trốn rất nhanh nha."

Thân hình Chu Tương Tương nhỏ nhắn xinh xắn, bị Phó Tranh ôm vào trong ngực, trông rất nhỏ bé.

Cô cuống quít muốn thoát ra ngoài, Phó Tranh lại ôm cô càng chặt hơn, nướng mày, cười nhìn cô.

"Đang ở trường học đó, cậu mau thả tôi ra!" Chu Tương Tương vừa giận vừa thẹn, căng thẳng nhìn xung quanh, sợ bị giáo viên trông thấy.

May mắn là lúc này cũng sắp vào học, cửa trường học gần như không có người nào.

Phó Tranh không chút để ý nói: "Trường học thì sao? Tôi ôm vợ tôi thì ai dám quản?"

Chu Tương Tương nghe được mặt đỏ lên, vội la lên: "Ai... Ai là vợ cậu, cậu đừng... đừng nói nhảm..."

Phó Tranh tròng mắt, "F*ck! Chu Tương Tương, hôn đã hôn rồi, cậu còn không muốn thừa nhận?! Tôi mặc kệ, cậu đã là người của tôi, không được đổi ý! Đổi ý cũng vô dụng!"

Phó Tranh không hiểu sao có chút hoảng hốt, sợ văt vả lắm mới lừa được vợ tới tay cứ như vậy không có, cho nên lớn tiếng tuyên bố chủ quyền.

Chu Tương Tương nhìn anh, đột nhiên có chút bất lực, "Phó Tranh, chúng ta như vậy là không đúng, bị ba mẹ tôi biết được, tôi sẽ bị đánh chết."

Phó Tranh nhăn mi nhìn ánh mắt của cô. Đột nhiên, đỡ bả vai cô, vô cùng vô cùng nghiêm túc hỏi: "Cậu nói cho tôi biết, cậu có thích tôi hay không?"

"Tôi..."

"Không được nói không thích!"

Chu Tương Tương: "..."

Rõ ràng là đang hỏi nhưng Phó Tranh căn bản không để cho Chu Tương Tương cơ hội trả lời. Thành thật mà nói, anh có chút sợ nghe thấy cô trả lời, sợ cô chối bỏ.

Lập tức lại nói: "Tôi biết rõ cậu xinh xắn lại học giỏi, cũng biết rõ chính mình bây giờ không xứng với cậu."

Chu Tương Tương đột nhiên nghe thấy anh nói như vậy, khẽ ngẩn ra, vội vàng lắc đầu, "Tôi không có..."

Cô không có cảm thấy anh không xứng với cô.

"Cậu hãy nghe tôi nói." Phó Tranh cắt đứt lời cô, tiếp tục nói: "Chu Tương Tương, cậu trước hãy nghe tôi nói. Tôi biết rõ mình bây giờ không xứng với cậu, nhưng không phải vĩnh viễn tôi sẽ không xứng với cậu, cậu tin tưởng tôi, về sau tôi khẳng định sẽ không để cho cậu mất mặt, không kéo chân cậu lại, tôi sẽ chăm chỉ học tập, sẽ cố gắng đuổi theo bước chân cậu, sẽ cùng cậu thi chung một

trường đại học, nhưng cậu, không được nói không thích tôi, biết rõ chưa?"

Chu Tương Tương kinh ngạc nhìn anh, đáy lòng rung động.

Cô thật sự không nghĩ tới, Phó Tranh thế nhưng sẽ nói ra những lời này.

Cùng cô thi chung một trường đại học, đối với anh mà nói, sẽ rất khó khăn đúng không?

Chu Tương Tương ngẩn ra nửa ngày, một hồi lâu sau, mới nhẹ giọng hỏi anh, "Cậu nói, là nghiêm túc sao?"

Sẽ vì cô, nỗ lực làm cho mình trở nên ưu tú hơn?

"Đương nhiên, cuộc đời này của tôi chưa từng nghiêm túc như thế đâu."

Chu Tương Tương nhìn đôi mắt anh, đôi mắt sẽ không gạt người. Ánh mắt anh kiên định, thật không giống đang nói lung tung.

Phó Tranh có chút khẩn trương, nắm giữ tay cô, dè dặt lại hỏi một câu, "Chu Tương Tương, cậu cũng thích tôi đúng không?"

Nếu không tại sao lại để cho anh hôn cô?

Phó Tranh nghĩ tới điều này, lập tức tự tin.

Nhưng mà, nhìn thấy Chu Tương Tương há mồm chuẩn bị mở miệng, trong lòng lại đột nhiên khẩn trương, trợn mắt nói: "Không được nói không thích!"

Chu Tương Tương ngậy cả người, thấy anh bởi vì căng thẳng mà lớn giọng, nhin không được cong môi dưới, có chút thẹn thùng, nhỏ giọng nói: "Phó Tranh, cậu đừng có mà bá đạo như thế."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 26 □: So Với Mật Còn Ngọt Hơn

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Phó Tranh bật cười khúc khích, ôm vai Chu Tương Tương nói: "Đi thôi, bây giờ Tranh ca bá đạo dẫn em đi ăn sáng."

Nói xong liền ôm Chu Tương Tương, đi về phía quán ăn đối diện trường học.

Chu Tương Tương ngăn người, vội vàng kéo tay anh, kháng cự lắc đầu, "Em không ăn, mau đi học thôi."

Vốn là lúc ra khỏi nhà đã muộn, bây giờ lại đi ăn cơm thì tiết thứ nhất sẽ hết.

Chu Tương Tương giãy giụa muốn ra khỏi ngực Phó Tranh, nhưng anh ôm cô quá chặt, không may mắn cho cô cơ hội để trốn, vô cùng nghiêm túc nói: "Lên lớp thì lên lớp vậy, dù sao cũng trễ nhưng cũng không thể không ăn sáng được, lỡ vợ anh đói chết, không phải làm anh đau lòng chết sao?"

Chu Tương Tương nghe Phó Tranh nói, lập tức xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Anh... Anh đừng gọi bậy..."

Phó Tranh rũ mắt, thì thấy gò má trắng như tuyết của Chu Tương Tương hơi hồng lên.

Cô cúi thấp đầu, đang thẹn thùng.

Phó Tranh nhìn chằm chằm cô cười, "Chu Tương Tương, tại sao em lại xấu hổ thế?"

Chu Tương Tương mặt càng đỏ, không chịu thừa nhận, "Đâu... Đâu có..."

Rõ ràng đang xấu hổ, vẫn cứ khẳng khẳng không chịu thừa nhận, lông mi căng thẳng không ngừng run lên, muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Phó Tranh cười không ngừng được, nghiêng đầu, không nhìn được liền hung hăng hôn lên khuôn mặt đỏ rực của Chu Tương Tương một cái.

"A!" Chu Tương Tương giật mình, ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn Phó Tranh, đôi mắt mở to.

"Chu Tương Tương, em đừng nhìn anh như vậy, làm anh lại muốn hôn em!" Phó Tranh nhìn Chu Tương Tương bởi vì kinh ngạc mà khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, đột nhiên cổ họng vô cùng khô khan, liền cúi đầu hôn lên môi Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương bị dọa sợ vội vàng giơ tay lên, mu bàn tay chặn lại Phó Tranh, vừa nóng nảy vừa xấu hổ, giậm chân, "Đang ở bên ngoài đó."

Ở trường học đó!

Chu Tương Tương theo bản năng nhìn khắp bốn phía, nếu như bị giáo viên và bạn học trông thấy, cô nhất định sẽ chết.

Phó Tranh nhìn mặt mũi Chu Tương Tương vô cùng sợ hãi, trong ánh mắt tràn đầy vui vẻ, đứng thẳng người, một lần nữa kéo Chu Tương Tương vào trong lòng.

Tiếng cười khẽ truyền từ đỉnh đầu Chu Tương Tương, "Được rồi, không ở bên ngoài, vậy tối về nhà, em phải để cho anh hôn đủ."

"Anh..."

"Không cho phép phản đối, phản đối không có hiệu quả!"

Chu Tương Tương: "..."

Cửa trường học có một cửa hàng bánh bao, cửa hiệu lâu đời đã mở rất nhiều năm.

Thường ngày muốn ăn bữa sáng còn phải đứng xếp hàng, may mà bây giờ đã sắp vào học, trong cửa hàng không có người nào.

Bà chủ mập mập rất nhiệt tình chào đón, "Hai vị bạn học, ăn cái gì nào?"

Phó Tranh dắt Chu Tương Tương đi đến bàn gần cửa sổ, ấn cô ngồi xuống, rồi đến chỗ đối diện cô ngồi xuống.

"Ăn cái gì?" Anh hỏi Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương đáp: "Bánh bao."

"Chỉ có bánh bao thôi?"

"Ừ."

"Mấy cái?"

"Một cái." Chu Tương Tương sốt ruột chỉ muốn nhanh chóng ăn xong rồi trở về lớp học.

Phó Tranh nhú mày, mắt húng nói: "Một cái bánh bao? Em là bụng mèo à?"

Sau đó nói lại với bà chủ: "Sáu cái bánh bao, hai chén cháo trắng."

"Được, Chờ một lát nhé." Bà chủ vui vẻ rời đi.

Chu Tương Tương giật mình nhìn Phó Tranh, "Anh... Anh muốn ăn năm cái bánh bao? Cửa hàng này bán bánh bao rất lớn."

Năm cái, này cũng rất ham ăn đi?

Phó Tranh thờ ơ nói: "Ai nói với em, anh muốn ăn năm cái bánh bao? Là em ba cái, anh ba cái."

Chu Tương Tương: "..."

Bánh bao bưng lên, Chu Tương Tương bị Phó Tranh ép buộc uống sạch một chén cháo trắng, cộng thêm một cái bánh bao lớn.

Phó Tranh chỉ cái đĩa bên trong, "Còn hai cái."

Chu Tương Tương thật sự rất no, cười khỏ thương lượng với Phó Tranh, "Có thể không ăn được không?"

"Không được, bữa sáng rất quan trọng, ăn nhiều một chút, ngoan." Phó Tranh vuốt đầu cô, giống như đang dụ dỗ mèo con.

"Em no lắm rồi." Chu Tương Tương muốn khóc đến nơi. Anh trai này, là đang cho heo ăn hả?

Phó Tranh vô cùng bất đắc dĩ, thỏa hiệp nói: "Được rồi được rồi, vậy em ăn một cái đi, gầy như thế nên ăn nhiều một chút."

Phó Tranh nhượng bộ, bảo Chu Tương Tương ăn thêm một cái.

Chu Tương Tương cắn cắn môi, do dự một lát, rốt cục vẫn phải nhận mệnh cầm bánh bao lên.

Nhưng mà, thật sự là không chống đỡ được, chỉ mới ăn được một miếng thì không thể ăn nổi nữa.

Chu Tương Tương đột nhiên ủy khuất, đáng thương nhìn qua Phó Tranh, nhỏ giọng nói: "Phó Tranh, em thật sự ăn không nổi..."

Phó Tranh nhíu mày, "Thật? Không phải vì đang vội đi học?"

Bình thường ở nhà cũng không thấy tiểu nha đầu này ăn ít như vậy? Mới ăn có một cái bánh bao, không đói bụng sao?

Chu Tương Tương dùng sức lắc đầu, "Không phải, thật sự không phải! Em thật sự no rồi."

Chu Tương Tương sợ Phó Tranh vẫn ép cô, duỗi tay nhẹ nhàng kéo lấy ngón tay anh, mím môi, đôi mắt ngập nước nhìn Phó Tranh,

nhẹ nhàng lắc lắc ngón tay anh, nhỏ giọng làm nũng, "Phó Tranh.... Ca ca, em không ăn, được không?"

Một tiếng 'Ca ca' của Chu Tương Tương làm tim Phó Tranh mềm nhũn, bất đắc dĩ liếc nhìn cô một cái, thở dài, "Chu Tương Tương, em cũng rất biết làm nũng đó."

Chu Tương Tương nhấp môi, nhỏ giọng hỏi anh, "Vậy có thể không ăn không?"

Phó Tranh 'Ừ' một tiếng, nhìn cô, ánh mắt quyến rũ.

Chu Tương Tương được đồng ý, vội vàng đem bánh bao trong tay thả vào trong chén Phó Tranh, cười tủm tỉm nói: "Anh ăn đi, đừng lãng phí."

Phó Tranh gật đầu, nhìn vào chỗ bánh bao bị Chu Tương Tương cắn một miếng nhỏ, cả người rung động.

F*ck, tiểu nha đầu này lại câu dẫn anh!

"Chu Tương Tương, em lại đây." Phó Tranh ngẩng đầu lên, cổ họng hơi căng ra.

Chu Tương Tương ngây người, "Sao vậy?"

"Trên mặt em có cái gì kìa."

"Hả?" Chu Tương Tương vô ý thức sờ soạng khắp mặt, "Có hả?"

"Có, em lại đây, anh lấy giúp em." Ánh mắt Phó Tranh sâu đậm, nhìn cô.

"Ở đâu vậy?" Chu Tương Tương vừa sờ mặt vừa vô ý thức tới gần trước mặt Phó Tranh.

Nào biết mới vừa tới gần, đột nhiên Phó Tranh ngẩng đầu lên, bất ngờ hôn lên môi cô.

Chu Tương Tương bị dọa sợ cả người cứng đờ, đầu óc trống rỗng, quên mất phản ứng.

Đôi môi nóng hổi dán lên môi cô, làm cho trái tim cô nóng lên.

Một lúc sau, Phó Tranh buông cô ra, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi Chu Tương Tương, thấp giọng cười, "Chu Tương Tương, tại sao em lại ngọt như vậy."

So với mật còn ngọt hơn, làm cho tim anh ngọt ngào, ngọt đến nỗi làm cho anh cả đời này không thể rời bỏ được.

Tác giả có lời muốn nói:

Tranh lưu manh $O(\cap_\cap)$

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 27 □: Nhớ Anh Không?

Edit: Xuyên Xuyên

Beta: Đại Bàng

Truyện trên wattpad sẽ được đăng sau wordpress từ 3 - 4 ngày.

Link wordpress: <https://luvkkukjungkookjeon.wordpress.com>

□□□□□□□

Lúc đến phòng học thì tiết thứ nhất đã qua hơn nửa, Chu Tương Tương xấu hổ gõ cửa phòng học.

Trên bục giảng giáo viên Anh ngữ nghiêng đầu qua, thấy là Chu Tương Tương, tính tình vẫn ôn hòa, "Bạn học Chu, tại sao lại đến muộn vậy?"

Chu Tương Tương đỏ mặt, "Thưa thầy, em... Em bị tiêu chảy..."

Giáo viên Anh ngữ gật đầu, "Được rồi mau vào đi."

Chu Tương Tương vội vàng chạy vào phòng học, còn chưa kịp ngồi xuống, thì nghe giáo viên Anh ngữ trên bục giảng nói: "Thời tiết ngày hè nóng, rất dễ bị đau bụng, các em bình thường ăn ít đồ lạnh một chút, sắp lên lớp mười hai, việc học quan trọng, mọi người cố gắng chăm sóc tốt bản thân mình, một khi ngã bệnh, không chỉ mình chịu thiệt mà còn làm trễ nãi việc học tập. Bạn học Chu Tương

Tương chính là ví dụ, bình thường chưa bao giờ đến trễ, vừa đau bụng thì đã mất nửa tiết."

Nói xong lại nhìn về phía Chu Tương Tương, nói: "Chu Tương Tương, em đợi tí nữa hết giờ học thì hỏi bạn mượn vở chép lại, thầy vừa mới nói một kiến thức vô cùng quan trọng, em đừng để mất bài rồi không theo kịp nhé."

"Đã rõ, thầy Triệu." Chu Tương Tương vô cùng xấu hổ, mặt đỏ lan tới cổ.

Thầy giáo tiếp tục giảng bài. Chu Tương Tương vội vàng đem sách vở ra, tư thế ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nhìn lên bục giảng.

Vốn dĩ cô rất muốn chuyên tâm nghe giảng, đang nghe thì không tự giác mà bắt đầu thất thần, trước mắt tất cả đều là khuôn mặt Phó Tranh, bộ dáng anh vừa mới hôn môi cô, nhiệt độ đôi môi khi đặt trên môi cô, đến bây giờ vẫn nóng hổi như cũ.

Nghĩ tới, cả khuôn mặt đều nóng lên.

Hạ Hoan Hoan ngồi bên cạnh trông thấy khuôn mặt đỏ bừng của Chu Tương Tương, nhỏ giọng khẽ hô, "Trời ạ, Tương Tương, mặt cậu đỏ quá!"

Chu Tương Tương giật mình, vội vàng bịt miệng Hạ Hoan Hoan, "Cậu đừng nói lớn quá!"

Chu Tương Tương sốt ruột vội vàng nhìn lên bục giảng, thầy giáo đang viết bảng. Cô thở phào nhẹ nhõm, mới buông Hạ Hoan Hoan ra.

Về mặt Hạ Hoan Hoan mờ ám nhìn cô, thừa dịp thầy giáo đang viết bảng liền nhỏ giọng nói với Chu Tương Tương, "Tương Tương, vừa rồi cậu không phải là bị tiêu chảy đúng không? Nói, có phải hay không đi vụng trộm hẹn hò với ai!"

"Không... Không có..."

"Hừ hừ, cậu cứ gạt tở đi, lúc tở đến trường thì thấy cậu và Phó Tranh đang ăn sáng ở cửa tiệm bánh bao đối diện trường học đó."

Chu Tương Tương sững sờ, biết là không gạt được, mới nhỏ giọng nói: "Chỉ... Chỉ là ăn bữa sáng mà thôi."

"Phải không? Thế tại sao tở lại thấy Phó Tranh hôn cậu?"

Chu Tương Tương chột ngắc đầu lên, kinh ngạc nhìn Hạ Hoan Hoan .

Hạ Hoan Hoan trong mắt rõ ràng vui vẻ sâu hơn, che miệng cười trộm, "Tương Tương, nói yêu đương phải mời ăn kẹo nha."

Nửa tiết còn lại, một chữ Chu Tương Tương cũng không nghe vào.

Vừa hết tiết học, mượn vở bạn học, vừa nhìn vở ghi chép lại vừa lý giải.

Lâm Tây Nham cầm sách tới, nhiệt tình nói với Chu Tương Tương: "Tương Tương, vừa nãy kiến thức trọng tâm mà thầy Triệu nói tở đã ghi lại trong sách, rất cặn kẽ, cậu không hiểu chỗ nào, có thể hỏi tở, tở giảng lại cho cậu."

Chu Tương Tương vội vàng ngẩng đầu lên, "Cảm ơn cậu, bạn học Lâm. Chỉ là, tôi ghi lại là được rồi, những kiến thức này tôi có thể hiểu được."

"Vậy được rồi." Lâm Tây Nham có chút mất mát, cơ hội lấy lòng nữ thần cứ như vậy biến mất.

Cậu ta gượng cười, lại nói: "Đúng là Tương Tương của chúng ta thông minh như vậy, khẳng định vừa nhìn đã hiểu."

Chu Tương Tương lễ phép nở nụ cười, không biết nên nói cái gì.

Đang chuẩn bị tiếp tục chép bài, đột nhiên Hạ Hoan Hoan ở cửa phòng học kêu to, "Tương Tương! Phó Tranh nhà cậu đến tìm!"

Giọng nói Hạ Hoan Hoan rất to, toàn bộ người trong phòng học đều nghe thấy, tất cả đều nhìn sang Chu Tương Tương.

Hạ Hoan Hoan này thật là...

Chu Tương Tương cực kỳ ngượng ngùng, trong nháy mắt mặt liền nóng lên, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài.

Chu Tương Tương chân trước vừa đi, lớp học lại là một trận sôi nổi.

"Này, tại sao ngày nào Phó Tranh cũng đến tìm Chu Tương Tương vậy? Tây Nham, thật sự thì Chu Tương Tương và tên Phó Tranh lưu manh có cái gì đó đúng không?" Một người bạn của Lâm Tây Nham đi tới, đôi mắt nhìn quanh ngoài cửa sổ.

Chân mày Lâm Tây Nham nhíu chặt, nặng nề hừ một tiếng, "Tôi thấy, chắc chắn là tên Phó Tranh lưu manh kia quán quít lấy Tương"

Tương, Tương Tương làm sao có thể thích loại người như Phó Tranh được! Cậu ta từ đầu đến chân, có chỗ nào xứng đôi với Tương Tương của chúng ta?!"

Người bạn của Lâm Tây Nham sờ sờ mũi, thành thật nói, "Chỉ có điều Phó Tranh lớn lên đẹp trai, chẳng phải nữ sinh đều thích nam sinh có dáng dấp đẹp trai sao?"

Lâm Tây Nham trừng người bạn kia một cái, tức giận nói: "Cậu có ý gì hả? Chỉ có mấy nữ sinh ngu ngốc mới thích cái vẻ bề ngoài thôi!"

"..."

Chu Tương Tương đỏ mặt từ trong phòng học chạy ra nhưng không nhìn thấy Phó Tranh.

Cô sững sờ, Hoan Hoan sẽ không lừa cô chứ?

Đang nhìn xung quanh, đột nhiên một hơi thở ấm áp thổi vào trong lỗ tai cô, "Đang tìm anh?"

Giọng nói khàn khàn của Phó Tranh vang lên ở bên tai Chu Tương Tương, mang theo một tia cười khế.

Đột nhiên từ phía sau truyền đến giọng nói, Chu Tương Tương giật mình theo bản năng quay đầu lại.

Phó Tranh đã ở phía sau cô, hơi cúi người, môi kề bên lỗ tai của Chu Tương Tương.

Bỗng nhiên Chu Tương Tương quay đầu lại, môi vô ý cọ qua gò má anh.

Chu Tương Tương mở to hai mắt nhìn, môi dường như đã tê dại.

Phó Tranh bật cười khúc khích, "Chu Tương Tương, em đây là muốn làm gì?"

Mặt anh tràn đầy ám muội nhìn Chu Tương Tương, giờ tay sờ soạng vị trí vừa bị Chu Tương Tương hôn, cười nhẹ nói: "Nhìn không ra nha, vợ lại nhiệt tình như thế?"

Chu Tương Tương bị Phó Tranh giễu cợt đỏ bừng cả khuôn mặt, thẹn quá hoá giận, trừng mắt nhìn anh, hung hăng đập anh một cước.

Phó Tranh 'Ai da' một tiếng, chân sau nhảy dựng lên, kêu to, "Chu Tương Tương, em mưu sát chồng!"

"Trời ơi! Anh đừng la to!" Chu Tương Tương bị dọa sợ vội vàng che miệng anh lại, khuôn mặt nóng đến mức có thể nấu chín trứng của một con gà!

Hết giờ học, trên hành lang đều là học sinh. Chu Tương Tương xấu hổ vô cùng, hận không thể đào cái hố đem mình giấu đi.

Không chỉ có xấu hổ, còn sợ hãi, giống như đang làm việc trái với lương tâm.

"Anh đừng kêu bừa bãi." Giọng nói Chu Tương Tương mềm nhũn vài phần, nhìn Phó Tranh với ánh mắt hơi có chút bất đắc dĩ.

Phó Tranh bị che miệng, cười khẽ, hôn một cái.

Lòng bàn tay Chu Tương Tương như bị phỏng, cuống quýt thả tay xuống, hoảng hốt nhìn xung quanh.

Phó Tranh nhin không được cười, "Chu Tương Tương, em đừng có làm như đang đi ăn trộm vậy, thả lỏng chút nào."

Chu Tương Tương mím môi, hỏi anh: "Sao anh tới đây?"

"Nhớ em."

Chu Tương Tương: "..."

Phó Tranh cúi đầu, nhìn Chu Tương Tương, đôi mắt tỏa sáng, "Nhớ em, không được sao?"

Một câu 'Nhớ em' của Phó Tranh, Chu Tương Tương nghe được trong lòng như nai coi chạy loạn, then thùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Vừa mới gặp mà."

"Nhưng anh lại nhớ em rồi." Giọng nói Phó Tranh nhẹ nhàng như một mảnh lông vũ quệt nhẹ vào trái tim Chu Tương Tương, làm cho trái tim cô trở nên mềm mại.

Cô cắn môi, giọng nói nhỏ hơn vài phân, "Em biết."

Phó Tranh cười, "Em biết? Chu Tương Tương, em coi đây mà là câu trả lời sao?"

Chu Tương Tương nhấp môi, ngẩng đầu lên nhìn Phó Tranh, đôi mắt thạch anh sáng lên, "Anh muốn em trả lời thế nào?"

Ánh mắt Phó Tranh sâu đậm, "Nói em cũng nhớ anh."

Chu Tương Tương trong lòng giật mình, then thùng cắn môi.

Ánh mắt Phó Tranh rơi trên môi của Chu Tương Tương, ánh mắt sâu hơn vài phần, "Nhớ anh không, hửm?"

Trong lòng Chu Tương Tương nhảy rầm rầm rầm, ánh mắt bối rối nhìn loạn khắp bốn phía.

Phó Tranh thấy cô không đáp liền thúc giục, "Nói nào, hửm? Mau nói."

Chu Tương Tương bị thúc giục, cuối cùng gật đầu một cái, ấp úng trả lời, "Nhớ... Nhớ..."

Phó Tranh cười thỏa mãn, xoa xoa đầu Chu Tương Tương, "Vợ ngoan quá."

Tiếng chuông vào lớp vang lên, các bạn học đều trở lại phòng học, Chu Tương Tương vội vàng thúc giục Phó Tranh, "Anh mau trở về lớp học đi."

Phòng học của Phó Tranh ở trên lầu, đi lên cũng mất gần một phút.

Phó Tranh không chịu đi, thở dài, "Ôi, luyện tiếc làm sao, anh lại chờ lát nữa rồi đi."

"Không được, đi học, anh đã hứa với em phải học thật tốt." Chu Tương Tương vừa nói vừa đẩy Phó Tranh.

Trên hành lang, cơ bản học sinh đều đã vào lớp hết rồi.

Chu Tương Tương đẩy Phó Tranh đẩy tới chân cầu thang, "Mau lên đi, học cho thật tốt."

Phó Tranh cong môi cười, "Biết rồi, bà quản gia."

Chu Tương Tương trừng mắt liếc anh một cái, lười phải ba hoa với anh, "Mau lên đi."

"Ừ, đã biết."

Hai tay Phó Tranh bỏ trong túi quần, lưu luyến bước từng bước lên lầu.

Chu Tương Tương đứng ở đầu cầu thang, "Đừng nhìn nữa, mau lên đi."

"Chao ôi."

Phó Tranh nghe lời đi lên lầu.

Thấy Phó Tranh lên lầu, Chu Tương Tương mới xoay người, đi về phía lớp học.

Vừa đi được hai bước thì nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

Phó Tranh từ trên lầu chạy xuống, "Chu Tương Tương!"

Chu Tương Tương quay đầu lại, "Sao, làm sao vậy?"

Phó Tranh bước nhanh tới, không nói gì, nâng mặt Chu Tương Tương lên, cúi đầu liền hôn một cái.

Môi bị lấp kín thật mạnh rồi buông ra, tốc độ cực nhanh.

Chu Tương Tương hơi giật mình nhìn Phó Tranh, cả người đều ngốc ra.

Phó Tranh cong môi cười, "Vừa nãy quên mất."

Chu Tương Tương lấy lại tinh thần, mặt trong nháy mắt đỏ bừng, bối rối nhìn xung quanh.

Thấy không có giáo viên, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn là có chút hơi sợ, "Phó Tranh, anh về sau đừng làm như vậy."

Phó Tranh nhìn bộ dạng đỏ mặt thẹn thùng của Chu Tương Tương, cười khúc khích, lại nói: "Buổi trưa anh có trận đấu bóng rổ, em đến cổ vũ cho anh."

Chu Tương Tương nhìn anh, "Buổi trưa sao?"

Phó Tranh gật đầu, "Ừ, em tới xem, đấu bóng rổ xong, chúng ta đi ra bên ngoài ăn cơm."

Chu Tương Tương nói: "Nhưng mà buổi trưa em đã đồng ý đi với Hoan Hoan ra ngoài mua đồ rồi."

Phó Tranh: "Vậy em mua xong thì đến đây."

"Có thể sẽ hơi trễ."

"Không sao, em tới là được."

Chu Tương Tương do dự một chút, gật đầu, "Em biết rồi, em với Hoan Hoan mua đồ xong thì tới."

Phó Tranh cười rồi xoa đầu cô, giọng nói ôn nhu, "Vợ ngoan quá."

Tác giả có lời muốn nói:

Vợ thật là đáng yêu, mỗi ngày đều muốn hôn vợ mười nghìn lần
O(n_n)O

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 28 □: Phó Tranh, Anh Không Được Có Chuyện Gì

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Chu Tương Tương có chút buồn bực với Phó Tranh, da mặt quá dày.

Vắt vả lắm mới đẩy được anh lên lầu, xoa người chuẩn bị trở về phòng học.

Nhưng trong nháy mắt xoa người lại, cả người cô hoàn toàn cứng đờ, từ đầu đến chân đều lạnh.

"Vương...Thầy Vương..." Theo bản năng Chu Tương Tương siết chặt đồng phục, giọng nói run rẩy.

Dưới lớp kính dày của chủ nhiệm lớp là đôi mắt tràn ngập sự thất vọng đối với Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương xấu hổ không dám đối mặt với thầy giáo, hít sao cắn môi.

Chu Tương Tương học giỏi từ nhỏ, các giáo viên đã từng dạy cô, không có ai là không thích cô, chưa từng có giáo viên nào dùng ánh mắt như vậy nhìn cô. Thất vọng, phẫn nộ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Chu Tương Tương cúi thấp đầu, nước mắt đảo quanh ở hốc mắt.

Thầy Vương trầm mặc nhìn cô trong chốc lát, giọng nói vô cùng nghiêm khắc, "Cùng thầy đến văn phòng!"

Chu Tương Tương cúi đầu đi theo sau lưng thầy giáo vào văn phòng.

Đi vào, thầy Vương vỗ mạnh xuống bàn, tức giận trừng mắt nhìn Chu Tương Tương, "Chu Tương Tương! Em làm cho tôi thật thất vọng!"

Thầy Vương nổi giận, trong phòng làm việc các giáo viên không có lớp đều xoay đầu qua nhìn.

Mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ. Thầy Vương nổi giận với học sinh không phải mới lần một lần hai, nhưng kỳ lạ ở chỗ, đối tượng lần này lại là Chu Tương Tương, học sinh hằng năm đều được hạng nhất.

Chu Tương Tương hổ thẹn cúi thấp đầu, hai tay siết chặt lấy vạt áo đồng phục.

"Chu Tương Tương, tôi đã dạy em từ sơ trung*, nhiều năm như vậy, việc học tập của em đều không làm tôi phải nhọc lòng, giao du với nam sinh vẫn luôn rất có chừng mực, là một cô bé tốt có lòng tự trọng không ngừng vươn lên. Tôi luôn kỳ vọng cao vào em, không chỉ có tôi, toàn bộ trường học đều kỳ vọng vào em, bồi dưỡng em trở thành sinh viên tương lai của Thanh Hoa Bắc Đại! Còn em, em báo đáp trường học báo đáp những thầy cô tín nhiệm em như vậy sao?"

Đương nhiên, tôi cũng biết, tuổi này của các em, là lúc của tình yêu đầu đời, tâm tư ngây thơ của thiếu nam thiếu nữ các em, tôi cũng có thể hiểu được. Nhưng phải đúng mực, phải biết tự kiềm chế! Kiềm chế kiềm chế là cái gì, em có hiểu không? Em nhìn xem hiện tại là lúc nào rồi! Qua mấy tháng nữa, lập tức lên lớp mười hai, trong thời điểm mấu chốt như này, em lại dám cùng Phó Tranh ở bên nhau!

Phó Tranh là ai hả? Cả ngày ăn không ngồi rồi không có lý tưởng, em đi theo loại người như vậy, có được kết quả tốt không? Cậu ta có thể mang đến năng lực gì cho em hả?! Còn dám cùng cậu ta ở trường học công khai anh em em, các em đem trường học trở thành nơi nào hả? Tôi thấy quả thực em không biết cái gì gọi là xấu hổ!"

(sơ trung*: Trung học cơ sở)

"Thầy Vương, em sai rồi..." Chu Tương Tương da mặt mỏng, trong nháy mắt nước mắt bùng lên, cả người không kìm nổi run lên.

Thầy Vương đen mặt liếc mắt trừng Chu Tương Tương một cái, không phản ứng với cô, tháo mắt kính xuống, đau đầu xoa thái dương.

Văn phòng cực kỳ yên tĩnh.

"Thầy Vương, em sai rồi... Em thật sự sai rồi..." Mấy chữ không biết xấu hổ, như lưỡi dao đâm vào lòng Chu Tương Tương, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Thật lâu sau, thầy Vương rót cuộc ngừng đầu lên, giọng nói đã trở nên bình tĩnh, "Ngày mai kêu phụ huynh lên đi."

Chu Tương Tương sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, không ngừng lắc đầu, "Không... thầy Vương, không cần, không cần mời phụ huynh đâu ạ, em xin thầy..."

Gia giáo Chu Tương Tương rất nghiêm khắc, từ nhỏ đến lớn, ba mẹ chỉ yêu cầu cô một việc duy nhất, chính là học hành thật tốt.

Chu Tương Tương khi còn nhỏ, gia cảnh cũng không tốt. Ba là thợ hồ, mẹ làm ở nhà máy sản xuất dây chuyền, bởi vì chính mình không có văn hóa, cũng nắm được không có văn hóa sẽ khổ sở, cho nên đặc biệt hy vọng con gái có thể học tập thật tốt, tương lai trở nên nổi bật, không phải bị người khác xem thường, không cần giống bọn họ vất vả kiếm sống.

Cho dù hiện tại làm kinh doanh, trong nhà điều kiện tốt hơn chút, nhưng ông bà Chu vẫn yêu cầu nghiêm khắc với Chu Tương Tương. Đối với bọn họ mà nói, hiện tại số tiền kiếm được, mỗi một đồng đều là dùng mồ hôi đổi lấy, lúc ấy vừa mới gây dựng sự nghiệp, hai vợ chồng đẩy xe bánh đi khắp đường và ngõ hẻm, bất luận trời lạnh hay nóng, dùng một cái nồi bánh để kiếm sống. Hiện tại quy mô lớn hơn, mở công ty thực phẩm.

Cha Chu cũng không muốn con gái kế thừa sự nghiệp của ông, không muốn tương lai cô phải lo chuyện tiền nong, chỉ hy vọng con gái có thể học thật tốt, làm một phần tử tri thức có văn hóa, tương lai có việc làm thể diện, ngồi ở trong văn phòng, không cần chịu gió táp mưa sa, trời lạnh hay nóng, an an ổn ổn mà trôi qua cả đời.

Căn bản Chu Tương Tương không dám nghĩ, nếu ba mẹ biết cô yêu sớm, sẽ thất vọng tới cỡ nào, cô không dám đối mặt với ánh mắt thất vọng của ba mẹ, một chút cũng không thể.

Cô khóc run cả người, đau khổ cầu xin, "Thầy Vương em xin thầy, không cần nói cho ba mẹ em, không cần nói cho bọn họ..."

Thầy Vương nhíu mày, nhìn cô hỏi: "Vậy em biết sai chưa?"

"Biết, em biết rồi!" Chu Tương Tương dùng sức gạt đầu.

Thầy Vương trầm mặc một hồi, nói: "Vậy đi, tôi cho em một cơ hội, chính em giải quyết cho tốt, cùng Phó Tranh chia tay, chuyện này, tôi sẽ không nói cho ba mẹ em."

Chu Tương Tương gắt gao cắn môi, nước mắt chảy càng nhiều.

"Có thể làm được không?"

"...Có thể." Đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay, giờ khắc này, Chu Tương Tương cảm thấy lòng mình đau như sắp nổ tung.

"Được, tạm thời tôi tin tưởng em một lần, trở về đi học đi, cố gắng học tập, đừng để tôi thất vọng."

Chu Tương Tương từ văn phòng đi ra, chảy nước mắt ngơ ngẩn đi lên lầu.

Lúc đi đến chỗ ngoặt cầu thang, hai chân mềm nhũn, vịn lan can ngã ngồi trên bậc thang.

Ánh mắt trống rỗng nhìn lên vách tường, đột nhiên, bùm mặt, không tiếng động khóc rống.

.....

Hết tiết Chu Tương Tương mới trở lại phòng học.

Nước mắt đã ngừng, nhưng đôi mắt lại sưng lên như quả óc chó.

Hạ Hoan Hoan thấy Chu Tương Tương trở về, vội hỏi: "Tương Tương, tiết vừa rồi cậu đi đâu vậy? Mắt cậu sao thế? Tại sao lại khóc?"

Hạ Hoan Hoan thấy đôi mắt Chu Tương Tương đỏ bừng, lo lắng không ngừng.

Chu Tương Tương lắc đầu, cái gì cũng không nói.

Một buổi sáng, Chu Tương Tương ngây ngây ngô ngô mà vượt qua, trong tiết, một chữ cũng không nghe vào.

Buổi trưa tan học, Hạ Hoan Hoan thấy tâm tình Chu Tương Tương không tốt, cũng không kêu cô đi mua đồ với cô nàng, từ bàn ăn lấy ra hộp cơm, "Tương Tương, đi căn tin ăn cơm không?"

Chu Tương Tương lắc đầu, "Không muốn ăn, cậu cứ đi ăn đi."

Hạ Hoan Hoan rất lo lắng cho cô, "Tương Tương, cậu ăn chút gì đi, buổi chiều còn phải đi học, nếu không, tớ lấy cơm cho cậu ăn nhé?"

"Hoan Hoan không cần, tớ... Tớ định đi xin nghỉ, tớ có chút mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi nửa ngày."

Cô cần thời gian để phục hồi lại tâm trạng.

"Hả? Cậu không sao chứ?" Chu Tương Tương rất ít xin nghỉ, đột nhiên xin nghỉ như vậy thật sự làm cho người khác lo lắng.

Chu Tương Tương lắc đầu, từ chỗ ngồi đứng lên, đi ra ngoài.

Đến văn phòng xin nghỉ, thầy Vương cũng không làm khó cô, sẵn khoái đáp ứng, còn nói: "Cũng tốt, em về nhà nghỉ nửa ngày, suy nghĩ thật kỹ cái gì nên làm, cái gì không nên làm."

Đi ra khỏi văn phòng, Chu Tương Tương liền trở về lớp học thu dọn sách vở.

Đang dọn dẹp, Phó Tranh gửi tin nhắn tới, "Vợ, nhớ tới cổ vũ cho anh."

Chu Tương Tương nhìn hàng chữ, đôi mắt đau xót, nước mắt lại rơi xuống.

Tay run run, bỏ điện thoại di động vào trong cặp sách, không trả lời.

Chu Tương Tương rời khỏi trường học, ở bên ngoài bắt một chiếc xe taxi, không trở về nhà Phó Tranh, mà trở về nhà của chính mình.

Trong nhà trống rỗng, không có ai.

Chu Tương Tương đóng cửa lại, trượt theo cánh cửa ngòi xuống dưới đất. Cuộn đầu gối lại, hai tay ôm chặt lấy cánh tay chính mình, rõ ràng là đang mùa hè oi bức, nhưng cô lại cảm thấy rất lạnh lẽo.

.....

Trận bóng rổ đã chơi gần nửa giờ, toàn bộ sân thể dục đều là tiếng cổ vũ cổ lên của nữ sinh, tên Phó Tranh kêu rất to rõ.

Nhưng trong những tiếng cổ lên này, không có tiểu đáng yêu nhà anh.

Phó Tranh chơi có chút chán nản, không ngừng nhìn ra bên ngoài.

Lúc nghỉ ngơi giữa trận, Lục Quýnh chạy tới, "Ca, anh đang tìm cái gì à? Lão thất thần."

Vừa rồi thua hai quả, Lục Quýnh còn cảm thấy kỳ quái, kết quả phát hiện anh trai này căn bản không có trong trạng thái, đôi mắt vẫn luôn nhìn ra bên ngoài.

Phó Tranh cau mày, không phản ứng, quay đầu về phía áo khoác để điện thoại, cầm lấy di động, trực tiếp gọi điện thoại cho Chu Tương Tương.

Trận đấu sắp kết thúc mà còn chưa tới.

Chu Tương Tương một mình ngồi trên sofa, lúc điện thoại vang lên, cô nhìn chằm chằm màn hình, do dự không tiếp.

Điện thoại ngắt máy, qua vài giây, lại vang lên.

Chu Tương Tương vẫn không nhận.

Phó Tranh giống như điên rồi gọi điện thoại không ngừng, di động ở trên bàn trà vang lên không dứt. Chu Tương Tương cắn môi, đỏ mắt ngắt máy.

Vừa bắt đầu không ai nghe, Phó Tranh còn tưởng Chu Tương Tương không nghe thấy điện thoại. Nhưng đột nhiên ngắt máy, chính là thấy anh gọi tới nhưng không nhận.

Phó Tranh chau mày, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Lục Quýnh ở bên cạnh đang bày ra chiến lược chơi bóng.

Trong lòng Phó Tranh bực bội, một chữ cũng không nghe thấy, tiếp tục gọi cho Chu Tương Tương.

Lúc này điện thoại lại không thông, bên kia truyền đến tiếng máy móc lạnh băng, "Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..."

Phó Tranh cứng đờ cả người đứng ngốc ở nơi đó.

Chu Tương Tương đang giờ trò quỷ gì vậy?!

"Ca, ra sân." Lục Quynh kéo Phó Tranh một cái, Phó Tranh đột nhiên đẩy cậu ra, đen mặt chạy nhanh ra bên ngoài.

"Chuyện gì vậy, ca? Không chơi hả?!"

Từ sân thể dục trở về, Phó Tranh trực tiếp chạy đến phòng học Chu Tương Tương, vừa tới cửa đúng lúc đụng phải Hạ Hoan Hoan vừa cơm nước xong trở về.

Phó Tranh chặn cô lại, "Chu Tương Tương đâu?"

Hạ Hoan Hoan ngăn người một chút, nói: "Tương Tương xin nghỉ về nhà rồi, cậu ấy không nói cho cậu sao?"

Phó Tranh chau mày, "Tại sao lại xin nghỉ?"

"Tôi cũng không rõ lắm, chỉ có điều tâm tình cậu ấy giống như không tốt lắm."

Phó Tranh chạy nhanh ra khỏi trường học, ngồi xe, trực tiếp về nhà.

Vừa vào nhà liền lớn tiếng kêu tên Chu Tương Tương.

Dì Dung từ trong phòng giặt quần áo bước ra, "Ơ, sao cậu đã về rồi? Buổi chiều không đi học à?"

"Chu Tương Tương đâu?" Phó Tranh hỏi.

"Tương Tương? Tương Tương không có về, làm sao vậy?"

Nháy mắt, Phó Tranh nắm chặt tay, chạy nhanh lên lầu.

Đẩy mạnh cửa phòng Chu Tương Tương ra, trong phòng trống rỗng, chăn mềm vẫn được gấp như buổi sáng.

Phó Tranh đột nhiên hoảng hốt, đứng ở cửa, không nhúc nhích.

Dì Dung đi tới, "Rốt cuộc là làm sao vậy? Tương Tương xảy ra chuyện gì sao?"

Phó Tranh hoảng hốt không biết nên làm cái gì bây giờ, không biết nên đi đâu tìm Chu Tương Tương.

Về nhà? Không có trở về đây, chẳng lẽ là về nhà của chính mình?

Phó Tranh đột nhiên chấn động, vội hỏi: "Dì Dung, dì biết nhà Chu Tương Tương ở đâu không?"

"Không biết."

Phó Tranh: "..."

Phó Tranh lập tức gọi điện thoại cho cha hỏi địa chỉ nhà Chu Tương Tương. Khả năng ba anh đang bận, không có nghe điện thoại, nhưng có gửi cho anh địa chỉ, thuận tiện hỏi câu làm sao vậy.

Anh không trả lời tin nhắn, chạy như bay ra ngoài.

Chu Tương Tương nằm nghiêng ở trên sofa, thân mình cuộn tròn thành một cục nhỏ, nước mắt theo khóe mắt chảy vào tóc, trong lòng đau đến khó chịu.

Cô cho rằng chính mình không thích Phó Tranh, nhưng khi tưởng tượng đến cảnh chia tay với anh, trong lòng lại đau nhói.

Anh cho cô những ngọt ngào mà cô chưa từng được cảm nhận. Cô đau bụng kinh, anh nấu nước gừng cho cô, nấu cháo còn tự làm cho mình bị phỏng tay. Anh dẫn cô đi ăn tôm hùm đắt mà cô chưa từng được ăn, sợ cô bị dơ tay, từng bước từng bước lột cho cô ăn. Cô sợ sét đánh, anh ôm cô cả đêm, ôn nhu an ủi bên tai cô. Anh bắt cô ăn sáng, khi đó mặc dù không vui, nhưng cô biết anh là yêu thương cô.....

Khi anh hôn cô, mặc dù then thùng, nhưng dường như nghe thấy được đấm lòng mình nở hoa.

Cô không muốn chia tay với anh, nhưng mà cô sợ hãi.....

Lúc tiếng đập cửa vang lên, Chu Tương Tương khóc đến lợi hại.

"Chu Tương Tương, là anh, Phó Tranh."

Chu Tương Tương nghe thấy giọng nói, từ trên sofa ngồi dậy, nước mắt vẫn còn trên mặt, kinh ngạc nhìn cửa.

"Chu Tương Tương, anh biết em ở trong đó, em mở cửa ra, anh có lời muốn nói với em." Phó Tranh đập cửa hai lần, giọng nói sốt ruột.

Đôi tay Chu Tương Tương găt gao nắm lấy sô pha, dẫn đo trong chốc lát, mới rút cuộc đứng dậy, lau khô nước mắt, đi tới cửa.

Cửa mở ra, Phó Tranh nhìn đôi mắt đỏ bừng của Chu Tương Tương, vừa thấy đã biết khóc rất lâu.

Vừa rồi anh còn đang tức giận, nhưng vừa nhìn thấy Chu Tương Tương khóc đến nổi mặt mũi đỏ bừng, tâm tức khắc mềm xuống, anh vội vàng cầm tay cô, đau lòng giúp cô lau nước mắt trên mặt, "Chuyện gì xảy ra? Tại sao lại khóc?"

Trong lòng Chu Tương Tương đau đến khó chịu, rút tay ra, lui về sau một bước, giữ khoảng cách với Phó Tranh.

Phó Tranh nhíu mày, "Chu Tương Tương, em có ý gì?"

Chu Tương Tương cắn môi, nước mắt vừa nhịn xuống lại bắt đầu đảo quanh ở hốc mắt, cổ họng như bị lửa đốt, không nói nên lời.

Cô không dám đối mặt với Phó Tranh, cúi đầu, thật lâu cũng không hé răng.

Phó Tranh mơ hồ có dự cảm bất thường, anh nhìn cô, thấp giọng hỏi: "Tại sao lại không nghe điện thoại của anh? Không phải đã nói là đến chỗ anh sao?"

Chu Tương Tương trầm mặc một hồi, đột nhiên ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ bừng nhìn Phó Tranh, nức nở nói: "Phó Tranh... Thật xin lỗi..."

"Thật xin lỗi? Chu Tương Tương, Tại sao lại xin lỗi anh? Em có ý gì?!" Phó Tranh xù lông, tâm tình gần như sụp đổ.

Hai tay Chu Tương Tương rủ xuống bên người, nắm chặt thành quả đấm, cố lấy dũng khí, cuối cùng cũng nói câu đó, "Phó Tranh, chúng ta chia tay đi."

Phó Tranh kinh ngạc nhìn cô, không có nổi giận, cũng không chất vấn cô, bình tĩnh dọa người.

Đột nhiên, anh cười một tiếng, "Anh đã biết, anh đã biết..."

Anh nhìn Chu Tương Tương, đôi mắt hồng đến nỗi có thể nhỏ ra máu.

"Phó Tranh, anh đừng như vậy....." Chu Tương Tương nhìn hình ảnh này của Phó Tranh, trong lòng vô cùng sợ hãi. Cô thà rằng anh nổi giận, thà rằng anh mắng cô, nhưng anh lại cực kỳ bình tĩnh, giống như một tảng đá đè nặng trong lòng cô, ép cô không thể hít thở được.

Giống như cô đã làm chuyện rất có lỗi với anh.

"Vì cái gì?" Phó Tranh mở miệng hỏi, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ, dường như tất cả đều ở trong dự liệu của anh.

Chu Tương Tương mím môi, nước nỡ nói: "Chuyện của chúng ta, bị thầy Vương biết, thầy ấy muốn mời phụ huynh... Phó Tranh, em sợ lắm, ba em sẽ đánh em."

"Cho nên em lựa chọn vứt bỏ anh?" Giọng nói Phó Tranh đầy thương tâm. Anh nhìn ánh mắt Chu Tương Tương, cũng là thương tâm, làm gì cũng giấu không nổi.

Chu Tương Tương cúi thấp đầu, vai hơi run, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi Phó Tranh... Em... hiện tại em, chỉ muốn học thật tốt, chờ thi đại

học xong, nếu anh còn có ý với em, chúng ta..."

"Em muốn để anh chờ sao? Chu Tương Tương, vì cái gì mà anh phải đợi em?"

Trong lòng Chu Tương Tương hoảng hốt, vội vàng lắc đầu, "Không... Không cần, anh không muốn, cũng... Cũng không sao..."

"..." Ánh mắt Phó Tranh sâu thẳm nhìn cô, một câu cũng chưa nói, cũng nhìn không ra anh đang suy nghĩ cái gì.

Chu Tương Tương lại lùi về sau một bước, nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Phó Tranh, anh trở về đi."

Lúc đóng cửa, Chu Tương Tương và Phó Tranh đều nghiêm túc nhìn lẫn nhau, nhưng không ai nói chuyện.....

Cửa đóng lại, Chu Tương Tương cố nén nước mắt rồi cuộc kìm nén không nổi mà trào ra. Cả người cô xụi lơ, trượt theo cánh cửa ngồi xuống mặt đất, tay phải gắt gao che ngực, trong lòng dường như vừa bị thủng một lỗ to.

Chu Tương Tương ngồi trên mặt đất trong chốc lát, kéo thân thể mệt mỏi của mình lên lâu.

Trong lòng khó chịu, chui vào trốn trong chăn.

Có thể là do khóc quá mệt mỏi, trong chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, ngoài trời đã tối rồi, bên ngoài mưa to xối xả.

Chu Tương Tương nghiêng người, nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên, giống như nghĩ tới điều gì, vội vàng xuống giường, chạy xuống dưới lầu.

Cô núp đằng sau rèm cửa sổ sát đất, lén lút nhìn ra bên ngoài.

Trong sân, quả nhiên Phó Tranh vẫn còn ở đó.

Cả người anh ướt đẫm, nhưng vẫn như cũ đứng thẳng tắp ở đó, không nhúc nhích.

Đôi mắt thủy chung vẫn nhìn cánh cửa, giống như đang hy vọng gì đó.

Chu Tương Tương thấy anh, che miệng, nước mắt lập tức rơi xuống.

Theo bản năng cô chạy tới cửa, tay đặt lên chốt cửa, nhưng lại đột nhiên dừng lại.

Do dự thật lâu, cuối cùng vẫn thả tay xuống.

Cô trở lại cửa sổ sát đất, núp ở đằng sau rèm cửa, đôi mắt không chớp mắt nhìn bên ngoài.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mưa càng ngày càng lớn.

Một giờ, Phó Tranh vẫn đứng ở nơi đó.

Hai giờ, vẫn như cũ không đi.

Ba giờ, thân thể anh hơi lay động, tựa hồ chống đỡ không nổi.

Buổi tối 11 giờ, Phó Tranh rút cuộc xoay người đi, bóng lưng cô độc.

Chu Tương Tương nhìn bóng lưng anh rời đi, trái tim đau như muốn nổ tung.

Cô rút cuộc không chịu được, kéo cửa, xông ra ngoài.

"Phó Tranh!" Cô hô to, nhưng Phó Tranh sớm đã biến mất ở trong đêm tối.

Chu Tương Tương xụi lơ ngồi xồm trên mặt đất, bụm mặt, gào khóc.

.....

Nửa đêm Lục Quýnh đang mơ mơ màng màng ngủ, ngoài cửa đột nhiên có người ấn chuông.

"Mẹ nó! Nửa đêm rồi mà ai còn tới vậy?!" Lục Quýnh xoa mái tóc như ổ gà, híp mắt từ trên giường bò dậy.

Đi đến phòng khách, mở cửa, đang muốn mắng chửi, kết quả thấy Phó Tranh cả người ướt đầm đứng ở cửa.

Lục Quýnh sợ tới mức tròng mắt muốn rớt ra ngoài, "Mẹ ơi, ca, sao anh lại thành ra như vậy?"

Phó Tranh đẩy cậu ra, trực tiếp vào nhà.

Lục Quýnh vội vàng chạy tới đưa quần áo cho anh, "Trời ơi, hơn nửa đêm tại sao anh lại ở ngoài để gặp mưa hả, không có chuyện gì chứ?"

Phó Tranh không trả lời, cầm áo thun mà Lục Quýnh đưa, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Đổi quần áo khô mát, cả người mới lên tinh thần được một chút.

Lục Quýnh đi đến trước mặt, "Ca, rốt cuộc anh bị gì?"

"Thất tình."

"Cái gì?!!!"

Phó Tranh ném khăn lông trên đầu xuống, hỏi: "Có rượu không?"

.....

Chu Tương Tương trốn ở trong chăn khóc suốt đêm, ngày hôm sau tỉnh dậy, đôi mắt sưng vù đáng sợ.

Chuyện chia tay, so với trong tưởng tượng của cô càng thống khổ hơn, cô không biết chính mình có thể chống đỡ được bao lâu.

Vệ sinh cá nhân, đeo cặp sách ra cửa.

Mấy ngày nay, mỗi ngày cùng với Phó Tranh cùng nhau đi học cùng nhau tan học, đột nhiên biến thành một người, có chút không quen.

Về sau, sẽ không còn ai bắt cô ăn bữa sáng nữa đúng không?

Trong lòng Chu Tương Tương vắng vẻ, rất khó chịu.

Lúc xe taxi gần đến cổng trường, đi ngang qua tiệm bánh bao vừa ăn hôm qua, Chu Tương Tương vô ý thức hô một tiếng, "Dừng xe!"

Tài xế dừng xe lại, cô trả tiền, vội vàng xuống xe.

Đến cửa hàng bánh bao, bà chủ nhận ra cô, còn cười nói: "Ồi, cô gái nhỏ, sao hôm nay đi có một mình thế? Bạn trai cháu đâu?"

Chu Tương Tương có chút muốn khóc, lắc đầu, "Hôm nay anh ấy không tới."

Về sau, có thể cũng sẽ không tới.

Đi đến cái bàn mà ngày hôm qua cùng ngồi ăn với Phó Tranh, bà chủ nhiệt tình hỏi: "Vẫn là muốn một cái bánh bao, một chén cháo trắng sao?"

Chu Tương Tương lắc đầu, nói: "Cho ba cái bánh bao ạ."

Phó Tranh muốn cô ăn ba cái bánh bao.

Bà chủ cười tủm tỉm đáp: "Được, lập tức có ngay."

Chu Tương Tương ở tiệm bánh bao ăn bữa sáng.

Bên ngoài, mấy tên côn đồ nhìn vào bên trong.

Một người nói: "Lão đại, chính là cô ta, Đường tiểu thư kêu chúng ta giáo huấn một người, chính là cô ta."

Long Tam trong miệng nhai cây cau, chặc chặc hai tiếng, "Tiểu nha đầu này lớn lên rất xinh đẹp nha."

"Đúng vậy."

"Đáng tiếc." Long Tam liếm răng, nói: "Lát nữa cô ta đi ra, lập tức bắt cô ta lên xe."

"Vâng, đại ca!"

Ăn xong ba cái bánh bao, Chu Tương Tương no có chút khó chịu, ở trên ghế ngồi nghỉ ngơi một chút, mới rót cuộc đứng lên, trả

tiền, đeo cặp sách, đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra khỏi tiệm bánh bao, đột nhiên nghe thấy mấy tiếng bước chân dồn dập theo sát sau lưng.

Chu Tương Tương sửng sốt, quay đầu lại, thì thấy hai người đàn ông cánh tay để trần nhìn chăm chăm cô, ánh mắt hung ác.

Chu Tương Tương sợ tới mức ngực nhảy dựng, phản xạ có điều kiện liền chạy về phía trước.

Nhưng mà còn chưa kịp chạy, cánh tay đã bị người vịn chặt, "A! Các người muốn làm gì?!"

Chu Tương Tương hoảng sợ tới cực điểm, liều mạng giãy giụa, "Buông tôi ra! Cứu mạng!"

Nhưng sức lực của cô nhỏ, không thể so sánh được với hai người đàn ông, cả người bị nhấc lên, trực tiếp ném vào trong xe đã chuẩn bị từ trước.

Chu Tương Tương cuống quýt muốn nhảy xuống xe, đột nhiên bị người đẩy mạnh, đầu đụng vào cửa sổ xe, rất mạnh, nháy mắt sưng đỏ.

"Các người muốn làm gì!" Chu Tương Tương bất chấp đau, lớn tiếng hét chói tai, điên cuồng đập cửa sổ.

Cửa sổ đều bị khóa, cô không còn đường để chạy.

Người đàn ông bắt cô hung dữ trừng mắt nhìn, "Không muốn chịu tội thì an phận một chút cho lão tử!"

Chu Tương Tương sợ đến cả người phát run, gắt gao cắn hàm răng.

Cả buổi sáng Chu Tương Tương không có đi học, thầy Vương đến hỏi mấy lần, Hạ Hoan Hoan cũng không biết tình huống như thế nào, cho rằng Chu Tương Tương và Phó Tranh đi ra ngoài chơi, áp úng nói dối, "Tương Tương, tối hôm qua Tương Tương mắc mưa, nửa đêm phát sốt, có thể buổi chiều mới tới được ạ."

Thầy Vương nghe vậy thì chau mày, "Cũng không biết gọi điện xin nghỉ! Thật là, Chu Tương Tương này, càng ngày càng kỳ cục!"

Thầy Vương thở phì phò rời khỏi phòng học.

Hạ Hoan Hoan thấy người vừa đi, chạy nhanh ra khỏi phòng học, chạy lên trên lầu.

Trong lớp Phó Tranh rất lộn xộn, trong phòng học không ai học tập.

Một nam sinh từ bên trong đi ra, Hạ Hoan Hoan vội vàng kéo cậu lại, "Xin chào, tôi muốn tìm Phó Tranh!"

"Ôi, tìm Tranh ca của chúng tôi sao? Hôm nay Tranh ca không đi học, sao vậy?" Nam sinh đang nói chuyện chính là Lục Quýnh.

Hạ Hoan Hoan sửng sốt, vô ý thức hỏi: "Vây... vậy cậu ấy đang ở chung với Chu Tương Tương hả?"

"Không có." Lục Quýnh nhúu mày, "Sao vậy? Chu Tương Tương cũng không có đi học?"

Hạ Hoan Hoan gấp đến độ dậm chân, "Cả buổi sáng cũng chưa tới! Cậu ấy chưa bao giờ như vậy, di động cũng gọi không được! Không phải là xảy ra chuyện gì chứ?"

Về mặt Lục Quýnh cứng lại, lập tức gọi điện thoại cho Phó Tranh.

Phó Tranh tối hôm qua uống quá nhiều rượu, còn đang ngủ, nghe thấy điện thoại vang lên, mơ màng ấn xuống một cái.

Điện thoại vừa thông, Lục Quýnh lập tức sốt ruột kêu lên, "Ca! Anh mau tới trường học, không thấy Chu Tương Tương đâu hết!"

Toàn thân Phó Tranh chấn động, từ trên giường ngồi bật dậy, "Con mẹ nó cậu nói chuyện cho đảng hoàng? Cái gì mà kêu không thấy?!"

Lục Quýnh vội la lên: "Em cũng không biết, cả buổi sáng nay Chu Tương Tương không đi học, không xin nghỉ, điện thoại cũng gọi không được, hay là xảy ra chuyện gì rồi."

"Mẹ nó!"

Phó Tranh chạy ra khỏi nhà Lục Quýnh, trên đường đầu tiên gọi cho dì Dung, hỏi Chu Tương Tương có trở về không, dì Dung cũng sốt ruột, "Không có về, hai người các con là đang có chuyện gì, Tương Tương thật sự trở lại nhà chính mình rồi sao?"

Phó Tranh không có tâm tư nói chuyện với bà, bắt chiếc xe đi đến nhà Chu Tương Tương.

Phó Tranh thúc giục tài xế, tốc độ cực nhanh, đến nhà Chu Tương Tương, anh ở bên ngoài dùng sức gõ cửa, "Chu Tương

Tương em có ở đây không? Mau mở cửa, là anh! Chu Tương Tương!"

Có hàng xóm đi ngang qua, nói với Phó Tranh: "Cậu bé là tới tìm Tương Tương sao? Sáng sớm hôm nay cô bé đã đeo cặp đi học rồi."

Phó Tranh cứng đờ tại chỗ, tay chân lạnh lẽo.

Đã đi học, nhưng lại không có ở trường.....

Trái tim Phó Tranh co rụt lại, lập tức quay đầu chạy về phía trường học.

Chu Tương Tương, em ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì cả!

Lúc Phó Tranh chạy tới trường học, Lục Quýnh và Hạ Hoan Hoan đang ở cửa chờ anh.

"Đã tìm hết trong trường học chưa?"

"Tìm rồi! Thư viện WC sân thượng đều tìm, không có ai cả! Hơn nữa lúc đi học Tương Tương không có khả năng đến những chỗ đó!" Hạ Hoan Hoan gấp đến nỗi rơi nước mắt, "Không được, tôi phải nói với giáo viên, tôi cảm thấy Tương Tương gặp nguy hiểm."

Hạ Hoan Hoan khóc lên, chạy vào trong trường.

"Tranh ca, hiện tại làm sao bây giờ?"

Tinh thần Phó Tranh gần như sụp đổ, lấy di động ra chuẩn bị báo cảnh sát. Lúc này, trừ báo cảnh sát ra, anh không nghĩ ra được biện pháp nào khác. Anh hoàn toàn không biết Chu Tương Tương đã đi nơi nào, một chút manh mối cũng không có.

Lúc này, đột nhiên có người từ phía sau vỗ anh một cái.

Phó Tranh nhú mày, quay đầu lại.

"Cậu chính là nam sinh hôm qua ăn bánh bao của tiệm tôi đúng không, sáng nay bạn gái cậu ăn sáng ở tiệm tôi, lúc đi ra ngoài, tôi nhìn thấy có mấy người đàn ông đang dẫn cô bé lên xe, khi đó tôi còn tưởng rằng cô bé có quen biết với mấy người đó, nhưng nghĩ lại tôi thấy có gì đó không thích hợp, những người đàn ông đó vai trần, trên người còn có hình xăm, nhìn rất dọa người."

Phó Tranh cả kinh, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, "Là ai? Bác thấy hình dáng đối phương như thế nào không?!"

"Trông rất đáng sợ, cánh tay mỗi người đều xăm một con rồng, cụ thể hình dáng như thế nào tôi cũng không nhớ rõ."

"Cánh tay mỗi người đều xăm hình con rồng sao?" Lục Quynh vội hỏi.

"Đúng vậy, rất đáng sợ."

"Mẹ nó! Ca, là đám người trong bang Long Tam!"

Phó Tranh phấn nộ tới cực điểm, "Lão tử liều chết với bọn họ!"

Phó Tranh nổi nóng, đã hoàn toàn đánh mất lý trí, lấy xe máy Lục Quynh để bên cạnh trường học, nhanh chóng ngồi lên chạy đến nơi của Long Tam.

"Này! Ca, anh chờ một chút!" Lục Quynh ở phía sau đuổi theo không kịp, sợ tới mức vội vàng gọi cho cảnh sát.

Anh trai này, một mình đi tìm Long Tam là không muốn sống nữa hả!

Tại quán bar.

Chu Tương Tương bị nhốt trong một căn phòng, ánh sáng ban ngày chiếu vào, khắp phòng là những người đàn ông cánh tay để trần, trên cánh tay mỗi người đều xăm hình con rồng, rất dọa người.

Chu Tương Tương sợ tới mức cả người phát run, nước mắt đảo quanh ở hốc mắt, "Các người rốt cuộc muốn làm gì... Tôi... Tôi chỉ là học sinh mà thôi..."

"Chắc chắc chắc, thật đáng thương." Long Tam bắt chéo hai chân ngồi ở trên sofa, trong miệng ngậm điếu thuốc, nhìn Chu Tương Tương, lại nói: "Nhìn bộ dạng trong veo như nước này, lão tử không nỡ xuống tay với cô bé."

Chu Tương Tương cắn chặt hàm răng, sợ hãi tới cực điểm.

"Ôi, chỉ là không có biện pháp, ai kêu tôi đã đáp ứng tiểu mỹ nhân rồi, chỉ có thể ủy khuất cô bé thôi. Người đâu, lấy camera lại đây."

Chu Tương Tương sợ hãi mặt trắng bệch, "Mấy... Mấy người muốn làm gì?"

Long Tam cười một tiếng, "Đừng sợ, cô bé ngoan ngoãn nghe lời, chúng tôi sẽ đối xử tốt với cô bé."

Nói xong liền nhìn đàn em ở phía sau Chu Tương Tương, giây tiếp theo, đầu gối Chu Tương Tương đột nhiên bị người đá một cái, 'bịch' quỵ xuống đất.

"A!" Chu Tương Tương bị đau thét chói tai, phản xạ có điều kiện muốn đứng lên, tóc đột nhiên bị người hung hăng nắm lấy, không kịp phản ứng, đã bị người nắm tóc, đập đầu lên mặt đất.

'Ầm' một tiếng, đầu Chu Tương Tương đụng vào trên mặt đất, trên trán nháy mắt chảy ra máu tươi.

Chu Tương Tương chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, trời đất quay cuồng, không còn sức để kêu đau.

"Đập cô ta mười cái, nhớ giữ lại cái mạng." Long Tam tự mình cầm máy quay phim, quay đoạn video này thật tốt rồi gửi cho Đường Mỹ Nhân của anh ta.

Tiếng nói vừa dứt, lại 'Ầm' một tiếng, cái trán Chu Tương Tương bị đập mạnh, máu tươi văng khắp nơi.

Sức lực cả người cô dường như bị rút cạn, đầu vô cùng choáng váng. Máu từ trên đầu chảy xuống che đi đôi mắt.

Vừa chuẩn bị đập cái thứ ba, cửa phòng đột nhiên bị người từ bên ngoài đá văng.

Phó Tranh liếc mắt một cái liền thấy Chu Tương Tương bị người nắm đầu quỳ trên mặt đất.

Trên trán Chu Tương Tương toàn là máu, đôi mắt bị máu che lại, mơ mơ hồ hồ thấy một hình bóng quen thuộc, anh đứng ở chỗ đó, như đại anh hùng, cô làm bầm hô một tiếng, "Phó Tranh..."

Đồng tử Phó Tranh co lại, trái tim như bị xé rách thành mảnh nhỏ, đau nhức.

Anh bước tới, kéo lấy tay người đàn ông đang nắm tóc Chu Tương Tương ra, đôi mắt phẫn nộ đỏ bừng, đánh một quyền lên mặt đối phương, "F*ck, mẹ mày!"

Từ lúc Phó Tranh đột nhiên xông tới, đến lúc anh động thủ đánh người, tất cả đều xảy ra trong vài giây chớp nhoáng, tất cả mọi người không phản ứng kịp.

Cho đến khi đàn em bị ăn một đấm, Long Tam từ trên sô pha đứng lên, "Mẹ nó! Tiểu tử không biết sống chết, đánh chết nó!"

Thuốc nổ chạm vào nhau, hết sức căng thẳng.

Phó Tranh quay đầu lại, đem Chu Tương Tương từ trên mặt đất kéo lên, bảo vệ gắt gao trong ngực.

Long Tam người nhiều, đánh nhau, Phó Tranh hoàn toàn không có nửa phần ưu thế, hơn nữa muốn che chở Chu Tương Tương, tay chân càng khó có thể thi triển.

Mới đầu còn có thể đánh nhau một chút, sau đó tất cả cùng xông lên, Phó Tranh không đánh trả nổi, vô số nắm tay giống như mưa không ngừng rơi trên người anh, trên đầu, trên mặt. Từng đấm nặng nề rơi trên mặt anh, lập tức máu từ trong miệng chảy ra.

Tuy là như thế, anh vẫn như cũ chống đỡ thân thể, không có ngã xuống. Hai tay gắt gao ôm lấy Chu Tương Tương, không ngừng né tránh, giúp cô chống đỡ những cái nắm tay hướng về phía cô, không cho bất luận kẻ nào làm cô bị thương.

Chu Tương Tương sợ đến phát khóc, không ngừng kêu tên Phó Tranh, "Phó Tranh, Phó Tranh..."

Miệng Phó Tranh chảy máu để ở bên tai cô, nhẹ giọng an ủi cô, "Ngoan, đừng khóc, anh không sao."

Chu Tương Tương không ngừng lắc đầu, đau lòng đến nỗi hít thở không thông.

Long Tam thấy không thể đánh gục được Phó Tranh, đôi mắt khế híp lại, ngay sau đó đột nhiên cầm lấy một chai rượu, bước nhanh về phía Phó Tranh.

Xem như anh ta đã nhìn ra, tiểu tử này, coi mạng sống của cô gái đó còn quan trọng hơn chính bản thân mình.

Anh ta cầm chai rượu, trực tiếp ném về phía cái ót của Chu Tương Tương.

Đồng tử Phó Tranh co rút lại, ôm Chu Tương Tương xoay người một cái, vồn dĩ chai rượu đập về phía đầu Chu Tương Tương, cuối cùng lại nện vào đầu Phó Tranh, máu tươi nháy mắt trào ra, rơi lộp độp, lan rộng lên áo trắng của Phó Tranh, nhìn thấy mà ghê người.

Sau đầu Phó Tranh đau nhức, trước mắt tối sầm, rốt cuộc chịu đựng không nổi, té trên mặt đất.

"Phó Tranh!" Chu Tương Tương khóc lớn, quỳ trên mặt đất.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đá văng.

Cảnh sát mang theo súng xông tới, "Giơ tay lên, tất cả đều không được phép nhúc nhích!"

Tiếng nói vừa dứt, Long Tam và tất cả mọi người đều ngoan ngoãn giơ tay lên.

Chu Tương Tương quỳ trên mặt đất, nước mắt từng giọt rơi trên mặt Phó Tranh.

Sắc mặt Phó Tranh trắng bệch, run rẩy nâng tay lên, lau nước mắt cho Chu Tương Tương, giọng nói vô cùng suy yếu, "Chu Tương Tương, em đừng khóc, em có biết không, em mà khóc, anh rất đau lòng..."

Chu Tương Tương khóc vô cùng lợi hại, cổ họng không phát ra được âm thanh nào.

Phó Tranh lau nước mắt cô, "Ngoan nào, đừng khóc, đừng làm cho anh đau lòng..."

Chu Tương Tương khóc đến cả người phát run, "Tại sao anh... Tại sao anh lại tới..."

Phó Tranh nói: "Em là vợ anh mà, anh không tới cứu em thì ai tới cứu em."

Chu Tương Tương rốt cuộc chịu không nổi nữa, khóc lớn bỏ nhào vào người Phó Tranh, "Phó Tranh, anh không được có chuyện gì, anh không được có chuyện gì... Chỉ cần anh không sao, em sẽ trở thành vợ anh."

Môi Phó Tranh dán bên tai Chu Tương Tương, giọng nói thực nhẹ thực nhẹ, "Là em nói, không được lại bỏ rơi anh."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 29 □: Tại Sao Anh Cứ Như Vậy Thích Em

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Phó Tranh bị thương không nhẹ, từ quán bar đi ra, người đã hôn mê bất tỉnh, được nâng lên xe cứu thương, Chu Tương Tương khóc lóc theo sau.

Lục Quýnh cũng đi theo, thấy Chu Tương Tương ngồi ở một bên khóc không ngừng, nhỏ giọng an ủi cô, "Chị dâu, chị đừng lo lắng, Tranh ca chúng ta da dày, khẳng định sẽ không có việc gì."

Lục Quýnh không khuyên còn được, vừa khuyên một cái, nước mắt Chu Tương Tương lại càng chảy nhiều hơn.

Dù Phó Tranh lợi hại đến thế nào cũng là máu thịt của mình, vừa rồi ngăn cản cho cô nhiều quả đấm như vậy, lúc chai rượu đập lên đầu anh, anh vẫn gắt gao che chở cô, một câu cũng không nói.

Lục Quýnh nhìn cô, trong lòng sâu kín thở dài.

Trông cũng rất thích Tranh ca bọn họ vậy tại sao lại nói chia tay?

Lục Quýnh nhin không được nói: "Chị dâu, hôm qua Tranh ca dầm mưa mấy tiếng đồng hồ ở cửa nhà chị, chị biết không?"

Biết, tại sao lại không biết?

Đôi mắt Chu Tương Tương đau xót, nhớ tới Phó Tranh đứng ở trong đêm tối, nước mưa rơi không ngừng trên người anh.

Lục Quynh thở dài, "Nửa đêm hôm qua cả người anh ấy ướt đầm chạy tới nhà em, uống rất nhiều rượu, trước nay em chưa từng thấy anh ấy chật vật như vậy. Thật sự, chị dâu, Tranh ca anh ấy là thật lòng thích chị. Em quen biết anh ấy nhiều năm như vậy, trước nay chưa từng thấy anh ấy để tâm tới nữ sinh nào như thế.

Chị cũng biết, nữ sinh trong trường theo đuổi anh ấy nhiều như vậy, đổi lại là nam sinh khác, đã sớm kiêu ngạo phát điên, nhưng Tranh ca chúng ta thì không, không thích chính là không thích, chưa bao giờ mập mờ với nữ sinh, trước khi quen biết chị, em chưa từng thấy anh ấy nói nhiều hơn hai câu với nữ sinh. Nói thật, tuy rằng Tranh ca học tập có hơi kém, nhưng người lớn lên rất đẹp trai, tam quan còn rất tốt, chị và anh ấy ở bên nhau, anh ấy khẳng định lấy mạng ra mà thương chị, hơn nữa tuyệt đối sẽ không ở bên ngoài có tâm địa xấu xa, điểm này, em dám cam đoan với chị."

Chu Tương Tương nghe vậy không ngừng gật đầu, nước mắt rơi như mưa, "Tôi biết, tôi đều biết..."

"Ôi, em thật sự không thể nhìn bộ dáng Tranh ca thương tâm như vậy, chị dâu, chị sẽ hòa hợp lại với anh ấy chứ?"

.....

Phó Tranh bị đưa đến bệnh viện, lúc tỉnh lại ngoài trời đã màu đen.

Vừa mở mắt, thì nhìn thấy Chu Tương Tương khóc sưng con mắt ngồi bên cạnh giường anh

Phó Tranh nâng tay lên, nhẹ nhàng sờ đôi mắt cô, giọng nói có chút khô khốc, "Tiểu đáng thương, đôi mắt tại sao lại sưng như thế? Không phải đã kêu em đừng khóc sao?"

Chu Tương Tương thấy anh tỉnh lại, miệng mếu máo, nước mắt nháy mắt bùng lên, theo bản năng liền bổ nhào lên người Phó Tranh, "Phó Tranh, anh làm em sợ muốn chết."

Chu Tương Tương vừa khóc, tim Phó Tranh đều đau, vội vàng vỗ lưng cô, nhẹ giọng an ủi, "Anh không sao, Tương Tương ngoan, đừng khóc."

Chu Tương Tương khóc đến co giật, nâng người lên, không ngừng lau nước mắt, "Em... Em không muốn khóc, nhưng mà nhịn không được..."

Phó Tranh khẽ thở dài, giúp cô lau khô nước mắt, "Chu Tương Tương, sao em lại đáng yêu như vậy..."

Ánh mắt dừng tại vết thương trên trán cô, đã được bôi thuốc và dán băng gạc.

Tim Phó Tranh xoắn lại, trong mắt tràn đầy đau lòng, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên vết thương, "Đau không?"

Chu Tương Tương lắc đầu, "Không đau."

Cái đau này của cô làm sao có thể so với Phó Tranh.

"Nói dối." Mặt Phó Tranh hơi trầm xuống, hiển nhiên không tin cô.

Lúc đó chảy nhiều máu như vậy, sao có thể không đau?

Anh vuốt mặt cô, nhìn cô nói: "Về sau không được rời khỏi người anh, lại xảy ra một lần nữa, anh sẽ nổi điên."

Chu Tương Tương mím môi, ngoan ngoãn gật đầu, nhỏ giọng nói: "Em đã biết, em... em không rời khỏi anh."

Lúc này Phó Tranh mới nở nụ cười, xoa đầu cô, "Vợ ngoan lắm."

Qua một lát, Chu Tương Tương giương mắt lên nhìn anh, có chút cẩn thận mà mở miệng, "Phó Tranh, em có thể thương lượng với anh chuyện này được không?"

Phó Tranh thấy bộ dạng nghiêm túc của cô, trong lòng bỗng dưng nháy dưng, đánh đòn phủ đầu, "Không được nói chia tay! Anh nói cho em biết Chu Tương Tương, đơn phương tuyên bố chia tay, không có hiệu quả!"

Chu Tương Tương cắn môi dưới, giọng nói nhỏ hơn, "Không phải... Không phải chia tay..."

Phó Tranh rất không yên tâm mà nhìn cô một cái, lúc này mới nói: "Không phải thì tốt."

Chu Tương Tương ngồi trên ghế cạnh giường bệnh, rất đoan chính, hai tay đặt trên đầu gối, có chút khấn trương mà vịn tay lại với nhau, trầm mặc một hồi lâu, mới rốt cuộc mở miệng, "Trước tiên, em nói, anh không được tức giận."

Phó Tranh không đoán được cô muốn nói cái gì, nhưng nếu là khả năng là chuyện làm anh tức giận, xác định không phải là chuyện gì tốt, hừ nhẹ nói: "Vậy em đừng nói."

Chu Tương Tương ngẩn ra. Cô còn chưa nói, đã bị Phó Tranh dỗi, đôi mắt mở to tròn, kinh ngạc trừng anh.

Phó Tranh nhìn cô tròn xoe mắt, bật cười, nhin không được bóp khuôn mặt nhỏ bụ bẫm của Chu Tương Tương, "Trời ạ, Vợ anh ngoan quá đi, tại sao lớn lên lại xinh đẹp như vậy, muốn anh mê chết à."

Đôi mắt lớn như vậy, vẻ mặt ngốc manh như thế, khuôn mặt lại mềm mại, kiếp trước là tiểu tiên nữ sao? Quả thực quá đáng yêu.

Chu Tương Tương ngả người ra sau, che mặt lằm bằm, "Đừng có bóp sẽ tròn ra đó."

Chu Tương Tương rất gầy, nhưng mặt rất tròn, mặt tròn nhỏ nhắn, siêu cấp đáng yêu.

Phó Tranh cười, "Mặt tròn thì sao, mặt tròn đáng yêu mà, anh thích muốn chết."

Chu Tương Tương được khen nên có chút thẹn thùng, không được tự nhiên nói: "Anh... Anh nghe em nói được không?"

"Được được được, mời ngài nói!"

Chu Tương Tương nhìn Phó Tranh, có chút khấn trương cùng anh thương lượng, tiếng nói nho nhỏ, nói: "Phó Tranh, chúng ta về sau ở trường học, có thể làm bộ như không quen biết được không?"

"Vì sao?" Phó Tranh vừa nghe, mày lập tức nhú lại, đối với đề nghị này không hài lòng.

Chu Tương Tương vội giải thích, "Bởi vì thầy giáo đã biết, thầy ấy kêu em và anh phải chia tay, nếu không sẽ phải mời phụ huynh. Phó Tranh, nếu ba mẹ em biết em và anh đang quen nhau, khẳng định sẽ rất thất vọng với em, em không muốn làm cho bọn họ đau lòng."

Phó Tranh rất không tình nguyện nói: "Chúng ta yêu đương thì sao? Cũng không phải làm chuyện trộm cắp gì, Tương Tương, chúng ta không cần phải quan tâm người khác, em biết không?"

"Em biết, em đều biết, nhưng hiện tại chúng ta nên cố gắng học tập, giáo viên và phụ huynh đều sẽ không đồng ý với chúng ta." Đôi mắt Chu Tương Tương ngập nước nhìn anh, giọng nói mềm mại, mang theo một tia khẩn cầu, "Phó Tranh, anh đồng ý với em được không? Đừng để cho em sợ hãi như vậy."

Cô không muốn ở cạnh Phó Tranh mà phải lo lắng đề phòng.

Phó Tranh trầm mặc, không quá cao hứng, khiến cho người khác không biết anh đang suy nghĩ gì.

Chu Tương Tương thấy anh vẫn không đồng ý, giơ tay lên, ngón tay nhẹ nhàng ngoắc lấy ngón tay anh, giọng nói nhẹ nhàng, hơi chút làm nũng, "Phó Tranh... ca ca, anh đồng ý với em đi, xin anh đó."

Giọng nói Chu Tương Tương mềm nhũn, tim Phó Tranh như muốn chảy ra, "Ôi trời ơi, Chu Tương Tương, sao em lại câu dẫn anh hả?"

Giọng nói ngọt ngào mềm mại này, dừng ở đầu quả tim anh, tim đều ngọt.

"....."

"Đừng kêu ca ca, kêu một tiếng chồng đi nào."

Chu Tương Tương: "....."

"Kêu đi nào, gọi chồng thì anh sẽ đồng ý với em."

Mặt Chu Tương Tương đỏ bừng, không muốn kêu.

Phó Tranh nhẹ nhàng câu lấy ngón tay cô, thúc giục cô, "Kêu đi."

Chu Tương Tương do dự nửa ngày, đỏ mặt, "Ch... Chồng..."

Kêu xong, Chu Tương Tương hận không thể đào một cái hố để mình chui vào, nhỏ giọng hỏi: "Có thể đồng ý chưa?"

Tim Phó Tranh đều chảy thành một vũng nước, mười nghìn lần đồng ý, "Được được được, tất cả đều nghe em, em nói thế nào thì thế đó, chỉ cần em không chia tay với anh, cái gì anh cũng đều nghe em."

Đôi mắt Chu Tương Tương cong lên, long lanh như phát sáng, "Cảm ơn anh, Phó Tranh."

Phó Tranh nhìn cô, vô cùng cảm khái, "Chu Tương Tương, đời này của Phó Tranh anh xem như thua trong tay em."

Đừng nói là là đồng ý với cô chuyện như vậy, dù muốn mạng của anh, anh cũng lập tức đưa.

.....

Phó Tranh bị thương không nhẹ, ở bệnh viện chùng mấy ngày.

Hôm xuất viện là thứ bảy, Chu Tương Tương dọn dẹp đồ đạc cho Phó Tranh, chuẩn bị đón anh về nhà.

Làm xong thủ tục xuất viện, lúc trở về phòng, trong phòng bệnh đều là những anh em thân thiết của Phó Tranh.

Chu Tương Tương vừa vào cửa, đột nhiên mọi người đứng thành một hàng, khom lưng cúi đầu với cô, cùng kêu lên, "Chào chị dâu!"

Chu Tương Tương sửng sò, mặt như thiêu nóng. Cô không biết phải đáp trả thế nào, then thùng chạy đến bên người Phó Tranh, hai tay không được tự nhiên mà vịn làn váy.

Phó Tranh thấy mặt Chu Tương Tương đỏ hồng, đá một chân lên người Lục Quýnh, "Cái tên bỉ ổi này! Dám hù dọa vợ lão tử!"

Sức chân Phó Tranh không nặng, Lục Quýnh làm bộ làm tịch che lại đầu gối lùi về sau vài bước, "Ui da, ca như vậy là không được đâu, phải thương xót cho người ta với chứ."

Phó Tranh cười, "Đi đi đi, ra chỗ khác! Nói bậy bạ gì đâu không."

Lục Quýnh cười hì hì, lại lân la tới gần, "Mặc kệ nói như thế nào, ca, chúc mừng anh thoát kiếp độc thân nha, vạn năm độc thân cuối cùng cũng thoát kiếp rồi! Khi nào thì mời mấy anh em ăn cơm?"

Mấy người Lâm Khê cũng đứng bên cạnh cũng phụ họa, "Đúng rồi đó, bữa cơm này của Tranh ca, chúng em đã chờ rất nhiều năm."

Phó Tranh cười nói: "Có gì khó đâu, lúc nào cũng được."

Lục Quýnh hưng phấn gào lên, "Chao ôi! Chọn ngày không bằng gặp ngày, vậy thì hôm nay đi!"

"Hừ hừ hừ! Lão tử mời khách khi nào thì biến thành cậu chọn ngày?! Mấy ngày nay vợ tôi vất vả chăm sóc tôi, hiện tại cần về nhà nghỉ ngơi, chuyện ăn cơm, chờ tôi thông báo sau."

"F*ck! Ca, anh đừng có như vậy chứ, chị dâu cũng chưa có kêu mệt mà, đúng không, chị dâu?" Lục Quýnh nhìn về phía Chu Tương Tương, cười hì hì mong được tán thành.

"Ách... Tôi... Có hơi mệt một chút."

Phó Tranh lập tức tiếp lời, "Nghe thấy không nghe thấy không? Vợ lão tử đã như thế rồi mà cậu còn không hiểu?!"

Lục Quýnh đau thương che ngực lại, bám vào cánh tay Lâm Khê ở bên cạnh, làm ra một bộ dáng vô cùng đau đớn, "Ông trời ơi, lệ trào như dòng suối nhỏ, hai người bọn họ bắt nạt tôi, hu hu..."

"F*ck! Lục Quýnh mẹ nó cậu còn có thể ghê tởm hơn nữa không hả, buông ra buông ra, mau buông lão tử ra, lão tử muốn ói rồi!"

Chu Tương Tương nhìn mấy người bạn của Phó Tranh, nhin không được cong môi, nguyên một đám, trông như mấy kẻ dở hơi.

Phó Tranh đúng lúc ngẩng đầu thấy khóe miệng Chu Tương Tương tươi cười, cũng không tự giác mà cong lên khóe môi, dường như có một tia mặt trời ấm áp chiếu vào trong lòng anh, tâm đều hòa tan.

Tiểu mỹ nhân này, là vợ anh.

Bên ngoài bệnh viện, lão Lý lái xe đã chờ rất lâu, thấy một đám người Phó Tranh đi ra, vội tiến lên cầm túi xách trong tay Phó Tranh, "Tiểu thiếu gia, tôi đến đây."

Phó Tranh: "Cảm ơn, chú Lý."

Trong túi xách Phó Tranh là quần áo mấy ngày nay thay ở bệnh viện, còn có hai quyển sách của Chu Tương Tương

Lên xe, Chu Tương Tương và Phó Tranh ngồi ở ghế sau, lão Lý ở phía trước khởi động ô tô, Lục Quýnh lại bắt đầu ồn ào, "Ca, đừng quên chuyện mời cơm đó!"

Phó Tranh cười nhạo, "Được rồi được rồi được rồi, cái đầu chó cậu, trừ ăn ra thì còn làm gì nữa hả?!"

Nửa giờ sau, xe ngừng ở cửa nhà.

Phó Tranh xuống xe trước, tay phải che trên cửa xe, "Tương Tương, xuống xe."

Một tay Chu Tương Tương cầm túi xách, một tay xách váy.

Phó Tranh vội vàng cầm lấy túi xách, "Để anh để anh, làm sao có thể để em xách được."

Chu Tương Tương nhẹ nhàng cong môi dưới, trong lòng ngọt ngào.

Xuống xe, chú Lý lái xe cũng đi xuống theo, nói với Phó Tranh và Chu Tương Tương: "Tiểu thiếu gia, tiểu thư Tương Tương, dì Dung kêu tôi nói với hai người một tiếng, hôm qua bà ấy có mua đồ ăn bỏ

vào tủ lạnh, bà ấy không ở đây hai ngày, hai người tự làm chút đồ ăn đơn giản, nếu không được, thì kêu cơm hộp ăn."

"Được, đã biết."

Hôm qua dì Dung có gọi điện thoại cho Phó Tranh, nói trong nhà xảy ra chút chuyện, phải về nhà hai ngày.

Phó Tranh còn ước tốt nhất là vĩnh viễn đừng trở về, trong nhà chỉ còn mỗi anh và Tương Tương, thật tốt.

Trong nhà không có ai, vào nhà, cửa vừa mới đóng lại, Phó Tranh gấp không chờ nổi mà ấn Chu Tương Tương lên trên cửa, cúi đầu liền hôn cô.

Chu Tương Tương bỗng dưng ngơ ngẩn, đôi mắt mở to, hai tay nắm lại, rũ xuống bên người.

Trái tim cô điên cuồng đập thành thịch thịch thịch, toàn thân giống như bị thiêu đốt, nóng không chịu được.

Phó Tranh ghen rất lâu rồi, toàn thân nhiệt tình đều đem ra, không giống với những nụ hôn lần trước, dường như muốn nuốt Chu Tương Tương vào bụng, gắt gao ôm chặt cô, môi hai người dán sát nhau không một kẽ hở, trần trọc liếm mút, vô cùng rung động.

Nụ hôn sâu kịch liệt kéo dài, cuối cùng đến lúc Chu Tương Tương bị hôn đến thở không nổi mới kết thúc.

Lúc kết thúc, Phó Tranh chơi xấu cắn lên môi Chu Tương Tương một cái.

Chu Tương Tương bị đau kêu ' a ' một tiếng, che môi trũng mắt nhìn anh, "Phó Tranh, anh là chó biến thành sao? Đau quá đi."

Chu Tương Tương gắt gao che môi, khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

Phó Tranh giật mình, vội vàng lấy tay Chu Tương Tương xuống, "Ôi, anh xem một chút, anh không dùng lực mà."

Tay Chu Tương Tương bị Phó Tranh kéo xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm nơi bị anh cắn, có hơi hồng nhưng không chảy máu, Phó Tranh thở phào nhẹ nhõm, "Không sao, ngoan, một lát sẽ hết đau."

Chu Tương Tương mắt húng trừng anh.

Người này, tại sao lại cắn đau như vậy?

Phó Tranh cười xoa đầu Chu Tương Tương, mặt dày nói, "Không sao, vợ, anh hôn một cái thì không đau nữa."

Nói, môi liền dán lên.

Chu Tương Tương cứng đờ cả người, chờ phản ứng lại, Phó Tranh đã buông cô ra, mặt đầy vui vẻ mỉm cười, "Có phải hết đau rồi không, hửm?"

Chu Tương Tương cười khỏ, siết quả đấm nện lên vai anh, "Phó Tranh, anh lưu manh."

Phó Tranh ôm vai gào khóc kêu, "Ai da đau đau đau, Chu Tương Tương em mưu sát chồng!"

Chu Tương Tương bị vẻ khoa trương của anh chọc cười, bất đắc dĩ nói: "Anh đừng lảm mồm, mau lên lầu tắm rửa thay quần áo đi, ở

bệnh viện chờ lâu như vậy, cả người toàn mùi thuốc sát trùng."

Phó Tranh nâng cánh tay lên ngửi, "Ừm, đúng vậy."

Chu Tương Tương đẩy Phó Tranh về phòng tắm rửa, chính mình cũng về phòng thay quần áo.

Sắp đến giờ cơm trưa, Chu Tương Tương thay xong quần áo, vui vẻ lấy quần áo của Phó Tranh từ trong túi xách ra, ôm vào máy giặt trong phòng giặt quần áo, canh đúng thời gian, ấn nút giặt xong, liền xuống lầu chuẩn bị làm cơm trưa.

Phó Tranh tắm rửa xong xuống lầu, còn chưa đi đến phòng bếp đã ngửi thấy được mùi thơm, đi vào thì thấy Chu Tương Tương buộc tạp dề, đang bận việc ở trong bếp.

"Đang làm gì vậy?" Anh đi tới, từ sau lưng ôm lấy Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương giặt mình, thân thể hơi căng thẳng, "Đang... Nấu cơm..."

Phó Tranh nhìn thoáng qua trong nồi, "Chắc chắc, Tương Tương nhà chúng ta còn biết hầm gà à?"

Chu Tương Tương nói: "Dì Dung đã rửa gà sạch sẽ rồi, em chỉ cần nấu một chút là được."

"Mặc kệ, vợ anh chính là đảm đang như vậy, có nhiều người còn không biết nấu cơm đâu."

Chu Tương Tương quay đầu lại nhìn anh, cong mắt cười, "Bạn học Phó Tranh, anh là đang nói chính anh sao?"

Phó Tranh híp mắt, "Nhìn không ra nha, bạn nhỏ Chu Tương Tương cũng sẽ mở miệng ra đả thương người hả."

Chu Tương Tương xì cười, nâng tay đẩy nhẹ ngực anh, "Phó Tranh, anh có thể đứng bên cạnh đợi được không? Hôm nay trời nóng, ôm không nóng hả?"

"Không nóng, rất thoải mái!" Phó Tranh da mặt dày, mặt còn hướng về phía cổ Chu Tương Tương.

Cổ Chu Tương Tương mẫn cảm, ngứa đến nổi run run, "Ôi, coi như em xin anh đứng bên cạnh đợi đi, em nóng muốn chết."

"Được rồi, tạm thời tha mạng cho em." Phó Tranh ngẩng đầu hôn xuống mặt Chu Tương Tương rồi mới buông ra.

Đi ra phía sau ngòai xuống, khuỷu tay chống ở trên mặt bàn, đôi mắt không rời khỏi hình bóng của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương mặc một áo thun màu xanh nhạt, váy ngắn màu trắng, tóc dài cột thành đuôi ngựa cao, cúi đầu, lộ ra cổ trắng như tuyết, rửa rau xong thì xắt thức ăn, rồi cầm lấy thìa khuấy bên trong nồi.

Phó Tranh một tay chống cằm, ngón trỏ tay phải gõ nhẹ lên bàn, nghĩ thầm, vợ anh thật sự hoàn mỹ, học giỏi thì không nói, lớn lên lại xinh xắn, đáng người sao, tuy rằng ngực hơi nhỏ, nhưng anh thích ngực nhỏ nha. Nấu ăn ngon, người vừa dịu dàng lại vừa đáng yêu, giọng nói, mềm đến nỗi khiến tay chân anh tê dại.

Phó Tranh ơ Phó Tranh, mày mẹ nó ánh mắt thật quá tốt!

Nghĩ đi nghĩ lại, Phó Tranh đột nhiên đặc biệt cảm khái nói:
"Tương Tương, em nói xem có phải kiếp trước anh đã cứu vớt cả hệ ngân hà không?"

Chu Tương Tương quay đầu lại nhìn anh, "?"

Phó Tranh cười đặc biệt kiêu ngạo, "Nếu không tại sao anh lại có người vợ hoàn mỹ như vậy."

Phó Tranh khen vợ mà không biết ngượng, Chu Tương Tương bị anh náo loạn làm cho đỏ mặt, "Phó Tranh, tại sao anh lại nói nhiều như vậy."

"Nhiều sao? Không cảm thấy."

"Nhiều, ríu rít ồn muốn chết." Chu Tương Tương vừa nói vừa bưng lên bàn một đĩa khoai hầm , "Ăn đi, để miệng nghỉ ngơi một chút."

Phó Tranh cười nhạo, "Được được được, Ôi, còn chưa có kết hôn đâu, mà đã bắt đầu ghét bỏ anh rồi, sao số anh lại khổ thế này."

Chu Tương Tương bị anh chọc cười, "Anh mau ăn đi, dong dài muốn chết."

Phó Tranh cười gắp một nửa củ khoai, "Ừm, ăn ngon lắm."

"Đúng không, vậy ăn nhiều một chút."

Phó Tranh lại gắp một miếng nhỏ, đút đến bên miệng Chu Tương Tương, "Em cũng ăn thử đi, nào, há mồm."

Chu Tương Tương gật gật đầu, nghe lời mà hé miệng, vừa mới chuẩn bị ăn, Phó Tranh đột nhiên rút chiếc đũa lại một chút.

Chu Tương Tương sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh, "Phó Tranh, anh chơi xấu."

Phó Tranh cười ha ha, "Được được được, không đùa em nữa, nhanh ăn đi."

Chu Tương Tương chống hai khuỷu tay lên bàn, nửa người trên tiến lên phía trước, lúc há mồm chuẩn bị ăn, Phó Tranh vạy mà lại chơi xấu đem chiếc đĩa rút lại phía sau.

"Phó Tranh! Anh xấu lắm! Em không chơi với anh nữa!" Chu Tương Tương tức giận dậm chân, quay đầu chuẩn bị trở lại bếp.

Phó Tranh vội vàng kéo tay cô, cười ha hả nói: "Chao ôi chao ôi, anh sai rồi anh sai rồi, sẽ không đùa em nữa, nhanh ăn đi."

Phó Tranh một bên nói một bên đem chiếc đĩa kẹp củ khoai hướng đến bên miệng Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương nghi ngờ nheo mắt nhìn, "Anh lại chọc em, em sẽ không để ý tới anh nữa."

Phó Tranh ghen cười, "Dạ dạ dạ, tuyệt đối không đùa em."

Chu Tương Tương nhìn chăm chăm anh nửa ngày, tạm thời lại tin anh một lần.

Nhưng nào biết, vừa mở miệng ra, thế nhưng Phó Tranh lại thu đôi đĩa lại.

Lần thứ ba! Chu Tương Tương tức giận muốn phát hỏa, ngực muốn nổ tung, đang muốn phát giận, Phó Tranh đột nhiên từ ghế

trên đứng lên, thân thể nghiêng về phía trước, cúi đầu hôn lên môi cô.

Cả người Chu Tương Tương đều thất thần, mở to hai mắt, vừa rồi trong lồng ngực còn đang bùng bùng lửa giận, dường như bị chậu nước lạnh dội xuống, cứ vậy mà dập tắt.

Phó Tranh từ chân mày đến khóe mắt đều là ý cười, môi dán lên Chu Tương Tương, nhẹ nhàng mỗ một chút, mặt mày vui vẻ nhìn cô, "Chu Tương Tương, em cho anh ăn bữa mê thuốc lú gì rồi đúng không? Em nói xem tại sao anh cứ như vậy thích em."

Chu Tương Tương mặt đỏ bừng, cúi đầu, thẹn thùng nói: "Đừng... Đừng nói bậy..."

Phó Tranh bật cười, cảm thấy giờ này khắc này, thật là vô cùng hạnh phúc.

Editor có lời muốn nói:

Anh yêu ới, anh đang ở đâu mau về với em. :((Hôm nào cũng nhìn hai bạn trẻ rả rức ăn như vậy, em chịu không nổi huhu :((((((

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 30 □: Vợ, Cho Hôn Một Cái Đi

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Hai ngày cuối tuần, Chu Tương Tương và Phó Tranh vui vẻ ở nhà.

Hơn hai giờ chiều, Phó Tranh đang ở trong phòng ngủ học bài, đột nhiên Lục Quýnh gọi điện thoại tới, "Ca, chuyện của Long Tam em vừa đi hỏi được, anh biết là ai đã kêu Long Tam bắt cóc chị dâu không?"

Phó Tranh đen mặt, "Mẹ nó tôi làm sao mà biết được."

Lục Quýnh lại nói: "Nói ra có thể anh không tin, lại là Đường Hân Trúc, em thật sự không nghĩ tới cô ấy dám làm ra chuyện này. Chúng ta và Đường Hân Trúc cũng coi như là chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, tính tình cô ấy điệu ngoa, lại chiếm hữu mạnh, việc đó chúng ta đều biết, nhưng em thật sự không nghĩ tới cô ấy lại có thể làm ra chuyện độc ác như vậy, thiếu chút nữa là hại chết anh và chị dâu."

Phó Tranh nghe vậy ấn đường nhú chặt, sắc mặt âm trầm đến cực điểm.

"A lô? Ca, anh đang nghe sao?" Lục Quýnh chậm chạp không nghe thấy Phó Tranh đáp lời, vội hỏi.

Phó Tranh lúc này mới nhàn nhạt 'Ừ' một tiếng, "Nghe thấy."

Lục Quýnh ở đầu bên kia điện thoại sờ mũi, có chút rối rắm mở miệng, "Ca, nếu là Đường Hân Trúc, chuyện này có thể bỏ qua không? Dù sao cũng là lớn lên cùng nhau, hơn nữa nhà bọn họ và nhà các anh trên phương diện làm ăn quan hệ cũng rất gần bó, nếu như làm khó, chỉ sợ..."

"Bỏ qua?" Phó Tranh nghe vậy không thể tin được nói, "Cô ta thiếu chút nữa hại chết Tương Tương, cậu bảo cứ vậy bỏ qua? Nếu tôi bỏ qua cho cô ta, không phải là đã làm phụ lòng Tương Tương sao?"

Lục Quýnh gãi gãi đầu, "Cái đó... Em cũng biết, nhưng..."

Cậu biết tính tình Phó Tranh, một khi đã hạ quyết tâm, tám con ngựa cũng kéo không lại, dứt khoát hỏi: "Vậy anh định làm gì?"

Phó Tranh nói: "Tôi bị thương thì coi như bỏ qua, nhưng những gì Tương Tương phải chịu, tôi phải đòi lại nguyên vẹn cho cô ấy."

"Hả, ca, cái này hình như không được tốt cho lắm, dù sao... A lô? Ca?"

Lục Quýnh còn chưa nói xong, điện thoại đã bị cắt đứt.

Phó Tranh cúp điện thoại, nhú mày trầm mặc một hồi. Lúc trước anh không hề nghĩ tới là Đường Hân Trúc, nhưng khi nghe thấy là Đường Hân Trúc, lại không bắt ngờ.

Phó Tranh bỏ điện thoại di động xuống, tiếp tục học bài.

Lúc đầu anh định chuẩn bị học lại nội dung từ lớp mười, kết quả phát hiện nền tảng quá kém, nhất là Toán học, ngay cả một khái niệm cơ bản cũng không hiểu, dứt khoát lấy vở sơ trung ra, bắt đầu học lại từ đầu.

Lúc làm xong được vài đề, có chút phức tạp, không có chút đầu mối nào, lại một lần nữa lật lại kiến thức, vẫn như cũ trước mắt tối đen.

Phó Tranh cầm lấy bài thi mô phỏng đi ngoài cửa.

Vốn dĩ cho rằng Chu Tương Tương đang ở trong phòng học bài, kết quả vừa ra ngoài, thì nghe thấy phòng khách truyền ra tiếng nói, tiếng rất nhỏ, nhưng mơ hồ có thể nghe thấy.

Phó Tranh sửng sốt, đi hai bước về phía hành lang, lập tức thấy dưới lầu TV đang chiếu một bộ phim hoạt hình, Chu Tương Tương ngồi dưới đất, xem mãi mê.

"F*ck! Chu Tương Tương, em không lo học bài, vậy mà lại trốn ở đó xem phim hoạt hình!"

Chu Tương Tương đột nhiên nghe thấy giọng của Phó Tranh, giật mình nhảy dựng, quay đầu lại nhìn anh, "Anh... Tại sao anh lại xuống..."

Phó Tranh đi xuống lầu, vài bước đã đến trước mặt cô, "Anh không xuống dưới, thì sao bắt được em lười biếng!"

Anh liếc mắt nhìn TV một cái, "Mẹ ơi, Chu Tương Tương, em cũng quá ngây thơ rồi đó, xem cái đồ chơi gì vậy hả?"

"Nhóc Maruko, anh chưa xem à?"

"Cái gì cái gì? Cái gì ngoạn tử*?"

(Ruko (丸子), ngoạn tử (玩子) đều phát âm là [wán·zi] nên Tranh ca nghe nhầm.)

Chu Tương Tương: "... Phó Tranh, tại sao anh lại giống mấy người ngu ngốc vậy."

Trời ạ, tại sao cô lại thích loại nam sinh ngu ngốc lại không thú vị như vậy hả?!

Phó Tranh bị Chu Tương Tương mắng, trợn tròn mắt, nói: "Tốt lắm, Chu Tương Tương, em dám công kích anh!"

Chu Tương Tương nhin không được liếc mắt với anh, "Làm gì có, em chỉ là tuyên bố đúng sự thật mà thôi."

Bọn họ là người cùng một thế hệ, vậy mà còn có người chưa xem Nhóc Maruko. Là không có tuổi thơ?

Phó Tranh hai mắt nhìn chằm chằm TV xem xét, "Mấy đứa trẻ này thì có gì mà đẹp mắt."

"Đẹp mà."

"Khó coi khó coi, mau đến đây, chúng ta vẫn là đến xem đề đi!" Phó Tranh vừa nói vừa ngồi xuống mặt đất, cầm lấy điều khiển từ xa chuẩn bị tắt đi TV của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương sợ tới mức chạy nhanh nhào tới, một tay đem điều khiển từ xa đoạt lại, gắt gao ôm vào trong ngực, "Anh đừng nháo, em vừa mới xem được một chút thôi."

Phó Tranh quả thực muốn điên, "Chu Tương Tương, em cảm thấy một học bá không lo đọc sách thích hợp xem TV sao?"

Chu Tương Tương nghiêm trang gật đầu, "Thích hợp, em là lao động kết hợp với vui chơi, buổi chiều là lúc em nghỉ ngơi."

Phó Tranh: "...Ách, vậy hôm nay anh cũng nghỉ ngơi thật tốt."

Phó Tranh nói xong liền đem bài thi khép lại, buông bút, cầm lấy di động, chuẩn bị chơi trò chơi.

Đều là con người, thấy người khác đều đang chơi, Nhịn không được liền buông thả. Đặc biệt là Phó Tranh không có thiên phú trong việc học tập, bảo anh cầm đầu vào đọc sách, quả thực thống khổ.

Chu Tương Tương thấy Phó Tranh bỏ gánh, trừng mắt, "Không được, anh không thể nghỉ ngơi!"

"Hả? Vì sao."

"Bởi vì nền tảng anh kém, anh so với người bình thường phải cố gắng nhiều hơn, mới có khả năng một năm cuối cùng ở cao trung xông ra trùng vây. Nếu không, tất cả mọi người đều đang nỗ lực, anh không có nền tảng tốt lại không chịu cố gắng, muốn thành công thì khả năng bằng không, trừ khi anh là thiên tài có chỉ số thông minh siêu cao --"

Chu Tương Tương nói, thuận tay mở bài thi của Phó Tranh, liếc mắt một cái, sai rất nhiều lỗi, cô mở bài thi ra trước mặt Phó Tranh, đưa bút cho anh, nhìn đôi mắt anh nói: "Rất hiển nhiên, anh cũng không phải là thiên tài, cho nên vẫn là dựa cố gắng."

Phó Tranh gãi gãi đầu, nhận mệnh mà cầm bút, "Ôi, tại sao anh lại đi thích một học bá chứ."

Chu Tương Tương mím môi, "Làm sao, anh hối hận?"

"Làm gì có!" Phó Tranh vội vàng lắc đầu bày tỏ trung thành, "Đời này anh kiêu ngạo nhất là việc anh theo đuổi được người vợ học bá, không hối hận, chết cũng không hối hận!"

"Phó Tranh, anh lảm mồm quá đi." Chu Tương Tương bị anh chọc cười, đôi mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Chu Tương Tương cười, tim Phó Tranh mềm nhũn, mặt dày thò lại gần, nói: "Vợ, cho hôn một cái đi."

Nói xong liền đem miệng lại gần, Chu Tương Tương giật mình, vội vàng che miệng anh lại, dở khóc dở cười, "Phó Tranh, anh đừng nháo."

"Ơ kìa, hôn một cái thôi, hôn một cái anh liền có động lực." Phó Tranh da mặt dày giở trò lưu manh.

Hai tay Chu Tương Tương che mặt anh lại, đẩy anh ra, không biết nên cười hay nên tức giận, "Không được, không cho, từ giờ trở đi, mỗi lần anh thi, thành tích tiến bộ mỗi lần lên một trăm hạng mới có thể hôn em một cái."

Phó Tranh trừng to mắt, "Mẹ nó, Chu Tương Tương em đang nói giỡn?"

Mỗi lần tiến bộ lên một trăm hạng? Đây là muốn mạng anh hay là muốn anh ghen chết?

Nhưng mỗi ngày anh đều muốn hôn một vạn* lần đó!!

(1 vạn = 10.000)

Chu Tương Tương vô cùng nghiêm túc, "Không nói giỡn, anh mau cố gắng học tập đi, cố lên, cố lên!"

Chu Tương Tương cười tủm tỉm, vừa nói vừa siết chặt nắm đấm cổ vũ cho Phó Tranh.

Phó Tranh: "..."

Ông trời ơi, vợ thật đáng yêu thật muốn hôn, nhưng mà vợ lại không cho hôn, thật bức bối!

Phó Tranh bị Chu Tương Tương vừa đe dọa vừa dụ dỗ, cầm bút tiếp tục làm bài.

Chu Tương Tương bật tiếng TV rất nhỏ rất nhỏ, gần như không có.

Hai người sống vai ngồi dưới đất, một người làm bài, một người an tĩnh mà xem TV, hình ảnh vô cùng tốt đẹp hài hòa.

Chu Tương Tương nghiêm túc xem TV, Phó Tranh đột nhiên nhẹ nhàng kéo tóc cô.

Chu Tương Tương nghiêng đầu, "Làm sao vậy?"

Phó Tranh chỉ vào đề bài mới vừa làm không được nói, "Vợ, giảng cho anh đề này đi."

Chu Tương Tương nghe thấy, đến gần, cúi đầu nghiêm túc nhìn xuống đề, "Cái đề này phải vẽ đường phụ, vẽ ra đường phụ xong thì

rất đơn giản."

Chu Tương Tương cầm bút, vẽ hai đường phụ lên hình, rất nhanh đã giải xong đề.

Làm xong, ngẩng đầu nhìn về phía Phó Tranh, "Hiểu chưa?"

Phó Tranh vẽ mặt lơ mờ, "Vợ à, em thật sự là quá coi trọng anh rồi!"

"Ách... Vậy để em nói lại một lần nữa."

"Được được được, chậm một chút!"

Lúc này Chu Tương Tương cố ý thả chậm tốc độ, một lần nữa lại giảng lại cho Phó Tranh, ngẩng đầu nhìn anh, lại thấy vẽ mặt anh vẫn mờ mịt như cũ.

Chu Tương Tương tính tình nhẫn nại, "Không hiểu?"

"Ờ, có chút phức tạp."

"Vậy nói lại một lần nữa."

"Ôi chao ôi chao, vợ thật tốt."

Chu Tương Tương giảng cho Phó Tranh ba lần, Phó Tranh nghe được cái hiểu cái không. Giảng đạo lý, vẫn là nền tảng quá yếu.

Giảng thêm nhiều lần, Chu Tương Tương cảm thấy chính mình rất nhanh bị làm ngốc, "Ôi, Phó Tranh tại sao anh lại ngốc như thế."

Phó Tranh bị ghét bỏ, vô cùng thương tâm, "Ơ kìa, Chu Tương Tương em ghét bỏ anh."

Chu Tương Tương nhìn chăm chăm anh cười, "Em còn chưa dạy bạn học nào ngốc như anh."

Phó Tranh: "Anh nói em không thể khen anh một cái sao? Tốt xấu gì anh cũng biết vẽ đường phụ như thế nào, bạn học Chu Tương Tương, em có biết hay không, em như vậy rất dễ dă kích lòng tự tin của người ta đó."

Chu Tương Tương bị bộ dạng nghiêm trang của Phó Tranh chọc cười khanh khách không ngừng.

Phó Tranh hí mắt nhìn cô, "Buồn cười lắm hả?"

Chu Tương Tương cười khanh khách không ngừng.

Phó Tranh cười một tiếng, dùng sức xoa đầu Chu Tương Tương, "Chu Tương Tương, em cứ cười đi, cũng chỉ có em mới dám chê cười anh như vậy."

Cũng chỉ có cô, anh mới cho phép cô chê cười anh như vậy, không một chút tức giận.

Hai ngày cuối tuần, Phó Tranh học thêm được không ít, tuy rằng Chu Tương Tương nói anh ngốc, nhưng một khi đã hiểu thì học rất nhanh.

Hơn nữa bởi vì 'giáo viên' là Chu Tương Tương, cho nên học nhiều cũng không cảm thấy mệt mỏi, thậm chí còn rất vui vẻ.

Thứ hai đi học, chú Lý lái xe đúng giờ tới đưa Phó Tranh và Chu Tương Tương.

Bởi vì đã nói ở trường học coi như không quen biết, nên lúc gần đến cổng trường, Chu Tương Tương kêu chú Lý cho dừng xe lại.

Chu Tương Tương muốn đi xuống, Phó Tranh giữ cô lại, thở dài, "Em ngồi đi, để anh đi xuống, thuận tiện anh còn có chút việc. Đúng rồi, buổi tối tan học ở chỗ cũ chờ anh, đừng có chạy một mình."

Từ khi xảy ra chuyện kia, Phó Tranh đều có chút sợ, không dám để cho Chu Tương Tương đơn độc một mình.

Chu Tương Tương ngoan ngoãn gật đầu, "Em biết rồi."

Chú Lý đưa Chu Tương Tương đến cửa trường học, mới vừa xuống xe, thì nghe thấy có người ở phía sau kêu cô.

Là giọng nói quen thuộc.

Chu Tương Tương quay đầu lại, đôi mắt khẽ cong, "Hoan hoan."

Hạ Hoan Hoan vui vẻ chạy tới, kéo tay Chu Tương Tương, "Tương Tương, sao cậu chỉ có một mình? Phó Tranh nhà cậu đâu?"

Chu Tương Tương nghe thấy cô nàng đề cập đến Phó Tranh, sợ tới mức chạy nhanh che miệng cô nàng lại, nhìn xung quanh, sau đó mới lặng lẽ nói với Hạ Hoan Hoan: "Hoan hoan, về sau cậu đừng nhắc đến Phó Tranh nữa."

"Hả? Làm sao vậy?"

Chu Tương Tương kể chuyện lần trước cô bị chủ nhiệm lớp mắng, Hạ Hoan Hoan mày nhăn lại, "Trời ạ, tại sao lão Vương này lại nói chuyện khó nghe như vậy? Yêu đương thì sao? Yêu đương

nhất định sẽ ảnh hưởng đến học tập à? Đến mức này sao?! Trời ạ, tức chết tó!"

"Cũng không sao, ở trường học coi như không quen biết, hắn là sẽ không có việc gì."

Hạ Hoan Hoan thở dài: "Thật muốn nhanh chóng thi đại học quá đi, lên đại học liền tự do."

Chu Tương Tương cúi đầu không lên tiếng.

Trong lòng lại không kiềm được mà tưởng tượng đến sinh hoạt khi lên đại học, nếu Phó Tranh thật sự có thể thi đậu chung một trường với cô, đến lúc đó là có thể mỗi ngày ở bên nhau, hơn nữa, chỉ cần cô và Phó Tranh đều thi đậu đại học, có lẽ ba mẹ sẽ không phản đối cô?

Nghĩ đến đó cả người Chu Tương Tương lại vui vẻ hắn lên, vừa đến phòng học, liền lấy sách luyện tập ra, vùi đầu giải đề.

Trên lầu, Phó Tranh cũng ngồi ở vị trí của mình, đang nghiêm túc đọc sách.

Lúc Lục Quýnh bước vào phòng học trông thấy, lập tức lớn tiếng kêu la, "Mẹ ơi mẹ ơi mẹ ơi! Trời ạ, ca, anh thật sự đổi tính rồi!"

Phó Tranh bị cậu làm phiền, "Ồn ào cái gì, đi qua bên kia, đừng chậm trễ lão tử đọc sách!"

Lục Quýnh đặt mông ngồi trên bàn, "Nói thật đi, ca, anh thật sự hạ quyết tâm thay đổi triệt để một lần nữa làm người?"

Phó Tranh không phản ứng với cậu, nghiêm túc học bài.

Lục Quýnh gào khóc kêu, "Ông trời của con ời, xem ra tìm vợ là học bá, còn có thể thay da đổi thịt trở thành người tốt! Làm con cũng muốn tìm vợ là học bá quá đi."

"Cái tên đầu chó này, sao lại nói lảm thế, cả lớp học chỉ có mỗi cậu là ồn ào, yên lặng một chút, coi chừng tôi chém cậu." Phó Tranh bị ồn ào đến đau đầu.

Phó Tranh đang học thuộc thơ, thuộc cũng được khá nhiều.

Cái này mẹ nó tiếp theo là gì không nhớ nổi.

Buổi sáng có bốn tiết, lúc hết tiết thứ hai, có được hai mươi phút để nghỉ ngơi.

Phó Tranh xoa nhẹ cái cổ mỗi nhức, từ trên ghế đứng lên.

Nghiêng đầu, mắt nhìn Lục Quýnh nằm sấp trên bàn ngủ ngon lành, chân phải đá xuống ghế cậu.

"Ai! Ai!" Lục Quýnh từ trong mộng bừng tỉnh, sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh.

Thấy Phó Tranh, "Ồi giời, anh đá ghế em làm gì?"

Phó Tranh hừ một tiếng, "Nằm mơ thấy ai mà lại dọa cho cậu thành ra như vậy."

Lục Quýnh chột dạ gãi đầu, "Không có."

Phó Tranh: "Cậu đi gọi Đường Hân Trúc lên sân thượng đi."

Lục Quýnh nghe xong liền tỉnh ngủ, "Ca, anh muốn làm gì?"

"Trả thù."

Lục Quýnh không quá tán thành, do dự, "Không phải, ca, này hình như không tốt lắm, cái khác không nói dù sao Đường Hân Trúc cũng là con gái, chúng ta mấy người con trai đi bắt nạt cô ấy, truyền ra ngoài, danh tiếng chúng ta cũng không tốt."

"Danh tiếng? Lão tử cần danh tiếng cái rắm!"

Ngày đó nếu anh không tới kịp, anh không dám tưởng tượng nổi Chu Tương Tương còn bị đối xử thêm kiểu gì.

Mấy buổi tối nay, nhắm mắt lại chính là hình ảnh Chu Tương Tương bị người ẩn quỳ trên mặt đất, cái trán không ngừng đổ máu, căn bản anh không dám nghĩ thêm nữa.

Phó Tranh đến sân thượng không lâu sau Đường Hân Trúc đã bị Lục Quýnh mang lên theo.

Ban đầu còn không phát hiện ra Phó Tranh, Đường Hân Trúc liên tục ồn ào, "Lục Quýnh cậu muốn làm gì? Được rồi, kêu tôi lên sân thượng làm cái gì?"

Lục Quýnh chột dạ, "Cậu lên rồi sẽ biết."

Lục Quýnh nói xong đẩy cửa sân thượng ra, nhẹ nhàng đẩy Đường Hân Trúc vào bên trong.

"Này, đừng có đụng vào tôi!" Đường Hân Trúc chán ghét, chau mày.

Nhưng mà, đợi lúc cô ta xoay người, thì thấy Phó Tranh lười biếng đứng dựa lưng bên bức tường màu trắng, đầu ngón tay kẹp

điều thuốc, khói màu trắng ở đầu ngón tay tỏa ra.

Thấy Đường Hân Trúc đi lên, Phó Tranh ngược mắt, liếc cô ta một cái.

Ánh mắt lạnh như băng, Đường Hân Trúc nhìn thấy trong lòng hốt hoảng, giọng nói hơi run, "Phó...Phó Tranh... Cậu tìm tớ..."

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Tranh: Vì mỗi ngày được hôn vợ một vạn lần, anh muốn hằng hái đọc sách đọc sách đọc sách -- o(* $\geq$ ∇ $\leq$ *)ツ ~

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 31 □: Phó Tranh, Anh Mau Nghe Lời

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Mặt mày Phó Tranh lạnh nhạt, trên mặt không có bất kỳ một biểu cảm nào.

Nhưng chính khuôn mặt vô cảm đó mới càng làm cho người khác sợ hãi.

Có lẽ... Là bởi vì chột dạ...

Hai tay Đường Hân Trúc nắm chặt làn váy, lần đầu tiên không dám nhìn thẳng vào mặt Phó Tranh.

Chuyện Phó Tranh và Chu Tương Tương bị thương cô có nghe nói, nhưng cô thật sự không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như vậy. Lúc trước kêu Long Tam giúp dạy dỗ Chu Tương Tương, chỉ là muốn để cho anh ta hù dọa cô ta một chút, hoặc là đánh cô ta mấy bạt tai, cô thật sự không nghĩ tới Long Tam xuống tay lại tàn nhẫn như vậy.

Chu Tương Tương bị nắm tóc đập đầu, Phó Tranh bị chai rượu đập vỡ đầu phải đưa vào bệnh viện, những việc này cô đều không nghĩ tới.

Cô thật sự... Thật sự không nghĩ tới chuyện sẽ nghiêm trọng đến vậy.....

Đường Hân Trúc gắt gao cắn môi dưới, hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí, bước lên phía trước vài bước, "Phó... Phó Tranh, cậu... Nghe nói cậu bị thương, cậu... cậu không sao chứ?"

Phó Tranh lạnh nhạt liếc cô ta một cái, búng tàn thuốc, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Đường Hân Trúc, tôi cũng không vòng vo với cô, chuyện Long Tam là do cô xúi giục, tôi cũng không để cô ngồi xỏm ở cục cảnh sát, việc tôi bị thương cũng không so đo với cô, nhưng những gì Chu Tương Tương chịu, tôi phải đòi lại cho đủ. Tôi không muốn động thủ, tự cô đập đầu xuống đất hai cái đi."

Đường Hân Trúc trợn mắt, khiếp sợ nhìn Phó Tranh, "Cậu... Cậu nói cái gì?"

Giọng nói cô ta có chút run rẩy, thứ nhất là sợ hãi, thứ hai là phần nộ.

Cho dù cô ta thừa nhận là chính mình làm, nhưng tại sao anh lại có thể nói ra những lời đó với cô ta?

Đường Hân Trúc cắn răng, nhìn Phó Tranh, nói: "Phó Tranh, cậu có làm hay không? Cậu nói chuyện đó là do tớ xúi giục, cậu có chứng cứ không? Long Tam là ai, là người mà tớ dám sai khiến sao? Cậu cũng quá coi trọng tớ đó?"

"Mẹ nó cô còn ngụy biện!"

Phó Tranh rống lên, Đường Hân Trúc sợ tới mức trái tim run rẩy, "Phó Tranh..."

Phó Tranh dập điều thuốc trong tay, lạnh giọng nói: "Đừng lãng phí thời gian, nhanh lên một chút, dập xong hai cái thì thả cô đi."

"Không! Không đời nào!" Đường Hân Trúc kích động, "Cậu dựa vào cái gì mà đối xử với tớ như thế?!!"

Đường Hân Trúc gia thế tốt, từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, cô ta điều ngoa tùy hứng, không coi ai ra gì, không ai dám nói cô ta nửa câu không phải, cũng chỉ có Phó Tranh dám đưa cái sắc mặt đó ra cho cô ta coi, hiện tại còn muốn cô ta tự mình dập?

Đường Hân Trúc quả thực sắp tức điên, cô ta trừng mắt với Phó Tranh nói: "Phó Tranh, cậu đừng quá đáng! Coi như cậu không xem tớ là vị hôn thê của cậu, nhưng nhìn vào quan hệ của hai nhà chúng ta, cậu cũng không thể đối xử như vậy với tớ! Nếu cậu khi dễ tớ, đối với cậu và cả công ty nhà cậu không có chỗ nào tốt đâu!"

Ánh mắt Phó Tranh nghiêm túc, nhìn chằm chằm cô ta, "Cô uy hiếp tôi? Đường Hân Trúc, rất có bản lĩnh."

Đường Hân Trúc hơi nhếch môi, hai tay siết chặt thành quả đấm, "Phó Tranh, tớ không rảnh chơi đùa với cậu!"

Cô ta nói, liền trực tiếp xoay người muốn đi xuống.

Kỳ thật trong lòng cô ta rất sợ hãi, cô ta hiểu rất rõ cá tính của Phó Tranh, anh đã muốn làm chuyện gì, ai cũng không ngăn cản được anh. Cô ta sợ nếu chính mình không mau chóng rời khỏi đây, thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Cô ta mới vừa quay đầu, Lâm Khê đã cản lại trước mặt, "Ôi trời, đại tiểu thư Đường, cô gái này, làm chuyện xấu thì phải trả giá lớn,

cô cũng đừng mè nheo nữa, đập hai cái cũng không có chết người đâu, nếu để chúng tôi động thủ, sẽ không có dễ dàng như vậy đâu."

Lâm Khê còn chưa có nói xong, Đường Hân Trúc giơ tay tát một cái, ánh mắt Lâm Khê âm u, bắt lấy cổ tay cô ta, hất ra, trọng tâm Đường Hân Trúc không vững, ngã nhào trên mặt đất.

"F*ck! Cô gái này đúng là đồ ác độc, lại còn muốn đánh tôi!"

Đường Hân Trúc ngẩng đầu, nhìn về phía Phó Tranh, đôi mắt cô ta đỏ bừng, nước mắt đảo quanh hốc mắt, nức nở nói: "Phó Tranh, cậu không thể làm như vậy với tớ..."

Phó Tranh cực kỳ bức bối, "Cô bớt nói nhảm đi, nhanh lên, một thù trả một thù, cô đập đầu xuống đất hai cái, chuyện này coi như xong. À, đúng rồi, phải chảy máu nữa, không chảy máu thì không tính."

.....

Sau khi Lục Quýnh đưa Đường Hân Trúc lên sân thượng, liền trộm chạy xuống dưới, vội vội vàng vàng đi tìm Chu Tương Tương.

Hiện tại cũng chỉ có Chu Tương Tương mới có thể ngăn cản được Phó Tranh.

Thời gian tan học, Chu Tương Tương ở phòng học nghỉ ngơi, cùng Hạ Hoan Hoan nói chuyện phiếm, đột nhiên có một bạn học gọi cô, "Chu Tương Tương, bên ngoài có nam sinh tìm cậu."

Chu Tương Tương ngẩn ra, sợ tới mức ngực run rẩy, "Là... Là Phó Tranh hả?"

Không phải đã nói là ở trường học coi như không quen biết sao?
Tại sao lại tới?

Bạn học lắc đầu, "Không phải Phó Tranh."

Chỉ cần không phải Phó Tranh là được, Chu Tương Tương từ trên ghế đứng lên, sửa sang lại váy, đi ra ngoài.

Lúc đi ra, thấy Lục Quýnh, Chu Tương Tương có chút kỳ quái,
"Tại sao lại là cậu?"

Lục Quýnh vô cùng sốt ruột, "Chị dâu, cứu mạng!"

Lúc Chu Tương Tương chạy đến sân thượng, Đường Hân Trúc còn đang ra sức chống cự với Phó Tranh, Phó Tranh sắp chịu không nổi chuẩn bị tự mình ra tay.

Đúng lúc này, Chu Tương Tương chạy tới, "Dừng tay!"

Nghe thấy giọng nói của Chu Tương Tương, Phó Tranh mới vừa nâng lên tay liền ngừng ở giữa không trung, ngơ ngác nhìn cô, "Sao em lại lên đây?"

Nói xong thì phát hiện Lục Quýnh ở sau lưng Chu Tương Tương.

Sắc mặt Phó Tranh trầm xuống, "Lục Quýnh, con mẹ nó cậu chán sống rồi đúng không?!"

Lục Quýnh cực kỳ chột dạ, trốn sau lưng Chu Tương Tương, vô cùng đáng thương: "Chị dâu, mau cứu em."

Chu Tương Tương chạy chậm đến bên cạnh Phó Tranh, giữ chặt tay anh, "Phó Tranh, anh đừng làm loạn nữa, đi xuống dưới với em."

Nói xong liền muốn lôi Phó Tranh đi.

Nhưng mà, kéo lại không di chuyển.

Chu Tương Tương quay đầu lại nhìn, Phó Tranh lù lù bất động đứng ở chỗ đó, không chịu đi.

Chu Tương Tương lại kéo anh hai cái, anh vẫn không nhúc nhích nửa phần.

Cứng rắn kéo không được, Chu Tương Tương nhìn anh, nhẹ giọng nói, "Phó Tranh, anh mau nghe lời."

Một câu nhẹ giọng 'anh mau nghe lời', cào cho tim Phó Tranh chảy thành nước, lập tức gạt đầu, "Được được được, tất cả đều nghe em, em nói cái gì thì chính là cái đó."

Chu Tương Tương nhìn anh một cái, mím môi, sau đó kéo anh đi xuống dưới lầu.

Phó Tranh chân trước vừa đi, Lâm Khê trừng lớn đôi mắt tiến đến trước mặt Lục Quýnh, "F*ck! Vợ Tranh ca quản nghiêm quá! Cứ như vậy mà nghe lời!"

Lục Quýnh: "Gặp được khắc tinh rồi."

Nói xong đi đến trước mặt Đường Hân Trúc.

Đường Hân Trúc ngã ngòai trên mặt đất, nước mắt chảy đầy mặt, vô cùng chật vật.

Lục Quýnh nhìn cô ta, thờ dãi, "Đường Hân Trúc, hà tất gì cậu cứ phải như vậy? Lần này may mắn, không có tai nạn chết người, cậu có nghĩ tới hay không, nếu nguy hiểm tới mạng người, sẽ thế nào?"

Cậu hủy hoại chính mình thì không nói, còn hủy hoại tới người khác, lương tâm cậu không cắn rứt sao?"

Không biết Đường Hân Trúc nghĩ tới cái gì, đột nhiên khóc rống lên, "Tôi không muốn, tôi không nghĩ sẽ nghiêm trọng tới vậy..."

Lục Quýnh thở dài, vỗ vỗ vai cô ta, "Cậu tự biết sai là tốt rồi, từ bỏ Phó Tranh đi, dưa hái xanh không ngọt*, hơn nữa, cậu cũng không xấu, hà tất gì lại mất công làm cái loại chuyện không tốt này, kết quả là, hại người hại mình."

(dưa hái xanh không ngọt: Chỉ việc chưa đạt đủ điều kiện thuận lợi mà đi làm, hoặc là cố cưỡng ép mà làm, sẽ không đạt được kết quả như mong muốn.)

.....

Chu Tương Tương kéo Phó Tranh đi xuống dưới lầu, đến giữa cầu thang mới buông anh ra, nhưng sắc mặt không tốt, trừng mắt nhìn anh.

Phó Tranh gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói thảm, "Tên đầu chó Lục Quýnh này lại dám đi mật báo."

"Nếu Lục Quýnh không tới tìm em, anh thật sự muốn động thủ với Đường Hân Trúc?"

Phó Tranh biết Chu Tương Tương không hy vọng anh gây chuyện, chột dạ nói: "Định... anh định cho cô ta ném thử những gì em phải chịu..."

"Vậy sau đó thì sao? Bạo lực học đường, anh muốn bị trường đuổi học sao?"

Phó Tranh ngốc lảng, anh không nghĩ tới vấn đề này.

"Cô ấy cho người bắt cóc em, làm hại anh và em đều bị thương, em cũng chán ghét cô ấy hận cô ấy, nhưng em không muốn anh giúp em báo thù, huỷ hoại tiền đồ chính mình."

Chu Tương Tương là lý trí, Phó Tranh cúi thấp đầu, "Anh hiểu rồi."

Cầu thang từ sân thượng xuống dưới, trống không, không có người đi lên.

Chu Tương Tương đi lên phía trước hai bước, nhẹ nhàng ôm lấy Phó Tranh, "Phó Tranh, anh đối với em như thế nào, em đều hiểu rõ, nhưng so với báo thù, em càng muốn thật yên bình ở bên cạnh anh, cùng nhau cố gắng học tốt, cùng nhau nỗ lực thi đại học, đây mới là chuyện bây giờ chúng ta cần làm."

Phó Tranh thuận thế ôm chặt cô, "Anh biết, vợ à anh sai rồi, anh sẽ chăm chỉ học tập."

Chu Tương Tương từ trong ngực anh chui ra, "Vậy em đi xuống trước, anh cũng về lớp học đi, biết không?"

Phó Tranh ngoan ngoãn gật đầu, "Biết, em đi trước đi, em đi rồi anh sẽ xuống."

.....

Tiết tự học buổi tối kết thúc, Chu Tương Tương nhanh chóng thu dọn cặp sách.

Hạ Hoan Hoan ở bên cạnh cười ái muội, "Nhìn cậu kia, mới vậy mà đã không thể chờ nổi để đi hẹn hò với Phó ca nhà cậu?"

"Xuyt --" Chu Tương Tương hai má đỏ ửng, ngón tay chống môi, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hạ Hoan Hoan che miệng cười, "Đã biết đã biết, không nói."

Chu Tương Tương lại là người đầu tiên rời khỏi phòng học, đeo cặp sách chạy ra ngoài trường.

Chạy ra cổng trường, lại chạy lên phía trước mấy phút, xa xa đã thấy Phó Tranh đứng ở chỗ cũ chờ cô.

Cô không tự giác mà nở nụ cười, vui vui vẻ vẻ mà chạy tới.

Chạy tới gần, Phó Tranh cười xoa đầu cô, "Cái đồ ngốc này, cười ngây ngô cái gì đó?"

Vừa nói vừa lấy cặp sách trên lưng Chu Tương Tương xuống, thực tự nhiên mà đeo lên vai chính mình.

Vợ ngốc này, cặp sách còn rất nặng.

Chu Tương Tương cũng không biết chính mình đang cười cái gì, chính là vừa nhìn thấy Phó Tranh, không hiểu sao tâm trạng liền tốt lên.

Chỉ có điều, tại sao lại không thấy xe trong nhà đâu?

Chu Tương Tương nhìn xung quanh, Phó Tranh cười quay đầu cô lại, "Đừng tìm, anh kêu chú Lý đừng đến."

"Hả? Vậy chúng ta tự mình ngồi xe trở về à?"

"Không quay về, đi đến nơi này trước đã."

Nói xong liền giơ tay lên vẫy chiếc taxi, mở cửa xe ra, cánh tay che ở phía trên cửa xe, "Ngoan, lên xe."

"Đi đâu vậy." Chu Tương Tương cúi người lên xe, sau đó, Phó Tranh cũng theo đi lên.

Vừa lên tới liền cầm lấy tay cô, "Đám tiểu tử Lục Quynh kia, không phải vẫn luôn la hét đòi uống rượu mừng à, mời bọn họ ăn đêm một chút."

"Hả? Tại sao không để cuối tuần mời? Ngày mai còn phải đi học mà."

"Cuối tuần anh có việc."

Chu Tương Tương sững sốt, theo bản năng hỏi: "Cuối tuần này? Anh có việc gì à?"

Phó Tranh nhìn cô, trong mắt hơi lóe ý cười, "Đúng vậy, tháng sau anh muốn tham gia thi đấu bóng rổ của tỉnh, cuối tuần muốn phong bế để tập huấn."

"À... Vậy cuối tuần này anh không ở nhà hả?"

Cuối tuần này là sinh nhật của Chu Tương Tương, vốn dĩ cô cho rằng có thể đón sinh nhật cùng với Phó Tranh, nghe thấy anh muốn phong bế đi tập luyện, đột nhiên trong lòng mất mát.

"Đúng vậy, phải đi ra ngoài hai ngày, sao vậy, luyến tiếc anh?" Ý cười trong mắt Phó Tranh càng sâu, thân thể dựa nghiêng trên cửa xe, duỗi tay dài, nhẹ nhàng nhéo vành tai Chu Tương Tương.

Lỗi tai Chu Tương Tương bị Phó Tranh nhẹ nhàng vuốt ve, có chút ngứa. cô hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Không có luyến tiếc, việc tập huấn của anh quan trọng hơn."

Chu Tương Tương không giỏi nói dối, biểu cảm mắt mát mát hiện lên hết trong mắt Phó Tranh.

Trong lòng Phó Tranh cười nhạo một tiếng, cái đồ ngốc này, khẩu thị tâm phi.

Tác giả có lời muốn nói:

Sinh nhật Tiểu Tương Tương, Phó ca ca bí mật muốn chơi lớn!
Các tiểu tiên nữ đoán xem anh ấy muốn làm gì? Ha ha ha, báo trước là sẽ rất ngọt đó nha $O(\cap_\cap)0$

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 32 □: Chu Tương Tương, Có Phải Em Sợ Không?

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Phố bia đêm cách trường học rất xa, ngồi xe gần hai mươi phút mới đến.

Mùa hè trời mát mẻ, vừa xuống xe, một trận gió liền thổi qua.

Chu Tương Tương xuống xe, đứng dưới đèn đường bên cạnh xe taxi chờ Phó Tranh.

Phó Tranh trả tiền, mang theo túi xách tiến tới, cánh tay dài nhấc lên, ôm vai cô.

Thân thể Chu Tương Tương khẽ cứng một cái, vô ý thức muốn né tránh.

Phó Tranh phát giác được, thuận tay ôm cái cổ Chu Tương Tương, "Đây không phải trường học, em trốn cái gì?"

Dù là như thế, Chu Tương Tương vẫn căng thẳng nhìn khắp nơi, ngày đó bị thầy Vương mắng đã để lại bóng ma trong cô.

Cũng may gần đây không có người quen.

Mùa hè người ở phố bia đêm rất nhiều, bây giờ cũng đã hơn mười giờ đêm, cả con đường vẫn như cũ vô cùng náo nhiệt.

Gian hàng ở phố bia đêm đều là xếp đặt ở ven đường, dựng một cây dù, trên cây dù treo vài bóng đèn nhỏ màu vàng, gió lớn thổi qua vang lên tiếng lách cách.

Phó Tranh dắt Chu Tương Tương đi về phía trước, còn chưa tới gần, Lục Quýnh tinh mắt, thấy người đầu tiên, ồn ào kêu lên, "Đến đến! Mấy anh em đứng dậy nào!"

Chu Tương Tương vừa đi tới, thì thấy toàn bộ anh em của Phó Tranh đứng lên, lớn tiếng kêu: "Chào chị dâu!!"

Năm sáu người, giọng nói rung trời, Chu Tương Tương bị một tiếng chị dâu bất ngờ không kịp chuẩn bị, theo bản năng trốn sau lưng Phó Tranh, ngón tay nhẹ nhàng kéo áo thun của anh.

Phó Tranh: "Ngồi xuống hết đi! Gào cái gì mà gào, hù dọa chị dâu mấy người rồi!"

"Ôi chao--"

Vài người sờ mũi, gượng cười ngồi xuống.

Lục Quýnh mặt dày cười ha ha với Chu Tương Tương, "Chị dâu chị đừng sợ, chúng em đều là người tốt."

"Lục Quýnh tại sao da mặt cậu lại dày như vậy? Cậu nhìn hình tượng của cậu bây giờ, chiếu lên TV, trông như mấy nhân vật phản cách mạng vậy!"

"F*ck, chị Nhiễm Nhiễm, chị chừa lại chút mặt mũi cho em đi!"
Lục Quýnh không ngừng kêu khổ, đáng thương nhìn về phía Tống Nhiễm đang ngồi bên cạnh Lục Mộ Trầm, "Lục ca, anh mau phê bình vợ anh đi, chị ấy bắt nạt em."

Lục Mộ Trầm ngược mắt nhìn cậu một cái, hỏi ngược lại: "Tại sao phải phê bình Nhiễm Nhiễm? Cô ấy có nói gì sai à?"

Tống Nhiễm cười hì hì, ôm chặt lấy cánh tay Lục Mộ Trầm, ngửa đầu nhìn anh, "Vẫn là Lục ca của em tốt nhất."

Lục Quýnh che ngực, "Mẹ nó, hai người lại hợp sức lại khi dễ người độc thân như em! Tranh ca, anh phải báo thù cho em!"

Phó Tranh mới vừa ngồi xuống, Lục Quýnh liền nghiêng cái đầu lại, đầu gối lên trên vai anh.

Phó Tranh cười đẩy cậu ra, "Tên đầu chó này, vai của lão tử mà cậu cũng dám dựa vào! Đi qua bên kia đi!"

"Mẹ nó --" Lục Quýnh ra vẻ ôm tim như Tây Thi, "Bữa cơm này em ăn cũng quá ghen ghét! Các người ngược tôi!"

Phó Tranh cười giấu cợt, nghiêng đầu nói với Chu Tương Tương: "Đừng để ý tới kẻ dở hơi bệnh thần kinh này."

Chu Tương Tương cong môi cười, "Cậu ấy rất thú vị."

Phó Tranh sờ đầu cô, nói: "Nào, anh giới thiệu cho em một đại nhân vật!"

Nói xong liền chỉ Lục Mộ Trầm ngồi ở đối diện, "Vị này, là học trưởng của chúng ta, cũng là anh họ của anh, hạng nhất lớp chọn

lớp mười hai, Lục Mộ Trầm, em hẳn là có nhận biết?"

Làm sao mà Chu Tương Tương không biết được, vội vàng gật đầu, lễ phép chào hỏi với Lục Mộ Trầm, "Chào học trưởng."

Phó Tranh: "Ừ, đừng kêu học trưởng, gọi anh họ là được."

Kêu anh họ có nghĩa là người nhà của Phó gia.

Chu Tương Tương có chút thẹn thùng, mặt hơi đỏ lên, coi như bây giờ cô bị Phó Tranh chiếm tiện nghi, kêu cũng không được, mà không kêu cũng không được, rối rắm mấy giây, vẫn là nhẹ giọng gọi một tiếng, "Anh họ."

Lục Mộ Trầm gật đầu, trên mặt không có biểu cảm gì.

Chu Tương Tương ngây người, cho là đối phương không thích mình, trên mặt lập tức lộ ra vẻ lúng túng, hai tai đỏ bừng.

Tổng Nhiễm thấy thế, ở bên cạnh vội vàng giải thích, "Em gái nhỏ em đừng hiểu lầm, anh Lục là mặt than, không biết cười!"

Chu Tương Tương sửng sò, "...". Không biết nên nói cái gì.

Lục Mộ Trầm hí mắt lại nhìn Tổng Nhiễm, giọng nói trầm thấp, "Anh mặt than?"

"Cũng không... không phải..."

Trừ lúc ở cạnh cô, hơn nữa là dưới tình huống cô cực lực trêu chọc anh vui vẻ, Lục Mộ Trầm mới thỉnh thoảng hơi chút nể mặt một tí, lộ ra một chút xiu dáng tươi cười, nhưng đối với người ngoài vĩnh viễn là gương mặt giá lạnh, rất giống như người ta thiếu tiền anh.

Phó Tranh nghe thấy, nghiêm trang hùa theo, "Anh họ, chị dâu nói không sai, anh thật sự là có chút mặt than, ừm, lát về nên kêu cô dẫn anh đi bệnh viện kiểm tra một chút, khả năng là dây thần kinh trên mặt có vấn đề."

Phó Tranh vừa nói ra lời này, trên bàn tất cả mọi người đều nhin không được bật cười, Chu Tương Tương cũng không nhin được cười, con mắt cong lên.

Lục Mộ Trầm: "Phó Tranh, em ngứa da?"

Phó Tranh cười, vội vàng nói sang chuyện khác, "Đều thất thần làm gì, chưa chọn món ăn à?"

Lục Quýnh vội tiếp lời nói, "Chọn chọn, chọn món đắt tiền nhất, đêm nay cần phải để cho anh thống khoái mà nhả ra chút máu."

Phó Tranh cười, "Được, các cậu cứ ăn hết mình, dù sao bữa cơm như này, các cậu về sau sẽ không còn cơ hội để ăn đâu."

"Hả? Ý gì?" Lục Quýnh phản ứng có chút chậm, mặt đầy ngu muội.

"Ôi trời ạ, tại sao con người cậu lại ngu xuẩn như vậy!" Lâm Khê đánh lên đầu Lục Quýnh một cái, "Ý của Tranh ca là, hiện tại anh ấy thoát kiếp độc thân, về sau sẽ không còn độc thân nữa, việc mời cơm như vậy khẳng định chỉ có một lần duy nhất. Cái đồ ngu xuẩn."

Lục Quýnh lúc này mới hiểu rõ, "À, tớ hiểu rồi! Chỉ là không sao nha, đính hôn, kết hôn, sinh con, về sau còn có cơ hội ăn chùa mà!"

Phó Tranh nghe vậy, trên mặt càng vui vẻ, "Cái đồ đầu đất này, đêm nay cuối cùng nói được một câu nghe lọt tai."

Đính hôn, kết hôn, sinh con với Chu Tương Tương, nghĩ tới đã cảm thấy vô cùng tốt đẹp.

Các nam sinh uống rượu, Tống Nhiễm dắt Chu Tương Tương đến tủ lạnh lấy đồ uống.

Trong tiệm làm ăn rất tốt, ông chủ bận rộn chạy qua lại liên tục, chuyện đi lấy đồ uống vẫn nên tự mình chủ động.

Tống Nhiễm mở tủ lạnh, hỏi Chu Tương Tương: "Tương Tương, bình thường em thích uống cái gì? Sprite hay là sữa đậu nành?"

"Sữa đậu nành."

"Vậy được, cho hai chai sữa đậu nành."

Tống Nhiễm cầm hai chai sữa đậu nành đi ra, cầm lấy khai đao vừa khai nắp chai vừa cười hỏi Chu Tương Tương, "Tại sao em lại quen với Phó Tranh?"

Vấn đề này rốt cuộc cũng hỏi tới.

Tại sao lại quen với Phó Tranh? Chu Tương Tương chính mình kỳ thật cũng không có nghiêm túc nghĩ tới, có thể là vì Phó Tranh đối xử tốt với cô, cũng có thể là bởi vì anh luôn luôn làm cho tim cô như nai con chạy loạn, muốn có cảm giác yêu đương với anh, thích được anh ôm, thích bị anh hôn môi.

Chu Tương Tương sống quy củ mười bảy năm, nói yêu đương với Phó Tranh, coi như là lần lớn mật nhất trong đời cô, cũng nghe theo tiếng lòng của bản thân.

Có đôi khi sẽ nghĩ lại, có lẽ, đây chính là thanh xuân? Dững cảm thích một người, đi chung một chỗ cùng anh.

Tổng Nhiễm thấy Chu Tương Tương hồi lâu không đáp, cười nói: "Không trả lời được đúng không? Thật ra chị cũng không trả lời được, giống như chị và Lục ca, lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy liền thích. Có người hỏi, tại sao chị lại thích anh ấy? Thật ra loại chuyện này làm gì có vì cái gì, chị chính là thích, trái tim chị nói cho chị biết, chị thích anh ấy, muốn yêu đương với anh ấy, còn muốn cùng anh ấy kết hôn, sinh con cho anh ấy, cùng anh ấy bách niên giai lão."

Chu Tương Tương gật gật đầu, bày tỏ rất đồng ý.

Tổng Nhiễm mở nắp chai sữa đậu nành cho Chu Tương Tương, thuận tiện nhét ống hút vào cho cô, kéo tay cô đi ra ngoài, "Em có cảm thấy chị nghĩ xa quá rồi không?"

"Không có."

Từ đồng phục đến áo cưới, đây có lẽ là giấc mơ của rất nhiều cô gái.

Tổng Nhiễm hút một ngụm sữa đậu, thuận miệng tán gẫu, "Ham muốn chiếm hữu của Phó Tranh có lớn không? Cậu ấy có quản việc em và nam sinh khác lui tới không?"

Chu Tương Tương sợ run lên, lắc lắc đầu, "Không thể nào."

Thật ra Phó Tranh chưa nói tới chuyện này.

Tổng Nhiễm đột nhiên thở dài, "Em đừng có thấy Lục ca mặt than, trông như cán bộ kỳ cựu, thật ra vô cùng ngây thơ, ham muốn chiếm hữu vô cùng lớn, mấy ngày hôm trước có nam sinh trường

khác viết thư tình cho chị, anh ấy hẹp hòi tới mấy ngày không để ý tới chị. Nhưng chuyện này có thể trách chị à? Em nói coi anh ấy có ngây thơ hay không?"

Mặc dù Tống Nhiễm đang châm chọc Lục Mộ Trầm, nhưng vẫn thấy được từ khóe mắt đến chân mày đều là vui vẻ, xem ra rất hạnh phúc.

"Khả năng là do anh ấy rất để ý tới chị, hơn nữa chị lớn lên lại đẹp như vậy, khẳng định anh ấy là sợ bị người khác cướp mất."

Tống Nhiễm nghe thấy lời này của Chu Tương Tương, đôi mắt lập tức cười híp lại thành một đường nhỏ, nhin không được sờ sờ mặt Chu Tương Tương, "Ui cha, tiểu Tương Tương thật là biết ăn nói nha, cái miệng nhỏ nhắn ngọt như thế, khó trách Phó Tranh bị em mê hoặc đến độ đầu óc choáng váng."

Chu Tương Tương thật lòng khen ngợi, "Thật sự chị lớn lên rất đẹp, là cô gái đẹp nhất mà trước giờ em từng thấy."

Trong trường học mọi người đều nói Đường Hân Trúc là hoa khôi của trường, có thể thấy rõ ràng Tống Nhiễm đẹp hơn rất nhiều. Hơn nữa vẻ đẹp của chị ấy không giống với vẻ đẹp của mỹ nữ bình thường, ngũ quan rất hài hòa, đẹp đến hoang đường, làm người ta nhìn qua khó quên.

Nếu cô là nam sinh, có lẽ sẽ thích dạng cô gái giống như Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm và Chu Tương Tương tán gẫu rất nhiều, Chu Tương Tương thích Tống Nhiễm sáng sủa, Tống Nhiễm thích Chu Tương Tương đáng yêu.

Hai người mỗi người cầm một chai sữa đậu nành, nắm tay cười hi hi ha ha đi ra ngoài.

Trong chốc lát, các nam sinh đã giải quyết hai chai bia.

Chu Tương Tương đi sang ngồi, đã ngửi thấy được một ít mùi rượu trên người Phó Tranh, nhìn cái ly đã uống hết của anh, nhỏ giọng hỏi anh, "Anh uống bao nhiêu rồi?"

Phó Tranh ghé vào bên tai cô, cười nói: "Không nhiều lắm, mới hai ly mà thôi."

Hơi thở đều là mùi rượu.

Chu Tương Tương nghiêng ra sau, nhỏ giọng nói: "Anh đừng có dựa gần em như thế, cả người toàn mùi rượu, thôi muốn chết."

Tay Phó Tranh ở dưới bàn nắm giữ tay cô, môi dán lên lỗ tai Chu Tương Tương, giọng nói khàn khàn: "Làm sao? em ghét bỏ anh?"

Chu Tương Tương quay đầu lại nhìn anh, hé môi, nói: "Khuya về nhà đừng có để say khướt, say khướt em cũng không chăm sóc cho anh đâu."

Phó Tranh xì cười, không né tránh, còn dựa vào gần hơn một chút, trong mắt vui vẻ lấp lóe, "Chu Tương Tương, có phải em sợ không?"

Chu Tương Tương sững sờ, "Em... Em sợ cái gì?"

"Sợ anh say khướt, làm chuyện xấu."

Beta- er có lời muốn nói:

(Sắc nữ) Đại bàng: "Hời ời, làm ơn làm chuyện xấu đi mà, ta muốn thịt tươi, ta muốn H, aaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!"

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 33 □: Muốn

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Cả đám người uống rượu đến gần 11 giờ, Lục Mộ Trầm kéo Tống Nhiễm đứng lên, "Bọn anh về trước, mấy em cứ từ từ ăn."

"Hả, Lục ca, sao về sớm vậy?" Lục Quýnh ngẩng đầu kêu một tiếng.

Lục Mộ Trầm nắm tay Tống Nhiễm, "Bọn anh còn muốn thi đại học, không rảnh như mấy đứa."

Tống Nhiễm cười hì hì nói: "Lục ca còn phải dạy bù cho chị nữa."

"Đi thôi."

.....

Sau khi Lục Mộ Trầm dẫn Tống Nhiễm rời đi, mọi người lại tiếp tục uống rượu, lúc trước Phó Tranh cũng sẽ uống cùng bọn họ, nhưng hôm nay không hiểu sao cảm thấy có chút nhàm chán, nói với Chu Tương Tương, "Chúng ta cũng về đi, ngày mai còn phải đi học."

Chu Tương Tương gật đầu, thật ra cô đã muốn về từ lâu, nhưng ngại nói ra, dù sao đây cũng đều là bạn của Phó Tranh.

Phó Tranh cầm cặp lên, nắm tay Chu Tương Tương, đứng ở bên cạnh bàn nói: "Mấy cậu cứ từ từ ăn, tôi với Tương Tương đi về trước."

"Gì cơ, các cậu cũng đi?"

Phó Tranh 'Ừ' một tiếng, nói: "Muộn rồi, ngày mai còn phải đi học."

Nói xong, liền dẫn Chu Tương Tương rời đi.

Phó Tranh và Chu Tương Tương vừa rời đi, Lâm Khê khiếp sợ kêu lên, "Trời đất ơi! Vừa rồi tớ không nghe nhầm đúng không? Tranh ca nói anh ấy về sớm là vì ngày mai còn phải đi học?"

Trước kia mỗi ngày theo chân bọn họ chơi suốt đêm, vậy mà lại nói đi học?!!

Lục Quýnh rót bia, uống rượu ợ nói: "Các cậu chắc không biết, Tranh ca chúng ta hiện tại đã đổi tính, muốn chăm chỉ học tập, không thể để vợ mất mặt."

"Trời ạ, này mẹ nó cũng quá thần kỳ rồi! Loại thần kỳ này vậy mà lại xuất hiện trên người Tranh ca? Sao tớ cảm thấy như đang nằm mơ vậy?"

Bị 'cười nhạo' Phó Tranh, về đến nhà, cả người liền nằm trên sofa.

Anh uống cũng không ít, mặc dù không có say, nhưng đầu lại đau.

Chu Tương Tương đi tới, ngồi xổm xuống sờ trán anh, "Anh sao vậy? Có phải bị đau đầu không?"

Phó Tranh giơ tay cầm lấy tay Chu Tương Tương, nhìn cô nói: "Đúng vậy, vô cùng đau, Tương Tương nhà anh đến hôn một thì hết đau."

"Phụt!" Chu Tương Tương không nhịn được bật cười, "Anh nghiêm túc xiu đi!"

Còn có thể giở trò lưu manh, Chu Tương Tương quyết định mặc kệ anh.

Cô đang chuẩn bị đứng lên, đột nhiên Phó Tranh duỗi tay ôm eo cô, "Đừng đi mà, ở đây với anh một lát." Anh hơi dùng sức, cả người Chu Tương Tương liền ngã trên người anh.

Ngực anh cứng như đá.

Quần áo mùa hè phong phanh, thân thể hai người dán lên nhau, Chu Tương Tương cảm thấy ngực Phó Tranh vô cùng cứng, Phó Tranh lại cảm thấy Chu Tương Tương dán trên ngực anh, mềm như bông.

Trong lòng đột nhiên cứng lại, hô hấp trở nên nặng nề hơn.

Anh càng ôm chặt lấy Chu Tương Tương, khiến cho thân thể cô càng dính chặt vào anh.

Môi áp lên cổ Chu Tương Tương, hơi thở nóng ẩm khiến cho cả người Chu Tương Tương nổi da gà, "Phó... Phó Tranh, anh đang làm gì vậy?"

Phó Tranh không hé răng, chỉ là hai tay gắt gao ôm chặt lấy eo Chu Tương Tương, rất dùng sức. Anh sợ không dùng lực chút, sẽ không chế không được đay lòng đột nhiên nảy lên xúc động.

"Chu Tương Tương, làm sao bây giờ, anh muốn em." Trầm mặc thật lâu, đến lúc mở miệng, giọng nói lại vô cùng khàn khàn.

Chu Tương Tương sợ tới mức cả người run lên, "Không được! Anh mau thả em ra!"

Lúc này cô mới ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, giấy giụa muốn đứng dậy từ lồng ngực Phó Tranh.

Chu Tương Tương giấy giụa ở trên Phó Tranh, gấp đến độ Phó Tranh vội vàng ấn cô lại, "Em đừng nhúc nhích! Chu Tương Tương, em có bị ngốc không hả?"

So với vừa rồi giọng nói Phó Tranh càng khàn hơn, Chu Tương Tương ở trên người anh cọ vài cái, thiếu chút nữa là đã xảy ra chuyện.

Chu Tương Tương bị Phó Tranh rống, đột nhiên phản ứng kịp, nằm trên người anh không dám lộn xộn, gấp đến nỗi sắp khóc, "Phó Tranh, anh mau thả em ra, em xin anh đó..."

Phó Tranh nhẹ giọng thở dài, "Đừng sợ, anh sẽ không làm em tổn thương, làm sao mà anh có thể để em bị tổn thương được."

Anh rất muốn, nhưng không phải bây giờ, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, anh biết rõ.

Anh ôm Chu Tương Tương, âm thầm điều chỉnh hô hấp, thật lâu sau, mới nhẹ nhàng buông cô ra, ngẩng đầu, lại thấy hốc mắt Chu

Tương Tương đỏ lên, sợ tới mức sắp khóc.

Phó Tranh vuốt đôi mắt cô, bất đắc dĩ, "Rốt cuộc em đang sợ cái gì? Em cảm thấy anh sẽ khi dễ em sao?"

Chu Tương Tương cắn môi không hé răng. Vừa nãy Phó Tranh nói muốn cô, cô thật sự sợ hãi. Anh uống rượu, cô thật sự sợ anh sẽ nổi điên.

Phó Tranh chống tay từ trên sofa ngồi dậy, tay phải xoa đầu Chu Tương Tương, nhìn đôi mắt cô, vô cùng nghiêm túc nói: "Anh thật sự rất muốn, nhưng anh sẽ không thương tổn em, Tương Tương."

Chu Tương Tương nhìn anh, ánh mắt anh trong suốt, sạch sẽ, không hiểu sao trong lòng Chu Tương Tương bình tĩnh hơn, nhẹ nhàng gật đầu, "Em biết."

"Đồ ngốc." Phó Tranh nhin không được cười, đột nhiên lại thêm một câu, "Tương lai còn dài --"

Chu Tương Tương: "..."

Ngày hôm sau, trong giờ học thể dục, nửa tiết trước khởi động làm nóng người và chạy bộ, nửa tiết còn lại, mọi người tự do hoạt động.

Chu Tương Tương và Hạ Hoan Hoan đều không có tế bào vận động, người khác nhảy dây, chơi bóng, các cô cũng không có hứng thú, kéo tay nhau xoay vòng vòng ở sân thể dục.

Hạ Hoan Hoan hỏi: "Chuyện của cậu và Phó Tranh, cậu định thì khi nào thì nói cho ba mẹ cậu? Nếu để bọn họ phát hiện ra thì phải

làm sao?"

Chu Tương Tương nói: "Hắn là không thể nào, chỉ cần tớ không sa sút việc học, bọn họ hẳn là sẽ không phát hiện."

"Mà thật ra, giáo viên và phụ huynh phản đối đều giống nhau, đều là sợ ảnh hưởng việc học, dù sao thì thành tích của cậu tốt như vậy, tiền đồ sáng lạn, nếu như bởi vì yêu đương mà chậm trễ, ba mẹ cậu khẳng định sẽ tức giận."

Chu Tương Tương gật đầu, "Đúng vậy."

Hai người đang tán gẫu, đột nhiên di động Chu Tương Tương vang lên.

Thật đúng lúc, mới nói đến ba mẹ thì mẹ đã gọi điện thoại tới.

Chu Tương Tương vội vàng ấn phím kết nối, "Mẹ."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói dịu dàng, "Tương Tương, đang học thể dục à?"

"Vâng ạ, đã học xong rồi, đang được nghỉ ngơi."

Thời khóa biểu mỗi học kỳ Chu Tương Tương đều sẽ đưa cho ba mẹ xem, cho nên cô đang học môn gì, hành tung của cô, ba mẹ đều rõ như lòng bàn tay.

"Ừm, mẹ đã đoán có thể bây giờ con đang được nghỉ ngơi, là thế này, mẹ và ba con có lẽ đến tuần sau mới về được, sinh nhật con, có thể sẽ không ăn mừng với con được."

"Không sao đâu mẹ." Chu Tương Tương đáp.

Kỳ thật từ sau khi ba mẹ làm buôn bán, bọn họ đã nhiều năm không thể ăn sinh nhật với cô, cùng lắm thì lần sau bổ sung. Ban đầu còn cảm thấy mất mát, nhưng hiện tại đã thành thói quen. Ba mẹ nỗ lực kiếm tiền như vậy, cũng là vì muốn cho sinh hoạt của cô tốt hơn, cô không có gì để oán trách.

Lâm Mai ở đầu kia điện thoại nói: "Đợi lát nữa mẹ chuyển chút tiền vào thẻ con, đến sinh nhật thì mời các bạn học ăn cơm ca hát, tuy rằng việc học bận rộn, nhưng sinh nhật vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt."

"Dạ vâng, mẹ, cảm ơn mẹ."

"Được rồi, cứ như vậy đi, mẹ cúp máy trước."

"Vâng, tạm biệt mẹ."

Cúp điện thoại, Hạ Hoan Hoan tò mò, "Làm sao vậy? Mẹ cậu nói với cậu cái gì?"

"Nói là qua một tuần nữa mới trở về, không thể ăn sinh nhật với tớ."

"Hả? Năm nay lại không ăn sinh nhật với cậu?."

Chu Tương Tương gật gật đầu, cũng không có gì, "Chờ đến sinh nhật tớ, hai chúng ta đi ăn lẩu đi, ăn xong rồi chúng ta đi công viên nước chơi."

Chu Tương Tương và Hạ Hoan Hoan là bạn học từ sơ trung, mấy năm nay, chỉ cần ba mẹ không thể ăn sinh nhật với cô, Hạ Hoan Hoan đều sẽ đi chơi cùng cô.

Hạ Hoan Hoan nói: "Tốt thì tốt, nhưng còn Phó Tranh thì sao? Đây là sinh nhật đầu tiên cậu và cậu ấy ở bên nhau, cậu ấy hẳn là ăn mừng với cậu?"

Nói đến cái này, trong lòng Chu Tương Tương liền có chút mất mát, lắc đầu nói: "Anh ấy sẽ không, cuối tuần này anh ấy muốn đi tham gia tập huấn bóng rổ."

"Hả? Sớm không đi trễ không đi, lúc này lại đi."

Chu Tương Tương cười cười, "Là cuộc thi tỉnh, nghe nói được thưởng, thi đại học còn có thể được cộng điểm."

.....

Chớp mắt đã đến thứ sáu.

Thứ sáu hơn bốn giờ chiều thì tan học, Chu Tương Tương một bên thu dọn sách vở một bên nói với Hạ Hoan Hoan: "Chủ nhật tớ gọi điện thoại cho cậu, chúng ta giữa trưa đi ăn xong, buổi chiều đi công viên nước."

"Được! Chờ cậu!" Hạ Hoan Hoan vui vẻ nói.

.....

Phó Tranh gửi tin nhắn cho Chu Tương Tương, "Chờ em ở chỗ cũ."

"Đã biết." Chu Tương Tương nhanh chóng nhắn lại, đeo cặp sách đi xuống dưới lầu.

Sắp ra khỏi cổng trường, không khéo đụng phải đám nữ sinh của Đường Hân Trúc, đứng bên ngoài tòa nhà hành chính, có thể là

đang đợi người.

Chu Tương Tương chỉ nhìn lướt qua, nhanh chóng đi qua các cô.

Thôi Tiểu Hoa thấy Chu Tương Tương, lớn giọng nói: "Cũng không nhìn xem chính mình là loại mặt hàng gì, cho rằng học giỏi là có thể trói chặt đàn ông sao? Không phải cũng sẽ bị quăng à!"

Tiếng nói vừa dứt, phía sau truyền đến một trận vui cười.

Từ sau lần trước bị thầy giáo phát hiện, Chu Tương Tương và Phó Tranh ở trường học thật sự giả bộ như không quen biết, bình thường gặp nhau, hai người cũng sẽ không chào hỏi, cứ như vậy đi ngang qua nhau, giống như không hề nhận thức nhau.

Phó Tranh cũng đã lâu không có tới phòng học đi Chu Tương Tương, lúc ấy Phó Tranh và Chu Tương Tương rất gần gũi, rất nhiều người đều biết hai người bọn họ ở bên nhau, hiện tại Phó Tranh không tới tìm cô, mọi người cũng đều cho rằng hai người chia tay.

Hơn nữa, tất cả mọi người đều nói là Phó Tranh quăng cô.

Vì chuyện này, Phó Tranh tức giận rất nhiều lần muốn bác bỏ tin đồn, Chu Tương Tương tốn rất nhiều sức lực mới ngăn được anh.

Kỳ thật như vậy rất tốt, hẳn là thầy giáo sẽ tin tưởng cô đúng không?

Những giọng nói đằng sau không hề tốt, thậm chí là mang theo ác ý. Chu Tương Tương không quan tâm, cũng lười cãi lại, sải bước về phía cổng trường.

"Chu Tương Tương!"

Gần đi đến cổng trường, phía sau đột nhiên có người kêu Chu Tương Tương.

Bước chân Chu Tương Tương hơi dừng một chút, quay đầu lại, thì thấy Đường Hân Trúc chạy tới chỗ cô.

Chu Tương Tương theo bản năng lùi lại hai bước, cảnh giác nhìn cô ta.

Đường Hân Trúc đi đến trước mặt cô, cắn môi, do dự hơn nửa ngày, mới rốt cuộc mở miệng, nói: "Chu Tương Tương, việc lần trước, tôi xin lỗi cô."

Chu Tương Tương khó có thể tin mà nhìn cô ta, nói không ra lời.

Đường Hân Trúc nắm chặt hai tay, loại chuyện xin lỗi như vậy, cô ta cũng cần dũng khí rất lớn.

"Tôi thừa nhận, là tôi kêu Long Tam đi giáo huấn cô, nhưng lúc đó tôi đang nổi nóng nên không suy nghĩ được nhiều, tôi không nghĩ tới anh ta lại tàn nhẫn như vậy. Tôi vốn ý chỉ là muốn bọn họ hù dọa cô một chút, thật sự không nghĩ tới sẽ làm hại cô và Phó Tranh thêm như vậy."

Lúc đó đám người Long Tam bị cảnh sát bắt giữ, mấy người Long Tam đều khai cô ta ra.

Cảnh sát muốn dẫn cô ta đến cục để hiểu rõ tình huống, lúc ấy cô ta mới thực sự sợ hãi, nói với anh trai để giải quyết.

Ngày đó anh trai đi cục cảnh sát, hơn mười giờ đêm mới trở về, vừa vào nhà liền tát cô ta.

Một cái tát đó, đánh cho cô ta ngốc, cũng đem cô ta đánh tỉnh.

Vĩnh viễn cô ta không quên được vẻ mặt thất vọng của anh trai, anh nói: "Từ khi nào mà Đường gia chúng ta dạy dỗ em trở thành con người lòng dạ độc ác như thế? Em có biết những người đó là loại người nào không? Vậy bạn học kia của em rơi vào tay bọn họ, sẽ có kết cục gì em có nghĩ tới không? Cưỡng gian, bị ngược đãi, bị sát hại, đều có khả năng phát sinh, nếu thật sự đã xảy ra những việc này, lương tâm em có thể sống yên ổn không? A Trúc, ngày thường em tùy hứng, này không có gì, nhưng làm người phải tâm địa thiện lương, em hiểu không?"

Anh trai chưa từng nghiêm túc khiển trách cô ta như vậy, Đường Hân Trúc lúc ấy liền khóc lên.

Đường Dữ Ti nói câu cuối, "Em suy nghĩ thật kỹ, nghĩ thông suốt thì đi xin lỗi với người ta, loại chuyện này, lại phát sinh một lần nữa, anh lập tức đưa em ra nước ngoài. Còn có, hôn sự của em và Phó Tranh, chỉ là khi đó ba và chú Phó nói đùa, Phó Tranh không thích em, em đừng nghĩ nữa."

Câu nói đó của Đường Dữ Ti, Đường Hân Trúc nghe thấy trong lòng khó chịu muốn chết.

Mới bắt đầu cô ta thật sự nghĩ không ra, lại tức giận mà khóc. Sau lại khóc mệt, tính tình phát đủ rồi, rớt cuộc ngồi xuống từ từ suy nghĩ.

Có một câu, anh trai nói đúng. Nếu Chu Tương Tương thật sự xảy ra chuyện gì, đời này lương tâm cô ta đều bất an.

Cô ta xin lỗi hết lần này đến lần khác, "Chu Tương Tương, chuyện kia, thật sự xin lỗi, tôi thật lòng xin lỗi với cô, sẽ không có lần sau."

Bộ dáng xin lỗi của Đường Hân Trúc rất chân thành, Chu Tương Tương thật sự nằm mơ cũng không nghĩ tới, qua một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, nói: "Tôi nhận lời xin lỗi của cô, nhưng tôi không tha thứ cho cô."

Đường Hân Trúc ngây ngốc, nhìn cô.

Chu Tương Tương nói: "Lúc cô kêu Long Tam tới giáo huấn tôi, có thể thật sự không nghĩ tới lại nghiêm trọng như vậy, nhưng lúc cô nói ra câu đó, cũng đã đẩy mạnh tôi vào hố lửa. Tôi không có chết, không có bị cưỡng, gian, không phải chịu những tổn thương lớn, là bởi vì Phó Tranh đúng lúc tới cứu tôi, là bởi vì chúng tôi mạng lớn."

Nhưng như vậy cũng không đại biểu cho việc không có nguy hiểm tồn tại, lúc ấy nếu có một chút sai lầm, khả năng tất cả bi kịch đều có thể xảy ra. Nếu chỉ là chết thì coi như xong hết mọi chuyện, nhưng nếu tôi bị họ cưỡng hiếp thì sao? Cô có nghĩ tới hay không, tương lai tôi phải tiếp tục sống như thế nào?

Cho nên Đường Hân Trúc, tôi nhận lời xin lỗi của cô, nhưng tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho cô. Cô phạm sai lầm, lương tâm nên bị khiển trách, nên mang theo ấy náy cả đời."

Cả người Đường Hân Trúc đều sợ hãi, trong cổ họng phảng phất bị cây bông thấm ướt ngăn chặn, rất khó chịu.

Đổi lại là bình thường, khả năng cô ta đã tát một cái lên mặt Chu Tương Tương.

Nhưng lúc này, cô ta không có.

Thật lâu sau, cô ta nhìn cô, nhẹ giọng nói câu, "Cô nói đúng."

Phạm sai lầm, nên mang theo áy náy cả đời, lương tâm nên chịu khiển trách.

Cô ta đột nhiên phát hiện, Chu Tương Tương so với Phó Tranh lợi hại hơn nhiều.

Lúc ấy nếu Phó Tranh đánh cô ta một trận, cùnɡ lắm chỉ đau hai ngày là hết, nhưng Chu Tương Tương chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói mấy câu, lại làm cho cô ta hoảng hốt. Chuyện này, biến thành vướng mắc trong lòng cô ta, vĩnh viễn cũng không mất đi...

Tác giả có lời muốn nói:

Chương sau sinh nhật sẽ có kinh hỉ ~~~

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 34 □: Hẹn Tốt Nghiệp Đi Du Lịch

Edit: Xuyên Xuyên

Beta: Đại Bàng

Phó Tranh và Chu Tương Tương về đến nhà, vừa mới chuẩn bị mở cửa, Phó Tranh đột nhiên đến gần, muốn hôn Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương bị anh nhiều lần tập kích bất ngờ, lúc này đã sớm chuẩn bị, khi anh nhào đến, người cô nghiêng qua bên cạnh, Phó Tranh chụp hụt, đầu thiếu chút nữa đụng lên cửa, tay anh để lên cửa giữ thăng bằng cho thân thể, quay đầu lại giả bộ tức giận trừng Chu Tương Tương, "Chu Tương Tương, em muốn bị ăn đòn phải không?!"

Anh nói, còn làm bộ khua tay về phía Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương nhìn bộ dáng khoa trương của anh, nhin không được cười ha ha.

Phó Tranh thấy cô cười, cũng nhin không được bật cười, thả tay xuống, nói: "Chu Tương Tương, em còn có thể cười nhiệt tình như thế, đem anh ăn đến gắt gao, rất đặc ý đúng không?"

Chu Tương Tương cong cong mắt, cười rất vui vẻ.

Phó Tranh vân vê đầu tóc cô, "Em..."

Vừa mới chuẩn bị nói chuyện, cửa chính đột nhiên "Két--" Một tiếng, từ bên trong mở ra.

Phó Chấn Sơn từ bên trong đưa đầu ra, đúng lúc nhìn thấy Phó Tranh đem tay đặt ở trên đầu Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương và Phó Tranh đều kinh hãi, Phó Tranh gần như phản xạ có điều kiện lập tức đem bàn tay vuốt đầu Chu Tương Tương để xuống.

Hai người quy củ đứng ở trước mặt Phó Chấn Sơn.

Phó Chấn Sơn nhìn Phó Tranh, rồi lại nhìn Chu Tương Tương, cuối cùng ánh mắt lại rơi trên người Phó Tranh, giơ tay lên hướng đầu Phó Tranh đập một cái chào hỏi, "Cái tên tiểu tử vô sỉ này! Kêu con chăm sóc Tương Tương thật tốt, vừa rồi con đang bắt nạt Tương Tương đúng không?"

Phó Chấn Sơn vừa thấy bàn tay Phó Tranh đặt trên đầu Chu Tương Tương cho rằng anh đang đánh cô.

Sắc mặt rất khó coi, trừng mắt nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh vô cùng ủy khuất, "Ba, oan cho con quá!"

Anh làm sao có thể bắt nạt Tương Tương được chứ, thương còn không hết nữa là.

Phó Chấn Sơn hừ nặng một tiếng, nhìn về phía Chu Tương Tương, "Tương Tương, con nói đi, Phó Tranh có bắt nạt con không?"

Chu Tương Tương vội vàng lắc đầu, "Không... Không có, anh... Phó Tranh, chỉ muốn giúp con lấy lá cây trên đầu xuống thôi ạ."

Phó Chấn Sơn: "VẬY à, chú còn tưởng rằng tiểu tử thúi này muốn đánh con, đúng là tức chết chú mà."

Phó Tranh: "..."

Ba à, con không phải con ruột của ba đúng không?! Vì sao anh nói cái gì ba anh cũng không tin, mà Chu Tương Tương bịa chuyện thì tin?

Không công bằng, rất không công bằng!

Cha đã trở về, Phó Tranh và Chu Tương Tương lại không thể giống như trước, ngay cả ngồi trên sofa, cũng phải giữ một khoảng cách thật xa.

"Ba, tại sao ba lại đột nhiên trở về?"

"Làm sao? Ba trở về còn phải gọi báo cáo cho con trước à?!" Từ trước đến giờ Phó Chấn Sơn nói chuyện với con trai chưa bao giờ khách khí.

Phó Tranh 'Chao ôi' một tiếng, nói: "Ngài nói trước một tiếng, thì con đã đến sân bay đón ngài."

Đột nhiên trở về như vậy thực sự dọa cho người ta giật mình đó!

"Ha ha, con, thôi đi. Trước kia ba đi công tác, mỗi lần trở về con đều đang cầm đầu đám bạn đi lêu lổng bên ngoài! Còn đòi đón ba? Con làm như ba con ngu ngốc lắm sao, có quỷ mới tin con."

"Ôi chao, ba à, làm người không cần phải thành thật như vậy đâu!"

Vợ anh đang ở ngay trước mặt, có thể chừa cho anh chút mặt mũi được không??

Phó Chấn Sơn đang sửa sang lại vali, trong vali để một chiếc mũ che nắng màu vàng nhạt dành cho con gái, là loại mũ cói*, thích hợp mang đi du lịch.

(Mũ cói* :

Phó Chấn Sơn lấy ra, đưa cho Chu Tương Tương, "Tương Tương, đây là món quà chú Phó mua cho con, chú thấy cửa hàng bên nước Mỹ rất nhiều người mua, nhìn rất đẹp mắt, nên mua cho con, mong con đừng chê."

Chu Tương Tương thụ sủng nhược kinh*, vội vàng nhận lấy, "Cảm ơn chú Phó, rất đẹp ạ."

(Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ.)

Cô nói, còn đem mũ đội trên đầu.

"Đẹp đẹp, Tương Tương bình thường đã xinh đẹp, đội mũ này thật là đẹp mắt." Phó Chấn Sơn tự đáy lòng khen ngợi.

Vừa dứt lời, thì nghe Phó Tranh bật cười khúc khích.

Chu Tương Tương cau mày, quay đầu lại nhìn về phía anh, "Anh cười cái gì?"

Phó Tranh nhìn Chu Tương Tương, trong mắt ý cười càng sâu, nói: "Đẹp rất đẹp, trời nóng như vậy, lại đội cái mũ lớn như thế ra

cửa, sẽ bị người ta cười chết."

"Này, con đúng là đồ quê mùa!" Phó Chấn Sơn nghe vậy, trừng mắt nhìn Phó Tranh, "Cái này gọi là mũ cối, con hiểu cái gì gọi là mũ hay không? Đến lúc nghỉ hè, Tương Tương có thể mang mũ này đi biển cho kỳ nghỉ."

Phó Tranh không cho là đúng, "Tương Tương phải học tập thật giỏi, làm sao có thời gian đi nghỉ hè."

Nói, vừa cười vừa nhìn về phía Chu Tương Tương, lấy ra điện thoại di động, "Bắt quá, mang mũ này chụp hình trông rất đẹp."

Lời còn chưa dứt, tách tách chụp lại hình ảnh Chu Tương Tương đang đội cái mũ cối màu vàng nhạt.

Trong điện thoại của Phó Tranh đã chụp không ít hình Chu Tương Tương, anh công khai chụp, cũng có chụp lén, mỗi một tấm đều chụp rất đẹp. Cho dù Chu Tương Tương từng mãnh liệt bày tỏ muốn xóa bỏ 'Hình xấu', nhưng ở trong lòng Phó Tranh, đó chính là đẹp như tiên nữ, không xóa, một tấm cũng không nỡ xóa!

Phó Chấn Sơn nói: "Kia giữ lại về sau đi biển nghỉ phép mang theo cũng được."

Chu Tương Tương đem mũ xuống, rất biết ơn nói cảm ơn với Phó Chấn Sơn.

Phó Tranh dòm vào trong vali của cha, nhin không được hỏi một câu, "Ba, ba chỉ mua quà cho Tương Tương? Còn con thì sao?"

"Hừ, có thể quên quà của con sao." Nói, liền ném quần đùi màu sắc rực rỡ cho Phó Tranh, "Cầm đi!"

Phó Tranh: "..."

Chu Tương Tương nhìn cái quần đùi màu sắc rực rỡ, nhin không được, bật cười khúc khích.

Mặt Phó Tranh xanh xao, "Cha ruột của con, cha là đặc biệt đi dạo ở cửa hàng đồ tắm à? Vừa một cái mũ đi biển vừa một cái quần đùi đi biển."

"Ha ha, cái óc heo này của con rốt cuộc có thể tốt lên được một lần."

"..."

Phó Chấn Sơn giữu cột con trai mình không chút khách khí, mang theo vali đi lên lầu.

Phó Tranh tỏ ý hết sức tổn thương, nhìn Chu Tương Tương, nhỏ giọng nói: "Vợ ời, ba anh lại mắng anh."

Chu Tương Tương che miệng trộm cười, "Anh muốn thế nào?"

Phó Tranh ngồi lại gần cô, hướng mặt tới, "Hôn anh đi, hôn anh xong liền... Ui da đau!"

Phó Tranh còn chưa có nói xong, cánh tay đã bị Chu Tương Tương vịn một cái, đau đến mức anh kêu một tiếng.

Chu Tương Tương liếc nhìn anh cười, đề giọng nói: "Phó Tranh, anh là sắc đảm bao thiên*, anh không sợ bị chú Phó bắt được, nhưng em thì sợ."

(Sắc đảm bao thiên : chỉ một người háo sắc, vô cùng dâm dục thèm khát sắc đẹp của người khác.)

Phó Tranh nhích lại gần Chu Tương Tương, nhỏ giọng nói: "Tương Tương, em xem, em có mũ cối, anh cũng có quần đùi đi biển, nếu không thì nghỉ hè chúng ta đi biển một chuyến?"

Chu Tương Tương lắc đầu, "Không được, em phải ôn tập, anh cũng phải ôn tập, thừa dịp nghỉ hè hai tháng đem kiến thức kém trước đây nắm vững, học kỳ sau lên lớp mười hai, học tập phải càng nắm chắc."

"Ôi, nói cũng phải." Phó Tranh xì hơi nói.

Chu Tương Tương thấy vẻ mặt mắt húng của Phó Tranh, cười nói: "Anh phải cố gắng thật tốt, chờ anh thi lên đại học, tốt nghiệp cấp ba nghỉ hè, chúng ta cùng nhau đi biển chơi."

Phó Tranh nghe nói, con mắt phút chốc sáng lên, "Thật?"

"Thật, chờ tốt nghiệp, chúng ta muốn chơi thể nào thì chơi thể đó, không có học tập áp lực, cũng không có ai quản chúng ta."

Phó Tranh nhìn cô, khoe miệng treo nụ cười, "Muốn chơi thể nào thì chơi thể đó? Tương Tương, em xác định?"

"Đúng vậy." Chu Tương Tương hoàn toàn không hiểu lời Phó Tranh nói là có ý gì, cô nghĩ là tận tình buông lỏng.

Bất quá, bên trong đầu óc người nào đó tất nhiên không hề thuận khiết như vậy.

Muốn chơi thể nào, thì chơi thể đó nha --

Chao ôi, thật là mong tới tốt nghiệp quá đi.

...

Hai giờ sáng, Phó Chấn Sơn từ trong phòng đi ra, đang chuẩn bị xuống lầu uống nước, kết quả ánh mắt đảo qua, phát hiện đèn trong phòng con trai vẫn còn sáng, nghĩ thầm tiểu tử này khăng định lại đang thức khuya chơi game, nhướn mày, quay đầu đi tới gõ cửa.

Phó Tranh đang làm đề Tiếng Anh, nghe tiếng gõ cửa, ngẩn người một chút. Không thể nào là Tương Tương, ừm, khăng định là cha của anh.

Anh đứng lên, đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Phó Chấn Sơn trực tiếp cho Phó Tranh ăn chửi, "Cái tên tiểu tử vô liêm sỉ này, bây giờ là mấy giờ rồi, còn chưa ngủ! Có tin ngày mai ba ngắt mạng hay không!"

"... Con nói ba, rốt cuộc ba có phải là ba ruột không? Tốt xấu gì ba cũng phải hỏi con một chút, rốt cuộc con đang làm gì bên trong?"

Trước đây chơi game bị chửi, hiện tại học tập cũng bị chửi.

Quá đáng.

"Hơn nửa đêm không ngủ, không phải chơi game, chẳng lẽ còn đang học bài hay sao?!"

"Chúc mừng ba trả lời đúng rồi!"

"..." Phó Chấn Sơn nhíu mày, nhìn chằm chằm con trai quan sát từ trên xuống dưới vài lần, căn bản không tin!

Trực tiếp đẩy Phó Tranh ra, đi vào trong phòng. Ông ngược lại muốn nhìn một chút!

Kết quả đi đến trước bàn học, phát hiện trên mặt bàn bày tập sách Tiếng Anh, bên cạnh còn có một quyển từ điển, các từ đơn Tiếng Anh dày đặc được dùng bút đỏ ghi chú lại giải thích bằng Tiếng Trung, nét bút còn rất mới, vừa nhìn chính là mới vừa viết lên.

Phó Chấn Sơn kinh ngạc đến nổi há to miệng, theo bản năng giơ tay lên sờ trán Phó Tranh, "Tiểu tử này, không có bệnh đó chứ?"

Phó Tranh nhú mày, "Ba, ba có ý gì? Con học bài ba nhìn không nổi đúng không? Vậy được, con không học nữa, về sau đàn độn như thế nào thì vẫn đàn độn như thế đó đi."

Bộ dạng anh cà lơ phất phơ chọc cho Phó Chấn Sơn giận đến muốn đánh anh, hừ nặng một tiếng, "Tiểu tử này, coi như con vẫn chưa hoàn toàn bị phá hủy triệt để! Còn biết tỉnh ngộ học tập! Bất quá, đọc sách cũng không cần liều mạng đọc như vậy, tìm biện pháp, thừa dịp Tương Tương còn đang ở nhà chúng ta, con có cái gì không hiểu, hỏi con bé, mấy ngày nữa con bé đi, con muốn tìm người dạy con cũng không được."

Phó Tranh sững sờ, "Đi? Em ấy mấy ngày nữa phải đi sao?"

"Ừ, ba con bé gọi điện thoại đến, nói rằng thứ tư sẽ đón con bé về nhà."

Cả người Phó Tranh đều cứng đờ.

Mấy ngày nay ở cùng một chỗ với Chu Tương Tương rất vui vẻ, cho nên anh quên mất, Chu Tương Tương chỉ là tạm thời ở nhờ nhà anh, chờ cha mẹ của cô về nước, cô phải về nhà.

Tức khắc Phó Tranh vô cùng buồn bực. Ở trường học phải làm bộ coi như không quen biết, về sau lại không thể ở nhà gặp mặt, vậy

sống thế nào.

Phó Chấn Sơn vỗ vỗ vai Phó Tranh, "Chăm chỉ học tập là chuyện tốt, nhưng đừng ngủ quá trể, cẩn thận chú ý sức khỏe, biết rõ chưa?"

Tuy rằng bình thường Phó Chấn Sơn ngoài miệng luôn oán giận con trai mình, nhưng trong lòng kỳ thật rất thích đứa con này, chỉ là có chút ương bướng, khiến ông cũng không chịu thua kém.

Thấy con trai giác ngộ học tập, trong lòng vẫn là cảm thấy bội phần vui mừng.

Phó Tranh học đến hơn ba giờ sáng, thực sự mệt mỏi chịu không nổi, người trực tiếp nằm sấp trên bàn ngủ.

Trong giấc mơ, anh mơ thấy mình thi đậu Thanh Hoa, được hiệu trưởng mời lên khuyến khích các học đệ học muội khóa tiếp theo.

Lần đầu tiên trong đời, có một cảm giác tự hào không thể nói ra.

Ngay sau đó bạn học hỏi anh làm thế nào mà từ học tra lại có thể trở thành học bá, anh đặc biệt kiêu ngạo mà nói câu: Bởi vì vợ tôi vô cùng ưu tú, tôi làm người nhà, không thể kéo chân cô ấy lại được.

...

Sau đó, anh ở trên đài đồng dạng đọc diễn thuyết -- về sau lớp mười hai chiến đấu hăng hái thế nào, các học sinh bên dưới nghe anh nói mà nhiệt huyết sôi trào, trong nháy mắt diễn thuyết kết thúc, toàn bộ người gồng sức vỗ tay nhiệt liệt.

Phó Tranh vô cùng kiêu ngạo mà ngửa đầu đi xuống đài chủ tịch, kết quả vui quá hóa buồn, hụt chân, cả người từ trên đài chủ tịch ngã xuống thành tư thế chó ăn cứt --

Phó Tranh giật mình tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Mẹ nó! Nằm mơ thôi mà cũng không để cho anh sống yên nữa! Đến cuối cùng vậy mà để cho anh ngã như thế, là đang cười nhạo anh đang cười nhạo anh đang cười nhạo anh đúng không?!!!!

Không có ánh sáng và tiếng vỗ tay, Phó Tranh nhìn sách luyện tập trước mắt sai n lỗi.

Mẹ kiếp, đây mới là hiện thực!

Anh cầm bút lên, vùi đầu tiếp tục học...

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 35 □: Đưa Em Lên Núi Ngắm Sao

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Buổi tối Phó Tranh đọc sách đến gần năm giờ, thật sự nhin không được nữa mới lên giường đi ngủ, ngủ chưa được hai tiếng, đội trường gọi điện thoại đến cho anh.

"Phó Tranh, mười giờ sáng bắt đầu phong bế tập huấn, đừng có quên."

Phó Tranh nhú mày, bực bội 'Vâng' một tiếng.

Trùm đầu lại ngủ thêm một chút, đầu tóc rối bời uể oải rời khỏi giường.

Lúc 7 giờ 30 phút, dì Dung lên lầu kêu Chu Tương Tương ăn cơm.

Cuối tuần Chu Tương Tương dậy hơi trễ một chút, gần 7 giờ 20 phút mới dậy, nghe thấy dì Dung gõ cửa, vội vàng đáp lại, "Dì Dung, con lập tức xuống ngay."

"Chao ôi, có nấu cháo sữa dừa mà con thích ăn đó."

Chu Tương Tương đơn giản rửa mặt một cái, tùy tiện cột cái đuôi ngựa rồi đi xuống lầu.

Lúc đến phòng ăn, Phó Tranh và chú Phó đều ngồi ở trước bàn ăn.

Phó Chấn Sơn vội vàng vẫy tay với Chu Tương Tương, "Tương Tương, mau tới đây ngồi."

Chu Tương Tương gật đầu, ánh mắt rơi trên người Phó Tranh.

Trên bàn để một quyển sách, vừa ăn điểm tâm vừa nghiêm túc xem.

"..."

Mắt Chu Tương Tương giật giật, anh trai này, cũng quá nghiêm túc thì phải?

Chu Tương Tương đi tới, kéo ghế ra ngồi xuống, Phó Chấn Sơn chỉ chỉ Phó Tranh đang nghiêm túc đọc sách, nhỏ giọng nói với Chu Tương Tương: "Tiểu tử này, giống như là trúng tà vậy, ngày hôm qua hơn nửa đêm còn mở đèn học bài, sáng sớm hôm nay, còn nghe nó lảm nhảm học thuộc Tiếng Anh, nói thật, Tiếng Anh của tiểu tử này quá nát, nhảm đi nhảm lại vẫn không nhớ được kĩ. Bất quá, tinh thần này của nó rất đáng để khen ngợi --"

Phó Chấn Sơn nói, lại lắc lắc đầu, "Đúng là gặp quỷ."

Cái người từ nhỏ không thèm đọc sách, đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy, thật sự có chút dọa người.

Chu Tương Tương cong môi cười, nói: "Chú Phó, thích đọc sách là chuyện tốt mà."

"Phải phải, cũng không biết tiểu tử này có thể kiên trì được bao lâu, có lẽ chỉ được ba phút." Phó Chấn Sơn đối với con trai chính mình thật không dám ôm hy vọng!

Chu Tương Tương cúi đầu cười, không nói gì.

Cháo sữa dừa vừa để nấu lại vừa mát, Chu Tương Tương đang ăn, đột nhiên Phó Tranh đẩy sách đến trước mặt cô, "Từ đơn này có nghĩa là gì?"

"..."

Anh trai Phó hình như có chút điên cuồng yêu học tập.

Cơm nước xong, dì Dung ở phòng bếp rửa chén, chú Phó đi công ty.

Phó Tranh lặng lẽ kéo tay Chu Tương Tương, nhỏ giọng nói: "Lên lầu với anh."

Chu Tương Tương bị Phó Tranh kéo trở về phòng, cửa vừa đóng lại, liền đem người nhấn lên trên cửa, cúi đầu hôn xuống.

Chu Tương Tương vội vàng che miệng lại, đôi mắt nhìn chằm chằm anh, "Đã nói là thi có tiến bộ mới được hôn em mà."

Phó Tranh hôn vào khoảng không, môi dán lên trên mu bàn tay của Chu Tương Tương.

Một câu nói của Chu Tương Tương, làm cho anh có chút bối rối.

Anh hơi lui ra, mặt tràn đầy lên án lại ủy khuất nhìn Chu Tương Tương, "Vợ, em không biết là em đối xử với anh như vậy là rất tàn nhẫn à?"

Anh nhẹ nhàng kéo ngón tay của Chu Tương Tương, mang theo vài phần cầu xin, đáng thương nói: "Coi như tối hôm qua anh có gắng đọc sách, để cho anh hôn em một cái đi, chỉ hôn một cái thôi, mấy ngày rồi anh chưa được hôn em... Vợ à, có được không?"

Chu Tương Tương cười nhìn anh một cái, tiện tay cầm sách giáo khoa Tiếng anh trong tay anh lên, "Anh học tới đâu rồi?"

Phó Tranh ngẩn ra, "Unit 3, làm sao vậy?"

Chu Tương Tương cầm sách giáo khoa đi đến bên giường ngồi xuống, nói: "Em đọc một đoạn, nếu như anh dịch được, thì để cho anh hôn một cái."

"Hả? Ách... Anh mới vừa học..."

"Chú Phó nói anh thức đêm học, hẳn là có một chút hiệu suất đi."

Phó Tranh đứng ở bên giường, gãi gãi đầu, "Chao ôi, được rồi, vậy em đừng hỏi khó quá."

Chu Tương Tương lật đến bài văn ở trang đầu tiên, chiếu theo trong đó đọc một đoạn.

Mới vừa mở miệng, Phó Tranh liền kêu lên, "Chờ... Chờ một chút... Em đọc chậm một chút, nhanh như vậy anh nghe không hiểu."

Chu Tương Tương thả chậm tốc độ đọc. Vừa mới bắt đầu không thể yêu cầu anh quá đáng.

Nào biết đã thả chậm tốc độ rồi, Phó Tranh vẫn nói, "Chậm một chút chậm một chút, một từ anh đều nghe không hiểu."

"..."

Chu Tương Tương bắt đầu nhìn anh, "Phó Tranh, thi nghe Tiếng Anh vào trường đại học không có đọc chậm như vậy đâu."

Phó Tranh đột nhiên có chút cảm giác thất bại, "Ôi, anh biết mà, không phải do anh vừa mới bắt đầu sao, thật sự nghe không hiểu."

Chu Tương Tương đưa sách cho anh, "Vậy anh tiếp tục học đi, lát nữa em lại hỏi anh."

Phó Tranh hơi giật mình, nhìn Chu Tương Tương, "Vậy anh... Còn có thể hôn em không?"

"Không thể."

"Vợ à --"

Chu Tương Tương nhìn bộ dạng đáng thương của Phó Tranh, nhìn không được cười, từ trên giường đứng lên, vỗ vỗ bả vai anh, "Bạn học Phó Tranh, cách mạng còn chưa thành công, đồng chí vẫn cần phải cố gắng. Khi nào anh có thể hiểu em đang đọc cái gì, mà còn dịch ra được, em liền cho anh hôn."

Phó Tranh học máu, "Chu Tương Tương, thật sự, em quá ác! Chưa thấy người vợ nào nhẫn tâm như em!"

"Không phải là em đang cho anh chút động lực sao?" Chu Tương Tương cười vui vẻ, đột nhiên cô cảm thấy bộ dạng mong chờ lại ủy khuất này của Phó Tranh, như đứa bé, vô cùng đáng yêu nha.

"Được rồi, ngày mai anh không về thật hả?" Chu Tương Tương nhớ đến anh sắp phải đi tập huấn.

Phó Tranh chau mày, "Em muốn anh về sao?"

"... Không phải, em chỉ muốn nói, nếu như anh không về, ngày mai em sẽ đi chơi với bạn."

Phó Tranh sững sờ, "Đi đâu?"

"Đi với Hoan Hoan, buổi trưa đi ăn lẩu, xế chiều đi công viên nước."

"Tốt, em sắp xếp sinh nhật rất phong phú, được rồi, em đi chơi vui vẻ, trở về tặng quà cho em."

Chu Tương Tương nghe anh nói như vậy, thì biết là anh thật sự không về được, trong lòng có hơi mất mát, gật gật đầu, "Vâng, vậy em đi ra ngoài trước."

Cô xoay người, cúi thấp đầu đi ra ngoài.

Cho dù cái gì cũng không nói, nhưng bóng lưng gầy yếu kia, nhìn thế nào cũng thấy đáng thương.

Khóe miệng Phó Tranh cong lên. Cái cô bé ngốc này, lúc nào mới có thể thành thật một chút hả, rõ ràng rất luyện tiếc anh mà!

Bất quá, nhìn thấy Chu Tương Tương để ý đến anh như vậy, trong lòng Phó Tranh rất vui mừng.

Phó Tranh đi theo đội tập huấn, vừa đến thời gian nghỉ ngơi, thì ngồi trên đất, nhét tai nghe vào trong lỗ tai.

Lục Quýnh cho rằng anh đang nghe nhạc, đi sang ngồi, lấy một cái tai nghe từ trên tai Phó Tranh ra, "Nghe cái gì vậy."

Vừa hỏi vừa nhét tai nghe vào lỗ tai.

Mới vừa nghe được hai câu, con mắt liền trừng lớn, "Mẹ nó F*ck, ca, anh đang nghe Tiếng Anh???"

Phó Tranh trừng mắt nhìn cậu, "Cái tên đầu chó này! Cậu có bệnh đúng không?!"

Mắng, đem tai nghe đoạt lại, một lần nữa nhét vào trong lỗ tai.

Lục Quýnh: "Trời ơi mẹ nó, lần này anh thật sự quyết tâm rồi!"

Nói nhảm!

Nửa đêm 11 giờ 55 phút, Phó Tranh nằm trên giường, soạn tin nhắn chúc mừng sinh nhật Chu Tương Tương, xong rồi lặng lẽ chờ đến 12 giờ, anh muốn là người đầu tiên gửi chúc mừng sinh nhật vợ.

Có mấy nam sinh trong phòng ngủ đang nói mấy tiết mục đòi truy, cười hi hi ha ha.

Lục Quýnh thấy màn hình điện thoại di động trên giường Phó Tranh vẫn sáng, chống người lên, nhìn Phó Tranh hỏi: "Đúng rồi, ca, hỏi anh chuyện này."

Mắt Phó Tranh nhìn chằm chằm thời gian, nhàn nhạt 'Ừ' một tiếng.

Lục Quýnh hỏi: "Anh với nữ thần Tương Tương phát triển tới bước nào rồi? Đã tới cái kia chưa?"

Phó Tranh hí mắt, đột nhiên lấy cái gối đập lên người Lục Quýnh, "Cái tên đầu chó này, đầu óc cậu có thể sạch sẽ tí được

không?! Đầu óc không đúng đắn, thảo nào mỗi lần thi đều đứng nhất từ dưới đếm lên!"

Lục Quýnh: "... Ai... Ai tới đỡ tôi lên đi, tim lão tử đau quá! Bị miệt thị bởi đại vương đứng thứ hai toàn trường từ dưới đếm lên, mẹ, lực sát thương thật mạnh!"

Phó Tranh bị chọc cười, kẻ dở hơi này!

Vừa đúng 00:00, Phó Tranh lập tức gửi tin nhắn đi.

Chu Tương Tương đang làm bài, điện thoại di động để trên bàn rung lên.

Cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn qua, thấy là tin nhắn Phó Tranh gửi tới, lập tức cầm di động lên.

Mở ra tin nhắn, là đoạn tin nhắn dài nhất mà Phó Tranh từng gửi.

"Vợ à, là anh, chồng yêu của em. Trước tiên muốn nói với em một tiếng xin lỗi, sinh nhật mười bảy tuổi của em, anh không thể ở bên cạnh em, nhưng anh bảo đảm, trừ lần này, về sau mỗi sinh nhật của em anh đều sẽ ở cạnh em, mười tám tuổi, hai mươi tuổi, ba mươi tuổi, năm mươi tuổi, tám mươi tuổi.

Vợ à, có thể em không biết anh thích em nhiều như thế nào, thấy em cười liền vui vẻ, thấy em khóc liền đau lòng, thấy em bị thương, anh hận không thể chịu đựng thay em.

Kỳ thật anh cũng không biết tại sao lại thích em đến thế, đã có thể là thích, anh một lòng, không biết bắt đầu từ lúc nào, thì bị em chiếm đầy, mỗi góc đều là em. Thật ra trước đây anh rất ghét con

gái, lúc em vừa mới tới nhà anh, anh còn đặc biệt muốn bắt nạt em, muốn đuổi em đi.

Em còn nhớ lần đầu tiên ăn sáng ở nhà anh không? Ba anh nói, chỉ cần anh thi được trên một trăm hạng thì thỏa mãn anh một nguyện vọng, anh khi đó đồng dạc vỗ ngực bảo đảm, em cười tủm tỉm gấp bánh bao cho anh, nắm quả đuối nhỏ nói với anh -- ca, cố gắng lên. Nói thật, đời này anh chưa thấy qua cô gái nào ngọt như em, ngọt đến tận tâm khảm của anh. Có lẽ lúc đó đã rơi vào ma trảo của em rồi.

Lần trước ở trên mạng anh thấy một câu nói, hình như nói là, khi bạn thật sự thích một người, vì cô ấy, sẽ cố gắng làm cho mình trở nên ưu tú. Anh cảm thấy rất có lý, Tương Tương, thật sự, anh vô cùng hy vọng về sau khi em dẫn anh ra ngoài, có thể vô cùng kiêu ngạo mà nói một câu, đây là người đàn ông của tôi, tốt nghiệp trường gì, làm việc ở đâu, tiền lương hàng năm là bao nhiêu. Anh rất sợ bản thân sẽ làm cho em mất mặt, rất sợ người khác ở sau lưng nói, Chu Tương Tương, bản thân rất ưu tú, chỉ là ánh mắt chọn đàn ông không được tốt lắm, học tập cực kỳ kém cỏi, ngay cả đại học còn thi không nổi, một bó tuổi vẫn còn ở nhà chờ người nuôi. Thật sự, anh rất sợ bản thân sẽ cản trở em, sợ tương lai chính mình không có bản lĩnh để nuôi em.

Chao ôi, hôm nay anh mẹ nó nói hơi hiền, vợ à em cũng đừng ghét bỏ anh. Anh chính là muốn nói, anh thực sự rất thích rất thích em, thích em nên vì em mà nguyện ý nỗ lực thay đổi cuộc đời mình. Hiện tại anh, thực sự cả người đều tràn đầy nhiệt tình, nói không biết xấu hổ, anh cảm thấy chính mình có thể thi đậu Thanh Hoa ha ha ha ha ha! Chao ôi, nghiêm túc một chút, đừng cười, cười cũng chỉ có thể cười ở trong lòng, không cho cười nhạo ở trước mặt anh!

Lòng tự trọng của anh rất cao, em cười nhạo anh, anh sẽ khi dễ em. Là cái loại khi dễ đó, em hiểu được mà.

Mẹ ơi, không cần thận viết nhiều như vậy, xem ra anh rất có tiềm chất như anh họ nha. Nói tóm lại, vợ, anh yêu em, cả đời đều yêu em. Cuối cùng, sinh nhật vui vẻ tiểu khả ái của anh."

Chu Tương Tương đọc từng chữ từng chữ, viền mắt đã ươn ướt.

Cô thật sự không nghĩ tới Phó Tranh lại nghĩ nhiều như vậy, sợ cản trở cô, sợ bởi vì anh mà hại cô bị người ta cười nhạo, sợ không có bản lĩnh nuôi cô.

Đọc đến những dòng sau, câu 'Lòng tự trọng của anh rất cao', lại nhin không được cười lên.

Cô sắp khóc, bỗng dưng thấy một câu nói ngốc nghếch như vậy, trong nháy mắt nước mắt được nín lại.

Tươi cười ở khóe miệng của Chu Tương Tương không ngừng, bấm điện thoại di động gửi tin nhắn cho Phó Tranh.

-- "Phó Tranh, anh thực sự nói rất nhiều đó, là người con trai nói nhiều nhất mà em từng gặp."

Không phải đều nói hot boy rất cao lãnh rất khốc huyễn sao? Tại sao vị hot boy nhà cô lại ngốc nghếch như vậy?. Thật ngốc quá đi.

Ở đầu bên kia điện thoại Phó Tranh căng thẳng chờ Chu Tương Tương hồi âm, chờ nửa ngày, cuối cùng di động cũng rung lên.

Anh vội vàng mở di động lên, thì nhìn thấy Chu Tương Tương chê anh nói nhiều.

Anh gãi đầu, ấn bàn phím, "Chao ôi, anh cũng cảm thấy anh nói rất nhiều, nhưng mà, không cho phép em ghét bỏ anh!"

Tin nhắn vừa gửi đi đồng thời, Chu Tương Tương lại gửi thêm một tin nhắn.

Lần này rất nghiêm túc, từng chữ từng chữ viết: Phó Tranh, em cũng yêu anh, muốn cùng anh bách niên giai lão.

Phó Tranh nhìn chữ trên màn hình, từng chữ giống như một điều thuốc nở rộ trong lòng anh.

Bùm bùm, hình như anh nghe thấy tiếng hạnh phúc nở hoa.

Trong bóng tối, Phó Tranh cong môi, cười vô cùng hạnh phúc.

~

Tối hôm qua Chu Tương Tương rất vui, vui đến nỗi không ngủ được, mới rạng sáng ngày hôm sau đã dậy.

Chú Phó đi làm, dì Dung đang quét dọn vệ sinh, Chu Tương Tương ăn sáng xong thì lên lầu học bài, gần 10 giờ bắt đầu dọn dẹp thay quần áo, hẹn Hoan Hoan 11 giờ gặp mặt.

Dì Dung thấy cô muốn ra cửa, hỏi: "Ô, Tương Tương con muốn đi ra ngoài sao?"

Chu Tương Tương cười gật đầu, "Vâng ạ, dì Dung, con hẹn bạn ăn cơm."

Sinh nhật Chu Tương Tương cũng không có nói cho chú Phó, sợ phiền toái người ta.

Dì Dung 'Chao ôi' một tiếng, "Vậy khi nào thì về?"

"Có thể là buổi tối ạ."

"Được rồi, vậy con phải chú ý an toàn, học tập áp lực, thỉnh thoảng thả lỏng một chút cũng tốt."

Chu Tương Tương cười cười, từ trong nhà đi ra.

Chu Tương Tương hẹn gặp mặt Hạ Hoan Hoan ở quảng trường thời đại.

Đến nơi, vừa đúng 10 giờ 50 phút, Chu Tương Tương ngồi chờ ở ghế đá ven đường.

Đợi tới 11 giờ 20 phút, cũng không thấy Hạ Hoan Hoan xuất hiện.

Chu Tương Tương gọi điện thoại cho Hạ Hoan Hoan, "Hoan Hoan, cậu đi tới đâu rồi? Tối đã đến."

Hạ Hoan Hoan nói: "Ôi, ngại quá Tương Tương, có thể tối không đến được, nhà tớ có chút việc đi không được."

"Hả?"

"Tương Tương, cậu đừng giận tớ nha, đợi ngày mai đến trường học, tớ bù cho cậu sau."

"Không... Không cần, không có việc gì, Hoan Hoan, cậu làm việc của cậu đi, tự tớ đi dạo là được rồi."

"Thật xin lỗi, Tương Tương."

...

Cúp điện thoại, Chu Tương Tương ngồi ở trên ghế ngẩn người, ánh mắt mờ mịt nhìn dưới mặt đất.

Vừa rồi tâm tình rất tốt, nhưng lúc này vẫn cảm thấy có chút thất vọng.

Sinh nhật của cô, ba mẹ không ở đây, bạn trai không ở đây, bạn tốt cũng không có ở đây.

Cô lấy điện thoại di động ra, mở tin nhắn tối hôm qua Phó Tranh gửi tới ra xem, xem một chút, trên mặt cuối cùng mới có nụ cười.

Tâm tình tốt hơn chút ít, Chu Tương Tương quyết định vẫn là về nhà học tập đi.

Vì vậy liền đứng lên, chuẩn bị về nhà.

Nào biết mới vừa đứng lên, trước mắt đột nhiên tối sầm, một đôi bàn tay che kín hai mắt cô.

Cô bị hù dọa ngực run lên, lập tức bên tai vang lên một giọng nói giả bộ kỳ lạ, "Đoán xem tôi là ai?"

Mùi bạc hà quen thuộc xộc vào mũi, lập tức Chu Tương Tương toét miệng cười, kéo bàn tay đang che phủ đôi mắt xuống, quay đầu lại, quả nhiên thấy Phó Tranh đứng ở sau lưng cô.

Cực kỳ vui vẻ, theo bản năng ôm lấy cánh tay anh, "Tại sao anh lại trở về?!"

"Nói giỡn sao, sinh nhật của vợ anh, anh có trốn cũng phải trốn về."

"Nhưng anh về sớm như vậy, không có vấn đề gì chứ?"

"Không sao. Sinh nhật em mà anh không về thì mới có vấn đề, như vậy không phải là đối xử với vợ không tốt sao."

Phó Tranh thuận tay ôm vai Chu Tương Tương, vừa nói vừa đi về phía siêu thị.

"Chúng ta đi đâu vậy?"

"Mua đồ."

"Mua cái gì?"

"Em đoán xem."

"..."

Phó Tranh dẫn Chu Tương Tương vào siêu thị, trực tiếp đi đến nơi chuyên bán đồ trang bị ngoài trời.

Chu Tương Tương ngần ngừ, "Chúng ta... Muốn mua cái gì vậy?"

"Mua lều trại, nghe nói tối hôm nay có sao băng, anh dẫn em lên núi ngắm sao."

Chu Tương Tương: "..."

"Sao vậy? Không thích à?" Phó Tranh thấy Chu Tương Tương nửa ngày không lên tiếng.

Chu Tương Tương vội vàng lắc đầu, hốc mắt đột nhiên đỏ lên, "Thích, rất thích."

Cô nhìn anh, nhin không được nói: "Phó Tranh, tại sao anh lại tốt với em như vậy."

Mấy năm nay, cha mẹ gấp rút làm ăn, đã lâu không đón sinh nhật với cô, năm nay Hoan Hoan cũng có việc không thể đi với cô. Cô còn định tự về nhà đợi, nhưng Phó Tranh đột nhiên trở về, còn muốn dẫn cô đi dã ngoại, đi xem sao băng.

Có bao nhiêu lãng mạn.

Chu Tương Tương rất cảm động.

Phó Tranh xoa đầu cô, ôn nhu nói: "Em là vợ của anh, anh không tốt với em thì tốt với ai."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 36 □: Vợ Anh Chỗ Nào Cũng Xinh Đẹp Hết

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Cả hai mua một loạt đồ dùng cắm trại, cuối cùng lúc đang mua túi ngủ, Chu Tương Tương và Phó Tranh xảy ra ý kiến bất đồng.

Phó Tranh muốn mua cái lớn, để hai người có thể ngủ vừa đủ.

Chu Tương Tương sống chết không chịu, nhất định mua nhỏ, không chịu ngủ chung với Phó Tranh.

Tranh chấp cả buổi, đương nhiên cuối cùng vẫn là Phó Tranh thua trận, vô cùng tủi thân, "Ngủ chung thì sao chứ, anh cũng không làm gì em."

Chu Tương Tương trừng anh, "Anh còn nói!"

Phó Tranh bị Chu Tương Tương trợn mắt, lập tức giơ hai tay đầu hàng, "Được được được, không nói không nói! Em nói thế nào thì chính là thế đó!"

Lúc này Chu Tương Tương mới vui vẻ, hỏi Phó Tranh, "Chúng ta có nên mua thêm hai cái đèn pin không, trên núi hẳn là sẽ không có đèn đúng không?."

Phó Tranh 'Chao ôi' một tiếng, "Em không nói thiếu chút nữa anh quên mất."

Phó Tranh đi đến quầy lấy hai cái đèn pin xách tay, sau đó cẩn thận kiểm tra lại đồ dùng một chút, xác định không còn thiếu gì mới đẩy xe đi về quầy tính tiền.

Đồ dùng cắm trại đã chuẩn bị tốt, Chu Tương Tương đói bụng, kéo Phó Tranh lại nhỏ giọng nói: "Phó Tranh, chúng ta đi ăn cái gì đó đi? Em có hơi đói."

"Ừ", lập tức đi ngay, để anh mang mấy cái này vào trong xe trước đã."

Phó Tranh lái xe đến, đậu ở dưới tầng hầm để xe của siêu thị.

Phó Tranh đã tròn mười tám, đầu năm nay vừa lấy được bằng lái.

Cất đồ xong, Phó Tranh mới chở Chu Tương Tương đi ăn cơm.

Chu Tương Tương muốn ăn lẩu, cái gì Phó Tranh cũng đều nghe theo cô, chở cô đi.

Hai người vào một gian phòng, rất yên tĩnh.

Cả một bữa cơm, hầu như toàn bộ đều là Chu Tương Tương ăn, Phó Tranh chịu trách nhiệm nhúng nóng đồ ăn cho cô.

Chu Tương Tương rất thích ăn chua cay, ăn một lần thì không dừng lại được, Phó Tranh trêu ghẹo cô nói: "Trước kia anh còn tưởng rằng em không thể ăn nhiều, lần trước để cho em ăn hai cái

bánh bao, thêm một ngụm cũng không chịu ăn, hóa ra không phải là không thể ăn nhiều, mà là Chu Tương Tương kén ăn a."

Trong miệng Chu Tương Tương nhai nuốt đồ ăn, lẩm bẩm nói: "Đúng vậy, cho nên bạn học Phó Tranh cần cố gắng hơn, em cũng không có dễ nuôi đâu."

Phó Tranh lập tức ngồi thẳng lại, đưa tay chào theo tư thế quân đội, "Tuân lệnh, vợ đại nhân! Anh nhất định cố gắng thật tốt, tương lai kiếm thật nhiều tiền, bảo đảm nuôi em đến trắng trẻo mập mạp!"

"Đi ra chỗ khác, ai thèm béo!" Chu Tương Tương thở phì phì đẩy Phó Tranh một cái.

Phó Tranh tươi cười, xoa đầu Chu Tương Tương, "Chao ôi, tiểu Tương Tương nhà chúng ta, tại sao em lại đáng yêu như thế, làm anh yêu muốn chết."

Chu Tương Tương ngẩng đầu, nhét vào trong miệng anh mấy miếng thịt, cười, "Anh nói ít một chút, em chưa gặp cậu con trai nào nói nhiều như anh hết."

Phó Tranh nhai miếng thịt, thở dài, "Anh thật đáng thương, bây giờ đã bị ghét bỏ, về sau có con, có phải địa vị trong nhà của anh là thấp nhất không?"

Chu Tương Tương bật cười khúc khích, "Anh cũng biết tự hiểu lấy mình nhỉ."

Từ khoe mắt đến chân mày của Phó Tranh đều là ý cười, nói: "Không sao, dù sao thì vợ và con là quan trọng nhất, anh tự giác xếp hàng cuối cùng."

Chu Tương Tương cong môi, tiếng cười phát ra từ đáy lòng.

Được ai đó thích là có cảm giác gì? Có lẽ chính là như vậy, mỗi một ánh mắt anh nhìn cô, từng chữ trong mỗi câu nói, mỗi một việc, đều làm cho tim cô cảm giác được hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi trong ngực như muốn rục rở nở hoa.

Lần đầu tiên trong đời Chu Tương Tương muốn kết hôn.

Cơm nước xong đi ra, đã hơn hai giờ chiều.

"Bây giờ chúng ta đi siêu thị mua ít đồ ăn và nước, mua xong thì lái xe từ từ đến núi. Đúng rồi, bữa tối cũng phải chuẩn bị, em muốn ăn cái gì?"

Chu Tương Tương suy nghĩ một chút, "Em nhớ bên này có một cửa hàng bánh ngọt, chúng ta mua bánh ngọt, thuận tiện mang theo."

"Được, tất cả đều nghe theo sắp xếp của vợ đại nhân!"

Chu Tương Tương bị chọc cười, "Phó Tranh, anh lắm nhảm muốn chết."

Hai người nắm tay nhau đi siêu thị, Chu Tương Tương thích ăn thạch hoa quả nên mua rất nhiều, còn mua thêm một ít kẹo, còn có mơ nhẵn*, còn mua một hộp bánh quy bơ, nước khoáng, sữa AD canxi*...

(Mơ nhẵn:

Sữa AD canxi:

Lúc Chu Tương Tương bỏ sữa AD canxi vào xe đẩy, Phó Tranh nhìn không được cười, "Chu Tương Tương, em mấy tuổi rồi mà còn uống sữa canxi?"

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn anh, "Em thích uống, được không?"

"Được! Tại sao lại không được, anh nào dám nói là không được."

"Vậy mà anh còn nói." Chu Tương Tương liếc anh một cái, cảm thấy không đủ nghiêm túc, lại làm ra vẻ thêm nghiêm túc.

Phó Tranh: "..."

Ha, tại sao đột nhiên anh lại phát hiện lá gan của tiểu nha đầu này lớn hơn, còn dám dối anh?!

Mua xong đồ, từ siêu thị đi ra, xấp xỉ hai giờ rưỡi, Chu Tương Tương bảo tới cửa hàng kia mua bánh ngọt, hai người mới tay trong tay đi về phía hầm gửi xe.

Chu Tương Tương là lần đầu tiên ngồi xe Phó Tranh lái, vừa lên xe thì ngay lập tức cài chặt dây an toàn, còn vô cùng không yên tâm hỏi câu, "Phó Tranh, anh có được không?"

Phó Tranh ngẩn ra, lập tức nghiêng đầu, khuỷu tay trái chống trên tay lái, nhướn mày cười, "Anh được không, em có muốn thử không?"

Chu Tương Tương ngẩn ra chớp mắt một cái, chờ đến lúc phản ứng lại, đột nhiên xấu hổ đỏ mặt, che miệng Phó Tranh, "Phó Tranh, anh đừng giờ trò lưu manh."

Phó Tranh cười hì hì, kéo tay Chu Tương Tương, khẽ hôn nhẹ một cái, "Anh chỉ giờ trò lưu manh với em."

Nói xong thừa dịp Chu Tương Tương không chú ý, nghiêng đầu hôn lên môi cô.

Tốc độ cực nhanh, hôn lên rồi lập tức buông ra, khóe miệng cười rục rịch.

Môi giống như bị bỏng, Chu Tương Tương trừng to mắt, "Anh... anh cái người này... dám phạm quy!"

Phó Tranh lái xe rất ổn, một đường lái về núi phía nam.

Nghe nói phía nam là nơi thích hợp nhất để ngắm sao, tỷ lệ nhìn thấy sao băng cũng rất lớn.

Trên đường đi đến núi, cũng có rất nhiều xe đi về phía này, đại khái đều đi xem sao băng.

Phó Tranh hỏi Chu Tương Tương, "Nếu nhìn thấy sao băng, em muốn ước cái gì?"

Chu Tương Tương nói: "Đã nói là điều ước, thì làm sao có thể nói cho anh biết."

"Chao ôi, nói một chút thôi, quan hệ hai chúng ta là cái gì, anh chính là chồng em đó."

"Không nói." Chu Tương Tương kiên trì, "Nói liền mất linh nghiệm."

Phó Tranh cười, "Em như này gọi là mê tín đó, anh đã nói với em rồi, đợi lát nữa chúng ta thấy sao băng, anh sẽ ước, anh muốn thi

đậu cùng một trường với Chu Tương Tương, chờ vừa đủ tuổi, ngay lập tức dẫn em ấy đi lĩnh chứng, sau đó cùng em ấy sinh thật nhiều con, một đứa, hai đứa, ba đứa, bốn đứa..."

Chu Tương Tương vừa bực mình vừa buồn cười, "Ai muốn sinh nhiều con vậy cho anh chứ, em lại không phải là heo mẹ!"

Phó Tranh nhin không được cười ha ha, cười đến nỗi ngực không ngừng lên xuống phập phồng.

Chu Tương Tương thấy anh cười thành như vậy, khóe miệng cũng tự giác cong lên.

Một đứa, hai đứa, ba đứa, bốn đứa... Chu Tương Tương nghĩ đến hình ảnh đó, thật sự có chút cảm giác nói không nên lời.

Đâu có thể sinh được nhiều con như vậy chứ?

Đến dưới chân núi phía nam, có một nơi đỗ xe riêng cho mọi người, Phó Tranh đem xe chạy qua, ngừng xe xong, mở cốp sau xe lấy ra đồ đạc đã chuẩn bị trước đó.

Xe không thể đi lên thêm nữa, chỉ có thể tự mình đi bộ lên.

Phó Tranh đeo balo đựng đầy đồ ăn vặt lên lưng, lại đi lấy lều bạt và túi ngủ, Chu Tương Tương vội vàng muốn giúp đỡ, bị anh ngăn lại, "Em đừng động vào, một mình anh có thể làm được."

"Để em giúp anh cầm một ít, lều bạt này rất nặng, anh đưa túi ngủ cho em."

"Không cần, có anh ở đây, sao có thể để cho em cầm được, anh sẽ đau lòng."

Ngay khi nói chuyện thì đã đem toàn bộ đồ đạc lấy ra, trên lưng mang ba lô, trước ngực còn đeo một túi đựng lều bạt, tay phải xách theo hai cái túi ngủ, còn chìa ra một tay dắt Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương nhìn trên người Phó Tranh đeo đầy đồ, có chút đau lòng lại cảm thấy rất hạnh phúc.

Đây là bạn trai cô, đối với cô thật tốt.

Trên đường lên núi, có không ít người xoay đầu lại nhìn, đại khái là cảm thấy một mình Phó Tranh xách rất nhiều đồ, mà hai tay Chu Tương Tương lại trống trơn.

Đang đi, nghe thấy sau lưng truyền đến giọng nói của một cô gái, "Chồng, anh nhìn người ta kìa, đối xử với vợ thật tốt, một mình khiêng nhiều đồ như vậy, anh có thể cũng giống người ta được không, cái cặp này rất nặng đó, anh có biết hay không."

"Anh cũng muốn giúp em cầm lắm chứ, nhưng anh thật sự cầm không nổi, sớm biết như vậy thì đừng có tới xem sao băng, mấy cô gái các em thật phiền phức, sao băng thì có cái gì hay mà xem, làm hại anh tối nay không thể chơi game được."

"Anh có ý gì? Trong mắt anh, chơi game còn quan trọng hơn cả em?"

Người con trai rất không kiên nhẫn, nói: "Anh cũng không có nói như vậy, không phải sau đó anh cũng theo em tới rồi sao? Em còn muốn anh phải thế nào nữa?"

"Anh --"

Giọng cô gái hơi ngừng, Chu Tương Tương nhìn không được quay đầu lại, thì thấy viền mắt cô gái kia hồng hồng, bộ dạng sắp khóc.

Nhưng bạn trai cô gái lại không an ủi mà còn ngại cô ấy phiền, "Em đừng có như vậy nữa được không? Mới nói hai câu đã khóc, em như vậy làm anh mệt chết đi được."

Chu Tương Tương nhìn bọn họ, đột nhiên trong lòng có chút đau buồn.

Nếu hai người đã ở chung một chỗ, ban đầu đều yêu nhau đúng không? Nhưng vì cái gì lại biến thành như vậy?

Phó Tranh như đoán được cái gì, theo bản năng nắm thật chặt tay của Chu Tương Tương, "Tương Tương, anh biết rõ em đang nghĩ gì, em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không như vậy, dù qua rất nhiều năm, rất nhiều rất nhiều năm, anh vẫn đối tốt với em như vậy, dù cho hai chúng ta đều già cả đi đường không nổi, anh vẫn giống như bây giờ đối với em thật tốt."

(Pheng: Cho hỏi mặt hàng giống Tranh ca còn không?)

(Đại bàng: *bốp* ngủ ngày nhiều quá nên sáng?)

Chu Tương Tương giật mình, ngẩng đầu nhìn Phó Tranh, nhìn anh nghiêm túc không gì sánh được, khóe mắt cay cay, gật đầu, nhẹ giọng nói: "Em tin tưởng anh."

Phó Tranh cương chiều xoa đầu cô, "Đi thôi, nha đầu ngốc."

Hai người tay trong tay một đường đi đến đỉnh núi.

Đỉnh núi một mảnh trống trải, tầm nhìn vô cùng tốt, đỉnh đầu không có bất kỳ chướng ngại vật nào, dường như duỗi tay ra có thể chạm lên bầu trời.

Vừa đến nơi, Chu Tương Tương vui vẻ vô cùng, thích thú chạy nhảy, kêu lên với Phó Tranh, "Phó Tranh! Ở đây thật đẹp!"

Cô chạy đến dưới một cây đại thụ, ngược đầu, mở ra hai tay, nhắm mắt lại, khoe miệng cong cong, gió thổi lướt qua cơ thể, cảm giác như mình có thể bay lên.

Phó Tranh để đồ xuống mặt đất, lấy điện thoại di động ra chụp hình Chu Tương Tương, "Đừng nhúc nhích, anh chụp cho em một tấm."

Tách một tiếng, Chu Tương Tương buông cánh tay xuống, vui vẻ chạy đến trước mặt Phó Tranh, "Cho em xem một chút, chụp lên nhìn đẹp không."

Phó Tranh cười đưa màn hình đến trước mặt cô, "Đẹp, Tương Tương nhà chúng ta trời sinh quyến rũ, làm gì cũng đẹp hết."

Chu Tương Tương vừa cúi đầu nhìn, liền bật cười khúc khích, "Động tác này trông ngốc nghếch quá đi, đẹp ở đâu chứ."

"Anh thấy đẹp mà, vợ anh dù thế nào cũng đẹp hết."

Chu Tương Tương cười đôi mắt cong cong, "Phó Tranh, anh cứ khen em như thế, em sẽ kiêu ngạo đó."

"Cứ việc kiêu ngạo, Tương Tương nhà chúng ta có tư cách để kiêu ngạo mà."

Trong lòng Chu Tương Tương ngọt ngào, kéo cánh tay Phó Tranh đi lên phía trước, "Chúng ta trước dựng lều đi, nếu không lát nữa trời tối."

Chu Tương Tương chưa từng đi dã ngoại, nên không biết dựng lều, ở lại càng gây trở ngại cho Phó Tranh chứ không giúp được gì, Phó Tranh thật vất vả vừa dựng xong một bên, Chu Tương Tương không cẩn thận lại kéo ra, huyên não làm cho Phó Tranh cũng dở khóc dở cười, "Cô vợ ngoan ngoãn của anh, trước kia tại sao anh lại không phát hiện em giỏi phá đồ như vậy. Nào nào, ngoan ngoãn qua một bên chờ, để anh làm là được."

Chu Tương Tương bấu môi, "Phó Tranh anh ghét bỏ em."

Phó Tranh cười ha ha, "Anh nào dám." Nói xong liền đi tới gần, mỗ một cái lên mặt Chu Tương Tương, "Ngoan ngoãn nào, đi bên cạnh chờ anh."

Chu Tương Tương nở nụ cười, ngoan ngoãn đi đến bên cạnh, từ trong balo lấy đồ ăn vặt ra, lấy ra một chai sữa AD canxi, cắm ống hút, ngồi chồm hồm trên mặt đất, vừa nhìn Phó Tranh, vừa cắn ống hút uống sữa.

Không có Chu Tương Tương càng giúp càng phiền, Phó Tranh rất nhanh đã dựng xong lều bạt, Chu Tương Tương thấy lều bạt đã dựng xong, vui vẻ vỗ tay, "Giỏi quá đi!"

Chu Tương Tương lớn như vậy, còn chưa ngủ lều bạt bao giờ.

Phó Tranh bật cười, "Nha đầu này, đúng là chưa từng trải việc đời."

Chu Tương Tương ngây ngô cười, vẫy tay với anh, "Anh mau qua đây nghỉ ngơi một lát đi."

Phó Tranh chau chau mày, đi sang ngồi.

Chu Tương Tương đưa hộp sữa AD canxi đến bên miệng Phó Tranh, "Anh uống một hớp đi."

Phó Tranh cười, "Chỉ có trẻ con mới uống cái này."

"Ai nói, cái này rất ngon đó, là đồ uống ngon nhất mà em từng uống."

"Chao ôi, vậy để anh nếm thử."

Nói xong, bất ngờ không kịp đề phòng hôn lên môi Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương trừng to mắt, kinh ngạc nhìn anh chăm chăm.

Phó Tranh hôn một hồi mới nhẹ nhàng buông ra, khoe miệng tươi cười, "Quả nhiên rất ngọt."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 37 □: Ngọt Như Mật

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Phó Tranh hôn trộm một cái, vô cùng đắc ý.

Hai má Chu Tương Tương ửng đỏ, trừng anh, "Phó Tranh, anh lại phạm quy."

Phó Tranh mặt dày cười, biết rõ còn cố hỏi, "Phạm quy cái gì?"

"Lần trước rõ ràng đã nói, anh dịch được đoạn Tiếng Anh mà em đọc, mới có thể... Mới có thể hôn em..."

Phó Tranh bật cười khúc khích, đột nhiên quay đầu lục lọi từ trong ba lô ra một quyển sách, "Đến đến, cô Chu, mời kiểm tra!"

Chu Tương Tương nhìn chăm chăm sách trong tay anh, đột nhiên tròn to hai mắt, "Anh... Tại sao anh lại mang sách đến?"

Phó Tranh cười, "Để hôn vợ anh."

Chu Tương Tương vừa bực mình vừa buồn cười, mở sách tùy ý đọc một đoạn, cố ý thả chậm tốc độ, Phó Tranh khẽ nhú mày, nghe vô cùng chuyên tâm.

Chu Tương Tương đọc xong một lần, ngẩng đầu hỏi Phó Tranh, "Có thể dịch được không?"

Phó Tranh lắc đầu, "Ừm, không thì em đọc từng câu một thôi?"

"..."

Vì chiều cố cho trình độ học tập của Phó Tranh, cuối cùng Chu Tương Tương xuống nước với anh, đọc một câu, để cho Phó Tranh phiên dịch một câu.

Trước kia Phó Tranh thực sự nghe không hiểu Tiếng Anh, mỗi lần giáo viên ở phía trên đọc cho nghe, anh cảm thấy như đang niệm chú, càng nghe càng phiền, nên cũng không muốn nghe.

Chu Tương Tương đọc một câu liền dừng lại, để cho anh phiên dịch, anh nghe được tỉnh tỉnh mê mê, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới miễn cưỡng phiên dịch ra được.

Chu Tương Tương đọc hết toàn bộ đoạn, mặc dù Phó Tranh phiên dịch lắt bắt, nhưng đại khái nghe hiểu ý tứ.

Chu Tương Tương khép sách lại, nhìn anh cười, "Được rồi, coi như anh vượt qua bài kiểm tra."

Phó Tranh cong khóe miệng, đôi mắt sáng lên, ghé đầu lại gần, cợt nhả hỏi: "Vậy có cho anh hôn không?"

Hai người đã ngồi rất gần, Phó Tranh đưa mặt lại gần thêm chút, môi có thể dán lên môi Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương thấy anh giả bộ, liếc mắt cười, "Vậy em nói không được không?"

Khóe miệng Phó Tranh càng ngày càng cong, thấp giọng nói:
"Phản đối không có hiệu quả."

Nói, liền đưa tay giữ lại ót Chu Tương Tương, hôn lên đôi môi mềm mại.

Hai người ngồi đối mặt nhau, chân bắt chéo, nửa thân trên nghiêng về nhau, dựa vào cùng một chỗ. Môi dán môi, mắt nhắm lại, dịu dàng hôn.

(Đại Bàng: abxyz của mị đâu? T_T)

Gió trên đỉnh núi nhẹ nhàng, mang theo vài phần hương vị ngọt ngào.

Trời hoàn toàn tối đen, Chu Tương Tương và Phó Tranh đem thảm chống ẩm đặt ở bên ngoài lều, ngồi lên, ngược đầu, nhìn những vì sao trên bầu trời đêm.

Trời đầy sao, chằng chịt ánh sáng long lanh.

Tay phải Phó Tranh chống trên mặt đất, tay trái ôm lấy vai Chu Tương Tương, đôi chân dài, một chân duỗi thẳng, một chân cong lại, bộ dạng vô cùng lười biếng.

So sánh với Phó Tranh, Chu Tương Tương ngồi rất quy củ, hai chân khom lại, hai tay vòng ôm đầu gối, tựa như một bé cưng ngoan ngoãn.

Phó Tranh nghiêng đầu, nhìn cô cười, ánh mắt ôn nhu muốn chảy ra nước.

Chu Tương Tương cúi đầu nhìn anh, "Anh cười cái gì?"

"Em rất xinh đẹp, vừa nhìn em liền cảm thấy vui vẻ vô cùng."

Chu Tương Tương mỉm cười mím môi, "Anh cũng rất đẹp trai."

Phó Tranh làm ra một bộ dạng thụ sủng nhược kinh, cười vô cùng khoa trương, "Chao ôi, mẹ nó, cuối cùng vợ anh cũng khen anh, hôn vợ cái."

Chu Tương Tương bị trêu chọc không chịu được, siết quả đấm, cười nện lên bả vai anh, "Phó Tranh, anh đừng có mà khoa trương như vậy!"

Phó Tranh thuận thế cầm tay cô, cúi đầu hôn lên mu bàn tay của Chu Tương Tương một cái, "Chao ôi, thơm quá."

Chu Tương Tương dở khóc dở cười.

Tại sao cô lại tìm người bạn trai mặt dày như vậy.

Xung quanh bọn họ còn có rất nhiều người, có rất nhiều tình nhân, cũng có vài người độc thân.

Tình nhân là tới tìm lãng mạn, độc thân đều khiêng giá ba chân ra chụp những hình ảnh yêu thích.

Bên cạnh lều của Phó Tranh và Chu Tương Tương, có một đôi tình nhân đang hôn nhau.

Nữ sinh ngồi trên đùi nam sinh, hai người ôm rất chặt.

Bởi vì ngay bên cạnh lều của bọn họ, hai người hôn triền miên, tạo ra tiếng vang rất lớn, bộp bộp, Chu Tương Tương nghe được mặt liền đỏ lên tim đập dồn dập.

Vô ý thức cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua, mới vừa nhìn qua, đã nhìn thấy tay của nam sinh chui vào trong quần áo của nữ sinh, xoa ngực cô ấy...

Chu Tương Tương chỉ nhìn một cái, bị dọa sợ lập tức quay đầu.

Còn chưa kịp ổn định hơi thở, thì phát hiện Phó Tranh đang nhìn.

Trong lòng cô giật mình, vội vàng che mắt anh, "Không được nhìn!"

Phó Tranh cười khúc khích, "Tại sao?"

Chu Tương Tương cắn môi, "Không thích hợp với thiếu nữ, em nói không được nhìn thì không được nhìn."

Phó Tranh cười đến nỗi cả người run rẩy, kéo tay Chu Tương Tương che trên mắt anh xuống.

Anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn sa sầm của Chu Tương Tương, dáng vẻ rất khắt trương, nhin không được cười, "Chu Tương Tương, có phải em đang sợ không?"

Chu Tương Tương trừng to mắt, "Em... Em có cái gì mà phải sợ..."

Phó Tranh cợt nhả, "Sợ anh học theo."

Chu Tương Tương nghĩ đến hình ảnh vừa mới trông thấy, mặt đỏ bừng, "Không... Dù sao cũng không cho phép nhìn!"

"Dạ dạ dạ, anh không nhìn, cái loại hình ảnh dơ bẩn đó làm sao thích hợp với loại thiếu nam ngây thơ như anh."

Chu Tương Tương cười tròng mắt nhìn anh, lúc này, chợt nghe thấy có người kêu lên, "A! Sao băng!"

Chu Tương Tương và Phó Tranh đồng thời ngẩng đầu.

"Mau, mau ước!" Chu Tương Tương vội vàng chấp tay trước ngực, mắt nhắm lại, vô cùng thành kính.

Phó Tranh nghiêng đầu, nhìn gò má Chu Tương Tương, lông mi thật dài theo làn gió nhẹ khẽ rung động, dưới ánh trăng chiếu rọi là làn da trắng nõn bóng loáng, làm nổi bật lên lông tơ, đáng yêu như động vật nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng khẽ mím...

Phó Tranh nhìn, yết hầu khẽ lên xuống.

Nửa người trên nghiêng tới trước, môi nhẹ nhàng áp lên gò má Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương ngây người, mở mắt ra, nghiêng đầu, hỏi Phó Tranh, "Anh đang làm gì vậy?"

"Hôn em."

"Anh ước chưa?"

"Ước rồi, anh ước với ông trời, muốn hôn cô nương đang ở cùng một chỗ với anh cả đời."

Chu Tương Tương nhin không được cười, "Ba hoa."

Xem xong sao băng, đêm đã rất khuya, tất cả mọi người từng người trở lại trong lều trại.

Trên núi không có nước, Chu Tương Tương và Phó Tranh đánh răng bằng nước khoáng đã mua trước đó, lại dùng khăn ướt đơn giản lau mặt.

Chu Tương Tương cởi giày, vừa chuẩn bị chui vào trong lều trại, thì bị Phó Tranh giữ chặt mắt cá chân, "Vợ, còn chưa có rửa chân."

"Ôi chao, quên mất." Chu Tương Tương le lưỡi, lại từ trong lều bò ra ngoài.

Phó Tranh đề cô xuống, "Em ngồi đi, chân để cho anh."

Vừa nói vừa giúp Chu Tương Tương cởi tất ra.

Trong lòng Chu Tương Tương giật mình, vô ý thức lùi chân lại, "Anh đừng..."

"Đừng động, anh rửa cho em."

Cởi tất ra, Phó Tranh nhăn mũi cười, "Chao ôi, Chu Tương Tương, chân em thối quá."

Chu Tương Tương tròn tròn đôi mắt, "Làm... Làm gì có? Đừng nói vớ vẩn."

"Thật thối, không có lừa em." Phó Tranh nói còn rất khoa trương khịt mũi, "Chao ôi, làm sao mà anh lại tìm được vợ chân thối như vậy."

Chu Tương Tương xấu hổ, nhưng lại bị vẻ mặt giả bộ ghét bỏ của Phó Tranh chọc cho cười ha ha, dùng sức đem chân hướng gần đến mặt Phó Tranh, "Chân to Hong Kong, thối chết anh thối chết anh --"

"Chao ôi, trời ạ, bom nổ sinh học!"

"Ha ha ha! Phó Tranh anh thật đáng ghét!" Chu Tương Tương cười đến ngả ra sau, che bụng cười.

"Nè, đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, anh rửa chân cho em." Phó Tranh cũng buồn cười không chịu được, dội nước khoáng lên trên chân Chu Tương Tương, hết rồi mới dùng khăn ướt lau sạch sẽ nước.

"Chao ôi, bây giờ mới hết thôi." Phó Tranh nói, liền cúi đầu hôn xuống ngón chân Chu Tương Tương, động tác rất tự nhiên.

Chu Tương Tương thấy Phó Tranh hôn chân cô, trong nháy mắt liền giật mình, vội vàng rút chân về, "Đừng thôi lắm."

"Không thôi, đã rửa sạch sẽ thơm tho rồi."

Chu Tương Tương cong môi trềng mắt liếc anh một cái, quay đầu bò vào trong lều.

Bên ngoài Phó Tranh thu dọn một chút, mới đi theo tiến vào lều.

Hai tay anh chấp sau lưng, Chu Tương Tương trông thấy, "Anh cầm cái gì vậy?"

"Em đoán xem."

Chu Tương Tương suy nghĩ một chút, "Bánh sinh nhật?"

Phó Tranh mở to mắt, "Ôi chết tiệt, Chu Tương Tương em nể mặt một tí đi."

Phó Tranh lấy bánh ngọt giấu ở sau lưng ra.

Bánh ngọt không lớn lắm, có cắm ngọn nến.

Chu Tương Tương liên tục cười rất vui vẻ.

Ngọn nến chỉ có hai cây, một cây là 'Một, một cây là 'Bảy'

Phó Tranh móc ra bật lửa châm lên ngọn nến, sau đó tắt đèn pin trong lều đi, trong nháy mắt xung quanh tối đen, chỉ còn lại ngọn nến chiếu rọi ra những đốm lửa nhỏ.

"Đến đây đi bảo bối, ước đi nào."

Chu Tương Tương ngồi ngay ngắn, quỳ trên mặt đất, "Hôm nay em được ước tới hai lần."

"Ước nhiều hơn một lần, ông trời nghe rõ ràng hơn."

Chu Tương Tương mỉm cười, nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực, "Ừm, hôm nay là sinh nhật mười bảy tuổi của con, con ước rằng sang năm Phó Tranh có thể thi đậu chung một trường với con, thì lên đại học có thể ở cùng nhau."

Phó Tranh nghe thấy, ở bên cạnh cười nói thêm một câu, "Tốt nghiệp đại học vẫn ở chung một chỗ, còn sinh thêm một đứa, hai đứa, ba đứa con..."

Chu Tương Tương cười mở mắt ra.

Phó Tranh ngồi trước mặt cô, "Nào bảo bối, thổi nến."

Chu Tương Tương ngẩng đầu, "Anh còn chưa hát chúc mừng sinh nhật em."

"Hả? Còn muốn hát chúc mừng sinh nhật?" lập tức Phó Tranh có chút lúng túng, ngữ âm của anh không được hoàn chỉnh.

Chu Tương Tương gật đầu, "Hát a."

"Này, có thể không hát được không? Anh hát không hay."

"Không sao, em muốn nghe."

Về mặt Chu Tương Tương mong đợi nhìn Phó Tranh, Phó Tranh hoàn toàn không có biện pháp từ chối cô, vì vậy hắng giọng một cái, "Nói trước, anh hát không hay, nhưng không cho phép em cười nhạo anh."

"Không cười không cười, tuyệt đối không cười."

Phó Tranh gãi gãi đầu, do dự một hồi, cuối cùng mở miệng, "Chúc... Chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em..."

"F*ck! Ai đang hát vậy? Mẹ nó thật khó nghe!"

Phó Tranh còn chưa hát hết bài, đột nhiên bên ngoài lều có người đàn ông lớn tiếng châm chọc.

Giọng hát của Phó Tranh lập tức im bật, cùng Chu Tương Tương nhìn nhau mấy giây --

"F*ck, dám mắng lão tử!"

"Ha ha ha ha ha ha ha --" Chu Tương Tương cười đến nằm vật xuống túi ngủ, ôm bụng nằm lăn lộn.

Một bài hát chúc mừng sinh nhật, không có một câu nào đúng giai điệu.

Chu Tương Tương cười đến mức không kịp thở, "Phó Tranh, tại sao anh lại đáng yêu như vậy."

Phó Tranh híp mắt, "Không phải đã nói là không cho phép cười anh rồi à?"

"Không... Không cười... Nhưng mà em nhịn không được, ha ha ha..."

Chu Tương Tương cười đến nỗi không dừng lại được, Phó Tranh nhoài người, cúi đầu liền hôn cô.

Tiếng cười im bật, trong lều, là cả không gian đầy dịu dàng lưu luyến.

(Đại Bàng: ****, vẫn *** (không) có thật!!!)

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 38 □: Bạn Học Phó Tranh, Cố Gắng Lên! Thầy Coi Trọng Em!

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Trong lều, Phó Tranh và Chu Tương Tương mỗi người một cái túi ngủ.

Hai người nằm mặt đối mặt, đèn pin mở mức sáng thấp nhất, ánh sáng ngưng tụ thành một chùm, có chút vỡ sáng.

Hai người đều không buồn ngủ, Phó Tranh đưa tay từ bên trong túi ngủ ra, nhìn Chu Tương Tương nói: "Vợ ơi, nắm tay."

Chu Tương Tương cười, "Nắm tay cái gì, ngủ."

"Ôi, nắm mới ngủ được."

Chu Tương Tương nhìn anh một hồi, vẫn là bất đắc dĩ đưa tay ra.

Phó Tranh nắm tay cô, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc.

Chu Tương Tương nhìn Phó Tranh, do dự trong chốc lát, nói: "Phó Tranh, em có chuyện muốn nói với anh."

"Ừ, em nói đi."

"Mấy ngày nữa ba mẹ em về, đến lúc đó không thể ở lại nhà anh được nữa."

Phó Tranh trầm mặc thật lâu, "Anh biết, ba anh đã nói với anh."

Chu Tương Tương gật đầu, bỗng nhiên không biết phải nói cái gì.

Phó Tranh nhẹ nhàng nhéo tay Chu Tương Tương, nhìn cô hỏi: "Có phải ở trường chúng ta không thể gặp mặt?"

Giọng nói Phó Tranh trầm thấp, không giấu được vẻ mất mát.

"Em... Em có chút sợ hãi. Nếu như bị giáo viên phát hiện, nói cho ba mẹ em biết, hai chúng ta không thể ở chung một chỗ được nữa." Giọng Chu Tương Tương nhẹ nhàng, nghe giống như mang một theo một chút ghen ngào yếu ớt.

Phó Tranh nắm chặt tay cô, lại hỏi: "Tan học thì sao? Chúng ta có thể cùng nhau tan học không?"

"Em..."

"Tương Tương, chúng ta không có nhiều cơ hội gặp mặt." Ở trường học không thể quang minh chính đại, về nhà cũng không thể, hai người đâu còn có cơ hội ở chung?

Chu Tương Tương đột nhiên không đành lòng cự tuyệt nữa, gật đầu, "Được, chúng ta tan học cùng nhau về nhà."

Lúc này Phó Tranh mới nở nụ cười, ghé đầu lại, khẽ hôn lên trán Chu Tương Tương một cái, "Tương Tương, ngoan."

Ngày ba mẹ Chu Tương Tương trở về, là thứ ba.

Chu Tương Tương và Phó Tranh mới vừa về nhà, mở cửa liền trông thấy ba mẹ ngồi trên ghế sofa ở phòng khách Phó gia.

Chu Tương Tương có chút kinh ngạc, "Ba mẹ, sao hai người về sớm vậy? Không phải nói là ngày mai mới trở về sao?"

Lâm Mai đi đến, kéo tay cô, cười nói: "Vốn là ngày mai trở về, bất quá chuyện bên kia đã sớm xử lý xong, nên về sớm. Ô, trong khoảng thời gian này đứa bé này có thêm chút thịt, so với trước kia trông khỏe mạnh hơn nhiều."

Chu Tương Tương vẫn rất gầy, trước kia Lâm Mai đã từng nói với cô, con gái phải béo thêm một chút mới đẹp, hơn nữa các phương diện thân thể tổ chất cũng tốt lên, nhưng đứa nhỏ này lại kiêng ăn, thậm chí có lúc còn không chịu ăn gì cả, cho nên mấy năm nay, Lâm Mai nghĩ nhiều cách muốn đem con nuôi béo lên một chút, nhưng vẫn vô dụng.

Không nghĩ tới đến Phó gia lại có thể mập lên một chút.

Lâm Mai quay đầu, vô cùng cảm kích nói với Phó Chấn Sơn: "Phó đại ca, mấy ngày nay Tương Tương ở đây, thật sự đã làm phiền anh, anh xem đứa bé này, ở nhà tôi ăn không mập, vừa đến nhà anh, thân thể đã mập lên rồi."

Nói, lại kéo Chu Tương Tương qua, "Tương Tương mau, nói cảm ơn với chú Phó đi con."

Chu Tương Tương vội vàng gật đầu, "Chú Phó, cảm ơn chú chiếu cố."

Phó Chấn Sơn từ trên ghế salon đứng lên, gấp rút khoát tay, "Các người đừng quá khách khí, khách khí như vậy là không coi tôi

là bạn sao? Hơn nữa, Tương Tương cũng là rất ngoan ngoãn đặc biệt nghe lời, tôi thật sự hâm mộ các người, có con gái vừa hiểu chuyện vừa khéo léo như vậy, không giống con trai tôi, chao ôi, không nói nó, nói nó lại giận."

Phó Chấn Sơn cười, liếc con trai một cái.

Phó Tranh vô ý thức nói câu, "Ba, gần đây con có nghiêm túc học tập."

Cái lão cha này cũng thật là, không nói tốt anh trước mặt cha mẹ vợ thì thôi, còn ngáng chân sau của anh.

Đột nhiên có chút khẩn trương, không biết cha mẹ vợ có thích anh hay không?

Chu Hoa Lâm cười nói: "Em thấy A Tranh cũng rất tốt, lão ca ca anh a, anh quản nghiêm với con trai mình quá."

Phó Chấn Sơn lắc đầu thở dài, "Nếu nó hiểu chuyện bằng một nửa Tương Tương, thành tích có thể tốt bằng một nửa Tương Tương, anh đang ngủ cũng có thể cười tỉnh."

Hai nhà hàn huyên một lát, Lâm Mai liền kêu Chu Tương Tương lên lầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà.

Chu Tương Tương mím môi, gật đầu, xoay người lên lầu.

Chu Tương Tương chân trước vừa đi, Phó Tranh chân sau liền muốn đi lên theo, Phó Chấn Sơn gọi anh lại, sắc mặt khó coi, "Đi đâu? Không nhìn thấy có khách sao?!"

Phó Tranh ngưng hai giây, muốn đi lên tìm vợ, nhưng lại không dám có biểu hiện không tốt trước mặt cha mẹ vợ, do dự một chút, vẫn là nên trở lại ngồi ghế salon thôi.

Một lát sau, Chu Tương Tương liền mang theo va li xuống lầu.

Va li rất lớn, bên trong lại đựng không ít sách, Chu Tương Tương mang xuống rất vất vả.

Chu Hoa Lâm đang chuẩn bị đi giúp con gái xách va li, nhưng mà, có người rất nhanh đã chạy lên.

Phó Tranh chạy hai ba bước tới, một tay xách vali của Chu Tương Tương đi qua.

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn anh, hai người nhìn lẫn nhau, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng một câu cũng không thể nói.

Phó Tranh xách vali, xoay người, đi xuống dưới lầu.

Vừa xuống lầu, Chu Hoa Lâm liền chuẩn bị nhận lấy vali, "A tranh, để chú xách cho."

Phó Tranh không chịu đưa, "Không có việc gì, con xách được."

"Chao ôi, vất vả cho con rồi, A Tranh."

Chu Tương Tương và ba mẹ đi ở phía trước, Phó Tranh xách theo vali đi ở phía sau.

Xe Chu gia dừng ở trong sân, Phó Tranh mang vali qua, bỏ vào cốp sau.

Cả nhà Chu Tương Tương đang cùng Phó Chấn Sơn nói lời tạm biệt, Phó Tranh thì đứng bên cạnh xe, xa xa nhìn Chu Tương Tương, trong lòng không nhịn được khó chịu.

Tại sao nhanh như vậy đã phải tách ra rồi? Nghĩ đến về sau mở mắt ra không thể lập tức nhìn thấy Chu Tương Tương, Phó Tranh cảm thấy giống như có vật gì đó chặn ngay cổ họng, cảm thấy khó chịu.

"Chú Phó, vậy con đi, trong khoảng thời gian này cảm ơn chú đã chăm sóc con." Chu Tương Tương khẽ khom người cúi chào Phó Chấn Sơn, rất lễ phép.

Phó Chấn Sơn vội vàng lắc đầu, "Không cần cảm ơn không cần cảm ơn, Tương Tương có rảnh thì đến đây chơi, đưa bé Phó Tranh kia gần đây bắt đầu cố gắng học tập, còn có rất nhiều kiến thức muốn hỏi con."

Chu Tương Tương vội vàng gật đầu, "Có thời gian con sẽ đến giúp Phó Tranh ca ca học bổ túc."

"Ồi chào, vậy chú liền thay mặt tiểu tử kia cảm ơn con, Tương Tương." Phó Chấn Sơn cười nói.

Tạm biệt xong, Chu Tương Tương liền đi theo ba mẹ cùng nhau đi về chiếc xe phía trước.

Phó Tranh vẫn còn đang đứng ở đó.

Không biết vì sao, Chu Tương Tương nhìn anh, trong lòng lại có chút muốn khóc.

Nhưng cũng không phải là không bao giờ gặp mặt nữa, cũng không biết mình đang khổ sở cái gì.

Cô nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Phó Tranh... Ca ca, em phải về nhà đây."

Phó Tranh gật đầu, nhẹ nhàng 'Ừ' một tiếng, cổ họng có chút sưng ê ẩm.

Chu Tương Tương cắn môi dưới, cuối cùng quay đầu lại, khom người lên xe.

Cô quay đầu qua chỗ khác, không dám nhìn ra ngoài cửa sổ, sợ nhìn thấy Phó Tranh, sẽ muốn khóc.

Nghe thấy Phó Tranh đang cùng ba mẹ nói chuyện --

"Cô chú, mọi người đi thông thả."

"Ừm, vậy chúng ta đi trước."

Trên đường lái xe về nhà, Lâm Mai thuận miệng nói câu, "Cái kia Phó Tranh lớn lên ngược lại tuần tú lịch sự, chỉ là thành tích quá kém, lần trước nghe Phó đại ca nói, mỗi lần kiểm tra cậu ấy không phải hạng nhất đếm ngược thì cũng là hạng hai đếm ngược, là thật sao, Tương Tương?"

Chu Tương Tương không thích nghe người khác nói không tốt về Phó Tranh, coi như là mẹ của cô nói cũng không được, giọng điệu có chút mất hứng, "Mẹ, đó là trước đây, hiện tại Phó Tranh đã rất cố gắng học tập."

"Này, người từ nhỏ chưa từng thích đọc sách, lẽ nào hiện tại lại đột nhiên tỉnh ngộ? Mẹ hiểu rất rõ những đứa trẻ không thích đọc sách, bây giờ đột nhiên có ý chí chiến đấu, kia cũng chỉ là ba phút nhiệt độ, ba ngày câu cá hai bữa giăng lưới. Đương nhiên, làm cô, mẹ hi vọng cậu ấy có thể kiên trì, ít nhất cũng thi được một cái đại học khoa chính quy. Mặc dù ba cậu ấy có tiền, nhưng làm người, làm cái gì vẫn là phải dựa vào chính mình, chính mình có bản lĩnh mới là thật có bản lĩnh. Dựa vào gia trưởng còn có thể dựa vào cả đời sao? Việc kinh doanh là không ổn định nhất, lỡ đến lúc nào đó..."

"Trời ơi, nói bậy bạ gì đâu không!"

Lâm Mai cũng phát giác được lời lẽ, chuyển câu chuyện, "Tóm lại, vô luận là con trai hay con gái, nhất định chính mình phải có bản lĩnh, trên cái thế giới này, dựa vào ai cũng không đáng tin cậy, chỉ có dựa vào chính mình, mới thiết thực nhất. Cho nên, Tương Tương, mẹ và ba con luôn muốn con học cho giỏi, chính là lo lắng con bởi vì điều kiện gia đình tốt, liền mất đi ý chí chiến đấu, cả ngày ngày ngày ngô ngô sống qua ngày, không khác gì mấy phú nhị đại ngoài kia."

"Con đã biết, mẹ." Chu Tương Tương có chút không thích nghe mẹ nói chuyện, vội vàng ngắt lời bà.

Về đến nhà, Chu Tương Tương liền trực tiếp trở về phòng, Lâm Mai ở phía sau nói: "Hôm nay đã khuya rồi, Tương Tương con đừng học nữa, đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi học."

"Dạ vâng."

Trở về phòng, Chu Tương Tương lập tức khóa cửa lại, một giây sau lấy điện thoại di động ra.

Phó Tranh gọi cho cô mấy cuộc điện thoại, vừa nãy đang ở cùng ba mẹ nên không dám nhận.

Trốn vào phòng tắm, lặng lẽ gọi lại cho Phó Tranh.

Vang lên một tiếng, điện thoại lập tức bắt máy, "Vợ, em có thể nghe điện thoại không."

Chu Tương Tương ngồi ở trên bồn cầu, giọng nói rất nhỏ, "Làm sao vậy?"

"Nhớ em."

"Mới vừa gặp qua mà."

"Lại nhớ a. Còn em, không nhớ anh?"

Chu Tương Tương nghe giọng Phó Tranh, tâm tình bỗng nhiên lại khá hơn, nhỏ giọng nói: "Nhớ, rất nhớ."

Ở đầu bên kia điện thoại Phó Tranh bật cười khúc khích, "Có câu này của em, đêm nay anh lại có động lực hăng hái chiến đấu suốt đêm."

Chu Tương Tương vội nói: "Anh đừng như vậy, mặc dù việc học quan trọng, nhưng thân thể quan trọng hơn, thi đại học là đánh lâu dài, anh không thể để sức khỏe mình sụp đổ, biết không?"

Phó Tranh ở đầu kia cười, "Chao ôi, anh biết rõ, chính mình có chừng mực."

"Đi ngủ sớm một chút, không cần phải vội."

"Chao ôi, đã biết vợ."

Chu Tương Tương nhớ tới khuya hôm trước hơn ba giờ sáng, cô xuống lầu muốn uống nước, nghe thấy trong phòng Phó Tranh truyền ra tiếng, cô đi tới trước cửa, dán lỗ tai lên nghe, vậy mà lại nghe thấy Phó Tranh đang học thơ.

Người này, liều mạng tới vậy thật không muốn sống nữa.

Chu Tương Tương lo lắng cho anh, lại giáo huấn lỗ tai Phó Tranh một trận, Phó Tranh đều đáp ứng toàn bộ, "Biết rõ biết rõ, đều nghe em, anh đọc sách một chút rồi ngủ, sẽ không thức khuya."

Chu Tương Tương lúc này mới gật đầu, "Được, vậy em cúp đây."

"Chao ôi, hôn một cái rồi hãy cúp." Phó Tranh gấp rút gọi lại.

Chu Tương Tương ngây cả người, "Làm... Làm thế nào mà hôn được."

Mới vừa nói xong, bên trong ống nghe truyền đến một tiếng 'Chụt', ở đầu bên kia Phó Tranh cười hì hì, "Hôn như này nè, cô bé ngốc."

Chu Tương Tương cách ống nghe đỏ mặt, nhưng khóe miệng lại cong lên, đưa micro điện thoại gần bên môi, nhẹ nhàng 'Chụt' một cái.

Ở đầu kia Phó Tranh kêu lên, "Chao ôi! Nhận được! Vợ ngọt chết anh."

Chu Tương Tương bật cười, "Em không giận với anh nữa, cúp đây."

...

Thời gian trước đây Phó Tranh lẫn lộn, cảm thấy mỗi ngày đều trôi qua rất chậm rất nhàm chán, ăn không ngồi rồi không biết nên làm gì.

Có thể từ lúc bắt đầu học tập, đã cảm thấy mỗi ngày thời gian cũng không đủ dùng, hận không thể mỗi ngày có bốn mươi hai giờ, hận không thể chính mình có ba đầu sáu tay.

Kỳ thi tháng cuối cùng năm lớp mười một, từ giờ đến cuối tuần, còn có bốn ngày.

Đây coi như là thử thách đầu tiên Phó Tranh phải trải qua sau khi bắt đầu nghiêm túc học tập, mỗi ngày liều mạng vùi đầu đọc sách, các anh em tụ hội cũng không tham gia, bóng rổ cũng không chơi, có đôi khi học còn mất ăn mất ngủ, cơm trưa đều không ăn.

Trưa hôm nay, chủ nhiệm lớp ăn cơm trưa xong thì đến phòng học tuần tra một vòng, học sinh đều đi ăn cơm, còn chưa có trở lại, trong phòng học rất ít người.

Nhưng mà, hàng cuối cùng, phía dưới chõng sách có một cái đầu, có bóng người đang múa bút thành văn.

Chủ nhiệm lớp đối với chủ nhân vị trí kia vô cùng hiểu rõ, thân thể bị dọa sợ cho chấn động, bước nhanh tới, "Phó... Phó Tranh, em đang làm gì vậy?"

Phó Tranh nghe thấy giọng nói ngẩng đầu lên, "Thầy Tôn, em đang làm cái gì, thầy không nhìn ra?"

Thầy Tôn khiếp sợ trừng mắt nhìn giấy nháp viết rậm rạp chẳng chịt trước mặt Phó Tranh, cả người đều có chút huyền ảo.

Nghĩ không ra, tuyệt đối nghĩ không ra, cuộc đời này lại có thể trông thấy bộ dáng chăm chỉ học tập của Phó Tranh!

Ông hít sâu một hơi, vỗ vỗ vai Phó Tranh, "Bạn học Phó Tranh, cố gắng lên! Thầy coi trọng em!"

"..."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 39 □: Bạn Học Phó Tranh, Chỉ Số Thông Minh Rất Cao

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Thầy Tôn đã vào tuổi trung niên, thân thể mập ra, ưỡn cái bụng bia nhỏ, khuôn mặt mập mạp, cười rộ lên, hai má đầy thịt, tương đối đáng yêu.

Ông vô cùng cao hứng trở lại phòng làm việc, đi vào liền cười ha ha, "Chao ôi, hiếm lạ, hiếm lạ!"

Có giáo viên cười hỏi ông, "Thầy Tôn có chuyện tốt à? Sao cao hứng vậy?"

Thầy Tôn cười ha ha, "Phó Tranh a, tiểu tử kia vậy mà đang cố gắng học tập, vừa rồi tôi đi tới lớp học, phát hiện cậu ấy cơm còn chưa ăn, vẫn luôn ngồi trong phòng làm bài. Chao ôi, thấy Phó Tranh cố gắng như thế, xem ra bầu không khí học tập lớp chúng tôi rất nồng a."

Vừa dứt lời, đã có người gọi nước lạnh, "Tôi nói này lão Tôn, loại học sinh như Phó Tranh, thầy không phải là hy vọng quá lớn rồi sao, thầy dạy cậu ta nhiều năm như thế, nếu cậu ta chịu cố gắng, thì từ sơ trung đã cố gắng rồi, hiện tại cố gắng, hơn phân nửa chỉ là nhất thời, loại học sinh này, tôi đã thấy nhiều rồi."

Người nói chuyện, chính là chủ nhiệm lớp Chu Tương Tương, thầy Vương.

Thầy Vương mười mấy năm qua vẫn luôn dạy lớp chọn, tâm cao khí ngạo*, không để ý tới người không cùng đẳng cấp, nhất là những học sinh kém như Phó Tranh, trong mắt ông, giống như bùn nhão không dính được lên tường*.

(Tâm cao khí ngạo: Sự kiêu ngạo và tự cao.

Bùn nhão không dính được lên tường: Ẩn dụ năng lực kém, trình độ thấp, không có thành tựu, không ra đời được.)

Thầy Tôn nghe vậy, không vui, nói: "Thầy Vương, thầy nói như vậy là không đúng, chỉ cần học sinh nguyện ý học tập, mặc kệ trước đây không tốt như thế nào, chúng ta làm giáo viên thì phải khích lệ bọn họ tin tưởng bọn họ."

Thầy Vương không ngẩng đầu, nói: "Tin tưởng thì có ích lợi gì, tất cả vẫn dựa vào thành tích mà nói chuyện."

...

Trước kỳ thi tháng một tuần, Chu Tương Tương đồng ý dạy bù cho Phó Tranh.

Tối thứ sáu, lúc ăn cơm, Chu Tương Tương dè dặt nói với mẹ: "Mẹ, cuối tuần này con có thể tới nhà chú Phó không? Sắp tới kỳ thi tháng rồi, Phó Tranh ca ca muốn con giúp anh ấy học bù một chút..."

Lời còn chưa nói hết, Lâm Mai lập tức nhíu mày, "Sắp tới kỳ thi tháng, Con tự học xong chưa? Tại sao còn đi giúp người khác học bù?"

Chu Tương Tương liền vội vàng gặt đầu, "Học rồi, đã học xong rồi."

Sợ mẹ không đồng ý, còn nói: "Lúc trước chú Phó chăm sóc cho con rất tốt, hiện tại Phó Tranh ca ca nhờ con giúp anh ấy học bổ túc hai ngày, con cảm thấy nên đồng ý, đúng không, mẹ?"

Chu Tương Tương rất nghiêm túc nhìn mẹ mình.

Lâm Mai rất không tình nguyện, vẻ mặt cũng không tốt lắm, "Phó Tranh bình thường không có đọc sách, lại sắp tới kỳ thi tháng, đến lúc cuống lên mới ôm chân Phật* thì có ích lợi gì? Chính mình học không tốt, còn làm trễ nãi người khác."

(Cuống lên mới ôm chân Phật: Nước đến chân mới nhảy.)

Chu Tương Tương nhỏ giọng nói: "Trong khoảng thời gian này Phó Tranh ca ca đều nghiêm túc học tập."

Lâm Mai nghe nói, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt quan sát Chu Tương Tương, "Tương Tương, con có chuyện gì à? Tại sao mẹ cảm thấy con luôn nói chuyện giúp Phó Tranh?"

Ngực Chu Tương Tương run lên, vô ý thức nắm chặt chiếc đĩa, vội vàng lắc đầu, "Không có, mẹ, con là vì lúc trước chú Phó rất chiếu cố con, cho nên..."

"Này, bà cứ để con bé đi đi, lúc trước Phó đại ca giúp chúng ta chiếu cố Tương Tương, hiện tại Tương Tương cũng nên giúp con trai anh ấy học bổ túc." Chu Hoa Lâm nói.

"Nhưng..."

"Được rồi, đừng nói nữa." Chu Hoa Lâm nhìn Chu Tương Tương, "Khi nào con đi?"

Chu Tương Tương suy nghĩ một chút, nói: "Con... Con định tối hôm nay đi được không?"

"Cái gì? Tối hôm nay đi? Vậy buổi tối con còn định qua đêm ở Phó gia sao?" Lâm Mai không khỏi cất cao giọng, không thể tin nhìn Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương thấy mẹ phản ứng lớn như thế, sợ hãi lòng bàn tay đều ra mồ hôi, vội vàng nói: "Vậy... Vậy sáng mai đi, con... Con chỉ muốn tối nay đi, có thể học bổ túc sớm một chút thì có thể về sớm."

Nhưng thật ra Chu Tương Tương muốn nán lại với Phó Tranh hai ngày, thấy mẹ phản ứng lớn như thế, đâu còn dám nói cái gì nữa, nếu bởi vậy mà bị mẹ phát hiện có gì đó không đúng, thì coi như xong.

Lâm Mai kỳ quái nhìn Chu Tương Tương một cái, luôn cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, nhưng lại không nói ra được đến tận cùng là lạ ở chỗ nào.

Chu Hoa Lâm nói: "Được rồi, vậy sáng mai đi, trước khi trời tối phải về nhà, biết không?"

"Đã biết, ba."

...

Sau bữa cơm tối, Chu Tương Tương lập tức trở về trong phòng, khóa cửa lại, cầm lấy di động trốn vào phòng tắm gọi điện thoại cho

Phó Tranh.

Điện thoại vang lên một tiếng, đường dây lập tức được nối.

Giọng nói Phó Tranh từ đầu kia truyền đến, "Ôi, vợ."

Chu Tương Tương che miệng nhỏ giọng nói: "Em đã nói với ba mẹ rồi, ngày mai sẽ tới dạy bổ túc cho anh."

"Ngày mai? Tối nay không được à?"

"Không được, em vừa mới nói, mẹ em đã hung dữ với em, Phó Tranh anh đừng vội, chờ chúng ta thi đậu đại học, có thời gian cùng một chỗ."

"Nói thì nói như thế, nhưng anh nhớ em, Chu Tương Tương."

Chu Tương Tương cắn môi, nhẹ giọng nói: "Không phải xế chiều hôm nay chúng ta vừa gặp nhau à?"

Trong khoảng thời gian này mặc dù thời gian ở chung với Phó Tranh rất ít, nhưng mỗi ngày tan học hai người đều cùng nhau đi bộ về nhà, mỗi ngày Phó Tranh đều muốn đưa cô đến cửa tiểu khu mới chịu đi.

Ở đầu kia Phó Tranh trầm mặc một lúc lâu, không lên tiếng.

Chu Tương Tương lo lắng hỏi: "Sao vậy? Anh còn đó không?"

Phó Tranh 'Ừ' một tiếng, một lúc lâu, nhỏ giọng nói: "Tương Tương, so với trong tưởng tượng của anh học tập khó hơn rất nhiều, em nói xem có thể anh sẽ không chống đỡ được đến lúc thi đại học không?"

Giọng nói anh rất nhỏ, giọng mũi rất nặng, giọng đầy vẻ tự trách bản thân.

"Phó Tranh anh đừng như vậy, em biết rõ gần đây anh rất vất vả, anh đừng siết chặt chính mình, vẫn còn một năm, hiện tại anh chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi, em cũng sẽ như vậy, có một đoạn thời gian em học tập rất cực khổ, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, rất muốn từ bỏ, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một hai ngày thì lại có tinh thần. Phó Tranh, chờ kỳ thi tháng kết thúc, anh cho bản thân nghỉ hai ngày đi, em dẫn anh đi chơi."

Đầu bên kia điện thoại, mắt Phó Tranh sáng rực lên, "Đi chơi đâu?"

"Đến lúc đó anh sẽ biết."

Phó Tranh nghe thấy Chu Tương Tương cố làm ra vẻ huyền bí, cuối cùng bật cười, "Cô bé ngốc này, còn biết thừa nước đục thả câu với anh."

Chu Tương Tương cười hì hì, "Em đi đọc sách đây, ngày mai gặp."

Chu Tương Tương nói xong chuẩn bị cúp điện thoại.

Phó Tranh vội vàng gọi cô lại, "Đợi chút, có phải em quên cái gì rồi không, hửm?"

Chu Tương Tương ngẩn ra, lập tức phản ứng kịp, khóe miệng cong cong, nhẹ nhàng 'Chụt' một tiếng với ống nghe, "Hài lòng chưa?"

Phó Tranh thở dài, "Hài lòng cái gì hả? Đã bao lâu rồi anh chưa được hôn em? Không được, chờ lần này có thành tích kỳ thi tháng, anh nhất định phải hôn đủ, đến lúc đó sẽ không cho em phản kháng, phản kháng cũng vô dụng!"

Chu Tương Tương che miệng cười, "Biết rõ biết rõ, cúp đây."

"Chao ôi, vợ ngủ ngon."

Hai ngày cuối tuần, Chu Tương Tương giúp Phó Tranh bổ sung bài học, lại nói cho anh một chút kiến thức trọng điểm và điểm thi.

Phó Tranh rất nghiêm túc học, quả thực nghe lời như thay đổi thành một con người khác, mất ăn mất ngủ, kết quả thu hoạch tự nhiên cũng rất nhiều.

Chiều chủ nhật, Chu Tương Tương cho Phó Tranh làm một số bộ bài thi mô phỏng, nghiêm khắc dựa theo thời gian kiểm tra tính giờ cho anh, đúng hạn thu bài.

Lúc thu bài, hai đề bài cuối cùng Phó Tranh còn chưa kịp xem, nắm lấy bài thi không cho Chu Tương Tương thu, đáng thương nhìn cô, "Vợ, cho anh làm thêm một lát đi."

Chu Tương Tương nghiêm túc lắc đầu, "Không được! Lúc thi tốt nghiệp trung học, giám thị cũng mặc anh làm xong hay chưa xong, một giây dư thừa cũng sẽ không cho anh, anh có quỳ xuống với họ cũng vô dụng."

Phó Tranh: "..."

Chu Tương Tương kéo lấy bài thi bị Phó Tranh áp chế dưới tay ra ngoài, thắm thía nói: "Cho nên nói, thi vào trường đại học không

chỉ là thi kiến thức, mà còn kiểm tra cả năng lực của anh, bất luận là hạng nhất, đều phải hiểu được chọn lọc, trước làm câu đơn giản, sau làm câu khó, điểm nào có thể lấy nhất định phải lấy tới tay, cuối cùng lại làm những thứ không có nắm chắc. Mặc dù hai câu cuối cùng đề Số Học rất khó, nhưng Số Học là từng bước một lấy điểm, anh làm một bước là một điểm, lấy trình độ bây giờ của anh, hai bài cuối này nếu còn thời gian, lấy điểm hoàn toàn không có vấn đề. Nhưng vừa rồi em nhìn anh làm đề kia mười mấy phút, hơn nữa còn làm sai... Chao ôi."

Chu Tương Tương nhìn Phó Tranh, lắc đầu thở dài.

Phó Tranh cúi thấp đầu, như một đứa bé làm sai bị cô giáo phê bình.

Chu Tương Tương cầm lấy bút đỏ sửa bài thi cho Phó Tranh, Phó Tranh ngược mắt lên len lén liếc, thấy trên giấy một gạch rồi lại một gạch, quả thực sợ hết hồn hết vía.

"Ôi, vợ, em dịu dàng một chút."

"Sai chính là sai, thi đại học giáo viên cũng sẽ không dịu dàng với anh đâu."

"..."

Chấm bài thi xong, Phó Tranh nhìn trên tờ giấy cả đồng gạch đỏ, cũng không ôm thêm một mong đợi nào với điểm số nữa, nằm sấp trên bàn giả chết.

Chu Tương Tương vung bút lên, ở trên đầu bài thi viết lên một điểm số.

Nghiêng đầu, thấy mặt Phó Tranh úp xuống bàn, một bộ dạng không còn gì luyến tiếc, nhin không được cười, đem bài thi chụp trên mặt anh, "Bạn học Phó Tranh, nhìn điểm của anh một chút đi!"

Phó Tranh không dám nhìn, nhắm mắt lại, không luyến tiếc hỏi: "Mấy điểm?."

"Anh xem một cái chẳng phải sẽ biết?"

"Không muốn xem, đã kích người."

"Này, Phó Tranh, anh nên có lòng tin với bản thân mình, được không?" Trong giọng nói Chu Tương Tương mang theo chút vui vẻ không giấu được.

Phó Tranh nghe vậy cảm thấy không thích hợp, mở mắt đối diện với khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Chu Tương Tương.

Trong lòng anh lộp bộp một cái, chẳng lẽ điểm cũng tốt?

Anh nâng người dậy, mạnh mẽ giở bài thi ra, trên đầu bài thi bút màu đỏ viết rõ ràng "82".

Phó Tranh kinh ngạc đến nỗi tròng mắt như muốn rớt xuống, "8... 82? Này... Anh không nhìn lầm chứ?!"

Phó Tranh một bên hỏi một bên không dám tin tưởng dụi hai mắt của mình.

Chu Tương Tương nhìn anh cười, "Bạn học Phó Tranh, tiến bộ rất nhiều nha."

Phó Tranh kinh ngạc nhìn chằm chằm điểm số, thật lâu không nói một câu.

82... 82... Cuộc đời này anh chưa từng thi được điểm số cao như thế, trước kia Số học có thể thi được 22 là cũng không tệ.

Anh cảm giác như mình đang nằm mơ, nghiêng đầu nhìn qua Chu Tương Tương, "Cái đó... Vợ, không phải là em cố ý nhường anh đó chứ? Em có thể đừng gạt anh được không? Anh sẽ coi là thật a."

Chu Tương Tương nói: "Em nhường anh làm gì? Phó Tranh, có lòng tin với bản thân mình, được không?"

Nghe xong lời này, Phó Tranh rất cuộc triệt để tin tưởng.

Cao hứng tới nỗi hận không thể đem bài thi này đi lồng khung, "Chao ôi! Vợ, em nói xem tại sao anh lại thông minh như thế? Anh cũng rất thông minh đúng không? Em nói, có phải anh rất thông minh hay không?"

Phó Tranh kích động nên nói năng có chút lộn xộn.

Chu Tương Tương cười gật đầu, "Phải phải phải, anh rất thông minh, trong khoảng thời gian ngắn lại tiến bộ lớn như vậy, không chỉ dựa vào cố gắng, chỉ số thông minh rất cao a, bạn học Phó Tranh."

Phó Tranh cười không ngừng được, đưa mặt tới, "Vậy bạn học Chu Tương Tương, có thể thưởng cho bạn học Phó Tranh có chỉ số thông minh rất cao một cái hôn được không?"

Chu Tương Tương che miệng cười, "Không được."

Phó Tranh che ngực, "Chao ôi, bạn học Phó Tranh có chỉ số thông minh rất cao rất thương tâm."

Chu Tương Tương bị Phó Tranh trêu chọc, cười nhìn anh, "Đừng giả bộ, lại đây một chút."

Phó Tranh nghe vậy, mắt sáng lên, lập tức đưa mắt tiến đến trước mặt Chu Tương Tương, "Chao ôi, anh biết vợ là tốt nhất."

Chu Tương Tương cong cong mắt, nâng mặt Phó Tranh, đưa mặt lên, hôn trên trán anh một cái, "Được chưa?"

Phó Tranh trừng to mắt, "Không được! Bạn học Chu Tương Tương, hôn ở đây nè!"

Phó Tranh chỉ miệng mình.

Vừa rồi Chu Tương Tương cố ý đùa anh, nhin không được cười ra tiếng, lại ngẩng đầu lên, một lần nữa hôn lên môi Phó Tranh, chuồn chuồn lướt nước, rất nhanh liền tách ra, gò má hơi đỏ lên, nhìn Phó Tranh nói: "Bạn học Phó Tranh, này là thưởng cho anh đó."

Phó Tranh cong môi, trong mắt tràn ngập vui vẻ, anh cúi đầu xuống, nhân tiện nhẹ nhàng mỗ lên môi Chu Tương Tương một cái, "Vợ, anh hạnh phúc muốn chết."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 40 □: Ôi Chao, Cơm Hộp Tình Yêu

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Kỳ thi tháng là hoàn toàn mô phỏng theo kỳ thi vào đại học, hai ngày thi xong, buổi sáng Ngữ Văn, buổi chiều Số Học, sáng ngày hôm sau thi khoa học tổng hợp, buổi chiều Tiếng Anh.

Trong hai ngày này, Phó Tranh giống như tiêm máu gà. Ngày đầu tiên thi xong, tiết tự học buổi tối, ngồi tại chỗ điên cuồng giải đề khoa học tổng hợp.

Lục Quýnh ngồi bên cạnh anh, áp lực vô cùng lớn, "Này, ca, anh cố gắng như thế, khiến cho em giống như không chịu vươn lên."

Phó Tranh nhìn cậu một cái, "Ngại quá, cậu nói thừa hai chữ, thỉnh tự giác xóa 'giống như'."

Lục Quýnh hơi giật mình, phản xạ có điều kiện lặp lại một lần, "Em không chịu vươn lên..."

Lục Quýnh ngẩn ra, "Chao ôi, F*ck, mấy chục năm lão tử chưa từng đọc sách, muốn học cũng không biết."

"Có chí ắt làm nên, chỉ cần nguyện ý học, lúc nào cũng không muộn."

Lục Quýnh: "... Ta đi, ca, hiện tại anh biến thành lưu truyền tâm hồn máu gà à?"

Phó Tranh không để ý cậu, tiếp tục giải đề, đến chỗ không hiểu, cầm bút chọc học bá Trương Tiểu Ngọc ngồi đằng trước, "Bạn học Trương, bạn có thể giải thích đề này cho tôi một chút được không?"

...

Lục Quýnh ở bên cạnh nhìn Phó Tranh và Trương Tiểu Ngọc đang rất nghiêm túc thảo luận đề hóa học, nhếch miệng, sau đó yên lặng từ trong ngăn bàn lấy ra quyển sách Số Học mới tinh...

Ngày thứ hai, buổi sáng thi xong khoa học tổng hợp, Lục Quýnh tìm Phó Tranh đi ra ngoài ăn cơm, kết quả Phó Tranh nói: "Ăn ở nhà ăn đi, thuận tiện, ăn xong còn trở về phòng học học Tiếng Anh."

Nói, liền trực tiếp bước về phía căn tin.

Lục Quýnh hoảng sợ tròn mắt như muốn rớt xuống đất, vội vàng đuổi theo, "Chao ôi, ca, gần đây anh có phải mê muội rồi hay không? Bộ dạng này của anh, rất giống học bá, nơi nào còn có nửa điểm hình dáng đại ca Tam Trung? Chao ôi chao ôi, ca, nói thật, anh còn tiếp tục như vậy, danh tiếng của anh trong giang hồ rất nhanh sẽ biến mất!"

Phó Tranh ghé mắt nhìn cậu, "Đợi chút, cậu mới vừa nói, tôi như vậy trông rất giống học bá?"

"Không phải là giống, căn bản chính là! Mỗi ngày trừ ăn cơm và ngủ chỉ còn lại học tập, không phải học bá thì là cái gì?"

Lục Quýnh mới vừa nói xong, Phó Tranh liền vui mừng không chịu được, "Chao ôi, không nghĩ tới, Phó Tranh tôi vậy mà cũng có một ngày có thể làm học bá, cuối cùng cũng có thể kéo gần khoảng cách với Tương Tương nhà chúng ta rồi."

"Chao ôi, ta đi, anh cố gắng học tập như thế, chính là vì Chu Tương Tương?"

Phó Tranh nghĩ một lát, nói: "Cũng không hoàn toàn là vậy, một mặt là bởi vì Tương Tương, về phương diện khác cũng là hy vọng chính mình có thể học thêm chút bản lĩnh, tương lai có thể dựa vào năng lực chính mình nuôi vợ tôi."

"Không đúng, Chu Tương Tương cũng không phải phải loại hình dựa vào đàn ông nuôi dưỡng, ca, có phải anh nghĩ quá nhiều rồi không?"

Phó Tranh hừ một tiếng, "Cái đầu chó này của cậu thì biết cái gì! Lão tử chính là muốn nuôi vợ tôi, được không?"

"Ôi chao, được được được, đương nhiên là được! Chỉ là nhà anh có tiền, anh không cần phải kiếm tiền, nuôi vợ cũng đâu có khó?" Lục Quýnh cũng là phú nhị đại, bình thường chơi bời lêu lổng đã thành thói quen, lại không có người dạy cậu cái gì, cảm thấy trong nhà đã có tiền, còn phí sức cố gắng như vậy làm gì? Mỗi ngày nhìn Phó Tranh chỉ đọc sách đã cảm thấy mệt mỏi sợ hãi.

"Cậu không hiểu, trong nhà có nhiều tiền đi nữa, đó cũng không phải là tiền của tôi kiếm được, tôi muốn dựa vào bản lĩnh chính mình kiếm tiền nuôi vợ, hiểu không?"

Lục Quýnh mờ mịt: "..."

"Ôi, quên đi, đàn gảy tai trâu."

Kết thúc kỳ thi tháng, mỗi ngày Phó Tranh đều rất khẩn trương chờ thông báo dán lên.

Nhưng đợi đến ngày thông báo dán lên, tất cả bạn học đều chạy xuống dưới tòa nhà giảng dạy xem, còn anh ngồi yên trong phòng học, không dám đi.

Lục Quýnh nhìn anh, "Ca, anh không đi xem thành thích à? Vất vả học tập như thế, là tốt hay xấu, dù sao cũng nên đi xem một chút."

Phó Tranh nhú mày, nhìn Lục Quýnh nói: "Tôi đã nói với cậu, lúc này tôi mệt vô cùng căng thẳng. Cậu nói tôi cố gắng lâu như vậy, nhưng vẫn là thi đếm ngược, tôi nên làm cái gì bây giờ?"

Phó Tranh thật sự rất sợ, sợ thành tích đi ra sẽ bị đả kích, sợ mình học tập không được, sợ cố gắng thế nào cũng đuổi không kịp bước chân của Chu Tương Tương.

Lục Quýnh vỗ vai anh, cổ vũ cho anh, "Ca đừng sợ, em bảo đảm với anh, lần này anh tuyệt đối không phải là đếm ngược! Nếu anh là đếm ngược, thì thật xin lỗi mỗi ngày anh đều phải thức khuya, em cũng không tin ông trời không có mắt. Đi một chút đi, xem điểm đi!"

Lúc đến phía dưới tòa nhà giảng dạy, trước bảng thông báo đã đầy ắp người.

"Nhường một chút, nhường một chút, phiền toái mọi người nhường một chút!" Lục Quýnh ở phía trước mở đường cho Phó Tranh, rất nhanh đã chen được lên phía trước.

Phó Tranh theo bản năng nhìn thoáng qua vị trí đầu bảng, không có bất kỳ ngoài ý muốn, Tương Tương nhà anh xếp hạng nhất.

Phó Tranh nhìn tên Chu Tương Tương, nội tâm lập tức dâng lên một cảm giác tự hào.

Hạng nhất toàn trường, là vợ anh.

Phó Tranh đang nhìn, Lục Quynh đột nhiên lớn tiếng gọi anh, "Ta thiên! Ca! Ca! Mau đến xem! Anh mẹ nó cũng quá trâu bò! Vậy mà thi được 397!"

Giọng Lục Quynh vô cùng lớn, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều nhìn sang Phó Tranh.

Phó Tranh đi tới bên cạnh Lục Quynh, trông thấy tên mình ở hạng 513, tổng điểm 397.

Toàn bộ lớp mười một tổng cộng là 700 người, Phó Tranh có thể từ toàn trường đếm ngược thi một cái lên 513, quả thực là tiến bộ bay vọt.

Tất cả mọi người đều nhìn anh với cặp mắt khác xưa.

Có người xì xào bàn tán, "Trời ạ, Phó Tranh lần này tiến bộ cũng quá lớn đi? Có khi nào là gian lận không?"

"Không đến mức đó đi? Phó Tranh lăn lộn nhiều năm như vậy, căn bản là không quan tâm đến thành tích, có cái gì tốt sao."

"Nhưng nếu nói là chính bản thân cậu ta thì, vậy cậu ta cố gắng bao nhiêu?"

Bên cạnh có bạn học cùng lớp với Phó Tranh, đi tới gần nói chuyện giúp Phó Tranh, "Hai vị bạn học, các cậu đừng có nói lung tung, trong khoảng thời gian này Phó Tranh người ta rất cố gắng, mỗi ngày phòng học căn tin hai điểm một đường, học tập so với ai khác đều nghiêm túc, điểm số này là cậu ấy nên được, cái gì mà gian lận hay không gian lận, không có chứng cứ, vẫn là không nên nói lung tung."

Người nói chuyện này, là lớp phó học tập trong lớp Phó Tranh, người vô cùng tốt, trước trông thấy Phó Tranh rất nghiêm túc đọc sách, còn đặc biệt chạy tới cổ vũ anh.

Hai nữ sinh kia bị nói một trận, tự giác xấu hổ, đỏ mặt bỏ chạy.

Phó Tranh từ bảng dán thông báo đi ra, tâm tình không tốt.

Lục Quýnh buồn bực, "Ca làm sao vậy? Anh thi tốt như thế, Tại sao lại mất hứng?"

Phó Tranh cúi thấp đầu, hồi lâu mới mở miệng, "Tốt cái gì mà tốt, kém quá xa Tương Tương, có từng đó điểm, khoa chính quy còn lên không được."

Huống chi là Tương Tương muốn thi ngôi trường kia, Phó Tranh đột nhiên cảm giác được, chính mình trước có phải đã đánh giá cao bản thân rồi hay không. Anh làm sao có thể thi đậu được?

Lục Quýnh ngây người, rất khiếp sợ, "Không phải đâu, ca? Chẳng lẽ anh còn muốn thi điểm cao giống như chị dâu?"

Phó Tranh không lên tiếng, coi như ngầm thừa nhận.

Lục Quýnh hoảng sợ ồn ào, "Ta thiên! Ca, anh đang nói đùa hả?! Nói thật, Tranh ca, không phải là em giội nước lạnh vào anh, nhưng chúng ta không phải là loại người từ nhỏ đến lớn đều đọc sách, nền tảng kém như vậy, có thể thi được điểm số như anh bây giờ rất không dễ dàng, anh lại cố gắng một chút, thi đến khoa chính quy hẳn là không thành vấn đề. Nhưng mà, anh muốn đuổi kịp điểm của chị dâu, thật sự quá khó, quá khó! Hầu như là không thể nào. Hẳn là anh vừa nhìn thấy đi, max điểm 750, chị dâu vậy mà thi được 715, thành tích này, đủ cho Thanh Hoa Bắc Đại a. Ca, anh vẫn là đừng nghĩ, thời gian còn một năm, anh lại nỗ lực, khoa chính quy khẳng định không thành vấn đề, nói không chừng còn có thể đứng thứ hai."

Phó Tranh không phản ứng, từng lời Lục Quýnh nói đều đâm chọt vào chỗ đau của anh, ngực như có cái gì đó chặn lại, hô hấp đều khó chịu.

Đến giờ phút này, anh càng thêm khắc sâu ý thức được chênh lệch giữa anh và Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương đứng ở đầu bảng, mặc dù anh không ở cuối cùng, nhưng như cũ cách cô cự ly mười vạn tám ngàn mét.

Tâm tình Phó Tranh rất nặng nề, hoàn toàn không có bất kỳ vui vẻ vì thành tích tiến bộ.

Anh chỉ hận không thể để thời gian lùi lại vài năm, trở lại lúc sơ trung, anh nhất định liều mạng cố gắng học tập, sẽ không lãng phí một chút xíu thời gian nào.

Đáng tiếc, nằm mơ giữa ban ngày.

Tình huống thực tế là, còn có một năm, anh chỉ còn lại thời gian một năm để cố gắng.

Nghĩ vậy, nhất thời có cảm giác gấp gáp, bước chân trong nháy mắt tăng nhanh, sải bước đi lên lầu.

Lúc đi đến chỗ ngoặt cầu thang lầu ba, đột nhiên từ phía sau có người vỗ xuống vai anh.

Phó Tranh quay đầu lại, thì thấy Chu Tương Tương đứng ở phía sau anh.

Sau lần yêu đương bị giáo viên phát hiện, lần đầu tiên Chu Tương Tương ở trường học chủ động chào hỏi với Phó Tranh.

Phó Tranh có chút ngẩn người, hồi lâu mới nhẹ nhàng hô, "Vợ".

Chu Tương Tương cong cong mắt cười, nói với Phó Tranh: "Phó Tranh, chúc mừng anh."

"Em... Em xem rồi?"

Chu Tương Tương gật đầu, "Xem rồi, thi rất tốt."

"Ôi, tốt cái gì, còn không lên nổi khoa chính quy." Phó Tranh thở dài, vẻ mặt mất mát.

"Lúc này mới bao lâu, còn có thời gian một năm mà, không gian tiến bộ còn rất lớn. Bạn học Phó Tranh, cố gắng lên, em coi trọng anh!" Chu Tương Tương cười tủm tỉm nắm quả đấm nhỏ, động viên Phó Tranh.

Phó Tranh đột nhiên có chút ngượng ngùng, nhìn Chu Tương Tương cười, "Chao ôi, cảm ơn đã khích lệ, vợ."

"Cái này cho anh." Chu Tương Tương cầm trong tay một hộp cơm giữ ấm, hai tay đưa cho Phó Tranh.

Phó Tranh ngẩn ra, "Đây là cái gì?"

"Em làm cơm trưa cho anh."

Phó Tranh lập tức nở nụ cười, "Ồi chào ta đi, cơm hộp tình yêu a."

Anh nói, liếc mắt nhìn bốn phía, thấy gần đây không có ai, nửa người trên đột nhiên nghiêng tới trước một chút, áp mặt lại gần Chu Tương Tương, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, khóe miệng cong, thấp giọng hỏi: "Đặc biệt làm cho anh?"

Chu Tương Tương gật đầu, "Buổi sáng lạnh lẽ làm."

Hôm nay dán thông báo, Chu Tương Tương rất có lòng tin với Phó Tranh, hơn năm giờ đã lạnh lẽ dậy làm cơm trưa cho Phó Tranh, dự định làm quà tặng ăn mừng cho anh.

Phó Tranh vui vẻ cực kỳ, đưa mặt lại gần mặt Chu Tương Tương thêm chút, khàn giọng nói: "Vợ, anh muốn hôn em."

Chu Tương Tương vừa nghe, sợ hãi vội vàng lùi về sau một bước, "Không được, đang ở trường học, anh... Anh mau lên đi! Em cũng phải trở về phòng học đây."

Phó Tranh thấy Chu Tương Tương bị dọa thành như vậy, không khỏi bật cười, đứng thẳng người, "Được rồi được rồi, không đùa em nữa, dù sao buổi tối tan học anh muốn hôn đủ."

Chu Tương Tương: "..."

Trở lại phòng học hai tay Phó Tranh nâng hộp cơm tình yêu Chu Tương Tương làm cho anh, bộ dáng kia, tư thế kia, người biết cho rằng nâng là hộp bento, không biết rõ còn tưởng rằng ôm em bé, bộ dáng cẩn thận, quả thực điên cuồng.

Vừa về tới chỗ ngồi, Phó Tranh lập tức mở hộp cơm ra.

Bên trong hộp là cơm chiên thập cẩm, cố ý xếp thành hình trái tim, mặt trên là thịt bò lấp thành hình trái tim, rắc một ít hạt tiêu đen, bên cạnh còn có một trứng chiên hình trái tim. Bởi vì là hộp cơm giữ ấm, còn nóng nên có khói bốc lên.

Trần ngập hình trái tim, Phó Tranh nhìn thấy mà tâm hoa nộ phóng*.

(Tâm hoa nộ phóng: Mở cờ trong bụng)

Cầm lấy cái nĩa, không nỡ xuống tay.

Đột nhiên, từ phía sau một cái đầu ló ra, "Chao ôi mẹ ời, thơm quá, ca, mua ở đâu vậy? Cho em ăn miếng."

Lục Quýnh vừa nói vừa muốn đoạt lấy hộp cơm của Phó Tranh.

Phó Tranh đá một cước qua, "Đi đi đi, đi qua chỗ khác! Vợ lão tử sáng sớm dậy làm cơm hộp tình yêu cho lão tử, liên quan gì tới cậu!"

Lục Quýnh: "... Ca, anh không được ngược cẩu như vậy!"

Phó Tranh cười nhạo, "Tên quê mùa."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 41 □: Đối Với Em Thật Tốt

Edit: Phụn Phụn

Beta: Đại Bàng

Lục Quýnh nhìn cơm hộp tình yêu của Phó Tranh, có chút xúc động, "Ca, em cảm thấy chị dâu là một cô gái rất tốt."

Phó Tranh vô cùng kiêu ngạo, "Đương nhiên, Tương Tương nhà chúng tôi là tốt nhất thiện hạ, ai cũng không sánh bằng."

Lục Quýnh thở dài, "Chao ôi, anh nói cô gái tốt như thế, tại sao lại thích anh nhỉ."

Phó Tranh hí mắt một cái, "Cái tên đầu chó này, cậu có ý gì hả?"

Lục Quýnh nói: "Ca, em nói thật, anh đừng nóng giận. Em cảm thấy, Chu Tương Tương tựa như tiên nữ trên trời, chúng ta là bùn dưới mặt đất, không xứng với nhau."

"Cậu cút ra chỗ khác! Cậu là bùn, lão tử mới không phải."

"Vậy anh là cái gì?"

Phó Tranh suy nghĩ một chút, vuốt cằm, "Ừm, có thể là vật để tiên nữ cưỡi."

Lục Quýnh tròn to hai mắt, "Trời ạ, ta đi, súc sinh."

Phó Tranh tức giận đập một cước lên ghế của Lục Quýnh, "Đi đi đi, lão tử trông thấy cậu là phiền!"

Phó Tranh một cước đập lật ghế Lục Quýnh, cái mông Lục Quýnh té xuống đất, hoàn toàn không tức giận, còn cười hì hì, "Chao ôi, Tranh ca, anh nói một chút, anh là vật cưỡi gì vậy."

"Ngựa trắng."

Lục Quýnh nghe vậy, ngẩn ra hai giây, đột nhiên cười ha ha, "Trời ơi ngựa trắng? Ca! Anh thật sự coi mình là bạch mã hoàng tử?! Anh có từng nghe qua câu nói này chưa, cưỡi ngựa trắng có thể là hoàng tử, cũng có thể là Đường Tăng a!!! Ha ha ha ha!!!"

"..."

Lục Quýnh đang cười lớn, đột nhiên Phó Tranh nháy mắt với cậu.

Lục Quýnh trừng mắt, "Ca, anh sao vậy? Mắt rút gân?"

"Tôi thấy em là đầu óc rút gân!" Sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng nói nghiêm túc.

Toàn thân Lục Quýnh chấn động, ngẩn ra hồi lâu mới rút cục xoay người, nhìn lão Tôn đứng ngay trước mặt, gượng cười, "Hì hì, thầy Tôn... Thầy tới sao không lên tiếng... Hì hì..."

Thầy Tôn trừng mắt nhìn cậu, "Lục Quýnh à Lục Quýnh, em bảo tôi nên nói với em cái gì đây? Tôi vừa mới bước vào phòng học, toàn bộ phòng học đều là tiếng em gào khóc thảm thiết..."

"Ôi chao, thầy Tôn, đây không phải là gào khóc thảm thiết, em là đang cười, chỉ là... chỉ là cười có chút khoa trương..."

"Em còn dám mạnh miệng! Em xem một chút này là lúc nào? Sắp lên lớp mười hai, em có thể có chút khấn trương được hay không? Em xem Phó Tranh người ta, đều là người giống nhau, Phó Tranh người ta còn biết rõ hăng hái cố gắng, các em ngày ngày ở cùng nhau, tại sao em lại không biết đi theo học hỏi một chút?"

Lục Quýnh cúi thấp đầu, không lên tiếng.

Thầy Tôn than thở, "Tôi cũng không phải là muốn mắng em, ở đây là lớp học, mọi người, bất luận là học giỏi, hay học không giỏi, tôi đều hy vọng các em có thể siêng năng học tập, ở cái tuổi này nên nỗ lực học tập, tương lai còn dài, ra ngoài xã hội, mới phát hiện mình học không đủ, đến lúc đó, hối hận cũng đã muộn."

Ông nhìn Lục Quýnh, lại tiếp tục nói: "Tôi cũng không phải cố ý mắng em, tôi là hy vọng học sinh ban 7 chúng ta, mỗi người lúc thi tốt nghiệp trung học cũng có thể thi được một trường đại học mà mình hài lòng. Đừng nghĩ bản thân không liên quan, nhìn Phó Tranh một chút, cả năm đều là đếm ngược, chỉ cần nghiêm túc học tập, thì sẽ có tiến bộ, đã rõ chưa?"

Lục Quýnh gật đầu, nhỏ giọng đáp, "Đã rõ."

"Được rồi, ngồi xuống đi."

Thầy Tôn nói xong, thì bước đến bục giảng, "Tốt lắm, tất cả mọi người ngồi xuống, thành tích của kỳ thi lần này, tôi có mấy lời muốn nói với mọi người một chút."

Tất cả học sinh đều ngồi ngay ngắn, ngay cả Lục Quýnh bình thường hay ồn ào cũng ngồi ngay ngắn.

"Kỳ thi tháng lần này, là kỳ thi tháng cuối cùng của năm lớp mười một chúng ta, kế tiếp, chính là nghênh đón kiểm tra cuối kỳ, sau đó, là kiếp sống học tập, giai đoạn khắt trương nhất của lớp mười hai. Trong lúc máu chốt này, mọi người cũng nên chậm rãi hồi tâm, toàn lực ứng phó nghênh đón lớp mười hai.

Một năm lớp mười hai, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, mặc kệ thành tích mọi người bây giờ như thế nào, chỉ cần bắt đầu từ giờ khắc này, quyết định cố gắng, như vậy một năm lớp mười hai, hoàn toàn có khả năng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nói khoa trương một chút, thi đại học thậm chí có thể thay đổi vận mệnh cả đời người, cho nên hy vọng mọi người có thể nghiêm túc đối mặt.

Lần này có kết quả kỳ thi tháng, có bạn học thi rất tốt, cũng có bạn học thi không được tốt lắm, nhưng không cần gấp gáp, nếu đã thi xong, cũng không cần phải để ở trong lòng. Bạn học nào thi tốt, không nên kiêu ngạo, bạn học nào thi không được tốt, cũng không nên nản chí, tóm lại, tiếp tục ngẩng đầu ưỡn ngực, cố gắng đi về phía trước, một ngày nào đó, chất lượng sẽ thay đổi.

Mỗi một vị bạn học đang ngồi ở đây, tôi đối với các em đều tràn ngập lòng tin, cũng hy vọng mọi người cũng có lòng tin với chính mình, chưa đến cuối cùng, tuyệt đối không thể trước buông tha cho chính mình, đã rõ chưa?"

"Đã rõ."

"Lớn tiếng hơn!"

"Đã rõ!"

"Tốt, mọi người cố gắng, lấy ra khí thế, tôi tin tưởng mỗi người các em đang ngồi đây, đều vô cùng ưu tú. Mặt khác, hôm nay tôi muốn đặc biệt khen ngợi bạn học Phó Tranh một chút."

Thầy Tôn nói, từ trên bục giảng đi xuống, đi đến hàng cuối cùng của phòng học.

Tất cả mọi người xoay đầu lại, nhìn về phía Phó Tranh.

Thầy Tôn chỉ Phó Tranh, nói với mọi người: "Trong khoảng thời gian này bạn học Phó Tranh luôn cố gắng, tin tưởng mọi người đều biết rõ, lần này cậu ấy thi được thành tích rất tốt, mặc dù còn thiếu một chút mới lên được khoa chính quy, nhưng từ trình độ thi không được tổng điểm 100, thi đến 397 điểm, đây không thể nghi ngờ là tiến bộ vô cùng lớn. bạn học Phó Tranh từ một học sinh không thích học tập, hoàn toàn tỉnh ngộ thay đổi chăm chỉ cố gắng, tinh thần như vậy đáng giá để mỗi vị bạn học đều học tập theo. Hy vọng mọi người noi gương bạn học Phó Tranh, học tập tinh thần của cậu ấy, cố gắng tiến lên, cũng xin mọi người cùng vỗ tay cho bạn học Phó Tranh, chúc mừng cậu ấy có được tiến bộ lớn như vậy!"

Tiếng nói thấy Tôn vừa dứt, phòng học lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Phó Tranh cười gượng. Có chút co quắp, lần đầu tiên được khen ngợi, lỗ tai không khỏi hơi đỏ lên.

Chao ôi, rất thẹn thùng a.

Nhưng không thể không nói, lời khen ngợi này của thầy Tôn, đối với Phó Tranh mà nói, thật sự là khích lệ rất lớn.

Buổi tối tan học, Phó Tranh đi tới chỗ cũ chờ Chu Tương Tương.

Còn chưa đi tới, đã thấy Chu Tương Tương đứng ở chỗ cũ chờ anh.

Phó Tranh vội vàng chạy qua, "Hôm nay tại sao đến sớm vậy?"

Phó Tranh vừa nói, theo bản năng giúp Chu Tương Tương lấy balo xuống, đeo lên vai mình.

Chu Tương Tương cười nói: "Không phải em đến sớm, là anh đến muộn."

"Vậy à? Chao ôi, tại vì phải ở lại làm hoa văn trang trí nên có chút lâu." Phó Tranh vừa nói vừa duỗi tay nắm lấy tay Chu Tương Tương, "Vợ, nói cho em chuyện này, hôm nay chủ nhiệm lớp anh kêu bạn học cả lớp tuyên dương anh, còn kêu mọi người vỗ tay cho anh nữa. Chao ôi, lần đầu tiên trong cuộc đời được thầy giáo khen ngợi, lúc đó rất khấn trương."

Chu Tương Tương cong mắt, nghiêng đầu qua nhìn anh, "Chỉ có khấn trương thôi sao? Ngoại trừ khấn trương thì còn gì không?"

"Ngoại trừ khấn trương? Ừ, còn rất vui vẻ rất hưng phấn, hơn nữa cảm thấy động lực học tập càng lớn."

Mặt mày Chu Tương Tương tươi cười, kéo tay Phó Tranh, lùi lại, nhìn Phó Tranh nói: "Vui vẻ hưng phấn là được rồi, con người đều luôn muốn có cảm giác tán thành và thành tựu, trận chiến mở màn giành thắng lợi, về sau tiến bộ sẽ càng lúc càng lớn."

Hai người dọc theo đèn đường mờ vàng đi về phía trước.

Phó Tranh gật đầu, "Anh cũng hiểu được. Hơn nữa hôm nay thầy giáo còn nói, chỉ cần chịu cố gắng, năm lớp mười hai này rất có thể

phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.",

"Đúng vậy nha."

Phó Tranh mím môi, đột nhiên có chút khấn trương nhìn Chu Tương Tương, "Vợ, em nói, anh cố gắng một năm, có thể thi đậu một trường với em không?"

Chu Tương Tương lập tức gật đầu, "Có thể, đương nhiên có thể! Phó Tranh anh thông minh như vậy, lại cố gắng như thế, nhất định có thể thi đậu một trường với em, không chừng về sau còn có thể vượt qua em."

Phó Tranh cười ha ha, "Thôi đi, anh không muốn vượt qua em, anh chỉ muốn đậu chung một trường đại học với em, về sau lên đại học chúng ta có thể ngày ngày ở chung một chỗ."

Chu Tương Tương cong môi cười, "Có thể, nhất định có thể."

Chu Tương Tương vừa nói, vừa nắm tay thành quả đầm nhỏ, cười tủm tỉm động viên Phó Tranh, "Cố gắng lên, Phó Tranh ca ca, em vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cường nhất của anh."

Chu Tương Tương cười rộ lên, đôi mắt cong như trăng lưỡi liềm, vô cùng đáng yêu.

Phó Tranh cười xoa đầu cô, "Tiểu đáng yêu, lời này anh chỉ nói cho em, cũng chỉ có em sẽ tin tưởng anh, anh mà nói với người ta, anh muốn thi Thanh Hoa, có lẽ bị người ta cười chết."

"Không cần quan tâm người khác nghĩ như thế nào, về sau thi đậu, tất cả mọi người sẽ nhìn anh với cặp mắt khác xưa."

Phó Tranh tiến lên hai bước, nắm lấy vai Chu Tương Tương, than thở nói: "Vợ à, tại sao em lại tốt như thế. Em nói trên đời này tại sao lại có thể có cô gái tốt như em, kiếp trước không biết anh đã làm bao nhiêu việc tốt, cuộc đời này mới có thể có được em. Tương Tương, thật sự, anh cảm thấy em tốt như vậy, bất luận anh làm thế nào, cũng không đủ báo đáp."

Tương Tương ngẩng đầu nhìn anh cười, "Em không cần anh báo đáp, anh chỉ cần đối xử tốt với em là được, về sau nếu anh đối với em không tốt, hoặc là không cần em nữa, em sẽ hận anh, Phó Tranh."

Phó Tranh nghe vậy, lập tức nhắc tay biểu thị trung thành, "Phó Tranh anh thề với trời, cuộc đời này nếu anh dám phụ lòng Chu Tương Tương, sẽ bị trời đánh, ra cửa..."

Chu Tương Tương vội vàng che miệng anh, mắt húng trừng anh, "Anh nói bậy bạ gì đó, ai muốn anh thề độc như này!"

Phó Tranh cười nói: "Không nói, không nói."

Chu Tương Tương mím môi, lúc này mới buông anh ra.

Phó Tranh cười đùa tiến đến trước mặt Chu Tương Tương, "Vợ, hôn một cái."

Hai người đã đi vào một con hẻm nhỏ, xung quanh không có người nào.

Phó Tranh vừa dứt lời, trực tiếp ấn Chu Tương Tương lên tường, cúi đầu nặng nề hôn xuống.

Đã lâu rồi chưa được hôn vợ, Phó Tranh lỗ mắng như vừa được khai trai, hôn vô cùng điên cuồng.

Môi sít sao đè nặng môi Chu Tương Tương, trần trọc mút không ngừng, ngậm một cái cắn một cái.

Tay trái giữ đầu Chu Tương Tương, tay phải ôm lấy eo cô, ấn cô thật chặt về phía mình.

Thân thể dính sát vào nhau, Phó Tranh hô hấp ngày càng nặng nề, khí nóng nghẹn lại đã lâu không chịu nổi, tay trái để ở đầu Chu Tương Tương vô ý thức đi xuống, từ dưới vạt áo sơ mi của Chu Tương Tương chui vào.

Đầu ngón tay nóng hổi chạm vào làn da ở bụng của Chu Tương Tương, cô bỗng nhiên lấy lại tinh thần, phản xạ có điều kiện đẩy Phó Tranh ra.

Phó Tranh sửng sò, "Vợ..."

"Không... Không nên như vậy..." Thân thể Chu Tương Tương có chút run, khẽ cắn nhẹ môi.

"Tương Tương, xin lỗi, anh không cố ý..." Cổ họng Phó Tranh vô cùng khàn đặc, hôn nồng nhiệt như vậy, suýt nữa thì không khống chế được.

Phó Tranh bước lên một bước, nhẹ nhàng ôm lấy Chu Tương Tương, "Thật xin lỗi, Tương Tương, đừng sợ, anh không chạm vào em."

Chu Tương Tương gật đầu, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại.

Cô tin tưởng anh.

Phó Tranh đưa Chu Tương Tương đến dưới một cây đại thụ bên ngoài cư xá.

Chu Tương Tương vô ý thức muốn rút tay mình khỏi tay Phó Tranh, nhưng anh vẫn nắm cực kỳ chặt, không chịu buông.

Chu Tương Tương: "Phó Tranh, em về nhà, anh cũng mau trở về đi thôi."

"Chao ôi, không bỏ được."

Chu Tương Tương cũng không bỏ được, có thể do bây giờ bọn họ không thể quang minh chính đại ở bên nhau.

Cô hơi dùng sức, rút tay ra, "Phó Tranh, anh nghe lời, nhanh về nhà, chờ ngày kia nghỉ, em dẫn anh đi đến chỗ tốt."

Phó Tranh chau mày, "Chỗ tốt? Là chỗ nào?"

Vẻ mặt Chu Tương Tương thần bí cười, "Đến lúc đó anh sẽ biết."

Phó Tranh thấy cô cố làm ra vẻ thần bí, nhin không được cười, "Được rồi, Chu Tương Tương, lại thừa nước đục thả câu với anh."

Chu Tương Tương cười, đẩy anh về phía lề đường, "Đi nhanh đi, gọi xe, nhanh chóng về nhà."

"Đã biết, đã biết..." Phó Tranh than thở, "Chao ôi, lão tử thật muốn kết hôn quá đi."

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link wordpress của Vườn.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ <3 :))

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 42 □: Thật Ngọt

Edit: Phụn Phụn

Được thầy giáo và vợ mình cổ vũ, Phó Tranh trở nên tự tin hơn so với trước đây, cũng càng thêm nỗ lực.

Buổi tối học đến hai ba giờ, đặt đồng hồ báo thức, sáu giờ lại tiếp tục dậy học, hơn bảy giờ ăn sáng, vừa ăn, trên lỗ tai còn đeo tai nghe luyện nghe một chút.

Toàn bộ có chút điên cuồng.

Phó Chấn Sơn sợ ngây người, giờ tay lấy tai nghe của Phó Tranh xuống, sờ trán con trai, "Ba nói, con không phải là trứng tà đó chứ? Con cũng quá chăm chỉ rồi, chăm chỉ đến nỗi không giống con ba. Trời ạ, con có phải là bị đánh tráo rồi không?"

Phó Tranh không còn gì để nói nhìn cha một cái, "Ba, suốt ngày ba nghĩ cái gì vậy? Nhìn rõ ràng, đây là con trai ba, con trai ruột! Không thể giả được!"

"Chao ôi, còn không phải do gần đây con lạ lắm sao? Thích học tập là chuyện tốt, nhưng cũng không thể học như thế, con nhìn con xem, tối hôm qua ba giờ ba thức dậy, đèn trong phòng con vẫn sáng, hôm nay mới sáng sớm sáu giờ đã dậy, con ngủ không đủ, thân thể có thể chịu nổi sao? Thi đại học là đánh lâu dài, con học như thế, là không đúng rồi con trai."

"Không sao, thân thể con vẫn tốt."

"Nhưng..."

"Ôi, ba, ba cứ mặc kệ con, tự con có chừng mực, mỗi ngày con đều dành nửa giờ rèn luyện thân thể, tổ chất thân thể vẫn tốt."

Phó Tranh nói xong, nhấp một hộp sữa, xách cặp lên đi ra ngoài, vừa đi vừa nói, "Con đi lên trường, buổi tối không cần chờ cơm, con có chút chuyện."

"Chuyện gì?" Phó Chấn Sơn gân giọng hỏi.

"Ôi, ba cũng đừng quản."

Hôm nay thứ sáu, Tương Tương nói muốn dẫn anh đi đến một nơi tốt.

Ban đêm Phó Tranh ngủ muộn, buổi sáng lại dậy sớm, những anh vẫn tràn đầy tinh lực. Thật sự mệt nhọc, thì nằm sấp trên bàn ngủ một lát, tỉnh lại đi nhà vệ sinh rửa mặt, tinh thần lại trở về.

Mỗi ngày buổi trưa tan học, trước tiên đi sân tập trường học chạy vài vòng, sau đó mới đi căn tin ăn cơm.

Lục Quýnh nhìn anh, vô cùng bội phục, "Ca, làm thế nào mà anh có thể nhiệt tình như vậy? Có thể chia sẻ chút kinh nghiệm không? Mẹ nó em vừa thấy sách liền muốn ngủ, căn bản học không vào."

Phó Tranh đang làm một bộ bài thi hóa học, nghe vậy cũng không ngẩng đầu, liền nói: "Cậu chỉ cần tìm một thứ có thể cho cậu động lực học tập là được."

"Ôi, không có. Anh nói em lại không giống anh, có bạn gái học bá, tìm không ra cái có thể cho em động lực, chao ôi, anh nói tại sao em lại bị kịch như thế..."

...

Lúc tan học, Chu Tương Tương gọi điện thoại cho ba.

Đầu bên kia điện thoại rất nhanh liền bắt máy.

Chu Tương Tương đứng bên cửa sổ phòng học, nhỏ giọng nói: "Ba, hôm nay con có thể về muộn được không? Con muốn đi chơi với bạn học một lát."

Chu Tương Tương cũng không dám nói với mẹ, nếu nói với mẹ, đảm bảo sẽ kêu cô về nhà học bài.

Chu Hoa Lâm ở đầu kia hỏi: "Với ai vậy? Đi chơi đâu, khi nào thì về?"

Chu Tương Tương: "Với Hoan Hoan, đi xem phim, xem phim xong sẽ đi ăn thêm một chút, có thể là tới mười giờ..."

"Mười giờ quá muộn, chín giờ rưỡi đi, trước chín giờ rưỡi về nhà là được."

"Vâng ba, cảm ơn ba."

Bốn giờ chiều tan học, đến chín giờ rưỡi tối, có thể ở cùng Phó Tranh tới năm tiếng.

Cúp điện thoại, Lâm Mai hỏi Chu Hoa Lâm, "Sao vậy? Là Tương Tương à?"

Chu Hoa Lâm: "Ừ, tan học Tương Tương muốn đi xem phim với Hoan Hoan, đến tối nay mới về."

"Xem phim?" Lâm Mai vừa nghe, lông mày lập tức nhíu lại, "Con bé này thật là, đây đã là lúc nào rồi mà còn đi xem phim?"

"Ôi, bà cũng đừng quá nghiêm Tương Tương như vậy, bình thường Tương Tương học tập đã rất vất vả, cuối tuần, cho con bé thả lỏng một chút thì có gì không tốt."

"..."

Chu Hoa Lâm ngồi ở trên ghế sofa, tiếp tục xử lý chuyện công tác.

Lâm Mai nghĩ một lát, đi tới, cũng ngồi xuống theo, "Chao ôi, lão Chu, ông có cảm giác là Tương Tương gần đây rất kỳ quái hay không? Trước kia con bé cũng không ham chơi như thế, bây giờ hầu như mỗi cuối tuần đều đi ra ngoài chơi một lần, ông nói con bé có phải hay không..."

Chu Hoa Lâm ngắt lời bà, nói: "Này thì có cái gì kỳ quái, hiện tại áp lực học tập lớn, càng cần phải thả lỏng."

Chu Hoa Lâm vừa nói như vậy, Lâm Mai suy nghĩ một chút, cảm thấy giống như cũng rất có đạo lý.

Có lẽ thật sự là do bà nghĩ nhiều rồi. Tương Tương ngoan ngoãn như thế, hơn nữa điểm kỳ thi tháng lần này lại cao hơn, khẳng định không thể nào đang yêu đương.

Lâm Mai thở dài, đứng dậy vào phòng bếp bận rộn.

...

Phó Tranh sợ lại như lần trước để Tương Tương chờ anh, tiếng chuông tan học vừa vang lên, mang theo balo bỏ chạy.

Lúc đến chỗ cũ, Chu Tương Tương còn chưa tới, dứt khoát móc điện thoại di động ra làm bài.

Lần trước Tương Tương đặc biệt tải một app đề Tiếng Anh về cho anh làm, có thể tận dụng mọi lúc, bình thường ngồi xe, chờ người hay đi nhà cầu, cũng có thể lấy ra giải một cái.

Phó Tranh làm bài quá chuyên tâm, thế nên Chu Tương Tương đến gần cũng không có phát hiện.

Chu Tương Tương cúi đầu, nhìn anh hết sức chuyên chú giải đề, duỗi tay trực tiếp cầm lấy di động của anh.

"Này -- "

Phó Tranh sửng sò, ngẩng đầu, trong nháy mắt thì cười rộ lên, "Tại sao em không lên tiếng."

"Làm sao mà em không lên tiếng, là chính anh không nghe thấy."

"Phải phải phải, là anh sai." Phó Tranh cười hì hì, duỗi tay muốn lấy lại di động.

Chu Tương Tương cầm điện thoại di động, trực tiếp bỏ vào trong cặp sách của cô, "Hôm nay là thả lỏng, không cho phép học tập."

"Hả?"

Chu Tương Tương nhìn anh, Phó Tranh nhất thời không còn khí thế, lập tức nói: "Phải phải phải, nghe em, đều nghe em. Bất quá, chúng ta rút cuộc đi đâu?"

Chu Tương Tương cười tủm tỉm nhìn anh, "Một nơi giải tỏa căng thẳng."

"Là nơi nào?"

Chu Tương Tương thần bí cười một tiếng, "Đi rồi anh sẽ biết."

Nơi Chu Tương Tương nói, ngồi xe nửa giờ thì đến.

Nhưng mà, lúc Phó Tranh trông thấy chỗ kia, cả người có chút không ổn.

"Em... Em nói nơi tốt... Chính là cái này?" Phó Tranh nhìn hai chữ 'Nhà ma' trên đầu gian hàng, lưng không tự giác mà bắt đầu chảy mồ hôi.

Chu Tương Tương gật đầu, "Đúng vậy, bình thường em gặp áp lực lớn, thì sẽ đến nhà ma chơi, chơi xong một vòng, cái gì áp lực đều không còn."

Nói, liền kéo Phó Tranh đi vào bên trong.

"Này này này, chờ một chút chờ -- "

Phó Tranh theo bản năng kéo Chu Tương Tương lại, không chịu di chuyển nửa bước.

Chu Tương Tương quay đầu lại, "Sao vậy?"

Phó Tranh thương lượng nói, "Vợ, anh cảm thấy chúng ta vẫn nên đi chỗ khác đi, được không?"

"Tại sao vậy? Anh... Sẽ không phải là sợ chứ?"

"Làm sao có thể!!!" Phó Tranh lập tức cất cao giọng, phảng phất như vậy mới có thể làm cho mình tỏ ra rất có sức lực, lớn tiếng nói: "Làm sao mà anh có thể sợ, nói giỡn à! Không hề có!"

Chu Tương Tương vừa nghi ngờ vừa lo lắng nhìn anh, "Thật không sợ? Nếu anh sợ, chúng ta không đi nữa."

"Đi! Tại sao không đi! Vừa rồi anh nói đi chỗ khác, là cảm thấy một cô bé như em tới chỗ này không được tốt cho lắm, có điều em đã thích như thế, vậy chúng ta liền đi chơi. Anh không sợ, làm sao mà sợ được."

Nói giỡn sao, để vợ anh biết được anh sợ ma, không phải sẽ bị chê cười cả đời sao?!

Nhưng mà, chờ Phó Tranh đi theo Chu Tương Tương vào nhà ma, cuối cùng mới hiểu được rõ ràng, cái gì gọi là nhục nhã chết vì sĩ diện!

(Pheng: Xin chào anh Phó sĩ diện, anh vẫn sống tốt chứ? =)))

Bên trong một mảnh u ám, ngọn đèn yếu ớt màu xanh lá cây, cùng với tiếng khóc hu hu hu của con gái, gió mát từ bốn phương tám hướng thổi qua, ngang qua làn da, trong nháy mắt, tóc gáy toàn thân đều dựng lên.

Tay chân Phó Tranh đều lạnh buốt, đi vào liền lùi lại một chút.

Chu Tương Tương đi phía trước mấy bước, phát hiện Phó Tranh chưa đi cùng, quay đầu lại, thì thấy anh không nhúc nhích đứng ở đầu cây cầu Nại Hà, toàn thân cứng ngắc giống như cái khuôn đúc.

Chu Tương Tương quay lại kéo anh, mới phát hiện lòng bàn tay anh đều là mồ hôi lạnh.

Chu Tương Tương nhìn anh, an ủi nói: "Phó Tranh, đi thôi, anh nắm lấy tay em này, đừng sợ."

"Anh... Anh không sợ..."

Chu Tương Tương đột nhiên muốn cười, sợ đến nỗi nói lắp, lại còn nói không sợ.

Bất quá, Phó Tranh sợ ma, cũng thật là quá đáng yêu.

Cả một đường Chu Tương Tương nắm chặt tay Phó Tranh.

Phó Tranh rất sợ hãi, một bước không rời đi theo sau lưng Chu Tương Tương, toàn bộ hành trình một câu đều chưa nói, vô cùng cảnh giác nhìn chăm chăm xung quanh, rất sợ từ nơi nào lại lòi ra cái đồ vật ma quỷ.

Thật sự, anh đây là tìm vợ kiểu gì vậy? Các cô gái không phải đều giống nhau thích ngồi cái gì mà đu quay, ngựa gỗ xoay tròn, vậy tại sao cô vợ nhà anh lại thích đi chơi nhà ma!!!

Hơn nữa, cô hình như không có vẻ gì gọi là sợ hãi.

Phó Tranh còn đang suy nghĩ, Chu Tương Tương đã dắt anh vào một cái hẻm nhỏ tăm tối.

Đi vào, trong nháy mắt hẻm nhỏ đen nhánh kia lại sáng lên ánh sáng màu xanh lá cây.

Phó Tranh hồi hộp sợ hãi, nhỏ giọng hỏi Chu Tương Tương, "Vợ... bên trong đây... Sẽ không đột ngột chui ra cái gì... A!!!! F*ck! Cái quỷ gì đây!!!!!"

Phó Tranh còn chưa mở miệng hỏi xong, đột nhiên trong vách tường vươn ra một cái tay, hù dọa anh trong nháy mắt mặt trắng bệch, phản xạ có điều kiện mà nhắm chặt mắt.

Chu Tương Tương thấy anh sợ hãi như thế, vội vàng ôm chặt lấy anh, không ngừng vỗ nhẹ lên lưng anh, dịu dàng trấn an, "Phó Tranh anh đừng sợ, những thứ kia đều là đạo cụ mà thôi, không phải là thật. Anh đừng sợ, em ở chỗ này. Anh nhắm mắt lại, em dắt anh đi."

Chu Tương Tương vừa nói, vừa nắm chặt tay Phó Tranh, tiếp tục đi về phía trước.

Dù có muốn đi ra ngoài, cũng phải đi ra từ con đường này.

Trái tim Phó Tranh không ngừng nhảy thình thịch thình thịch, dường như một giây kế tiếp có thể nhảy ra từ cổ họng.

Vừa rồi anh thật sự là bị dọa sợ cho choáng váng rồi, lúc này cũng bất chấp cái gọi là mặt mũi, cứ liên tục nhắm mắt lại, để Chu Tương Tương dắt anh đi.

Dọc theo đường đi, không ngừng xuất hiện mấy cánh tay đầy máu, mấy cái đầu tóc tai bù xù chui ra từ vách tường.

Chu Tương Tương đã đến nhiều lần, nên hoàn toàn không sợ hãi, có tay và đầu chui ra cùng lúc, liền đưa Phó Tranh đi qua bên cạnh, hoàn hảo tránh đi.

Bởi vì nhắm mắt lại, lại bị Chu Tương Tương dắt, dọc theo đường đi không có gặp những thứ đồ vật quỷ quái kia, tim Phó Tranh căng thẳng nảy đập thành thịch thành thịch, cuối cùng mới buông lỏng được một chút.

Nhưng mà, ngay lúc anh thả lỏng được một chút, đột nhiên có người vỗ xuống vai anh.

Theo bản năng anh quay đầu lại, nhìn lên trên đỉnh đầu, một cái đầu tóc tai bù xù, mặt mũi đầy máu từ trên trần nhà rơi xuống, nhe răng trợn mắt nhìn anh cười --

Phó Tranh nhìn chằm chằm cái đầu kia, trố mắt ba giây.

Ngay sau đó, toàn bộ nhà ma phát ra tiếng thét thảm thiết kinh thiên động địa quỷ khóc thần kêu, "A a a!!!! Cứu mạng!!!!"

...

Từ nhà ma đi ra, sắc mặt Phó Tranh trắng bệch, Chu Tương Tương giúp anh tìm nhân viên công tác cho anh một ly nước sôi.

Một mình anh ngồi ở trong đại sảnh, nửa ngày, vẫn còn chưa tỉnh táo lại.

"Nhìn thấy không, chính là anh ta, lớn lên đẹp trai như thế, vậy mà lại sợ ma, ha ha ha, cười chết tôi."

"Vừa rồi người kêu thảm thiết ở bên trong, chính là anh ta?"

"Đúng vậy, bạn gái anh ta còn đặc biệt tìm nhân viên công tác đem máy móc tắt đi nữa."

"Ha ha ha, trời ạ, lần đầu tiên tôi thấy có nam sinh sợ ma."

"Bất quá anh ta lớn lên thật là đẹp trai, dù có sợ ma, cũng thật là đáng yêu."

Một đám nữ sinh ở cách đó không xa líu ríu thảo luận, giọng nói mặc dù không lớn, nhưng Phó Tranh vẫn nghe thấy được.

Gân xanh ở thái dương không ngừng giật giật.

Trời ơi, Chết tiệt! Mất mặt, quá mẹ nó mất mặt!!!!

Trên đường về nhà, Phó Tranh không dám ngẩng đầu lên nhìn Chu Tương Tương một cái.

Chu Tương Tương cũng không có cười nhạo anh, chỉ hỏi: "Thế nào? Anh có cảm thấy cái này có hiệu quả giảm căng thẳng không?"

Phó Tranh ngẩn ra, "Chao ôi, đừng nói, đúng là có."

Ít nhất từ lúc bắt đầu đi vào nhà ma, trong đầu anh không còn nghĩ tới chuyện học tập nữa.

Chu Tương Tương liếc mắt cười, "Vậy là được rồi. lần đầu tiên em đi nhà ma, cũng rất sợ hãi, ở bên trong thét chói tai không ngừng, nhưng sau khi đi ra ngoài, vậy mà cảm thấy rất thoải mái, giống như toàn bộ áp lực đều ở bên trong đó giải tỏa ra hết."

"Đúng đúng, em vừa nói như vậy, anh cũng cảm thấy! Chao ôi, không nghĩ tới đó là phương pháp tốt để giải tỏa áp lực."

"Còn không phải sao, bắt quá em thật sự không nghĩ tới anh lại sợ đến như vậy, ha ha ha ha ha ha -- Chu Tương Tương nhin cả buổi, lúc này mới nhin không được mà cười lên.

Phó Tranh hơi híp mắt lại, "Chu Tương Tương, em đừng cười."

"Em không muốn cười, nhưng em nhin không được, anh sợ ma thì anh cứ nói thật, anh còn nói với em là không sợ, ha ha ha, cười chết em!"

Phó Tranh: "... Được được được, em cười đi, em vui vẻ là được rồi."

"Chao ôi, Chu Tương Tương, tại sao trước kia anh không phát hiện, tiểu nha đầu này lại rất lợi hại."

...

Đi ra khỏi nhà ma, hai người ở ven đường ăn thịt nướng, sau đó một đường nắm tay, vừa đi bộ về nhà vừa nói chuyện phiếm.

Gần đến chín giờ rưỡi, Phó Tranh đưa Chu Tương Tương đến bên ngoài cư xá, vẫn là dưới cây đại thụ kia.

Chu Tương Tương đưa di động đã thu trước đó trả lại cho anh, cười hì hì hỏi: "Hôm nay anh hài lòng không?"

Phó Tranh gật đầu, "Vô cùng hài lòng."

Mặc dù bị dọa đến gần chết, nhưng tâm tình rất khoái trá. Nhưng mà thời gian ở cùng Chu Tương Tương lúc nào cũng quá ngắn ngủi, dài hơn cũng cảm thấy chưa đủ.

Phó Tranh nhin không được nhẹ nhàng ôm lấy cô, môi áp vào bên tai cô, nhẹ nói: "Vợ, anh thật sự luyến tiếc em, mỗi phút mỗi giây đều muốn cùng em ở chung một chỗ."

Hai tay Chu Tương Tương vòng quanh thắt lưng anh, "Em cũng vậy."

"Nhanh thôi, chờ thi đại học xong, chỉ có một năm."

"Ừ, chỉ có một năm."

"Trở về đi."

Chu Tương Tương gật đầu, đeo cặp sách, quay đầu hướng trong tiểu khu đi.

Phó Tranh đứng dưới tàng cây, nhìn cô.

Lúc Chu Tương Tương đi gần đến cửa chính, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại, chạy về phía Phó Tranh.

Phó Tranh ngẩn ra, "Sao vậy?"

Chu Tương Tương mím môi cười, "Quên mất một chuyện."

Nói xong liền nhón chân lên, nâng mặt Phó Tranh, khẽ hôn một cái ở trên môi anh, cười nói: "Ngủ ngon, bạn trai sợ ma."

Chu Tương Tương đã đi một lúc lâu, Phó Tranh còn đứng ngốc tại chỗ.

Anh vô thức sờ môi mình, nhiệt độ ở môi phảng phất vẫn còn nóng hổi.

Đêm hè gió thổi, thổi đến lòng người nhộn nhạo.

Thật ngọt.

Tác giả có lời muốn nói:

Phó ca ca sợ ma, hy vọng các bạn thích (*^__^*)

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link wordpress của Vườn.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ <3

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 43 □: Kết Thúc Lớp Mười Một

Edit: Phụn Phụn

Tâm trạng Chu Tương Tương rất tốt, đeo cặp sách, vui vẻ trở về nhà.

Không nghĩ tới, mới vừa bước vào tiểu khu, còn chưa đi được bao xa, đột nhiên nghe thấy sau lưng có người kêu cô, "Tương Tương!"

Chu Tương Tương nghe thấy giọng nói quen thuộc, sợ hãi toàn thân chấn động, sắc mặt trắng bệch.

Lâm Mai từ phía sau đi tới, Chu Tương Tương xoay người.

Cô nhìn mẹ một lát, giống như đang trông thấy Diêm Vương, đáng sợ vô cùng.

"Mẹ..." Chu Tương Tương siết chặt lòng bàn tay, giọng nói có chút run rẩy.

Sắc mặt Lâm Mai không tốt, đi đến trước mặt Chu Tương Tương, trừng mắt mắng cô, "Chu Tương Tương, con có cảm thấy là bây giờ con quá ham chơi không?! Bây giờ là lúc nào rồi? Sắp lên lớp mười hai, con suốt ngày chỉ muốn đi chơi! Trước kia mẹ nói với con thế nào, con muốn chơi, chờ con thi đậu đại học, muốn chơi thế nào thì

chơi thế đó! Bây giờ là lúc đi học, chính con phải tự hiểu rõ nặng nhẹ chứ!"

Chu Tương Tương cắn môi, không dám hé răng.

Cô hiện tại chỉ lo lắng, vừa rồi mẹ có nhìn thấy Phó Tranh hay không.

Lâm Mai dạy dỗ Chu Tương Tương một lúc, tâm tình mới tốt lên, lúc này mới hỏi: "Đi với bạn coi phim gì thế? Không phải là mấy phim tình cảm gì chứ?"

Chu Tương Tương vội vàng lắc đầu, "Không... Không phải, là phim hoạt hình."

"Vậy là tốt rồi, hiện tại tuổi con còn nhỏ, ít xem mấy phim tình cảm lại, ảnh hưởng tâm trí."

Chu Tương Tương thấy mẹ không có ý tứ muốn hỏi cô nữa, lòng thấp thỏm cuối cùng cũng ổn định.

Ánh mắt rơi vào trong tay Lâm Mai mang theo đồ gì đó, thuận miệng hỏi câu, "Mẹ, mẹ đi siêu thị à?"

"Đúng vậy, mua cho con một ít sữa với đồ ăn vặt, còn mua thêm một chút món ăn, mấy ngày hôm trước có người cho ba con hai con gà mái, đợi lát nữa về nhà mẹ hầm cách thủy một con cho con, buổi tối con uống chút canh gà rồi ngủ."

"Mẹ không cần phiền thế đâu, con vừa ở bên ngoài ăn này nọ, rất no."

"Thì uống chút canh, mỗi ngày con vất vả học tập như thế, nhất định phải bổ sung dinh dưỡng."

Chu Tương Tương gật đầu, "Con biết rồi, cảm ơn mẹ."

Trong lòng Chu Tương Tương hiểu rõ, mặc dù mẹ đối với cô nghiêm khắc, nhưng mẹ rất thương cô.

Về đến nhà, Lâm Mai liền mang theo đồ ăn này nọ tiến vào phòng bếp, Chu Tương Tương lên lầu tắm rửa.

Mới vừa ngâm trong bồn tắm, điện thoại Phó Tranh gọi tới.

Chu Tương Tương vội vàng ấn xuống phím kết nối, nhỏ giọng hỏi, "Anh về tới nơi chưa?"

"Ừ, vừa tới nhà, đang chuẩn bị tắm rửa, em thì sao, đang làm gì vậy?"

"Đang... Đang nghỉ ngơi. Đúng rồi, Phó Tranh em nói với anh, vừa rồi thiếu chút nữa em bị hù chết!"

"Làm sao vậy?"

Đôi mắt Chu Tương Tương chăm chú nhìn cửa, do dự trong chốc lát, mới hạ thấp giọng nói: "Vừa rồi anh đưa em đến cửa tiểu khu, kết quả lúc em vừa đi tới chỗ ngoặt thì đụng phải mẹ em, em thật sự bị hù chết, nếu như bị mẹ em trông thấy, thì coi như xong đời!"

Đầu bên kia điện thoại, Phó Tranh cũng lập tức khẩn trương, "Vậy dì ấy có nhìn thấy không?"

"Không có không có, mẹ em chỉ vừa từ siêu thị trở về, đúng lúc đụng phải em, không có thấy anh đưa em về nhà."

Phó Tranh nghe vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm, "Vậy là tốt rồi."

"Chỉ là em nghĩ, vì lý do an toàn, về sau anh không cần đưa em về nhà đâu, nếu không bị mẹ em phát hiện, hai chúng ta sẽ phải chia tay."

"Sao? Không phải thời gian tan học chúng ta ở chung sao? Nếu anh không đưa em về nhà, như vậy chẳng phải cơ hội gặp mặt chúng ta cũng không có?" Phó Tranh vừa nghe thấy lời này, chỉ cảm thấy ngực như bị chặn lại.

Chu Tương Tương nói: "Lúc chúng ta tan học, có thể đi chung một đoạn mà, đến đường phân lộ, anh về nhà anh, em thì về nhà em, anh không cần giống như bình thường đưa em về. Em rất sợ, nếu mẹ em phát hiện chuyện em và anh yêu đương, không chừng bà ấy sẽ chuyển trường cho em."

Phó Tranh nghe vậy, lập tức nói: "Được được được, tất cả đều nghe theo em, em nói làm thế nào thì làm thế đó, chỉ cần không chia tay, thì thế nào cũng được."

"Vậy... Cứ quyết định như vậy đi..."

"..."

"Phó Tranh? Anh vẫn đang nghe chứ?" đầu kia Phó Tranh trầm mặc, Chu Tương Tương nhỏ giọng hỏi một câu.

"Ừ, đang nghe." giọng Phó Tranh rầu rĩ, nghe ra được không hề vui vẻ.

"Phó Tranh anh đừng giận, em cũng là vì tương lai hai chúng ta, em thật sự rất sợ hãi..."

"Anh biết, anh không có giận, anh chỉ là, chỉ là nghĩ đến về sau thời gian ở cùng em ít đi, trong lòng rất đau. Em nói xem chúng ta lại không phải làm chuyện gì xấu, nhưng tại sao yêu đương lại phải lén lút lút lút như thế này?"

Giọng Phó Tranh nghe không phục lắm, ở đầu điện thoại bên này Chu Tương Tương khẽ thở dài, "Ai bảo chúng ta vẫn còn là học sinh cấp 3, học sinh cấp 3 không thể nói chuyện yêu đương."

Phó Tranh nghe giọng nói mềm mại của Chu Tương Tương, tâm tình mới hơi bình tĩnh lại, nói với Chu Tương Tương: "Vậy sau này chúng ta phải gọi điện thoại nhiều hơn."

"Ừ, còn có thể gửi tin nhắn."

Phó Tranh gật đầu, trừ lần đó ra, anh còn có thể nói cái gì đó.

"Phó Tranh, em đi nghỉ đây, hôm nay anh cũng đi ngủ sớm đi, đừng thức khuya, ngày mai dậy sớm một chút cũng được."

"Ừ, vợ, anh biết rồi."

"Vậy em cúp máy đây."

"Ừ." Giọng Phó Tranh vẫn còn có chút mất mát.

Chu Tương Tương cầm điện thoại, nhẹ nhàng nói với ông nghe: "Phó Tranh, hôn hôn anh nè."

Giọng nói vừa mềm lại vừa ngọt. Phó Tranh nhin không được, bật cười khúc khích, "Vợ, hôn lại nè."

Chu Tương Tương che miệng cười, lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Tắm rửa xong đi ra, Chu Tương Tương liền ngồi ở trước bàn bắt đầu học tập.

Gần đến mười giờ, Lâm Mai ở bên ngoài gõ cửa, sau đó liền đẩy cửa vào, "Tương Tương, nào, mẹ hầm canh gà cho con đây, nhân lúc còn nóng con uống đi."

Chu Tương Tương vội vàng đặt bút xuống, "Cảm ơn mẹ."

Nói xong liền đưa tay đón lấy.

"Đừng đừng, nóng lắm." Lâm Mai cầm chén cẩn thận để lên bàn, nói: "Con cứ từ từ mà uống, vừa thôi vừa uống."

"Vâng ạ, cảm ơn mẹ."

"Được rồi, con uống đi, uống xong thì để chén qua bên cạnh, sáng mai rồi rửa, mẹ về phòng trước."

"Vâng thưa mẹ."

Lâm Mai đi tới cửa, rồi nói với Chu Tương Tương một câu, "Học bài cũng đừng quá trễ, ngủ sớm một chút."

"Đã biết, mẹ."

...

Kể từ lúc ở cửa tiểu khu bắt gặp mẹ một lần, Chu Tương Tương cũng không dám để Phở Tranh đưa cô về nhà nữa.

Mỗi ngày tan học, hai người có thể cùng nhau đi mười phút lộ trình, sau đó ở đường phân lộ, một người hướng đông, một người hướng tây.

Bởi vì thời gian gặp mặt mỗi ngày ít nên thời gian hai người gọi điện thoại liền tăng lên.

Mỗi ngày về đến nhà, chuyện đầu tiên làm chính là tắm rửa, việc thứ hai chính là ăn cơm tối, chuyện thứ ba chính là trở về phòng khóa cửa gọi điện thoại cho Chu Tương Tương.

Nhưng bởi vì hai người đều muốn học tập, cũng không thể nào liên tục nấu cháo điện thoại, rất nhiều lúc nói xong, điện thoại liền đặt ở một bên, từng người bắt đầu học tập.

Đêm khuya yên tĩnh, nghe tiếng từ bên trong ống nghe truyền tới, tiếng ngòi bút loạt xoạt trên trang giấy, cái loại cảm giác này, cũng vô cùng hạnh phúc.

Gần mười hai giờ, bên trong ống nghe đột nhiên vang lên tiếng của Phó Tranh, "Vợ, nghe thấy anh nói chuyện không?"

"Ừ, nghe thấy, sao vậy?" Chu Tương Tương nhỏ giọng nói chuyện.

"Vợ, em biết không, đột nhiên anh cảm thấy hai chúng ta vô cùng ngu ngốc."

Chu Tương Tương ngây người, không hiểu, "Sao vậy?"

"Em nói xem hai chúng ta dù gì cũng là con người thế hệ mới, vậy mà cũng không biết gọi video?"

"..."

"Có phải rất ngu ngốc hay không?"

"Hình như là có chút."

"Hình như cái gì! Là quả thực! Căn bản không nghĩ tới vụ này! Mau lên mau lên, video video, WeChat."

Phó Tranh nói xong thì cúp điện thoại.

Một giây sau, cuộc gọi video WeChat gửi tới.

Chu Tương Tương vội vàng cầm tai nghe vào, sau đó ấn xuống nút đồng ý.

Trên màn hình điện thoại di động lập tức xuất hiện mặt của Phó Tranh.

Về mặt Phó Tranh ảo não, "Trời ạ, mẹ nó trong khoảng thời gian này anh đọc sách đến ngốc luôn rồi, vậy mà lại quên mất vụ này, làm hại anh ngày nhớ đêm mong, cả người cũng không ổn."

Chu Tương Tương che miệng cười, nhỏ giọng nói: "Ai kêu anh ngốc như vậy."

"Phải phải phải, anh ngốc anh ngốc, em thông minh nhất được chưa?"

"Em vốn thông minh mà." Chu Tương Tương giương cằm, dáng vẻ rất đắc ý.

Phó Tranh bật cười, "Thật là, tiểu nha đầu này, khen em hai câu, đuôi em đã muốn vểnh lên trời rồi."

Chu Tương Tương cười khanh khách, lại sợ bị ba mẹ nghe thấy, dùng sức che miệng.

Hai người nói vài lời, Chu Tương Tương dựng thẳng di động lên bàn, nói với Phó Tranh: "Chúng ta học bài đi, không nói chuyện

nữa."

"Được được được, đừng tắt video."

"Vâng, em không có tắt."

Phó Tranh gật đầu, hài lòng nở nụ cười.

Kể từ khi nghĩ đến chuyện gọi video, sau đó Phó Tranh và Chu Tương Tương cũng không gọi điện thoại, mỗi ngày buổi tối ngồi xuống trước bàn học, liền gọi video, đầu tiên là nói chuyện một lát, sau đó từng người bắt đầu học bài.

Mỗi lần Phó Tranh học đến mệt mỏi, liền ngẩng đầu nhìn Chu Tương Tương trong điện thoại một cái. Nhìn cô nghiêm túc tính toán bài tập, ngay lập tức lấy lại nhiệt tình, đừng phải đề không biết làm, còn có thể trực tiếp nhìn video hỏi.

Phương pháp học tập như này, đối với Phó Tranh mà nói, quả thực có thể dùng từ khoái trá để hình dung, một chút mệt mỏi cũng không cảm thấy, vô cùng vô cùng liêu mạng.

Cũng vì khoái trá như vậy mà liêu mạng học tập, lúc kiểm tra cuối kỳ cuối cùng cũng như Phó Tranh mong muốn lên được khoa chính quy, từ hơn năm trăm hạng nhảy thẳng đến hơn ba trăm hạng, trong lớp trên ba mươi hạng.

Toàn bộ ban là hơn 700 người, hai lần kiểm tra, Phó Tranh từ đếm ngược nhảy đến thành tích trung bình, lúc sau từ trung bình nhảy lên vị trí giữa, tiến bộ lớn như vậy, chính anh không nghĩ tới, bất luận ai cũng không nghĩ tới.

Ngày có thành tích, đã là kỳ nghỉ hè.

Sáng sớm Phó Tranh nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp.

Đầu bên kia điện thoại thầy Tôn vô cùng kích động, sau khi khen ngợi xong thì nói với Phó Tranh: "Bạn học Phó Tranh, tiếp tục cố gắng! Thầy đặc biệt xem trọng em, em đem nhiệt tình này lên lớp mười hai, thầy tin em, sang năm lúc thi tốt nghiệp trung học, trường đại học trọng điểm cũng không vấn đề."

Phó Tranh cười đến đau miệng, "Thầy Tôn, cảm ơn ạ."

"Không cần cảm ơn không cần cảm ơn, đây là chính em cố gắng nên được hồi báo. Được rồi, thầy không quấy rầy em nữa, chỉ là, hai tháng nghỉ hè cũng rất quan trọng, dù sao cũng không nên lười biếng."

"Em biết rồi, thầy Tôn."

"Ôi, được rồi, vậy cứ như thế đi."

Cúp điện thoại, tâm tình Phó Tranh vô cùng tốt.

Trước kia anh thấy Tôn mập mập rất phiền chán, bất quá bây giờ, đột nhiên rất thích ông.

Thật là người vừa có trách nhiệm vừa lương thiện lại vừa mập mập đáng yêu.

Phó Tranh nằm ở trên giường, vui vẻ gác chéo chân, gọi điện thoại cho vợ để cho anh hôn nhẹ.

Điện thoại rất nhanh thì chuyển được, Phó Tranh rất đắc ý, cười nói: "Vợ, em đoán xem, cuối kỳ lần này anh thi được bao nhiêu điểm."

Chu Tương Tương ôm máy tính ngồi ở trên giường, nghe thấy giọng Phó Tranh vô cùng vênh váo, nhin không được cười, "Em đoán, ừm, đại khái... Có lẽ... 431 đi."

Phó Tranh: "Trời ạ mẹ nó! Làm thế nào mà em lại đoán chuẩn như thế! Thần a!"

Chu Tương Tương cười rộ lên, "Phó Tranh anh có bị ngốc hay không, đương nhiên là em tra ra."

"Em tra, em tra ở đâu?"

"Trên trang web trường, anh không tra sao?"

"Anh không có tra, Tôn mập mập lớp bọn anh đặc biệt gọi điện thoại đến báo tin vui." Thái độ hài lòng của Phó Tranh, rất nhanh truyền qua điện thoại.

Chu Tương Tương cười không ngừng, "Vậy thì thật sự chúc mừng anh, bạn học Phó Tranh."

"Chao ôi, cảm ơn, tiểu đáng yêu Chu Tương Tương."

"Chẳng qua là, cách mạng còn chưa thành công, bạn học Phó Tranh còn phải thêm cố gắng, bắt đầu từ ngày mai, đi thư viện học với em."

"Tuân lệnh! Vợ đại nhân!"

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 44 □: Có Thể Không Cần Rời Xa Nhau Được Không

Edit: Phụn Phụn

Ngày đầu tiên nghỉ hè, lúc ăn sáng, Chu Tương Tương nói với ba việc lát nữa mình muốn đi thư viện học.

Chu Hoa Lâm còn chưa kịp nói gì, Lâm Mai liền nói: "Hay nhỉ, tại sao không ở nhà học? Trời nóng như thế, ở nhà có điều hòa tốt hơn."

Chu Tương Tương vội nói: "Thư viện cũng có máy điều hoà mà."

Lâm Mai khó hiểu nhìn Chu Tương Tương, "Ở nhà tiện hơn, tại sao phải phiền phức chạy lên thư viện làm gì."

"Này, bà không hiểu sao, ở thư viện đều là những người nghiêm túc học tập, bầu không khí học tập tốt như thế. Muốn học thì phải cần một bầu không khí học tập thật tốt, ở nhà học rất dễ lười biếng, đúng không, Tương Tương?"

Chu Tương Tương gật đầu, "Đúng vậy, ba."

Lâm Mai nhìn hai người, bất đắc dĩ thở dài, "Quên đi, cả hai người đã cảm thấy đi thư viện học tốt hơn, vậy thì đi thư viện đi. Bất quá đừng về muộn quá, trước tám giờ tối nhất định phải về nhà, bên ngoài không an toàn."

"Vâng mẹ, con biết rồi."

Chu Tương Tương rất nhanh đã ăn sáng xong, đeo cặp sách, lên tiếng chào hỏi với ba mẹ, sau đó thì ra khỏi nhà.

Chu Tương Tương vừa đi, Lâm Mai liền trừng mắt nhìn chồng mình, "Cái ông này, ông không biết là ông quá cưng chiều con gái rồi sao? Con gái nói cái gì, ông đều nghe con bé!"

Chu Hoa Lâm sờ sờ mũi, "Tại tôi cảm thấy con gái nói rất có đạo lý mà, con bé ở nhà học một mình rất dễ nhàm chán, đi thư viện thì tốt hơn."

"Quên đi, tôi lười nói với ông." Lâm Mai nói, lại tiếp tục ăn cơm, đang ăn, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, ngẩng đầu nói với Chu Hoa Lâm: "Đúng rồi, ngày hôm qua tôi gặp bà Trương, bà ấy nói là sẽ đưa con gái bà ấy qua nước ngoài học."

"Thật sao? Con gái bà ấy không phải là chung ban 1 với Tương Tương của chúng ta à, sắp lên mười hai rồi, tại sao lại chuyển trường ngay lúc này?"

Lâm Mai: "Nghe nói là yêu đương ở trường học, thành tích cả năm từ trên năm mươi xuống đến hơn một trăm hạng, làm cho bà Trương tức giận. Ôi, ông nói xem mấy đứa trẻ bây giờ, cầm tiền của cha mẹ, ở trường không nghiêm túc học hành, nói chuyện yêu đương làm gì? Nếu Tương Tương nhà chúng ta cũng giống như vậy, tôi không đánh gãy chân con bé là không được!"

Chu Hoa Lâm nói: "Bà cũng có hơi khoa trương rồi, đứa trẻ mười bảy mười tám tuổi, là khoảng thời gian mới biết yêu, ở trường học

gặp được nam sinh có cảm tình, nói yêu đương cũng rất bình thường."

Lâm Mai trừng mắt, "Này, theo như ông nói, yêu sớm là đúng đắn?"

"Tôi cũng không nói là đúng đắn, chỉ là gặp phải tình huống như thế, phụ huynh phải chỉ dẫn thật tốt mới phải, bà nói cái gì mà đánh gãy chân, bà quá bạo lực rồi." Chu Hoa Lâm lắc đầu, vô cùng không đồng ý với quan niệm giáo dục của vợ mình.

Lâm Mai liếc mắt nhìn ông một cái, "Chuyện này không có xảy ra trên người ông, ông là đứng nói chuyện không đau thất lưng*, nếu Tương Tương chúng ta thật sự yêu sớm, tôi xem ông có nói ra câu đó hay không. Nguyên một đám mười bảy mười tám tuổi, học người lớn nói chuyện yêu đương thì biết cái gì, thật sự là vớ vẩn hồ đồ."

(đứng nói chuyện không đau thất lưng*: Một phép ẩn dụ nói về một người không biết tình huống thực tế chỉ dùng miệng để nói đạo lý, không phù hợp với thực tế. Theo nguồn baike.baidu)

"..."

Thư viện nội thành.

Lúc Chu Tương Tương đến, Phó Tranh đã đứng ở cửa chờ cô.

Hai tay bỏ vào trong túi quần, dựa lưng bên tường, đôi mắt nhắm lại, trong lỗ tai đeo tai nghe.

Chu Tương Tương cong mắt cười, rón rén đi đến trước mặt Phó Tranh, đột nhiên bổ nhào lên người anh, đồng thời kêu to 'Hù' một tiếng, hù dọa anh.

Phó Tranh mở mắt ra, trong nháy mắt bật cười, "Chu Tương Tương, em còn có thể ngây thơ hơn nữa không?"

Không có dọa sợ được người ta, Chu Tương Tương bĩu môi, "Phó Tranh, anh không có nhiệt tình gì hết."

Nói xong giả bộ giận dỗi nghiêng đầu sang chỗ khác.

Phó Tranh thò đầu qua vai Chu Tương Tương, nghiêng mặt cười, "Còn tức giận nữa chứ? Chao ôi, nếu không em lại dọa anh thêm lần nữa đi?"

Chu Tương Tương nín cười, "Ai thêm dọa anh thêm lần nữa, nhàm chán."

"Ơ kìa, em dọa anh thêm lần nữa đi, một lần thôi." Phó Tranh kéo tay Chu Tương Tương nhẹ nhàng lắc lắc.

Chu Tương Tương đảo mắt một vòng, đột nhiên nghiêng đầu lại, há to mồm, 'Hù' một tiếng.

Phó Tranh lập tức phối hợp theo cô, che ngực, vô cùng khoa trương kêu lên, "Ui da mẹ nó, làm anh sợ muốn chết! Đây là yêu tinh từ đâu tới đây!"

Chu Tương Tương cười ha ha ha ha, đẩy ngực anh, "Anh mới là yêu tinh, đáng ghét!"

Phó Tranh tiện thể ôm lấy cô, vô cùng cảm khái than một tiếng, "Vợ à, cuối cùng cũng có thể ngày ngày ở chung một chỗ, trong khoảng thời gian này anh nhớ em muốn chết."

Chu Tương Tương ngẩng đầu cười với anh, "Phó Tranh, anh buồn nôn quá đi."

"Chao ôi, đôi mắt với tiểu yêu tinh đẹp như thế, không kiềm chế nổi."

Chu Tương Tương cười khanh khách, kéo tay anh, "Vào thôi, mỗi ngày cố gắng học tập thật tốt hướng về phía trước."

Thư viện nội thành rất lớn, hơn mười tầng lầu, mỗi tầng đều có bố trí phòng tự học.

Vừa mới đi vào, bên trong yên tĩnh đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tiếng lật sách, tiếng tờ giấy ma sát nhau khe khẽ.

Chu Tương Tương và Phó Tranh bất giác im lặng, không nói nữa.

Nhưng nghĩ đến khả năng phải giảng đề cho Phó Tranh, vì vậy Chu Tương Tương tìm một nơi rất hẻo lánh, gần đó cũng không có người ngồi, để tránh cho lát nữa giảng đề sẽ quấy rầy đến người khác.

Chu Tương Tương để Phó Tranh ngồi đối diện cô, anh không chịu, không phải bên cạnh cô thì không ngồi.

Tìm một bạn trai ngây thơ như thế, cũng không còn cách nào.

Chu Tương Tương dứt khoát mặc kệ.

Kết quả mới vừa ngồi xuống, đang chuẩn bị lấy sách vở ra, đột nhiên Phó Tranh lại gần, nâng cằm lên, hôn một cái thật nhanh lên môi cô.

Chu Tương Tương sững sờ, ngẩng đầu nhìn anh.

Phó Tranh cười vô cùng thỏa mãn, "Vợ, em thật ngọt."

Chu Tương Tương: "..."

Phó Tranh nháo thì nháo, sau khi lấy sách vở ra, rất nhanh liền tập trung.

Chu Tương Tương thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn anh, thấy anh rất nghiêm túc tính toán bài tập trên giấy nháp, trong lòng có một loại cảm giác tự hào.

Cô thích dạng bạn trai chăm chỉ lại cố gắng như này. Vốn đã rất đẹp trai, bộ dạng nghiêm túc học tập lại còn đẹp trai hơn.

Chu Tương Tương nhìn một chút liền mê mẩn.

"Chu Tương Tương tiểu hoa si, nhìn đủ chưa?" Đột nhiên Phó Tranh quay đầu sang nhìn về phía Chu Tương Tương, tay phải chống đầu, nhếch môi cười.

Chu Tương Tương sững sốt, sao đó phục hồi lại tinh thần, nhìn không được cong môi cười, "Anh mới là tiểu hoa si, đáng ghét."

Phó Tranh cười nhìn cô, sau đó, đột nhiên lại gần, một tay chống trên ghế dựa, một tay chống đỡ trên bàn, giam cầm thân thể nhỏ của Chu Tương Tương trong hai tay.

Khoảng cách hai người rất gần.

Chu Tương Tương căng thẳng nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "Anh... Anh muốn làm gì?"

Phó Tranh cười nói: "Để cho em nhìn đủ, chính diện còn đẹp hơn so với một bên mặt."

Chu Tương Tương quả thực dở khóc dở cười, "Anh đủ rồi đó, đẹp cái gì mà đẹp, tự kỷ."

"Không đẹp trai?" Phó Tranh nhướn mày, "Em xác định? Em nói lại lần nữa xem?"

"Không đẹp trai, xấu muốn chết! Mau học bài đi!" Chu Tương Tương nhét bút vào trong tay Phó Tranh, thúc giục anh học.

Phó Tranh lắc đầu thờ dãi, "Ôi, tại sao mấy cô gái các em cứ thích khẩu thị tâm phi vậy nhỉ, hao tổn tâm trí."

"Anh lắm nhảm cái gì đó, mau làm bài, chờ lát nữa em kiểm tra."

"Đã biết, cô Chu."

.....

Cả một ngày, ngoại trừ buổi trưa và buổi tối lúc ăn cơm thì ra khỏi thư viện, thời gian còn lại, Chu Tương Tương và Phó Tranh cơ bản đều nghiêm túc học tập. Đương nhiên, thỉnh thoảng Phó Tranh sẽ meo meo ngẩng đầu lên trộm sắc, sau đó mới thỏa mãn mà tiếp tục học bài.

Nụ hôn trộm này, có thể nói là động lực rất lớn.

Lúc đầu Chu Tương Tương còn có phát cáu với anh, sau đó lại bị hôn đến quen rồi, cũng mặc kệ anh, anh hôn cô, cô làm đề của mình.

Sau mỗi lần hôn trộm, cả người Phó Tranh như tiêm máu gà, tràn đầy hăng hái.

Buổi tối hơn bảy giờ, Chu Tương Tương giảng xong một đề cuối cùng cho Phó Tranh, thì bắt đầu thu dọn sách vở, "Mẹ em kêu trước 8 giờ phải trở về, hôm nay chúng ta học tới đây, về nhà anh xem lại đề hôm nay em đã giảng cho anh, lần sau gặp lại, không được làm sai."

Phó Tranh gật đầu, giống như một đứa bé ngoan, "Đã biết, cô Chu."

Hai người thu dọn sách vở xong, nắm tay nhau đi ra ngoài.

Trời đã tối, thư viện lục tục có người đi ra.

Vừa ra ngoài thì có một luồng gió nóng thổi qua, so với bên trong thư viện quả thực như hai thế giới vậy.

"Nóng quá." Chu Tương Tương giơ tay quạt, "Phó Tranh, chúng ta qua bên kia mua trà sữa uống đi, em muốn uống trà sữa."

"Được." Phó Tranh ôm lấy vai Chu Tương Tương, đi về phía tiệm trà sữa trước mặt.

Mùa hè nóng, tiệm trà sữa vô cùng đông đúc, đợi một lúc lâu mới tới lượt.

Chu Tương Tương muốn uống trà sữa pudding, thêm đá.

Phó Tranh đứng ở cửa sổ đưa tiền, "Một ly trà sữa pudding, nhiệt độ bình thường."

Chu Tương Tương sừng sốt, vội vàng kéo anh, "Em không uống nhiệt độ bình thường, em muốn thêm đá!"

"Không được, con gái mà uống đá đối với thân thể không tốt."

"Em không sao! Hiện tại em có thể uống đá, trời nóng như vậy, em không muốn uống nhiệt độ bình thường, ông chủ, phải thêm đá, thêm đá nha." Chu Tương Tương chen lên trước cửa sổ, hướng bên trong hồ.

Cô chính là quá nóng, mới đến mua trà sữa lạnh để giải nhiệt nha.

Anh trai nhỏ làm trà sữa bên trong có chút khó xử, nhìn Phó Tranh, lại nhìn Chu Tương Tương, "Ách... Rốt cuộc là thêm đá hay vẫn là nhiệt độ bình thường?"

"Thêm đá!"

"Nhiệt độ bình thường."

Anh trai nhỏ: "..."

Phó Tranh: "Nghe tôi."

Chu Tương Tương: "..."

Anh trai nhỏ: "Vâng ạ, một ly pudding nhiệt độ bình thường."

Khí thế Phó Tranh quá lớn, Chu Tương Tương thua trận, thở phào mừng mắt liếc anh một cái, "Phó Tranh, bây giờ anh quản em, sau này chẳng phải cái gì em cũng phải nghe theo anh?"

"Làm gì có, đương nhiên là anh nghe theo em rồi. Chỉ là, mấy chuyện giống như này em phải nghe lời anh, anh chỉ vì muốn tốt cho em thôi."

"..."

"Đúng vậy, tiểu cô nương, bạn trai cháu đối với cháu rất tốt, thật sự con gái không nên ăn lạnh, đối với thân thể rất không tốt."

Nói chuyện chính là một bà cụ ở đằng sau, đầu tóc hoa râm, rất hiền lành. Đang dắt một bé trai, hẳn là tới mua trà sữa cho cháu trai.

"Nghe thấy chưa, bà cụ cũng nói ăn lạnh không tốt."

"..." Chu Tương Tương trừng mắt liếc Phó Tranh một cái, quay đầu lại cười tủm tỉm nói cảm ơn với bà cụ, "Cháu hiểu rồi, cảm ơn bà ạ."

Phó Tranh: "..."

Ờ, đều cùng một chuyện. nhưng đãi ngộ lại khác biệt.

Vợ của mình, không hổ danh là vợ của mình!

Mua trà sữa, Chu Tương Tương một tay cầm ly trà sữa, một tay bị Phó Tranh nắm chặt.

Phó Tranh đưa Chu Tương Tương về, vừa đi vừa hỏi: "Thế nào? Nhiệt độ bình thường uống cũng ngon mà đúng không?"

Chu Tương Tương chép miệng, "Tạm được."

Thật ra Chu Tương Tương biết Phó Tranh đúng, cũng biết anh là vì muốn tốt cho cô, chẳng qua vừa rồi thật sự rất muốn uống lạnh.

Nhưng không uống được, cũng không có không vui.

Vô cùng vui vẻ mà đưa trà sữa tới bên miệng Phó Tranh, "Anh uống một ngụm đi, uống cũng ngon lắm."

Ánh mắt Phó Tranh dừng ở trên môi Chu Tương Tương, nhướn mày cười, "Làm gì? Muốn hôn anh gián tiếp?"

Chu Tương Tương cười tròng mắt với anh, "Phó Tranh tại sao anh lưu manh như vậy hả, không uống thì thôi."

"Uống uống uống, đương nhiên uống!" Phó Tranh một phen cầm lấy cánh tay Chu Tương Tương sắp thu hồi lại, cúi đầu, hút một ngụm.

Chu Tương Tương cười hì hì hỏi: "Uống ngon không?"

"Ừm, ngon, nhưng anh cảm thấy môi em uống ngon hơn." Phó Tranh cười, đột nhiên ôm eo Chu Tương Tương, cúi đầu liền hướng về phía môi cô.

Chu Tương Tương vui vẻ trốn, "Không cho hôn, Phó Tranh anh phiền muốn chết." Nói xong, liền đẩy Phó Tranh ra cười ha ha chạy về phía trước.

"Này, đừng chạy! Còn chưa có hôn được đâu!"

Phó Tranh đuổi theo, vừa đuổi theo được mấy bước, thì thấy Chu Tương Tương đột nhiên đứng lại.

Ly trà sữa trong tay 'Ầm' một tiếng rớt trên mặt đất, cả người Chu Tương Tương như bị ngâm vào nước đá, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Cả người cô không khống chế được mà run rẩy, môi càng không ngừng run lên, "Ba... Ba..."

Chu Hoa Lâm là tới đón con gái về nhà, gọi điện thoại cho con gái nhưng không có người nhận, nên xuống xe, chuẩn bị vào bên trong thư viện tìm, không nghĩ rằng cái nhìn thấy đầu tiên lại là một màn này.

Phó Tranh cũng đi lên, hai tay nắm chặt thành quyền, bởi vì quá dùng sức, đốt ngón tay trắng bệch, "Chú Chu."

Chu Hoa Lâm nhìn anh, một lúc lâu sau rốt cuộc mới mở miệng, "Phó Tranh à, con về nhà trước đi."

"Chú--"

"Về nhà đi!"

Chu Tương Tương sợ ba mình gây khó dễ với Phó Tranh, vội vàng quay đầu lại đưa mắt ra hiệu với anh, "Anh về đi."

Phó Tranh không đi, vô cùng kiên định đứng ở đó, "Chú, con là thật lòng thích Tương Tương, con thề, cả đời này con sẽ đối tốt với cô ấy, yêu cô ấy chăm sóc cho cô ấy, vĩnh viễn sẽ không phụ lòng cô ấy. Chú, con cầu xin chú... đừng chia rẽ chúng con."

Chu Tương Tương nghe thấy Phó Tranh nói, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống. Cổ họng trướng đau như bị lửa đốt, đau đến nỗi không phát ra được tiếng nào.

Thật khờ.

Ba sao có thể đồng ý được?

Chu Tương Tương cúi đầu, từng giọt nước mắt rơi xuống trên mặt đất, thấm ướt bụi đất.

Bất ngờ là Chu Hoa Lâm không có nổi cáu, cũng không có nổi giận. Trầm mặc thật lâu, rốt cuộc hỏi một câu, "Các con khi nào thì ở bên nhau?"

.....

Trên bậc thang bên ngoài thư viện, Chu Hoa Lâm ngồi ở chính giữa, Phó Tranh và Chu Tương Tương ngồi ở hai bên.

Phó Tranh và Chu Tương Tương đem quá trình yêu đương thành thật nói cho Chu Hoa Lâm.

Chu Hoa Lâm nghe thấy con gái nói Phó Tranh vì cô mà cố gắng học tập, hơn nữa lúc nghe thành tích đã từ đếm ngược cả năm thi tới hơn ba trăm hạng, không khỏi kinh ngạc một chút.

Ông có nghe nói về thành tích của Phó Tranh. Phó lão ca thường xuyên nhắc tới con trai mình, nói là từ nhỏ đến lớn không thích đọc sách, rất là đau đầu. Người từ trước tới nay không thích đọc sách, có thể có tiến bộ lớn như vậy, nhất định là khổ cực không ít. Vì vậy, không khỏi có thêm một chút ấn tượng tốt với Phó Tranh.

Nếu chuyện này đã nói ra, ngược lại Chu Tương Tương không quá sợ hãi, cô nhìn ba mình, nhỏ giọng cầu xin, "Ba, con và Phó Tranh sẽ cố gắng học tập, tuyệt đối sẽ không bởi vì yêu đương mà chậm trễ việc học, ba có thể... Có thể, đừng tách chúng con ra được không..."

Phó Tranh cũng lập tức nói: "Đúng vậy, con sẽ học cho giỏi, cùng Tương Tương tiến về phía trước, tuyệt đối sẽ không kéo chân cô ấy

lại, chú Chu, xin chú tin tưởng con, cho chúng con một cơ hội được không."

Giờ khắc này, tim của Chu Tương Tương và Phó Tranh đều treo ở cổ họng, khẩn trương nhìn Chu Hoa Lâm, giống như đang chờ đợi tuyên án.

Chu Hoa Lâm trầm mặc rất lâu, ông thật sự không nghĩ tới, buổi sáng vợ ông vừa mới nói, nhanh như vậy đã ứng nghiệm.

Tương Tương mười bảy tuổi, thành tích vô cùng tốt, từ nhỏ vừa ngoan vừa nghe lời, cho dù yêu đương, thành tích học hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Phó Tranh... Cũng rất tốt.

Hơn nữa quan trọng là, nếu cứng rắn chia rẽ bọn họ, có thể ngược lại sẽ xảy ra vấn đề.

Từ trước đến nay Chu Hoa Lâm rất sáng suốt, luôn mãi suy nghĩ, rốt cuộc mở miệng, "Hai người các con muốn ở bên nhau, có thể, nhưng, ba có vài điều kiện."

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 45 □: Anh Yêu Em

Edit: Phụn Phụn

Chu Hoa Lâm vừa mở miệng, Phó Tranh và Chu Tương Tương đầu tiên đều kinh ngạc, sau đó thì mừng như điên, đều không giấu được nụ cười trên mặt.

Phó Tranh hưng phấn nhảy dựng lên, liên tục nói: "Cảm ơn! Cảm ơn chú Chu!"

Chu Tương Tương cũng kích động, ôm chặt lấy cánh tay Chu Hoa Lâm, "Cảm ơn ba!"

Chu Hoa Lâm hừ một tiếng, "Hai người các con cũng đừng vui mừng quá sớm, nghe ba nói hết đã!"

"Dạ dạ dạ, chú nói đi ạ."

Phó Tranh và Chu Tương Tương vội vàng ngồi lại ngay ngắn, ngoan ngoãn chờ Chu Hoa Lâm nói.

Chu Hoa Lâm ở trong lòng sắp xếp lại ngôn ngữ, sau đó nói: "Ba vừa mới nói, hai người các con muốn ở cùng một chỗ, có thể, nhưng nhất định phải đáp ứng vài điều kiện của ba, hai đứa nghe kỹ cho ba, thứ nhất, không được ảnh hưởng đến việc học, chỉ cần thành tích trượt xuống, ngay lập tức chia tay, tuyệt đối không thương lượng gì hết! Hiểu chưa?"

"Con đã hiểu, ba, sẽ không ảnh hưởng đến việc học." Chu Tương Tương vội vàng trả lời.

Chu Hoa Lâm lại tiếp tục nói: "Thứ hai, hiện tại hai đứa còn chưa tốt nghiệp cao trung, đơn thuần nói yêu đương, có thể, nhưng tuyệt đối không được có bất kỳ hành vi nào quá phận, đây là cả hai bên đều phải có trách nhiệm, hiểu chưa? Nhất là con, Tương Tương."

Chu Tương Tương đương nhiên biết rõ ba đang nói về vấn đề gì, vội vàng gật đầu, "Con hiểu rõ, ba, con có chừng mực."

Về phương diện này, kỳ thật Chu Hoa Lâm cũng không quá lo lắng, ông hoàn toàn tin tưởng con gái mình.

Nghĩ đến đó, đột nhiên nhìn về phía Phó Tranh, "Phó Tranh, con nghe hiểu chưa? Chú đồng ý cho con và Tương Tương quen nhau, nhưng con tuyệt đối không được bắt nạt con bé, hiểu không?"

Phó Tranh giơ tay lên thề, vô cùng thận trọng, "Chú Chu chú yên tâm, con tuyệt đối sẽ không bắt nạt Tương Tương, không làm bất cứ chuyện gì làm tổn thương cô ấy."

Chu Hoa Lâm gật đầu, tâm trạng có hơi chút nặng nề.

Tuy nói đồng ý việc con gái mình và Phó Tranh, nhưng làm phụ huynh, sáng suốt thì sáng suốt, nhưng trong lòng dù sao vẫn có chút lo lắng.

Cũng may ông và ba của Phó Tranh cũng là bạn bè nhiều năm, coi như là hiểu rõ Phó Tranh. Đứa bé này mặc dù học tập không tốt lắm, nhưng ở trường học chưa bao giờ làm xằng bậy với cô gái nào, coi như là một đứa bé chừng mực hiếm có.

Hơn nữa nếu đã là người mà Tương Tương thích, ông tin tưởng ánh mắt con gái mình.

Một đêm này, thật sự là vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn. Trong nửa giờ ngắn ngủi, tim của Phó Tranh và Chu Tương Tương, như ngồi thang máy, từ mặt đất lên thẳng trời sau đó lại rớt xuống mặt đất. Giờ phút này, cuối cùng mới ổn định.

Chu Hoa Lâm đưa Phó Tranh về cửa tiểu khu, nói với anh: "Chuyện này, con về nhà nói rõ ràng với ba con, không được giấu giếm."

Phó Tranh vội vàng gật đầu, "Vâng ạ, chú Chu. Vậy con đi trước, chú Chu ngủ ngon."

Nói xong, đôi mắt theo bản năng nhìn về phía Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương cúi thấp đầu, không nhìn anh.

Mặc dù ba đã biết, nhưng có cái gì với Phó Tranh ở trước mặt ba thì vẫn ngượng ngùng.

"Con về đi, bọn chú cũng về đây."

"Vâng thưa chú."

Phó Tranh đưa mắt nhìn xe rời đi, mới xoay người đi vào bên trong tiểu khu.

Hai tay để ở trong túi quần, ngửa đầu nhìn lên trời.

Đêm nay trăng rất tròn, khắp trời đầy sao.

Phó Tranh toét miệng, vui vẻ đến nỗi không thể tìm được từ nào hình dung được tâm trạng lúc này của anh.

Thật sự đời này chưa từng vui vẻ như vậy.

Anh và Tương Tương, cuối cùng không cần phải vụng trộm yêu đương nữa.

Như vậy có được coi là đã chấp nhận anh là con rể không?

Phó Tranh nhin không được bật cười thành tiếng.

Ôi chao, tâm trạng tốt thật muốn ca hát quá đi!!!!

Phó Tranh về đến nhà, chuyện đầu tiên làm chính là tìm lão cha, giới thiệu con dâu với ông.

Vào nhà, phòng khách trống rỗng, không có người.

Dì Dung từ phòng giặt quần áo đi ra, "Ôi, thiếu gia, cậu về rồi, đã ăn cơm chưa?"

Cả khuôn mặt Phó Tranh đều là vui vẻ, "Cháu ăn rồi."

Dì Dung kỳ quái nhìn anh, "Có chuyện gì sao? Cười vui vẻ đến như thế?"

Phó Tranh vừa cười vừa thay giày, "Đương nhiên là chuyện tốt. Dì Dung, ba cháu đâu?"

"Ba cậu đang bận ở thư phòng."

"Vâng, vậy cháu đi tìm ông ấy."

Phó Tranh thay xong dép thì đi lên lầu.

Thư phòng lầu hai, Phó Tranh đứng ở cửa, gõ cửa, bên trong không có động tĩnh.

Anh ngần ra, trực tiếp vặn mở cửa.

Phó Chấn Sơn đứng ở ban công, đang gọi điện thoại, "Trưởng cục trưởng, ngài xem lại đi, một lượng hàng sản xuất này... A lô? Trưởng cục trưởng? A lô?"

Còn chưa nói xong, đầu bên kia đã cúp điện thoại.

Phó Chấn Sơn kinh ngạc đứng ở ban công, cả người trông có chút hoảng hốt, sắc mặt kỳ lạ có chút tái nhợt.

"Ba? Làm sao vậy?"

Phó Chấn Sơn sửng sốt, quay đầu lại, thì thấy con trai mình đứng ở cửa ban công.

Phó Chấn Sơn vội vàng lắc đầu, "Không sao, sao con vào được đây?"

"À, con vừa mới gõ cửa, nhưng hình như ba không nghe thấy."

"À, đúng vậy, ba đang gọi điện thoại."

Phó Chấn Sơn đi vào trong phòng.

Phó Tranh thấy sắc mặt cha mình không ổn, lo lắng hỏi: "Ba, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Nhìn ba rất không ổn? Có phải công ty xảy ra vấn đề gì rồi không? Việc ở Mỹ lần trước vẫn chưa giải quyết được sao?"

Phó Chấn Sơn gật đầu, "Đã giải quyết rồi, không có việc gì. Có thể là do gần đây công việc của ba hơi mệt, sắc mặt không được tốt lắm, con đừng đoán mò. Đúng rồi, con tìm ba có việc gì không?"

Nhắc tới chuyện này, tâm tình Phó Tranh trong nháy mắt vui vẻ hẳn lên, đôi mắt như phát ra tia sáng long lanh, "Ba, trước tiên con hỏi ba chuyện này."

Phó Chấn Sơn ngồi lên ghế phía sau bàn làm việc, ngẩng đầu nhìn con trai mình, "Chuyện gì?"

Phó Tranh đi tới, cúi người, hai tay chống trên bàn làm việc, thần bí hỏi: "Ba, ba cảm thấy Chu Tương Tương như thế nào?"

Phó Chấn Sơn ngẩn người một chút, "Đương nhiên rất tốt, sao vậy?"

Phó Tranh cười hì hì, "Vậy ba cảm thấy, để Tương Tương làm con dâu ba thì sao ạ?"

Phó Chấn Sơn: "..."

"Ba, thế nào."

Phó Chấn Sơn ngờ ngác nửa ngày, đưa tay sờ trán con trai, "Chao ôi, tiểu tử này, đầu óc không có nóng mà? Tương Tương người ta sẽ để ý đến cái người ngu xuẩn như con?"

Phó Tranh chụp lấy tay cha mình, "Này, con nói lão nhân gia như ba tại sao không nhìn vào ưu điểm của con? Con trai ba lớn lên đẹp trai như thế, dáng người lại tốt, chỉ số thông minh lại cao, tại sao không thể làm cho người ta thích? Con nói với ba a, Tương Tương

người ta vẫn là vừa ý con, hai bọn con đã qua lại được một thời gian rồi."

Phó Chấn Sơn nghe vậy, trợn to hai mắt, "Con... Con nói cái gì? Con và Tương Tương..."

"Không sai, Tương Tương, Chu Tương Tương, vợ con, con dâu tương lai của ba, thế nào, rất hài lòng phải không?"

"..." Phó Chấn Sơn giật mình ngơ ngác nửa ngày, đột nhiên nói: "Trời ạ, nha đầu Tương Tương kia tại sao lại có thể xem trọng con chứ? Này không phải là đóa hoa nhài cấm bãi cứt trâu sao?!"

Phó Tranh: "....."

Ở một nơi khác.

Chu Hoa Lâm lái xe quay về nhà.

Trên đường, nhin không được hỏi con gái một vấn đề, nói: "Tương Tương, nếu là ba không đồng ý con và Phó Tranh ở bên nhau, con cảm thấy con sẽ thế nào?"

Chu Tương Tương ngồi ở ghế sau, nghe thấy ba đột nhiên đặt câu hỏi, bỗng dưng khản trương, "Ba..."

"Con đừng sợ, ba chỉ tùy tiện hỏi thôi, sẽ không ép con và Phó Tranh chia tay."

Lúc này Chu Tương Tương mới thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một lát, rất nhỏ giọng mà nói: "Có thể là con sẽ khóc."

"Sẽ ảnh hưởng học tập sao?"

"Có thể là không có tâm tư để học."

"Ba hiểu rồi."

Đáp án của Chu Tương Tương giống như suy nghĩ của Chu Hoa Lâm, vừa rồi ông cũng là suy xét tới điểm này. Đứa trẻ đang ở tuổi phản nghịch, mạnh mẽ chia rẽ bọn họ, chỉ sợ ngược lại sẽ làm cho mọi chuyện trở nên bất bết.

"Tương Tương, chuyện này về đến nhà, trước đừng nói cho mẹ con. Tính tình của mẹ con, để bà ấy biết con yêu đương, không thể không đánh gãy chân con. Sáng nay bà ấy còn nói với ba, con gái bà Trương ở cách vách, chính là bởi vì yêu đương làm cho học tập giảm sút, sắp lên lớp mười hai, mấy ngày hôm trước còn bị mẹ con bé mạnh mẽ đưa ra nước ngoài. Để mẹ con biết con yêu đương, có thể là chuyển trường hoặc để con ra nước ngoài. Tính tình mẹ con, nổi giận lên, ba cũng không bảo vệ được cho con."

Đừng nhìn Chu Hoa Lâm là chủ tịch của công ty, kỳ thật địa vị ở nhà là thấp nhất, sợ vợ điển hình, từ lúc bắt đầu kết hôn đến giờ vẫn không thay đổi. Đặc biệt là ở vấn đề giáo dục con gái, từ trước đến nay ông không tranh nổi vợ mình.

Cho nên chuyện này, tốt nhất là giấu đi.

Nếu không đến lúc đó, ông và con gái đừng nghĩ sẽ có ngày lành.

"Con biết rồi, cảm ơn ba." Chu Tương Tương gật đầu, nhỏ giọng nói.

Về đến nhà, xe còn chưa vào trong sân, từ xa đã thấy Lâm Mai đứng ở cửa nhà, nhìn ra bên ngoài.

Vừa nhìn thấy xe nhà mình trở về, Lâm Mai lập tức đi đến sân.

Sau khi xe dừng lại, vừa mở cửa xe sau vừa bắt đầu lái nhải, "Thật là, để ông đi đón con gái về, làm gì mà đi cả buổi, đồ ăn đã lạnh hết."

"Chao ôi, do trên đường kẹt xe." Chu Hoa Lâm nói.

"Hừ, ông cứ lấy cớ!"

Lâm Mai trừng mắt liếc chồng mình một cái, lôi kéo Chu Tương Tương đi vào trong nhà, "Hôm nay mẹ làm món cá hấp mà con thích nhất, lát nữa ăn nhiều một chút."

Chu Tương Tương gật đầu, "Vâng ạ, cảm ơn mẹ."

Vào phòng, Lâm Mai thúc giục Chu Tương Tương lên lầu tắm rửa, còn mình thì bận rộn mang đồ ăn trên bàn cơm vào phòng bếp, hâm nóng lại một lần.

Chu Tương Tương nhìn hình bóng bận rộn của mẹ, hai mắt bỗng dưng có hơi cay.

Chu Hoa Lâm đi tới, cười với cô, "Đừng áy náy, chỉ cần con chăm chỉ học tập, mẹ con sẽ rất vui vẻ. Chờ các con thi đại học xong, thì nói cho bà ấy biết là được."

Chu Tương Tương cố nén nước mắt, "Con biết rồi, ba, cảm ơn ba."

"Ừ, được rồi, đi lên tắm rửa rồi xuống lầu ăn cơm."

Chu Tương Tương gật đầu, đi lên trên lầu.

Trở về phòng, Chu Tương Tương phản xạ có điều kiện mà lấy di động ra nhìn.

Cô thích để điện thoại chế độ yên lặng, vừa mở màn hình lên thì thấy, quả nhiên Phó Tranh đã gọi mấy cuộc, còn có một tin nhắn.

Chu Tương Tương nhấn mở xem, ở trên màn hình ngắn ngủn mấy chữ hiện lên -- "Vợ, anh yêu em."

Ngắn ngủn mấy chữ, lại có thể tưởng tượng ra biểu cảm của Phó Tranh lúc đánh mấy chữ này. Chu Tương Tương cong cong môi, trả lời lại anh, "Em cũng vậy."

Rất yêu anh.

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 46 □: Đêm Ngược Ngày Thi Đại Học

Edit: Phụn Phụn

Kể từ khi bị ba phát hiện chuyện yêu đương, lại không chia rẽ bọn họ, sau ngày đó, trong lòng Chu Tương Tương đã ổn định hơn rất nhiều, không còn cảm giác có lỗi, cũng không còn run sợ trong lòng.

Mỗi ngày vẫn như cũ đi thư viện học với Phó Tranh, từ ngày này qua ngày khác.

Kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, Phó Tranh làm xong bài thi, sách luyện tập, giấy nháp tính công thức, để cùng một chỗ, xếp chồng chất vô cùng đồ sộ.

Ngày cuối cùng, Phó Tranh chụp tấm hình toàn bộ thành quả học tập của anh trong kỳ nghỉ hè, vô cùng kiêu ngạo đăng lên vòng bạn bè.

Một giây trước vừa đăng, một giây sau vòng bạn bè trực tiếp bùng nổ.

"F*ck! Người vạn năm không đăng vòng bạn bè, này mẹ nó là xác chết vùng dậy!"

"Ta thiên, Tranh ca, đừng nói với em là cả kỳ nghỉ hè này anh đều học?! Quá dọa người rồi!"

Lục Quýnh: "Nè nè nè, mấy cái người quê mùa này, không biết là Tranh ca chúng ta đang nỗ lực học tập sao? Noi gương một chút, suốt ngày chỉ biết chơi bời, thật mất mặt!"

"Ai da, Lục ca, nói giống như anh cũng đang nghiêm túc học tập vậy."

Lục Quýnh: "Chính xác! Kỳ nghỉ hè này lão tử đã làm ba đề đấy!"

Trong chót lát, Lục Quýnh liền đổi mới vòng bạn bè, đăng lên ba bài thi đã làm, cầu bò tự xem vô cùng hài hước.

Phó Tranh nhìn chằm chằm di động, bật cười khúc khích.

Chu Tương Tương đang dọn dẹp túi xách, nghe thấy Phó Tranh cười, tiến đến bên cạnh anh, đầu thăm dò nhìn vào điện thoại di động của anh, "Cười gì vậy?"

Phó Tranh cười nói: "Tên đầu chó Lục Quýnh này, nghỉ hè làm ba cái đề còn vênh váo không biết xấu hổ đi đăng lên vòng bạn bè, em nhìn chữ của cậu ấy đi, quả thực xấu đến nỗi mắt nhìn không nổi!"

Chu Tương Tương che miệng cười, "Là rất xấu."

"Đúng không?" Phó Tranh lập tức bình luận, "Lục quê mùa, vợ tôi nói chữ cậu xấu, chữ như cầu bò vậy cũng đừng đăng lên thật xấu hổ mà."

Phó Tranh vừa đăng bình luận, khu bình luận của Lục Quýnh trong nháy mắt cũng bùng nổ, cùng một nội dung "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!!!!!!"

Lục Quýnh: "Ta... Thiên... Tim giống như bị thương... Thật... Đau quá!! Chị dâu, chị không được bắt nạt người khác như vậy!"

Chu Tương Tương trông thấy bình luận đó, cười khanh khách.

Phó Tranh cất điện thoại, cười nhìn cô gái nhỏ xinh đẹp đang cười không khép miệng lại được, hỏi: "Đi chưa? Bảo bối nhỏ?"

Chu Tương Tương cười gật đầu, rất tự nhiên đưa balo cho Phó Tranh, "Cầm giúp em."

Phó Tranh một bên tiếp nhận balo, một bên nhin không được cười, "Chu Tương Tương, bây giờ em sai anh càng ngày càng tự nhiên hơn rồi nhỉ?"

Chu Tương Tương cười hì hì, "Dù sao thì anh thích giúp em cầm cặp mà."

Phó Tranh nhướn mày nhìn cô, "Anh thích? Em xác định?"

Chu Tương Tương cong cong mắt, bỏ nhào lên người anh, nâng mặt Phó Tranh, hôn một cái lên môi anh, cười tủm tỉm nhìn anh, "Thích không?"

Phó Tranh: "Thích, thích muốn chết!"

Phó Tranh nói, nâng mặt Chu Tương Tương, cúi đầu hôn mãnh liệt một hồi, đặc biệt cảm khái nói câu, "Câu dẫn người ta như thế, còn nói không phải là tiểu yêu tinh, linh hồn nhỏ bé đều bị em câu đến không còn."

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn anh, cười rục rịch.

...

Lớp mười một nghỉ hè chỉ có hai mươi mấy ngày ngắn ngủi, đến ngày tựu trường, cả trường chỉ có học sinh lớp mười hai.

Cả tòa nhà dạy học, cực kỳ yên tĩnh, hành lang ngày thường rất ồn ào, vậy mà bây giờ ở bên ngoài chỉ có rất ít học sinh.

Đây chính là lớp mười hai, tránh không được căng thẳng, áp lực.

Ngày đầu tiên lớp mười hai, chủ nhiệm lớp ở trên bục giảng nói rất nhiều câu cổ vũ lòng người, mỗi một học sinh đều được cổ vũ, trước giờ chưa từng có ý chí chiến đấu tràn trề như vậy.

Bên cạnh tấm bảng đen, treo lịch đếm ngược ngày thi đại học.

Chu Tương Tương ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm trên vách tường, giấy đỏ trắng xen lẫn nhau, cách ngày thi đại học còn có 306 ngày, kinh ngạc sững sờ nhìn hồi lâu.

Đây chính là lớp mười hai, rốt cục vẫn phải đến.

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 47 □: Nụ Hôn Ngọt Ngào

Edit: Phụn Phụn

Sau khi lên lớp mười hai, không khí trong lớp Chu Tương Tương căng thẳng hơn so với bình thường.

Đừng nói là lớp chọn, ngay cả lớp Phó Tranh, bầu không khí cũng căng thẳng hơn so với bình thường rất nhiều. Dường như lên lớp mười hai, mỗi người đều không tự chủ buộc chặt dây cót.

Sau khi lên lớp mười hai, thời gian giáo viên lên lớp tương đối ít, dành nhiều thời gian cho học sinh tự học, kiểm tra bổ sung.

Từ tuần cuối của lớp mười một Phó Tranh đã bắt đầu chịu khó học tập, lại cố gắng hết cả kỳ nghỉ hè, toàn bộ kiến thức cơ bản trước kia đã theo kịp.

Đề cơ bản giống nhau, có thể làm nhanh lại đúng.

Lục Quýnh ở bên cạnh nhìn bộ dạng Phó Tranh làm bài rất nhẹ nhàng, vô cùng hâm mộ, nói: "Ca, trước kia tại sao em không phát hiện anh lại thông minh như thế? Máy cái đề này, anh làm thế nào?"

Không thể không thừa nhận, Phó Tranh tiến bộ lớn như thế, một mặt, đúng là bởi vì rất thông minh. Lúc bắt đầu không có căn bản, học rất khó, nhìn đề, mặt hoàn toàn đen, cái gì cũng không hiểu, anh lấy ra toàn bộ sách sơ trung và cao trung, học lại từ đầu. Hiện tại có

căn bản, nhìn đến đề bài, Chu Tương Tương đã giảng cho anh, một chút cơ bản liền hiểu.

Tuần lễ tựu trường đầu tiên, liền nghênh đón kỳ thi thử đầu tiên của lớp mười hai.

Trước giờ tự học buổi tối, Phó Tranh đến sân tập chạy chùng mười vòng, cả người ướt đẫm, nhưng loại mồ hôi dầm dề này cảm giác lại rất thoải mái, tất cả áp lực đều từ trong bước chạy phóng ra, lại tràn đầy sức mạnh.

Từ sân tập trở về, đi nhà vệ sinh rửa mặt, lúc đi ra, đột nhiên phía sau lưng có người đập lên vai anh, 'Hù' một tiếng.

Phó Tranh vừa nghe thấy giọng nói này, trong nháy mắt liền bật cười, "Ai da ta thiên, hù chết anh!"

Chu Tương Tương vòng qua từ sau lưng anh, cười hì hì, "Anh đi đâu vậy? Cả người đều ướt hết rồi." Cô nói, sờ soạng sau lưng Phó Tranh, giống như ngâm qua nước.

Vợ mình ở ngay trước mặt, Phó Tranh theo bản năng muốn ôm cô, nhưng nhớ tới học kỳ trước bởi vì mình lỡ mắng mà hại Tương Tương bị thầy giáo mắng, nên không dám. Cho dù hành lang bây giờ không có người.

Rất mát mát, đôi mắt trông mong nhìn Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương quen anh đã lâu, nhìn là biết anh đang suy nghĩ cái gì, mím môi cười, nhẹ nhàng kéo tay anh, nhỏ giọng nói: "Lên sân thượng đi."

Nói xong nhìn xung quanh, dẫn đầu đi lên lầu.

Phó Tranh ngậy người, vội vàng đuổi theo.

Tiểu nha đầu này sao nay lớn gan vậy?

Lên sân thượng, Phó Tranh đóng cửa lại, từ phía sau ôm lấy Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương hít mũi, vô cùng ghét bỏ, "Phó Tranh anh thôi muốn chết."

"Chao ôi, vợ lại ghét bỏ anh."

Chu Tương Tương cười khanh khách, ngoài miệng ghét bỏ anh, nhưng không có đẩy anh ra, để cho anh ôm.

"Hôm nay sao em lớn gan vậy? Dám tới tìm anh?" Phó Tranh nói, môi áp bên cạnh tai Chu Tương Tương, hơi thở ấm áp phả vào bên trong lỗ tai.

Chu Tương Tương có hơi ngửa, nghiêng đầu sang bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Hôm nay chủ nhiệm lớp không có tới."

Phó Tranh cười khế, "Chủ nhiệm lớp không có tới, lá gan em liền lớn hơn? Không ngoan ngoãn ở phòng học cố gắng học tập, vậy mà lại chạy đến tìm anh?"

Chu Tương Tương mím môi, quay đầu lại nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn khế tối lại, "Em tới thăm anh, anh không vui sao? Được, vậy em về lớp đây."

Nói xong liền muốn đẩy Phó Tranh ra.

Phó Tranh đâu có thể cho phép cô đẩy ra, ôm chặt eo cô, cúi đầu, gât gao hôn xuống.

Chu Tương Tương mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn anh.

Hai đôi môi mềm mại dán chặt chung một chỗ, Phó Tranh khi thì nhẹ nhàng hôn một cái, khi thì lại nặng nề ngậm lấy, răng môi triền miên.

Chu Tương Tương nhắm mắt lại, bị hôn đến toàn thân nhũn ra, thân thể không ngừng dựa trên người Phó Tranh.

Cho đến lúc thân thể sắp ngã lên người Phó Tranh, Phó Tranh cuối cùng nhin không được cười lên, môi vẫn áp trên môi Chu Tương Tương, nhẹ giọng cười, "Có cảm giác sao?"

Lời nói ái muội, phút chốc mặt Chu Tương Tương đỏ bừng, vội vàng đẩy anh ra, "Anh... Anh đừng nói bậy..."

Trái tim Chu Tương Tương đập cực kỳ nhanh, mặt đỏ như sắp nhỏ ra máu.

Ý cười trong mắt Phó Tranh sâu hơn, ngón tay dịu dàng sờ lên mặt cô, "Đừng ngượng ngùng, Chu Tương Tương."

Chu Tương Tương đẩy tay anh ra, khuôn mặt nhỏ xíu ra trừng mắt nhìn anh, "Không muốn để ý đến anh nữa, đồ lưu manh!"

Phó Tranh mặt dày ôm chặt cô, "Đừng mà vợ, anh yêu em chết mất."

Đầu Chu Tương Tương bị Phó Tranh đặt trong lồng ngực của anh, có mùi của mồ hôi, và hương bạc hà nhàn nhạt.

Chu Tương Tương nhắm mắt lại, giơ tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng anh.

"Tương Tương, sắp thi thử rồi, em căng thẳng không?"

"Có một chút."

Hai người ôm nhau, nhẹ giọng nói chuyện.

Phó Tranh than nhẹ một tiếng, "Anh cũng căng thẳng, rất căng thẳng."

Chu Tương Tương từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, nhìn anh nói: "Anh đừng căng thẳng, chỉ là thi thử mà thôi, buông lỏng tâm trạng, em cảm thấy lần này anh nhất định có thể thi tốt hơn so với lúc thi cuối kỳ."

Phó Tranh cười, "Phải không? Em có lòng tin với anh vậy à."

"Đúng, em đối với anh có lòng tin, cho nên anh cũng phải có lòng tin với bản thân mình."

Trong lòng Phó Tranh ấm áp, cương chiều xoa đầu Chu Tương Tương, "Ừ, anh biết rồi, vợ, anh sẽ tràn trề lòng tin tiến về phía trước, chờ tin tốt của anh."

Chu Tương Tương cong môi cười, trịnh trọng gật đầu.

Phó Tranh nhìn cô, thở dài một tiếng, "Tại sao lại đáng yêu như thế hả."

Nói xong, bóp cằm Chu Tương Tương, cúi đầu, khẽ hôn lên môi cô một cái.

Dịu dàng đâm thẳng vào lồng ngực, cả trái tim được hạnh phúc bao lấy.

Chưa bao giờ biết, tình yêu, chính là từ ngữ xinh đẹp như vậy, đẹp đến say lòng.

...

Kỳ thi thử là thi hai ngày.

Ngày đầu tiên thi xong Số học, trong phòng thi đã có bạn học kêu rên đề thi lần này thật sự quá khó.

Ngay cả trong lớp cũng có vài người la hét thật sự quá khó, hoàn toàn đả kích lòng tự tin của người ta.

Lục Quýnh thấy mọi người đều la hét quá khó, lặng lẽ hỏi Phó Tranh một câu, "Ca, anh thấy đề Toán học có khó không?"

Phó Tranh thuận miệng nói, "Tạm được."

Lời này vừa vắn bị một học bá đi ngang qua Phó Tranh nghe thấy, khiếp sợ đến nỗi tròng mắt muốn rớt xuống, "Bạn học Phó, bạn cảm thấy đề Toán học lần này, không khó?"

Phó Tranh ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhàn nhạt 'Ừ' một tiếng, "Trừ câu cuối có hơi khó, còn lại ở trên đều là cơ bản."

"Thật sao? Tại sao tớ lại cảm thấy khó như thế?"

Phó Tranh không phản ứng, tiếp tục vùi đầu làm bài.

Thành tích kỳ thi thử rất nhanh đã có, ngày có danh sách kết quả, Phó Tranh không đi xem, là Lục Quýnh chạy xuống xem cho anh.

Một lát sau, Lục Quýnh lại hùng hùng hổ hổ chạy về, kích động không kịp thở, còn chưa tới phòng học, liền lớn tiếng gào, "Ca! Ca!

Anh mẹ nó cũng quá lợi hại! Anh có biết anh thi được hạng bao nhiêu không?! Ta thiên! Ca!"

Trong phòng học, bạn học đều đi xem danh sách kết quả, chỉ có một mình Phó Tranh ở lại.

Thấy Lục Quýnh chạy vào, Phó Tranh dựa lên ghế, cười cậu, "Cậu gấp cái gì? Thở hổn hển như vậy mà còn nói nữa."

"Không vội không được! Ca! Anh thật sự quá trâu bò! Lần này anh vậy mà thi được hạng tám mươi ba! Chỉ một kỳ nghỉ hè thôi! Rốt cuộc anh đã làm gì? Ta thiên! Anh có phải ăn cái gì mà bánh mì trí nhớ đúng không? Khoảng thời gian trước lão tử đang coi mèo máy Doraemon, trong đó hình như Nobi Nobita hỏi Doraemon muốn một loại bánh mì ký ức..."

Phó Tranh một cước đạp tới, "Cút ra chỗ khác! Nói ai là gấu hả?!"

"Không phải gấu*, là Nobi Nobita!"

(*: Ở đây Tranh ca nghe nhầm Nobi Nobita thành gấu lớn, vì tiếng trung của Nobi Nobita là 大雄 có nghĩa là gấu lớn.)

"Tôi mặc kệ cậu cái gì mà gấu lớn với gấu con, dám nói tôi là gấu, tôi đánh cậu được rồi đó!"

"Trời ạ trời ạ! Em không nói không nói được chưa? Chỉ là, anh thật sự, làm thế nào mà tiến bộ nhanh như vậy? Mẹ nó anh là yêu quái đúng không?"

Phó Tranh nở nụ cười, nhiều ít có chút đắc ý, "Không có biện pháp, ai bảo chỉ số thông minh của tôi cao như vậy."

"Mẹ nó, có người lại tự khen chính mình như vậy à!"

"Trần thuật sự thật mà thôi." Phó Tranh đắc ý tiếp tục đặt bút xuống làm bài.

Hạng 83, nhảy xa mục tiêu cả một bậc thang.

Tuy nhiên, không phải chuyện gì đều thuận buồm xuôi gió, học tập cũng vậy.

Sau khi Phó Tranh đột phá một trăm hạng, việc học của anh bắt đầu lâm vào thời kì cổ bình*.

(Thời kì cổ bình: Dùng để hình dung một trạng thái bị trì trệ không phát triển, giai đoạn này giống như một cái cổ bình, nó có một lối thoát, nhưng nếu bạn tìm không đúng hướng, bạn có thể mắc kẹt tại nút cổ bình. Theo nguồn baike.baidu.)

Liên tiếp hai lần thi, từ đầu đến cuối điểm của anh vẫn quanh quẩn hơn năm trăm điểm, thứ tự vẫn luôn ở trong khoảng 80~90, không có tăng lên.

Trạng thái như vậy giằng co đến hai tháng, Phó Tranh đột nhiên lại bắt đầu luống cuống.

Mấy lần trước tiến bộ quá nhanh, căn bản anh không nghĩ tới chính mình sẽ trì trệ không tiến lên. Thậm chí lúc trước còn nghĩ, lấy tốc độ tiến bộ của mình, rất nhanh là có thể đuổi kịp bước chân của Chu Tương Tương.

Mà hiện thực lại giống như một cái tát vang dội, hung hăng tát lên mặt anh.

Sau kỳ thi tháng lần thứ hai, Phó Tranh đã mấy ngày chưa học tập.

Đi học ngủ, tan học cũng ngủ. Chủ nhiệm lớp đặt hy vọng vào anh, tìm anh nói chuyện rất nhiều lần, nói rất nhiều rất nhiều lời cổ vũ anh.

Nhưng mà cũng không có hiệu quả. Chính anh còn không tự qua được cửa ải trong lòng mình, người khác nói cái gì cũng không được.

Liên tiếp hai lần đả kích, ép Phó Tranh tới gắt gao, trong lòng anh áp lực, cái loại vô cùng tuyệt vọng không nói nên lời này lan toàn khắp đáy lòng.

Anh không ngừng suy nghĩ, có phải tiềm lực của anh đã hết mức? Rốt cuộc không có biện pháp nâng cao thành tích? Cố gắng hơn nữa, cuối cùng cũng chỉ có thể thi được hơn năm trăm điểm?

Loại cảm xúc tuyệt vọng sinh ra từ đáy lòng, cả người đột nhiên lâm vào trạng thái vô cùng hồng bét, thậm chí còn xuất hiện ý nghĩ từ bỏ.

Trạng thái giằng co như vậy nhiều ngày, Lục Quýnh ở bên cạnh nhìn, cảm thấy có chút không thích hợp. Hôm nay tiết tự học buổi tối, giáo viên Tiếng Anh ở trên bục giảng kiểm tra kỹ năng nghe, học sinh ở dưới làm bài.

Phó Tranh nghe được trong lòng nổi cáu, trực tiếp ném bút, từ trên ghế đứng lên, đi ra ngoài bằng cửa sau.

.....

Ở lớp chọn.

Chu Tương Tương đang làm bài, Hạ Hoan Hoan đột nhiên đẩy cô một cái, "Tương Tương, đó không phải là anh em của Phó Tranh sao? Có phải là tới tìm cậu không?"

Chu Tương Tương ngẩn người, ngẩng đầu, nhìn theo hướng Hạ Hoan Hoan chỉ.

Quả nhiên, Lục Quýnh đang đứng ở ngoài cửa sổ, thấy cô quay đầu lại, dùng sức vỗ tay với cô.

Lục Quýnh tới tìm cô, hơn phân nửa là có liên quan tới Phó Tranh.

Trong phòng học không có giáo viên, Chu Tương Tương buông bút, lặng lẽ đi ra ngoài từ cửa sau.

"Lục Quýnh, cậu tìm tôi?"

"Đúng vậy! Chị dâu! Chị dâu, chị có biết không gần đây trạng thái của Tranh ca rất không tốt."

Chu Tương Tương ngẩn ngơ, lắc đầu, "Tôi không biết, làm sao vậy?"

"Ôi, em biết ngay là anh ấy không nói với chị! Từ mấy ngày hôm trước có kết quả thi xong về sau, Tranh ca càng chịu đả kích, đã mấy ngày trôi qua cũng chưa học gì cả, vừa rồi giáo viên ở trên kiểm tra nghe, anh ấy trực tiếp đá ghế đi ra ngoài! Chị dâu, Tranh ca đã lâu rồi không như vậy, chị nói có phải anh ấy xảy ra vấn đề gì không?"

Phó Tranh có bao nhiêu nỗ lực học tập, Lục Quynh cũng coi như là từng bước một nhìn qua, anh nếu như từ bỏ giữa đường, cậu đều thấy anh như vậy là không đáng.

Chu Tương Tương cau mày, "Không phải anh ấy thi khá tốt sao?"

"Có thể là cảm thấy không có gì tiến bộ. Chị dâu, chị không biết, Tranh ca anh ấy vốn không phải quan trọng việc thi cử, anh ấy muốn thi cùng một trường với chị, khả năng chính là bởi vì vậy, áp lực mới đặc biệt lớn, nếu chị có thời gian thì khuyên anh ấy một chút, em cảm thấy anh ấy thật sự không dễ dàng."

Chu Tương Tương nghe Lục Quynh nói, trái tim đau nhói.

Phó Tranh có bao nhiêu nỗ lực, cô đương nhiên so với ai khác đều rõ ràng.

Cô vừa đi về phía sân thượng, vừa gọi điện thoại cho Phó Tranh.

"Đang ở đâu vậy?"

Ông nghe có tiếng gió thổi.

Giọng Phó Tranh nhẹ nhàng, nói: "Ở phòng học, làm bài."

"Phải không? Làm cái gì đấy?"

"Vật lý."

"Khó sao?"

"Khó."

"Thật sự ở phòng học?"

"Đang ở phòng học --"

Lời nói Phó Tranh vừa mới ra khỏi miệng, ngẩng đầu, thì thấy Chu Tương Tương đứng ở cửa sân thượng.

Anh sửng sốt nhìn cô.

Chu Tương Tương cười với anh, cúp điện thoại.

Phó Tranh ngồi trên lan can sân thượng, trong tay kẹp điều thuốc.

Chu Tương Tương đi qua, thuận tay lấy điều thuốc trong tay anh, nhả lên lan can, dập tắt.

"Không phải không hút thuốc lá sao?" Giọng Chu Tương Tương nhẹ nhàng, rất dịu dàng, không có một chút ý tứ tức giận.

Phó Tranh cúi đầu, thấp giọng nói: "Xin lỗi, anh nhịn không được."

Phó Tranh ngồi trên lan can, rất cao, hai chân lơ lửng bên tường.

Chu Tương Tương đứng ở phía dưới, ngửa đầu, có thể tới ngực anh.

Cô dang hai cánh tay, ôm eo anh, nhìn anh nói: "Nghe nói trạng thái anh gần đây không tốt, tại sao không nói với em?"

Phó Tranh nhìn cô, căng mặt, không đáp.

Chu Tương Tương tiếp tục nói: "Thời kì cổ bình rất bình thường, lúc trước anh tiến bộ quá nhanh, hiện tại đình trệ thật ra là một quá trình tích lũy. Phó Tranh, làm chuyện gì đều không thể thuận buồm

xuôi gió, nếu như đều dễ dàng như vậy, Thanh Hoa Bắc Đại không phải là ai cũng có thể thi sao? Cổ bình bây giờ anh gặp thật ra em cũng từng có, rất thông khổ, em có thể hiểu cho anh. Nhưng mà anh không thể từ bỏ, kiên trì đến cùng, anh sẽ nhận được những gì anh muốn."

Chu Tương Tương nhìn Phó Tranh, ánh mắt vô cùng kiên định.

Phó Tranh cười khẽ một tiếng, "Thật sự có thể nhận được những gì anh muốn sao? Em biết anh muốn cái gì sao?"

"Em biết, anh muốn thi đậu chung một trường đại học với em."

"Chu Tương Tương, lúc này, em vẫn còn tin tưởng anh sao? Thành thật mà nói, anh cảm thấy sức mạnh anh đã dùng hết rồi, lại cố gắng hơn nữa cũng chỉ có như vậy, không biết làm vẫn như cũ không biết làm, phát huy tốt thì nhiều nhất được một cái đại học tốt, phát huy không tốt, có thể miễn cưỡng một cái khoa chính quy."

"Phó Tranh, anh đừng như vậy..."

"Anh cũng không muốn như vậy... Nhưng chỉ là... Thật thất bại, em hiểu không?" Phó Tranh đột nhiên cúi thấp đầu xuống, giọng nói thật nhẹ, trông rất mất mát.

Nỗ lực lâu như vậy, liều mạng lâu như vậy, cho rằng chính mình có thể chậm rãi tới gần người yêu, nhưng cuối cùng phát hiện, chỗ của cô, là độ cao mà anh có nỗ lực thế nào cũng không thể với tới.

Loại thất bại này, có thể đem người sống sờ sờ ép đến điên rồi.

Hai tay Chu Tương Tương nâng mặt Phó Tranh, làm anh nhìn cô.

Đôi mắt Phó Tranh đỏ lên, trong mắt đều là mát mát và bất lực.

Chu Tương Tương vô cùng nghiêm túc nhìn anh, "Phó Tranh, có lời này, thật ra em vẫn luôn muốn nói cho anh. Anh và em ở bên nhau, thật sự không cần áp lực lớn như vậy. Coi như cuối cùng thật sự không thể thi đậu chung một trường với em, vậy thì sao chứ? Em chính là thích con người anh, mặc kệ anh là thi đậu Thanh Hoa, hay là thi đậu một trường đại học bình thường, thậm chí không thi đậu đại học, em đều thích anh, vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Chỉ cần trong quá trình này anh nỗ lực, kết quả thế nào, kỳ thật không sao cả. Phó Tranh, đáp ứng em, đừng tự tạo áp lực cho mình lớn như thế, anh như vậy, em rất đau lòng."

"Tương Tương..."

Phó Tranh muốn nói gì đó, còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Chu Tương Tương ôm đầu của anh, nhón chân, hôn lên môi anh.

Trong chớp nhoáng, Phó Tranh phảng phất nghe thấy trong đầu mình có tiếng pháo hoa nổ rộ.

Ầm một tiếng, muôn màu muôn vẻ.

Vài giây sau, môi Chu Tương Tương hơi buông lỏng ra, dán trên môi Phó Tranh, nhẹ giọng cười, "Mùi thuốc lá."

Phó Tranh rốt cuộc nhịn không được, trên mặt cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười, từ trên lan can nhảy xuống, một tay ôm Chu Tương Tương vào trong lòng ngực, cầm để trên đỉnh đầu cô, "Chu Tương Tương, anh thật sự rất thích rất thích em."

Chu Tương Tương cong môi cười, giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng êm dịu như gió, "Em cũng vậy."

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 48 □: Vợ Hôn Một Cái

Edit: Phụn Phụn

Ở kỳ thi tháng giữa năm lớp mười hai cuối cùng thành tích của Phó Tranh cũng đột phá.

Nhưng bởi vì mấy lần trước đã kích quá lớn, ngày dán thông báo, Phó Tranh không dám đi xem, một mình ở lại trên sân thượng hóng gió.

Đầu mùa đông trời không lạnh lắm, gió nhẹ nhàng thổi lên mặt, rất thoải mái.

Trên sân thượng có bày ra một cái ghế dài, Phó Tranh đứng dựa vào, hai tay vòng trước ngực, nhắm mắt lại.

Trong khoảng thời gian này, hầu như mỗi ngày hơn ba giờ đêm mới ngủ, sáu giờ sáng đã rời giường, hiếm khi tranh thủ được thời gian, hai mắt khép lại, rất nhanh liền ngủ.

Chu Tương Tương chạy tới xem bảng xếp hạng, lúc xuống lầu, Hạ Hoan Hoan cười cô, "Thật ra là cậu đi xem cho Phó Tranh đúng không? Mỗi lần cậu hạng nhất cũng không có thấp thỏm như thế."

Chu Tương Tương cũng không gạt cô nàng, thẹn thùng gật đầu một cái.

Hạ Hoan Hoan cười nói: "Nhưng mà, Phó Tranh nhà các cậu cũng quá lợi hại, vậy mà từ đếm ngược cả năm, lập tức thành tích tiến bộ nhiều như thế."

Chu Tương Tương rất nghiêm túc nói: "Anh ấy không phải lập tức đã tiến bộ nhiều như thế, anh ấy rất cố gắng."

Gần đây trường học có rất nhiều tin đồn, nói Phó Tranh chỉ số thông minh cao, học cũng giống như chơi, hăm mộ loại này không cần phải cố gắng, tùy tiện học một cái có thể dễ dàng thi được điểm số tốt.

Nhưng trên đời này làm gì có nhiều nhân tài như vậy? Phó Tranh thông minh là thật, nhưng anh bỏ ra nỗ lực, ý chí, kiên trì của anh, cũng là rất nhiều người đều không làm được.

Người sống trên đời này, bất luận là làm chuyện gì, cũng không thể dễ dàng gì mà có được thành công, rất nhiều người chỉ nhìn thấy vinh quang bên ngoài của người ta, nhưng không ai nhìn xem sau lưng bọn họ phải trả giá cái gì.

Dường như thành công của người khác đều tới rất nhẹ nhàng.

Trước lan can dán thông báo, còn chưa tới gần, thì thấy bên kia loạn thành một đoàn, thỉnh thoảng có tiếng hét chói tai của nữ sinh truyền tới, giống như là có người đang đánh nhau.

Hạ Hoan Hoan thích tham gia náo nhiệt, vội vàng kéo một nữ sinh hỏi: "Phía trước xảy ra chuyện gì vậy?"

Nữ sinh kia nói: "Là Lục Quýnh ban 7, với Lâm Tây Nham lớp chọn."

"Hả?!"

Chu Tương Tương nhanh chóng chạy đến phía trước, thì thấy Lâm Tây Nham bị Lục Quýnh đè xuống đất đánh một trận.

Lục Quýnh đã quen đánh nhau, Lâm Tây Nham bị đánh đến không còn sức đánh trả.

Quả đấm của Lục Quýnh không ngừng rơi trên người, trên mặt của Lâm Tây Nham, âm thanh bốp bốp bốp, nghe thấy mà giật mình.

Chu Tương Tương sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch, vội vàng chạy tới, cúi người kéo lấy cậu.

Lục Quýnh đang nổi giận, cho là can ngăn, quay đầu lại cho một quyền.

Quả đấm mang theo tiếng gió bén nhọn, Chu Tương Tương bị dọa sợ nhắm chặt đôi mắt.

Trong nháy mắt Lục Quýnh vung quyền, cũng nghiêng đầu qua.

Trông thấy là Chu Tương Tương, linh hồn nhỏ bé bị dọa sợ, mạnh mẽ thu hồi lại nắm đấm.

"Ồi mẹ ời! Tại sao lại là chị!!!!"

Lục Quýnh sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch, một đấm này nếu đập lên mặt Chu Tương Tương, cái đầu chó này của cậu không bị Tranh ca chặt xuống đem đi làm bánh đá mới là lạ đó!

Chu Tương Tương thẳng người lên, nhìn cậu hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lục Quýnh chỉ Lâm Tây Nham, đôi mắt phẫn nộ như muốn phun ra lửa, "Lần này Tranh ca thi được hạng 21, tiểu tử này, lại dám nói Tranh ca chúng ta gian lận! Em không đánh chết cậu ta, thì không hóa giải được mối hận trong lòng em!"

Chu Tương Tương không nghĩ tới lại là nguyên nhân này, nghe vậy, lông mày nhíu chặt lại, nhìn về phía Lâm Tây Nham đang được người đỡ lên.

Lâm Tây Nham thấy Chu Tương Tương lại đây, cho là đến giúp cậu ta, lập tức tăng thêm kiêu ngạo, "Tôi đây là nghi ngờ hợp lý! Một tên lưu manh chưa bao giờ đọc sách đột nhiên thi lên đến hạng 21, căn bản là không phù hợp với lẽ thường! Tôi có lý do hoài nghi cậu ta gian lận! Tương Tương, cậu nói có đúng hay không?"

Lâm Tây Nham cũng không biết quan hệ của Chu Tương Tương với Phó Tranh. Lúc trước có mấy lần Phó Tranh đến phòng học tìm Chu Tương Tương, khi đó cậu ta còn cho là hai người bạn họ đang yêu nhau, nhưng về sau Phó Tranh lại không tới nữa, ở trường học cũng không thấy Chu Tương Tương và Phó Tranh ở cạnh nhau, nghĩ thầm, trước đây khẳng định là Phó Tranh quán quít lấy Chu Tương Tương. Cậu ta tin chắc từ trước đến giờ, Chu Tương Tương tuyệt đối sẽ không thích loại người như Phó Tranh.

Nào biết, cậu ta vừa mới dứt lời, lại phát hiện ánh mắt Chu Tương Tương nhìn cậu ta không đúng, rất lạnh.

"Tương Tương..."

Mặt Chu Tương Tương sa sầm, giọng nói lạnh như băng, "Tôi cảm thấy, Lục Quýnh đánh rất hay."

Lâm Tây Nham: "..."

Chu Tương Tương nói xong, xoay người rời khỏi.

Lục Quýnh nhìn bóng lưng Chu Tương Tương, vô cùng kích động.

F*ck! Chị dâu khí phách uy vũ!!!

Đánh rất hay, đánh rất hay ha ha ha ha!!!!

Chu Tương Tương lên lầu, trực tiếp đến phòng học của Phó Tranh, chỉ có điều, vị trí của anh trống không, không có người.

Chu Tương Tương quay đầu, đi lên sân thượng.

Bình thường, Phó Tranh không ở phòng học, thì chính là ở trên sân thượng.

Lên sân thượng, quả nhiên thấy Phó Tranh tùy tiện nằm trên ghế, đôi mắt nhắm lại, giống như đang ngủ.

Chu Tương Tương lặng lẽ đi tới, ngồi vào chỗ trống bên cạnh anh.

Phó Tranh ngủ rất say, ngay cả khi cô lại gần cũng không phát hiện.

Chu Tương Tương nhìn anh, khóe miệng không tự giác cong lên.

Phó Tranh lớn lên thật sự rất đẹp trai, đẹp đến nỗi Chu Tương Tương có thể ngồi ở chỗ này, lẳng lặng nhìn anh cả ngày.

Chỉ có điều, gần đây anh gầy đi rất nhiều, dưới mắt có một vòng màu xanh, xem ra rất mệt mỏi.

Chu Tương Tương đột nhiên không đành lòng đánh thức anh.

Cô ngồi bên cạnh anh, hai chân nâng lên cong lại, hai tay đan chéo đặt trên đầu gối, nghiêng đầu, mặt gối trên cánh tay, không chớp mắt nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh chớp mắt nửa giờ, trong nháy mắt mở mắt ra, thì thấy Chu Tương Tương gối đầu trên tay ngồi bên cạnh anh, đôi mắt sáng long lanh đang nhìn anh.

Anh khẽ ngẩn ra, theo bản năng dụi nhẹ mắt.

Cảm giác mà vừa mở mắt ra đã nhìn thấy vợ mình, giống như đang nằm mơ vậy.

Chu Tương Tương cong môi cười, "Đừng dụi nữa, là em."

Phó Tranh giật mình, chột ngồi thẳng dậy, "Em lên đây từ lúc nào? Tại sao không gọi anh dậy?"

Chu Tương Tương: "Muốn cho anh ngủ thêm một lát."

Cô nói, nhin không được sờ mặt Phó Tranh, "Sắc mặt anh không tốt lắm."

Phó Tranh cười nắm lấy tay cô, ánh mắt sâu đậm nhìn cô, "Có sao?"

Chu Tương Tương gật đầu, "Có."

Phó Tranh vừa cười, "Ồi chao, có thể là gần đây ngủ không ngon."

"Có phải buổi tối anh lại thức rất khuya không? Em đã nói với anh rất nhiều lần, cho dù thức đêm, cũng không được quá một giờ mới ngủ."

"Ừ anh biết rồi, Chu Tương Tương em càng lúc càng giống bà quản gia."

Chu Tương Tương mím môi trừng anh.

Phó Tranh sát lại gần, "Sao vậy? Tức giận?"

Mặt Chu Tương Tương sa sầm, không nói lời nào.

Phó Tranh thích nhất nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sa sầm giả vờ mắt húng của Chu Tương Tương, rất rất đáng yêu.

Anh cười ôm lấy cô, nói: "Được rồi được rồi, em hôn anh một cái, hôn anh một cái đêm nay đúng một giờ anh liền đi ngủ."

Chu Tương Tương nâng mí mắt nhìn anh.

"Này vợ, ánh mắt này của em là có ý gì? Hôn một cái, hôn một cái đi."

"Phó Tranh, da mặt anh rất dày."

"Ừ, anh biết mà." Phó Tranh đưa mặt tiến đến gần môi Chu Tương Tương, ý bảo cô nhanh nhanh hôn anh.

Chu Tương Tương nhìn bộ dạng mặt dày của anh, rốt cuộc không nhịn được bật cười, tiến tới, ở trên mặt anh khẽ hôn một cái.

Phó Tranh sờ mặt mình, cười vô cùng vui vẻ, "Ôi, ngọt chết anh."

Chu Tương Tương cũng chịu thua. Tìm được bạn trai như vậy, cũng thua anh luôn.

"Đúng rồi, anh đoán xem, anh thi được hạng bao nhiêu?"

Nhắc đến thành tích, sắc mặt Phó Tranh lập tức cứng lại. Đã có mấy lần đả kích trước đó, bây giờ chính mình cũng không còn quá tự tin.

"Không biết."

"Phó Tranh, hạng 21, thi được hơn 610 điểm." Chu Tương Tương cười vô cùng xán lạn, còn vui vẻ hơn so với lúc chính mình thi được hạng nhất.

Cả người Phó Tranh đều ngơ ngác, "Thật... Thật sự?"

"Thật sự. Phó Tranh, có thể anh không biết, anh thật sự làm em cảm thấy rất kiêu ngạo. Ôi, anh nói xem tại sao bạn trai em lại ưu tú như vậy."

Phó Tranh cười không ngừng, đặc biệt khoe khoang, "Còn không phải sao, ôi, em nói xem tại sao anh lại ưu tú như vậy chứ!"

Chu Tương Tương nhìn anh cười, đôi mắt cong cong, giống như trăng khuyết.

Phó Tranh đột nhiên lại gần, "Vợ, hôn chồng ưu tú của em một cái đi."

Chu Tương Tương cong môi cười, đôi mắt lấp la lấp lánh.

Tay Phó Tranh giữ đầu cô, cúi đầu liền hôn lên.

Phó Tranh đột phá cổ bình, thành tích lại cao thêm một tầng, lúc thi cuối kỳ, lần đầu tiên thi được trên hạng mười.

Ngoại trừ Phó Tranh, chín người còn lại tất cả đều là lớp chọn.

Còn chưa thi đại học, Phó Tranh cũng đã thành thần thoại cả trường.

Ngày có điểm, thầy Tôn ở trong đoàn giáo viên vô cùng vui vẻ nói: "Ôi, Phó Tranh này thật đúng là cho lớp thường chúng ta hãnh diện, ai nói học sinh dở cũng chỉ biết đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày, dốc lòng, bạn học Phó Tranh thật sự là quá dốc lòng!"

Thầy Vương chủ nhiệm lớp Chu Tương Tương, bởi vì vẫn luôn dạy lớp chọn, cho nên không khỏi có một ít cảm giác về sự ưu việt, rất khinh thường học sinh dở.

Trước kia trước 20 hạng hoàn toàn là lớp chọn nhận thầu, lần này một lớp thường nhảy vào giữa, vẫn là do lúc trước ông quá hạ thấp Phó Tranh, cái tư vị trong ngực, thật sự là một lời khó nói hết.

Mặc kệ nói như thế nào, Phó Tranh dựa vào nỗ lực của chính mình, từ đếm ngược toàn trường, chính thức tiến vào danh sách học sinh tiêu biểu của trường học, tuy rằng còn cách Chu Tương Tương một khoảng, nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Nhưng bởi vì thường xuyên thức đêm học tập, ngủ không đủ giấc, vào đêm trước lễ mừng năm mới, Phó Tranh vẫn là chịu không nổi mà ngã bệnh.

Người rất ít khi sinh bệnh, vừa bệnh một cái liền đặc biệt nghiêm trọng.

Đêm 30 tết, hơn ba giờ, Phó Tranh giải xong đề, đang chuẩn bị lên giường ngủ, lúc đứng dậy, đột nhiên trước mắt tối sầm, cả người ngã quỵ trên mặt đất.

Cả một đêm đưa đến bệnh viện truyền nước, buổi sáng ngày hôm sau cuối cùng mới tỉnh lại.

Dì Dung trông coi anh cả một đêm, thấy Phó Tranh tỉnh lại, lập tức nhịn không được mà tận tình khuyên bảo, "Cái đứa nhỏ này, đã nói với cháu bao nhiêu lần, thức đêm không tốt cho sức khỏe, bây giờ thành tích của cháu đã rất tốt rồi, không cần thiết lại dày vò thân thể mình như vậy, cháu nhìn cháu xem, Tết nhất, nằm ở bệnh viện thoải mái lắm sao?"

Phó Tranh nở nụ cười, "Ôi, dì Dung dì không hiểu đâu."

"Dì không hiểu? Hừ, dì biết, còn không phải là do cháu muốn thi đậu chung một trường với tiểu thư Tương Tương sao? Thật là, chưa từng thấy cháu si tình như vậy."

Phó Tranh thấp giọng cười, tuy rằng sinh bệnh, nhưng tâm tình lại rất vui vẻ.

Dì Dung chăm sóc Phó Tranh một lúc, nói: "Hôm nay ăn tết, cha cháu có việc đi công tác, lát nữa dì cũng phải đoàn viên với người nhà, cháu gọi điện thoại cho tiểu thư Tương Tương, để con bé tới đây với cháu đi."

Phó Tranh ' Vâng ' một tiếng, "Cháu biết rồi."

Dì Dung ở lại đến hơn 10 giờ sáng mới rời khỏi, Phó Tranh gọi điện thoại cho Chu Tương Tương.

Điện thoại vừa thông, thì nghe thấy đầu kia truyền đến tiếng phóng pháo hoa bùm bùm bùm.

Phó Tranh ngẩn ra, "Em đang ở đâu vậy?"

Tiếng pháo rất lớn, Chu Tương Tương che một bên lỗ tai, lớn tiếng nói với điện thoại, "Đang ở quê! Làm sao vậy?"

"Hả, ở quê?"

"Đúng vậy, về đoàn viên với ông ngoại bà ngoại, anh thì sao? Anh đang ở đâu vậy?"

"Anh à, anh cũng đang đoàn viên ở quê."

Phó Tranh nói dối, thứ nhất không muốn để cho Chu Tương Tương lo lắng, thứ hai quê của Chu Tương Tương rất xa, trở về còn phải ngồi xe, mùa đông để cô đi qua đi lại như vậy anh rất đau lòng.

"Tương Tương, con còn đang gọi điện thoại cho ai thế? Nhanh lên, lên núi viếng mộ thôi."

"Vâng thưa mẹ, con tới liền!"

Chu Tương Tương lên tiếng, nói với người trong điện thoại: "Phó Tranh, em phải lên núi viếng mộ cho ông bà cụ đây, lát nữa gọi lại cho anh sau."

"Ừ, được rồi."

Điện thoại cắt đứt.

Phó Tranh nhìn phòng bệnh trống rỗng, trong lòng vẫn là có chút mất mát.

Hôm nay là lễ mừng năm mới.

Ba không ở đây, vợ cũng không ở đây.

Anh thờ dài, trở vào trong chăn, dứt khoát nhắm mắt đi ngủ.

Tác giả có lời muốn nói:

Một mình Phó ca ca ăn tết, trông thật đáng thương, có muốn Tương Tương tới bồi anh ấy không ha ha ha!

Truyện tại Wattpad sẽ được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 49 □: Ngủ Chung

Edit: Phụn Phụn

Buổi trưa, mấy người Lục Quýnh và Lâm Khê đến thăm Phó Tranh, mang đồ ăn tới cho anh.

"Ca, biết anh ngã bệnh không thể ăn đồ ăn dầu mỡ, nhìn nè, mua cho anh bánh bao và cháo của Lý đại vương, nhân lúc còn nóng thì ăn đi."

Lục Quýnh nói, giúp Phó Tranh chống cái bàn lên giường bệnh, để cặp lòng lên cho anh.

Phó Tranh rử mắt nhìn, hỏi bọn họ, "Các cậu buổi trưa ăn gì?"

Lục Quýnh nói: "Chao ôi, ở kim ngọc mãn đường đoàn viên, lão tử ăn no muốn chết."

Lâm Khê nói: "Buổi trưa ăn thịt cừu xiên, do chuyên gia làm, nói chứ, thịt cừu này ăn rất ấm áp, bây giờ toàn thân lão tử đều nóng lên."

Lục Quýnh nheo mắt nhìn cậu một cái, "Nếu không thì nhảy sông để bên trong mát mẻ hơn?"

"Ai da ta thao, tâm địa cậu độc ác vừa thôi!"

Phó Tranh nghe bọn họ nói, nhất thời cảm thấy mình thật bất hạnh.

Cái này gọi là chuyện gì vậy?

Người ta năm mới ăn ngon uống đã, vô cùng náo nhiệt, còn anh tét nhất, một người yên tĩnh ở bệnh viện không nói, lại chỉ có thể húp cháo gặm bánh bao...

Không nghĩ còn không cảm thấy gì, vừa nghĩ tới, thật mẹ nó chó má!

Phó Tranh khỏ sở gặm bánh bao, Lục Quýnh ngồi chơi bên cạnh, hỏi anh, "Chị dâu đâu? Sao không thấy cậu ấy?"

Phó Tranh: "Về quê rồi."

Lục Quýnh: "Quê? Quê chị dâu ở đâu?"

"Ở Vũ Thành."

Lâm Khê: "Ô, khá xa đó, ngồi xe tới cũng phải bảy giờ lận."

Lục Quýnh: "Là rất xa, có điều chị dâu biết anh nằm viện không?"

Phó Tranh: "Không biết, nói cho cô ấy biết làm gì, lại để cho cô ấy lo lắng."

Lục Quýnh nhìn Phó Tranh, trầm mặc một hồi, đột nhiên đặc biệt cảm khái, "Ca, anh đấy, không yêu đương thì thôi, vừa yêu đương lại hăm sâu như vậy, móc tim móc phổi ra đối tốt với con gái như thế, anh không sợ à?"

Phó Tranh ngược mắt nhìn cậu, "Tôi sợ cái gì?"

Lục Quýnh sờ mũi, nói: "Cái này sao, có một số việc sẽ thay đổi rất lớn, nhất là mấy chuyện tình yêu, chính xác mà nói, anh sẽ không nghĩ tới đâu, chờ về sau lên đại học, đến thành phố lớn hơn, cám dỗ bên ngoài càng nhiều, chị dâu có thể..."

"Ngừng! Lục Quýnh cậu muốn làm gì? Qua năm mới, đừng nói mấy điều không có!"

(Pheng: A Quýnh ngứa da hả em? :)))

Lục Quýnh còn chưa nói xong, Phó Tranh đã đoán được cậu muốn nói cái gì, sắc mặt âm trầm, vô cùng khó coi.

Lục Quýnh ngẩn ra, "Không phải, em..."

Lâm Khê che kín miệng cậu lại, "F*ck, cậu mẹ nó hôm nay uống nhiều quá rồi! Nói cái quái gì đâu không!"

Lâm Khê vừa nói vừa đẩy Lục Quýnh ra bên ngoài, "Cậu không phải là muốn về chơi mạt chược à, mau về đi, nhanh lên."

Lâm Khê đẩy Lục Quýnh ra cửa xong, quay đầu lại, đi đến trước mặt Phó Tranh, "Tranh ca, anh đừng để ý tới Lục ca, thời gian trước không phải cậu ấy vừa chia tay với bạn gái sao, lúc chia tay, cô gái kia nói là hai người tính cách không hợp. Anh nói xem, thật ra Lục ca rất thích cô gái đó, nhưng nếu người ta đã nói là không thích hợp, cậu ấy cũng không miễn cưỡng nữa. Kết quả hai ngày trước mới phát hiện, Ôi, anh đoán thế nào?"

Phó Tranh hơi nhíu mi, "Như thế nào?"

Lâm Khê nói: "Kết quả hai ngày trước mới phát hiện, lúc trước cô gái kia đang quen Lục ca, ở bên ngoài có một đại gia theo đuổi, đại

gia kia đưa cho cô ta mấy cái túi hàng hiệu, cô ta quay đầu lại liền đá Lục ca. Chao ôi, Lục ca đúng là xui xẻo, trước kia em đã nói với cậu ấy, đừng quen cô gái có quan hệ xã hội ngổn ngang kia, cậu ấy không tin. Hai ngày nay cậu ấy mới biết rõ chuyện này, có chút thâm, cho nên nhìn cô gái nào, đều cảm thấy như ham hư vinh, Tranh ca, anh đừng để trong lòng."

Sắc mặt Phó Tranh sa sầm nói: "Tương Tương không giống với mấy cô gái bên ngoài kia."

"Em biết em biết, chị dâu chúng ta thanh thuần đáng yêu như vậy, không thể đánh đồng với mấy cô gái bên ngoài kia. Ca, anh thật sự đừng để ở trong lòng, anh và chị dâu nhất định sẽ bách niên giai lão." Lâm Khê nói vô cùng chân thành.

Phó Tranh nhìn cậu, "Cậu không phải là nói lời vô ích sao?"

...

Lâm Khê từ bệnh viện đi ra, Lục Quýnh ngồi ở ven đường chờ cậu ta.

Lâm Khê đi tới, vỗ vỗ bả vai cậu, "Ca, cậu không có chuyện gì chứ?"

Lục Quýnh lắc đầu, có chút khấn trương nhìn Lâm Khê, "Tranh ca thì sao? Có máng tôi không?"

"Không có. Chỉ là cậu có bị ngốc hay không, biết rõ Tranh ca thích chị dâu nhiều đến thế nào, lại còn nói mấy lời đó."

"Trời ạ, tôi không phải là bị kích thích sao, hơn nữa, tôi cũng là tốt bụng nhắc nhở Tranh ca một chút, anh ấy chưa từng yêu đương,

lần đầu tiên yêu đương lại hăm sâu đến thế, tôi sợ về sau có tình huống nào đó, anh ấy không chịu được. Không phải người ta đều nói, mỗi tình đầu đều là dùng để đau lòng sao. Dù sao theo như tôi biết, cuối cùng kết hôn ở chung với nhau, đều không phải là mối tình đầu."

"Này cậu còn nói được hả, để Tranh ca nghe thấy, chắc chắn sẽ băm cậu ra đấy!"

Lục Quýnh sững sờ, đưa tay lên tát vào mồm mình, "Chao ôi, miệng lão tử tại sao lại ti tiện như thế này."

Lâm Khê bật cười, "Miệng cậu đúng là rất ti tiện. Dù sao tôi rất xem trọng Tranh ca và chị dâu. Thật sự, tôi vừa nhìn chị dâu thì cảm thấy, cũng không phải là loại người đứng núi này trông núi nọ đâu, chính cậu nhìn không rõ, nhưng ánh mắt Tranh ca chúng ta vẫn tốt."

Lục Quýnh đá một cước lên mông Lâm Khê, "Chao ôi ta thao, mẹ nó cậu có cần phải xát muối lên vết thương lão tử như vậy không hả?"

Trên đường trở về, Lục Quýnh nghĩ tới Phó Tranh ở bệnh viện ăn tết một mình thật đáng thương, liền gọi điện thoại cho Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương đang ăn cơm trưa, nhận được điện thoại, vừa nhìn điện thoại hiển thị là Lục Quýnh, không khỏi có chút kỳ quái.

Đầu năm mới, Lục Quýnh gọi điện thoại cho cô làm cái gì?

Cầm lấy di động, chuẩn bị đi ra bên ngoài.

Lâm Mai gọi cô lại, "Đi đâu?"

Chu Tương Tương vội nói: "Con ra bên ngoài nghe điện thoại."

"Vậy con phải nói với ông bà ngoại một tiếng chứ, thật không lễ phép." Lâm Mai không vui nhìn cô.

Chu Tương Tương vội xin lỗi, "Thật xin lỗi ông ngoại bà ngoại, con ra ngoài nghe điện thoại, lập tức trở về."

Hai ông bà đều rất hiền lành, tươi cười gật đầu, "Đi thôi đi thôi, nói chuyện điện thoại xong mau trở lại ăn cơm."

Chu Tương Tương vừa đi ra ngoài vừa nhận điện thoại, "A lô?"

"Chị dâu, em là Lục Quýnh."

"Tôi biết."

Lục Quýnh cười hì hì, "Chị dâu, chúc tết chị a, năm mới vui vẻ."

Chu Tương Tương cười cười, "Cậu cũng năm mới vui vẻ."

"Ôi chao, em vui quá đi, chỉ là, Tranh ca lúc này không tốt lắm."

Chu Tương Tương sửng sốt, "Cậu nói cái gì?"

"Tối hôm qua Tranh ca ngất xỉu, bây giờ đang nằm ở bệnh viện, bác sĩ nói anh ấy là mệt nhọc quá độ, ba anh ấy đi công tác, chỉ còn một mình anh ấy ở bệnh viện..."

Chu Tương Tương cúp điện thoại, ở bên ngoài chờ dẫn một hồi lâu. Phục hồi lại tinh thần, chuyện thứ nhất chính là lên mạng mua vé xe lửa.

Mua được vé tuyến xe sớm nhất còn dư lại, nhưng ngồi trở lại cũng đã hơn tám giờ tối.

Ăn cơm trưa xong, người lớn ở trong phòng chơi mạt chược, Chu Tương Tương đi đến bên cạnh ba mình, lặng lẽ lôi kéo áo ông, "Ba, ba ra đây một chút được không? Con có chuyện muốn nói với ba."

Cha Chu Tương Tương đang ở bên cạnh xem vợ mình đánh bài, nghe thấy giọng của con gái, quay đầu lại nhìn cô, "Sao vậy?"

Chu Tương Tương nhỏ giọng nói: "Đi ra bên ngoài nói đi ạ."

Giọng cô rất nhỏ, nhưng Lâm Mai vẫn nghe thấy, quay đầu lại nhìn cô, "Con sao vậy? Có chuyện gì muốn bí mật nói với ba con à?"

Chu Hoa Lâm tựa như nghĩ tới điều gì, giúp Chu Tương Tương hoà giải, cười ha ha nói: "Ha, con gái của anh muốn nói mấy lời bí mật với anh thì sao, được rồi, chúng ta ra bên ngoài nói."

Chu Hoa Lâm nói, liền đưa Chu Tương Tương ra ngoài.

Lâm Mai lắc đầu, "Đứa bé Tương Tương này, từ nhỏ đã dính lấy ba nó, không có chuyện gì hai cha con cũng thích tụ tập một chỗ thì thăm, cũng không biết kiếm chuyện ở đâu mà nói nhiều như thế, ôi chao, bát điều*!"

(bát điều: Trong mạt chược, cái này mình không hiểu lắm.)

Vừa ra đến bên ngoài, Chu Tương Tương gấp đến nỗi sắp khóc, "Ba, con muốn trở về, một mình Phó Tranh đang ở trong bệnh viện."

Chu Hoa Lâm ngậy người, "Ở bệnh viện? Xảy ra chuyện gì?"

Mắt Chu Tương Tương đỏ ngầu, trong nháy mắt nước mắt liền rơi xuống, "Anh ấy quá mệt mỏi, nửa đêm hôm qua ngất xỉu đưa vào bệnh viện."

Chu Tương Tương vừa nghĩ tới Phó Tranh là vì học tập mà mệt mỏi, trong lòng liền vô cùng áy náy.

Nếu không phải là bởi vì cô, anh căn bản không cần phải liều mạng như thế.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, làm thế nào cũng không dừng được.

Chu Hoa Lâm đau lòng nhìn con gái mình, vội nói: "Được rồi, bây giờ ba đưa con về."

Chu Tương Tương lắc đầu, "Ba, ba đưa con đến bến xe đi, con mua được vé rồi, nửa giờ sau xuất phát."

"Được, vậy con đi vào chào hỏi ông bà ngoại rồi đi."

Chu Tương Tương đứng ở đằng kia không nhúc nhích, "Cái đó... nếu mẹ hỏi..."

Chu Hoa Lâm suy nghĩ một chút, "Quên đi, cứ như vậy đi, ba đưa con đến bến xe trước, còn mẹ con, lát nữa ba đi nói."

Chu Tương Tương gật đầu liên tục.

Chu Hoa Lâm đưa cô đến bến xe, lấy vé, chạy như bay đi vào.

Chu Hoa Lâm đứng ở ngoài, nhìn hình bóng con gái, thở dài một tiếng.

Nữ đại bất trung lưu*.

(Nữ đại bất trung lưu: Con gái lớn rồi không thể giữ trong nhà.)

Xe đến trạm đã là hơn tám giờ tối.

Từ bên xe đi ra, gió lạnh thổi qua, Chu Tương Tương bị lạnh đột nhiên run một cái, rụt cổ lại trong vô thức.

Hai tay Chu Tương Tương để ở trong túi áo, chạy đến nơi xếp hàng chờ taxi.

Nửa giờ sau, xe dừng ở bên ngoài bệnh viện nội thành.

Lúc chuẩn bị đi vào, Chu Tương Tương lại chạy tới một nhà bán mì vằn thắn ở phụ cận, mua cho Phó Tranh một tô mì vằn thắn, canh suông ít muối.

Phó Tranh lớn như vậy, lần đầu một mình đón năm mới.

Mặc dù mẹ mất sớm, cha dù bận rộn, nhưng lễ mừng năm mới vẫn ở cùng anh.

Năm nay còn có vợ, kết quả lại biến thành người cô đơn.

Phó Tranh vô cùng ám ức trong lòng, nằm trên giường gọi điện thoại cho Chu Tương Tương.

Lúc điện thoại vang lên, Chu Tương Tương mới vừa ra khỏi thang máy.

Trượt phím chấp nhận, giọng Phó Tranh từ đầu bên kia truyền tới, giọng nói vô cùng sa sút, "Vợ."

"Ừm, em đây."

"Vợ, anh rất nhớ em, nhớ đến tim đều đau."

Chu Tương Tương nghe giọng Phó Tranh, vừa vui lại vừa đau lòng, "Em cũng nhớ anh, rất nhớ rất nhớ anh."

Nói, dừng một chút, "Anh đang ở đâu?"

"Đang ở... ở bên ngoài uống rượu với bạn bè."

"Phải không?" Chu Tương Tương nhin không được cười, đi đến cửa phòng bệnh.

"Phải..."

A --

Còn một chữ chưa kịp nói khỏi miệng, cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra.

Chu Tương Tương đứng ở cửa, cười với Phó Tranh, "Đang uống rượu à? Phó ca ca?"

Phó Tranh kinh ngạc nhìn Chu Tương Tương, sợ đến mức thiếu chút nữa ném di động xuống đất, "Em... Tại sao em lại tới đây?"

"Đến bồi anh năm mới." Chu Tương Tương đi tới, thuận tay sờ trán anh, lo lắng hỏi: "Khá hơn chút nào chưa?"

Phó Tranh gật đầu, "Vốn là rất không thoải mái, nhưng em vừa tới liền không sao."

Chu Tương Tương cười, "Em là thần dược à?"

Phó Tranh vô cùng khoa trương, "Đâu chỉ vậy, em quả thực là hồi hồn đan!"

Phó Tranh nói, thuận tay ôm lấy eo Chu Tương Tương, hơi dùng sức, cả người Chu Tương Tương liền nằm trên người anh.

Hai người mặt đối mặt, cách rất gần.

Phó Tranh nhìn cô, khàn giọng nói: "Vợ, anh muốn hôn em."

Chu Tương Tương cong môi cười, đôi mắt tỏa sáng.

Bất quá chờ một lát, Phó Tranh lại không động.

Chu Tương Tương ngây ngốc, "Làm sao vậy?"

Phó Tranh vô cùng ủy khuất, "Sợ lây bệnh cho em."

"... Em không sợ."

Dứt lời, Chu Tương Tương chủ động hôn anh.

Phó Tranh ngẩn ra hai giây, theo bản năng ôm chặt cô.

Sau một trận hôn nóng bỏng, Phó Tranh nhìn Chu Tương Tương cười đặc biệt ái muội, "Vợ, em vừa mới vờn đầu lưỡi."

Chu Tương Tương sững sờ, phục hồi lại tinh thần, mặt tức khắc đỏ bừng, gắt gao che miệng Phó Tranh, "Phó Tranh! Anh phiền quá

đi!"

Phó Tranh cười không dừng được, ôm cô thật chặt, "Chao ôi, đừng ngại mà, bây giờ em ngại như thế, về sau chẳng phải là mắc cỡ chết sao?"

Chu Tương Tương bưng chặt miệng anh, "Anh không được nói không được nói! Phỉền muốn chết!"

Miệng Phó Tranh bị che đến gắt gao, hạnh phúc trong mắt như muốn tràn ra.

Phó Tranh ở phòng bệnh đơn, chỉ có một giường lớn.

Buổi tối Chu Tương Tương cùng anh ngủ trên một cái giường.

Chu Tương Tương có chút ngượng ngùng, mè nheo một hồi lâu mới chịu lên giường.

Giường hơi nhỏ, lúc đi lên, chân không cẩn thận đụng phải chân Phó Tranh.

Lạnh vô cùng.

Chân mày Phó Tranh nhúu lại, "Tại sao chân em lại lạnh như vậy?"

Chu Tương Tương nhỏ giọng nói: "Mùa đông em đều như vậy, không có việc gì đâu."

"Làm sao lại không có việc gì, đã đi gặp bác sĩ chưa?" Phó Tranh vừa nói, vừa ôm chặt Chu Tương Tương, hai chân đưa tới, che chân cho Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương theo bản năng co rúm lại một cái, "Lạnh quá."

"Anh sưởi ấm cho em, đừng nhúc nhích."

Nhiệt độ cơ thể của Phó Tranh cao, chân Chu Tương Tương được anh che chở, dần dần ấm lên.

Chân ấm, tim cũng ấm.

Cả người cô bị Phó Tranh ôm chặt chẽ trong ngực, cuộn mình thành một cục tròn.

Từ trong lồng ngực anh ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước nhìn anh, "Phó Tranh, anh thật tốt."

Giọng nói mềm mại, vô cùng dịu dàng.

Phó Tranh cười, "Đúng vậy, có chồng tốt như thế, lại còn đẹp trai, thật sự là đốt đèn lồng cũng tìm không ra, bạn học Chu Tương Tương, bạn phải biết quý trọng nha."

Chu Tương Tương mím môi cười, "Đúng vậy, có bạn trai da mặt dày như thế thật sự là đốt đèn lồng cũng tìm không ra."

Phó Tranh bật cười, "Bạn học Chu Tương Tương, bạn nên bị trừng phạt một chút nha."

"Thật sao, anh muốn trừng phạt em?"

"Ai da ta thiên, nào dám! Không dám không dám! Chỉ có em trừng phạt anh, anh nào dám trừng phạt em, em nói đi."

Chu Tương Tương bị Phó Tranh chọc cười, ở trong chăn đá anh một cước.

"Chao ôi, đừng nhúc nhích, đang sưởi ấm mà." Phó Tranh lại đem chân Chu Tương Tương ấn trở về, che lại.

"Vợ, sau này mỗi ngày anh đều sưởi ấm chân cho em."

"Được." Giọng Chu Tương Tương nhẹ nhàng, cả khuôn mặt đều là ý cười hạnh phúc.

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 50 □: Chu Tương Tương, Anh Muốn Ôm Em

Edit: Phụn Phụn

Sáng hôm sau, hơn sáu giờ Chu Tương Tương đã tỉnh lại.

Đang định ngồi dậy, Phó Tranh lại ôm chặt cô, mặt chôn ở cổ cô, nhắm mắt lại, buồn bực hờn dỗi nói: "Vợ, ngủ thêm một lát đi."

Trong nháy mắt hô hấp phun lên làn da, có chút nóng.

Chu Tương Tương rút cổ một cái, nhỏ giọng nói: "Em ra ngoài mua bữa sáng cho anh."

"Không cần, ngủ thêm một chút đi, lát nữa anh đi làm thủ tục xuất viện, chúng ta ra bên ngoài ăn."

Chu Tương Tương ngây người, ngẩng đầu hỏi: "Có thể xuất viện sao?"

"Có thể, vốn là không nghiêm trọng lắm, ngày hôm qua truyền nước nửa ngày, đã không sao rồi."

Lại vỗ nhẹ lưng Chu Tương Tương, dịu dàng nói: "Ngủ thêm một lát, ngủ thêm một lát."

Chu Tương Tương gật đầu, ôm thắt lưng anh, nhắm mắt lại, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Ngủ một giấc đến hơn chín giờ, Chu Tương Tương rời giường rửa mặt đơn giản rồi đi xử lý thủ tục xuất viện cho Phó Tranh.

Lúc trở lại, Phó Tranh đã thay xong quần áo, đứng ở bên cửa sổ gọi điện thoại.

"Ba, khi nào thì ba về? Công việc xử lý thuận lợi không?"

Ở đầu bên kia điện thoại, giọng Phó Chấn Sơn có chút mệt mỏi, "Rất thuận lợi, con đừng lo lắng, mấy nay tết, con cũng đừng cả ngày buồn bực ở nhà đọc sách, cùng Tương Tương đi chơi một chút, buông lỏng tâm trạng. Ba bên này còn có chút việc, năm nay chỉ sợ không thể trở về bồi con ăn tết, xin lỗi con trai."

"Không sao đâu ba, có Tương Tương theo giúp con rồi, ngược lại ba đó, ba ở nước ngoài phải chăm sóc chính mình thật tốt, năm mới rồi, ăn uống cho tốt."

"Ừm, ba biết rồi."

"Vâng." Phó Tranh gật đầu, giọng mũi rầu rĩ, "Vậy con cúp máy đây."

"Được. Đợi chút, con trai!"

Phó Tranh đang chuẩn bị tắt điện thoại, ba ở đầu kia đột nhiên gọi anh.

Anh vội vàng đưa điện thoại di động đến bên tai, "Sao vậy, ba?"

Đầu bên kia điện thoại, trong khung cảnh tuyết rơi đầy trời một mình Phó Chấn Sơn đứng trên đường, trông đặc biệt cô độc.

Ông hít một hơi thật dài, bên môi treo lên nụ cười, "A Tranh, học cho giỏi, ba kiêu ngạo vì con."

Phó Tranh ngẩn ra, hồi lâu không lên tiếng.

Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên cha khen anh.

Đột nhiên tâm trạng như được ánh sáng mặt trời chiếu vào, sáng rực rỡ.

Anh nở nụ cười, "Cảm ơn ba, ba, cuối cùng chịu khen con trai mình."

Phó Chấn Sơn ở đầu kia cười, "Cái tên tiểu tử này, nói cứ như ba chưa từng khen con vậy."

Phó Tranh khẽ cười, "Thì đúng là vậy mà, chính ngài xem xét lại một chút."

Đang nói chuyện, quay đầu lại, thấy Chu Tương Tương đã trở về, vội nói: "Ba, Tương Tương đến, con cúp máy trước."

"Ừ."

Chu Tương Tương đang thu dọn đồ đạc cho Phó Tranh, thuận miệng hỏi anh, "Chú Phó đang ở nước ngoài à?"

Phó Tranh 'Ừ' một tiếng, nói: "Đúng vậy, gần đây vô cùng bận rộn, cũng không biết xảy ra chuyện gì."

"Ngành công nghiệp thực phẩm là như thế, thời gian năm mới vô cùng bận rộn, ba em cũng vậy."

Cha Phó Tranh cũng mở công ty thực phẩm, cũng là bởi vì việc buôn bán nên mới quen biết cha của Chu Tương Tương.

Phó Tranh gật đầu, "Đúng vậy. Nhưng trước kia ba anh có bận rộn đi nữa, cũng sẽ dành ra một ít thời gian, trải qua năm mới với anh. Mẹ anh qua đời sớm, ba anh bình thường mặc dù thích độc địa với anh, thật ra lại rất yêu thương đứa con trai này."

Chu Tương Tương cong môi cười, "Ừ", nhìn ra được, chú Phó rất thương yêu anh."

Phó Tranh bật cười, hỏi: "Làm xong thủ tục rồi?"

"Vâng, đã xong rồi, chúng ta đi thôi."

Cuối cùng Chu Tương Tương bỏ chai nước vào túi xách của Phó Tranh, kéo khóa lên.

Phó Tranh thuận tay cầm túi sách lên, đeo lên vai, tay phải đưa qua, ôm lấy vai Chu Tương Tương.

Hai người sóng vai đi ra ngoài.

Qua năm mới, bên trong nhà hàng có rất ít khách.

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn Phó Tranh, nói: "Hay chúng ta về nhà ăn đi? Trời lạnh thế này, em cũng không muốn ăn ở bên ngoài."

"Được, đúng lúc mấy ngày hôm trước dì Dung có bọc sủi cảo, chúng ta về nhà nấu sủi cảo ăn?"

Chu Tương Tương liếc mắt cười, "Được."

Bệnh viện cách nhà Phó Tranh không xa lắm, đón xe gần hai mươi phút, đi đường không sai biệt lắm trên dưới một tiếng đồng hồ.

Chu Tương Tương kéo cánh tay Phó Tranh, nhìn anh nói: "Chúng ta đi bộ đi, không muốn ngồi xe."

Phó Tranh rủ mắt cười, "Chắc chắc, Chu Tương Tương thích đi bộ chung với anh vậy à."

Chu Tương Tương kéo chặt Phó Tranh, mắt cong cong nhìn Phó Tranh, "Phó Tranh, em có hơi lạnh."

Giọng Chu Tương Tương mềm nhũn, Phó Tranh nghe, chỉ cảm thấy tim như muốn chảy ra, "Phải nói sớm chứ Chu Tương Tương."

Phó Tranh mặc áo khoác lông dáng dài màu đen, kéo khóa kéo ra, lập tức kéo Chu Tương Tương vào trong lòng, bên trong áo lông hai người dán chặt vào nhau, trong mắt tràn đầy vui vẻ, nhìn Chu Tương Tương hỏi: "Thế nào? Ấm không?"

Chu Tương Tương cười vui vẻ, chỉ cảm thấy không khí xung quanh đều tỏa ra bong bóng màu hồng, ngọt ngào nói: "Rất ấm áp."

Phó Tranh cười khúc khích, ngón trỏ nhẹ nhàng quét qua sống mũi cô, "Tiểu yêu tinh, muốn anh ôm em thì phải nói rõ chứ."

Chu Tương Tương xị mặt, giả bộ tức giận trừng anh, "Không được nói em là yêu tinh."

"Linh hồn nhỏ bé đều bị câu đi rồi, như thế nào lại không phải là yêu tinh."

Chu Tương Tương bực bội, siết quả đấm, một quyền đập lên lồng ngực của anh.

Phó Tranh che ngực kêu rên, "Ôi trời ơi, đau quá, tiểu yêu tinh mưu sát chồng."

Chu Tương Tương nhin không được bật cười, "Đã nói, không được gọi em là yêu tinh."

"Yêu tinh thì sao chứ, yêu tinh đều là mỹ nữ."

"Anh còn nói!"

"Dạ dạ dạ, anh không nói, Tương Tương nhà chúng ta sao có thể là yêu tinh được, rõ ràng là tiểu tiên nữ mới đúng."

Hai người ôm nhau đi ở trên đường cái, cười đùa âm ỉ, làm người khác hâm mộ.

Về đến nhà, Phó Tranh mở máy sưởi, trong phòng rất nhanh liền ấm lên.

Chu Tương Tương cởi áo khoác ngoài ra, bên trong mặc một áo hoodie màu trắng hơi mỏng.

"Em đi nấu sủi cảo, anh nghỉ ngơi một lát đi." Chu Tương Tương vừa đi về phía phòng bếp vừa nói với Phó Tranh.

Ở trong nhà Phó Tranh lâu như vậy, Chu Tương Tương đã coi nơi này như là nhà, quen cửa quen nẻo.

"Đã biết vợ." Phó Tranh cười, cởi áo lông ra, bên trong mặc một áo sơ mi màu trắng, rất mỏng.

Thuận tay cầm lên áo khoác ngoài Chu Tương Tương vừa cởi để trên ghế sofa, cùng với áo lông của anh, cầm lên trên lầu treo trong phòng ngủ.

Sủi cỏ đều đã có sẵn, Chu Tương Tương chờ nước nóng, liền đem sủi cỏ bỏ vào trong nồi, nấu bốn mươi cái.

Cô vừa mới hỏi Phó Tranh, một bữa anh phải ăn tới hơn ba mươi cái sủi cỏ.

Thật sự là bạn trai ăn rất giỏi.

Pha một chén đồ chấm, sủi cỏ nấu xong, múc vào chén canh rau cải thìa đã chuẩn bị xong từ trước.

Chu Tương Tương đi đến cửa phòng bếp, đối bên ngoài kêu, "Phó Tranh, ăn cơm."

"Ơi, tới liền." Phó Tranh đang chơi game chung với bọn Lục Quýnh, vợ vừa kêu ăn cơm, trực tiếp gửi qua mấy chữ, "Vợ tôi kêu tôi ăn cơm, out đây."

Tin vừa gửi, trực tiếp logout.

Lục Quýnh ở đầu bên kia: "Ta thao a! Đang giết Boss mà! Ca vậy mà lại bỏ gánh!"

Lâm Khê: "Đừng nói nữa! Mau chạy đi! Lão tử sắp chết rồi!"

Lục Quýnh: "Thao thao thao! Lão tử không bao giờ tổ đội với Phó Tranh nữa!!! Hố chết lão tử!"

Lúc ăn sủi cỏ, bên ngoài đột nhiên tuyết rơi nhiều hơn.

Đôi mắt Chu Tương Tương sáng lên, "Trời ạ! Nhiều tuyết quá đi!"

Phó Tranh ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, "Đúng là nhiều tuyết thật."

Chu Tương Tương buông đũa, bỗng nhiên đứng lên.

Phó Tranh sửng sốt, "Làm gì vậy?"

Chu Tương Tương thích nhất là tuyết rơi, mặt đầy hưng phấn, "Em muốn đi chơi tuyết, nhiều tuyết quá."

Nói xong liền chạy ra bên ngoài.

"Chu Tương Tương! Em quay lại đây ăn thêm mấy cái nữa đã!"

"Em không ăn, lát nữa anh nhớ đi rửa chén đó."

Phó Tranh: "..."

Tiểu nha đầu này, lại sai việc anh?

Chu Tương Tương chạy đến phòng khách, từ phía sau truyền đến giọng Phó Tranh, "Chu Tương Tương! Lấy áo lông của anh mặc vào! Áo khoác kia của em không dùng được."

"Đã biết!"

Phó Tranh ăn xong sủi cỏ, rửa sạch chén, đi lên lầu đánh răng.

Lúc xuống dưới thì di động vang lên.

Cúi đầu vừa nhìn, là cô của anh gọi tới.

Phó Tranh ngồi ở trên sô pha, ấn nút nghe, "Cô?"

"A Tranh à, ngày mai con đến nhà chúng ta ăn cơm đi, hai ngày nữa là anh họ con trở lại trường rồi."

Lục Mộ Trầm thi đại học xong, không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn thi đậu Thanh Hoa.

Qua hết năm thì trở lại trường học.

"Phó Tranh, anh ra đây đi!" Chu Tương Tương đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài cửa sổ sát đất, cách thủy tinh, vui vẻ không ngừng vẫy tay với Phó Tranh, gân cổ lên kêu, "Anh mau ra đây đi, tuyết nhiều lắm!"

Chu Tương Tương bọc trong áo lông của Phó Tranh, vui vẻ chạy trên nền tuyết trắng xóa.

Phó Tranh nhìn cô, từ chân mày đến khóe mắt đều là ý cười.

"Con biết rồi, cô, ngày mai con nhất định đến... Vâng, được, con cúp máy đây."

Phó Tranh cúp điện thoại, một lần nữa lên lầu lấy một cái áo lông màu trắng, trùm lên, đi xuống lầu.

Nào biết trong nháy mắt mở cửa, Chu Tương Tương đột nhiên không biết từ nơi nào xông tới, hai tay nắm tuyết, hi hi ha ha úp lên mặt anh--

Lạnh đến thấu xương.

"Ôi ta đi, Chu Tương Tương em muốn đông chết anh!" Phó Tranh lật đật lui về sau một bước, mặt cóng vô cùng.

Áo lông dáng dài của Phó Tranh mặc trên người Chu Tương Tương, dài đến mắt cá chân, trên đầu còn đội cái mũ lông xù, toàn thân trên dưới, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ lớn chừng một bàn tay, đôi mắt đen láy, tựa như phát sáng.

Thấy Phó Tranh bị đông lạnh đến nổi chà xát mặt, cười gập cả người, trong sân toàn bộ đều là tiếng cười của Chu Tương Tương.

"Tiểu tiên nữ Chu Tương Tương, em là đang cười nhạo anh sao?" Phó Tranh thấy Chu Tương Tương cười không ngừng được, híp mắt lại nhìn cô.

Chu Tương Tương cười đến ngã trước ngã sau, "Phó Tranh anh thật ngốc quá đi, là người ngốc nhất mà em từng gặp đó!"

Ban đầu cô chỉ định trêu anh một chút thôi, nào biết anh cũng không tránh ra.

Phó Tranh hơi híp mắt.

Nói anh ngốc?

Tiểu nha đầu này, là càng ngày càng không để anh vào mắt.

Phó Tranh cong môi nhìn cô một cái.

Ngay sau đó đi xuống bậc thang, ngồi chồm hỏm trên mặt đất, gom tuyết.

Chu Tương Tương đi theo phía sau anh, cảnh giác nhìn anh, "Phó Tranh, anh muốn làm gì?"

Không phải là muốn ' báo thù ' đó chứ?

Phó Tranh nói: "Không làm gì cả, đắp người tuyết cho em chơi thôi."

Ánh mắt Chu Tương Tương sáng lên, "Thật không, anh biết đắp người tuyết?"

"Đương nhiên, cái đó có gì khó đâu."

Chu Tương Tương vui vẻ vỗ tay, "Tốt quá! Vậy anh giúp em đắp một cái thật lớn đi, em muốn chụp ảnh với người tuyết!"

Chu Tương Tương vừa nói vừa ngồi xổm xuống bên cạnh Phó Tranh.

Nào biết mới vừa ngồi xổm xuống, đột nhiên Phó Tranh nghiêng người qua, nắm lên một nắm tuyết ném lên mặt cô.

"A! Lạnh quá! Phó Tranh anh xấu lắm!"

Phó Tranh cười đến ngã ra sau, "Vợ, báo đáp lại a."

"Báo cái đầu anh!" Chu Tương Tương lập tức nắm lên một nắm tuyết, ném lên mặt Phó Tranh.

"Ồi ta đi! Muốn ném tuyết đúng không Chu Tương Tương!" Phó Tranh nói, cũng nắm một nắm tuyết trên mặt đất.

Chu Tương Tương cười lớn chạy đi, "Ai muốn chơi với anh."

Phó Tranh đâu chịu tha cho cô, nhanh chóng vo nắm tuyết, hướng cái ót của Chu Tương Tương ném qua.

Chu Tương Tương bị ném trúng, tức khắc phát điên, "Phó Tranh, anh khi dễ người ta!"

Nói xong, liền ngồi xổm xuống, vo thành cục tuyết còn lớn hơn của Phó Tranh, cười ha ha ném lên mặt Phó Tranh.

Phó Tranh nghiêng đầu né tránh, "Này, Chu Tương Tương thị lực của em không tốt..."

Lời còn chưa dứt, Chu Tương Tương lại ném một nắm tuyết qua, lúc này trực tiếp ném vào trong miệng anh.

"Trời ạ ngọa tào! Lạnh chết anh!"

Chu Tương Tương cười đến đau bụng, "Phó Tranh tại sao anh lại đàn như thế?"

Ném tuyết cũng ném không thắng cô.

Phó Tranh liếc mắt nhìn Chu Tương Tương, sau đó bước nhanh tới chỗ cô.

Chu Tương Tương theo bản năng mà lui lại, cảnh giác nhìn anh chằm chằm, "Anh muốn làm gì? Không cho phép anh khi dễ em, coi chừng em ném anh."

Chu Tương Tương hất cằm, giờ nắm tuyết trong tay lên như uy hiếp.

Phó Tranh bật cười.

Tiểu nha đầu này.

Một giây kế tiếp, liền giữ lấy gáy của Chu Tương Tương, nặng nề hôn cô.

Chu Tương Tương sửng sốt, còn chưa kịp hoàn hồn, hàm răng đã bị cạy ra, tuyết vẫn chưa hoàn toàn tan trong miệng Phó Tranh đưa qua, lạnh đến nỗi làm cả người cô rùng mình.

Phó Tranh hơi buông cô ra, trong mắt lóe lên ý cười ái muội, "Thế nào hả vợ? Ngọt hay không ngọt."

Chu Tương Tương xị mặt đập anh một cước, "Lạnh muốn chết!"

Phó Tranh cười ha ha, dùng sức xoa đầu cô, "Vợ của anh, tại sao em lại đáng yêu như thế."

Tác giả có lời muốn nói:

Qua năm mới, chương sau hẳn là có thể viết đến thi đại học.

Truyện tại Wattpad sẽ được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 51 □: Tuyên Thệ Trăm Ngày Trước Khi Thi Đại Học

Edit: Phun Phun

Nghỉ đông luôn luôn ngắn ngủi, lớp mười hai nghỉ đông lại càng ngắn, chớp mắt trôi qua, lại phải đi học.

Toàn bộ học kỳ cuối cùng của trung học, không khí khẩn trương cuối cùng cũng xuất hiện.

Có lẽ là bởi vì cách ngày thi đại học ngày càng gần, hầu như ba phần tư bạn học đều trong trạng thái vô cùng căng thẳng.

Căng thẳng lại nóng nảy.

Sau khi hết giờ học, cả tầng lầu lớp mười hai, ngoại trừ đi nhà vệ sinh, trên hành lang hầu như rất ít người đi lại.

Buổi trưa tan học, trước kia mọi người gần như là lao ra khỏi phòng học, đi căn tin ăn cơm. Bây giờ tiếng chuông tan học vang lên, trong phòng học vẫn im ắng, mỗi người đều ngồi tại chỗ, nắm chặt mỗi một phút mỗi một giây, muốn làm nhiều thêm hai đề.

Ngay cả người như Lục Quýnh, cũng bắt đầu cố gắng. Không giống như lúc trước dạng ba ngày câu cá hai bữa giăng lưới, mà là thật sự đề tâm.

Lớp mười hai, kỳ thật đối với mỗi người đều có ý nghĩa như nhau, không ai sẽ cảm thấy không quan trọng. Cho dù là người trước giờ chưa bao giờ đọc sách, vào lúc này, trong lòng cũng sẽ có một khát vọng nho nhỏ, chính mình cũng muốn thi đậu.

Rất ít người không muốn lên đại học.

Cuộc sống đại học, nghĩ tới đều làm người ta muốn hướng tới.

Giờ tự học buổi tối, Phó Tranh học tập mệt mỏi, cả người kiệt sức tựa lưng vào ghế ngồi, hỏi Lục Quýnh, muốn thi đại học gì.

Lục Quýnh đang làm Tiếng Anh, nghe thấy Phó Tranh hỏi, hết sức thờ ơ nói: "Ngồi xồm trong nhà học đại học*."

(Bạn Quýnh muốn học đại học trực tuyến :)))

Phó Tranh liếc cậu một cái, "Ngồi xồm trong nhà, có cần phải nghiêm túc học tập như thế không?"

Lục Quýnh: "..."

Phó Tranh vỗ vai cậu, "Chịu học tập là chuyện tốt, lại không mất mặt."

Lục Quýnh sợ run hai giây, đột nhiên quay đầu lại, vô cùng nghiêm túc nhìn Phó Tranh, "Ca, anh nói với cái nền tảng này của em, có thể thi đậu đại học không?"

Phó Tranh chau mày, "Muốn thi đậu, thì nhất định có thể thi đậu."

Lục Quýnh không quá có lòng tin với bản thân, dè dặt hỏi: "Thi ba bản* có hi vọng sao?"

(ba bản*: Chỗ này tui không hiểu lắm, có bạn nào biết thì chỉ cho tui với :(( )

"Được chứ, đề thi mô phỏng lần trước, không phải cậu cũng thi được lên khoa chính quy à?"

Lục Quýnh gãi đầu, "Nào có dễ dàng như vậy, đề thi mô phỏng lần trước, đề bài đơn giản như vậy, chín mươi phần trăm đều có thể lên được khoa chính quy."

"Vậy cậu cũng nằm trong chín mươi phần trăm đó thôi."

"Nhưng mà thi đại học rất khó không phải sao?"

"Sẽ không, thi đại học tám mươi phần trăm đều rất đơn giản."

"Phải không?". Lục Quýnh một bộ dạng không thể tin được.

"Phải, cái đầu chó này của cậu, đừng có sợ hãi như vậy được không? Vợ tôi nói, cứ tiến về phía trước là được, quá trình nỗ lực là quan trọng nhất, kết quả gì gì đó, đừng quá để ý."

Lục Quýnh nhìn anh, "Ca, em cảm thấy tâm trạng của anh so với trước kia tốt hơn nhiều a."

Phó Tranh cười cười, "Đúng vậy, mỗi ngày vợ tôi đều làm công tác giảm căng thẳng cho tôi, hiện tại trạng thái vô cùng tốt."

Về mặt Lục Quýnh hâm mộ, "Tranh ca, kiếp trước anh tích đức gì? Vậy mà lại tìm được tiên nữ như chị dâu, bộ dạng xinh xắn không nói, học tập lại giỏi, lại còn khéo hiểu lòng người."

Phó Tranh vô cùng kiêu ngạo, cười nói: "Kiếp trước chỉ cứu vớt hệ ngân hà thôi."

Tối hôm đó là lễ tình nhân, Phó Tranh gọi Chu Tương Tương lên sân thượng.

Chu Tương Tương mới vừa đẩy cửa ra, thì bị người từ phía sau ôm lấy.

Một bó hoa hồng từ phía sau đưa đến, "Lễ tình nhân vui vẻ, vợ."

Chu Tương Tương cong môi cười, nhỏ giọng hỏi: "Anh mua khi nào thế?"

"Mới vừa mua lúc nãy."

Chu Tương Tương ôm lấy hoa, cúi đầu cười, "Đẹp quá. Phó Tranh, từ trước đến giờ em chưa được tặng hoa đâu."

Phó Tranh thấp giọng cười, "Tiểu nha đầu chưa từng trải việc đời, muốn nhìn em vui vẻ."

Chu Tương Tương cong môi, nói: "Em là chưa trải qua việc đời, không giống mấy người, cái gì mà hoa với chocolate, nhận đến mỗi tay."

"Nói nhảm cái gì đó, anh cũng chưa nhận bao giờ đâu."

Phó Tranh nói, đột nhiên dừng một chút, "Nhưng mà, tiểu tiên nữ Chu Tương Tương, em là đang ghen phải không?"

"Mới không có!"

Chu Tương Tương từ trong lòng Phó Tranh đi ra, quay đầu mặt đối mặt cùng anh.

Phó Tranh từ trong túi quần lấy ra một hộp chocolate, "Biết em không thích ăn, nhưng cũng là tấm lòng, lễ tình nhân đầu tiên vui vẻ, vợ."

Chu Tương Tương mím môi cười, đi lên phía trước hai bước, nhón chân, ở trên môi Phó Tranh khẽ hôn một cái, "Lễ tình nhân đầu tiên vui vẻ, Phó Tranh."

Trong mắt Phó Tranh tràn đầy vui vẻ, trong lòng hạnh phúc như nở hoa.

Đột nhiên dang hai cánh tay, nói: "Nào, vợ, ôm một cái."

Chu Tương Tương không chút do dự, vui vẻ nhào vào lòng Phó Tranh.

Phó Tranh vòng hai tay lại, ôm chặt cô, cầm tựa trên đầu cô, nhẹ nói: "Về sau mỗi ngày lễ tình nhân anh đều tặng hoa cho em, chờ em bảy mươi tám mươi tuổi, cũng vẫn tặng cho em."

Đôi mắt Chu Tương Tương ươn ướt, gật đầu, nhẹ nhàng đáp một tiếng 'Được.'

...

Ngày đại hội tuyên thệ trăm ngày trước khi xuất quân, Chu Tương Tương làm đại diện học sinh lên bục phát biểu.

--

Kính thưa lãnh đạo, thầy cô, các bạn học thân mến:

Mọi người khỏe!

Tôi là lớp mười hai ban nhất Chu Tương Tương, hôm nay rất vinh hạnh có thể được phát biểu ở đại hội tuyên thệ trăm ngày trước khi xuất quân.

Không sai, một trăm ngày sau, chúng ta mỗi vị đang ngồi đều nhắm tới chiến trường thi vào đại học. Tôi tin tưởng, giờ khắc này, tâm tình của mọi người đều rất phức tạp, có căng thẳng, có kích động, cũng có bất an và do dự. Tôi cũng giống vậy.

Mười hai năm gian khổ học tập, ngày đêm vất vả cực nhọc, vì chính một bước vào cánh cửa cuối cùng này.

Thi đại học không phải là toàn bộ nhân sinh, nhưng mỗi người chúng ta đều phải trải qua. Trong quá trình chuẩn bị chiến tranh thi đại học, chúng ta trả giá hết thảy, chảy mồ hôi rơi nước mắt, vì giấc mộng trong lòng mà đọc sách thâu đêm suốt sáng, bởi vì thất bại mà do dự bất lực, nhưng lại rất nhanh xốc lại tinh thần mà cắn răng tiếp tục đi về phía trước... Những điều này, ở tương lai không lâu, đều trở thành những tài sản vô cùng quý báu của chúng ta.

Kết quả thi đại học dĩ nhiên rất quan trọng, nhưng quá trình cố gắng phấn đấu còn quan trọng hơn!

Một trăm ngày, nói dài cũng không dài, mà nói ngắn cũng không ngắn...

...

Ở trên bục chủ tịch Chu Tương Tương nói đồng dạc.

Phó Tranh ngồi ở phía dưới, đôi mắt chăm chú nhìn cô.

Nội tâm sục sôi, kiêu ngạo vô cùng.

Đây là vợ anh, toàn thân ưu tú đến phát sáng, làm cho người ta hoàn toàn không cách nào dời mắt.

Lục Quýnh đột nhiên đẩy anh một cái, "Tranh ca, chị dâu thật lợi hại, em nghe chị ấy nói, đột nhiên toàn thân đều tràn trề nhiệt tình! Chao ôi, khó trách anh cứ như tiêm máu gà, chị dâu đúng là dốc lòng nấu canh gà a!"

Phó Tranh cười đến vẻ mặt kiêu ngạo, "Đương nhiên, vợ của tôi, ưu tú đệ nhất thiên hạ."

"Ừm, Phó Tranh, em vừa mới nói cái gì?"

Phó Tranh và Lục Quýnh đang nói chuyện, Tôn mập mập chẳng biết từ lúc nào xông ra, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ. Chỉ chỉ Chu Tương Tương trên bục, lại nhìn Phó Tranh hỏi: "Bạn học Chu Tương Tương và em..."

Phó Tranh: "..."

Lục Quýnh: "Trời ơi, thầy Tôn, thầy có biết tại sao bây giờ Tranh ca chúng ta lại đột nhiên học tập tốt hơn không? Đi theo người học giỏi, đi theo học bá, cũng có thể biến thành học bá a."

Cả người Tôn mập mập đều choáng váng.

Qua hơn nửa ngày, mới dựng ngón tay cái lên với Phó Tranh, "Tiếp tục cố gắng."

Phó Tranh: "..."

Phục hồi lại tinh thần, Chu Tương Tương đã sắp kết thúc bài phát biểu.

"...Tóm lại, một trăm ngày cuối cùng, hy vọng tất cả mọi người chúng ta đều toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần, nỗ lực, phấn đấu, dự trữ sức mạnh, tràn ngập tự tin, kiên định mà đi về phía trước! Cuối cùng, chân thành chúc mỗi một vị bạn học, ở tháng sáu thi đại học, tên đề bảng vàng, mã đáo thành công!"

.....

Sau đại hội tuyên thệ trước khi xuất quân, thời gian bỗng nhiên giống như nước chảy, trôi qua rất nhanh.

Trong chớp mắt, lại phải nghênh đón ánh nắng chói chang của mùa hè.

Lịch thi đại học, từ hơn 300 ngày, xé đến cuối cùng, còn dư lại mười ngày, chín ngày, tám ngày.....

Bầu không khí trong lớp học, áp lực khẩn trương tới cực điểm.

Lúc này, các giáo viên cũng không quá ép học sinh phải xem sách, bắt đầu mỗi ngày làm công tác giảm áp lực cho mọi người.

Tuy vậy, nên khẩn trương, vẫn là khẩn trương.

Ba ngày trước kì thi đại học, mỗi buổi tối Chu Tương Tương đều gọi video với Phó Tranh, không cho phép anh xem sách, buổi tối 11 giờ liền hạ lệnh cưỡng chế anh đi ngủ.

Phó Tranh dở khóc dở cười, cầm di động nằm nghiêng trên giường, "Chu Tương Tương, anh phát hiện em càng ngày càng giống bà quản gia."

Chu Tương Tương nói: "Quản chính là anh, anh tốt nhất đi ngủ, mấy ngày nay cố gắng đừng xem sách, thả lỏng một chút."

"Ôi, sắp thi đại học rồi, thả lỏng như thế nào?"

Chu Tương Tương nhú mày, "Thả lỏng tâm trạng, đừng khẩn trương, coi như đang thi bình thường là được."

"Không được đâu, vô dụng thôi."

"Sao?"

Phó Tranh cười khúc khích, "Tiêu tiên nữ nhà chúng ta đến hôn mới hữu dụng."

Chu Tương Tương: "..."

"Vợ, hôn anh cái nào." Phó Tranh mặt dày cười.

Chu Tương Tương đã miễn dịch với cái mặt dày của Phó Tranh, cách màn hình, chụt chụt tặng vài cái hôn gió cho Phó Tranh.

Phó Tranh ôm ngực, cười vô cùng thỏa mãn, "Chao ôi ta thiên, ngọt chết anh."

Chu Tương Tương nhin không được cười, "Nhàm chán, mau ngủ đi!"

"Ừ, vợ ngủ ngon."

Thời gian ba ngày, nhoáng một cái đã trôi qua.

Ngày thi đại học, đột nhiên trời mưa.

Trường thi kéo đầy dây ngăn cách.

Trước khi bắt đầu buổi thi, các thí sinh chỉ có thể chờ ở bên ngoài dây ngăn cách.

Trong khoảng thời gian này, Phó Tranh vẫn luôn tự tạo tâm lý cho mình, vốn dĩ cho rằng bản thân sẽ không khăn trương.

Nhưng lên trường thi, vẫn là có chút khăn trương.

Cuộc thi mô phỏng theo hình thức thi đại học lần cuối cùng, anh thi được thứ hai toàn trường, kém Chu Tương Tương gần ba điểm.

Nhưng đó cũng là lần duy nhất có thành tích thi tốt như vậy, nói không chừng là do may mắn.

Cho nên trong lòng vẫn là không chắc chắn.

Phó Tranh và Chu Tương Tương thi chung một địa điểm thi, nhưng không chung phòng.

Giữa không gian nồn nóng chờ đợi, tiếng chuông vào phòng thi rớt cuộc vang lên.

Cảnh sát kéo xuống dây ngăn cách, các thí sinh lục tục tiến vào.

Lúc chuẩn bị vào phòng thi, Chu Tương Tương đột nhiên níu tay Phó Tranh lại.

Phó Tranh nhìn cô, "Sao vậy?"

Chu Tương Tương cong môi cười, "Đưa cho anh cái này."

Nói xong không chờ Phó Tranh phản ứng, liền nhón chân, ở trên môi Phó Tranh khẽ hôn một cái, sau đó, nhanh chóng lui ra, cười tủm tỉm nắm tay lại, "Phó Tranh ca ca, cố lên!"

Phó Tranh chợt nở nụ cười, khăn trương trong lòng nháy mắt tan thành mây khói.

Xoa đầu Chu Tương Tương, "Em cũng vậy, tiểu tiên nữ."

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 52 □: Du Lịch Tốt Nghiệp

Edit: Phụng Phụng

Hàng năm lúc thi đại học trời cũng sẽ mưa, đây gần như đã biến thành quy luật, rất thần kì.

Hơn nữa sau khi hết mưa, trời cũng không còn nóng bức, người cũng không còn nóng nảy bất an.

Vừa rồi ở bên ngoài Phó Tranh còn rất khẩn trương, lúc này vào phòng thi, ngồi tại chỗ, trong lòng ngược lại đã hoàn toàn bình tĩnh.

Cũng đã lên trường thi, thi thành cái dạng gì thì cứ cái dạng đó.

Từ lớp mười một bắt đầu học tập, trong một năm rưỡi, có thời gian gần một năm, mỗi đêm Phó Tranh đều là ba giờ sáng mới ngủ, sáu giờ sáng hôm sau dậy.

Chuyện học thâu đêm suốt sáng như vậy, đại khái mỗi học sinh đều làm qua, nhưng kiên trì lâu giống như Phó Tranh, lại rất ít.

Đương nhiên, vất vả cần cù cày cấy vẫn có kết quả, hai ngày thi đại học, Phó Tranh thi coi như dễ dàng.

Đề không phải là rất khó, cơ bản coi như dễ dàng.

Ngày 8 tháng 6, giây phút bước ra khỏi phòng thi, Phó Tranh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, có cảm giác như trút được gánh

nặng.

Bất luận là thi được hay không, đều đã kết thúc.

"Ca!" Lục Quýnh vừa ra khỏi phòng thi, đã nhìn thấy Phó Tranh, kích động chạy tới, "Ca! Anh thi thế nào? Đề thi Số học cuối cùng anh chọn cái gì?"

Trước khi kết thúc cuộc thi, không ai dám so đáp án.

Sau khi chấm dứt, bên tai ong ong ong, tất cả đều là âm thanh so đáp án.

Phó Tranh cực kỳ phiền, sải bước đi ra ngoài, "Đừng có so đáp án với tôi, không muốn."

"Ai nha, thi xong rồi mà."

Trường thi quá nhiều người, Phó Tranh dự định đi bên ngoài chờ Chu Tương Tương.

Lục Quýnh đi theo anh, cánh tay choàng lên vai anh, "Ca, thi đại học xong rồi, hè anh có kế hoạch gì không?"

"Vớ vẩn." "Vớ vẩn."

"Chao ôi em biết mà! Lâm Khê ngu xuẩn, còn nói gọi anh đi du lịch tốt nghiệp chung với tụi em!"

Phó Tranh chau mày, cười, "Tôi là muốn đi du lịch tốt nghiệp, nhưng mà không phải với mấy cậu, mà là với Tương Tương nhà tôi."

Lục Quýnh trừng to mắt, "Thật? Chỉ hai người bọn anh? Ta thiên, quá lãng mạn rồi? Định đi đâu chơi?"

"Chưa biết, xem ý vợ tôi."

Lục Quýnh nghe, đột nhiên vẻ mặt mập mờ nhìn Phó Tranh, cúi chỗ lặng lẽ đẩy anh một cái, "Tranh ca, anh và chị dâu hai người ra cửa du lịch, cô nam quả nữ, có phải là sẽ làm một số việc gì đó không?"

Lục Quýnh vừa nói, vừa nháy mắt với Phó Tranh, một bộ dạng anh hiểu mà.

"Đi đi đi, Lăn qua bên kia! Nói bậy cái gì đó?!"

Lục Quýnh: "Không có nói bậy nha, đều tốt nghiệp rồi, cái này không phải rất bình thường sao?"

Phó Tranh nhú mày, nói: "Vợ tôi vẫn còn nhỏ."

Lục Quýnh: "... Em nói, ca, anh không lẽ là muốn đợi tới lúc kết hôn? Anh cũng quá bảo thủ rồi!"

Phó Tranh lười phải nghe Lục Quýnh nói lung tung, vừa vặn trông thấy Chu Tương Tương cùng bạn học khoác tay từ trong phòng thi đi ra, liền bước nhanh tới.

"Tương Tương."

Chu Tương Tương nghe thấy tiếng, nhìn lên phía trước, thì thấy Phó Tranh đang đi đến chỗ cô.

Chu Tương Tương vội vàng nói với Hạ Hoan Hoan: "Hoan Hoan, tớ đi trước, buổi tối gặp."

"Ừ, cậu đi đi, buổi tối gặp."

Chu Tương Tương tươi cười chạy tới chỗ Phó Tranh.

Phó Tranh nhìn cô cười, dang hai cánh tay.

Chu Tương Tương vui vẻ trực tiếp nhào vào trong lòng anh.

Hai người ôm nhau tại chỗ, đã không còn sợ bị người ta phát hiện.

Phó Tranh đặc biệt cảm khái trong lòng, cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại.

Hai người Lục Quýnh và Lâm Khê, kề vai sát cánh đi tới.

Lục Quýnh che mắt kêu lên 'Ui cha cha', "Em nói nè, mặc dù thi đại học xong rồi, nhưng mà hai người vẫn nên chú ý một chút chứ, có bao nhiêu người còn đang nhìn kìa."

Phó Tranh đá qua một cước, "Tên đầu chó này, xen vào việc của người khác lắm thế!"

Chu Tương Tương cong cong mắt cười, từ trong ngực Phó Tranh đi ra.

Phó Tranh nắm tay cô, đi ra ngoài, "Buổi tối lớp em có liên hoan không?"

"Có a, em đang chuẩn bị nói cho anh chuyện này."

Phó Tranh gật đầu, "Bọn anh cũng có, liên hoan xong có thể đã khuya lắm rồi, sợ rằng ngày mai chúng ta mới gặp lại."

"Được." Chu Tương Tương cười trả lời.

Kỳ thật mấy năm nay, trong lớp của Phó Tranh đã tổ chức nhiều lần liên hoan, nhưng từ trước đến giờ anh đều không tham gia, ngại phiền chán.

Nhưng ngày hôm qua khi Lục Quýnh nói với anh chuyện liên hoan tốt nghiệp, anh không chút suy nghĩ liền đáp ứng.

Anh vốn không có hứng thú với chuyện hoạt động tập thể trong lớp, nhưng liên hoan tốt nghiệp lần này, cảm thấy là vẫn nên đến.

Lúc đến kim ngọc mãn đường, phần lớn bạn học đều đã đến.

Thời điểm đẩy cửa, tất cả mọi người trong phòng đều xoay đầu lại.

Lớp trưởng kinh ngạc kêu, "Chao ôi! Bạn học Phó! Vừa rồi chúng tớ còn đang nói đến cậu, cho rằng hôm nay cậu lại không đến!"

Phó Tranh cười nhẹ, đi vào, "Sao có thể chứ, liên hoan tốt nghiệp mà."

Trong lớp Phó Tranh có 43 bạn học, cộng thêm chủ nhiệm lớp là 44 người, tất cả đều tập trung đông đủ.

Ở kim ngọc mãn đường đặt một phòng bao, xếp thành ba bàn.

Trước khi dọn cơm, Tôn mập mập đặc biệt cảm khái nói một câu, "Lớp mười hai ban 7 chúng ta, mấy năm nay, cuối cùng cũng đầy đủ một lần, các em nhìn xem, ngay cả Phó Tranh cũng tới rồi."

Tất cả mọi người nhìn về phía Phó Tranh, cười.

Phó Tranh đứng lên, cầm chai rượu, tự tay rót một ly cho chủ nhiệm lớp, vừa rót vừa nói: "Thầy Tôn, nói thật, trước kia em thật sự rất ghét thầy, biết rõ là em không nghe giảng bài, vậy mà lên lớp hết lần này tới lần khác gọi em trả lời câu hỏi, không có chuyện gì thì phạt em ở lại, khi đó em đã cảm thấy, con người thầy quả thật rảnh quá tới điên luôn rồi, thầy Nhâm môn khác cũng không quản em, thầy cứ một mực phải quản, thật sự, trước kia cảm thấy thầy đặc biệt phiền."

Tôn mập mập nở nụ cười, "Chút tâm tư này của em mà tôi còn không biết sao? Thiếu điều viết hai chữ chán ghét trên mặt rồi."

Phó Tranh rót đầy rượu cho Tôn mập mập, lại rót cho chính mình một ly, "Về sau em muốn học, vừa lúc bắt đầu, nền tảng rất kém, đọc sách làm em muốn phát điên. Không biết là thầy còn nhớ không, có một buổi trưa em không đi ăn cơm, thầy tới phòng học phát hiện em đang học bài, vỗ bả vai em, vô cùng cao hứng nói một câu-- bạn học Phó Tranh, cố gắng lên, thầy coi trọng em. Thật lòng, khi đó em lại cảm thấy, thầy thật, thật sự là một thầy giáo tốt."

Phó Tranh nói vô cùng nghiêm túc, từng câu từng chữ đều phát ra từ đáy lòng.

Trong hành trình anh thi đại học, trừ Tương Tương, người cho anh cổ vũ lớn nhất, chính là vị chủ nhiệm lớp mà trước kia anh vô cùng chán ghét.

Một câu cổ vũ, có thể làm cho anh chống đỡ được một đoạn thời gian rất dài.

Trong quá trình này anh rất ít nói bản thân phải trả giá bao nhiêu.

Thế nhưng, thật sự không dễ dàng.

Cho dù có Tương Tương bồi anh, cũng không dễ dàng.

Mỗi ngày đều muốn từ bỏ, nhưng mỗi lần đều gắng gượng tiếp tục đối mặt.

Nhất là mỗi đêm khuya yên tĩnh, tất cả mọi người đang ngủ, một mình anh ngồi ở trước bàn, một lần một lần tính toán những đề bài mà trước đây anh chưa từng làm, cảm giác thất bại thật sự là không có lúc nào là không có.

Sau đó thành tích từng chút từng chút tốt lên, cuối cùng cũng leo đến được vị trí sánh vai cùng Chu Tương Tương. Tất cả mọi người cảm thấy anh chăm chỉ, nhưng kỳ thật chính anh một chút cũng không cảm thấy như vậy, đều là cắn răng mà chống đỡ.

Người khác hỏi anh, làm thế nào mà tiến bộ nhanh như vậy?

Anh luôn nói là do chỉ số thông minh cao.

Chỉ số thông minh cao sao?

Có thể là rất cao, nhưng trả giá bằng mồ hôi, cũng thật sự không ít.

Anh nâng ly rượu lên, đi đến trước mặt thầy Tôn, vô cùng chân thành cúi đầu thật sâu với ông, "Thầy Tôn, cảm ơn thầy những năm này, chưa bao giờ vứt bỏ em, cũng cảm ơn thầy hơn một năm nay đã cổ vũ và dạy dỗ em, ly rượu này mời thầy, chúc thân thể thầy vĩnh viễn khỏe mạnh, vạn sự như ý."

Tôn mập mập đứng lên, viền mắt có hơi ướt, ông gật đầu, chạm ly với Phó Tranh, "Thầy cũng chúc em, tiền đồ như gấm, cùng bạn học Chu Tương Tương vĩnh viễn hạnh phúc."

Phó Tranh nở nụ cười, "Cảm ơn thầy, thầy Tôn, chờ đến lúc em và Tương Tương kết hôn, thầy nhất định phải tới uống một ly rượu mừng đây."

Thầy Tôn cũng cười rộ lên, "Nhất định, nhất định tới!"

.....

Liên hoan kết thúc, có bạn học tổ chức đi hát.

Ngũ âm của Phó Tranh không được đầy đủ, không muốn đi, bị Lục Quýnh cứng rắn lôi đi, nói không hát, thì ngồi uống vài ly cũng được.

Lần này tụ tập, đến lần tụ tập sau cũng không biết là bao nhiêu năm sau.

Phó Tranh cũng không thể nào từ chối, đi theo uống mấy ly rượu, khi về nhà đã là 12 giờ.

Gội đầu tắm rửa, làm xong cũng đã gần 1 giờ.

Vừa lau tóc vừa đi đến bàn học.

Trên bàn vẫn còn đóng sách của anh.

Tối hôm qua làm bài thi xong thì nằm dài lên mặt bàn.

Phó Tranh rũ mắt nhìn, trong lòng bách chuyển thiên hồi*.

(bách chuyển thiên hồi* : Suy nghĩ rồi bời, trăm lần nghĩ ngợi.)

Một năm rưỡi, cái tủ sách này anh đọc cả ngày lẫn đêm.

Kết thúc, lại không hiểu sao cảm giác có chút hoảng hốt, trong lòng vắng vẻ.

Anh kéo ghế dựa ra, ngồi ở trước bàn, gọi video cho Chu Tương Tương.

Video gọi qua, rất nhanh liền thông.

Bên kia, Chu Tương Tương cũng ngồi ở trước bàn học.

Hai người vừa đối mặt, ngần ra vài giây, bỗng nhiên đều ăn ý nở nụ cười.

Mỗi ngày treo đèn, hai người chính là ngồi ở trước bàn học như vậy, mở video, hỗ trợ nhau học tập. Ở chỗ này, Chu Tương Tương với Phó Tranh, nói rất nhiều rất nhiều lời cổ vũ, cho anh rất nhiều rất nhiều động lực.

Giờ khắc này, hai người bỗng nhiên đều trầm mặc, hơn nửa ngày đều không có người nói chuyện.

Cuối cùng vẫn là Chu Tương Tương nhin không được che miệng nở nụ cười, "Phó Tranh, anh nói chuyện đi.

Phó Tranh cũng không nhin được cười, hỏi cô, "Vợ, em có còn nhớ tốt nghiệp du lịch của chúng ta không?"

"Nhớ rõ a."

"Muốn đi đâu chơi?"

Chu Tương Tương lắc đầu, "Suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không quyết định được."

Phó Tranh cười cô, "Vậy đêm nay em suy nghĩ lại một chút, ngày mai cho anh đáp án."

"Được."

Phó Tranh dựa lưng lên ghế, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi cô: "Vợ, chừng nào thì em mới giới thiệu anh cho mẹ em?"

"Hả?"

"Hả cái gì mà hả, chúng ta đều tốt nghiệp rồi, là thời gian gặp người lớn." Anh thật sự không muốn lại lén lút.

"... Ngày mai em thăm dò ý của mẹ em một chút..." Tuy rằng đã tốt nghiệp, nhưng mẹ có tư tưởng bảo thủ, nếu vẫn không cho phép cô yêu đương thì phải làm sao bây giờ?

Phó Tranh ' Ừ ' một tiếng, nói: "Được, chờ tin tốt của em, vợ."

"Đã biết."

Buổi tối Phó Tranh uống quá nhiều rượu, đầu có chút choáng, cũng không nói chuyện với Chu Tương Tương được bao lâu, hôn cô một cái, nói ngủ ngon, liền từng người đi nghỉ ngơi.

Gió đêm phơ phất, rất cuộc cũng ngủ ngon.

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 53 □: Ngả Bài

Edit: Phun Phun

Ngày đầu tiên sau khi kết thúc kỳ thi đại học, Phó Tranh ngủ một giấc đến giữa trưa.

Dì Dung muốn đi lên gọi Phó Tranh ăn cơm, Phó Chấn Sơn ngăn bà lại, nói: "Dì để cho thằng bé ngủ thêm một lát đi, vất vả lâu như vậy rồi, tôi nhìn thấy đau lòng."

Dì Dung gật đầu, "Vậy được, lát nữa tôi lên gọi cậu ấy."

Phó Tranh ngủ đến hơn hai giờ chiều mới tỉnh lại.

Say rượu nên đầu choáng váng, nhắm mắt lại nằm trên giường nửa ngày mới hơi tỉnh táo lại.

Chuyện đầu tiên làm chính là gọi điện thoại cho vợ.

Cầm điện thoại di động lên, phát hiện Chu Tương Tương gửi cho anh mấy tin Wechat.

Mở ra nhìn là mấy tấm hình.

Ánh nắng trên bãi biển, Phó Tranh phóng to hình vừa nhìn, đã biết là chỗ nào.

Dưới ảnh chụp là tin nhắn giọng nói Chu Tương Tương gửi tới.

Phó Tranh ấn mở, giọng Chu Tương Tương từ đầu kia truyền đến, "Em nghĩ kĩ rồi, chúng ta vẫn là du lịch trong nước đi, các cô ấy nói Tam Á rất thú vị, chúng ta đi chỗ đó chơi, được không?"

Giọng nói mềm mại, Phó Tranh nghe được khóe miệng vô thức cong lên, cười đáp lại cô, "Được, em nói đi chỗ nào thì đi chỗ đó."

Gửi một tin qua, còn nói: "Nhưng mà, Tam Á rất nóng, em không sợ bị phơi đen à?"

Chu Tương Tương: "Em có thể bôi kem chống nắng mà, còn có thể đội mũ mà chú Phó đưa em."

Phó Tranh nhớ tới cái mũ kia, cười không ngừng, "Được được, vậy anh đặt vé máy bay, em đã nói với ba mẹ em chưa? Đại khái thì khi nào đi?"

Vừa gửi tin nhắn giọng nói qua, Chu Tương Tương đột nhiên gửi biểu cảm khóc thút thít lại, "Mẹ em nói, chờ có thành tích thì nói sau..."

Phó Tranh: "..."

Phó Tranh rửa mặt, lúc từ trên lầu đi xuống, Phó Chấn Sơn ngồi ở trên ghế sofa, đang đọc báo.

"Ô, sao hôm nay ba lại rảnh rồi thế? Không bận rộn chuyện ở công ty nữa à?"

Trong khoảng thời gian này công ty vẫn luôn bận rộn, thời gian Phó Chấn Sơn ở nhà rất ít, cơ bản mỗi ngày rất sớm đã rời đi, buổi tối lại rất muộn mới trở về, có đôi khi, trong một ngày Phó Tranh muốn nhìn mặt cha anh cũng khó khăn.

Nhưng hai ngày thi đại học, Phó Chấn Sơn ngược lại đợi ở nhà, sáng sớm dậy, làm bữa sáng cho con trai mình, làm cho Phó Tranh cảm động.

Phó Tranh vốn cho rằng sau khi thi đại học xong, cha anh lại bắt đầu bận rộn, không nghĩ tới vẫn còn ở nhà.

Phó Chấn Sơn quay đầu lại nhìn anh, "Chờ con, cái tên tiểu tử này, ngủ một giấc tới chiều, ba chờ con đến muốn chết đói luôn rồi."

Nói xong để tờ báo xuống, từ trên ghế sofa đứng lên.

Dì Dung từ trong sân chạy vào, cười nói: "Vậy tôi đi đem thức ăn hâm nóng lên, mọi người ăn đi."

"Vắt vả cho dì rồi."

"Cái này có gì đâu mà vắt vả."

Dì Dung cười tủm tỉm chạy vào phòng ăn, đem món ăn trên bàn đưa vào phòng bếp, đun nóng lại từng món, rất nhanh đã nóng lên.

Ngồi vào bàn ăn, Phó Chấn Sơn mới hỏi Phó Tranh, "Con cảm thấy lần này con thi thế nào?"

Hỏi xong, lại sợ tăng thêm áp lực cho con trai, vội vàng bổ sung thêm một câu, "Nếu con không muốn nói thì không cần nói, dù sao cũng đã thi xong rồi."

Phó Tranh nâng mắt nhìn cha, nói: "Tạm được đi, trọng điểm hẳn là không có vấn đề."

Thanh Hoa thì không chắc chắn lắm.

Phó Chấn Sơn dựng ngón cái với con trai, "Lợi hại lắm con trai."

Phó Tranh bật cười, nói: "Là công lao của con dâu ba."

Phó Chấn Sơn nghe vậy thì ngẩn ra, lập tức liền cười ha ha, "Nói đúng nói rất đúng, đều thi xong rồi, con nên đưa Tương Tương đi chơi."

Phó Tranh cười, "Không thành vấn đề, vừa rồi Tương Tương còn nói, muốn đội mũ ba đưa cho cô ấy đi chơi Tam Á với con."

"Thật sao? Tình cảm thật tốt, hai đứa lúc nào thì đi, để ba gửi tiền vào thẻ của con."

Phó Tranh khẽ thở dài, "Con lại muốn đi ngay bây giờ, nhưng mà mẹ của Tương Tương phải đợi có thành tích của cô ấy rồi mới nói sau."

"À, vậy sao, mẹ của Tương Tương luôn luôn có yêu cầu nghiêm khắc với con bé, điều đó cũng bình thường thôi."

Phó Tranh gật đầu, vừa ăn cơm vừa hỏi cha, "Đúng rồi, ba, có phải công ty đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao đoạn thời gian trước ba lại bận rộn như vậy?"

Phó Chấn Sơn cười, "Bây giờ con thi xong rồi, ba cũng không gặt con, lúc trước công ty quả thực gặp nguy cơ không nhỏ, nhưng mà bây giờ đã giải quyết rồi, không có chuyện gì."

Phó Tranh ngẩn ra, ngẩng đầu lên, có chút không yên lòng nhìn cha mình, "Ba, thật sự không sao chứ? Con đã thi xong rồi, ba đừng có gặt con."

"Thật sự không có việc gì, việc buôn bán mà, ai mà chẳng có lúc gặp nguy cơ, đều đã giải quyết rồi." Tâm trạng Phó Chấn Sơn rất tốt, trông bộ dạng cũng không giống như đang trấn an Phó Tranh.

Phó Tranh có chút yên tâm, "VẬY là tốt rồi."

...

Chu Tương Tương và Phó Tranh hẹn tối đi ăn cơm, hơn năm giờ chiều đã thay xong quần áo chuẩn bị ra cửa.

Mới vừa xuống lầu, Lâm Mai đã kêu cô lại, "Đi đâu vậy? Sắp ăn cơm rồi."

Chu Tương Tương vội nói: "Xin lỗi mẹ, con đã hẹn bạn ra ngoài ăn cơm tối, đã quên nói cho mẹ."

Lâm Mai hỏi: "VỚI ai? Hoan Hoan sao?"

Chu Tương Tương ấp úng trả lời, "Vâng... Đúng vậy..."

Lâm Mai nhú mào, nói: "Cái con bé này, muốn đi ra ngoài ăn cơm cũng không nói với mẹ một tiếng, sớm biết thì mẹ đã nấu ít đồ ăn rồi."

"Xin lỗi mẹ."

"Thôi bỏ đi, con đi đi, buổi tối nhớ về sớm một chút. Mặc dù thi đại học xong rồi, vẫn nên buông lỏng thật tốt, nhưng chúng ta vẫn phải biết chừng mực, biết chưa?"

Chu Tương Tương gật đầu liên tục, "Con biết rồi thưa mẹ, con sẽ."

Chu Tương Tương nói, vừa đi tới cửa vừa nháy mắt với ba đang đứng ở sau lưng mẹ.

Chu Hoa Lâm hiểu ý, đi đến cửa tiễn cô, "Buổi tối khi nào thì trở về? Có cần ba đến đón con không?"

Đang nói chuyện, hai người đã đi đến ngoài cửa.

Chu Tương Tương hướng mắt nhìn vào bên trong, phát hiện mẹ vội vàng đi vào phòng bếp, nhanh chóng kéo cánh tay cha, nói: "Ba, ba đừng quên chuyện mà con nhờ ba nhé? Giúp con thăm dò ý tứ của mẹ một chút."

Chu Hoa Lâm cười, vẻ mặt đã hiểu rõ, "Nha đầu này ba biết rồi, yên tâm đi, cứ giao cho ba!"

"Cảm ơn ba!" Chu Tương Tương vui vẻ đến con mắt đều cong lên, "Ba, vậy con đi đây."

"Đi đi, nhớ về sớm một chút."

Chu Tương Tương đi rồi, Chu Hoa Lâm liền trở về bên trong nhà.

Lâm Mai bưng món ăn từ phòng bếp đi ra, "Tương Tương nói gì với ông vậy?"

"Ách... Không có gì..." Chu Hoa Lâm sờ mũi một cái, còn chưa nghĩ ra phải nên nói thế nào với vợ mình.

"Đừng có giả vờ với tôi, ông nói đi, hai cha con các người có phải có chuyện gì gạt tôi không?"

Lâm Mai đặt món ăn lên trên bàn, híp mắt dò xét Chu Hoa Lâm, "Tôi đã sớm phát hiện không thích hợp, dạo này Tương Tương và

ông hay thì thăm với nhau, mỗi lần tôi đi tới, hai người các ông lập tức không nói nữa! Hừ, lúc trước tôi thấy Tương Tương phải thi cử, sợ quấy rầy con bé, cái gì cũng không có hỏi. Nhưng hai người các ông là có ý gì đây hả? Coi tôi là người ngoài đúng không? Tôi nói cho ông biết Chu Hoa Lâm, tôi chính là mẹ của Tương Tương, mẹ ruột! Hôm nay ông không nói chuyện hai người gạt tôi cho tôi biết, tôi sẽ không để yên cho ông!"

Lâm Mai nổi giận, Chu Hoa Lâm lập tức liền kinh sợ, lập tức chân chó tiến lên đỡ lấy vai vợ, "Ôi chao ôi chao, bà đừng nóng giận, tôi đây không phải là đang muốn nói cho bà biết sao..."

Lâm Mai nghiêng đầu liếc ông một cái, một bộ dạng quả nhiên có chuyện gạt tôi.

"Cái kia... Thật ra cũng không phải là chuyện lớn gì, chính là Tương Tương... Tương Tương..."

"Tương Tương làm sao? Ông mau nói! Ông muốn bức chết tôi à!" Cả nửa ngày Chu Hoa Lâm vẫn chưa nói vào chuyện chính, Lâm Mai lại là người nóng tính, tức giận đập ông một cái.

Chu Hoa Lâm vội nói: "Ui da, chính là Tương Tương đang yêu đương!"

Lâm Mai sững sờ, con mắt đều tròn tròn, "Ông nói cái gì? Đang yêu đương? Đang yêu đương với ai? Chuyện lớn như thế mà ông lại dám gạt tôi!"

Chu Hoa Lâm biết nếu nói ra, vợ khẳng định sẽ xù lông, đã sớm lùi xa mấy bước, "Bà bình tĩnh một chút bình tĩnh một chút! Nói yêu

đương mà thôi, rất bình thường mà, lại không có ảnh hưởng đến học tập, bà đừng kích động như vậy."

"Tỉnh táo? Ông bảo tôi làm sao mà tỉnh táo đây hả?! Tương Tương mới bao nhiêu, đã yêu đương? Không phải, con bé yêu đương với ai? Được bao lâu rồi?!"

Chu Hoa Lâm sờ mũi, chột dạ nói: "Phó... Phó Tranh... Đã được hơn một năm gần hai năm rồi."

Lâm Mai nghe thấy tên Phó Tranh, cả người đều choáng váng.

Sau vài giây, trong biệt thự bộc phát ra một âm thanh rống giận, "Chu Hoa Lâm! Đầu óc ông bị đứt sợi dây nào rồi đúng không! Có người nào làm cha mà như ông sao? Con gái yêu sớm ông không ngăn cản thì thôi, vậy mà ông còn giúp con bé gạt tôi?!"

Chu Hoa Lâm bị rống nên ngực run run, vội nói: "Ôi trời ạ, con gái chúng ta ngoan như thế, cũng không có ảnh hưởng học tập, bà có cần nói tới mức đó không? Hơn nữa, bây giờ đã tốt nghiệp cao trung rồi, có thể tự do yêu đương, dù sao tôi là vẫn ủng hộ Tương Tương!"

Lâm Mai quả thực tức giận đến không nói nên lời, tay chỉ Chu Hoa Lâm không ngừng run rẩy, "Ông... Ông thật là..."

Ở trong lòng Lâm Mai không ngừng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, qua một lúc lâu sau, tâm trạng kích động vừa rồi mới hơi giảm xuống.

Ngồi ở trên ghế, nhìn Chu Hoa Lâm nói: "Chu Hoa Lâm, rốt cuộc trong đầu ông đang suy nghĩ cái gì? Được, ông nói con gái yêu đương là không có việc gì, vậy ông cũng phải xem là ai chứ? Phó

Tranh là cái dạng gì, ông còn không rõ sao? Ông vậy mà để cho Tương Tương và Phó Tranh yêu đương! Tôi nói đầu óc ông có phải là bị nước vào rồi không!"

Chu Hoa Lâm vội hỏi: "Vợ à, tôi đã nói với bà rồi, bà cũng đừng xem thường Phó Tranh. Phó Tranh người ta, kể từ lúc chung một chỗ với Tương Tương, vì muốn cùng thi đậu cùng một trường với Tương Tương của chúng ta, nỗ lực học tập, kỳ thi thử cuối cùng trước kỳ thi đại học, con gái chúng ta thi hạng nhất toàn trường, thằng bé thi thứ hai toàn trường, bà nói đi, với tinh thần này, ai có thể có? Đứa bé Phó Tranh kia, tôi cảm thấy rất tốt, hơn nữa đối xử với Tương Tương cũng rất tốt, bà đừng có thành kiến lớn với thằng bé như vậy."

Lâm Mai nghe xong này lời nói, ngẩn ra nửa ngày, khó có thể tin nhìn Chu Hoa Lâm, "Ông vừa mới nói, là thật? Ông không gạt tôi chứ?! Phó Tranh thật sự thi thứ hai toàn trường?"

"Phải, tôi lừa bà làm gì? Nếu bà không tin, chờ đến lúc có điểm thi đại học của Phó Tranh, bà sẽ biết."

Cái này, Lâm Mai thật sự là không còn lời nào để nói, ngẩn ngơ ở đằng kia.

Chu Hoa Lâm nói: "Tôi thật sự cảm thấy đứa bé Phó Tranh không tệ, hơn nữa chúng ta cũng hiểu rõ Phó gia, thật sự tốt vô cùng."

Nói đến đây, sắc mặt Lâm Mai đột nhiên ngưng trọng vài phần, vô thức nhìn bốn phía, rồi mới nói: "Chồng à, Phó gia lúc trước là thế nào? Lần trước tôi chơi mạt chược với vài phu nhân, nghe người ta nói tập đoàn Phó thị sản xuất thực phẩm có vấn đề, có phải là thật hay không?"

Chu Hoa Lâm nghe vậy, cau chặt mày, "Bà này, đừng ở bên ngoài nói hươu nói vượn, đây là chuyện thế nào, có thể nói lung tung được sao?!"

"Này, tôi cũng là nghe người ta nói thôi mà, không phải là tôi còn đang hỏi ông đây à?"

Chu Hoa Lâm trầm mặc nửa ngày, cuối cùng mới mở miệng, "Theo tôi được biết, lần trước công ty Phó đại ca sản xuất một nhóm thực phẩm hình như là có chút vấn đề, nhưng về sau bộ phận quản lý kiểm tra lại một lần nữa, sau đó thì cho phép nhập vào thị trường, hẳn là đã đạt tiêu chuẩn rồi."

"Thật sao?"

"Trời ạ, bà nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chúng ta đã quen biết Phó đại ca bao nhiêu năm, năm đó nếu không phải là Phó đại ca kéo tôi một cái, hai chúng ta bây giờ vẫn còn đang trên đường bán bánh rán đấy, có thể được tốt như ngày hôm nay sao? Tóm lại tôi tin nhân phẩm của Phó đại ca, không có khả năng làm chuyện bán lương tâm như thế được."

"Tôi không phải là có ý đó... Chao ôi chao ôi chao ôi, được rồi, vậy ông chọn thời gian đi, mời Phó Tranh tới nhà chúng ta ăn một bữa cơm."

Chu Hoa Lâm cuối cùng cũng cười rộ lên, "Được! Vậy đợi lát nữa Tương Tương trở về, tôi nói với con bé."

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 54 □: Nếu Như Đến Một Ngày, Anh Chỉ Có Hai Bàn Tay Trắng

Edit: Phun Phun

Phó Tranh và Chu Tương Tương hẹn ăn cơm tối là ăn cơm Tây.

Chu Tương Tương đã quen được Phó Tranh nướng chiều, ngay cả cắt bò bít tết đều lười phải tự mình động thủ.

Bò bít tết vừa được đưa lên, liền liếc mắt cười tủm tỉm với Phó Tranh nói: "Anh làm giúp em."

Phó Tranh cười cô, "Chu Tương Tương, em còn có thể lười hơn nữa không?"

Chu Tương Tương chống hai khuỷu tay lên bàn, nâng mặt làm nũng với Phó Tranh, "Anh giúp em làm nha, Phó Tranh ca ca."

Phó Tranh nhìn cô cười, nói: "Gọi ca ca cái gì, gọi chồng."

Chu Tương Tương: "..."

"Gọi đi vợ, kêu anh liền làm cho em." Phó Tranh dừng lại động tác trong tay, nhướn mày nhìn Chu Tương Tương, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

Mặt Chu Tương Tương đỏ hồng, có chút thẹn thùng, nhỏ giọng gọi một tiếng, "Chồng."

"Chao ôi, vợ ngoan chết anh." Phó Tranh vừa lòng thỏa mãn, ý cười trong mắt rất nhanh tràn ra, cắt miếng bò bít tết dứt tới bên miệng Chu Tương Tương, "Vợ ngoan nào, há mồm."

Chu Tương Tương vui vẻ há mồm, cảm giác ăn cơm có người chăm sóc, thật sự ngọt đến vô cùng.

"Đúng rồi Tương Tương, chuyện của chúng ta em đã nói với mẹ em chưa?"

Chu Tương Tương chăm chú xem di động, vừa ăn một miếng thịt bò thì Phó Tranh lại dứt một thêm một miếng thịt, trả lời: "Còn chưa nói đâu, em có hơi sợ, em để ba thăm dò ý tứ giúp em trước."

Phó Tranh thở dài, về mặt ai oán, "Chao ôi, anh cứ như vậy mà không được gặp người sao?"

Chu Tương Tương ngẩng đầu lên, "Không có đâu, anh đừng nghĩ nhiều, chỉ là tính tình của mẹ em... anh chưa thấy qua, thật sự có chút dọa người."

Phó Tranh trầm mặc mấy giây, đột nhiên vô cùng nghiêm túc nhìn Chu Tương Tương, "Tương Tương, nếu mà mẹ em vẫn không đồng ý hai chúng ta quen nhau thì sao?"

Chu Tương Tương ngẩn ra, nói theo: "Không... Hẳn là sẽ không có đâu?"

"Nếu thì sao? Anh nói là nếu như?"

Đôi mắt Phó Tranh chăm chú nhìn Chu Tương Tương, giống như nếu không có đáp án thì không thể.

"Nếu như mẹ em không đồng ý, em vẫn sẽ ở cùng một chỗ với anh."

Chu Tương Tương không có nghĩ tới mẹ mình sẽ không đồng ý, cảm thấy nhiều nhất là sẽ tức giận với cô. Nhưng cho dù là mẹ thật sự không đồng ý, cô vẫn sẽ ở cùng một chỗ với Phó Tranh.

Không có nghĩ tới việc chia tay với anh, chưa từng nghĩ tới.

Phó Tranh được đáp án khẳng định, mặt mày giãn ra, vui vẻ trong mắt lại hiện lên.

Anh biết, Tương Tương của anh, dù thế nào cũng sẽ ở cùng một chỗ với anh.

Thế nhưng lúc này Phó Tranh, không khỏi nghĩ tới một khả năng khác.

Nếu như đến một ngày, anh chỉ có hai bàn tay trắng, Tương Tương của anh còn có thể ở cùng với anh không?

...

Từ trong nhà hàng đi ra, Chu Tương Tương no căng bụng, có chút hờn giận tròng Phó Tranh, "Đều tại anh, em đã nói là em ăn no rồi mà."

Cô ăn một phần bít tết thì no bụng, kết quả Phó Tranh lại gọi cho cô thêm một phần súp kem nắm*. Súp vừa thơm lại đặc, uống ngon căn bản không dừng lại được, cô hút một hơi, toàn bộ đều uống sạch.

(Súp kem nắm*:

Phó Tranh nhìn cô cười, "Tương Tương, em không có đạo lý, hôm nay anh cũng không có bắt em ăn nhiều như vậy, là chính em thèm ăn."

Chu Tương Tương vịn một cái trên cánh tay anh, "Anh còn nói."

Chu Tương Tương giả vờ tức giận, Phó Tranh lập tức liền nhận thức được sợ hãi, nhanh chóng ôm chặt vợ dỗ dành, "Phải phải phải, đều tại anh, không đâu lại gọi nhiều như vậy làm gì, nhìn Tương Tương chúng ta ăn đến no căng như vậy, anh sai anh sai, lần sau nhất định chú ý."

Chu Tương Tương ngược mắt nhìn anh, nhin không được cười lên.

Cơm nước xong, Phó Tranh lại cùng Chu Tương Tương đi xem phim.

Xem phim là vừa mới nghĩ tới, đi rồi mới phát hiện gần đây không có gì hay để xem.

Chu Tương Tương chỉ một tấm poster, "Chúng ta xem cái này đi."

Phó Tranh ngẩng đầu nhìn lên, mí mắt nhất thời nháy lên, "Vợ à, em dứt khoát giết anh luôn đi."

Phim kinh dị đó!

Chu Tương Tương cười ha ha, "Trêu anh thôi a ha ha ha ha ha--"

Bạn trai sợ ma, thật đáng yêu nha.

Không có phim hay để xem, hai người liền tay trong tay đi dạo trong khu trung tâm mua sắm.

Vào khu trung tâm mua sắm, đi qua một cửa hàng bán đồ lót, Chu Tương Tương nhớ tới chính mình nên đổi nội y, nhưng lại ngại mua trước mặt Phó Tranh, quay đầu lại nói với Phó Tranh: "Anh ra bên ngoài mua giúp em một ly trà sữa hương việt quất nhé."

"Được!" Phó Tranh tuân lệnh, quay đầu đi ra bên ngoài.

Đi được vài bước, lại quay đầu lại, "Anh sẽ trở lại nhanh thôi, em đứng yên ở đó đừng đi lung tung."

"Vâng!"

Phó Tranh chân trước vừa đi, Chu Tương Tương vội vàng nhanh như mèo tiến vào cửa hàng bán đồ lót.

Chu Tương Tương chọn cái màu trắng và một cái màu xanh nhạt, sau đó vào bên trong mặc thử.

Chị gái nhân viên hướng dẫn ở bên ngoài nói: "Mỹ nữ, cần chị vào giúp em điều chỉnh một chút không?"

"Không cần không cần!" Chu Tương Tương mỗi lần mua nội y đều sẽ đụng phải chị gái muốn vào giúp cô mặc, rất thẹn thùng a!

Bởi vì lo lắng Phó Tranh rất nhanh sẽ trở lại, Chu Tương Tương đơn giản mặc một chút, cảm thấy thích hợp, liền nhanh chóng cởi ra, mặc quần áo tử tế cầm lấy bỏ chạy ra bên ngoài đến quầy thu ngân thanh toán.

Đang chuẩn bị thanh toán, Phó Tranh đã cầm ly trà sữa đi đến, "Không phải là kêu em đứng yên một chỗ chờ anh à, hại anh tìm nửa ngày."

Mặt Chu Tương Tương có hơi nóng, "Ách... Em mua ít đồ."

Phó Tranh đi tới, liếc qua trên quầy, "Trả tiền à?"

Chu Tương Tương: "Còn... Chưa có..."

Nói, liền chuẩn bị lấy túi tiền ra.

Phó Tranh nhanh hơn cô một bước, đưa thẻ qua, "Anh mua cho em."

Nói xong, mặt mày mỉm cười nhìn Chu Tương Tương, "Nhưng mà Chu Tương Tương, em xác định cỡ này, em có thể mặc được?"

Ánh mắt nhìn lướt qua ngực Chu Tương Tương, vui vẻ trong mắt sâu hơn, "Em hẳn là mặc A đúng không?"

Chu Tương Tương bỗng dưng trợn to hai mắt, "Anh đừng có nói bậy! Em đều là B!"

Phó Tranh cười không ngừng lại được, "Không giống lắm Chu Tương Tương."

Trước quầy hai chị gái nhân viên bán hàng không nhịn được đứng ở đằng kia cười trộm.

Chu Tương Tương xấu hổ không ngừng, kiễng chân găt gao che miệng Phó Tranh, "Anh phiền chết đi được, không cho phép anh nói bậy!"

Phó Tranh nhìn cô, giữa lông mày tràn đầy ý cười.

...

Gần tới mười giờ, Phó Tranh đưa Chu Tương Tương về nhà.

Ở cửa tiểu khu, Phó Tranh một bộ dáng rất chăm chú cùng Chu Tương Tương thương lượng, nói: "Em nói xem, anh có nên đi gặp mẹ em không?"

Chu Tương Tương sững sờ, ngay lập tức vội vàng lắc đầu, "Đừng! Nếu mẹ em đuổi anh ra thì phải làm sao bây giờ?!"

Phó Tranh: "..."

Trước khi về nhà, Chu Tương Tương và Phó Tranh ôm một hồi, hôn nhiều lần, hai người mới lưu luyến không rời tách ra.

Có thể là bởi vì tốt nghiệp, Chu Tương Tương trở nên dính Phó Tranh hơn trước kia, hận không thể ngày ngày cùng anh ở chung một chỗ.

Một đường chậm chạp trở về nhà, mở cửa, ba mẹ còn đang ở trong phòng khách xem ti vi.

Chu Tương Tương vội vàng kêu một tiếng, "Ba, mẹ."

Nhưng mà vừa dứt lời, liền phát hiện không khí trong nhà có chút không thích hợp.

Theo bản năng nhìn qua hướng ba.

Chu Hoa Lâm đang muốn nháy mắt ra hiệu với cô, Lâm Mai nghiêng đầu trừng mắt với ông một cái.

Chu Hoa Lâm sợ hãi, lập tức rủ đầu xuống.

Chuông cảnh báo trong lòng Chu Tương Tương lập tức vang lên, đứng ở cửa, nhìn mẹ, một cử động cũng không dám.

Lâm Mai liếc nhìn cô một cái, nói: "Ngần ra đó làm cái gì? Còn không mau thay giày rồi vào!"

Chu Tương Tương vừa nghe ngữ khí của mẹ, liền biết việc lớn không tốt, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

Thay dép cùng với trái tim run rẩy, khăn trương đi đến trước mặt mẹ.

Lâm Mai nhìn cô, trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng mới mở miệng, "Chu Tương Tương, lá gan của con rất lớn đúng không, hả?"

Chu Tương Tương cắn môi, khăn trương nhìn Lâm Mai, "Mẹ..."

"Tuổi còn nhỏ mà đã học người khác yêu đương? Con nói cho mẹ nghe một chút, con biết cái gì? Hả? Con thì biết cái gì? Còn dám thông đồng với ba để gạt mẹ? Trong mắt con có còn coi mẹ là mẹ không?!"

"Mẹ xin lỗi... Xin lỗi..." Chu Tương Tương bị mẹ mắng, sợ tới mức nước mắt rơi xuống.

Chu Hoa Lâm thấy con gái khóc, lập tức đứng lên, đỡ vai con gái, nhìn Lâm Mai nói: "Bà này, vừa rồi không phải đã đồng ý rồi sao, còn dọa sợ con bé làm cái gì vậy?!"

Chu Tương Tương nghe vậy sửng sốt, không thể tin được nhìn ba mình.

Chu Hoa Lâm vỗ vai cô, an ủi nói: "Con ngoan, đừng sợ, mẹ con chính là miếng dao găm tâm đầu hủ, vừa rồi ba đã nói chuyện của con và Phó Tranh cho bà ấy, bà ấy đồng ý rồi."

"Hừ, cái ông này! Tôi đồng ý khi nào? Đừng có nói bậy!" Lâm Mai vốn đang muốn giáo huấn con gái một trận, nhưng chồng mình lại một lòng che chở cho con gái, trong lòng khí không thuận, ngẩng đầu nhìn Chu Tương Tương nói: "Con đừng vui mừng quá sớm, vừa rồi ba con nói với mẹ Phó Tranh vì con mà nỗ lực học tập, nếu cậu ta thật sự có thể đậu đại học tốt, mẹ miễn cưỡng không ngăn trở các con, nhưng nếu cậu ta không thi đậu đại học, đến lúc đó con cũng đừng trách mẹ cầm gậy đánh uyên ương."

Chu Tương Tương vội nói: "Phó Tranh thi rất tốt, anh ấy khẳng định thi rất tốt."

Lâm Mai nhàn nhạt 'Ừ' một tiếng, "Cái đó nói sau."

.....

Ngày có thành tích thi đại học, thời gian còn chưa tới, Chu Tương Tương đã bị mẹ mạnh mẽ túm đến trước máy tính, kêu cô nhanh chóng mở websites tra điểm ra.

Từ sau khi Chu Tương Tương thi đại học xong, liền tận lực khắc chế chính mình không nghĩ tới chuyện điểm thi.

Nhưng đến lúc ngồi ở trước máy vi tính, mở ra trang tra điểm, bỗng nhiên vô cùng khẩn trương, trái tim liên tục đập thành thịch thịch thịch, dường như có thể nhảy ra từ cổ họng.

Chu Tương Tương học hành nhiều năm như vậy, còn chưa từng khẩn trương như vậy bao giờ.

"Còn có ba phút, còn có ba phút là có điểm!" Lâm Mai cũng khẩn trương, ở bên cạnh không ngừng xem đồng hồ.

Chu Hoa Lâm đứng ở cửa phòng ngủ Chu Tương Tương, nhú mào, nói với Lâm Mai: "Bà đừng có ngồi ở đó nữa, bà ngồi chỗ đó không phải là làm tăng thêm áp lực cho Tương Tương à?"

Lâm Mai nói: "Đều đã thi xong rồi, mặc kệ thi thành cái dạng gì, đều phải đối mặt, cái gì mà tăng thêm áp lực!"

Tay chân Chu Tương Tương lạnh lẽo, vẫn không nhúc nhích mà sững sờ ngồi ở chỗ đó.

Một phút trước khi tra điểm, cô bỗng nhiên nhin không được hỏi một câu, "Mẹ, nếu con không thi đậu Thanh Hoa, thì sẽ thế nào?"

Mẹ vẫn luôn đặt hy vọng rất lớn vào cô, từ nhỏ đến lớn, cô sợ nhất chính là đối mặt với ánh mắt thất vọng của mẹ.

Cô khẩn trương nhìn bà, đầu ngón tay lặng lẽ bấm vào da thịt.

Lâm Mai nhìn vẻ mặt khẩn trương của con gái, trong lòng bỗng nhiên có chút đau lòng, bà dịu dàng sờ đầu con mình, mặt mày hàm chứa ý cười, "Có thể thế nào? Thi đậu trường gì thì học trường đấy thôi, con nỗ lực như vậy, chẳng lẽ mẹ còn trách con sao?"

Trái tim Chu Tương Tương treo lủng lẳng, nghe thấy những lời này của Lâm Mai, rốt cuộc thoáng rơi xuống, áp lực tức khắc nhẹ đi không ít.

Cô quay đầu, bình ổn hô hấp, ở websites tra điểm, nhập chính xác số báo danh của mình vào.....

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 55 □: Mẹ Không Cho Phép Con Và Phó Tranh Quen Nhau!

Edit: Phụn Phụn

Một phút trước khi có điểm, websites tra điểm hoàn toàn bị sập. Chu Tương Tương không ngừng tải lại trang web, tải gần năm phút, websites cuối cùng mới chạy được.

Đôi mắt Chu Tương Tương chăm chú nhìn máy tính, thần kinh toàn thân đều căng thẳng.

Trong khoảnh khắc có điểm, cả người cô đều ngây ngốc tại chỗ, cứ như vậy mấy giây, hô hấp như ngừng lại.

711, có thể đậu được Thanh Hoa.

Chu Hoa Lâm vốn đứng ở cửa cũng chạy vào.

Người một nhà đứng ở trước máy tính, ước chừng gần nửa phút đồng hồ, không có ai nói chuyện.

Nửa phút sau, vẫn là Chu Hoa Lâm mở miệng, "Ai nha ta thiên a! Tương Tương nhà chúng ta thật sự là quá lợi hại!"

Chu Hoa Lâm vừa mở miệng, tất cả mọi người mới phản ứng lại được.

Lâm Mai kích động suýt nữa nhảy dựng lên, ôm chặt lấy Chu Tương Tương, "Trời ơi con gái của mẹ, Tương Tương của mẹ, con quá tuyệt vời, con làm cho ba mẹ quá tự hào!"

Lâm Mai kích động đến nỗi rơi nước mắt, nhìn Chu Hoa Lâm nói: "Lão Chu à, ông nhìn xem, con gái chúng ta ưu tú đến thế nào!"

Chu Hoa Lâm cười ha ha, "Tôi cũng biết Tương Tương nhà chúng ta là giỏi nhất."

Chu Tương Tương cũng từ trong kinh ngạc mà hồi thần.

Cô không phải là lần đầu tiên thi được điểm này, nhưng trong lúc thi đại học được điểm này, so với bất cứ lúc nào đều có ý nghĩa.

Sau khi tra xong, cô không nghĩ tới việc ăn mừng, mà trước tiên là gọi điện thoại cho Phó Tranh.

Bên kia điện thoại, Phó Tranh ngồi ở trước bàn học, màn hình máy tính đang dừng lại ở trang điền thông tin dự thi.

Anh đã chờ dẫn ngồi chỗ này được mười phút, không dám nhập thông tin dự thi vào.

Lúc Chu Tương Tương gọi điện thoại tới, tay phải Phó Tranh cầm di động có hơi run, giọng cũng run theo, "Vợ."

Chu Tương Tương nghe ra anh khẩn trương, dịu dàng hỏi: "Anh tra điểm chưa?"

"Vẫn chưa... Chu Tương Tương, anh không dám." Phó Tranh thật sự không dám, hơn nữa còn sợ hãi, đời này chưa từng sợ hãi như vậy.

"Anh đừng sợ..." Chu Tương Tương an ủi anh, lại ngừng một chút, "Nếu không, em tra cho anh nhé? Anh đưa sổ báo danh của anh cho em.

Phó Tranh do dự mấy giây, đọc sổ báo danh cho Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương kêu anh đừng cúp điện thoại, anh gật đầu đồng ý.

Phó Tranh cầm lấy di động đi đến trước điều hòa, gió lạnh thổi một cái, căng thẳng trong lòng mới hơi giảm.

Chu Tương Tương cầm giấy báo danh của Phó Tranh, nhập vào trong máy tính, đang chuẩn bị tra, phát hiện ba và mẹ cũng đang ở bên cạnh nhìn.

Chu Tương Tương mím môi, "Ba, mẹ, hai người có thể đi ra ngoài trước không?"

Chu Hoa Lâm: "À... được, được..."

Lâm Mai: "Được cái gì mà được? Đây không phải là con rể của mẹ sao? Mẹ xem điểm của cậu ấy thì thế nào? Mau mau mau, xem nhanh lên, để cho mẹ xem đứa bé này có xứng đôi với Tương Tương nhà chúng ta không."

Chu Tương Tương cắn môi, một lúc lâu vẫn chưa ấn nút nhập, có chút lo lắng.

Chu Hoa Lâm vỗ vai cô, "Tương Tương, xem một chút đi, không có việc gì."

Chu Tương Tương thấy mẹ mình ngồi ở đó, một tư thế phải nhìn rồi mới đi, âm thầm hít sâu một hơi, cuối cùng ấn xuống nút tra điểm.

Tra điểm cho Phó Tranh, so với tra điểm cho chính mình còn khiến cô khần trương hơn gấp mười lần, Chu Tương Tương cảm giác trán mình đều đổ mồ hôi lạnh.

Vốn còn cho rằng cũng sẽ giống như cô lúc tra điểm, phải tải lại trang vài lần mới được, kết quả chỉ tra một lần, websites nhanh chóng load xong.

Tên Phó Tranh, thông tin chính xác, số báo danh, phía dưới là điểm từng môn, cột phía dưới cùng là tổng điểm của anh.

Lúc Chu Tương Tương trông thấy tổng điểm, tim phảng phát đình chỉ.

Lâm Mai kinh hô thành tiếng, "Ta thiên, không có làm chứ? Điểm thi cậu ấy vậy mà so với Tương Tương của chúng ta còn cao hơn!"

Chu Hoa Lâm: "..."

Chu Tương Tương giật mình ngậy ngốc vài giây, đột nhiên mừng như điên từ trên ghế nhảy dựng lên, sau đó cầm lấy di động trực tiếp chạy xuống lầu.

"Ơ kìa, Tương Tương con đi đâu vậy?!" Lâm Mai ở phía sau kêu lên, nhưng mà Chu Tương Tương dường như không nghe thấy, một đường chạy như điên xuống lầu, nhanh chóng đổi giày, trực tiếp chạy ra bên ngoài.

Trên lầu, Lâm Mai và Chu Hoa Lâm liếc mắt nhìn nhau, cau mày, "Con bé này, chính mình thi được điểm cao lại không thấy vui vẻ đến thế, ông nói đến nỗi vậy sao?"

Chu Hoa Lâm cười ha ha, hỏi Lâm Mai, "Thế nào? Bà đối với con rể này của chúng ta có vừa lòng không?"

Lâm Mai nhìn Chu Hoa Lâm một cái, lại nghiêng đầu nhìn lên màn hình máy vi tính.

Phó Tranh, tổng điểm: 714

Lâm Mai nhìn, lúc này mới cong môi, "Coi như là hài lòng đi. Nhưng mà, Phó Tranh còn rất thông minh, vậy mà lại còn thi cao hơn cả Tương Tương của chúng ta."

"Thông minh rất tốt, thông minh về sau sinh con cũng thông minh."

Lâm Mai bật cười, "Cái người này, nghĩ xa quá rồi."

...

Chu Tương Tương từ trong nhà đi ra, chạy một đường xa, tìm đập mới dần dần bình ổn, cầm điện thoại lên, nói với đầu bên kia điện thoại một tiếng 'A lô', "Phó Tranh, anh còn ở đó không?"

Ở đầu bên kia Phó Tranh còn đang chờ Chu Tương Tương tra điểm cho anh, nghe thấy tiếng, trong nháy mắt trái tim nhúu chặt lại, "Ở đây, anh ở đây."

Chu Tương Tương vui vẻ vô cùng, lớn tiếng hô với đầu bên kia điện thoại, "Phó Tranh! Anh có biết anh thi được bao nhiêu điểm

không?!"

Giọng Chu Tương Tương rất kích động, nghe rất vui vẻ.

Cả người Phó Tranh đều ngây dại, "Bao... Bao nhiêu điểm?"

Chu Tương Tương kích động nói: "Chúc mừng anh, bạn học Phó Tranh, lần đầu tiên thi điểm cao hơn em!"

Đầu bên kia điện thoại, Phó Tranh hoài nghi lỗi tai chính mình xảy ra vấn đề, run rẩy nói: "Chu Tương Tương, em đừng... Đừng có nói giỡn với anh..."

"Em không có giỡn với anh, anh không tin thì tự mình đi xem đi, bây giờ em đang trên đường đến tìm anh, lát nữa anh nhớ mở cửa cho em."

...

Sau khi cúp điện thoại, Phó Tranh vẫn như cũ duy trì tư thế ngây ngốc ở trước điều hòa, động cũng chưa động một cái.

Trái tim đập thành thịch thành thịch, như đang đánh trống, không ngừng đập.

Trong đầu không ngừng quanh quẩn lời Chu Tương Tương vừa mới nói.

So với Tương Tương thì còn cao hơn?

So với Tương Tương thì còn cao hơn? Điều này sao có thể?!

Phó Tranh bỗng nhiên hoàn hồn, bước nhanh đến trước bàn học, nhanh chóng nhập số báo danh của mình vào bên trong khung tra

điểm.

Lúc này đây, không có một giây do dự, nhanh chóng tra điểm.

Trong nháy mắt Websites nhảy ra, anh sợ đến cả người run lên, bàn chân động một cái, di động nằm dọc theo mép bàn 'Cạch' rơi xuống đất.

Anh vẫn chưa phát hiện ra, chỉ mở to hai mắt, nhìn trên trang web, điểm thi đại học của anh.

714, 714 a, anh nằm mơ cũng chưa có mơ được điểm cao như thế!

Cho nên... Anh nhất định có thể học chung một trường đại học với Chu Tương Tương phải không?

Phó Tranh kích động đến nỗi không biết phải dùng từ nào để diễn tả được vui sướng trong lòng anh.

Anh vui mừng như điên, vui vẻ chạy xuống lầu, ở trong sân chạy qua chạy lại không ngừng.

Dì Dung chạy đến, gào lên, "Đang buổi sáng mà cháu chạy cái gì?"

Phó Tranh đang cần đối tượng để bày tỏ, chạy tới một phát bắt được tay của dì Dung, đôi mắt so với những vì sao trên bầu trời đêm còn sáng hơn, kích động nói: "Dì Dung, dì biết cháu thi đại học được bao nhiêu điểm không?"

Dì Dung Di ngăn ra, lập tức vỗ mạnh xuống đùi, "Trời ạ! Đúng vậy! Hôm nay có điểm thi đại học mà! Bao nhiêu điểm bao nhiêu

điểm?!"

Dì Dung cũng hưng phấn, nắm chặt tay Phó Tranh.

Phó Tranh cười không ngậm miệng được, "714! Bảy, trăm, mười, bốn!"

Phó Tranh đọc điểm từng chữ một, có cảm giác bị đăng vân giá vũ*.

(Đăng vân giá vũ*: cưỡi mây lướt gió, đi mây về gió. Hay còn mô tả cơ thể và tinh thần của một người trong trạng thái bất bình thường.)

Mộng ảo đến độ không giống như thực.

Dì Dung há lớn miệng, dường như có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Sau mấy giây, bà đột nhiên giơ tay lên, sờ lên trán Phó Tranh, "Thiếu gia à, cháu không có sốt mà? Có phải là cháu bị hoa mắt rồi không? Không phải là 174 chứ?"

Phó Tranh: "... !!!!"

...

Chu Tương Tương ngồi xe nửa giờ mới đến cửa tiểu khu nhà Phó Tranh.

Vừa xuống xe, thì gặp Phó Tranh ở cách đó không xa.

Anh nhìn thấy cô, cười dang ra hai cánh tay.

Chu Tương Tương chạy thật nhanh tới, tươi cười nhào vào trong lòng anh.

Phó Tranh ôm chặt lấy cô, giọng nói kích động đến run rẩy, "Tương Tương, anh làm được rồi, anh có thể cùng em học chung một trường đại học."

Chu Tương Tương liên tục gật đầu, hai tay gắt gao vòng lên cổ anh, "Đúng vậy, chúng ta có thể cùng một chỗ lên đại học, sẽ không tách ra. Thật ra anh biết không? Trước đây em vẫn có chút sợ hãi, em sợ chúng ta không thể cùng nhau đi học, sau khi lên đại học, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều cuối cùng chạy không khỏi số phận chia tay. Em thật sự, rất sợ..."

Phó Tranh ngây người, khẽ buông Chu Tương Tương ra, nhìn cô hỏi: "Tại sao trước đây không nghe em nói?"

Chu Tương Tương mím môi, nói: "Sợ tạo thêm áp lực cho anh."

Ánh mắt Phó Tranh thật sâu nhìn cô, trầm mặc một lúc lâu, rồi cuộc mới thở dài, dịu dàng vuốt mũi cô, "Cô bé ngốc này."

Chu Tương Tương cười đến đôi mắt cong lên, nhón chân, đem cổ của Phó Tranh vòng càng chặt hơn một chút, "Mặc kệ nói thế nào, Phó Tranh, anh thật sự quá tuyệt vời! Em vì anh mà kiêu ngạo."

Phó Tranh cười nhìn cô, "Vậy em còn không thưởng cho người chồng làm em kiêu ngạo?"

Chu Tương Tương cười khanh khách, ngược cầm, nhẹ nhàng đặt lên môi anh.

Trong nháy mắt Phó Tranh đảo khách thành chủ, trực tiếp ngậm lấy môi Chu Tương Tương, nặng nề trần trọc mút, hàm răng ma sát trên đôi môi mềm mại, nhịn không được cắn một cái.

"Ừm-- " Chu Tương Tương bị cắn đau, chân mày khẽ cau lại, theo bản năng đẩy anh.

Phó Tranh khẽ buông ra, nhìn dấu răng trên môi Chu Tương Tương, 'xì' một tiếng bật cười.

Chu Tương Tương sờ môi một cái, mắt hững hờ anh, "Phó Tranh anh phiền quá đi, lão thích cắn người."

Trong mắt Phó Tranh chứa đầy vui vẻ, giơ tay lên khẽ vuốt nơi bị anh cắn, "Đau không?"

Chu Tương Tương lườm anh một cái, "Để em cắn anh một cái thử xem?"

"Được, nào nào, cắn mạnh vào nhé." Phó Tranh cười hướng mặt mình đến gần mặt Chu Tương Tương, dáng vẻ tùy ý để cho cô cắn.

Chu Tương Tương trừng anh một cái, một giây sau, thật sự ngửa đầu lên, cắn mạnh lên môi anh một cái.

Phó Tranh "Ui da" một tiếng, "Ta thiên, Chu Tương Tương em cắn thật à, đau chết anh!"

Trong lòng Chu Tương Tương dễ chịu, đắc ý cười, "Không phải anh kêu em cắn à?"

Phó Tranh: "Chắc chắc chắc, độc nhất là lòng dạ đàn bà a."

...

Buổi tối, Chu Tương Tương và Phó Tranh ngồi xích đu ở trong sân, trong đêm tối là bầu trời đầy sao.

Chu Tương Tương kéo cánh tay Phó Tranh, gối đầu lên vai anh.

Xích đu nhẹ nhàng đong đưa, gió đêm dịu dàng thổi.

"Phó Tranh." Chu Tương Tương nhắm mắt lại, đột nhiên dịu dàng kêu một tiếng.

"Ừm? Làm sao vậy?"

Chu Tương Tương mở mắt ra, nhìn anh nói: "Phó Tranh, em phải về nhà, sắp mười một giờ rồi."

Mẹ cô đã gọi điện đến thúc giục nhiều lần, nếu không về nhà sợ là sẽ bị đánh mất.

Phó Tranh đưa tay lên nhìn đồng hồ, "Đúng là có hơi muộn, nếu không tối nay ở lại đây đi?"

Chu Tương Tương lắc đầu, "Không được đâu, bây giờ ba mẹ em biết rõ em và anh đang ở cùng nhau, nếu nửa đêm không về nhà, không chừng sẽ hiểu lầm cái gì mất."

"Hiểu lầm cái gì?" Trong mắt Phó Tranh đột nhiên lóe lên ý cười mập mờ, khớp xương rõ ràng ở ngón trở nhẹ nhàng khều cằm của Chu Tương Tương, "Vợ, hiểu lầm cái gì? Hửm?"

Chu Tương Tương: "..."

"Nói rõ ràng vào, anh không hiểu lắm."

Chu Tương Tương híp mắt, đột nhiên cắn một cái trên ngón trỏ của Phó Tranh.

"Ui da đau!" Phó Tranh lập tức rút ngón tay lại, che nơi bị Chu Tương Tương cắn, mặt mũi ai oán, "Vợ muốn anh đau chết à?"

Chu Tương Tương nhìn anh cười, "Anh đã hiểu chưa?"

Phó Tranh: "..."

...

Trời đã khuya lắm rồi, Phó Tranh lái xe đưa Chu Tương Tương về nhà, tận mắt nhìn cô bước vào cửa mới quay đầu rời khỏi.

Đi ra từ tiểu khu nhà Chu Tương Tương, ngay lập tức móc điện thoại ra gọi cho cha mình.

Hôm nay có điểm thi đại học, cha không phải không biết. Lúc anh nhìn thấy điểm của mình, trước tiên đã muốn nói cho cha, nhưng mà, gọi điện thoại tới lại trong trạng thái tắt máy.

Anh cho rằng có thể là ông đang vội, hoặc là có tình huống gì khác, nên cũng không gọi liên tục.

Không nghĩ tới, hiện tại đã cách mấy tiếng đồng hồ, điện thoại Phó Chấn Sơn vẫn trong trạng thái tắt máy.

Rất nhanh đã gần 12 giờ.

Phó Tranh về nhà, liên tục đợi đến hơn hai giờ sáng, muốn chia sẻ niềm vui với cha anh.

Nhưng mà chờ đợi mòn mỏi, liên tục đợi đến rạng sáng bốn giờ, di động đều bị anh chơi đến không còn pin, nhưng vẫn như cũ không đợi được cha trở về.

Không lẽ là thật sự có chuyện bận rồi?

Anh chờ đến lúc thật sự buồn ngủ, cuối cùng lên lầu đi ngủ.

Một giấc này Phó Tranh ngủ không sâu, sáng sớm hơn bảy giờ đã tỉnh.

Chuyện đầu tiên làm khi tỉnh lại, chính là gọi điện thoại cho cha.

Tin tốt như thế, anh hi vọng có thể chia sẻ cùng cha anh, nghe ông khen ngợi anh, để ông hãnh diện vì anh, hài lòng vì anh.

Nhưng mà, gọi điện thoại qua, vẫn là tắt máy, gọi nhiều lần, thủy chung vẫn là trạng thái tắt máy.

Phó Tranh có chút bực bội, ném di động, vào phòng tắm rửa mặt, xong đi ra, thay quần áo rồi xuống lầu.

Dưới lầu, dì Dung đang quét dọn vệ sinh.

Phó Tranh hỏi: "Dì Dung, dì có biết ba cháu đang làm gì không? Tại sao một ngày rồi vẫn chưa về nhà, điện thoại cũng không gọi được?"

Dì Dung lắc đầu, "Tôi cũng không biết, có lẽ là đang vội?"

Phó Tranh nhú mày, trong lòng không hiểu sao lại có một dự cảm bất thường.

Suy nghĩ một hồi, lại gọi điện thoại cho thư ký của Phó Chấn Sơn, nào ngờ ngay cả thư ký cũng trong trạng thái tắt máy.

Nhưng Phó Chấn Sơn chưa bao giờ như vậy, trước kia bất luận là ông đi đâu, đi công tác hay có việc cũng vậy, nếu như không thể nhận điện thoại, đều lập tức gửi lại tin nhắn cho Phó Tranh, từ hôm qua đến giờ, tình huống điện thoại vẫn luôn trong trạng thái tắt máy như vậy là chưa từng có.

Phó Tranh càng hoảng sợ, lập tức đi tới cửa, đổi giày chuẩn bị ra cửa.

Dì Dung ở phía sau sốt ruột hỏi: "Cháu đi đâu vậy?"

"Cháu đi công ty xem một chút!"

Phó Tranh sốt ruột, trực tiếp lái xe trong sân ra cửa.

Lộ trình nửa giờ, miễn cưỡng chỉ mới hai mươi phút đã đến.

Nhưng mà, đến lúc anh lái xe đến cửa công ty, phát hiện rất nhiều người chặn ở bên ngoài.

Cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé, rất nhiều người.

Trên mặt của mỗi người đều tràn ngập phần nộ, bi phẫn, còn có người đang khóc, trong lòng ôm đứa bé, không biết là thế nào.

Rất nhiều người, kéo biểu ngữ, chữ to màu đỏ, rõ ràng rành mạch đập vào trong mắt Phó Tranh.

-- Ông chủ lòng dạ hiểm độc, bồi thường tiền thuốc men cho chúng tôi!

-- Không lương tâm, hại dân chúng! Yêu cầu pháp luật nghiêm trị!

Những chữ to màu đỏ đó, như con dao nhỏ máu chảy đầm đìa đâm vào trong mắt Phó Tranh.

Xung quanh anh tràn ngập khí lạnh, cả người như ngâm ở trong hầm băng.

Hiện trường cực kỳ loạn, rất nhiều người thét chói tai, giống như điên mà hướng vào công ty.

Có rất nhiều cảnh sát, đang duy trì trật tự, ngăn cản bọn họ.

Trong công ty lần lượt có người bị cảnh sát còng tay đi ra.

Phó Tranh từ trong xe đi ra, hai chân như bị đổ chì, vô pháp di chuyển.

Khi anh trông thấy người cha anh tôn kính nhất, bị cảnh sát còng hai tay, mang đi ra ngoài, thời khắc đó, đôi mắt bỗng nhiên đỏ bừng, đầu ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay.

"Chính là ông ta! Ông ta chính là ông chủ của công ty này!"

"Đồ cầu không có lương tâm! Đi chết đi!" Đột nhiên, không biết ai rống lên một tiếng, một cục đá đập mạnh lên đầu Phó Chấn Sơn.

Phó Chấn Sơn bị đập, trên trán lập tức chảy máu.

Có người động thủ, theo đó liền có vô số người động thủ. Cả đám người không biết nhặt được viên đá ở đâu, ném tới tấp lên người Phó Chấn Sơn.

Phó Tranh không hề nghĩ ngợi, chạy thật nhanh tới, che trước mặt Phó Chấn Sơn.

Những viên đá kia giống như mưa rơi trên người Phó Tranh, trên đầu, trên mặt.

Hiện trường có rất nhiều phóng viên đài truyền hình, camera quay mặt Phó Tranh.

Cảnh sát đang cố gắng duy trì trật tự, ước chừng giằng co một phút đồng hồ, những viên đá không ngừng rơi trên người Phó Tranh cuối cùng mới dừng lại.

"Con trai..." Giọng Phó Chấn Sơn từ đằng sau vang lên, ngăn ngủi hai chữ, lại mang theo nồng đậm ghen ngào.

Khóe mắt Phó Tranh đều là máu, quay đầu lại, hai mắt đỏ tươi nhìn Phó Chấn Sơn.

Một lúc sau, trong cổ họng mới phát ra được tiếng, vô cùng khàn đặc, "Rốt cuộc là ba đã làm cái gì?"

Phó Chấn Sơn nhìn con trai, đột nhiên rơi nước mắt, nhưng là cái gì cũng không nói.

Phó Tranh nhìn ông, thân thể lung lay, lão đảo lùi lại vài bước.

Người trước mắt, là người mà anh từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, là người cha mà anh tôn kính nhất, là người từ nhỏ đã dạy anh, học không giỏi cũng không sao, nhưng nhất định phải làm người tốt.

Bình thường anh hay cãi cộ cùng ba, nhưng bên trong lại rất tôn trọng ông.

Người cha kính yêu của anh, đến tột cùng ông đã làm ra chuyện gì?

Khóe mắt anh bị viên đá đập thương, máu chảy liên tục, nhưng anh không hề thấy đau.

Ngoại thương đau, nhưng cũng không đau bằng một phần vạn trong lòng anh.

Dường như hình tượng một người cha tốt, trong chớp mắt, sụp đổ.

Anh có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng lúc này, cả người như sắp hít thở không thông, cổ họng trướng đau dữ dội, hoàn toàn không phát ra được tiếng gì.

Cuối cùng cái gì cũng không nói, xoay người, rời đi.

...

Tối hôm qua Chu Tương Tương ngủ muộn, ngủ một giấc đến hừng đông, vẫn bị Hạ Hoan Hoan gọi điện thoại đánh thức.

Mơ mơ màng màng trượt phím chấp nhận, còn chưa kịp 'A lô' một tiếng, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng hét chói tai của Hạ Hoan Hoan, "Tương Tương! Mau mau! Mau xem tin tức! Nhà Phó Tranh đã xảy ra chuyện rồi!"

Chu Tương Tương nghe được câu sau cùng, đột ngột mở mắt, từ trên giường ngồi dậy.

Trong lòng cô hốt hoảng, gần như là phản xạ theo bản năng nhảy xuống giường, dép cũng không kịp mang, chạy xuống dưới lầu.

Trong phòng khách, Chu Hoa Lâm và Lâm Mai đều ở đó, sáng sớm đài truyền hình ở hiện trường đưa tin về công ty thực phẩm hữu hạn đưa 'Sữa có vấn đề' ra xã hội bị phản đối.

Chu Tương Tương chăm chú nhìn màn hình ti vi.

Cô không nghe rõ phóng viên đang báo cáo cái gì, cô cũng không nhìn thấy bất kỳ người nào khác, cô chỉ nhìn Phó Tranh đứng ở nơi đó, bị rất nhiều rất nhiều người, cầm đá ném lên người anh.

Khóe mắt anh bị đập đến chảy máu, anh vẫn thẳng tắp đứng ở nơi đó, không nhúc nhích.

Sau lần Phó Tranh vì cứu cô mà bị thương, đây là lần thứ hai trong cuộc đời Chu Tương Tương cảm giác được tim mình vô cùng đau nhói, trái tim giống như bị một vũ khí bén nhọn hung hăng đâm vào, đau nhói vô cùng.

Phục hồi lại tinh thần, cô chạy nhanh lên lầu, chỉ một phút đồng hồ thay xong quần áo, đầu tóc không chải, mặt cũng không rửa, cứ như vậy mà chạy xuống lầu.

Không nói một câu, chạy thẳng đến cửa.

"Con đứng lại đó cho mẹ!" Lâm Mai đột nhiên từ trên ghế salon đứng lên, quát bảo Chu Tương Tương đứng lại.

Toàn thân Chu Tương Tương cứng đờ, trong nháy mắt quay đầu lại, nước mắt không kìm được trào ra.

Lâm Mai chỉ vào cô nói: "Mẹ không cho phép con đi tìm Phó Tranh."

"Con phải đi!" Chu Tương Tương không để ý Lâm Mai phản đối, đôi giày mở cửa ra.

Lâm Mai bước nhanh tới, kéo cánh tay cô, biểu cảm nghiêm túc nhìn chăm chăm cô, "Chu Tương Tương con nghe rõ cho mẹ, mẹ không cho phép con và Phó Tranh quen nhau!"

Chu Tương Tương ngẩng mạnh đầu lên, không thể tin nhìn mẹ mình.

Trong lồng ngực giống như bị lửa đốt, bỗng nhiên rất phẫn nộ, cô cắn chặt răng, hất mạnh cánh tay Lâm Mai đang giữ lấy tay cô, ánh mắt vô cùng kiên định nhìn bà, "Con muốn ở cùng một chỗ với anh ấy, cho dù trong nhà anh ấy xảy ra chuyện gì, cho dù anh ấy không còn gì trong tay, dù cho anh ấy có biến thành tên ăn mày, con vẫn phải cùng anh ấy ở chung một chỗ!"

Chu Tương Tương lớn như vậy, lần đầu tiên có thái độ cứng rắn như thế nói chuyện với Lâm Mai.

Lâm Mai không thể tin được ngăn người tại chỗ, sau đó trở mặt nhìn Chu Tương Tương không nghe lời bà, chạy như bay ra ngoài.

"Chu Tương Tương! Con quay lại đây cho mẹ!" Lâm Mai theo bản năng muốn đuổi theo, bị Chu Hoa Lâm níu lại, "Ông đang làm cái gì vậy hả?"

Chu Hoa Lâm nhíu chặt mày lại, vô cùng không vui nhìn Lâm Mai, "Bà đang làm cái gì vậy? hiện tại Phó gia xảy ra chuyện, bà cũng bỏ đá xuống giếng theo luôn sao?"

Lâm Mai nghe chồng nói, khó tin trừng mắt nhìn ông, sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy, "Chuyện lớn như vậy, ảnh hưởng nghiêm trọng tới xã hội! Phó gia lần này sợ là xong rồi. Phó đại ca bởi vì vậy mà ngồi tù, trên hồ sơ Phó Tranh sẽ có vết nhơ, ông cảm thấy về sau cậu ta còn có bao nhiêu tiền đồ? Tôi không phải là bỏ đá xuống giếng, tôi cũng không phải là ngại bần yêu phú, tôi chỉ là sợ Tương Tương đi theo Phó Tranh phải chịu khổ! Con gái của tôi, tôi không bỏ được."

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 56 □: Chờ Việc Này Điều Tra Xong Sẽ Thả Ra

Edit: Phụn Phụn

Chu Tương Tương chạy ra khỏi nhà, không ngừng gọi điện thoại cho Phó Tranh.

Điện thoại thông, nhưng vẫn không có ai nhận.

Chu Tương Tương gấp đến sắp khóc, ngồi xe đi đến nhà anh.

Mới vừa chạy đến nhà anh, thì gặp dì Dung khóc từ trong nhà đi ra.

Chu Tương Tương vội vàng tiến lên, "Dì Dung, Phó Tranh đâu?"

Dì Dung cũng là vừa mới xem tin tức phát hiện trong nhà đã xảy ra chuyện, thấy Chu Tương Tương, vội vàng đưa tay lau nước mắt, lắc đầu nói: "Bác cũng đang tìm cậu ấy, điện thoại cậu ấy vẫn gọi không được."

"Anh ấy có thể đi đâu được chứ?" Chu Tương Tương nhớ tới hình ảnh vừa thấy trên TV, trái tim nhéo lại chặt chẽ đau nhức, trong đầu không ngừng suy nghĩ, anh ấy có thể đi đâu? Bây giờ anh ấy đang đi đâu?

Dì Dung nức nở nói: "Bác cũng không biết, vừa rồi bác có gọi cho anh họ của thiếu gia, bên cậu ấy cũng không có ai."

Chu Tương Tương cắn môi, mấy giây sau, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một nơi, ánh mắt cô sáng lên, đột ngột quay đầu, nhanh chóng chạy về.

Chu Tương Tương từ nhà Phó Tranh chạy ra, đón xe đến trường học.

Vẫn chưa chính thức nghỉ hè, trừ lớp mười hai, học sinh các năm khác vẫn còn đang đi học.

Lúc Chu Tương Tương chạy vào trường học, đúng ngay thời gian lên lớp, học sinh đều ở trong phòng học, cả trường học yên tĩnh.

Cô trực tiếp chạy tới khu lớp mười hai, chạy một hơi lên sân thượng.

Trực giác nói cho cô biết, Phó Tranh đang ở đây.

Lúc chạy lên tầng cao nhất, cô đứng ở cửa, tay đặt trên cửa, thời điểm chuẩn bị đẩy cửa, chợt ngừng lại.

Trái tim nhảy thình thịch thình thịch.

Cô không biết phải an ủi anh thế nào.

Chuyện lớn như vậy, an ủi thế nào cũng không thể giảm bớt đau lòng trong anh?

Chú Phó là người tốt như vậy...

Chu Tương Tương đứng ở cửa gần một phút, cuối cùng mới đưa tay lên, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trong nháy mắt cửa đẩy ra, liền trông thấy hình bóng quen thuộc.

Phó Tranh nằm trên chiếc ghế dựa ở giữa sân thượng.

Chu Tương Tương nhìn anh, dường như trở lại lúc trước cuộc chiến thi đại học.

Mỗi lần Phó Tranh mệt mỏi chịu không nổi, sẽ lên sân thượng, nằm trên chiếc ghế dựa kia ngủ một giấc.

Chu Tương Tương chậm rãi đi tới, bước chân lúc này nặng trĩu.

Đi đến trước mặt Phó Tranh, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng ôm lấy đầu anh.

Máu ở khoeo mắt anh đã đông lại, Chu Tương Tương cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên mắt anh, khẽ nói: "Phó Tranh, em đến rồi."

Mí mắt Phó Tranh run rẩy, mở mắt, trong mắt chứa đầy hơi nước, đôi mắt đỏ tươi dường như có thể nhỏ ra máu.

Anh nhìn Chu Tương Tương, môi khẽ mở, muốn kêu một tiếng 'Tương Tương', nhưng cổ họng như bị bông thấm nước chặn lại, không phát ra được âm thanh nào.

Chu Tương Tương nhìn mà đau lòng, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống trên mặt Phó Tranh.

Nước mắt nóng hổi, nóng đến nỗi làm cho ngực Phó Tranh bỗng dưng run lên một cái.

Anh giơ tay lên, theo bản năng cầm lấy tay Chu Tương Tương đang ôm đầu anh, tay kia che mắt, một lúc lâu sau, trong cổ họng

phát ra tiếng khàn khàn, "Tương Tương... Em nói đi ba anh sao có thể làm ra loại chuyện đó? Anh vẫn... Vẫn cảm thấy ông ấy là người tốt, anh vì ông ấy mà vinh hạnh, ông ấy làm sao có thể làm ra loại chuyện này..."

Nói đến phần sau, giọng Phó Tranh càng ngày càng nhỏ, gần như không nghe được.

Chu Tương Tương nhìn anh, trong mắt đều là đau lòng.

Cô nhẹ giọng nói: "Anh đừng suy nghĩ nhiều, có lẽ chú Phó không có việc gì đâu? Phó Tranh, để em dẫn anh đi bệnh viện, vết thương trên mặt anh cần phải xử lý."

Chu Tương Tương vừa nói, vừa đỡ Phó Tranh từ trên ghế dậy.

Nhưng mà Phó Tranh lại không động, vẫn ở ngồi chỗ đó, giống như đang thổ lộ, hoặc như là tự nói, "Ngày hôm qua có điểm, anh một mực chờ ông về, chính miệng nói tin tốt này cho ông ấy biết. Con người của ba anh, từ nhỏ đã thích độc địa với anh, anh lớn như vậy, ông ấy cũng chưa từng khen anh một câu. Đương nhiên, anh cũng chưa từng làm chuyện gì đáng để khen thưởng... Hôm qua anh đợi đến hơn ba giờ đêm, muốn đợi ông ấy trở về, đem điểm thi đại học của anh nói cho ông ấy biết, muốn nghe ông ấy khen anh hai câu, muốn cùng nhau ăn mừng... Tương Tương em biết không, đời này anh chưa từng kiêu ngạo vì bản thân như ngày hôm qua..."

"Em biết, em đều biết." Hai tay Chu Tương Tương nắm chặt tay Phó Tranh, không ngừng gật đầu.

Cô hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng muốn cùng người nhà chia sẻ niềm vui của anh, cũng hoàn toàn có thể hiểu được cảm

giác trong nháy mắt từ trên mây rơi xuống địa ngục của anh.

"Nhưng là hôm nay..." Phó Tranh nghĩ đến chuyện vừa xảy ra ở cửa công ty, nghĩ đến những biểu ngữ được đưa ra, tức giận chửi rủa, như cơn sóng lớn hung bạo cuồn cuộn trong đầu anh.

Cảm giác đầu sắp nổ tung.

Anh rửa đầu, ôm đầu găt gao, ngón tay chặt chẽ lồi tóc, thân thể không khống chế được run rẩy.

Chu Tương Tương thấy anh như vậy, con mắt đột nhiên chua xót chịu không nổi, liều mạng muốn nhìn nhưng cuối cùng không khống chế được nước mắt cuồn cuộn chảy ra.

Cô cúi người, từ phía sau ôm lấy hông của Phó Tranh, mặt áp lên lưng anh, giọng nói dịu dàng, mang theo vài phần ghen ngào, "Phó Tranh, anh khóc đi, khó chịu thì cứ khóc đi, em sẽ bồi anh, vĩnh viễn bồi anh... Anh đừng sợ, bất luận anh xảy ra chuyện gì, em đều ở bên cạnh anh, nếu anh chịu không nổi, thì dựa vào em, em để cho anh dựa vào."

Chu Tương Tương ôm chặt lấy Phó Tranh, cô biết bây giờ dù nói cái gì cũng không thể nào an ủi được anh, đổi lại là cô, cũng sẽ không thể chịu được.

Cho nên, cô chỉ có thể ở đây lẳng lặng bồi anh, để anh không phải cô đơn và bất lực.

Phó Tranh không nói gì, cứ như vậy cúi thấp đầu, nước mắt cố nén lại cũng không thể chịu đựng được, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

Xi măng trên mặt đất, từng giọt từng giọt nước mắt, như bầu trời hạ xuống cơn mưa.

Không biết qua bao lâu, trời dần dần tối đen.

Phó Tranh cuối cùng từ trên đầu gối ngẩng đầu lên.

Chu Tương Tương lo lắng nhìn anh, "Phó Tranh..."

Con mắt Phó Tranh còn rất đỏ, nhưng tâm tình đã ổn định rất nhiều.

Ánh mắt anh nhìn Chu Tương Tương thật sâu, nhẹ nhàng sờ mặt cô, "Tương Tương, cảm ơn em."

Chu Tương Tương cắn môi, liên tục lắc đầu.

Cô không cần cảm ơn, cô làm sao có thể cần Phó Tranh cảm ơn.

Hai người rời khỏi trường học, Chu Tương Tương muốn đưa Phó Tranh đi bệnh viện xử lý vết thương, Phó Tranh không chịu đi.

Phó Tranh không nói gì cả, cũng chỉ gắt gao nắm lấy tay Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương không lay chuyển được anh, đưa Phó Tranh đi ăn cái gì đó.

Chọn rất nhiều món ăn, nhưng anh hầu như không động đũa.

Chu Tương Tương đau lòng muốn khóc, "Phó Tranh, anh ăn nhiều một chút đi, cả ngày nay anh vẫn chưa ăn gì rồi."

Cổ họng Phó Tranh trướng đau nhức, giọng khàn vô cùng lợi hại, "Ăn không vô, thật sự ăn không vô."

Vừa dứt lời, đột nhiên điện thoại của Phó Tranh vang lên.

Điện thoại Phó Tranh đặt trên bàn cơm, anh nhìn thoáng qua, nhưng không có ý muốn đuổi tay nhận.

Chu Tương Tương ló đầu nhìn, ngẩng đầu nhìn Phó Tranh, "Em nhận giúp anh nhé?"

Phó Tranh không nói được hay cũng nói không, Chu Tương Tương chần chờ hai giây, trực tiếp giúp anh nhận điện thoại.

Điện thoại là Lục Mộ Trầm gọi tới, hỏi Phó Tranh ở đâu, Chu Tương Tương báo tên nhà hàng cho anh ấy, sau đó cúp điện thoại.

Cô thật sự có thể hiểu tâm trạng hiện tại của Phó Tranh, xảy ra chuyện lớn như vậy, chính anh cũng không thể bình tĩnh lại được, đại khái thật sự không muốn nghe người ta nói nhiều.

Mặc dù cô ở bên cạnh anh, cũng sẽ không nói nhiều với anh.

Lẳng lẳng làm bạn, so với mấy lời nói bảo anh yên tâm, càng hữu ích hơn.

Cúp điện thoại, vừa mới gần mười phút, Lục Mộ Trầm đã tới nơi.

Chu Tương Tương trông thấy liền vội đứng lên vẫy tay với anh ấy.

Lục Mộ Trầm gật đầu, đi tới.

Phó Tranh ngồi trên ghế sofa, cúi đầu, cả người nhìn qua chật vật lại chán chường.

Lục Mộ Trầm nhìn anh một cái, ngồi xuống đối diện anh.

Mới vừa ngồi xuống, liền đi thẳng vào vấn đề: "Sự việc không có nghiêm trọng như em nghĩ, em đừng như vậy."

Phó Tranh nghe thấy những lời này, cả người cứng lại, lập tức hơi lấy lại tinh thần.

Anh ngẩng đầu, nhìn về phía Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm nhìn anh nói: "Sữa bò đúng là có vấn đề, rất nhiều người uống bị nôn và tiêu chảy, có mấy đứa trẻ sức đề kháng yếu, nên hơi nghiêm trọng, nhưng ban ngày anh có đi đến các bệnh viện xem qua tình huống, mọi người đã kịp thời trị liệu, đều đã hoàn toàn bình phục."

"Vậy thì sao chứ? Có vấn đề chính là có vấn đề, chẳng lẽ muốn ra mạng người, mới cảm thấy là thật sự nghiêm trọng?" Phó Tranh khó chịu chính là, người cha mà anh kính yêu nhất, vì cái gì sẽ làm ra loại chuyện này?

Đồ có vấn đề, tại sao còn muốn đưa ra thị trường?

Lục Mộ Trầm nhìn anh, trầm mặc một lúc, mới nói: "Em nói không sai, vô luận vấn đề lớn hay vấn đề nhỏ, có vấn đề chính là vấn đề, không có người muốn trốn tránh trách nhiệm, ba em cũng không có muốn."

Anh ấy nói, ngừng hai giây, lại tiếp tục nói: "Anh vừa mới thông qua quan hệ của ba anh, đến cục xem dựng, chuyện này không có

quan hệ với ba em."

"Anh nói cái gì?" Phó Tranh bỗng nhiên mở to hai mắt, không tin được nhìn Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm nói: "Hình như phê chuẩn nhóm hàng này là do bác cả của em phụ trách, cha em cũng không biết chuyện. Cho nên em không cần lo lắng, anh hỏi ba anh, loại chuyện này, cụ thể trách phạt sẽ dừng ở trên đầu người có trách nhiệm, dượng là giám thị cùng lắm tội sẽ không nặng, sẽ không quá nghiêm trọng."

Phó Tranh nghe vậy, đột nhiên từ ghế sofa đứng lên, "Anh họ, em muốn đi xem ba em, anh có thể nói với dượng một tiếng được không?"

Lục Mộ Trầm ngược mắt nhìn anh, "Em gấp cái gì? Trước ăn cơm đi đã, rồi đi bệnh viện xử lý miệng vết thương, trở về tắm rửa một cái rồi nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai anh đưa em qua."

"Anh họ..."

"Em ngồi xuống." Khuôn mặt Lục Mộ Trầm nghiêm túc, Phó Tranh do dự trong chốc lát, rốt cuộc vẫn ngồi xuống.

Chu Tương Tương lặng lẽ nắm chặt tay anh, nhìn anh, giọng điệu thương lượng, "Ăn chút đi, được không?"

Phó Tranh rốt cuộc gật đầu một cái.

Chu Tương Tương thấy Phó Tranh đồng ý, vội đưa cho anh một chén cơm nóng, gấp chút đồ ăn bỏ vào trong chén anh, "Nhanh ăn đi, cả ngày nay anh vẫn chưa ăn gì đâu."

Lục Mộ Trầm nhìn Chu Tương Tương, lại nói với Phó Tranh, "Chuyện ba em không cần lo lắng, có ba anh ở đó, người trong cục sẽ không làm khó ông ấy, chờ việc này điều tra xong, sẽ thả ra."

Phó Tranh trầm mặc một chút, rút cuộc 'Ừ' một tiếng, "Em biết rồi, cảm ơn anh họ."

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 57 □: Sủi Cảo Và Bánh Trôi

Edit: Phụn Phụn

Nhờ những lời này của Lục Mộ Trầm, tâm trạng Phó Tranh cuối cùng cũng khá hơn.

Ăn cơm xong được Lục Mộ Trầm đưa đi bệnh viện xử lý vết thương ở khước mắt.

Khước mắt là bị viên đá cắt qua, bôi cồn khử trùng lên, đau đến nỗi cả người Phó Tranh đổ đầy mồ hôi lạnh.

Bôi thuốc xong, từ bệnh viện đi ra, Phó Tranh liên tục muốn đưa tay lên lau đi vết thương.

Không biết bác sĩ bôi thuốc gì cho anh, vừa đau vừa ngứa.

Chu Tương Tương ở bên cạnh đề cánh tay anh xuống, "Anh đừng có gãi, vừa mới bôi thuốc, đừng có gãi bị thương thêm."

Phó Tranh cúi đầu, vô cùng ủy khuất nhìn Chu Tương Tương, "Vợ ời, rất ngứa."

"Ngứa cũng đừng có gãi, để em thổi cho anh." Chu Tương Tương nói, liền nhón chân lên, chu môi, nhẹ nhàng thổi vết thương giúp Phó Tranh, vừa thổi vừa nhỏ giọng hỏi: "Còn ngứa không?"

"Ngứa -- "

Tim ngựa.

Phó Tranh thuận thế ôm eo của Chu Tương Tương, cúi đầu liền hướng tới môi cô hôn xuống.

Lục Mộ Trầm đi ở phía trước, chợt phát hiện sau lưng không có tiếng bước chân đi theo, theo bản năng quay đầu lại.

Không nghĩ rằng vừa quay đầu lại, thì thấy Phó Tranh và Chu Tương Tương ôm nhau ở ven đường hôn môi.

Anh nhìn bọn họ, con mắt chợt sáng.

Lập tức quay đầu lại, gọi điện thoại cho Tống Nhiễm.

Điện thoại vang lên một tiếng, lập tức có người nhận.

Giọng Lục Mộ Trầm dịu dàng, "Đang làm gì vậy?"

Giọng nói dịu dàng như vậy, cũng chỉ với Tống Nhiễm mới có.

Giọng Tống Nhiễm ngọt ngào, mang theo ý cười, từ đầu bên kia truyền đến, "Đang đợi điện thoại của anh nha."

Khóe miệng Lục Mộ Trầm hơi cong lên, "Ăn cơm chưa?"

"Còn chưa nha, em vừa mới nấu mì, nhưng mà khó ăn quá."

"Tống Nhiễm em có bị ngốc không hả?" Lục Mộ Trầm không nhịn được cười, nhớ tới lần trước Tống Nhiễm nấu cho anh một tô mì, cái hương vị đó... Thật sự, đời này đều không thể quên được, quá khó ăn.

Đầu bên kia điện thoại, Tống Nhiễm hừ mũi một tiếng, cầm lấy di động lộn mèo trên giường, "Lục ca ca, anh cứ cười nhạo em đi, em lập tức cầm gối đầu của anh ra phòng khách đó, buổi tối anh ngủ ghế sofa là tốt nhất."

Khóe môi Lục Mộ Trầm càng cong hơn, "Tống Nhiễm, em uy hiếp anh?"

Tống Nhiễm cười vô cùng đắc ý, "Uy hiếp anh đó thì sao?"

Cách điện thoại, Lục Mộ Trầm cũng có thể tưởng tượng được bộ dáng tiểu kiều ngạo của Tống Nhiễm, bật cười, "Được, em thành công rồi, thành công uy hiếp được anh. Chờ, lát nữa anh về nấu cơm cho em."

Tống Nhiễm cao hứng nói: "Được, vậy em chờ anh."

Lục Mộ Trầm cái gì cũng không sợ, chỉ sợ Tống Nhiễm đuổi anh ra ghế sofa ngủ.

Trước đây anh ngủ một mình thì không sao, nhưng kể từ khi ở chung với Tống Nhiễm, buổi tối không ôm cô, thì không thể nào ngủ nổi.

Hoàn toàn trúng độc của cô.

Có lần Tống Nhiễm tức giận với anh, nửa đêm đá anh xuống giường, ba ngày không cho anh vào phòng, mỗi đêm anh nằm trên ghế sofa, cả ba ngày đều không ngủ.

Mùi vị đó, cả đời này thật sự đều không muốn quên nữa.

Giọng nói ngọt ngào của Tống Nhiễm truyền tới từ đầu bên kia điện thoại, "Lục ca ca, vậy anh mau về nha, nhớ anh muốn chết."

Lục Mộ Trầm cong môi cười, "Biết rồi, anh cũng nhớ em, ngoan ngoãn chờ anh về."

"Vâng!" Tống Nhiễm đáp lời, hôn vào điện thoại một cái.

Cúp điện thoại, lại nhìn về phía hai người Phó Tranh và Chu Tương Tương, tâm tình nhất thời thoải mái hơn không ít.

Nghĩ người ta không có bạn gái sao?

Lục Mộ Trầm nhớ tới Tống Nhiễm, cả khuôn mặt đều tràn ngập vui vẻ.

Trên đời này, tại sao lại có cô gái như vậy?

Lục Mộ Trầm đưa Phó Tranh và Chu Tương Tương về nhà, trước khi đi, vỗ vai Phó Tranh, nói: "Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai anh gọi điện thoại cho em, dẫn em đi gặp ba em."

Phó Tranh gật đầu, "Cảm ơn anh họ."

Lục Mộ Trầm lắc đầu, nhìn về phía Chu Tương Tương, "Chăm sóc cậu ấy cho tốt."

"Vâng, em sẽ."

...

Tống Nhiễm ở nhà chờ Lục Mộ Trầm trở về, chờ đến nhàm chán, liền chạy tới ban công, nửa người tựa lên lan can, nhìn xung quanh ở dưới.

Chờ lại chờ, hai mươi phút sau, cuối cùng trông thấy xe Lục Mộ Trầm lái vào, lái vào hầm để xe.

Tổng Nhiễm lập tức nhếch môi, vui vẻ cười rộ lên.

Bọn họ ở tầng 23, Lục Mộ Trầm dừng xe xong, đi thang máy lên, khoảng chừng đến ba phút.

Tổng Nhiễm đứng sau cửa, đôi mắt sáng long lanh, đứng ở đó đếm từng giây.

"Mười, chín, tám, bảy..."

Lúc đếm đến ba, nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ.

Đôi mắt Tổng Nhiễm cong lên, trong nháy mắt cửa mở ra, trực tiếp vui vẻ nhảy lên người Lục Mộ Trầm.

Hai tay ôm lấy cổ anh, hai chân gác lên eo anh, cả người hoàn toàn treo trên người anh.

"Lục ca ca, sao anh về muộn vậy, người ta nhớ anh muốn chết." Đôi mắt Tổng Nhiễm cong cong, cười lên lộ ra hàm răng chính tề trắng tinh, giống như làn da của cô, trắng đến lóa mắt.

Lục Mộ Trầm thuận tay đóng cửa lại, sau đó hai tay nâng mông Tổng Nhiễm, nhấc lên một chút, vừa ôm cô vào trong nhà vừa nói: "Tình huống của A Tranh không được tốt lắm, anh đưa cậu ấy về nhà."

Ý cười trên mặt Tổng Nhiễm cũng thu lại, lo lắng hỏi: "Phó Tranh không sao chứ? Ba cậu ấy sẽ xảy ra chuyện sao?"

"Không sao, không nhiều chuyện lắm, chính là công ty có thể gặp phải vấn đề tương đối nghiêm trọng."

"Chỉ cần người không sao là tốt rồi."

Lục Mộ Trầm ôm Tống Nhiễm lên ghế sofa, vừa đưa người xuống, đang chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi, Tống Nhiễm đột nhiên xoay người, đè Lục Mộ Trầm lên ghế sofa.

Thân thể mềm mại nằm ở trên người anh, cười tủm tỉm nhìn anh.

Mắt Lục Mộ Trầm híp lại, giọng hơi khàn, "Muốn làm gì?"

Tống Nhiễm cười hì hì, "Muốn hôn anh."

Nói xong liền bổ nhào lên người Lục Mộ Trầm, hôn xuống môi anh.

Lục Mộ Trầm tùy ý để Tống Nhiễm hôn mình, nhưng mà nha đầu này cứ hôn loạn, làm cho cả người anh nổi lửa lên.

Đôi mắt đen tối đi vài phần, lúc Tống Nhiễm đột nhiên hôn lên cổ anh, cả người chợt run lên, đỡ vai cô, đột nhiên xoay người một cái, liền đặt Tống Nhiễm dưới thân mình.

Tống Nhiễm bị dọa sợ 'A' một tiếng, hai tay để trên ngực anh, "Anh làm gì vậy?"

Ánh mắt Lục Mộ Trầm sâu thẳm, giọng khàn khàn, "Em nói xem?"

...

Phó gia.

Biệt thự rộng rãi trống rỗng, Phó Chấn Sơn không ở đây, dì Dung cũng không ở đây.

Phó Tranh nằm ngửa trên giường, đầu Chu Tương Tương gối lên lưng Phó Tranh, nghiêng người, nắm lấy tay Phó Tranh.

Ngọn đèn ở đầu giường yếu ớt, hai người nhỏ giọng nói chuyện.

"Mấy ngày hôm trước em có mơ một giấc mơ, mơ thấy hai chúng ta kết hôn, em sinh một song bào thai, một anh trai một em gái, em vốn rất vui vẻ, nhưng lại bị anh phá hỏng, lấy tên cho con trai con gái quá khó nghe, còn không cho em đổi, quả thực tức chết em."

Phó Tranh nhin không được cười, rử mắt, nhìn Chu Tương Tương, "Tên là gì? Lấy trình độ của anh, làm sao có thể lấy tên khó nghe được?"

Chu Tương Tương bấu môi, "Trong mơ anh vô cùng không có trình độ, anh nói với em, anh trai gọi là sủi cỏ, em gái gọi là bánh trôi -- "

"Ông trời ơi! Chu Tương Tương, em cũng có tài nhỉ, làm thế nào mà em có thể lấy tên này cho bảo bối của chúng ta? Trời ạ, em là cố ý chọc cho anh cười hả Chu Tương Tương, ha ha ha ha..."

Chu Tương Tương còn chưa nói xong, Phó Tranh đã phá lên cười ha ha ha ha.

Chu Tương Tương nhú mày, giải thích: "Là anh lấy, không phải em lấy."

"Nhưng đó là em mơ mà, người ta nói ngày nghĩ sao, đêm mơ vậy." Phó Tranh cười không ngừng được, từ trên giường ngồi dậy,

dùng sức xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Tương Tương, "Ồi vợ ngốc của anh, chờ sau này sinh con, anh sẽ nói với bọn chúng, biết tên của mấy đứa là từ đâu mà có không? Là do mẹ ngốc của các con nằm mơ rồi lấy cho các con, ha ha ha ha..."

Phó Tranh cười ha ha ha ha.

Làm cho Chu Tương Tương tức giận, dùng sức nhéo một cái lên eo anh, "Phó Tranh anh phiền quá đi, không cho nói nhảm nữa!"

"Úi úi úi đau quá vợ!!" Phó Tranh đau đến vội vàng nắm chặt tay Chu Tương Tương, "Đừng có nhéo loạn a vợ, thắt lưng của đàn ông không được chạm vào đâu, hiểu không?"

Chu Tương Tương trừng mắt nhìn anh, "Không hiểu!"

Phó Tranh cười nhìn cô chăm chăm, đột nhiên tiến lại, từ phía sau ôm lấy cô, chống cằm lên vai cô, nhẹ giọng nói: "Chu Tương Tương em là đồ ngốc à?"

Chu Tương Tương cho rằng Phó Tranh đang mắng cô, bĩu môi nói: "Anh mới ngốc!"

"Chu Tương Tương, em có biết là em rất ngốc không." Giọng Phó Tranh bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc, không có chút vui vẻ nào.

Chu Tương Tương ngây người, nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Phó Tranh trầm mặc một lát, khẽ nghiêng xuống, mặt chôn trong cổ Chu Tương Tương, giọng có chút rầu rĩ, "Em có nghĩ tới, xảy ra chuyện lớn như vậy, nhà của anh có khả năng sụp đổ, anh có thể sẽ hai bàn tay trắng, không xứng với thân phận của em, cũng không

thể bảo đảm tương lai có thể cho em cuộc sống hạnh phúc, cứ như vậy, em vẫn nguyện ý đi theo anh, em không phải là ngốc hay sao?"

"Em không có nghĩ tới những điều đó." Chu Tương Tương quay đầu lại, đặc biệt nghiêm túc nhìn anh, "Phó Tranh, em ở cùng một chỗ với anh, cho tới bây giờ không phải bởi vì anh là thiếu gia của Phó gia. Nhà anh có điều kiện, nhà của em cũng vậy, nhưng có nhiều tiền hơn nữa cũng không phải là của chúng ta. Chúng ta trưởng thành, cha mẹ kiếm được nhiều, đó là bọn họ vất vả mới kiếm được, cha mẹ kiếm được ít, chúng ta cần phải cố gắng, kiếm nhiều tiền phụng dưỡng bọn họ."

Chu Tương Tương cầm lấy tay Phó Tranh, nói tiếp: "Cho nên chỉ cần chú Phó không có việc gì là đã tốt rồi, công ty có thể một lần nữa trở về chính đạo dĩ nhiên là tốt, nếu như không thể, cũng không quan hệ phải không? Anh tốt như thế, tiền đồ không thể hạn chế."

Mỗi câu Chu Tương Tương nói, từng chữ, như trời hạn gặp mưa chiếu vào lòng Phó Tranh.

Ngán ngùi mấy câu, làm anh thông suốt.

Anh nhìn cô, đồng ý gật đầu, "Em nói đúng, chỉ cần ba anh không có việc gì là tốt rồi."

Chu Tương Tương khẽ nghiêng người, nhẹ nhàng ôm lấy anh, đầu tựa trước ngực anh, dịu dàng nói: "Phó Tranh, anh phải cố gắng, anh đã nói phải nuôi em, còn muốn nuôi sủi cỏ với bánh trôi."

Phó Tranh nhin không được cười, mặt mày đều là ý cười hạnh phúc, "Đúng vậy, phải nuôi em, còn muốn nuôi sủi cỏ với bánh trôi nữa."

Kiểm tiền nuôi gia đình, đột nhiên cảm thấy bốn chữ* này, tốt đẹp làm cho người ta cảm thấy ấm áp từ tận đáy lòng.

(*: Kiểm tiền nuôi gia đình, tiếng trung "赚钱养家" là bốn chữ)

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 58 □: Đi Du Lịch

Edit: Phun Phun

Ngày hôm sau, Lục Mộ Trầm đưa Phó Tranh đến cục cảnh sát gặp cha anh.

Phó Chấn Sơn bây giờ vẫn đang bị tạm giam, lúc Phó Tranh đến gặp, còng tay đã được gỡ xuống.

Dượng để cho bọn họ một mình trong gian phòng, để hai cha con bọn họ nói chuyện, sau đó liền dẫn người ra ngoài.

Hai cha con ngồi đối diện nhau, ai cũng không mở miệng trước.

Cuối cùng vẫn là Phó Chấn Sơn hỏi: "Con trai, đã có điểm thi đại học rồi đúng không?"

Phó Tranh gật đầu, "Ngày hôm qua đã có, liên tục chờ ba về, muốn báo tin mừng với ba."

Mắt Phó Chấn Sơn đỏ lên, cổ họng đột nhiên có chút trướng đau, bàn tay hơi run lên.

Tim Phó Tranh nhói lên như có kim đâm vào, Phó Tranh giơ tay lên, đặt lên tay cha mình, nhẹ nhàng cầm lên, "Ba, anh họ nói một lượng sữa này là do bác cả chịu trách nhiệm đúng không?"

Phó Chấn Sơn nhắm mắt lại, gật đầu.

Phó Tranh nhìn ông chăm chú, lại tiếp tục hỏi: "Có liên quan đến ba không? Ba không có bày mưu đặt kế chứ?"

Phó Chấn Sơn vội vàng lắc đầu, giọng có chút nghẹn ngào, "Loại thực phẩm này, bắt đầu từ năm ngoái vẫn là bác cả của con phụ trách, con còn nhớ tết năm ngoái công ty có một mối nguy lớn không? Lúc đó chính là có một lượng thực phẩm sắp đưa ra thị trường thì chất lượng có vấn đề, khi đó ba lập tức mở hội nghị cấp cao, đem toàn bộ lượng thực phẩm sắp nhập thị trường thu hồi, tất cả đã nhập thị đều hạ giá, khi đó công ty tổn thất rất lớn, coi như là cho ba không ít áp lực, lúc sau một mình ba đã nói với anh cả, hết lần này đến lần khác đã cảnh cáo anh ấy nhất định chú ý đến phương diện này... Không nghĩ tới vẫn xảy ra chuyện."

Phó Tranh nhìn Phó Chấn Sơn, hỏi một câu, "Nếu sữa đã có vấn đề, tại sao lúc kiểm tra sản phẩm lại không tra ra? Ba, rốt cuộc là tại sao sữa vẫn được phép nhập vào thị trường? Ba, có phải ba..."

"Ba không biết! A Tranh con phải tin ba, ba tuyệt đối sẽ không ở tình huống biết rõ sữa đã có vấn đề mà vẫn đưa vào thị trường làm hại người dân. Công ty là do một tay ba sáng lập, làm sao mà ba lại không biết quý trọng như vậy, cầm danh dự công ty lên đặt cược như thế?"

"Vậy là do bác cả? Biết rõ chất lượng nhóm sữa này có vấn đề, là ông ta ở sau lưng động tay động chân,"

Phó Chấn Sơn lắc đầu, "Ba không biết, bắt đầu từ lúc gặp chuyện không may, ba vẫn chưa thấy bác cả của con đâu, không biết anh ấy đi nơi nào."

"Ba, lúc trước ba để bác cả đến công ty hỗ trợ, con đã nói với ba, con người ông ta tâm thuật bất chính! Tại sao ba lại giao nhóm thực phẩm này cho ông ta xử lý?"

Những năm gần đây Phó Chấn Sơn liên tục bận rộn mở rộng lĩnh vực khác, anh cả Phó Chấn Hải đã theo ông rất nhiều năm, thấy ông bận bịu, liền chủ động giúp ông cùng quản lý sản xuất nhóm thực phẩm này, một hai năm đầu ông ta bắt đầu làm, Phó Chấn Sơn đều rất nghiêm khắc giám sát, về sau thấy ông ta làm rất tốt, năm ngoài liền bắt đầu cho ông ta toàn quyền chịu trách nhiệm quản lý. Mà gần đây công việc bất động sản Phó Chấn Sơn vừa làm có chút thành tựu, đột nhiên xảy ra chuyện lớn như vậy, nhiều năm qua xây dựng dư luận và danh tiếng cứ như vậy triệt để bị hủy.

Phó Tranh hít một hơi thật sâu, nắm tay cha mình, nói: "Ba, chỉ cần không phải ba làm, là con yên tâm rồi. Cảnh sát hỏi ba cái gì, ba cứ thành thật trả lời. Dượng nói, chuyện này cụ thể sẽ rơi trên người chịu trách nhiệm, không phải là ba làm, ba nhiều nhất chỉ là người giám sát không có trách nhiệm, không có việc gì."

"Ba biết, ba không sợ. Ba chính là rất lo lắng, những người đã uống sữa đó..."

"Bọn họ không sao, hôm qua anh họ có đến bệnh viện xem qua, trên thời sự cũng đã đưa tin, không có ai gặp chuyện không may."

Phó Chấn Sơn cúi thấp đầu, tay phải che mắt, thống khổ nói: "Vẫn là trách ba, nếu không cũng sẽ không xảy ra sơ suất như thế, lần này, công ty sợ là xong rồi."

Phó Tranh an ủi: "Ba, ba đừng như vậy, chỉ cần bản thân ba không có việc gì là tốt rồi, chuyện công ty, chờ ba ra ngoài lại nghĩ

biện pháp khác. Cho dù thật sự không thể cứu vãn, cũng không phải còn có con à? Con trai sẽ cố gắng kiếm tiền hiếu thuận với ba."

Phó Chấn Sơn nghe vậy, có chút kinh ngạc nhìn Phó Tranh.

Bởi vì trong nhà có tiền, Phó Tranh từ nhỏ đã không nghĩ tới việc tiến bộ, không thích học, không có hy vọng, cho tới bây giờ cũng không biết tương lai muốn làm cái gì, chỉ làm một phú nhị đại ngồi ăn rồi chờ chết.

Cho nên Phó Chấn Sơn nghe thấy con trai nói muốn cố gắng kiếm tiền hiếu thuận ông, cả người đều ngẩn ra.

Phó Tranh liếc mắt liền nhìn ra được lão cha mình đang nghĩ gì, hơi kiêu ngạo nói: "Ba, con trai của ngài chính là xưa không bằng nay. Tương Tương nói, tiền cha mẹ kiếm được đều là tiền của cha mẹ, chúng ta lớn lên, phải cố gắng kiếm tiền phụng dưỡng cha mẹ, cho nên dù công ty không cứu được nữa, chỉ cần có con ở đây, con sẽ không để cho ba chịu khổ."

Phó Chấn Sơn kinh ngạc nhìn Phó Tranh, đôi mắt chưa xót, đột nhiên rơi lệ.

"A Tranh, con thực sự trưởng thành rồi, mẹ con ở trên trời trông thấy, sẽ rất vui mừng."

Giọng Phó Chấn Sơn có vài phần nghẹn ngào, cúi thấp đầu, dụi mắt một cái.

Phó Tranh nở nụ cười, "Đúng vậy. Ba, mấy ngày nữa chính là sinh nhật của mẹ, chờ ba được ra ngoài, chúng ta cùng đi xem bà ấy."

"Ừ, được."

Phó Tranh không thể ngồi bên trong quá lâu, xấp xỉ khoảng 20 phút liền rời đi.

Lúc gần đi ra khỏi cửa, mới nhớ tới một chuyện quan trọng, quay đầu nói với Phó Chấn Sơn: "Ba, đúng rồi, lần này con thi đại học được hạng nhất toàn trường, hai ngày nữa ba nhớ tặng quà cho con đấy, con sẽ chờ."

Phó Chấn Sơn kinh ngạc trợn to hai mắt, từ trên ghế đứng bật dậy, "Con nói cái gì? Con không phải là đang đỗ ba vui vẻ đấy chứ?"

Phó Tranh bật cười, "Ba, con lấy chuyện này ra đỗ ba làm cái gì, con trai ba lần này thật sự đã làm rạng rỡ tổ tông đó."

Phó Tranh từ cục cảnh sát đi ra, Lục Mộ Trầm ở bên ngoài chờ anh.

"Sao rồi?" Lục Mộ Trầm liếc anh một cái, hỏi anh.

Tâm tình Phó Tranh không tệ, "Ừm, em cũng biết là ba em không làm ra chuyện trái lương tâm."

Lục Mộ Trầm nhướn mày, như cười như không, "Phải không? Ngày hôm qua là ai làm ra vẻ mặt vô cùng thất vọng với dượng?"

Phó Tranh: "Ách... Em có sao..."

Lục Mộ Trầm liếc anh một cái, "Được rồi, lên xe đi, anh đưa em về."

...

Ngày 27 tháng 6, là ngày giỗ của mẹ Phó Tranh.

Trước một ngày, Phó Chấn Sơn cuối cùng được thả ra.

Cùng một ngày, bác cả của Phó Tranh, Phó Chấn Hải với tội danh làm ra thực phẩm không an toàn gây nguy hại, cùng với đút lót nhiều hạng mục bị bắt hình sự.

Phó Chấn Sơn hoàn toàn trong sạch, công ty thực phẩm hữu hạn phải nộp sáu triệu nhân dân tệ tiền phạt*, giao trách nhiệm lập tức ngừng sản xuất để sửa đổi.

(6.000.000 CNY = 19.717.384.160,37 VND)

Ngày Phó Chấn Sơn trở về, Phó Tranh, Chu Tương Tương, dì Dung, Lục Mộ Trầm, Tống Nhiễm đều ở nhà chờ.

Dì Dung cố ý đốt một chậu than đặt ở cửa.

Phó Chấn Sơn nhảy qua chậu than, đuổi xui xẻo.

Ở trong cục cảnh sát đợi nhiều ngày như vậy, chuyện thứ nhất khi Phó Chấn Sơn về nhà chính là tắm rửa thay quần áo, dì Dung ôm quần áo ông vừa thay đi xuống lầu.

Phó Tranh thấy dì Dung ôm quần áo ra cửa, vội vàng hỏi bà: "Dì Dung, dì đem quần áo đi đâu vậy?"

Dì Dung nói: "Mang ra ngoài đốt, nhiều xui xẻo!"

Phó Tranh ngẩn vài giây, quay đầu hướng Chu Tương Tương cười, "Trời ạ, lão nhân gia hay mê tín."

Chu Tương Tương liếc mắt cười cười.

Phó Chấn Sơn tắm, rất nhanh liền đi xuống, tinh thần trạng thái cả người so với lúc vừa vào cửa, tốt hơn rất nhiều, có cảm giác mặt mày đều sáng sủa.

Phó Tranh cười cùng cha anh đùa giỡn, "Quả nhiên là người đẹp vì lụa mà, thay một thân quần áo sạch sẽ, lập tức đẹp trai hẳn."

Phó Chấn Sơn cười liếc anh một cái, "Tiểu tử này, nói cứ như bình thường ba con không đẹp trai vậy."

"Đẹp đẹp đẹp! Sao mà không đẹp được, đây không phải là trò đùa quốc tế* à."

(Trò đùa quốc tế: Người có cách nói vô cùng khoa trương, khó tin, không phù hợp với thực tế,... sẽ khiến cho người khác có cảm giác cổ tình gây sự, nên được gọi là "Trò đùa quốc tế". Theo baike baidu. Thật ra tui không hiểu chỗ này lắm, không biết có phải là Cá Thág Tư không nhỉ? :)))

.....

Chu Tương Tương ở trong nhà Phó Tranh đợi đến hơn 9 giờ tối, thấy chú Phó không sao, cô cũng yên tâm về nhà. Lúc trước chú Phó bị giam, cô sợ Phó Tranh một mình suy nghĩ lung tung, mấy ngày này vẫn luôn ở Phó gia bồi anh.

Trong lúc đó Lâm Mai gọi cho cô rất nhiều cuộc điện thoại, một cuộc cô cũng không nhận, chỉ là mỗi ngày gọi điện thoại cho cha báo một tiếng bình an.

Phó Tranh lái xe đưa Chu Tương Tương về nhà, lúc đến cửa nhà, muốn cùng Chu Tương Tương đi vào.

Chu Tương Tương sợ mẹ đưa sắc mặt không tốt cho Phó Tranh, không dám để anh đi.

Phó Tranh nhìn cô, trong mắt tràn đầy đau lòng, "Đều tại anh, để em bị kẹt ở giữa như vậy, làm khó em rồi."

Chu Tương Tương vội lắc đầu, "Làm gì có, không có gì khó xử, ba em rất thích anh."

"Nhưng mẹ em không thích anh."

"Anh mặc kệ bà ấy."

Chu Tương Tương lớn như vậy, lần đầu tiên tức giận với mẹ mình.

Mẹ vốn dĩ đã đồng ý chuyện của cô và Phó Tranh, nhưng đến khi thấy Phó gia xảy ra chuyện, lập tức liền thay đổi sắc mặt, không cho phép cô và Phó Tranh ở bên nhau.

Điều này làm cho cô nghĩ như thế nào?

Người mẹ mà cô yêu thương và tôn trọng, vậy mà trong thời điểm nhà bạn trai cô xảy ra chuyện, bảo cô vứt bỏ anh?

Cho dù đã qua nhiều ngày, nhưng nhớ tới chuyện này, vẫn là không kiềm được mà tức giận.

Chu Tương Tương sợ Phó Tranh nghĩ nhiều, dang hai tay ôm lấy anh, "Anh đừng nghĩ nhiều, về nhà bởi chú Phó thật tốt, chờ điền xong nguyện vọng, chúng ta liền đi Tam Á chơi."

"Ừ, em không nói, thiếu chút nữa anh quên mất chuyện chúng ta đi Tam Á."

"Anh còn không biết xấu hổ mà nói nữa?" Chu Tương Tương làm bộ tức giận đập anh một cái.

"Ui da, vợ anh sai rồi!" Phó Tranh vội tiến lại gần hôn lên môi Chu Tương Tương, dịu dàng sờ đầu cô, nói: "Trở về anh sẽ lên kế hoạch, ngoan."

Chu Tương Tương hỏi anh: "Có cần em làm gì không?"

Phó Tranh cười sờ mặt cô, nói: "Không cần, em chỉ cần soạn đủ quần áo, mang theo đồ em cần là được."

Chu Tương Tương híp mắt cười rộ lên, "Được."

.....

Chu Tương Tương về đến nhà, còn chưa kịp đổi giày, đột nhiên một cái gối dựa đập xuống đầu cô, Lâm Mai tức giận mắng cô, "Đứa con hỗn láo! Mà còn biết đường về à!"

"Bà làm gì vậy?!" Chu Hoa Lâm thấy Lâm Mai đập đồ lên người Chu Tương Tương, chạy nhanh lùi bà lại.

Chu Tương Tương cúi đầu, không để ý tới bà.

Thay đổi giày, ngẩng đầu lên, cũng chỉ kêu một tiếng với Chu Hoa Lâm, "Ba."

Chu Hoa Lâm 'Ừ' một tiếng, vội đi tới, "Sao rồi? Chú Phó không sao chứ?"

Chu Tương Tương lắc đầu, "Đã không sao, đều tốt rồi."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Mấy ngày hôm trước Chu Hoa Lâm có đến cục gặp Phó Chấn Sơn, lúc đó trạng thái của ông ấy không được tốt lắm, loại thời điểm này ông cũng không giúp được gì, chỉ là an ủi vài câu. Hôm nay Phó đại ca được thả ra, ông vốn định đi gặp một chút, nhưng mà nghĩ tới bây giờ ông ấy càng muốn đoàn tụ với người nhà hơn, nên không tới quấy rầy nữa.

Lúc này nghe Chu Tương Tương nói đều rất tốt, tảng đá trong ngực cuối cùng cũng rơi xuống.

"Ba, mấy ngày nữa con muốn cùng Phó Tranh đi Tam Á chơi, có thể chứ?"

"Có thể, đương nhiên có thể, chờ lát nữa ba chuyển chút tiền cho con, con và Phó Tranh đi chơi vui vẻ."

Chu Tương Tương cong mắt cười, "Cảm ơn ba, vậy ba, con lên lầu nghỉ ngơi trước nhé."

"Ừ, đi đi."

Từ lúc Chu Tương Tương vào nhà, từ đầu tới cuối đều không nhìn Lâm Mai một cái.

Lâm Mai thấy cô vậy mà trực tiếp đi lên lầu, tức giận đến nổi mặt đều đỏ lên, "Chu Tương Tương! Con đứng lại đó cho mẹ! Con có nghe thấy mẹ đang nói chuyện với con không? Con--"

"Được rồi! Bà nháo đủ chưa!" Chu Hoa Lâm không thể nhìn nổi nữa, ngữ khí có hơi nặng.

Cả người Lâm Mai chấn động, không thể tin tưởng mắt với Chu Hoa Lâm, "Ông máng tôi?"

Chu Hoa Lâm rất ít khi nổi giận với vợ mình, nhưng là lúc này, ông cũng thật sự có chút tức giận, nói: "Bà cũng đừng có trách con gái không muốn để ý tới bà, bà nhìn xem chính bà đã làm chuyện gì?"

"Tôi làm sao? Tôi chỉ đau lòng cho con bé sợ con bé chịu khổ, tôi sai sao?"

Chu Hoa Lâm đen mặt, ngữ khí có chút nghiêm khắc, "Trước kia Phó đại ca giúp chúng ta thế nào, bà đã quên rồi sao? Tương Tương vì cái gì không muốn để ý tới bà, chính bà tự nghĩ lại đi."

Chu Hoa Lâm nói xong, cũng bước thẳng lên lầu.

Một mình Lâm Mai ngơ ngác đứng ở dưới, ngực giống như bị cái gì đó chặn lại, vô cùng khó chịu.

Con gái không chịu hiểu coi như quên đi, nhưng ngay cả chồng cũng không hiểu bà, chẳng lẽ bà thật sự sai rồi sao? Bà chỉ là sợ con mình chịu khổ, bà sai rồi sao?

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 59 □: Cậu Thật Sự, Xác Định, Nhất Định Phải Mặc Loại Áo Tắm Trẻ Em Này?

Edit: Phụn Phụn

Đừng thấy điều kiện nhà Chu Tương Tương tốt, nhưng thật ra cô từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ cũng chưa từng đi du lịch, thậm chí chưa từng rời quá xa nhà.

Người khác nghỉ đông và nghỉ hè được đi du lịch, Chu Tương Tương nghỉ đông và nghỉ hè trừ học tập vẫn là học tập.

Cho nên thành tích của Chu Tương Tương tốt như thế, hoàn toàn dựa vào chăm chỉ và cố gắng của chính mình mà có.

Có đôi khi cô sẽ nghĩ, nếu cô và Phó Tranh đều bắt đầu cùng một vạch xuất phát, sợ rằng mới vừa bắt đầu chạy, cô đã bị Phó Tranh quăng thật xa.

Bởi vì Phó Tranh là thật sự thông minh.

Một ngày trước khi đi du lịch, Hạ Hoan Hoan đến giúp Chu Tương Tương soạn đồ.

Hạ Hoan Hoan thường xuyên ra ngoài du lịch, rất có kinh nghiệm. Vừa đến, rất nhanh đã giúp Chu Tương Tương đem đồ đạc gọn gàng sắp xếp vào trong vali.

Hai người ngồi xổm dưới đất, Hạ Hoan Hoan chỉ vào đồ trong vali, "Váy ok, giày ok, kem chống nắng ok, mũ che nắng, kính râm ok, khăn mặt dùng một lần ok, áo tắm o... Ách..."

Hạ Hoan Hoan cầm áo tắm câu dẫn của Chu Tương Tương ra, chưa từ bỏ ý định lại hỏi một câu, "Tương Tương, cậu thật sự, xác định, nhất định phải mặc loại áo tắm trẻ em này?"

Chu Tương Tương kiên định nói: "Đây không phải là áo tắm trẻ em."

"Tại sao lại không phải? Bao bọc chặt chẽ như thế, chính là áo tắm trẻ em!"

Chu Tương Tương: "..."

"May mắn tớ đã sớm chuẩn bị!" Hạ Hoan Hoan hí mắt cười, đột nhiên lấy túi to cô nàng mang đến, mở ra, từ bên trong lấy ra một bộ áo tắm màu đen mới tinh.

À không, không phải là áo tắm... Là áo tắm hai mảnh vô cùng vô cùng gợi cảm, áo ngực mỏng manh, quần lót tam giác, vài miếng vải vóc rất mỏng rất mỏng hoàn toàn chỉ có thể che kín bộ vị mấu chốt.

"Hoan Hoan, cái này..." Chu Tương Tương cảnh giác theo phản xạ có điều kiện, nhưng mà còn chưa kịp mở miệng, đã thấy Hạ Hoan Hoan đem bộ áo tắm hai mảnh màu đen gợi cảm kia bỏ vào trong vali của cô.

Chu Tương Tương theo bản năng muốn lấy áo tắm hai mảnh đó ra.

Hạ Hoan Hoan vội vàng giữ tay cô lại, "Nè nè nè, đây là tờ đưa cho cậu, mang theo, nhất định phải mang theo."

"Không được đâu, cái này quá lộ, tờ không thể mặc." Chu Tương Tương xấu hổ, để cho cô mặc đồ lộ nhiều như thế... Ách... Dù sao thì cô cũng sẽ không mặc.

"Cái này có sao đâu, tờ nói cho cậu biết, tất cả mọi người đi biển đều mặc như vậy, nếu cậu mặc quá bảo thủ, sẽ bị người ta cười đó."

Hạ Hoan Hoan nói rất trịnh trọng, nhưng Chu Tương Tương vẫn kháng cự mặc áo tắm hai mảnh.

Sau khi Hạ Hoan Hoan giúp Chu Tương Tương soạn đồ xong, suy nghĩ một lúc, đột nhiên nhìn bốn phía xung quanh, thần thần bí bí.

Chu Tương Tương có chút kỳ quái, "Sao vậy?"

Hạ Hoan Hoan rất thần bí, trầm giọng nói: "Tương Tương, lương tâm kiến nghị, tờ nghĩ có một thứ này, cậu cần chuẩn bị."

Chu Tương Tương hiếu kỳ, đôi mắt sáng long lanh, "Cái gì vậy?"

Hạ Hoan Hoan vẫy tay với cô, "Lại đây một chút."

Chu Tương Tương dựng lỗ tai lên, theo đó chỉ nghe thấy Hạ Hoan Hoan nhỏ giọng nói vào tai cô ba chữ.

Ba chữ kia vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt mặt Chu Tương Tương đỏ bừng, dùng sức lắc đầu, "Không cần! Tờ không cần loại đồ vật đó!"

"Trời ạ, bây giờ cậu nói không cần, chờ đến lúc cậu và Phó Tranh ra cửa, cô nam quả nữ, không chừng liền... Liền cái đó... Ừm, cậu hiểu chứ?"

Chu Tương Tương: "..."

Ngày xuất phát, Phó Chấn Sơn tự mình lái xe chở Phó Tranh đến nhà Chu Hoa Lâm.

Chu Hoa Lâm biết ông muốn đến, đã sớm chờ ở trong sân.

Trông thấy xe đến, lập tức mở cửa sân ra.

Phó Chấn Sơn lái xe vào, xuống xe, nắm chặt tay Chu Hoa Lâm.

Chu Hoa Lâm vô cùng vui vẻ, dẫn Phó Chấn Sơn vào trong nhà, "Đến đến, Phó đại ca, mau mau mời vào bên trong."

Lại quay đầu hướng Phó Tranh nói: "A Tranh, con cũng mau vào, Tương Tương đang đợi con đấy."

"Vâng ạ, chú Chu, con đến liền." Phó Tranh đang lấy lễ vật.

Thành thật mà nói, lần đầu tiên tới nhà cha vợ, nhiều ít vẫn còn có chút căng thẳng, nhất là biết rõ, mẹ Chu Tương Tương không thích anh.

Lễ vật đều là Phó Chấn Sơn chuẩn bị, Phó Tranh là một học sinh mới vừa tốt nghiệp trung học, nào biết phải chuẩn bị lễ vật gì.

Phó Tranh chịu trách nhiệm xách lễ vật vào.

Vào cửa, Chu Hoa Lâm chỉ chỗ cho Phó Chấn Sơn và Phó Tranh đổi giày.

Phó Chấn Sơn cầm đồ Phó Tranh mang theo lấy ra, đưa cho Chu Hoa Lâm, cười nói: "Lão Chu, một chút lễ vật nhỏ..."

Chu Hoa Lâm thấy thế, vội vàng đẩy lại, "Không nên không nên, Phó đại ca anh đến là tốt rồi, còn mang theo lễ vật làm gì chứ, mau lấy lại mau lấy lại."

"Ôi chao, đây cũng không phải là cái gì quý giá, chính là lần trước tôi nghe Tương Tương nói chân cậu bị phong thấp rất nghiêm trọng, đều là thuốc cường gân hoạt huyết, không đáng giá mấy đồng tiền."

"Cái này..."

"Mau nhận lấy mau nhận đi." Phó Chấn Sơn đem đồ đặt lên tay Chu Hoa Lâm, lại nói: "Về sau tất cả mọi người đều người nhà, đừng khách khí như vậy."

Phó Chấn Sơn đặc biệt mang lễ vật đến, không nhận cũng không tốt.

Chu Hoa Lâm luôn miệng nói cảm ơn, cuối cùng vẫn là nhận lấy.

Quay đầu lại, liền nói với Lâm Mai: "Bà nhanh đi pha bình trà cho Phó đại ca."

Lâm Mai cười cười, vẫn có chút nhiệt tình, "Được, tôi đi liền, Phó đại ca anh ngồi đi."

Vào phòng, Phó Tranh theo bản năng tìm Chu Tương Tương.

Chu Hoa Lâm nhìn ra, cười nói: "Tương Tương còn đang ở trên lầu thu dọn đồ đạc, đứa bé kia chưa bao giờ đi quá xa nhà, con đi lên xem con bé một chút đi."

Phó Tranh cầu còn không được, vội vàng gật đầu, "Vâng, vậy chú Chu, con đi lên xem một chút."

Chu Hoa Lâm cười, "Được rồi, đi đi."

Chu Hoa Lâm chỉ cho Phó Tranh phòng của Chu Tương Tương, Phó Tranh đi lên lầu, giơ tay lên gõ một cái.

"Tới ngay, chờ chút." Giọng Chu Tương Tương từ trong phòng truyền ra, sau đó thì nghe thấy tiếng bước chân.

Khóe miệng Phó Tranh cong lên, nhin không được cười.

Chu Tương Tương mới vừa gội đầu, đang sấy tóc, nghe thấy tiếng gõ cửa, bỏ máy sấy bỏ, rồi chạy tới cửa.

Cửa mở ra, thì thấy Phó Tranh đứng ở cửa.

Cả người Chu Tương Tương đều ngây ngốc, theo bản năng dụi mắt.

Trời ơi, cô không nhìn lầm chứ? Tại sao Phó Tranh lại ở trong nhà cô?

Phó Tranh thấy Chu Tương Tương phát ngốc, khóe miệng cong lên, thân thể nghiêng về phía trước, tiến đến trước mặt Chu Tương Tương, đè nặng tiếng, thấp giọng nói: "Vợ ngốc, em nên để anh vào phòng chứ."

Chu Tương Tương ngẩn ra vài giây, mới lập tức nhường lối.

Sau khi Phó Tranh đi vào, cô theo bản năng đóng cửa phòng lại, còn tiện thể khóa cửa.

"Anh làm thế nào mà vào được nhà em?" Chu Tương Tương kinh ngạc hỏi. Cô vừa ở phòng tắm gội đầu, không nghe thấy bên ngoài có người đến.

Phó Tranh vào phòng, dạo qua một vòng trong phòng Chu Tương Tương.

Quả nhiên là phòng của con gái, đều là màu trắng hồng nhạt.

Đi đến trước bàn trang điểm, kéo ghế ra, ngồi xuống. Ngẩng đầu, vẫy tay với Chu Tương Tương, "Vợ, lại đây."

Chu Tương Tương nhìn anh, ngoan ngoãn đi tới.

Phó Tranh vỗ vỗ chân, "Ngoan, ngồi ở đây."

Chu Tương Tương nhìn anh một cái, cũng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cô cũng không phải là lần đầu tiên ngồi lên đùi của Phó Tranh, thuận tiện ôm lấy cổ anh.

Hai tay Phó Tranh ôm lấy eo cô, tiến tới, hôn lên môi Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "Sao anh lại tới đây? Không phải đã kêu anh ở bên ngoài tiểu khu chờ em sao?"

Phó Tranh nhìn cô cười, "Ba anh dẫn anh tới."

"Hả?"

Chu Tương Tương tròn tròn mắt, dáng vẻ rất kinh ngạc.

Phó Tranh nhìn cô, chỉ cảm thấy đáng yêu không chịu được, cúi đầu hôn môi Chu Tương Tương, khiến cho cô ngẩng đầu lên.

Lúc nào Phó Tranh cũng có thể dễ dàng hôn Chu Tương Tương đến nhũn cả người, một nụ hôn kết thúc, cả người cô vô lực dựa vào trong ngực anh, nhỏ giọng nói: "Mẹ em có làm khó dễ anh không?"

"Không có, tốt vô cùng."

Chu Tương Tương sợ run lên, hơi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh cong môi cười, nhẹ nhàng vuốt mũi cô, "Tại sao lại nhìn anh như vậy? Anh còn có thể lừa em được sao? Mẹ em rất tốt, vừa rồi còn cười với anh."

"Thật không?" Vẻ mặt Chu Tương Tương hoài nghi, cảm giác giống như mặt trời mọc lên từ phía tây.

"Phải, không lừa em." Phó Tranh sờ tóc Chu Tương Tương, còn hơi ướt, "Máy sấy của em ở đâu?"

"Ở phòng tắm."

Chu Tương Tương bị Phó Tranh nâng hông ôm vào phòng tắm.

Anh đặt cô trên bồn rửa mặt, sau đó liền cầm máy sấy lên, dịu dàng giúp cô sấy tóc.

Phó Tranh rất cao, Chu Tương Tương ngồi ở trên bồn rửa mặt, vừa vịn cao tới ngực anh, vừa vịn để Phó Tranh giúp cô sấy tóc.

Ngón tay ở trên đầu nhẹ nhàng vén tóc, làn gió ấm áp mềm mại phất qua tóc, thổi lên da đầu ấm áp, rất thoải mái.

Chu Tương Tương ngẩng đầu lên, mắt cong cong, nhìn Phó Tranh cười.

Phó Tranh nhìn cô, trong mắt đều là ý cười, "Cười ngốc gì đó?"

"Phó Tranh, anh làm thế nào mà lại có thể đẹp trai như vậy."
Giọng Chu Tương Tương vừa mềm lại vừa ngọt, nhìn ánh mắt của Phó Tranh, dường như có những vì sao đang lóe lên.

Phó Tranh ngẩn ra, đột nhiên tắt máy sấy đi, ý cười trong mắt như muốn tràn ra, bàn tay dịu dàng vuốt tóc Chu Tương Tương, "Vợ ngoan của anh, từ lúc nào mà em nói chuyện lại ngọt như thế?"

Chu Tương Tương cười vô cùng ngọt ngào, "Em vẫn luôn ngọt như vậy mà."

"Phải không?" Ái muội trong mắt Phó Tranh lóe lên, "Vậy anh phải ném thử thật tốt mới được."

Tiếng nói vừa dứt, liền khế hôn lên môi Chu Tương Tương một cái, khóe miệng cong lên, cười nói: "Ừ, quả nhiên rất ngọt."

...

Chuyến bay lúc giữa trưa 12 giờ 40.

Sợ trễ giờ, lúc 11 giờ thì Phó Tranh và Chu Tương Tương đã xuất phát đến sân bay.

Phó Chấn Sơn lái xe đưa hai người đi, trước khi ra cửa, Lâm Mai kéo Chu Tương Tương đến bên cạnh.

Chu Tương Tương có chút không tình nguyện, liên tục sa sầm mặt.

Từ sau chuyện kia, Chu Tương Tương không sai biệt lắm gần nửa tháng không nói chuyện nhiều với Lâm Mai.

Lâm Mai chỉ có một đứa con gái, con gái không chịu để ý đến bà, ngoài miệng bà không nói gì, nhưng trong lòng lại rất khó chịu.

Kéo Chu Tương Tương đến chỗ không người, thấy cô vẫn không chịu để ý tới mình, trong lòng không khỏi dài thở dài một hơi.

"Tương Tương, chuyện kia, là mẹ sai, con tha thứ cho mẹ được không?"

Chu Tương Tương ngờ ngẩn, có chút kinh ngạc ngẩng đầu.

Mẹ đột nhiên gọi cô qua bên cạnh, cô vốn tưởng rằng lại muốn giáo huấn cô, nhưng mà đột ngột nói như vậy, làm cho Chu Tương Tương không khỏi ngẩn người.

Lâm Mai nhìn cô, tiếp tục nói: "Trong khoảng thời gian này mẹ cũng suy nghĩ rất nhiều, chuyện khi đó, đúng là mẹ đã phản ứng quá khích, nhưng mẹ thật sự cũng là vì muốn tốt cho con. Mẹ là người từng trải, lúc còn trẻ đi theo ba con, đã từng làm thợ hồ, cũng đi khắp hang và ngõ hẻm bán bánh rán kiếm sống. Bởi vì nếm qua quá nhiều khổ, cho nên không hy vọng cũng sợ nhìn con cũng phải chịu khổ, con hiểu không?"

Trong mắt Lâm Mai dâng lên nước mắt, nói xong lời cuối cùng, giọng đã có chút nghẹn ngào.

Ngực Chu Tương Tương đau xót, vội ôm lấy mẹ mình, "Con hiểu con hiểu mà mẹ, là con sai rồi, con không nên tức giận với mẹ, nhưng... Nhưng mà con thật sự thích Phó Tranh, con không muốn cùng anh ấy xa nhau."

"Mẹ biết. Con yên tâm đi, mẹ sẽ không ngăn cản hai đứa, chỉ cần con luôn vui vẻ, mẹ đều tôn trọng lựa chọn của con."

Lâm Mai nói, đỡ vai Chu Tương Tương, nhìn cô nói: "Trước nay con chưa từng đi quá xa nhà, ra bên ngoài, tùy thời tùy chỗ* đều phải ở cùng với Phó Tranh, ngàn vạn lần đừng đi xa một mình, biết chưa?"

(Tùy thời tùy chỗ*: Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu)

"Vâng mẹ, con biết rồi."

"Còn có một việc..." Lâm Mai nhìn Chu Tương Tương, do dự mấy giây, mới nói: "Hiện tại con tốt nghiệp trung học, nói yêu đương mẹ không phản đối, nhưng tuổi con còn nhỏ, có một số việc tạm thời không cần đi ném thử, con hiểu lời mẹ nói không?"

Chu Tương Tương làm sao mà không hiểu được.

Cô vội vàng gạt đầu, "Con hiểu rõ, mẹ, con có chừng mực."

Lâm Mai sờ đầu cô, dịu dàng nhìn cô, "Vậy là tốt rồi."

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 60 □: Ngọt Ngào

Edit: Phụn Phụn

Cha Phó đưa Phó Tranh và Chu Tương Tương đến sân bay, cẩn thận dặn dò Phó Tranh, "Tương Tương chưa từng đi quá xa nhà, con phải chăm sóc con bé thật tốt, trở về nếu như thiếu cọng tóc nào ba sẽ không tha cho con."

Phó Tranh xúc động nhịn không được mắt trợn trắng, nói: "Con nói này lão cha, đây là vợ con, so với ba con còn đau lòng hơn có được không? Yên tâm đi yên tâm đi, con sẽ chăm sóc vợ con thật tốt."

Chu Tương Tương đứng ở bên cạnh, cúi thấp đầu, cười có chút ngượng ngùng.

Phó Tranh liên tục nói mấy câu yên tâm, Phó Chấn Sơn vỗ vỗ vai anh, "Được rồi, vậy con đưa Tương Tương đi đi, cửa ra bên ngoài, chú ý an toàn, biết chưa?"

"Vâng biết rồi!"

Phó Tranh dắt tay Chu Tương Tương, Chu Tương Tương ngẩng đầu, anh cúi đầu, cười với cô, "Đi thôi vợ."

Chu Tương Tương nhìn anh, trong mắt tràn đầy ý cười dịu dàng.

Chào tạm biệt với chú Phó, cùng Phó Tranh đi vào trong sân bay.

Mười ngón tay của hai người đan vào nhau chặt chẽ.

Trên lưng Phó Tranh đeo một balo du lịch màu đen, tay trái kéo vali của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương cái gì cũng không có cầm, trên lưng chỉ đeo một balo nhỏ màu đỏ.

Lần đầu tiên cô tới sân bay, có hơi sợ sệt.

Một tay được Phó Tranh dắt, tay kia vô thức khoác chặt cánh tay anh.

Phó Tranh cảm giác được Chu Tương Tương hình như có chút khẩn trương, cúi đầu, nhìn cô cười, "Sao vậy?"

Chu Tương Tương ngửa đầu nhìn Phó Tranh, khẽ cắn môi, giọng rất nhỏ, "Phó Tranh, em... Em chưa từng ngồi máy bay... Em... Em có chút khẩn trương."

Chu Tương Tương chưa từng đi quá xa nhà, cho nên cũng chưa từng có cơ hội ngồi máy bay.

Phó Tranh ngẩn người, lập tức không dám tin tưởng mở to hai mắt, há hốc mồm, vừa chuẩn bị mở miệng, Chu Tương Tương chợt kích động nhảy dựng lên, gắt gao che miệng anh, đôi mắt đen như mực trừng anh, "Không cho phép anh, không cho phép cười nhạo em!!!"

Phó Tranh vốn không buồn cười, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xị ra của Chu Tương Tương, đáng vẻ uy hiếp anh, thật sự

không nhin nổi, lập tức cười ha ha ha.

Chu Tương Tương thấy Phó Tranh cười, vô cùng lúng túng, vừa quẫn vừa tức, dùng sức đạp một cước lên chân Phó Tranh.

Phó Tranh "Ui da" một tiếng, ôm chân lui về phía sau hai bước, "Chu Tương Tương, em bạo lực gia đình!"

Chu Tương Tương trừng mắt nhìn anh, "Ai bảo anh cười nhạo em."

Nói rồi bấu môi, nghiêng đầu sang chỗ khác.

Phó Tranh thấy thế, vội vàng đi tới, ôm lấy vai Chu Tương Tương, cúi đầu, vô cùng nghiêm túc nói: "Vợ, đừng giận mà, anh không có cười nhạo em, anh làm thế nào mà cười nhạo em được? Em là vợ anh a, vợ thân yêu."

Chu Tương Tương ngẩng đầu lên, mím môi trừng anh.

"Đừng giận đừng giận mà." Phó Tranh sờ mặt Chu Tương Tương, lại cúi đầu hôn cô một cái, "Ôi, hôn một cái thì không giận nữa nha."

Nói xong lại hôn thêm mấy cái lên môi Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương bị hôn đến súp đổ, nhin không được cười lên, duỗi tay đẩy Phó Tranh một cái, "Phó Tranh anh phiền quá."

Phó Tranh thấy Chu Tương Tương cười, khoe miệng khế cong, nhéo nhéo thịt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Chắc chắc, vợ anh cười lên thật đẹp."

Chu Tương Tương giả bộ tức giận đập tay anh xuống, "Anh cứ nói nhảm."

Phó Tranh giơ tay lên ôm lấy vai Chu Tương Tương, giọng điệu chứa đầy ý cười, vô cùng nhẹ nhàng, "Đi thôi, ca ca dẫn em đi trải đời."

...

Lần đầu tiên ngồi máy bay, Chu Tương Tương rất hưng phấn.

Thời điểm cất cánh, mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ,

Nhưng mà, máy bay càng lúc càng bay cao, ánh mặt trời trở nên hết sức sáng chói, đôi mắt Chu Tương Tương có cảm giác hơi đau.

Nhưng cô lại rất muốn nhìn bên ngoài, cách gần bầu trời, từng đám mây như những cây bông trắng mềm mại, phẳng phất cả người như đi xuyên qua mây.

Cô đang nhìn, Phó Tranh từ phía sau đưa tay ra, che kín mắt cô, sau đó thuận tay kéo tấm che xuống.

"Ánh sáng mạnh như thế, đôi mắt này có còn cần nữa không."
Giọng Phó Tranh dịu dàng, bàn tay che mắt Chu Tương Tương, kéo cô vào trong lòng.

Chu Tương Tương ngẩng đầu, vô cùng kích động kéo cánh tay Phó Tranh, cười vô cùng sáng lạn, "Phó Tranh, bầu trời thật đẹp! Em có cảm giác như đang cười mây đập gió vậy!"

Chu Tương Tương đã tận lực đè thấp giọng, nhưng bởi vì thật sự có chút kích động, giọng nói vẫn hơi lớn.

Một ông cụ ngồi bên cạnh đường đi nghiêng đầu qua, nhìn về phía cô.

Chu Tương Tương sững sốt, nhất thời cảm thấy rất xấu hổ, theo bản năng che mặt lại vùi đầu vào trong ngực Phó Tranh.

Phó Tranh cười không ngừng được, hai tay vòng lại, ôm chặt cô, nghiêng đầu nói với ông cụ: "Đây là vợ của cháu, lần đầu tiên ngồi máy bay nên có chút hưng phấn."

Ông cụ nở nụ cười, khuôn mặt hiền lành, "Thật đáng yêu, chúc phúc các cháu."

Phó Tranh gật đầu cười, "Cảm ơn ông ạ."

Một lát sau, Phó Tranh cúi đầu xuống, môi nhẹ nhàng dán bên tai Chu Tương Tương, hô hấp nóng hổi, thấp giọng cười, "Đừng trốn, không có ai nhìn."

Giọng anh rất nhỏ, chỉ có Chu Tương Tương có thể nghe thấy.

Chu Tương Tương nghe được, lúc này mới dè dặt từ trong lòng Phó Tranh ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn ngực Phó Tranh quả quyết, không nhin được, cúi đầu liền hôn xuống.

Thiên thường triếp chỉ*.

(Thiên thường triếp chỉ: Bỏ cuộc nửa chừng, ở đây có nghĩa là Tương Tương chỉ hôn lướt qua rồi dừng.)

Chu Tương Tương nhìn anh, hai người nhìn nhau, đều không kiềm được mà bật cười.

Bởi vì chuyến bay vào buổi trưa, trên máy bay có đưa cơm trưa.

Người thường xuyên ngồi máy bay, sẽ cảm thấy bữa ăn miễn phí trên máy bay thật sự không thể ăn.

Nhưng Chu Tương Tương là lần đầu tiên, cô không chỉ cảm thấy ăn ngon, còn thấy rất ngon, chính mình ăn xong, đôi mắt trông mong nhìn qua Phó Tranh.

Phó Tranh nghiêng đầu, cười nhìn cô, "Nhìn cái gì đấy?"

Chu Tương Tương cười hì hì tiến tới, ngón tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại chỉ vào hộp đồ ăn của anh, "Em cũng muốn nếm thử."

Chu Tương Tương mới vừa ăn là cơm bò bít tết, muốn nếm thử cà ri gà của Phó Tranh.

Phó Tranh vừa nghe, liền bật cười, hỏi cô, "Ăn ngon không?"

Đôi mắt Chu Tương Tương tỏa sáng, gật đầu, "Ăn ngon nha."

Phó Tranh vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, đưa tay xoa nhẹ đầu cô, "Chu Tương Tương ngốc."

Phó Tranh gấp cho Chu Tương Tương một viên gà, đút tới bên miệng Chu Tương Tương, "Ngoan, há mồm."

Chu Tương Tương ngoan ngoãn há mồm, cười đến đôi mắt cong lên.

"Ăn ngon không?"

Chu Tương Tương cười tủm tỉm gật đầu, "Ăn rất ngon."

Phó Tranh cười, cầm khăn giấy lau miệng giúp Chu Tương Tương, "Chao ôi, em nói xem làm sao mà vợ anh lại dễ nuôi như vậy."

Chu Tương Tương nheo mắt nhìn anh, "Dễ nuôi còn không tốt à?"

"Tốt thì tốt, anh còn muốn nuôi Tương Tương nhà chúng ta thành quý giá kìa, em chính là bảo bối của anh a."

Chu Tương Tương cong môi, nhỏ giọng nói: "Phó Tranh, anh thật buồn nôn."

Cô nói, liền cúi đầu, mặt nhỏ hơi đỏ lên.

Cảm giác ngọt ngào lan tỏa trong lòng, như vừa đổ một hũ đường.

Ngọt ngào như vậy, chỉ có Phó Tranh mới có thể cho cô.

...

Lúc đến Tam Á, đã là buổi chiều hơn ba giờ.

Bởi vì mùa hè ở thành phố Phó Tranh và Chu Tương Tương ở tương đối mát mẻ, cho nên đi ra khỏi sân bay, điều đầu tiên Chu Tương Tương cảm thấy chính là nóng.

Mặt trời nóng hừng hực, nóng đến nổi làn da như bị nắng đến chảy ra.

Cũng may Phó Tranh có đặt xe tới đón đến khách sạn, vừa ra khỏi sân bay, rất nhanh liền lên xe.

Trong xe mở điều hòa, người đi vào ngồi xuống, trong nháy mắt mát mẻ lên.

Chu Tương Tương vui vẻ không ngừng, cảm di động tách tách tách tách không ngừng chụp cảnh ngoài cửa sổ.

Phó Tranh nghiêng người, nửa sườn vai tựa lưng vào ghế ngồi, cười hỏi Chu Tương Tương, "Vợ, anh nói, em không thể nhìn anh nhiều hơn à?"

Từ lúc bắt đầu lên máy bay, không phải nhìn trời, cũng là nhìn tiếp viên hàng không, nếu không nữa thì chính là ngủ.

Lúc này xuống máy bay, lại bắt đầu chụp phong cảnh?

Vợ của anh đã quên mình là ra ngoài du lịch với bạn trai?

Không phải nói đi du lịch với bạn trai, du lịch là thứ yếu, gia tăng tình cảm với bạn trai mới là quan trọng nhất sao?

Chu Tương Tương nghe Phó Tranh nói, đầu cũng quay lại, nói: "Anh có cái gì đẹp mà nhìn."

Lời Chu Tương Tương nói giống như một khẩu súng, Phó Tranh tức khắc cảm thấy ngực đau vô cùng, giọng điệu đầy ai oán, "Chu Tương Tương, em đã thương anh."

Chu Tương Tương cười hì hì quay đầu lại, cả người nhào vào trong ngực Phó Tranh, ngẩng đầu hôn một cái lên môi anh.

Phó Tranh sửng sốt.

Chu Tương Tương cong mắt, lắc cánh tay Phó Tranh làm nũng, "Phó ca ca, đừng giận nha."

Phó Tranh híp mắt, nâng tay lên, dịu dàng bóp cằm Chu Tương Tương.

Tầm mắt dừng trên đôi môi phần nộn của cô, yểu hâu lặn lên lặn xuống, giọng có hơi khàn, "Chu Tương Tương, tại sao em lại ngọt như vậy hả?"

...

Xe chạy đến khách sạn, khoảng 40 phút.

Sau khi xuống xe, tài xế rất nhiệt tình xách hành lý giúp Phó Tranh và Chu Tương Tương vào trong đại sảnh.

Phó Tranh dắt Chu Tương Tương qua quầy đăng ký thuê phòng.

Bởi vì đã đặt online nên thủ tục đăng ký rất nhanh, có phục vụ đến xách hành lý giúp Chu Tương Tương và Phó Tranh, rồi dẫn hai người tới phòng đã đặt.

Phó Tranh đặt là biệt thự nghỉ dưỡng, cảnh vật xung quanh rất đẹp, có sân, trong sân trồng rất nhiều hoa cỏ, có xích đu và bể bơi tư nhân.

Còn có một cái đình, trong đình có trưng bày tatami, rất rộng, có thể nằm được hai người.

Lúc Chu Tương Tương vào phòng, liếc mắt một cái liền thấy ngoài cửa sổ sát đất là khoảng sân đầy hoa cỏ.

Còn có một loạt cây dừa mà ở quê cô chưa từng thấy, ánh nắng màu vàng chiếu xuống, cả sân xanh um tươi tốt, sức sống tràn trề.

Đẹp không sao tả xiết.

Chu Tương Tương vô cùng hưng phấn, hành lý cũng chưa dọn, ném túi xách, vui vẻ chạy vào trong sân.

Chu Tương Tương cực kỳ cao hứng, ở trong sân không ngừng xoay vòng vòng.

Trong sân, đều là tiếng cười vui tươi của cô.

Phó Tranh cầm camera ngồi xổm bên cạnh bể bơi.

Bởi vì là Chu Tương Tương, cho nên mỗi hình ảnh ở trong mắt anh đều đẹp đến không thể soi mói.

Chu Tương Tương nghe thấy tiếng tách tách của máy chụp ảnh, toét miệng cười, vui vẻ giơ tay chữ V với Phó Tranh.

Phó Tranh nhìn hình Chu Tương Tương giơ tay chữ V, không nhận được, bật cười thành tiếng.

Anh cuối cùng phát hiện, cô vợ ngốc này của anh, chỉ cần giơ camera lên với cô, sẽ đưa tay chữ V theo phản xạ có điều kiện.

Đáng yêu làm anh say mê đến choáng váng.

Chu Tương Tương xoay vòng nửa ngày, xoay đến đầu óc choáng váng, xách váy chạy vào trong đình.

Sau đó liền nằm xuống tatami, rồi trở mình, nằm úp sấp trên tatami, vui vẻ vẫy tay với Phó Tranh, "Phó Tranh anh mau tới đây đi! Ở đây rất thoải mái a."

Phó Tranh nở nụ cười, cất camera, hướng về phía cô đi vào đình.

Chu Tương Tương vội dịch sang bên cạnh, nhường chỗ cho Phó Tranh.

Thời điểm nằm xuống, Phó Tranh thuận thế xoay người một cái, cả người liền đè trên người Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương sửng sốt, nhất thời có chút khẩn trương, "Anh... Anh làm gì thế..."

Phó Tranh cong môi cười, trong mắt tràn đầy ái muội cười, "Em nói đi, em nói anh muốn làm gì?"

Trái tim Chu Tương Tương run lên, theo bản năng đẩy Phó Tranh.

Phó Tranh thuận thế cầm tay cô, cười nói: "Đừng nhúc nhích, vợ. Phong cảnh tốt như vậy, chúng ta trước hôn môi cái đã."

Nói xong, liền cúi đầu hôn xuống môi của Chu Tương Tương.

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 61 □: Thư Thông Báo Trúng Tuyển

Edit: Phụn Phụn

Lúc Phó Tranh hôn xuống, Chu Tương Tương theo bản năng nhắm mắt lại, hai tay vô thức kéo lấy áo bên thắt lưng anh.

Phó Tranh hung hăng hôn môi Chu Tương Tương, đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, hung hăng xông vào.

Không biết vì sao, hôm nay anh đặc biệt hưng phấn, hận không thể từ người đến trái tim, đều hung hăng chiếm hữu Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương bị hôn sắp hít thở không thông, nhưng cô không có đẩy anh ra, ngược lại gắt gao ôm lấy cổ Phó Tranh, thời điểm anh kịch liệt hôn cô, vô thức đáp lại anh.

Chu Tương Tương đáp lại, không thể nghi ngờ đã cho Phó Tranh một sự cổ vũ to lớn, anh càng thêm kích động, thân thể dính sát cô, nhiệt độ từ trong bụng leo ra, đốt cháy toàn thân nóng hổi.

Phó Tranh vững vàng giam giữ Chu Tương Tương, bàn tay ở trên người cô không ngừng dao động.

Bàn tay nóng hổi phủ lên trên ngực mềm mại.

Cả người Chu Tương Tương chấn động, vô thức nắm chặt tay Phó Tranh.

Phó Tranh cứng đờ, bỗng nhiên dừng lại tất cả động tác.

Chu Tương Tương đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt ướt át trơn bóng đen nhánh, khẩn trương nhìn Phó Tranh.

Mắt Phó Tranh đỏ lên, giọng khàn gàn như thay đổi, "Tương Tương..."

Toàn thân anh đều căng thẳng, dường như chỉ hơi cử động thêm một cái, chút kín đáo sẽ không khống chế được mà bộc phát.

Bởi vì thân thể hai người dán chung một chỗ, Chu Tương Tương rất rõ ràng cảm giác được nhiệt độ toàn thân của Phó Tranh.

Mặt cô đỏ bừng, đẩy ngực anh, "Anh mau đứng lên, nặng muốn chết."

Phó Tranh như cũ nhìn cô chăm chăm, không chịu động.

Chu Tương Tương vừa thẹn vừa sợ, lại dùng sức đẩy một chút, "Anh mau đứng lên, em sắp bị anh đè chết rồi."

Phó Tranh rốt cuộc không nhịn được, bật cười một tiếng, vùi đầu vào cổ Chu Tương Tương, "Tương Tương, em thật thơm."

Vừa thơm vừa mềm lại vừa ngọt, anh thật sự không nỡ buông ra.

Chu Tương Tương mím môi, "Cả người toàn mồ hôi mà thơm cái gì."

Chu Tương Tương châm chọc một câu, nhin không được ngắt một cái ngang hông Phó Tranh, "Phó Tranh, anh mau đứng dậy, em muốn đi tắm."

Lúc này Phó Tranh mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt mập mờ như sương mù, "Tắm à. Cùng nhau?"

Chu Tương Tương lại mạnh mẽ ngắt anh thêm một cái.

"Ui da vợ đau quá đau quá đau quá!" Phó Tranh lắc lắc thân người, một tay che chỗ thắt lưng bị ngắt, cuối cùng từ trên người Chu Tương Tương ngồi dậy.

Chu Tương Tương xoay người ngồi dậy, mím môi trườn Phó Tranh một cái, "Còn muốn tắm cùng nhau không?"

(Pheng: Muốn! (°▽°))

Phó Tranh đáng thương nhìn Chu Tương Tương, "Vợ, em thật độc ác."

...

Chu Tương Tương tắm xong đi ra, thay áo hai dây màu trắng, quần short jean màu lam nhạt tương đối rộng rãi, tóc búi sau đầu, buộc lại bằng lọn tóc dư lại.

Cả người nhìn qua rất nhẹ nhàng khoan khoái, rất mùa hè.

Lúc đi ra, Phó Tranh đã tắm xong trước cô, ngồi xổm chỗ kia thu dọn hành lý.

Thấy Chu Tương Tương đi ra, ngẩng đầu lên, vẻ mặt mập mờ nhìn về phía cô.

Ý cười trong mắt sâu đậm, Chu Tương Tương nhìn thấy liền hoảng hốt, "Anh... Anh cười cái gì?"

Phó Tranh từ trong vali cầm lên một thứ.

Chu Tương Tương định thần nhìn lại, không phải đó là áo tắm hai mảnh mà Hạ Hoan Hoan nhất định phải bỏ vào vali cô sao?!!

Ý cười trong mắt Phó Tranh như muốn tràn ra, "Vợ, không nghĩ tới, thì ra em thích loại phong cách này."

Màu đen, viền ren, chỉ một lớp vải rất mỏng.

Phó Tranh cũng có thể tưởng tượng bộ dạng Chu Tương Tương mặc lên người, đại khái là muốn làm anh mê muội tới chảy máu mũi đúng không?

"..."

Chu Tương Tương thấy Phó Tranh cầm trong tay, khuôn mặt trắng nõn đột nhiên đỏ lên, lập tức nhào qua, một tay đoạt lại quần và áo tắm hai mảnh màu đen, theo bản năng liền giấu ra sau lưng, "Cái này không phải của em!"

Đáy mắt Phó Tranh đều là ý cười, nhìn cô nói: "Không phải của em, vậy tại sao lại ở trong vali của em?"

Anh đứng lên, ôm lấy vai Chu Tương Tương, cúi đầu cười nhìn cô, "Tương Tương, em đừng xấu hổ."

"Xấu hổ cái đầu anh!" Chu Tương Tương vừa then vừa giận, một cước đá vào đầu gối Phó Tranh.

Phó Tranh 'Ui da' một tiếng, ôm đầu gối lui về phía sau hai bước, "Vợ, bạo lực gia đình là không tốt."

...

Mặt trời bên ngoài gay gắt, Chu Tương Tương và Phó Tranh chờ mặt trời gần xuống núi cuối cùng mới đi ra khỏi khách sạn.

Nơi Chu Tương Tương ở không có biển, lần đầu tiên trong đời nhìn thấy biển, hưng phấn chạy thẳng tới biển.

Phó Tranh cũng không kịp kéo cô lại, người cô đã chạy thẳng tới biển.

Lúc chạy tới, đúng lúc một làn sóng chợt đánh tới, trong nháy mắt Chu Tương Tương bị sóng biển xô vào làm hơi lảo đảo.

"Tương Tương!" Phó Tranh bị dọa sợ tới hồn đều run lên, chạy nhanh về phía cô.

Nhưng mà Chu Tương Tương lại vui vẻ vô cùng, hoa tay múa chân hưng phấn chạy lên trên bờ.

Sóng biển đuổi theo cô, nước biển cọ rửa ở trên chân cô.

Phó Tranh chạy tới, Chu Tương Tương vui vẻ nhào vào trong lòng anh, ngẩng đầu lên, cười vô cùng sáng lạn, "Phó Tranh, nước biển tạt vào thật thoải mái!"

Chu Tương Tương mới vừa bị sóng biển xông đến làm cho lảo đảo một cái, hù dọa linh hồn nhỏ bé của Phó Tranh đều không còn, đâu còn tâm tư nào mà cười với cô, trầm mặt, kéo cô rời khỏi.

Chu Tương Tương sững sờ, vội vàng kéo anh, "Anh làm sao vậy, em còn chưa chơi đủ mà."

"Còn chơi? Chu Tương Tương em có biết hay không, sóng biển kia mà mạnh hơn một chút, cả người em sẽ bị cuốn vào biển!" Phó Tranh đã ở cùng Chu Tương Tương lâu như thế, lần đầu tiên cảm thấy cô không ngoan, giống như một nha đầu hoang dã thích chơi đùa.

Anh không yên tâm, không cho cô tiếp tục chơi ở bờ biển nữa.

Kéo cô, muốn đi.

Chu Tương Tương lại làm thế nào cũng không chịu động.

Phó Tranh cau mày, quay đầu lại, thì thấy đôi mắt Chu Tương Tương trông mong nhìn anh.

Phó Tranh: "..."

Chu Tương Tương mím cái miệng nhỏ nhắn, hai tay kéo tay Phó Tranh, nhẹ nhàng lắc lắc, ngọt ngào làm nũng với anh, "Phó ca ca, em đang chơi một chút mà, cho em chơi một chút thôi, xin anh..."

Phó Tranh trước sau vẫn nhíu mày lại, nhìn cô, trầm mặt không chịu nhả ra.

Chu Tương Tương tiến tới, ôm cổ anh, ngọt ngào ở trên môi anh hôn một cái, "Phó Tranh, Phó Tranh ca ca, chồng..."

Giọng Chu Tương Tương ngọt đến không chịu được, lại còn vừa hôn vừa làm nũng, Phó Tranh vốn kiên quyết, nhất thời mềm nhũn.

Tiểu nha đầu này, quả thực là ăn sạch anh từ trong ra ngoài!

Phó Tranh trầm mặt, vô cùng nghiêm túc nói: "Chơi thì có thể, nhưng không được chạy loạn, phải để anh dắt em."

Chu Tương Tương gật đầu liên tục, "Được được."

Phó Tranh dắt tay Chu Tương Tương, đi chậm rãi bên bờ biển.

Nước biển vỗ tới, đem cát trên chân hai người giội rửa.

Gió biển mềm mại, thổi rồi thổi, trong không khí dường như đều có cổ hương vị mặn mặn.

Đi thật lâu, màu vàng của mặt trời hạ từ từ xuống mặt biển, toàn bộ bọt biển, đều được chiếu ra một tầng sáng màu quýt, sóng nhẹ lăn tăn, đẹp đến bao la hùng vĩ, làm cho lòng người say.

"Biển rộng thật đẹp, mặt trời lặn đẹp quá."

Chu Tương Tương đứng quay về phía ngoài khơi, trên mặt đều là kinh hỉ và hưng phấn.

Phó Tranh từ phía sau ôm lấy cô, hơi cong người, mặt nhẹ nhàng dán trên mặt Chu Tương Tương, "Thật sự thích biển như vậy à?"

Chu Tương Tương vội gật đầu, "Rất thích."

Phó Tranh cong môi cười, "Vậy về sau chúng ta mua một căn nhà ở cạnh biển đi, bình thường ở trong nội thành sinh hoạt, lúc nào muốn nghỉ phép thì tới đây."

Chu Tương Tương nhắm mắt lại, tưởng tượng đến cảnh tượng đó, khóe miệng không tự giác mà cong lên, "Được."

Mặt hướng về biển rộng, xuân về hoa nở. Nghe cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Buổi tối, Phó Tranh dẫn Chu Tương Tương đi ăn hải sản, lại ăn rất nhiều quán ăn vặt đêm.

Sau khi ăn xong, Chu Tương Tương no đến độ không đi nổi, lúc trở lại khách sạn, cả một đường là được Phó Tranh cõng về.

Chu Tương Tương ghé vào trên lưng Phó Tranh, hay tay ôm cổ anh, mặt dán lên cổ anh.

Gió biển nhẹ nhàng thổi phớt qua, Chu Tương Tương khẽ ngẩng đầu lên, môi nhẹ nhàng dán bên tai Phó Tranh, nhẹ nhàng hô một tiếng, "Phó Tranh."

"Ừm? Sao vậy"

Chu Tương Tương cong môi cười, hai tay ôm chặt Phó Tranh thêm một chút, thanh âm mềm mại ngọt ngào, nói: "Phó Tranh, em rất thích anh, muốn ở bên anh cả đời."

Phó Tranh hơi ngẩn ra, ngay sau đó, cả khuôn mặt đều nhiễm ý cười, "Anh cũng thích em, muốn ở bên em cả đời."

Chu Tương Tương cong mắt cười, hạnh phúc lan tràn trong tim, nói không ra lời.

.....

Chu Tương Tương và Phó Tranh chỉ chuẩn bị hành trình cho bốn ngày.

Bởi vì Phó Tranh vẫn còn lo lắng chuyện trong nhà, mà Chu Tương Tương cũng hoàn toàn hiểu được anh.

Lần này đi, ngay từ đầu là Phó Tranh đề nghị.

Nhưng cuối cùng đi, là Chu Tương Tương nói.

Thật ra ngay lúc này cô vốn không nên kêu Phó Tranh đi du lịch, nhưng cô là bởi vì, hy vọng anh từ áp lực thi đại học và trong nhà xảy ra chuyện có thể hoàn toàn xả ra, cho nên dẫn anh đến đây, nhất thời hạ quyết tâm, chờ trở về, có thể là một trạng thái hoàn toàn mới tiếp tục một cuộc sống mới.

Trên máy bay về nhà, Chu Tương Tương mệt mỏi, đầu gối lên trên vai Phó Tranh, hai tay kéo lấy cánh tay Phó Tranh.

Phó Tranh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, "Tương Tương, chờ sau này, chúng ta lại đến lần nữa, sau đó, chơi lâu hơn một chút."

Chu Tương Tương nhắm mắt lại, khóe miệng hơi cong, "Được."

"Lần sau dẫn theo sủi cảo và bánh trôi nữa."

Chu Tương Tương ngẩng đầu.

Phó Tranh nhìn cô, trong mắt đều là ý cười, "Sủi cảo, bánh trôi, vậy có màn thầu với bánh mì cuộn không."

Chu Tương Tương cười đập anh một cái, "Phó Tranh anh có phiền hay không."

Phó Tranh cưng chiều xoa đầu cô, "Ngoan, ngủ một lát đi, tỉnh dậy liền về tới nhà."

Chu Tương Tương gật đầu, nghiêng đầu, lại tiếp tục gối lên vai Phó Tranh ngủ.

Sau khi xuống máy bay, là Chu Hoa Lâm tới đón Phó Tranh và Chu Tương Tương.

Chu Hoa Lâm đưa Phó Tranh về nhà trước.

Lúc xuống xe, Chu Tương Tương cũng nhảy xuống theo, lôi kéo tay anh, nhìn anh hỏi: "Lần này du lịch, tâm trạng anh có tốt hơn chút nào không?"

Phó Tranh cười nhìn cô, "Đương nhiên, vô cùng nhẹ nhàng."

Chu Tương Tương mím môi, cười một cái, "Vậy là tốt rồi."

Cô nói xong, giang hai tay ôm anh một chút, "Dù sao thì anh nhớ kỹ, bất luận là anh biến thành dạng gì, em đều sẽ ở bên cạnh anh, vĩnh viễn ở bên cạnh anh."

Phó Tranh gật đầu, ôm cô thật chặt, "Tương Tương, cảm ơn em... Cảm ơn em làm cho anh trở thành một con người tốt hơn."

Sau khi cùng Chu Tương Tương ở bên nhau, từ trên người cô Phó Tranh học được rất nhiều điều. Nỗ lực, kiên trì, phấn đấu, hiếu thuận, trách nhiệm... Những phẩm chất này, trước đây anh đều không có, nhưng bây giờ, tất cả đều có.

Buổi tối, Phó Tranh cùng cha mình ngồi trên ghế ở trong sân nói chuyện phiếm.

Gió đêm rất lạnh, bầu trời đầy sao.

"Trước kia ba muốn để lại công ty cho con, nhưng lại lo lắng con quá hỗn trưởng, công ty kinh doanh không được. Hiện tại khen ngược, còn chưa đưa cho con, đã bị hủy trong tay ba." Buổi tối Phó Chấn Sơn uống chút rượu, có hơi đa cảm.

Mấy ngày này, ông vẫn luôn nỗ lực nghĩ cách cứu lại hình tượng công ty, nhưng dù sao cũng là vấn đề an toàn thực phẩm, mất đi tín nhiệm của dân chúng, chỉ sợ rất khó để đứng lên.

Phó Tranh khoác lên vai cha, nói: "Công ty mất thì mất, không sao, với tiền đồ hiện tại của con trai ba, tương lai có năng lực cho ba dưỡng lão."

Phó Chấn Sơn vui mừng cười, "Đúng vậy. Nhưng mà, ba cũng không cần con cho ba dưỡng lão, công ty tuy rằng không có, lão cha con cố gắng nhiều năm như vậy cũng không phải là cố gắng vô ích, chỉ cần tiền thuê cửa hàng cũng đủ để chúng ta chi tiêu cả đời, thật sự không được, coi như ba về hưu sớm đi."

Phó Tranh nhướn mày cười, "Ồ, nói như vậy, con vẫn có thể tiếp tục làm phú nhị đại ăn no chờ chết?"

Phó Chấn Sơn trừng anh một cái, "Con cứ nằm mơ đi, tài sản đều là của ba, không có phần của con, muốn, thì tự mình cố gắng đi."

Phó Tranh cười ha ha, "Trời ạ, chỉ đùa một chút thôi mà, ba có cho con cũng không cần đâu, vợ con nói, tiền do chính mình kiếm được mới có cảm giác an toàn."

Phó Chấn Sơn vui mừng không ngừng gật đầu, "Tương Tương là cô gái tốt, tên tiểu tử này con cần phải đối xử với Tương Tương thật

tốt, nếu đánh mất con dâu của ba, xem ba có đánh chết con không!"

"Ba không phải là trò đùa quốc tế* đó chứ, mất mạng cũng không thể đánh mất Tương Tương nhà con được."

(Trò đùa quốc tế*: Chỗ này tui vẫn chưa hiểu, có phải là Cá Thág Tư không nhỉ?)

Phó Chấn Sơn đập một cái lên đầu Phó Tranh, "Tên tiểu tử này, lại nói bậy."

.....

Ngày có thư thông báo của Thanh Hoa, di động Phó Tranh sắp bị nổ tung.

Chủ nhiệm lớp, thầy Nhâm bộ môn, lãnh đạo trường học, từng người gọi điện thoại cho anh.

Học đệ học muội lớp mười hai vẫn chưa được nghỉ, hiệu trưởng còn tự mình tới cửa, mời anh đến trường bọn họ làm diễn thuyết động viên.

Phó Tranh bỗng nhiên nhớ tới trước đây đã từng mơ thấy giấc mộng, quả thực là tiết tấu mộng đẹp trở thành sự thật.

(Pheng: Tui vẫn còn nhớ lúc bạn Phó đọc diễn thuyết xong đi xuống té với tư thế chó ăn cứt đó nha =)))

Ngày đến trường, dọc theo đường đi gặp rất nhiều giáo viên, toàn bộ giáo viên, bao gồm những người trước đây khinh thường anh, tất cả đều lộ ra nụ cười tựa như gió xuân với anh.

Phó Tranh lớn như vậy, còn chưa từng được nhận qua đũa ngọ như thế.

Tư vị đó, quả thực ngây ngô sảng khoái a.

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 62 □: Đại Soái Ca Khoa Kiến Trúc

Edit: Phụn Phụn

Phó Tranh lần này về trường diễn thuyết, địa phương vô cùng coi trọng, đặc biệt bố trí cho anh một hội trường lớn, còn trải thảm đỏ.

Thành thật mà nói, Phó Tranh cảm thấy thật sự có chút khoa trương.

Mấy ngày nay anh nghe nhiều nhất hai chữ, chính là 'Chăm chỉ'.

Nhưng thật ra, anh thực sự không cảm thấy mình có cái gì gọi là chăm chỉ.

Anh đột nhiên nỗ lực học, không phải như mọi người cho rằng, đột nhiên giác ngộ, đột nhiên muốn học kiến thức.

Anh hoàn toàn là vì không muốn để cho vợ mất mặt.

Ách... Chỉ có điều nếu nói ra câu này, có thể làm cho hiệu trưởng tức tới ngất??

Phó Tranh ở trong lòng âm thầm nhắc nhở chính mình, đây là diễn thuyết về chăm chỉ là diễn thuyết về chăm chỉ.

Tân học sinh lớp mười hai rất sớm đã đến hội trường lớn.

Tất cả mọi người đều hưng phấn bàn tán.

"Thật không nghĩ tới, Phó Tranh vậy mà thi đậu Thanh Hoa."

"Đúng vậy, đã đẹp trai, đầu óc lại còn thông minh. Trời ạ, thật muốn gả cho anh ấy."

"Chao ôi, các cậu đừng có mơ nữa, Phó Tranh người ta có bạn gái rồi."

"Sao? Không phải chứ? Sao tớ không có nghe nói tới. Anh ấy không phải là không qua lại với nữ sinh à?"

"Đó là lúc trước, người ta lên lớp mười một đã quen bạn gái, các cậu cũng không biết à?"

"... Tớ biết tớ biết! Có một đoạn thời gian anh ấy và học tử Chu Tương Tương lớp chọn rất gần gũi, chỉ là về sau lại không thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ nữa."

"Tớ nghe nói, là bị chủ nhiệm lớp chọn phát hiện, sau đó hai người bị ép phải chuyển sang yêu đương lén lút."

Phó Tranh chuẩn bị ở phía sau hậu trường, Chu Tương Tương cùng đến với anh, ngồi trên ghế đang cùng anh đọc trước bản thảo diễn thuyết.

Phó Tranh cái gì cũng không chuẩn bị, bài diễn thuyết là Chu Tương Tương viết cho anh.

Anh lười phải học thuộc, nói: "Chỉ cần tùy tiện lên nói vài câu là được rồi, bài diễn thuyết này của em giống như của chính phủ vậy."

Chu Tương Tương nháy mắt mấy cái, "Nhưng trường học chính là muốn anh nói mấy lời như chính phủ này mà."

"Không cần, anh sẽ nói với bọn họ, muốn thi Thanh Hoa, nam sinh trước tiên tìm bạn gái là học bá, nữ sinh tìm bạn trai học bá, dễ dàng hơn nhiều... Ui da đau!"

Phó Tranh còn chưa nói xong, Chu Tương Tương đã duỗi tay nhéo bên hông anh một cái.

"Vợ ời đau quá."

"Ai bảo anh cứ nói lung tung." Chu Tương Tương sa sầm mặt trừng anh.

Phó Tranh thở dài, "Ôi, thời buổi này, nói thật mà còn bị mắng, tại sao mệnh anh lại khổ như thế."

Chu Tương Tương liếc anh một cái, "Vậy anh đi tìm người không mắng anh đi."

Phó Tranh cười hì hì tiến tới, ôm lấy cô, đầu cọ ở cổ cô hai cái, "Không được, anh chỉ thích bị em mắng, em vừa mắng anh, toàn thân anh đều dễ chịu."

"Trời ời f*ck, ca từ lúc nào mà anh lại trở nên đê tiện như thế!"
Lục Quýnh và Lâm Khê từ bên ngoài đi tới, vừa tới đã nghe thấy câu nói đê tiện của Phó Tranh.

Hai người đi tới, ngồi lên mặt bàn trước mặt Phó Tranh.

Mí mắt Lục Quýnh giật giật, không thể tin được nhìn Phó Tranh, "Ca, không lẽ anh là người cuồng bị ngược?"

Phó Tranh lườm cậu một cái, "Lão tử chính là thích bị vợ ngược, cậu có ý kiến?"

"Không có không có không có, em nào dám!" Lục Quýnh nói, nhìn về phía Chu Tương Tương, cười ha ha nói: "Chị dâu, chị nghe thấy rồi chứ, Tranh ca chúng em có khuynh hướng bị ngược, bình thường vui đùa một chút trối... Ui da f*ck đau quá!"

Lục Quýnh nói còn chưa dứt lời, đã bị Phó Tranh tàn nhẫn đập một cước.

Cậu ui da một tiếng, che đầu gối mặt mũi tràn đầy lên án nhìn về phía Chu Tương Tương, "Chị dâu, chị nhìn chồng chị đi."

Phó Tranh trừng mắt nhìn cậu, "Cái tên đầu chó này, còn dám cáo trạng? Dạy bậy cái gì đâu không!"

Lục Quýnh bấu môi, một bộ dáng giận mà không dám nói gì.

Chu Tương Tương nhìn cậu, nhin không được cười.

Lúc hai giờ rưỡi, cuối cùng Phó Tranh bước lên bục chủ tịch.

Mấy người Chu Tương Tương, Lục Quýnh, Lâm Khê, thì ngồi ở dưới khán đài nhìn anh.

Phó Tranh chưa từng diễn thuyết, nhưng từ lúc sinh ra đã có khí chất lãnh đạo, anh vừa đi ra, trong nháy mắt toàn trường đều im lặng.

Chưa từng diễn thuyết, nhưng lên bục lại rất đoan chính.

Mặc áo sơ mi trắng, quần màu đen, tay áo sơ mi xắn lên hai vòng, rất tùy ý.

Anh đứng ở phía trên, thân hình cao ngất giống như một gốc cây thông, hoàn toàn là cảnh đẹp ý vui.

Thời điểm bước lên bục, phía dưới vang lên tiếng vỗ tay như sấm, còn có tiếng con gái hét lên.

Phó Tranh không luống cuống chút nào.

Chính giữa bục chủ tịch có đặt bàn ghế, vị trí chính giữa là giữ lại cho Phó Tranh.

Phó Tranh trực tiếp đi tới, kéo ghế ra ngồi xuống.

Bên cạnh anh là hiệu trưởng, chủ nhiệm giáo vụ cùng với niên cấp tổ trưởng.

Đầu tiên là hiệu trưởng đơn giản giới thiệu với mọi người một chút, nói sẽ dĩ hôm nay tập trung mọi người đến chỗ này, là đặc biệt mời đàn anh vừa cầm được thư thông báo của Thanh Hoa, truyền đạt một chút kinh nghiệm học tập cho mọi người.

Nói đơn giản vài câu, liền đưa micro cho Phó Tranh.

Thời điểm Phó Tranh nhận micro, bên dưới lại là một trận vỗ tay như sấm.

Thành thật mà nói, Phó Tranh thật sự không biết nên nói như thế nào.

Tương Tương viết bài diễn thuyết cho anh, anh không có học thuộc, cũng không có mang lên.

Cầm lấy micro, ước chừng trầm mặc mười mấy giây.

Sau đó, mở miệng câu đầu tiên là: "Đầu tiên, rất vinh hạnh có thể ngồi ở đây, cùng mọi người nói một chút về chuyện lớp mười hai --"

"F*ck, bộ dạng Tranh ca nghiêm trang nói chuyện, quả thực mẹ nó quá đẹp trai!" Lục Quynh nghe Phó Tranh vừa mở miệng, mắt đều tỏa sáng, mặt tràn đầy sùng bái.

Chu Tương Tương cong môi cười, đôi mắt chăm chú nhìn Phó Tranh.

Giờ khắc này, trong mắt cô chỉ chứa mỗi anh.

Giọng Phó Tranh vang vọng khắp hội trường lớn.

"Nói đến chăm chỉ, thành thật mà nói, tôi thật sự cảm thấy cái này quá khoa trương. Bởi vì tôi cũng không có lý tưởng vĩ đại gì, ban đầu tôi bằng lòng bỏ thời gian để học tập, không phải là đột nhiên tỉnh ngộ, cũng không phải là mơ ước thanh danh gì. Ừm, nói ra có thể các bạn không tin, nhưng lúc đầu tôi quyết định nỗ lực học tập, thật ra chỉ là không muốn để vợ tôi mất mặt mà thôi."

Lúc Phó Tranh nói lời này, hiệu trưởng đang uống nước ở bên cạnh, nghe thấy câu cuối cùng, một ngụm nước sặc ở yết hầu, thiếu chút nữa làm ông sặc đến ngất đi.

Chu Tương Tương ngồi ở phía dưới, nhin không được lấy tay che mặt.

Ôi, buổi diễn thuyết này, từ lúc bắt đầu đã ra khỏi phạm vi chăm chỉ.

Phó Tranh tiếp tục nói: "Các bạn muốn hỏi tôi có kinh nghiệm học tập gì, nói thật, không có. Nhưng có mấy câu này có thể nói cho mọi người. Đầu tiên, cũng là quan trọng nhất, tìm một động lực mà các bạn nguyện ý đem toàn bộ sức lực để cố gắng, có động lực, mới có thể có nỗ lực. Sau đó, liền mang cái động lực này đi học tập, cố

gắng học, kiên trì học, gặp được tình trạng cổ bình cũng đừng khinh địch mà từ bỏ. Cuối cùng chính là, nếu thi đại học là việc không tránh được, vậy thì dũng cảm tiến tới, cắm đầu đi về phía trước, vĩnh viễn đừng quay đầu lại. Bạn gái của tôi, cũng là học tử của các bạn, trước đây cô ấy có nói với tôi một câu, quá trình nỗ lực so với kết quả còn quan trọng hơn. Câu này, tôi tặng cho các bạn, hy vọng các bạn, một năm lớp mười hai này, đều có thể kiên trì cố gắng đến cuối cùng. Có một câu nói rất tốt, kiên trì chính là thắng lợi. Kiên trì cố gắng đến cuối cùng, cho dù kết quả không phải là rất tốt, nhưng tuyệt đối sẽ không kém. Tin tưởng tôi, đây không phải là canh gà độc*, là chân lý, đặt ở lớp mười hai, càng thích hợp."

(Canh gà độc*: Nhìn mặt ngoài như là ngôn ngữ canh gà, nhưng bên trong thực ra là nội dung tiếp thị và thông tin lừa đảo. Theo sự phát triển của mạng xã hội, "Canh gà" đã phân phối vô số năng lượng tích cực trong quá khứ, nhưng trong sự hỗn loạn của mạng xã hội hiện nay nó đã thay đổi vị. Nhiều loại "tin đồn" không nhất quán và nhiều thông tin quảng cáo khác nhau rất khó để phân biệt được giữa thật và giả. Càng làm cho người ta không tưởng tượng được chính là, đằng sau sự kích động của cư dân mạng, vẫn còn một chuỗi các ngành công nghiệp ngầm với lợi nhuận cao. Những cái này tràn lan trên cái trang web được mọi người tạo thành, nội dung tốt xấu lẫn lộn, khó phân biệt thật giả. Theo nguồn baike baidu)

"Tôi không có kinh nghiệm học tập gì đặc biệt, những lời mà tôi vừa nói, chính là tôi móc tim móc phổi ra mà nói. Bất kể là nam sinh hay là nữ sinh, đều cố gắng lên, cho dù là vì người mà các bạn thích, hãy cố gắng lên, trở thành người ưu tú hơn."

Phó Tranh nói xong, phía dưới vang lên một trận vỗ tay như sấm, khoảng chừng nửa phút mới từ từ dừng lại.

Phía dưới đột nhiên có học sinh hỏi, "Học trưởng, anh khẳng định rất thích bạn gái của mình?"

Phó Tranh cười, ngẩng đầu, ánh mắt thật sâu nhìn xuống phía dưới, trên người Chu Tương Tương. Anh nhìn cô, như trân trọng tuyên thệ, "Đương nhiên thích, tôi yêu cô ấy, rất yêu."

...

Thi đại học xong nghỉ hè đều dài hơn kỳ nghỉ hè bình thường, nhưng dài đến mấy rồi cũng phải kết thúc.

Một ngày trước khi khai giảng, Phó Chấn Sơn, Chu Hoa Lâm, Lâm Mai, phụ huynh hai nhà đều ngồi máy bay đưa Phó Tranh và Chu Tương Tương đi Bắc Kinh.

Ngày báo danh, đứng ở bên ngoài sân trường Thanh Hoa, Chu Tương Tương lặng lẽ hỏi Phó Tranh, "Hưng phấn hay không?"

Phó Tranh cười, "Muốn nghe nói thật sao?"

"Nói nhảm."

Phó Tranh cười vô cùng sáng lạn, "Ừ, rất hưng phấn."

Trước đây, anh thậm chí còn không nghĩ mình có thể thi lên đại học.

Mà bây giờ, anh không chỉ thi lên đại học, còn thi đậu trường danh tiếng.

Chắc, làm sao có thể không hưng phấn được?

Cuộc sống đại học, ngấm lại thì đặc biệt mong chờ a.

Phó Tranh và Chu Tương Tương không chung một khoa.

Phó Tranh học kiến trúc, Chu Tương Tương là tâm lý học, nơi báo danh cũng không giống nhau.

Sau khi tiến vào trường, từng người đều tách ra đi báo danh.

Trước khi tách ra, Phó Tranh bảo Chu Tương Tương làm xong thì gọi điện thoại cho anh.

Chu Tương Tương gật đầu đồng ý, đi cùng ba mẹ đến khoa để báo danh.

Lúc Chu Tương Tương đến báo danh, người vẫn chưa đông, rất nhanh cô đã hoàn thành xong thủ tục, sau đó đến chỗ sinh viên nhận một ít đồ dùng trên giường, ấm nước...

Cất đồ vào bên trong xe, Chu Hoa Lâm lái xe, chở Chu Tương Tương đến kí túc xá.

Trời nóng nực, Lâm Mai đã có chút bị cảm nắng, ngồi ở trong xe, mệt mỏi chống trán.

Chu Tương Tương thấy thế, đau lòng nắm tay mẹ, nói với Chu Hoa Lâm đang ở phía trước lái xe: "Ba, ba giúp con mang đồ lên kí túc xá xong, thì đưa mẹ đến bệnh viện xem một chút đi ạ, không cần xếp đồ phụ con đâu."

Chu Hoa Lâm cũng đau lòng vợ mình, gật gật đầu, "Được, lát nữa ba giúp con xách hành lý lên phòng ngủ, sau đó liền dẫn mẹ con đi bệnh viện."

"Vâng ạ."

Hành lý của Chu Tương Tương rất nhiều, hai vali hành lý, đựng không ít sách và quần áo, còn có đồ dùng hằng ngày. Mặt khác còn có các loại chăn mền gối đầu từ trong nhà mang tới, còn có những đồ vừa nhận được ở chỗ sinh viên.

Hai cha con, chạy tới tới lui lui vài chuyến mới dời được toàn bộ đồ vật tới phòng ngủ.

Chu Hoa Lâm muốn thu xếp giường cho Chu Tương Tương, Chu Tương Tương vội vàng đẩy ông, "Ba, ba mau đưa mẹ đi bệnh viện đi, những việc này con tự mình làm được, con đã lớn như vậy rồi, không còn là đứa bé nữa."

Chu Hoa Lâm nhìn Chu Tương Tương, trong lòng một trận cảm động.

Ông giơ tay xoa đầu Chu Tương Tương, "Được rồi, Tương Tương của chúng ta thật sự trưởng thành rồi, vậy con tự mình làm đi, ba dẫn mẹ con đi bệnh viện xem một chút."

"Vâng ạ, ba mau đi đi."

Chu Hoa Lâm đi rồi, Chu Tương Tương liền bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Phòng ngủ bốn người, giường chiếu đều đã được phân xong. Đã có hai cái giường cũng đã trải tốt, màn đều được vén lên.

Nhưng mà, vẫn chưa thấy bạn cùng phòng.

Chu Tương Tương trung học là học ngoại trú, lần đầu tiên ở nội trú, có chút không quen lại có chút mới lạ.

Cô vắt khăn lông, leo lên giường, tỉ mỉ lau lan can giường.

Thu dọn sạch sẽ, mới đi xuống, rồi ôm đệm giường lên.

Thời điểm đang kê đệm giường, chợt nghe thấy tiếng hai cô gái hi hi ha ha.

"Nam sinh vừa rồi thật sự là vô cùng đẹp trai! Thật không ngờ ở trường chúng ta lại còn có loại đẹp trai cực phẩm như vậy!"

Đang nói chuyện, hai cô gái nắm tay nhau đi tới.

"Xin chào các cậu." Chu Tương Tương ngồi xổm ở trên giường, cười với hai nữ sinh phía dưới.

Hai nữ sinh đồng thời ngẩng đầu, cũng nở nụ cười, "Oa! Bạn cùng phòng mới!"

Chu Tương Tương cong mắt, "Chào các cậu, tớ là Chu Tương Tương."

"Chào cậu, tớ là Thẩm Đình."

"Tớ là Trương Tâm."

Mọi người nhìn nhau cười, ba nữ sinh cứ như vậy mà quen biết.

Trương Tâm vô cùng kích động nói với Chu Tương Tương: "Tương Tương, vừa rồi tớ và Thẩm Đình báo danh bên khoa kiến trúc trông thấy một soái ca, thật sự siêu cấp đẹp trai! Cậu thu xếp xong, chúng tớ dẫn cậu đi xem."

Kỳ thật Chu Tương Tương không có hứng thú với trai đẹp, nhưng bạn cùng phòng mời nhiệt tình như thế, cô cười gật đầu,

"Được."

"Ừm, cậu có cần tớ giúp gì không?"

"Không có không có, tự tớ có thể làm được."

"Ôi, vậy được, vậy cậu thu xếp, có cái gì cần, cứ nói với bọn tớ."

Chu Tương Tương gật đầu, tâm trạng rất tốt.

Bạn cùng phòng của cô đều là người tốt.

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 63 □: Đây Là... Bạn Trai Tớ...

Edit: Phụn Phụn

Chờ sau khi Chu Tương Tương dọn dẹp xong toàn bộ giường, giá sách, tủ quần áo, thì đã đến giờ ăn cơm trưa.

Cha gọi điện thoại đến nói, thân thể mẹ không thoải mái nên về khách sạn trước, bảo cô buổi trưa đi ăn cơm với Phó Tranh.

Chu Tương Tương đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Phó Tranh, Trương Tâm chạy tới kéo tay cô, "Tương Tương hẳn là hôm nay cậu vừa tới trường học đúng không? Chúng ta cùng đi ra ngoài ăn cơm nha, tớ và Thẩm Đình phát hiện một nhà hàng ăn vô cùng ngon, để bọn tớ dẫn cậu đi."

Trương Tâm đã đến trường học từ ba ngày trước, Thẩm Đình còn khoa trương hơn, trước một tuần đã đến. Hai người không sai biệt lắm đã quen thuộc với môi trường xung quanh trường học.

Chu Tương Tương ngần ra.

Cô vốn là muốn cùng Phó Tranh đi ăn cơm trưa, nhưng bây giờ đột nhiên có chút muốn bồi dưỡng tình cảm với bạn cùng phòng, do dự hai giây, quyết định trước tiên tạm thời vứt bỏ bạn trai.

Ba nữ sinh đóng kín cửa phòng ngủ, rồi vui vẻ đi ra ngoài.

Lúc ra ngoài, Chu Tương Tương gửi tin nhắn cho Phó Tranh, nói cho anh biết, không đi ăn trưa với anh.

Lúc đó Phó Tranh đang ở phòng ngủ, mới vừa sắp xếp đồ đạc xong, liền nhận được tin nhắn của Chu Tương Tương.

Phó Tranh nhìn chằm chằm nội dung tin nhắn, nhướn mày.

Ha ha, tiểu nha đầu này có bạn mới, liền không cần anh nữa?

Tuyệt tình quá.

Công ty ba Phó Tranh đột nhiên có việc gấp, nửa tiếng trước đã sốt ruột vội vàng chạy tới sân bay đi về nhà.

Vợ cũng không ở đây, Phó Tranh một mình cũng lười ăn cơm, dứt khoát nằm lên giường, dự định ngủ một giấc.

Kết quả mới vừa nằm xuống chưa đầy một lát, thì nghe ngoài cửa truyền đến hai giọng nói quen thuộc, âm âm ỉ ỉ.

"Ở đây đúng không?"

"4608, chính là ở đây!"

Lục Quýnh và Lâm Khê đều đến Bắc Kinh.

Lục Quýnh một năm cuối cùng kia bị Phó Tranh ảnh hưởng, cố gắng một năm, lúc thi tốt nghiệp trung học miễn cưỡng cũng lên được trường loại ba.

Về phần Lâm Khê, bởi vì vẫn luôn học tập, thành tích không tốt cũng chẳng xấu, thi đại học phát huy bình thường, đậu được trường Bắc Kinh loại hai.

Hai người đều khai giảng trước Phó Tranh, biết hôm nay Phó Tranh tới báo danh, đã sớm gọi điện thoại hỏi phòng ngủ Phó Tranh ở đâu.

Hai người vừa tới, ngẩng đầu liền thấy Phó Tranh nằm ở trên giường.

"F*ck! Ca! Đang ban ngày mà anh ngủ cái gì vậy?!!"

Ấn đường Phó Tranh giật hai cái, cầm gối lên ném xuống đầu Lục Quýnh, "Tên đầu chó này cậu có thể nhỏ giọng chút được không hả, lão tử đang muốn ngủ!"

Lục Quýnh cười ha ha, "Trời ơi ca, anh xuống đi, mấy anh em chúng ta lần đầu tiên tụ họp ở thủ đô a. Mau mau mau, buổi trưa chúng ta đi ăn lẩu dê đi! Đúng rồi, chị dâu đâu? Gọi chị dâu đi chung luôn!"

Lâm Khê phụ họa nói: "Đúng vậy Tranh ca, mau xuống đây đi, lúc này mới vừa khai giảng thôi mà, ngủ cái gì chứ."

Phó Tranh cũng là không còn cách nào khác, từ trên giường đi xuống, "Không cần gọi cô ấy, Tương Tương đi ăn cơm với bạn cùng phòng của cô ấy rồi."

"Trời ạ ta đi, ca, mới ngày đầu tiên khai giảng anh đã bị vợ vứt bỏ?"

Mặt Phó Tranh tối sầm lại, một cước đá xuống đầu gối của Lục Quýnh, "Tên đầu chó này, không nói câu nào thì chết à?"

Lúc Chu Tương Tương đi theo Trương Tâm và Thẩm Đình về phía bên ngoài trường học, thì đi qua nơi báo danh khoa kiến trúc.

Thẩm Đình liên tục nhìn sang nơi báo danh, vừa nhìn vừa hỏi Trương Tâm bên cạnh, "Tâm, cậu có thấy soái ca vừa rồi không?"

Trương Tâm cũng đang tìm, lắc đầu, "Không thấy, có lẽ là đã về kí túc xá rồi."

"Ôi, cũng không biết soái ca kia học lớp nào, thật tiếc quá đi, lúc này nên tới xin số điện thoại!" Thẩm Đình than thở, có chút hối hận.

Trương Tâm cười nhạo cô nàng, "Nếu như thời gian quay lại, lúc này cậu dám đi tới xin số điện thoại à?"

"Ha ha ha ha ha không dám! Quá đẹp trai, sợ rằng tớ cũng không dám nói chuyện với cậu ấy."

Trương Tâm cười ha ha ha ha, "Cậu sợ chết đi được."

Chu Tương Tương nhìn các cô, cũng nhin không được cười lên, thuận miệng hỏi một câu, "Thật sự đẹp trai đến vậy sao?"

Mới vừa mở miệng hỏi, Thẩm Đình và Trương Tâm gật đầu cùng lúc, "Đẹp trai, thật sự siêu đẹp trai!"

"..."

Ngay lúc Chu Tương Tương không biết nên nói cái gì cho đúng, Thẩm Đình bên cạnh đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, "Ta thiên, nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới! Mau nhìn, mau nhìn đi!"

Chu Tương Tương hơi ngây ngời, nhìn theo hướng ánh mắt kích động của Thẩm Đình.

Sau đó thì nhìn thấy ở con đường đối diện, có mấy nam sinh từ đầu kia đi tới.

Phó Tranh, Lục Quýnh, Lâm Khê...

Khóe mắt Chu Tương Tương giật hai cái.

Thẩm Đình thấp giọng, kích động nói bên tai cô: "Chính là người đó, cái người cao nhất, mặc T-shirt trắng! Sao, thật sự rất đẹp trai đúng không?!"

Chu Tương Tương cười khô khan, "Cũng... Cũng được..."

"Cũng được?!" Thẩm Đình kinh ngạc tròn to hai mắt, "Tớ thật sự cảm thấy vô cùng đẹp trai a, vậy mà cậu cảm thấy cũng được? Ta thiên, Tương Tương ánh mắt của cậu quá cao!"

"Này, Thẩm Đình cậu nhỏ giọng một chút, người ta nhìn sang kia." Trương Tâm dùng sức đập Thẩm Đình một cái.

Thẩm Đình sững sờ, theo bản năng ngẩng đầu lên.

Phó Tranh không chỉ nhìn sang, mà còn đi qua.

Chu Tương Tương thấy Phó Tranh qua đây, không hiểu sao có chút thẹn thùng, vô thức lùi về phía sau hai bước.

Nhưng mà hành động lén lút lùi về phía sau này đã lọt vào đôi mắt tinh tường của Phó Tranh.

Phó Tranh híp mắt lại.

Tiểu nha đầu này, trốn cái gì?

Anh đi tới, cách Chu Tương Tương vài bước thì dừng lại, vẫy tay với cô, "Lại đây."

Thẩm Đình và Trương Tâm đều kinh ngạc đến ngây người, nhìn theo ánh mắt Phó Tranh, quay đầu lại, thấy Chu Tương Tương đang lùi về phía sau.

Hai người khiếp sợ tròn tròn đôi mắt.

Đại soái ca này, vậy mà quen biết Tương Tương??

Chu Tương Tương theo bản năng túm lấy quai đeo cặp, cúi đầu, chậm rãi đi tới trước mặt Phó Tranh.

Phó Tranh giờ tay ôm lấy vai cô, ôm cô vào trong ngực, cúi đầu nhìn cô, "Em trốn cái gì?"

"Em... Em đâu có trốn."

Phó Tranh híp mắt, trầm giọng nói, "Không trốn?"

Chu Tương Tương: "... Không có..."

"Ôi, chị dâu, đang định gọi điện thoại cho chị nè! Tranh ca mời chúng em đi ăn lẩu thịt dê, chị đi chung luôn đi." Lục Quýnh và Lâm Khê cũng đi tới.

Chu Tương Tương ngẩng đầu lên, có chút khó xử nói với Phó Tranh: "Nếu không các anh đi ăn đi, em đã hẹn với bạn cùng phòng rồi..."

Lục Quýnh chen vào nói, "Việc đó thì không sao, bạn cùng phòng đi chung luôn, cũng quen biết được bạn mới."

Chu Tương Tương quay đầu lại hỏi ý của Thẩm Đình và Trương Tâm, "... Vậy chúng ta đi ăn lẩu thịt dê đi, được chứ?"

Thẩm Đình và Trương Tâm vẫn còn đang khiếp sợ, vừa nghe, vội vàng gật đầu, "Được, được chứ."

Lần đầu tiên gặp mặt, Chu Tương Tương vẫn là giới thiệu một chút, chỉ Lục Quýnh và Lâm Khê, "Đây là Lục Quýnh, đây là Lâm Khê."

Sau đó, lại quay đầu lại giới thiệu, "Đây là Thẩm Đình, đây là Trương Tâm, hai người bọn họ đều là bạn cùng phòng của tôi."

Lục Quýnh nhướn mày cười, "Chào hai người đẹp."

Đều đã giới thiệu xong, Chu Tương Tương cuối cùng mới giới thiệu Phó Tranh, "Ách... Anh ấy... Anh ấy là Phó Tranh, học năm nhất giống chúng ta, khoa kiến trúc..."

Ngừng mấy giây, mới nói thêm một câu, "Tớ... Bạn trai của tớ..."

Trương Tâm: "..."

Thẩm Đình: "..."

Tiệm lẩu dê là do Lục Quýnh chọn, nghe nói là tiệm cũ đã được hơn mười năm.

Vừa tới, quả nhiên buôn bán thịnh vượng. Vừa vặn đúng giờ cơm, toàn bộ sảnh đều đã ngồi đầy.

May mắn là Lục Quýnh đã sớm đặt chỗ, bằng không hôm nay khẳng định đi một chuyến uống công.

Lúc ăn cơm, Phó Tranh và Chu Tương Tương ngồi chung một chỗ, hai nữ sinh ngồi một chỗ, Lục Quýnh và Lâm Khê mỗi người ngồi một chỗ.

Sau khi món ăn được dọn lên, Phó Tranh liền bắt chuyện với Thẩm Đình và Trương Tâm, nói: "Tiệm này ở trên mạng danh tiếng không tệ, hẳn là ăn rất ngon, các cậu ăn nhiều một chút, muốn ăn cái gì thì cứ tự chọn, ngàn vạn lần đừng khách khí."

Thẩm Đình và Trương Tâm vội vàng gật đầu không ngừng, "Được được, chúng tớ sẽ không khách khí, cảm ơn cậu."

"Đúng, không khách khí, các cậu là bạn cùng phòng của Trương Tương."

Cửa tiệm Lục Quýnh đề cử quả nhiên ăn rất ngon, Chu Tương Tương dường như đang đói, từ lúc món ăn mang lên chiếc đĩa vẫn chưa từng dừng lại. Phó Tranh liên tục làm nóng đồ ăn cho cô, chính mình ngược lại vẫn chưa ăn gì.

Thẩm Đình và Trương Tâm ngồi đối diện nhìn, trong lòng vô cùng hâm mộ.

Bạn trai đẹp trai siêu cấp vô địch cũng quên đi, lại còn dịu dàng tri kỷ như thế.

...

Cơm nước xong đi ra, từng người Lục Quýnh và Lâm Khê trở về trường.

Phó Tranh lái xe trở lại trường học, lại một đường đưa Chu Tương Tương cùng hai người bạn cùng phòng về đến cửa ký túc xá.

"Anh mau về đi." Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn Phó Tranh, nói.

Phó Tranh nhìn cô, đưa tay lên sờ đầu cô, "Ừ, buổi tối các em có họp lớp mới không?"

"Có a."

"Bọn anh cũng họp, xong thì gọi điện thoại cho anh."

Chu Tương Tương cong mắt cười, "Được."

Phó Tranh thấy cô cười, cũng nhin không được bật cười, vươn hai tay ra, nhẹ nhàng ôm cô một cái.

Cửa ký túc xá người đến người đi, Chu Tương Tương có chút ngại ngùng, nhẹ nhàng đẩy anh một cái, mặt đỏ hồng, "Anh mau về đi, em cũng về nghỉ ngơi đây."

Phó Tranh 'Ừ' một tiếng, "Em đi vào trước đi, em vào thì anh đi."

Hai người đã yêu đương lâu như thế, nhưng vẫn giống như đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt.

Vừa lên tầng ký túc xá, Thẩm Đình và Trương Tâm cùng lúc kéo lấy cánh tay Chu Tương Tương, "Ta thiên! Tương Tương!! Đại soái ca khoa kiến trúc lại là bạn trai cậu!! Hai người các cậu là bạn học cao trung sao?"

Chu Tương Tương có chút thẹn thùng, "Phải... Đúng vậy."

Thẩm Đình: "Ông trời ơi, tại sao bạn học cao trung của con không có người đẹp trai cực phẩm như vậy hả!"

Mắt Trương Tâm lấp lánh nhìn Chu Tương Tương, "Thật hâm mộ cậu quá Tương Tương, thật hy vọng tương lai tớ cũng có thể có một người bạn trai đẹp trai như vậy."

Bạn trai được khen lợi hại như thế, Chu Tương Tương có chút ngượng ngùng, "Thật ra tớ cảm thấy... Cũng được..."

Thẩm Đình tròn to hai mắt, "Cũng được? Tương Tương, cậu thật sự là ở trong phúc mà không biết hưởng."

"Đúng vậy, Tương Tương, bạn trai cậu thật sự rất đẹp trai đó."

Ba người tay trong tay trở về phòng ngủ.

Mở cửa phòng ngủ ra, một nữ sinh và một người đàn ông mặc âu phục đang đứng ở bên trong.

"Ô, bạn cùng phòng mới à?" Thẩm Đình vô thức kêu một tiếng.

Giản Vi nghe thấy tiếng, lập tức quay lại.

Thấy ba nữ sinh đứng ở cửa, vội vàng chào hỏi, "Chào các cậu, tớ là Giản Vi."

Chu Tương Tương đi vào, cười chào hỏi, "Chào cậu, tớ là Chu Tương Tương."

"Tớ là Thẩm Đình."

"Tớ là Trương Tâm."

Bốn nữ sinh chào hỏi, nhìn nhau cười.

Lâm Căn Ngôn quay đầu lại, ánh mắt thản nhiên quét qua ba người.

Một giây sau, tầm mắt một lần rơi trên người Giản Vi, "Những lời vừa rồi anh nói, đều đã nghe rõ chưa?"

Người đàn ông rất đẹp trai, không chỉ có Thẩm Đình và Trương Tâm, mà ngay cả Chu Tương Tương đều hơi ngẩn ra.

Không cùng loại đẹp trai giống như Phó Tranh, Phó Tranh là đẹp như ánh nắng mặt trời, là vừa liếc mắt nhìn sang, rất dễ dàng làm tim đập thình thịch.

Nhưng người đàn ông ở trước mắt, trông hơn hai mươi tuổi, vóc dáng rất cao, cả người mặc âu phục màu đen, ngũ quan sáng sủa, nhưng khuôn mặt lại không có biểu cảm gì, mặc dù đẹp trai, nhưng nhìn qua lại rất lạnh lùng.

Giản Vi gật đầu, "Nghe rõ rồi."

"Nói lại một lần nữa." Người Lâm Căn Ngôn lạnh, giọng nói cũng lạnh.

Giản Vi bĩu môi, giơ ngón tay lên lặp lại cho anh, "Ăn cơm đúng giờ, uống thuốc đúng giờ, nửa đêm không được đập chăn, lạnh phải mặc thêm quần áo, mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho anh."

Lâm Căn Ngôn nhìn cô, "Vừa rồi anh đã gặp cố vấn của em giúp em xin nghỉ rồi, huấn luyện quân sự em có thể không cần tham gia, thân thể có cái gì không thích hợp phải lập tức gọi điện thoại cho anh, biết chưa?"

Giản Vi cúi đầu, "Biết."

"Mấy chỗ quán ăn đêm KTV không được phép đi, nếu không nghe lời, em tự biết hậu quả."

Giản Vi cắn môi, "Đã biết!"

"Lâm tổng, giường đã trải xong."

Trên giường bước xuống là một người phụ nữ xinh đẹp mặc đồ công sở, là thư ký của Lâm Cẩm Ngôn.

Lâm Cẩm Ngôn lạnh nhạt 'Ừ' một tiếng, "Ra bên ngoài chờ tôi."

"Vâng."

Lâm Cẩm Ngôn từ trong bóp tiền lấy thẻ ra, đưa cho Giản Vi, "Không có tiền thì nói với anh, ăn nhiều một chút, lần sau anh tới thăm em, rót một miếng thịt nào, thì em chờ bị mắng đi."

Giản Vi mím môi, không lên tiếng, cũng không nhận thẻ của anh.

Lâm Cẩm Ngôn nhìn cô một cái, để thẻ lên trên bàn của cô, xoay người rời đi.

Lâm Cẩm Ngôn đi rồi, Trương Tâm đóng cửa phóng ngủ lại.

Thuộc tính hào sắc của Thẩm Đình lại login, tiến đến trước mặt Giản Vi, "Vi, đó là anh trai cậu à? Thật là đẹp trai a?"

Giản Vi lắc đầu, "Không phải đâu."

Mắt nhìn thẻ ngân hàng trên bàn, cầm lên, thuận tay ném vào trong tủ quần áo.

"Hả? Đó là bạn trai cậu? Trời ạ, tại sao hai người bạn cùng phòng của tớ đều có bạn trai đẹp trai như thế!"

Giản Vi tròn to hai mắt, tâm tình đột nhiên kích động, "Làm sao có thể! Anh ấy làm sao có thể là bạn trai tớ được, anh ấy lớn hơn tớ đến mười tuổi lận!"

Thẩm Đình cười ha ha nói: "Hiện tại không phải đang thịnh hành nhất là chồng già vợ trẻ à."

"Phải phải phải, cùng loại người như vậy ở cùng một chỗ, tởn buồn bức chết mất." Giản Vi nhìn không được liếc mắt.

Quản cô giống như quản con gái vậy, bạn trai thế quái nào được.

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 64 □: Trông Đẹp Trai Như Vậy, Nhất Định Đã Có Bạn Gái

Edit: Phun Phun

Ngày đầu tiên khai giảng, bảy giờ rưỡi tối phải họp lớp mới.

Lúc hơn sáu giờ, Thẩm Đình từ trên giường leo xuống, "Tâm, Tương Tương, Vi, chúng ta ra ngoài ăn cơm tối đi, ăn xong đúng lúc đến phòng học họp luôn."

Buổi trưa Chu Tương đã ăn no căng, vẫn chưa đói, lắc đầu nói: "Tớ vẫn còn no, nên chưa muốn ăn, các cậu cứ đi ăn đi."

"Hả? Ừ, vậy lát nữa tụi tớ sẽ chiếm chỗ trước cho cậu." Thẩm Đình nói, rồi nhìn về phía Trương Tâm, "Tâm, cậu muốn đi ăn chứ?"

Trương Tâm đã mang giày xong, "Đương nhiên, tớ sắp chết đói rồi đây!"

Thẩm Đình cười ha ha, "Biết rõ cậu mà!"

Lại hỏi: "Vi, cậu muốn đi ăn không? Tớ dẫn cậu đi ăn đồ xào ở cửa tiệm nhỏ kia, ăn rất ngon."

Giản Vi ngồi ở trước bàn, ngón tay gõ chữ cách cách trên bàn phím, văn bản trên trang web đã viết đầy, đã gõ cả một buổi trưa, cũng không biết là đang viết cái gì.

Nghe vậy, không ngần ngại, nói: "Tớ không đi đâu, tớ không đói lắm."

"Sao? Nhưng lúc ban ngày cái người đẹp trai đưa cậu tới không phải đã dặn cậu là phải ăn cơm đúng giờ à?" Thẩm Đình nhiều chuyện hỏi một câu.

Giản Vi lắc đầu, "Mặc kệ anh ấy, dù sao anh ấy cũng không biết."

Thẩm Đình: "... Ách... Vậy được rồi. Vậy tớ với Tâm Tâm đi ăn cơm tối, lát nữa chúng tớ sẽ không trở lại, đi thẳng tới phòng học chiếm chỗ cho các cậu, bảy giờ rưỡi tối, các cậu đừng quên đấy."

Thẩm Đình cùng Trương Tâm ra ngoài ăn cơm, Giản Vi tiếp tục gõ bàn phím của mình.

Chu Tương Tương nằm sấp ở trên bàn, trò chuyện WeChat với Phó Tranh.

Hai người cũng nhàm chán, Chu Tương Tương gửi cho Phó Tranh biểu cảm hôn nhẹ, Phó Tranh gửi lại hai cái, Chu Tương Tương lại gửi lại cho anh ba cái, Phó Tranh lại gửi bốn cái...

Chu Tương Tương buồn bực cười: Nhàm chán, không đùa với anh nữa.

Mới vừa gửi qua, chưa được mấy giây, Phó Tranh đã gọi điện thoại tới.

Chu Tương Tương sợ quấy rầy Giản Vi, cầm điện thoại di động đi đến ban công, đề thấp giọng nói, "Sao vậy?"

Đầu bên kia điện thoại, Phó Tranh gác chân lên nhau, lười biếng nằm ở trên giường, nghe thấy giọng của Chu Tương Tương, thì không nhịn được cong môi dưới, nói: "Nhớ em thôi."

Chu Tương Tương cúi đầu cười, ngón tay nhẹ nhàng chọc lên trên tường, "Buổi trưa mới gặp mà."

"Em cũng biết là buổi trưa à, lúc này đã qua được bao nhiêu tiếng đồng hồ rồi."

Chu Tương Tương không nói gì, mím môi cười.

Phó Tranh: "Cười cái gì vậy?"

"Cười anh ngốc thôi."

Phó Tranh thấp giọng cười, "Được rồi, anh ngốc, là em thông minh."

Chu Tương Tương: "Em vốn đã thông minh."

Phó Trang cười, hỏi: "Mấy giờ bọn em họp?"

"Bảy giờ rưỡi, bọn anh thì sao?"

"Bọn anh bảy giờ, có lẽ sẽ kết thúc sớm hơn bọn em, em ở lâu mấy, xong thì anh tới chờ em."

Chu Tương Tương ở ngoài ban công tán gẫu với Phó Tranh hai mươi mấy phút mới tắt điện thoại.

Lúc bước vào, Giản Vi đã tắt máy tính, ngồi trên ghế gặm táo.

Thấy Chu Tương Tương đi vào, cầm lấy một quả táo trên bàn đưa cho Chu Tương Tương, "Ăn không?"

Chu Tương Tương vội vàng lắc đầu, cười nói: "Tớ không ăn đâu, tớ đã ăn no rồi, cảm ơn cậu."

Chu Tương Tương không ăn, Giản Vi cũng không cố ép, bỏ quả táo xuống.

"Bạn trai cậu à?" Trong mắt Giản Vi mang theo vài tia vui vẻ ái muội.

Chu Tương Tương hơi ngại ngùng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng 'Ừ' một tiếng.

Giản Vi thở dài, nói: "Ôi, có bạn trai thật tốt, tớ cũng muốn tìm bạn trai."

Chu Tương nhìn Giản Vi có chút tò mò, "Người đàn ông lúc ban ngày, thật sự không phải là bạn trai của cậu?"

"Không phải, đương nhiên không phải rồi."

Chu Tương Tương cười khẽ, nói: "Trông anh ta rất quan tâm cậu."

"Anh ta không phải là quan tâm tớ, anh ta chính là thích quản tớ, rất phiền."

...

Sắp bảy giờ, Chu Tương Tương và Giản Vi tay nắm tay nhau đi ra ngoài.

Lúc đi đến phòng học, xấp xỉ bảy giờ mười lăm.

Thẩm Đình và Trương Tâm đã đến, trông thấy Chu Tương Tương với Giản Vi bước vào, vội vàng đứng lên vẫy tay với bọn họ, "Tương Tương, Vi, ở bên này!"

Giọng Thẩm Đình có hơi lớn, trong nhất thời, rất nhiều người trong phòng học đều nhìn về phía cửa ra vào.

Dáng dấp của Chu Tương Tương và Giản Vi đều xinh xắn, lập tức có nam sinh lạng lẽ thì thầm với nhau, "Cuối cùng cũng thấy gái đẹp, lại còn tới hai người."

"Đúng vậy, không biết đã có bạn trai hay chưa."

Giọng nam sinh vừa dứt, Thẩm Đình liền quay đầu lại, cười híp mắt nói, "Các cậu cũng đừng nghĩ nữa, người ta cả hai đều đã có bạn trai rồi."

"F*ck, không phải chứ?"

"Lừa cậu làm gì."

...

Lúc Chu Tương Tương đến phòng học, bên Phó Tranh đã bắt đầu họp.

Phó Tranh ngồi ở hàng cuối cùng với mấy người bạn cùng phòng.

Không nghe người đang nói ở trên, lười biếng tựa lưng lên ghế, cúi đầu chơi điện thoại di động.

Mấy người bạn cùng phòng ở bên cạnh liên tục nhỏ giọng nói chuyện.

Tạ Nguyên: "Nhìn thấy không? Nữ sinh ngồi gần cửa sổ, tóc mái bằng, mặc váy trắng, trông thật xinh đẹp."

Từ Hải: "Nói nhảm, mở to mắt cũng thấy được."

Tạ Nguyên đẩy đẩy Phó Tranh, "Phó Tranh, cậu cảm thấy thế nào?"

Phó Tranh khẽ nâng mí mắt "Cái gì cơ?"

Tạ Nguyên nâng cằm, tầm mắt nhìn hướng nữ sinh kia, "Nữ sinh kia kìa, rất xinh đúng không?"

Mặt Phó Tranh không chút thay đổi, theo hướng mắt Tạ Nguyên lạnh nhạt nhìn lướt qua, "Bình thường, không đẹp bằng vợ tôi."

Nói xong, lại cúi đầu chơi game.

(Pheng: Giỏi! Cho Tranh ca 1 like.)

Tạ Nguyên hơi ngẩn người, lại gần Phó Tranh, hỏi: "Phó Tranh, không phải cậu nói vợ cậu học chung trường với chúng ta sao, khi nào mới giới thiệu cho bọn tớ quen biết một chút đây."

Phó Tranh cong môi dưới, "Gấp cái gì, vẫn có cơ hội."

Khoa Kiến trúc, nam sinh nhiều, nữ sinh ít.

Nam sinh đang tìm gái đẹp, nữ sinh cũng đang tìm trai đẹp.

Hàng trước, vị trí gần cửa sổ.

Bạn cùng phòng của Hạ Lâm Lâm khé đẩy cô ta một cái, "Lâm Lâm, bên kia hình như có mấy nam sinh đang nhìn cậu kìa."

Hạ Lâm Lâm khẽ giật mình, khuôn mặt trắng nõn hơi đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Đừng... Đừng nói bậy."

"Tớ không có nói bậy, thật sự đang nhìn cậu đó, hơn nữa có vị nam sinh trông vô cùng đẹp trai!" Lâm Viện có chút kích động, nắm chặt lấy tay Hạ Lâm Lâm, "Cậu xoay qua nhìn một chút đi, thật sự rất đẹp trai đó."

Hạ Lâm Lâm có chút ngượng ngùng, rồi rầm nửa ngày, cuối cùng mới hơi quay đầu xuống dưới.

Ngay lúc quay đầu lại, vừa vặn trong lúc vô tình Phó Tranh nâng mắt lên, trong nháy mắt ánh mắt Hạ Lâm Lâm giống như đối diện với Phó Tranh.

Cứ như vậy trong phút chốc, Hạ Lâm Lâm không hiểu sao mặt lại nóng lên, đột nhiên tim đập cực kỳ nhanh, dường như có thể nhảy ra từ cổ họng.

"Thế nào? Tớ nói cậu ta đang nhìn cậu đúng chứ?" Lâm Viện kéo Hạ Lâm Lâm một cái, nhỏ giọng hỏi.

Hạ Lâm Lâm vội vàng quay đầu lại, mặt nóng vô cùng lợi hại, theo bản năng cô ta đưa tay lên che mặt, "Đừng... Đừng nói bậy."

Lâm Viện che miệng cười, mặt mũi tràn đầy ái muội nhìn Hạ Lâm Lâm một cái, "Lâm Lâm, cậu nói, nếu như đại soái ca vừa rồi theo đuổi cậu, vậy cậu nguyện ý không?"

Tim Hạ Lâm Lâm đập rất nhanh, nói: "Người ta trông đẹp trai như vậy, nói không chừng đã có bạn gái rồi, nên cậu đừng nói bậy."

"Nhưng vừa rồi cậu ta nhìn cậu a."

"..."

Nhưng mà trên thực tế, vừa rồi chỉ là trong lúc vô tình Phó Tranh nhìn xuống phía dưới mà thôi, ánh mắt là từ trên người Hạ Lâm Lâm quét qua, một giây sau, liền nhìn về nơi khác.

Họp khai giảng đầu tiên, kéo dài gần nửa giờ.

Vừa kết thúc, Phó Tranh lập tức đứng lên, đi ra ngoài.

Tạ Nguyên đi phía sau anh hỏi: "Đi đâu vậy?"

Phó Tranh nhướn mày cười, "Hẹn hò."

Phó Tranh vốn đã tính sẵn trong thời gian bọn họ họp khoa, gửi tin nhắn cho Chu Tương Tương vậy mà không nghĩ tới, bọn họ vậy mà vẫn chưa kết thúc.

Phó Tranh trực tiếp đi đến khu Chu Tương Tương họp khoa.

Đứng ở dưới lầu chờ khoảng nửa giờ, cuối cùng cũng đợi được khoa của Chu Tương Tương tan họp.

Trong khoa nhiều nữ sinh, không ngừng có nữ sinh từ trên lầu đi xuống, hầu như lúc mỗi một nữ sinh đi qua Phó Tranh, cũng sẽ nhìn không được mà nhìn một cái.

Chờ một tốp người, cuối cùng cũng trông thấy Chu Tương Tương nắm tay mấy cô bạn cùng phòng đi ra từ trong khu giảng

đường.

Chu Tương Tương liếc mắt liền thấy Phó Tranh, vội vàng buông tay Giản Vi ra, chạy bước nhỏ tới chỗ Phó Tranh.

Phó Tranh vươn tay, dắt lấy cô.

Chu Tương Tương vô cùng tự nhiên duỗi tay nắm anh, mười ngón tay đan xen.

Giản Vi, Thẩm Đình, Trương Tâm cũng đi qua.

Chu Tương Tương vội vàng giới thiệu cho Phó Tranh, "Đây là Giản Vi, cũng là bạn cùng phòng của em, anh vẫn chưa gặp qua."

Lại nói với Giản Vi: "Anh ấy là Phó Tranh."

Giản Vi khẽ cười, "Chào cậu, bạn học Phó."

"Chào cậu."

Chào hỏi xong, Chu Tương Tương liền nói với các cô nàng: "Tớ với Phó Tranh đi dạo ở bên ngoài, sẽ về nhanh thôi."

"Ừ, đi đi."

...

Đã hơn chín giờ, nhưng trong trường vẫn rất náo nhiệt, vào lúc này, tân sinh viên chiếm đa số.

Dưới đèn đường màu vàng cam, Chu Tương Tương và Phó Tranh nắm tay nhau, chậm rãi tản bộ.

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn anh, "Chúng ta đi đâu vậy?"

Phó Tranh cúi đầu cười, "Không biết. Đã trễ vậy rồi, cứ đi ở trên đường thôi."

Chu Tương Tương liếc mắt cười, "Được."

...

Hai người đi dạo trên đường một lát, đi qua siêu thị trường học, ở cửa có bán Oden*, Chu Tương Tương đột nhiên cảm thấy hơi đói, chỉ chỗ đó nói với Phó Tranh: "Em muốn ăn cái kia."

(Oden*:

Phó Tranh nghiêng đầu nhìn thoáng qua, "Được, đi mua thôi."

Nói xong liền dắt Chu Tương Tương qua.

"Anh giúp em mua nhé, em vào bên trong mua sữa AD Canxi."

Chu Tương Tương thích uống sữa AD Canxi, thích đến nỗi mỗi ngày phải uống một chai, uống thế nào cũng không ngán.

Phó Tranh cười vuốt mũi cô, mặt mũi tràn đầy cưng chiều, "Đi đi, giống như con nít."

Lúc Hạ Lâm Lâm và Lâm Viện từ trong siêu thị đi ra, hai người liếc mắt thì thấy Phó Tranh đang mua Oden cho Chu Tương Tương.

Lâm Viện nhẹ nhàng đẩy Hạ Lâm Lâm một cái, "Trời ạ, đúng là có duyên nha."

Hạ Lâm Lâm vừa nhìn thấy Phó Tranh, tim không tự chủ được liền đập nhanh hơn.

Lâm Viện kéo cô ta đi về phía trước, "Đi thôi, tớ cũng muốn ăn Oden."

Hai người cùng đi đến trước cửa hàng bán Oden.

Hạ Lâm Lâm bị Lâm Viện đẩy tới bên cạnh Phó Tranh.

Phó Tranh theo bản năng di chuyển qua bên cạnh hai bước, mắt nhìn thẳng.

Hạ Lâm Lâm đỏ mặt, lặng lẽ néo Lâm Viện một cái, ý bảo cô ta đừng làm loạn.

Lâm Viện cười tủm tỉm, ló đầu, nhìn Phó Tranh hỏi: "Bạn học, cậu cũng học Khoa Kiến Trúc đúng không? Vừa rồi ở phòng học, hình như đã gặp cậu."

Phó Tranh ngẩng đầu nhìn Lâm Viện một cái, mặt không đổi sắc, không có hứng thú trả lời.

Lâm Viện không ý thức được Phó Tranh lãnh đạm, lại tiếp tục hỏi: "Bạn học, cậu học lớp nào thế? Có thể lưu phương thức liên lạc được chứ, về sau mọi người có thể cùng nhau ra ngoài chơi."

Phó Tranh nhíu mày, không khỏi phản cảm, lạnh giọng nói câu, "Không rảnh."

"..." Lâm Viện chạm vào mũi một cái, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Phó Tranh mua một tô Oden lớn nhất cho Chu Tương Tương.

Lúc Chu Tương Tương đi ra, anh mới vừa trả tiền.

Chu Tương Tương vui vẻ nhảy đến trước mặt anh, khoác lấy cánh tay anh, "Mua xong rồi."

Phó Tranh gật đầu, "Mua rất nhiều, em mang về chia cho mấy bạn cùng phòng của em ăn nữa."

"Ừm, vẫn là anh chu đáo." Chu Tương Tương cười tủm tỉm nhìn anh.

Phó Tranh cười khẽ, cưng chiều đưa tay xoa nhẹ đầu cô, "Có ngốc hay không hả."

Mua xong đồ, hai người nắm chặt tay rời đi.

"Trời ạ, cậu ta vậy mà thật sự có bạn gái?!" Lâm Viên nhìn bóng lưng hai người rời đi, kinh ngạc nói.

Hạ Lâm Lâm cười một tiếng, trong giọng nói khó nén nổi tia mắt mát, "Tớ đã nói rồi, trông đẹp trai như thế, nhất định đã có bạn gái."

"Trời ạ, Lâm Lâm, cậu đừng nản chí. Tớ thấy bạn gái cậu ta cũng không phải là rất đẹp, bây giờ mới ở cùng một chỗ được bao lâu chứ, nói không chừng được một thời gian lại chia tay."

"..."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 65 □: Quà Sinh Nhật 20 Tuổi

Edit: Phụn Phụn

Cuộc sống đại học so với trong tưởng tượng nhàn nhã hơn rất nhiều.

Bởi vì trước kia lúc Chu Tương Tương đi học, tinh thần kéo căng chặt chẽ, sau khi lên đại học, thì đã thả lỏng một chút, mỗi ngày ngoại trừ lên lớp, chính là đi chơi với Phó Tranh, lúc Phó Tranh không có thời gian đi với cô, cô sẽ cùng với các bạn cùng phòng ra ngoài đi shopping, nếu không thì ở kí túc xá xem phim, hoặc là nằm ở trên giường đọc tiểu thuyết giết thời gian.

Từng ngày trôi qua, phải gọi là rất thoải mái.

Sau khi kết thúc huấn luyện quân sự, hội học sinh bắt đầu tuyển người mới, Thẩm Đình và Trương Tâm đi lấy mấy tờ giấy báo danh trở về.

Vừa về đến phòng ngủ, đã vô cùng kích động thông báo với Giản Vi và Chu Tương Tương.

Thẩm Đình: "Hội trưởng Ban Tổ Chức là một soái ca, ách... Mặc dù không có đẹp trai như Phó Tranh của cậu, nhưng coi như cũng rất tuấn tú."

Trương Tâm nói: "Thật ra chủ tịch hội học sinh mới thật sự đẹp trai, siêu đẹp trai, nếu chúng ta báo danh vào văn phòng, về sau có thể có không ít cơ hội được tiếp xúc."

Thẩm Đình vỗ vai cô nàng, "Tâm, cậu mau chết tâm đi, Lục Mộ Trầm người ta đã có bạn gái, hơn nữa nghe nói bạn gái anh ấy ở học viện điện ảnh, trông cực kỳ đẹp."

Trương Tâm ngẩn người, "Cậu nghe ai nói, thật hay giả?"

Chu Tương Tương đang ăn nho, nghe thấy tên Lục Mộ Trầm, lập tức bị sặc, ho không ngừng.

Trương Tâm vỗ lưng giúp cô, "Này không sao chứ?"

Chu Tương Tương vội vàng khoát tay, "Không sao, không sao... Cái đó thật ra Lục Mộ Trầm... Ách..."

"Thật ra thế nào?" Ánh mắt mọi người sáng lên, cùng nhau nhìn chằm chằm Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương mím môi, nói: "Mấy cậu nói Lục Mộ Trầm, khả năng, ách... Chắc là anh họ Phó Tranh..."

Thẩm Đình: "..."

Trương Tâm: "..."

Ngay cả Giản Vi cũng thất thần.

Mấy giây sau, Thẩm Đình phản ứng đầu tiên, "Ông trời ơi, gien trong nhà bạn trai cậu cũng quá cao rồi?! Người nào người nấy cũng đẹp trai là thế nào!!"

Trương Tâm một phát bắt được tay Chu Tương Tương, hỏi: "Tương Tương! Nói cho tớ biết, anh họ của bạn trai cậu có bạn gái không?!"

Chu Tương Tương cười gượng, "Anh ấy... Có, nghe nói xinh đẹp là không sai, bạn gái anh ấy học ở học viện điện ảnh, trước kia là hoa khôi của trường chúng tớ, vô cùng xinh đẹp."

Trương Tâm lập tức che ngực, "... Ôi, tim tớ đau quá! Các cậu nói đi, tại sao mỗi lần tớ nhìn trúng trai đẹp, đều đã có bạn gái là sao? Nay mẹ nó quả thực là ngược cầu mà!"

...

Đại học năm thứ nhất giờ lên lớp ít, không lo không nghĩ, cộng thêm Chu Tương Tương cũng không có tham gia hội học sinh hay hiệp hội sinh viên, cho nên thời gian nhàn rỗi mỗi ngày rất nhiều.

Nhưng mà, con người một khi rảnh rỗi, rất dễ nghĩ ngợi lung tung.

Gần đây Chu Tương Tương gọi điện thoại cho Phó Tranh, mỗi lần nói chuyện chỉ được vài phút, mỗi lần hỏi anh đang làm gì, anh đều nói có việc bận.

Lúc trước hai người nấu cháo điện thoại, nói đến một hai giờ cũng không nở cúp điện thoại.

Nói chuyện trên WeChat cũng vậy, trước kia Chu Tương Tương gửi Wechat cho Phó Tranh, một giây sau Phó Tranh đã trả lời lại.

Nhưng bây giờ, một giây sau chưa trả lời lại cũng bỏ đi, lại có lúc cách vài giờ mới trả lời lại cô.

Hẹn gặp cũng vậy, trước kia hai người hầu như mỗi ngày đều muốn gặp mặt, nhưng lúc này, Chu Tương Tương đã hai ngày rồi chưa được gặp Phó Tranh, mà anh cũng không hẹn cô.

Chu Tương Tương mới vừa gọi điện thoại cho Phó Tranh, vang lên nửa ngày cũng không có ai nhận, Chu Tương Tương tức giận ném di động 'Cạch' xuống đất.

Giản Vi quay đầu lại, lo lắng hỏi: "Sao vậy? Chồng cậu lại không nghe điện thoại à?"

Chu Tương Tương vừa tức vừa buồn, lại lo lắng sợ hãi, quay đầu lại, có chút khẩn trương hỏi: "Các cậu nói xem, có phải anh ấy đã có người khác rồi không?"

Nhìn vào biểu hiện gần đây của Phó Tranh, khó trách Chu Tương Tương nghĩ ngợi lung tung.

"Không thể nào, Phó Tranh nhà cậu đối tốt với cậu như vậy cơ mà."

Lập tức Thẩm Đình và Trương Tâm đẩy ghế ngồi trước mặt Chu Tương Tương.

Giản Vi cũng kéo ghế lại.

Bốn nữ sinh ngồi thành một vòng.

Giản Vi gật đầu, "Đình Đình nói rất đúng, Phó Tranh nhà cậu đối tốt với cậu như vậy, không giống người sẽ thay lòng. Cậu đã quên lúc huấn luyện quân sự rồi à, không phải cậu gầy đi mấy cân sao, làm cho cậu ấy sốt sáng cả lên, mỗi ngày đều canh cậu ăn cơm."

"Cậu cũng nói đó là lúc huấn luyện quân sự, học kỳ này đã qua hơn một nửa, quý mới biết có phải anh ấy đã thích người khác rồi hay không."

Chu Tương Tương càng nói càng hoảng hốt, ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay, răng cắn chặt.

"..."

"Trời ạ, Tương Tương, tớ cảm thấy có lẽ là cậu suy nghĩ nhiều rồi, tớ nghe nói tiết của Khoa Kiến Trúc rất nhiều, có lẽ cậu ấy thật sự bận đấy." Trương Tâm nói.

Chu Tương Tương nhú mày, sau đó lại lắc đầu, "Không thể nào, lúc học lớp mười hai, áp lực học tập nặng như vậy, mỗi ngày anh ấy đều gọi video với tớ, dù không nói câu nào, nhưng vẫn mở video, sau đó hai chúng tớ mỗi người đều tự ôn tập. Khi đó gấp rút như vậy, anh ấy đều muốn gọi video với tớ, trong khoảng thời gian này bận rộn, có thể vội bằng lúc đó sao?"

Chu Tương Tương càng nghĩ, càng cảm thấy không thích hợp, cầm điện thoại lên lại gọi cho Phó Tranh.

Liên tục gọi ba lần, vẫn không có người nhận.

Chu Tương Tương quả thực bị chọc giận, 'Cạch' một tiếng, đập di động lên trên bàn.

"Nhìn đi, các cậu nhìn đi, anh ấy không nhận điện thoại của tớ! Anh ấy vậy mà không nhận điện thoại của tớ! Từ trước đến nay anh ấy chưa bao giờ như vậy!"

Chu Tương Tương nói, trong nháy mắt đôi mắt hồng lên.

Giản Vi vội vàng nắm chặt tay Chu Tương Tương, an ủi: "Tương Tương, cậu đừng vội, có lẽ là cậu ấy đang bận thật, không nhìn tới điện thoại, chờ đến tối cậu ấy gọi tới, cậu hãy hỏi cậu ấy rõ ràng. Loại chuyện như này, ngàn vạn lần đừng có gấp, nếu như hiểu lầm thì không tốt đâu."

Lúc này trong đầu Chu Tương Tương chợt nhớ tới trước khi nhập học, Hoan Hoan từng nói với cô.

Cô ấy nói, lên đại học, sẽ không còn đơn thuần giống như cao trung. Phó Tranh nhà cậu lại đẹp trai như vậy, cậu phải giám sát chặt chẽ, đừng để có người chui vào kẽ hở.

Khi đó cô còn cảm thấy Hoan Hoan quá khoa trương, dù sao cô vẫn rất tin tưởng tình cảm của Phó Tranh đối với cô.

Mà bây giờ...

Chu Tương Tương tức giận tim đau nhức, cầm điện thoại lên, mở khoá, sau đó đẩy số điện thoại Phó Tranh ra ngoài ---

Một giây sau, trực tiếp kéo vào danh sách đen.

Giản Vi ngẩn ra, "Ách... Tương Tương..."

Chu Tương Tương ném di động, "Không nghe điện thoại, vậy thì đừng tới tìm tớ nữa!"

Trong lòng Chu Tương Tương khó chịu, từ trên ghế đứng dậy, xoay người, tháo giày bò lên giường.

Giản Vi đứng lên, ngẩng đầu, thì thấy cô chui vào trong chăn, cuộn mình lại, trốn đi, như một con nhộng.

Thẩm Đình lặng lẽ đẩy Giản Vi một cái, mỗi lúc đóng lúc mở, dùng khẩu hình hỏi cô nàng, "Tương Tương sẽ không phải đang khóc đó chứ?"

Giản Vi lắc đầu.

Cô không biết Tương Tương có khóc hay không, nhưng cô có thể hiểu được tâm tình của cô ấy.

Bởi vì yêu quá sâu đậm, cho nên rất nhạy cảm, bất an, sợ mất đi.

...

Lúc Phó Tranh đi ra khỏi thư viện, đã hơn năm giờ chiều.

Lúc trước anh đam mê thiết kế trang trí, gần đây mỗi ngày đều ngâm mình trong thư viện.

Dự định trong lúc học đại học mở phòng làm việc thiết kế, ném thủ lập nghiệp.

Mấy ngày hôm trước cha gọi điện thoại tới, trong lúc vô tình nhắc tới chuyện này, kết quả không ngờ cha anh rất ủng hộ, để cho anh yên tâm đi làm.

Anh vốn muốn nói cho Tương Tương, nhưng sau đó nghĩ lại, cảm thấy vẫn là chờ sau khi thành công, cho cô một kinh hỉ.

Anh muốn dựa vào bản lĩnh chính mình, tranh thủ đến sinh nhật 20 tuổi của Tương Tương, cho cô một món quà lớn.

Đã qua hơn nửa học kỳ, ngoại trừ đi học hầu như mỗi ngày đều ngâm mình ở thư viện, có lúc đạt đến trình độ tẩu hỏa nhập ma mất ăn mất ngủ.

Trong thư viện các loại sách về kiến trúc về thiết kế trang trí, chỉ nhìn mới một phần ba, đã học được rất nhiều thứ, trong đầu cũng nghĩ ra rất nhiều ý tưởng.

Anh bây giờ, nhớ lại những ngày tháng trước đây ngây ngốc ăn no chờ chết, quả thực vô cùng khinh bỉ.

Đi ra khỏi thư viện, Phó Tranh lấy di động ra, định gọi điện thoại cho Tương Tương, kêu cô cùng đi ăn cơm.

Kết quả vừa lấy di động ra, thấy mấy cuộc điện thoại Chu Tương Tương gọi tới.

Vừa rồi anh ở thư viện, để chế độ yên lặng, di động để trong túi nên không phát hiện.

Phó Tranh lập tức gọi lại.

Điện thoại thông, nhưng bên kia lại là một giọng nữ máy móc, "Thật xin lỗi, số điện thoại ngài gọi tới hiện đang trong cuộc trò chuyện."

Phó Tranh cũng không nghĩ nhiều, nghĩ có lẽ Tương Tương đang gọi điện thoại cho người khác, vì vậy cất di động, định về kí túc xá tắm rửa thay quần áo.

Trong kí túc xá, mấy người bạn cùng phòng đang chơi game, vô cùng náo nhiệt.

"Ô, Tranh ca, về rồi à, đang chờ cậu đi ăn cơm đấy!" Tạ Nguyên từ trong game ngẩng đầu nói với Phó Tranh.

Phó Tranh ném điện thoại di động lên trên giường, vừa cởi áo khoác vừa nói: "Các cậu đi ăn đi, tôi chờ vợ tôi."

"Đừng mà, hôm nay là sinh nhật của Hải, đi chung đi, gọi chị dâu đi chung luôn."

Phó Tranh ngây người, nhìn Từ Hải, "Sinh nhật Hải?"

Từ Hải che ngực, làm ra vẻ đau lòng, "Ta thiên, Tranh ca cậu không quan tâm tở! Không phải tối qua đã nói rồi sao, mời mọi người ăn cơm a."

Tạ Nguyên cười ha ha, vỗ vai Từ Hải, "Cậu chấp nhận số phận đi, Tranh ca chúng ta, trong đầu chỉ có vợ cậu ấy thôi."

Phó Tranh cười nhạo, "Được rồi được rồi được rồi, tôi đi tắm đã, lát nữa sẽ đi với mấy cậu."

"Ngoạ tào, Tranh ca cậu yêu sạch sẽ vậy à."

Phó Tranh tắm xong đi ra, mọi người đã chuẩn bị xong, Từ Hải nói: "Tranh ca, chỉ chờ mỗi cậu thôi đó."

"Các cậu đi trước đi, lát nữa tôi tới."

Phó Tranh vừa mặc quần áo vừa nói.

"Đừng mà, chờ cậu, tở lại chơi game đây." Tạ Nguyên cầm điện thoại, cúi đầu chơi game.

Phó Tranh rất nhanh đã thay xong quần áo, nói: "Đi thôi."

Ra khỏi phòng ngủ, Phó Tranh liền gọi điện thoại cho Chu Tương Tương.

Kết quả gọi qua, vậy mà vẫn đang trong cuộc trò chuyện.

Phó Tranh có chút ngốc.

Chuyện gì vậy?

Từ thư viện trở về, đến lúc này đã sắp nửa tiếng, mà vẫn còn nói chuyện?

"Tranh ca, sao vậy?"

Tạ Nguyên thấy Phó Tranh nhú mày, hỏi một câu.

Phó Tranh lắc đầu, "Không có gì."

Lúc ra khỏi kí túc xá, Phó Tranh lại gọi cho Chu Tương Tương.

Kỳ lạ là, vẫn đang trong trạng thái trò chuyện.

Phó Tranh gọi điện thoại cho Chu Tương Tương, chưa từng gặp qua loại tình huống này.

Ngoại trừ anh, cô giống như không có thói quen nấu cháo điện thoại với ai cả.

"Sao vậy, Tranh ca?"

"Không có gì, tôi không gọi điện thoại cho vợ tôi được. Như vậy đi, mấy cậu cứ đi trước, tới nơi thì gửi vị trí cho tôi, tôi đi đón Tương Tương qua."

"Ừm, cũng được, vậy bọn tớ đi trước chờ cậu."

Phó Tranh gật đầu, đi về phía kí túc xá của Chu Tương Tương.

Tác giả có lời muốn nói:

Đoán xem, lúc Tương Tương 20 tuổi, Phó ca ca sẽ tặng quà gì?

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 66 □: Ai Cũng Không Thể So Sánh Với Em

Edit: Phụn Phụn

Nam sinh không thể vào kí túc xá nữ sinh, Phó Tranh cũng là do may mắn, lúc đi tới, vừa vặn đụng phải Thẩm Đình và Trương Tâm đi ra mua cơm.

Phó Tranh vội vàng đi tới, mở miệng hỏi: "Tương Tương đâu rồi?"

Phó Tranh đột nhiên nhảy ra, Thẩm Đình với Trương Tâm nhất thời bị dọa cho giật mình.

Lấy lại tinh thần, sắc mặt hai nữ sinh đều có chút không tốt lắm, "Cậu còn không biết xấu hổ mà hỏi Tương Tương?"

Phó Tranh ngẩn ra.

Tại sao anh lại không thể hỏi Tương Tương?

"Cô ấy sao vậy? Tôi gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy liên tục đang trong trạng thái trò chuyện."

Đến lúc này, trong lòng Phó Tranh không hiểu sao có một dự cảm chẳng lành.

"Bạn gái của cậu, tại sao cậu lại hỏi chúng tôi?" Giọng điệu Thẩm Đình không tốt, liếc Phó Tranh một cái.

Mặc dù cô thích trai đẹp, nhưng Phó Tranh lại đối xử với Tương Tương như thế, cô cũng tức cho Tương Tương.

Phó Tranh có chút ngốc, "Không phải... Rốt cuộc Tương Tương làm sao vậy? Các cậu mau nói cho tôi biết đi."

Anh làm gì sai?

Trương Tâm nói: "Tương Tương không muốn để ý đến cậu, kéo cậu vào danh sách đen, cậu nói đi cậu đã làm sai điều gì."

Phó Tranh giật mình, nhất thời luống cuống.

Lại nói rất lâu với Thẩm Đình và Trương Tâm, mới thuyết phục được hai người bọn họ đi vào gọi Tương Tương ra giúp anh.

Thẩm Đình và Trương Tâm trở lại phòng ngủ.

Chu Tương Tương còn đang cuộn mình trong chăn, Giản Vi nằm sấp ở trên bàn viết này nọ. Nghe tiếng mở cửa, thấy hai người quay lại, "Ô" một tiếng, "Sao hai cậu lại về rồi?"

Thẩm Đình nháy mắt với Giản Vi, đến gần bên tai cô, nhỏ giọng nói: "Phó Tranh đến, đang chờ ở bên ngoài."

Giọng cô nàng rất nhỏ, chỉ có Giản Vi nghe được.

Giản Vi nghe vậy, theo bản năng nhìn thoáng qua Chu Tương Tương ở trên giường.

Chu Tương Tương vẫn như lúc xế chiều, động cũng chưa từng động một cái.

Cũng không khóc. Không nghe thấy âm thanh phát ra.

Chỉ là, bây giờ Tương Tương còn đang bực bội, nói với cô là Phó Tranh đến, chỉ sợ là không chịu gặp.

Giản Vi nghĩ một lát, đặt bút xuống, từ trên ghế đứng lên.

Đi đến bên giường Chu Tương Tương, đưa tay nhẹ nhàng chọc xuống chăn của cô, "Tương Tương, Tương Tương."

Chu Tương Tương không ngủ, nghe thấy Giản Vi gọi cô, trở mình, chui đầu từ trong chăn ra, dụi dụi đôi mắt, "Sao thế?"

Giọng cô hơi khàn, có lẽ là do đã lâu vẫn không lên tiếng.

Theo vô thức Giản Vi nhìn chằm chằm đôi mắt của cô, thấy mắt cô cũng không có đồ lên, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng kéo chăn cô, "Tương Tương, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi, hôm nay tớ muốn ăn thịt nướng."

Chu Tương Tương lắc đầu, "Tớ không muốn ăn, tớ cũng không đói bụng, các cậu cứ đi ăn đi."

"Đừng mà, phòng ngủ chúng ta liên hoan đấy, làm sao có thể thiếu cậu được." Giản Vi vừa nói, vừa cởi giày bò lên giường.

Bò lên trên, duỗi tay kéo lấy chăn của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương nắm lấy chăn không chịu buông tay, sức lực Giản Vi lớn, lại thêm một chút lực, đã xốc được chăn của Chu Tương Tương lên.

Chu Tương Tương cuộn tròn người, hai tay che mặt, giống như trẻ nhỏ đang ăn vạ, "Không đi, tớ không đi đâu, các cậu cứ đi đi."

Giản Vi nhìn cô, nhin không được liền bật cười, duỗi tay kéo cô, "Đi thôi đi thôi, đi ăn một bữa cơm, chuyện buồn gì đều sẽ quên hết."

Cuối cùng Chu Tương Tương vẫn bị Giản Vi lôi xuống giường.

Ba người cứ như vậy mà đưa cô ra khỏi cửa.

Nhưng Chu Tương Tương thật sự không có khẩu vị, cô đang buồn muốn chết, làm gì còn có thể nuốt trôi đồ ăn.

Chu Tương Tương bị ba cô bạn cùng phòng cứng rắn lôi ra khỏi phòng ngủ.

Nhưng mà, lúc cô ngẩng đầu lên, trông thấy Phó Tranh đứng ở cửa, trong nháy mắt liền hiểu được dụng ý của các cô nàng.

Làm gì có chuyện đi ăn thịt nướng chứ, rõ ràng là bị Phó Tranh mua chuộc.

Chu Tương Tương nghiêng đầu, xụ mặt, trừng Giản Vi một cái.

Giản Vi tinh nghịch nháy nháy mắt, cười nói: "Này, hai vợ chồng son các cậu có cái gì không thể nói à, ồn ào dẫn đến chiến tranh lạnh là không tốt, tới nói chuyện đi, cho cậu ấy một cơ hội."

Nói xong, thì đẩy người trước mặt lên phía trước.

Lúc này, Phó Tranh cũng vội vàng chạy tới, "Tương... Ui da!"

Còn chưa kịp mở miệng gọi hai chữ "Tương Tương", đầu gối đã bị ăn một cước nặng nề, đau đến nổi anh ' Ui da ' một tiếng, ôm đầu gối đáng thương nhìn Chu Tương Tương, "Vợ đau..."

Chu Tương Tương còn đang tức giận, trừng mắt nhìn anh, "Đau chết anh luôn đi!"

Giản Vi và Thẩm Đình Trương Tâm liếc mắt nhìn nhau, ba người đều nhin không được mà bật cười.

Nhìn bộ dạng Phó Tranh ở trước mặt Chu Tương Tương sợ hãi như vậy, sợ là ầm ĩ không nổi.

Vì vậy nói: "Tương Tương, bọn tớ đi ăn cơm tối đây, hai người các cậu từ từ nói chuyện nhé."

"Đúng đó Tương Tương, hai vợ chồng son các cậu cứ từ từ mà nói chuyện, bọn tớ đi trước đây."

Nói xong, ba người liền bỏ lại Chu Tương Tương, nắm tay nhau rời đi.

"Vợ." Phó Tranh mặt dày lại gần Chu Tương Tương, đưa tay muốn kéo tay cô, Chu Tương Tương hất anh ra, xoay đầu, tức giận nói: "Anh còn tới tìm em làm cái gì? Nghe nói trong khoa các anh có nhiều người đẹp lắm, đi mà tìm mấy cô ấy đi."

Phó Tranh nghe vậy, sợ hãi oan uổng kêu lên, "Lấy ở đâu ra người đẹp chứ, Tương Tương, oan cho anh quá."

Mặt Chu Tương Tương sa sầm, "Phó Tranh, anh đừng có ở chỗ này lảm nhảm với em, anh suy nghĩ một chút về biểu hiện của anh trong khoảng thời gian này đi, là em đang vu oan anh à?"

"Được được được, anh sẽ xem xét lại mình, Tương Tương em đừng giận, đừng giận mà." Phó Tranh mặt dày lắc cánh tay Chu Tương Tương, nghĩ chỉ cần dỗ như ngày thường là sẽ không sao.

Nhưng lần này Chu Tương Tương thật sự tức giận.

Cô hất tay Phó Tranh ra, lùi về sau hai bước. Cô nhìn anh, trên mặt không có một tia vui vẻ.

Từ trước đến nay Chu Tương Tương chưa từng như vậy.

Cô tức giận sẽ trừng mắt, vui vẻ sẽ cười, nhưng như bây giờ không có bất kỳ biểu cảm nào lại chính là lần đầu tiên.

Lúc này Phó Tranh thật sự sợ hãi, cũng không dám đùa giỡn, vô cùng nghiêm túc đứng ở đó, hết sức nghiêm túc nhìn Chu Tương Tương, cẩn thận mở miệng, "Tương Tương, rốt cuộc em sao vậy? Máy cô ấy nói em kéo điện thoại vào danh sách đen... Tương Tương, anh đã làm sai điều gì, em nói với anh, anh sẽ thay đổi, anh đảm bảo sẽ thay đổi! Nhưng em đừng như vậy..."

Tim Phó Tranh đột nhiên nhói lên một cái, cổ họng trướng đau, "Tương Tương... Vợ, em đừng như vậy, thật sự, anh sợ..."

Cô có thể cáu giận với anh, có thể mắng anh thậm chí có thể đánh anh, nhưng về mặt cô không chút thay đổi không chịu để ý đến anh như vậy, làm anh thật sự rất sợ.

Anh không biết mình đã làm sai điều gì.

Lại vội vàng giơ tay lên thề, nói: "Tương Tương, anh thề, anh thật sự không có cô gái khác, tuyệt đối không có! Nếu như anh nói dối, anh sẽ..."

"Đừng có nói bậy!" Chu Tương Tương không đợi anh nói hết, đưa tay che chặt miệng anh.

Phó Tranh nhanh chóng thuận theo nắm chặt tay Chu Tương Tương, cúi đầu, khẩn trương nhìn cô, "Vợ, anh sai rồi, em đừng giận..."

Cửa ký túc xá, người đến người đi. Không phải là nơi để nói chuyện.

Chu Tương Tương kéo Phó Tranh đi về phía trước, đi rất xa, thẳng đến rừng cây nhỏ bên ngoài kí túc xá, mới buông Phó Tranh ra.

Chu Tương Tương xoay người, ngồi lên ghế dài dưới một cây đại thụ.

Phó Tranh thấy vậy, cũng vội vàng đi tới ngồi xuống.

Chu Tương Tương trừng mắt nhìn anh, mặt trầm xuống hỏi: "Anh sai ở đâu?"

Phó Tranh vội nói: "Ở đâu cũng sai hết!"

Chu Tương Tương tức giận đập một cái lên vai anh, "Anh đừng có ở đây nói vòng vo với em! Hôm nay không nghĩ ra được anh sai ở đâu, đừng mong em tha thứ cho anh!"

Coi như anh không thay lòng, không có người con gái khác, nhưng trong thời gian dài như vậy bị anh lạnh nhạt, vẫn là chọc giận cô!

Phó Tranh suy nghĩ hồi lâu, trong lòng sốt ruột.

Chu Tương Tương thấy cả buổi anh vẫn chưa nghĩ ra được mình sai ở đâu, trong lòng tức giận.

Người này đã làm sai, lại hoàn toàn không ý thức được?

Đôi mắt Phó Tranh trông mong nhìn Chu Tương Tương, làm ra vẻ vô cùng đáng thương vô cùng uỷ khuất.

Chu Tương Tương vô cùng tức ngực, nhin không được lại đập lên ngực Phó Tranh một cái, "Phó Tranh, anh thật đáng ghét!"

Phó Tranh vội vàng gật đầu nhận sai, "Phải phải phải, anh đáng ghét, đều là lỗi của anh."

Phó Tranh nói, nắm tay Chu Tương Tương, đưa tới bên miệng, giống như tay sai, dịu dàng thổi một hơi, "Đừng đập bằng nắm đấm, đập đau tay, anh sẽ đau lòng chết mất."

Chu Tương Tương nhìn anh, vừa bực mình vừa buồn cười.

Phó Tranh như vậy, ngược lại không giống với vẻ sẽ bắt cá hai tay.

Chu Tương Tương bốt giận, lại đập Phó Tranh hai cái, đầy bụng lửa giận không sai biệt lắm đều bị dập, mở miệng hỏi: "Đã hai ngày rồi anh không hẹn em, anh có biết hay không?"

Phó Tranh sững sờ, hai mắt đột nhiên trợn to, "Tận... Tận hai ngày lặn? Ui da --- "

Phó Tranh vừa mở miệng, lửa giận của Chu Tương Tương mới vừa dập lại bị anh làm bùng lên, duỗi tay nhéo một cái lên eo anh.

Phó Tranh ui da một tiếng, vội vàng cầm lại tay Chu Tương Tương, "Vợ đừng nhéo, đau..."

"Đau chết anh!" Chu Tương Tương trừng mắt nhìn anh, tiếp tục nói: "Phó Tranh anh không chỉ hai ngày không hẹn em, mỗi lần em gọi điện thoại cho anh, chúng ta nói chuyện phỉếm chỉ hơn mười phút, mỗi lần em hỏi anh đang làm gì, anh chỉ nói anh đang bận. Trước kia em gửi WeChat cho anh, anh đều giây sau trả lời lại, tối hôm qua em gửi WeChat cho anh, sáng sớm hôm nay anh mới trả lời lại em! Em vừa gọi điện thoại cho anh, gọi nhiều cuộc anh cũng không nhận!"

Chu Tương Tương càng nói càng tức, càng nói càng uỷ khuất, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Phó Tranh thấy mắt Chu Tương Tương đỏ lên, vô cùng đau lòng, vội vàng ôm cô vào lòng, không ngừng nhận sai, "Anh sai, Tương Tương anh sai rồi, gần đây anh thật sự có hơi bận, anh đều không ý thức được, anh lạnh nhạt với em. Thực xin lỗi, Tương Tương thực xin lỗi."

Đến lúc này Phó Tranh cuối cùng cũng hiểu được Chu Tương Tương đang giận cái gì, trong lòng vừa ảo não vừa tự trách, "Tương Tương, anh sai rồi, là anh xem nhẹ cảm xúc của em, anh sai rồi, em phạt anh đi, phạt anh thế nào cũng được."

Phó Tranh đỡ lấy vai của Chu Tương Tương, vô cùng nghiêm túc, vô cùng chân thành nhìn cô, còn nói: "Nhưng anh thề, anh tuyệt đối tuyệt đối không có người con gái khác, tuyệt đối không có!"

Phó Tranh dỗ như thế, lửa giận trong lòng Chu Tương Tương cũng không còn, mím môi, hỏi anh, "Vậy rốt cuộc gần đây anh đang bận cái gì?"

"Gần đây anh đều ở thư viện, đọc sách kiến trúc với sách thiết kế. Ủm, anh muốn mở một phòng làm việc thiết kế trang trí..."

Chu Tương Tương mở to hai mắt, có chút kinh ngạc, "Anh muốn gây dựng sự nghiệp?"

Phó Tranh gật đầu, "Anh vốn là khi nào có một chút thành tích thì mới nói cho em biết... Ui da, đau!"

Phó Tranh nói còn chưa dứt lời, Chu Tương Tương lại nhịn không được nhéo lên eo anh một cái, "Phó Tranh, chuyện lớn như thế, anh vậy mà gạt em! Anh đang học, thì anh phải nói cho em chứ. Làm em sợ muốn chết, anh có biết không!"

Phó Tranh vội vàng ôm người vào lại trong lòng, cầm đặt trên đầu Chu Tương Tương, giọng dịu dàng trấn an, "Đừng sợ đừng sợ, Tương Tương không sợ. Ôi, em phải tin tưởng anh, anh không thể nào thay lòng, dù chết cũng không có khả năng."

Đôi mắt Chu Tương Tương hồng lên, giọng nhỏ nhỏ, mang theo vài phần ghen ngào, "Em không phải là không tin anh, em là... Em là không tin vào chính bản thân mình. Trường học có nhiều cô gái xinh đẹp ưu tú như vậy, so với các cô ấy em, bình thường nhỏ bé giống như hạt cát vậy."

Còn nói: "Anh đẹp trai như vậy, lại ưu tú, có rất nhiều nữ sinh thích anh, em thật sự sợ..."

Phó Tranh không nghĩ tới Chu Tương Tương lại nghĩ nhiều như vậy.

Anh hơi buông cô ra, đỡ vai cô, mắt nhìn cô, vô cùng kiên định nói: "Tương Tương, em nghe đây, trong lòng anh, không ai có thể so

sánh được với em, không có ai xinh đẹp hơn em, không có ai ưu tú hơn em. Quan trọng nhất là, anh yêu em, những người khác dù có xinh đẹp hơn nữa, có ưu tú hơn, đều không thể lọt vào mắt anh, không vào được tim anh. Em hiểu chưa?"

Truyện tại Wattpad được đăng Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 67 □:

Edit: Phụn Phụn

Thật ra Chu Tương Tương rất tin tưởng Phó Tranh.

Cô tin anh sẽ không bắt cá hai tay, tin anh vẫn còn thích cô nữa.

Cho nên anh vừa giải thích, tâm trạng cô đã khá hơn nhiều.

Nói đến đó, chủ yếu tức giận vẫn là do Phó Tranh không giải thích được tại sao bỗng trở nên lạnh nhạt.

Trước kia Chu Tương Tương cảm thấy chính mình không có mấy tính khí nhỏ của bạn gái, nhưng qua việc này, mới phát hiện thật ra chính mình cũng có.

Sẽ tức giận.

Cũng sẽ... Ghen.

Bọn Từ Hải đã gọi điện thúc giục nhiều lần.

Ăn lẩu cừu.

Lúc Phó Tranh đưa Chu Tương Tương tới, cả một bàn lớn, trừ mấy người trong phòng ngủ của Phó Tranh, còn có mấy nam sinh trong lớp, nữ sinh cũng có.

Từ Hải để lại cho Phó Tranh hai vị trí.

Thấy Phó Tranh vào, vội vàng đứng lên vẫy tay với anh, "Tranh ca, ở bên này!"

Ngồi bên phải vị trí Từ Hải giữ lại cho Phó Tranh, chính là Hạ Lâm Lâm.

Hạ Lâm Lâm không học cùng một lớp với Phó Tranh, nhưng bởi vì Từ Hải đang theo đuổi cô ta, cho nên mới mời tới đây.

Hạ Lâm Lâm vốn không muốn đến, nhưng trong lúc vô tình nghe bọn họ nói có cả Phó Tranh, vì vậy mới đồng ý.

Hôm nay Hạ Lâm Lâm cố ý ăn mặc thật đẹp. Lúc mới tới, các nam sinh cũng khen cô ta xinh đẹp.

Hạ Lâm Lâm quả thật rất xinh xắn, tóc dài phát phới, rất đậm nhạt nho nhã.

Ngồi bên trái Hạ Lâm Lâm là Từ Hải, bên phải là hai chỗ trống.

Lúc nhìn thấy Phó Tranh bước vào, trong lòng mong đợi anh đến ngồi bên cạnh cô ta.

Nhưng mà Phó Tranh làm sao có thể.

Anh để Chu Tương Tương ngồi bên cạnh Hạ Lâm Lâm, còn chính mình thì ngồi bên cạnh Chu Tương Tương, bên tay trái là Tạ Nguyên.

Trong lòng Hạ Lâm Lâm bỗng nhiên mát mát, gắt gao cắn môi.

"Phó Tranh, đây là vợ cậu đó à?" Trong lớp có mấy nam sinh chưa từng gặp Chu Tương Tương, không khỏi tò mò.

Phó Tranh ôm vai Chu Tương Tương, nhướn mày cười, "Đúng vậy, vợ của tôi đây."

Mỗi lần Phó Tranh giới thiệu Chu Tương Tương với người khác, luôn cảm thấy vô cùng kiêu ngạo vô cùng tự hào.

Các nam sinh lộ ra ánh mắt hâm mộ, "Ôi, có vợ thì thôi đi, đã vậy còn xinh đẹp như thế, muốn cầu được thân như bọn tôi phải sống thế nào đây."

Phó Tranh cười nhạo, "Thì tìm một người thôi."

"Tìm không ra."

Chu Tương Tương được khen xinh đẹp, cúi đầu, có hơi ngại ngùng cười.

Sau khi ăn xong, Từ Hải còn bao một phòng ở KTV, mời mọi người đi hát.

Ngũ âm của Phó Tranh không đầy đủ, nên chỉ ngồi một chỗ uống rượu với mọi người.

Chu Tương Tương lặng lẽ nhéo thắt lưng anh, nháy mắt với anh. Ý là không cho anh uống nhiều.

Phó Tranh là nghe lời vợ nhất, lại có người rót rượu cho anh, liền từ chối nói: "Không được, đau đầu."

Mọi người khuyên anh, cũng không cần uống nữa.

Ngược lại Chu Tương Tương rất thích hát, nhưng đêm nay nhiều người, lại không quen, cô không thể không biết xấu hổ mà hát, chỉ ngồi tại chỗ với Phó Tranh.

Trong lúc đó cha gọi điện thoại cho cô, cô cầm lấy di động ra bên ngoài nhận.

Chu Tương Tương vừa đi ra ngoài, Lâm Viện liền trêu ghẹo Hạ Lâm Lâm đến bên cạnh Phó Tranh ngồi.

Hạ Lâm Lâm hơi ngượng ngùng, bị Lâm Viện đẩy, ỡm ờ chen đến bên cạnh Phó Tranh.

Phó Tranh không uống rượu, đang chơi xúc xắc với mọi người.

Hạ Lâm Lâm ngồi ở bên cạnh, nũng nịu hỏi: "Cái này chơi như thế nào vậy?"

Giọng cô ta dịu dàng, hỏi Phó Tranh.

Nhưng mà Phó Tranh giống như là không nghe thấy, căn bản không có phản ứng lại cô ta.

Ở đối diện Từ Hải nghe thấy, vội vàng giải thích cách chơi cho Hạ Lâm Lâm một cách nhiệt tình.

Hạ Lâm Lâm cười cười, tâm trạng lại rất mát mẻ.

Ở bên cạnh Lâm Viện mặt không đổi sắc đẩy Hạ Lâm Lâm một cái, muốn để Hạ Lâm Lâm ngồi gần Phó Tranh thêm một chút.

Cô ta đẩy như vậy, Hạ Lâm Lâm khẽ hô một tiếng, thân thể đột nhiên ngã trên người Phó Tranh.

Phó Tranh không nghĩ tới cô ta sẽ té lại đây, bả vai bị đè ép một cái.

Anh nhú mào, lập tức từ trên ghế salon đứng lên.

Chu Tương Tương đứng ở cửa, đúng lúc trông thấy một màn này.

Cô trông thấy Lâm Viện đẩy Hạ Lâm Lâm, là cổ ý ngã trên người Phó Tranh.

Cô mím môi, sắc mặt không vui.

Phó Tranh đột nhiên đứng lên, mọi người đồng loạt ngẩng đầu, hỏi: "Sao vậy?"

Phó Tranh nói: "Không còn sớm nữa, tôi phải đưa vợ tôi về kí túc xá đây, mọi người chơi vui vẻ nhé."

Nói xong, cũng mặc kệ cái khác, đi tới cửa.

Duỗi tay kéo lấy tay Chu Tương Tương, chân bước về phía trước, hai người cùng rời đi.

Trên đường về kí túc xá.

Hai bên đường trồng đầy cây đại thụ cành lá xum xuê, đèn đường màu da cam chiếu xuống xuyên qua những nhánh cây, trên mặt đất hiện lên hai hình bóng rất dài. Hai tay nắm chặt.

Chu Tương Tương nghĩ tới một màn vừa trông thấy, tâm trạng không được dễ chịu, nhin không được nói với Phó Tranh: "Nữ sinh vừa rồi, anh cách xa cô ta một chút."

Phó Tranh sững sờ, còn chưa mở miệng, lại nghe thấy Chu Tương Tương nói: "Cô ta có ý với anh."

Phó Tranh nghiêng đầu, nhìn Chu Tương Tương.

Bước chân hai người thông thả, Chu Tương Tương nhìn anh một cái, nói: "Vừa rồi em nhìn thấy, cô ta cố ý ngã lên người anh."

Phó Tranh lại sững sờ. Anh thật sự không nghĩ tới.

Vội nói: "Yên tâm đi, anh không có quen biết cô ta. Là Từ Hải thích cô ta."

Chu Tương Tương gật gật đầu, 'Ừ' hai tiếng.

Phó Tranh đưa Chu Tương Tương về ký túc xá.

Con đường mòn đối diện kí túc xá, Phó Tranh ôm Chu Tương Tương, không muốn tách ra, nói: "Tương Tương, chờ học xong năm nhất, hai chúng ta ra bên ngoài ở đi."

Chu Tương Tương ngẩn người một lúc, ngẩng đầu lên.

Phó Tranh cúi đầu, nhìn mắt cô, nói: "Bây giờ anh họ đã dọn ra bên ngoài ở chung với Tống Nhiễm. Khởi phải nói hai người có bao nhiêu hạnh phúc."

Chu Tương Tương lại ngẩn ra, có chút kinh ngạc, "Không phải là trường học không cho ở bên ngoài sao?"

"Ai nói, trên có chính sách, dưới có đối sách. Rất nhiều người đến năm hai đã không ở nội trú nữa rồi." Phó Tranh nói.

Chu Tương Tương còn chưa nghĩ tới vấn đề này.

Nếu ở cùng với Phó Tranh, không phải là ở chung sao?

Cô có hơi sợ, lắc đầu nói: "Đợi đến lúc đó rồi hãy nói, anh để em suy nghĩ đã."

Vừa dứt lời, Phó Tranh liền hỏi cô, "Tương Tương, có phải em sợ không?"

Mặt Chu Tương Tương cứng đờ, "Em... Em sợ cái gì?"

Phó Tranh nhìn cô một cái thật sâu, không lên tiếng, lại bật cười, "Sợ cái gì, bản thân em không biết sao?"

Tâm tư của Chu Tương Tương bị đâm thủng, sắc mặt hơi lúng túng, đưa tay đẩy lồng ngực anh, nói: "Anh mau về đi, lát nữa Hội Học Sinh sẽ đến kiểm tra phòng ngủ đó."

Phó Tranh nhướn mày cười, "Không sao, có anh họ ở đó."

Chu Tương Tương ngẩn ra, mới nhớ tới anh họ Lục là chủ tịch Hội Học Sinh.

Bình thường sinh viên đi kiểm tra phòng ngủ kí túc xá đều là người của Hội Học Sinh, thảo nào Phó Tranh dám nói muốn chuyển ra ngoài ở.

Chu Tương Tương lại nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Phó Tranh, mềm giọng nói: "Anh đi về trước đi, chuyện này để cho em suy nghĩ đã."

Phó Tranh 'Ừ' một tiếng, thuận tay kéo Chu Tương Tương vào trong lòng, một tay ôm eo cô, một tay ôm gáy, cúi đầu hôn xuống.

Chu Tương Tương 'Ừm' một tiếng, vô thức nâng tay lên, nhẹ nhàng ôm ngang hông Phó Tranh.

Hai người trốn bên con đường mòn bên ngoài kí túc xá, hơn nữa lúc này đã rất khuya, trên đường không có người nào.

Vừa mới bắt đầu Phó Tranh rất dịu dàng, có lẽ là do uống một chút rượu, hôn nhẹ, khí nóng trong người liền dâng lên.

Anh bước lên phía trước hai bước, nhấn Chu Tương Tương lên cành cây ở bên đường, dán thân thể lên, vốn là nụ hôn dịu dàng đột nhiên trở nên dồn dập. Công thành chiếm đất.

Chu Tương Tương bị hôn đến không chống đỡ được, không thở nổi.

Theo bản năng cô muốn đẩy Phó Tranh ra. Nhưng anh lại càng ôm cô chặt hơn. Chặt như vậy, dường như muốn ấn cô vào trong thân thể của anh.

(Pheng: Tới luôn anh ới!)

Phó Tranh suýt nữa thì không chế không nổi.

Qua rất lâu, cuối cùng mới buông lỏng Chu Tương Tương ra.

Hai người ôm nhau cúi đầu thở dốc.

Lại qua một lúc lâu, hơi thở hỗn hển cuối cùng mới ổn định lại.

Mặt Chu Tương Tương vô cùng nóng, mở miệng nói: "Anh mau về đi, em cũng phải về đây."

Phó Tranh gật gật đầu, 'Ừ' một tiếng.

Từ trong góc kín anh dắt Chu Tương Tương đi ra, qua đường cái ở sân trường, đưa Chu Tương Tương đến cửa kí túc xá, "Trở về đi, nghỉ ngơi thật tốt."

Nụ hôn vừa rồi của Phó Tranh, làm cho tim của Chu Tương Tương đến bây giờ vẫn còn đập nhanh. Bọn họ đã ở cùng một chỗ lâu như vậy, nhưng Phó Tranh chưa từng kịch liệt giống như vừa rồi.

Anh thậm chí...

Mặt Chu Tương Tương đỏ bừng, xoay người bước vào kí túc xá.

Phó Tranh vẫn luôn đứng ở cửa nhìn cô, cho đến khi không nhìn thấy người nữa, mới xoay người rời đi.

Chu Tương Tương trở lại ký túc xá, ba người trong phòng ngủ đều chưa ngủ.

Thẩm Đình và Trương Tâm ở trên giường chơi di động, còn Giản Vi ngồi ở trước bàn gỗ bàn phím.

Chu Tương Tương vừa về đến, ba người đồng thời quay lại nhìn cô, "Tương Tương, cậu không sao chứ?!"

Chu Tương Tương hừ hừ, nói: "Mấy người các cậu, gạt tớ là đi ăn thịt nướng, chuyện này định tính như thế nào?"

Cả ba người đều sững sờ, sau đó đồng thời nở nụ cười ha ha ha.

"Tớ nhìn hai người các cậu là biết âm ỉ không nổi, Phó Tranh nhà cậu thật sự quá nghe lời cậu." Giản Vi nói, tầm mắt lại trở lại trên

máy vi tính, vừa gõ bàn phím, vừa hỏi: "Nhưng mà, cậu có hỏi cậu ấy rốt cuộc gần đây đang bận cái gì không?"

Chu Tương Tương ngồi trên ghế thay giày, nói: "Có hỏi, gần đây anh ấy rất bận, mỗi ngày đều ngồi ở thư viện."

"Sao? Phó Tranh của cậu yêu học tập như thế à?" Từ trong tấm màn màu hồng phấn Thẩm Đình thò đầu ra, tò mò hỏi một câu.

Chu Tương Tương nhin không được cười, bỏ giày đã thay vào trong tủ giày, nói: "Gần đây anh ấy đam mê thiết kế, đang tự học."

Chu Tương Tương đổi giày, bò lên trên giường lấy đồ ngủ xuống, bụng chậu cầm lấy khăn lông vào phòng tắm tắm rửa.

Trời có hơi lạnh, tắm rửa xong đi ra, nhanh chóng giặt đồ lót sạch sẽ, sau đó chạy ra, đóng cửa ban công lại, bò lên trên giường.

Vừa lên giường, liền vén chăn lên, cả người chui vào.

Ở dưới Giản Vi còn đang gõ bàn phím, Chu Tương Tương nghiêng người nhìn cô nàng, "Vi, cậu vẫn đang viết à? Cậu đã viết cả ngày rồi. Trời lạnh, vẫn nên lên giường sớm một chút."

"Không sao, chương mới tớ còn chưa viết xong, viết xong liền lên giường."

Chu Tương Tương cũng không khuyên nữa, nằm ở trên giường lại nghĩ tới lúc Hạ Lâm Lâm cố ý ngã lên người Phó Tranh.

Cô mất hứng bữu môi, nói: "Tớ nói cho các cậu nghe chuyện này."

"Chuyện gì vậy?"

Chu Tương Tương đáp: "Hôm nay là sinh nhật của bạn cùng phòng Phó Tranh, vừa rồi bọn tớ đi ăn cơm, đi KTV hát, mấy nam sinh, còn có hai nữ sinh lớp bọn họ. Phó Tranh không hát, ngồi một chỗ chơi xúc xắc với mấy nam sinh, lúc đó ba tớ gọi điện thoại cho tớ, tớ ra ngoài nghe điện thoại, lúc trở về, thì thấy một nữ sinh ngồi bên cạnh Phó Tranh, còn cố ý dựa vào người Phó Tranh."

Chu Tương Tương càng nói càng có chút tức giận, đáp: "Các cậu nói xem nữ sinh kia đang nghĩ cái gì? Cô ta không phải không biết Phó Tranh có bạn gái."

Thẩm Đình nghe vậy, đột nhiên từ trên giường bật dậy, "Trời đất ơi, trà xanh biểu*! Tương Tương, cô ta chính là có ý đồ muốn cướp người đàn ông của cậu."

(Trà xanh biểu*: Kiểu phụ nữ thích giả vờ thanh thuần, thích câu dẫn bạn trai người khác.)

Chu Tương Tương nhú mi, "Tớ cũng phát hiện ra."

Giản Vi nói: "Đối phó với loại người như vậy, biện pháp tốt nhất chính là dạy dỗ cô ta một trận. Tương Tương, cậu nghe tớ, lần sau cô ta còn dám như vậy, trước hết đi lên tát cho cô ta một cái, ngàn vạn lần đừng giữ lại mặt mũi cho cô ta. Không cho cô ta biết rõ lợi hại, cô ta sẽ không coi cậu ra cái gì."

Từ trên giường Trương Tâm leo xuống uống nước, nói: "Ồi, tớ muốn nói, cũng do Phó Tranh nhà cậu quá đẹp trai, coi như cậu ấy không có cái tâm tư đó, nhưng khó khăn ở chỗ là có cô gái vội vàng muốn tiến tới. Khu rừng lớn, thật đúng là cái quái gì cũng có."

Trong lòng Chu Tương Tương có chút phiền.

Cũng không phải là không tin Phó Tranh, chỉ là cảm thấy có cô gái đánh chủ ý lên bạn trai mình, rất bực mình.

Đột nhiên có chút không thích gương mặt trêu hoa ghẹo nguyệt của Phó Tranh, không có việc gì thì đẹp trai như vậy để làm chi?

Bây giờ cô hận không thể đem giấu đi cái người phiền phức là Phó Tranh!

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 68 □: Đính Hôn

Edit: Phụn Phụn

Thời gian một ngày rồi lại một ngày, trôi qua rất nhanh.

Kể từ khi Chu Tương Tương biết mỗi ngày Phó Tranh đều ngồi ở thư viện, cũng thay đổi thói quen cả ngày ở trong phòng ngủ của mình, bắt đầu ngày ngày theo Phó Tranh chạy tới thư viện.

Nghĩ tới cũng thật thú vị. Trước đây lúc học trung học, là Phó Tranh theo Chu Tương Tương chạy tới thư viện, hiện tại đảo lại, đổi thành cô theo Phó Tranh chạy tới thư viện.

Ngồi ở trong thư viện, Chu Tương Tương không khỏi cảm thán nói: "Sau khi lên đại học, hình như em trở nên lười biếng hơn."

Lười học tập, lười giao tiếp, trừ lên lớp, thời gian còn lại không phải cùng Phó Tranh hẹn hò thì cũng là ở trong phòng xem phim rồi ngủ rồi lại ăn.

Cô đều nghĩ không ra, tại sao cô lại trở nên lười đến thế?

Không lẽ hơn chục năm kiếp sống học tập trước khi lên đại học, đã dùng hết toàn bộ nhiệt tình của cô rồi?

Phó Tranh cười nói: "Lười thì cứ lười thôi."

"Vậy không được, về sau không tìm được công việc thì phải làm sao bây giờ?" Chu Tương Tương lắc đầu, nói.

Phó Tranh nói: "Không tìm được công việc thì sao, tìm không được thì anh nuôi em."

Chu Tương Tương cong môi cười, lại gần kéo lấy tay Phó Tranh, đầu gác lên vai anh, nhỏ giọng nói: "Vậy cũng không được, em muốn được làm việc."

"Làm việc thì có thể, nhưng mà em không cần phải áp lực." Phó Tranh nói.

Chu Tương Tương ngẩng đầu cười nhìn Phó Tranh, "Có một người bạn trai có tiền đồ thật tốt, có thể yên tâm làm một con sâu gạo rồi."

Phó Tranh cúi đầu cười, cúi người khẽ hôn lên môi cô một cái, "Vợ, ngoan."

...

Chu Tương Tương rảnh rỗi cả một học kỳ, tới gần cuối kỳ, cuối cùng mới từ từ tìm lại được trạng thái lúc học cấp ba, mỗi ngày liều mạng liều mạng học tập.

Tục ngữ nói, lâm trận mài thương, ít nhiều cũng sáng*.

(Lâm trận mài thương, ít nhiều cũng sáng*: Ý chỉ, nước đến chân rồi mới chuẩn bị, dù rằng thương không bén nhưng cũng sáng hơn là không mài. Khích lệ con người cố gắng đến phút chót, không nên từ bỏ.)

Bản thân Chu Tương Tương có nền tảng học tập, kiểm tra cuối kỳ đã ôn tập trước nửa tháng, cuối cùng thành tích cũng không tính là quá kém, trong lớp thi được hạng bốn.

Lúc có thành tích, thì đã được nghỉ đông.

Mẹ cô vẫn còn như lúc cao trung, quản thành tích của cô. Lúc nghe được Chu Tương Tương chỉ thi được hạng bốn trong lớp, vẻ mặt lập tức không tốt.

Khi đó đang dùng cơm, Lâm Mai để đĩa xuống giáo dục cô, nói: "Con như vậy là thế nào đây? Từ trước đến giờ kiểm tra đều là hạng nhất toàn trường, vừa lên đại học, mới có một học kỳ, con đã rớt xuống hạng bốn cho mẹ? Con nói đi, rốt cuộc con đến trường có học cho đảng hoàng không hả?!"

Chu Tương Tương mím môi, đáp: "Mẹ, đại học lại không giống với cao trung. Lúc học cao trung, nền tảng của mọi người cao thấp không đều, nền tảng của con khá hơn một chút, cho nên mỗi lần thi đều rất tốt. Nhưng đại học lại không giống như vậy, tất cả mọi người đều là học bá, đều là dựa vào bản lĩnh của chính mình thi đậu Thanh Hoa, người này giỏi còn có người giỏi hơn, ngoài trời còn có trời cao hơn, con thì tính là cái gì."

Lâm Mai không tin tưởng lắm liếc nhìn cô một cái, "Đúng không?"

"Đúng vậy, bạn học cùng lớp của con ai cũng rất lợi hại, có nhiều người điểm thi đại học còn cao hơn cả con." Chu Tương Tương vội vàng gật đầu không ngừng.

Chu Hoa Lâm nói: "Ôi trời, con bé cũng đã lên đại học rồi, bà còn quản con bé nhiều như vậy làm cái gì. Vả lại, hạng bốn cũng không

tệ mà."

Lâm Mai chỉ Chu Tương Tương một cái, "Nha đầu này, học kỳ sau thi tốt hơn cho mẹ. Đừng tưởng rằng lên đại học là có thể buông thả, như vậy thì không tìm được việc làm đâu, biết chưa?"

Chu Tương Tương vội vàng gật đầu, "Vâng con biết rồi, mẹ."

Chơi cả một học kỳ, học kỳ sau, cô cũng biết cố gắng.

Nếu đã như vậy, Lâm Mai cũng không trách Chu Tương Tương nữa.

Nào ngờ buổi chiều lúc bà đi ra ngoài thì gặp được dì Dung.

Hai người đứng nói chuyện phiếm, Lâm Mai chợt nghe dì Dung nói, cuối kỳ Phó Tranh thi được hạng nhất toàn khoa.

Lâm Mai liên kinh ngạc. Vừa vui vừa giận. Vui là vì, con rể tương lai của bà có tiền đồ! Giận là, nha đầu Chu Tương Tương lại không biết thua kém như thế!

Khi về nhà, Chu Tương Tương đang ngồi ở phòng khách gọi video với Giản Vi.

Lâm Mai vừa vào nhà, giày cũng chưa thay, đã lớn tiếng rống, "Chu Tương Tương, cái con nha đầu kia, con là làm gì đây hả! Phó Tranh người ta bây giờ thi được hạng nhất toàn khoa, còn con thì chỉ được hạng bốn trong lớp?!"

Chu Tương Tương nghe thấy Lâm Mai lại bắt đầu nói chuyện thi cử, đầu lập tức đau, vội vàng cúp video với Giản Vi.

Lúc Lâm Mai thay giày xong đi qua, từ trên ghế sofa nhanh chóng đứng lên quy củ, hai tay chắp sau lưng, chuẩn bị tiếp thu dạy dỗ.

Lâm Mai đi qua, đưa tay chọc vào gáy của Chu Tương Tương, nói: "Con nói thật cho mẹ nghe, rốt cuộc ở trường có nghiêm túc học tập không? Con nói cái gì mà người này giỏi còn có người giỏi hơn ngoài trời còn có trời cao hơn, hình như Phó Tranh người ta nền tảng đâu có hơn con? Người ta lên đại học, làm thế nào mà đã trở ra hết tài năng rồi?"

Chu Tương Tương sờ trán, nói lầm bầm: "Anh ấy thông minh mà."

"Thằng bé thông minh, vậy con không thông minh à? Chu Tương Tương, con không cố gắng cho tốt, kéo xa khoảng cách với Phó Tranh, cẩn thận về sau người ta không cần con nữa cho xem."

Chu Tương Tương nhú nhú mày, "Mẹ, mẹ đang nói gì vậy. Phó Tranh sẽ không như thế đâu."

"Hừ hừ, đàn ông đều thích phụ nữ ưu tú, con đừng có quá tự tin. Mẹ đã nói với con, Chu Tương Tương, Phó Tranh là con rể mà mẹ rất hài lòng, dáng dấp đẹp trai, lại ưu tú, đứa trẻ như vậy, có đốt đèn lồng cũng khó tìm, con phải nắm chắc cho mẹ."

Lâm Mai nói, lại trừng Chu Tương Tương một cái, quay đầu đi lên lầu.

Chu Tương Tương sững sờ đứng tại chỗ, cả người đều có chút ngốc rồi?

Trời ạ, vừa rồi là mẹ của cô à?

Trước kia thì phản đối cô quen với Phó Tranh, hiện tại lại khen Phó Tranh sắp lên tận trên trời? Còn lo lắng Phó Tranh không cần cô?

Trời đất ơi, người vừa rồi, có lẽ là có người giả làm mẹ rồi.

Thật ra cũng không thể trách Lâm Mai thay đổi lớn đến vậy.

Người làm mẹ, ai mà không hy vọng con rể mình là người có tiền đồ có bản lĩnh chứ.

Tình huống trong nhà Phó Tranh cũng đã ổn định, làm một chút biện pháp cứu vãn hình tượng công ty, hiện tại công ty lại từng bước khôi phục lại sản xuất, và lại còn đang phát triển vững vàng.

Nhưng mà, không nói tới phần gia thế này.

Thì Phó Tranh từ một học tra lại có thể thay đổi thi đậu Thanh Hoa, kì kiểm tra đầu tiên của đại học lại được hạng nhất khoa, chỉ cần hai điểm này, cũng đủ làm cho Lâm Mai hài lòng.

Ban đêm, Lâm Mai suy nghĩ chuyện này trong lòng, ngủ không yên, duỗi tay chọc chồng mình, "Lão Chu, tôi có chuyện này muốn nói với ông."

Chu Hoa Lâm đang ngủ mơ mơ màng màng, 'Ừ' hai tiếng.

Từ trong chăn Lâm Mai ngồi dậy, nói: "Ông nói xem, chúng ta có nên để Phó Tranh và Tương Tương đính hôn trước không."

Chu Hoa Lâm đang mơ ngủ thì nghe được lời của vợ mình, mở to mắt ra, trong nháy mắt tỉnh táo.

Trở mình, nhìn Lâm Mai, dụi dụi đôi mắt, nhìn bà nói: "Này, tôi không nghe nhầm chứ? Bà mới vừa nói... Để cho Tương Tương và Phó Tranh đính hôn?"

Lâm Mai trịnh trọng, "Đúng vậy, có vấn đề gì không?"

Chu Hoa Lâm quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình, từ trong chăn ngồi dậy, vô cùng kinh ngạc nhìn vợ mình, nói: "Thì ra ngày mai mặt trời mọc hướng tây à?"

Lâm Mai trừng mắt nhìn ông, đưa tay đẩy ông một cái, "Nói cái gì vậy hả? Tình cảm của Tương Tương và Phó Tranh rất tốt, bây giờ đính hôn là cũng bình thường."

"Ách... Bình thường thì bình thường. Nhưng mà từ trong miệng bà nói ra lời này, thật sự không bình thường chút nào"

Lâm Mai tức giận đập ông một cước, "Cái lão đầu tử này, cười nhạo tôi đúng không?"

Phó Tranh ưu tú như thế, bà là sợ người ta cướp đi của con gái. Nên mới vội vàng quyết định như thế.

Tuy Lâm Mai nói muốn để cho Chu Tương Tương và Phó Tranh đính hôn trước, nhưng chuyện này do nhà gái nhắc tới, dù sao vẫn không thích hợp cho lắm.

Nhưng mà cũng đúng lúc, qua mấy ngày sau, lúc Chu Hoa Lâm và Phó Chấn Sơn ra ngoài uống trà, Phó Chấn Sơn đã chủ động nói đến chuyện này.

Hai người ăn nhịp với nhau, lập tức mời người đến chọn ngày tốt để đính hôn.

Thời gian nghỉ đông dài, liền định hai ngày đầu tiên của đêm ba mươi.

Đính hôn thêm đoàn niên, coi như là song hỷ lâm môn, vô cùng náo nhiệt.

Mặc dù chỉ là đính hôn, nhưng Chu Tương Tương vẫn rất khẩn trương.

Ngày đi thử lễ phục đính hôn với Phó Tranh, Chu Tương Tương lặng lẽ hỏi anh: "Đến lúc đó phải làm những gì? Thật sự là em không có một chút kinh nghiệm nào cả."

Phó Tranh liền bật cười, nắm tay cô, ý vui trên mặt không tan, "Anh cũng làm gì có kinh nghiệm, loại chuyện này cần phải có kinh nghiệm mới được à?"

Chu Tương Tương: "..."

Lễ phục là Phó gia bỏ tiền làm theo yêu cầu.

Rất đắt.

Chu Tương Tương vốn định thuê một bộ là được, dù sao cũng không thể mặc mỗi ngày được.

Nhưng Phó gia không đồng ý, muốn làm theo yêu cầu. Toàn bộ làm thủ công, bởi vì đây nhanh tốc độ, nên chi phí có hơi đắt đỏ.

Chu Tương Tương cảm thấy có chút lãng phí, cũng đã từng nói qua với Phó Tranh.

Phó Tranh nói: "Ba anh nói, ông ấy chỉ có một người con dâu như vậy, không thể để em chịu uỷ khuất."

Lễ phục là màu hồng nhạt đơn giản.

Làn da của Chu Tương Tương trắng, lại mảnh mai, mặc xong đi ra khỏi phòng thử đồ, Phó Tranh nhìn không chớp mắt.

Váy dài chạm đất, tóc dài xoã tung trên vai.

Cô hơi thẹn thùng, màu hồng nhạt khẽ hiện lên trên gò má, bước từng bước đến trước mặt Phó Tranh, nhẹ giọng hỏi anh, "Đẹp không?"

Phó Tranh kinh ngạc nhìn cô, một lúc lâu cũng không nói nên lời.

Chu Tương Tương luôn luôn xinh đẹp, nhưng anh lại không biết được rằng, cô mặc vậy đi ra, không ngờ lại xinh đẹp đến thế.

Cả người giống như phát ra ánh sáng, như tiểu tiên nữ từ trên trời hạ phàm.

Một lúc lâu mới hồi phục lại được tinh thần.

Anh bước lên phía trước một bước, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, môi dán bên tai cô, dịu dàng nói: "Tương Tương, hôm nay anh mới phát hiện, cô gái mà anh muốn kết hôn, là một tiên nữ. Tại sao lại có thể đẹp đến như vậy?"

Lời tâm tình này của Phó Tranh, giống như mật đường, đều chất đầy trong trái tim của Chu Tương Tương.

Đầu tựa lên ngực Phó Tranh, cong môi nở nụ cười.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 69 □: Dọn Ra Bên Ngoài Ở

Edit: Phụn Phụn

Tiệc đính hôn được làm chính thức, bố trí sân khấu, còn mời cả người dẫn chương trình, giống như buổi lễ kết hôn, trông vô cùng long trọng.

Toàn bộ hành trình Chu Tương Tương đều căng thẳng, may mà Phó Tranh vẫn luôn nắm chặt lấy tay cô, nếu không sợ là cô cũng không biết để tay chân mình ở đâu cho tốt.

Ở trên người dẫn chương trình bô bô nói rất nhiều, Chu Tương Tương cũng không nghe kỹ, trong đầu óc gần như là trống rỗng, chỉ biết cười.

Từ trong mắt tản ra ý vui vẻ, làm ai nấy đều thấy được cô vui vẻ bao nhiêu, hạnh phúc bao nhiêu.

Dưới bục, Thẩm Đình, Trương Tâm, Giản Vi ngồi chung một bàn.

Hai tay Giản Vi chống cằm, không chớp mắt nhìn Chu Tương Tương, thở dài nói: "Thật hâm mộ Tương Tương."

Bên cạnh, Lâm Cẩm Ngôn nghe thấy câu này của cô, mắt hơi híp lại, ngẩng đầu nhìn cô, "Làm sao vậy? Em cũng muốn kết hôn?"

Giản Vi sửng sò, quay đầu lại nhìn anh.

Ánh mắt Lâm Căn Ngôn rất sâu, lại hỏi cô một câu, "Em cũng muốn kết hôn?"

Giản Vi tức giận liếc anh một cái, "Anh quản được em chắc."

Giản Vi còn đang tức giận với Lâm Căn Ngôn.

Tối tham gia tiệc đính hôn của Tương Tương, cô vốn đã hẹn Thẩm Đình với Trương Tâm, cùng nhau ngồi máy bay đến đây.

Kết quả Lâm Căn Ngôn nghe nói cô đi xa nhà, bắt buộc phải cùng cô tới.

Nói cái gì mà không yên tâm cô đi một mình. Thật ra anh chính là bá đạo cuồng khổng chế!

Làm sao mà anh cứ thích quản cô như thế?

Anh là cha cô chắc?!

Giản Vi càng nghĩ càng giận, bỏ một viên kẹo vào trong miệng, răng rắc răng rắc dùng sức cắn!

Dường như viên kẹo kia chính là Lâm Căn Ngôn, cô muốn cắn nát anh mới hết giận!

Đừng nói, nghĩ tới điều này, trong lòng thoải mái hơn một chút.

Vì vậy răng rắc răng rắc cắn càng lợi hại hơn.

Nhưng mà, tục ngữ nói vui quá hóa buồn, bởi vì cắn quá vui vẻ, kết quả cắn xuống một cái, trực tiếp cắn phải môi mình.

Vừa rồi cô xem viên kẹo như là Lâm Cẩm Ngôn cắn có ác bao nhiêu, hiện tại cắn môi của mình liền có bấy nhiêu.

Máu chảy ra, đau đến nổi hốc mắt Giản Vi dâng lên nước mắt.

Cô gắt gao che môi, giấu Lâm Cẩm Ngôn, sợ anh trông thấy.

Kết quả Thẩm Đình trợn to hai mắt, "Này! Vi sao cậu lại khóc?!"

Giản Vi: "....."

Thẩm Đình cái người miệng rộng này!!!!

Lâm Cẩm Ngôn nghe vậy, quay đầu Giản Vi qua, trầm mặt, chau mày, "Cho anh xem."

Giản Vi che miệng, dùng sức lắc đầu.

Lâm Cẩm Ngôn hơi híp mắt nhìn cô, "Muốn anh tự mình động thủ?"

Giản Vi: "..."

Do khí thế trên người Lâm Cẩm Ngôn quá mạnh mẽ, cuối cùng Giản Vi vẫn là nhận mệnh để tay xuống.

Lâm Cẩm Ngôn đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào môi Giản Vi.

"A a a đau --" Giản Vi vội vàng che miệng lại, mặt đầy tức giận trừng mắt với Lâm Cẩm Ngôn.

Lâm Cẩm Ngôn đen mặt, lạnh giọng nói: "Giản Vi, em còn có thể ngu xuẩn hơn nữa không."

Giản Vi: ".....!!!"

.....

Sau khi đính hôn, Chu Tương Tương chính là vị hôn thê của Phó Tranh.

Quan hệ của hai người, càng tự nhiên hơn, càng thân mật hơn một chút.

Vào một ngày buổi tối, phòng ngủ mở hội nghị đêm.

Nửa đêm tắt đèn, bốn người nữ sinh nằm ở trên giường nói chuyện phiếm.

Trò chuyện một chút, liền hàn huyên tới trên đầu Chu Tương Tương.

Giản Vi hỏi: "Tương Tương, cậu và Phó Tranh dự định khi nào kết hôn?"

Chu Tương Tương nói: "Chưa biết nữa, nhưng mà nhất định phải chờ sau khi tốt nghiệp đã."

"Vậy là vừa tốt nghiệp liền kết hôn nha, cùng cầm giấy chứng nhận tốt nghiệp với giấy hôn thú, Tương Tương người chiến thắng nhân sinh." Trương Tâm cười nói.

Thẩm Đình nói: "Tương Tương, cậu cũng truyền cho bọn tớ một chút kinh nghiệm đi, làm sao có thể tìm được bạn trai chất lượng tốt như Phó Tranh?"

Trong bóng tối, Chu Tương Tương cong môi cười cười, "Là duyên phận đi. Khi đó ba mẹ tớ làm ăn ở nước ngoài, sợ tớ ở nhà

không có ai chăm sóc, nên đưa tở phó thác cho ba của Phó Tranh. Tở ở trong nhà anh ấy được một thời gian."

Con mắt của Giản Vi nháy hai cái, hỏi: "Sau đó các cậu là lâu ngày sinh tình sao?"

Chu Tương Tương gật gật đầu, "Coi như vậy đi."

Giản Vi im lặng.

Nghĩ thầm, đều là ở cùng một chỗ, tại sao lại khác biệt lớn như vậy?

Thẩm Đình rất tò mò hỏi: "Vậy các cậu ở chung một chỗ thế nào? Là cậu ấy theo đuổi cậu, hay là cậu theo đuổi cậu ấy?"

Chu Tương Tương có hơi thẹn thùng, nhỏ giọng nói: "Là anh ấy."

Ngừng lại một chút, lại nói: "Thật ra lúc anh ấy thổ lộ với tở, tở không hẳn là rất bằng lòng. Nhà của tở quản rất nghiêm, khi đó tở chỉ muốn chăm chỉ học tập."

"Vậy về sau làm thế nào mà ở cùng một chỗ?" Trương Tâm hỏi.

Hỏi tới đây, Chu Tương Tương bỗng nhiên lại nhớ tới những ngày tháng phấn đấu thi đại học.

Trầm mặc một lát, nói: "Trước kia Phó Tranh học tập rất kém, đếm ngược toàn trường."

"Hả?!" Cả ba người đều vô cùng kinh ngạc, há to miệng.

Chu Tương Tương lại tiếp tục nói: "Lúc anh ấy bảo để anh ấy ở cùng một chỗ với tở, đã nói với tở rằng anh ấy sẽ cố gắng học tập,

sẽ không để cho tớ mất mặt. Thật ra khi đó tớ không nghĩ tới anh ấy thật sự sẽ cố gắng tới vậy."

Thẩm Đình thờ dài nói: "Trời ạ, hoàn toàn nhìn không ra, trước kia Phó Tranh lại là học tra à?"

Chu Tương Tương gật đầu, nói: "Anh ấy rất cố gắng, hai chúng tớ ở cùng một chỗ là vào học kỳ sau của lớp mười một. Chính là từ khi đó anh ấy bắt đầu nghiêm túc học tập, lấy toàn bộ sách từ sơ trung ra để học. Từ lớp mười một, đến lớp mười hai, trong vòng một năm rưỡi đó, trong khoảng thời gian một năm mỗi ngày anh ấy gần như chỉ ngủ có ba tiếng. Vô cùng liều mạng."

Chu Tương Tương nói, trong đầu lại hiện lên rõ ràng những ngày tháng gian khổ của lớp mười hai.

Thật ra cô còn ổn, nhưng Phó Tranh là thật sự vất vả.

Anh khi đó, vật lộn hoàn toàn là bởi vì cô?

Nghĩ đi nghĩ lại, đôi mắt của Chu Tương Tương trướng đau ê ẩm, cực kỳ đau lòng muốn khóc.

Từ dưới gối cô lấy điện thoại di động ra, ngón tay ấn trên bàn phím mấy cái, gửi WeChat cho Phó Tranh.

Phó Tranh đã ngủ, đến sáng ngày hôm sau mới thấy WeChat Chu Tương Tương gửi cho anh.

Anh mở ra vừa nhìn, cả người ngây ngốc tại chỗ.

- Chồng, em rất yêu anh, hôn hôn (*^__^*)

Thời gian là rạng sáng 1:37.

Phó Tranh kinh ngạc sững sờ nhìn chằm chằm cái tin WeChat kia cả nửa ngày.

Đường cong nơi khoé miệng từ từ cong lên, cuối cùng từng chút từng chút tạo thành một nụ cười vô cùng sáng lạn.

Sáng lạn đến nỗi, từ khoé mắt đến đuôi lông mày đều là ý cười.

Cả người tràn ngập hơi thở vui sướng mãnh liệt.

Cảm giác hạnh phúc đến sắp nổ tung.

Phó Tranh cầm lấy di động đi ra bên ngoài, gọi điện thoại qua cho Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương vừa ra khỏi phòng ngủ, chuẩn bị đi học.

Lúc điện thoại Phó Tranh gọi tới, cô cúi đầu, cong môi nở nụ cười.

Điện thoại vừa thông, đã nghe thấy ở đầu bên kia Phó Tranh kêu một tiếng, 'Vợ.'

Trong lòng Chu Tương Tương ngọt ngào như mật, 'Vâng' một tiếng, "Sao vậy?"

Giọng Phó Tranh dịu dàng, nói từng câu: "Vợ, anh cũng yêu em, rất yêu em."

Chu Tương Tương cong cong mắt, "Em biết."

Đầu bên kia Phó Tranh cười rộ lên, nói: "Buổi sáng em có mấy tiết học?"

"Hai tiết, sao vậy?"

"Buổi sáng anh không có lớp, lát nữa anh đến đón em."

"Ừ, được." Chu Tương Tương gật đầu.

Phó Tranh im lặng vài giây, nói: "Tương Tương, Tạ Nguyên chung phòng với anh, em biết chứ?"

Chu Tương Tương 'Ừ' một tiếng, "Biết, làm sao thế?"

"Thời gian trước cậu ấy chuyển ra ngoài ở với bạn gái của cậu ấy."

Chu Tương Tương: "..."

Phó Tranh: "Tương Tương, chúng ta cũng dọn ra ngoài ở đi."

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 70 □: Lễ Tình Nhân, Trượt Tuyệt

Edit: Phụng Phụng

Phó Tranh muốn dọn ra ngoài ở với Chu Tương Tương, hoàn toàn là bị Lục Mộ Trầm và Tống Nhiễm kích thích.

Tuần trước, Phó Tranh gọi điện thoại cho Lục Mộ Trầm, vốn chỉ muốn gọi anh đi ra ngoài chơi bóng, kết quả anh nói, "Anh không có thời gian, phải đi siêu thị mua đồ ăn với Nhiễm Nhiễm."

Phó Tranh nghe vậy, khi đó trong đầu liền hiện ra cảnh tượng vợ chồng son ở chung nhà sống qua ngày, trong lòng vô cùng hâm mộ.

Anh cũng muốn được như vậy với Tương Tương.

...

Chu Tương Tương cúp điện thoại, tâm sự nặng nề.

Thẩm Đình hỏi cô, "Sao thế?"

Chu Tương Tương trầm mặc một hồi, nhỏ giọng nói: "Phó Tranh nói, muốn dọn ra ngoài ở."

Vừa dứt lời, ba người đồng loạt nhìn cô.

Trương Tâm là người kêu lên đầu tiên, "Ông trời ơi! Tương Tương, cậu muốn chuyển ra ngoài ở à!"

Chu Tương Tương vội vàng lắc đầu, "Tớ... Tớ còn chưa nghĩ xong."

Thẩm Đình ôm chặt cánh tay cô, vẻ mặt mập mờ nhìn cô, nói: "Tương Tương, nếu cậu chuyển ra ngoài ở cùng với Phó Tranh, vậy có phải là ở chung không?"

Thẩm Đình nói, lại nhìn cô một cái, nói: "Cậu đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Chuẩn... Chuẩn bị cái gì cơ..."

Về ái muội trong mắt Thẩm Đình càng sâu hơn, "Cậu nói đi? Hai người ở cùng một chỗ, này **, ha ha, cậu hiểu mà."

Trong nháy mắt mặt Chu Tương Tương đỏ bừng.

Thẩm Đình nói, chính là cái mà cô lo lắng đó!!

Giản Vi vỗ vai Chu Tương Tương, nói: "Thật ra thì, việc này cũng không có gì đâu. Hai người các cậu cũng đã đính hôn, có một số việc sớm muộn gì cũng phải phát sinh. Nếu đã sớm muộn đều phải phát sinh, vậy cũng không có đáng sợ đâu."

Chu Tương Tương liên tục lắc đầu.

Cô còn chưa nghĩ tới, thật sự chưa nghĩ tới.

Khi đi học, mấy người Chu Tương Tương ngồi ở hàng cuối cùng trong lớp học.

Thẩm Đình nằm sấp ở trên bàn thờ dài, "Haizz, nghĩ đến việc Tương Tương muốn chuyển ra ngoài, trong lòng tớ cảm thấy vắng vẻ quá, thật không nỡ mà."

Trương Tâm chế nhạo cô nàng, nói: "Cậu là sợ Tương Tương đi rồi, mỗi ngày không có ai đi lấy nước giùm cậu thì có."

Thẩm Đình nói: "Nói bậy cái gì đó, tớ là thật sự luyện tiếc Tương Tương của chúng ta mà."

Giản Vi thở dài, nói: "Tớ cũng không nữa. Tương Tương đi, thì không còn tư liệu sống cho tớ viết ngọt văn nữa!"

Trương Tâm cũng bị các cô lây bệnh, thở dài nói: "Tớ cũng luyện tiếc, nếu Tương Tương thật sự đi rồi, về sau mọi người trừ lên lớp thì thời gian tụ tập ít hẳn đi."

Thẩm Đình nói: "Còn không phải sao, sang năm là năm ba, đến lúc đó mọi người bận rộn thực tập bận rộn thực tập, bận rộn kiểm tra bận rộn kiểm tra, thời gian tụ tập một chỗ sẽ ít đi. Ôi, nếu là như thế, bốn năm đại học thật sự rất rất ngắn đó."

Chu Tương Tương nghe các cô nói trong lòng cũng có chút khó chịu.

Mấy nữ sinh trong phòng ngủ đều đến từ những nơi khác nhau, nhưng cái khó có được là, bốn người rất hợp, tình cảm rất tốt.

Chu Tương Tương cũng không muốn tách khỏi các cô nàng.

Cô nghĩ một lát, sau đó liền kiên định nói: "Các cậu yên tâm đi, tớ sẽ không chuyển ra ngoài đâu!"

Nói xong, liền gửi tin nhắn cho Phó Tranh, nói cho anh biết, cô vẫn muốn ở chung với các bạn cùng phòng, không muốn dọn ra bên ngoài ở.

...

Gần đây Phó Tranh đang bận mở phòng làm việc.

Đương nhiên, nếu đã là phòng làm việc, khẳng định không chỉ có một mình anh, còn có vài bạn học cùng khoa.

Quan trọng nhất là, còn có Hạ Lâm Lâm.

Nhưng mà, Hạ Lâm Lâm là do Từ Hải mang tới. Từ Hải mãnh liệt đề cử Hạ Lâm Lâm với Phó Tranh, nói rằng cô ấy rất có hứng thú với phòng thiết kế này, hơn nữa rất có thực lực, thậm chí còn đưa cho Phó Tranh xem vài phương án thiết kế độc đáo.

Phó Tranh nhìn, đúng là rất giỏi giang.

Nhưng Phó Tranh luôn luôn nhớ rõ trước đây Chu Tương Tương đã từng cảnh cáo anh, bảo anh cách xa Hạ Lâm Lâm một chút. Cho nên lập tức từ chối.

Vì chuyện này, Từ Hải đã nháo lên với anh, cuối cùng vẫn là hai người bạn cùng phòng còn lại giảng hòa, đưa Phó Tranh và Từ Hải ra bên ngoài ăn bữa cơm, trên bàn cơm hiếm khách trước đó của hai người mới tiêu tan.

Nhưng mà, cuối cùng vẫn là do Phó Tranh thỏa hiệp nên kết thúc.

Từ Hải vô cùng thích Hạ Lâm Lâm, hận không thể đem sao trên trời đều hái xuống cho cô ta.

Lúc Chu Tương Tương gửi tin nhắn tới, Phó Tranh đang ở trong lớp thảo luận một hạng mục với mấy người bạn học kiêm luôn đồng

nghiệp gây dựng sự nghiệp.

Di động rung lên, Phó Tranh tiện tay trượt di động nhìn thoáng qua, sau đó cả người liền sửng sờ tại chỗ.

Lông mày đẹp để khẽ nhíu lại.

Cho đến khi hội nghị kết thúc, lông mày của Phó Tranh vẫn chưa giãn ra.

Lúc bước ra ngoài khu dạy học, Tạ Nguyên vỗ vai Phó Tranh, hỏi: "Sao vậy? Hạng mục vừa rồi chúng ta thảo luận không phải rất tốt sao? Tại sao lại mặt ủ mày chau thế kia."

Phó Tranh lắc đầu, "Không có gì."

Vừa dứt lời, di động Phó Tranh liền vang lên.

Lục Mộ Trâm gọi điện thoại đến, nói ở nhà làm nồi lẩu, bảo anh buổi trưa đưa Tương Tương qua ăn.

Trong lòng Phó Tranh càng ngày càng lạnh.

Ăn lẩu cái gì mà ăn lẩu, ăn thức ăn cho chó thì đúng hơn!

Đương nhiên, nếu Chu Tương Tương đã muốn ở ký túc xá, Phó Tranh hiển nhiên cũng không bắt ép cô.

Chỉ là càng ngày càng trông mau một chút tốt nghiệp.

...

Học kỳ năm thứ hai sắp kết thúc, cuối cùng Phó Tranh cũng cảm được hạng mục đầu tiên trong đời mình.

Là trùng tu một gian phòng khách sạn bình dân trong làng du lịch.

Diện tích khách sạn không lớn, kỳ hạn công trình cũng ngắn, sau khi làm xong, không có gì ngoài chia tiền cho đồng nghiệp, Phó Tranh còn dư lại cho bản thân hơn bốn vạn.

Mua một món quà cho Chu Tương Tương, dự định đến ngày lễ tình nhân thì tặng cho cô.

Ngày lễ tình nhân, vừa đúng lúc nghỉ đông.

Buổi tối hôm trước, Phó Tranh và Chu Tương Tương gọi video.

Lúc video vừa lên, Phó Tranh liền thấy ở bên kia, Chu Tương Tương co lại ở trong chăn.

Chăn rất dày, quấn chặt chẽ trên người, chỉ lộ ra một khuôn mặt lớn cỡ bàn tay.

Chu Tương Tương cười với ống kính, giọng mềm mại hỏi: "Anh đang làm gì thế?"

Trong phòng Phó Tranh mở điều hoà, chỉ mặc một cái áo tay ngắn, dựa nửa người lên đầu giường.

Thấy Chu Tương Tương bọc mình như cái bánh chưng, liền bật cười thành tiếng, "Ôi trời ơi, Chu Tương Tương em không mở điều hoà à?"

Chu Tương Tương thấy anh cười mình, bĩu môi nói: "Em không thích mở điều hoà, vừa khô vừa khó chịu."

Phía nam không có hệ thống sưởi, nhưng sẽ mở điều hoà. Nhưng mà Chu Tương Tương không thích điều hoà vừa khô lại khó

chịu, cho nên trước nay đến mùa đông không bao giờ mở.

Ở nhà thích bọc đồ ngủ thật dày, chăn cũng là dày nhất.

Bên ngoài chăn, một đôi mắt đen nhánh, quay tròn nhìn Phó Tranh, "Tại sao anh còn chưa ngủ? Đã muộn lắm rồi."

Ánh mắt Phó Tranh nhìn cô thật sâu, khóe miệng khẽ cong lên, nói: "Anh vừa từ bên ngoài trở về, ăn bữa cơm với bọn Lục Quýnh."

"Ồ." Chu Tương Tương nheo mắt lại, hỏi: "Chơi vui không?"

Phó Tranh nói: "Tạm được, có mấy người bạn đã lâu không gặp."

"Ừm, đó là cuộc tụ họp rất tốt." Chu Tương Tương nói.

Phó Tranh gật đầu, hơi nghiêng người sang bên cạnh, đổi tư thế, một chân rảnh rang cong lên, nói: "Vợ, ngày mai là lễ tình nhân."

Chu Tương Tương liền biết anh muốn nói cái này, cười nói: "Em biết."

"Ngày mai chúng ta đi làng du lịch chơi đi, anh đặt mua hai vé trượt tuyết."

Chu Tương Tương tròn mắt, "Trượt tuyết? Nhưng mà em không biết trượt tuyết."

Phó Tranh cười khế, nói: "Không sao không sao, anh dạy cho em."

"Nếu như em ngã thì sao?"

Phó Tranh cười ha ha, "Chu Tương Tương, em đừng có nhát vậy chứ."

Chu Tương Tương bấu môi, trừng mắt nhìn anh, "Nếu anh dám để cho em ngã, em sẽ đánh anh."

Phó Tranh cười không ngừng được, "Chỉ với quả đấm nhỏ đó của em, nếu đập đau anh, anh còn đau lòng cho em đấy."

Chu Tương Tương xụ mặt trừng anh, chưa được mấy giây, vẫn là không thể căng mặt được lâu, bật cười.

Phó Tranh nói: "Ngoan nào, đi ngủ sớm một chút, sáng mai anh đến đón em."

Chu Tương Tương gật đầu, "Ừm, anh cũng đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon."

"Ngủ ngon, vợ."

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể trang Wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link Wordpress của Vườn.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 71 □: Ngọt Vô Cùng

Edit: Phụn Phụn

Bởi vì muốn đi trượt tuyết với Phó Tranh, sáng sớm ngày hôm sau Chu Tương Tương đã dậy.

Lúc mặc quần áo, bên trong áo lông mặc thêm một áo lót nhung để giữ ấm, mặc ba cái quần, hai đôi vớ, quần ngoài không thấm nước vô cùng dày cộm, áo lông dày lại dài, quả thực bao bọc mình cồng kềnh như một con chim cánh cụt.

Còn đôi mũ dệt kim thật dày, đồ chụp tai bằng bông vải, một đôi bao tay thật dày không thấm nước.

Trang bị đầy đủ.

Lúc xuống lầu, Chu Hoa Lâm đã ăn sáng xong đang ngồi trên ghế sofa đọc báo uống trà.

Lâm Mai thu dọn xong phòng bếp sạch sẽ, đi ra, thì thấy Chu Tương Tương như một con chim cánh cụt ngốc nghếch, chậm rãi đi xuống lầu, kinh ngạc đến nỗi cảm như muốn rớt xuống đất, "Ôi trời ơi, Tương Tương con đang định làm gì vậy?"

Chu Hoa Lâm đang uống trà, nghe vậy cũng vô thức quay đầu lại. Kết quả vừa liếc mắt một cái, một hộp nước trà vừa uống liền bị

sắc phun xuống đất, ho khan vài tiếng, "Tương... Tương Tương à, tại sao con lại mặc nhiều như thế?!"

Chu Tương Tương vừa đi xuống lầu vừa nói: "Con muốn đi trượt tuyết với Phó Tranh, trên núi rất lạnh."

"Đi trượt tuyết? Hôm nay sao?" Lâm Mai đi qua, hỏi.

Chu Tương Tương gật đầu, "Vâng ạ, anh ấy lập tức đến đón con."

Vừa dứt lời, Phó Tranh đã gọi điện thoại đến.

Chu Tương Tương cười tủm tỉm chỉ chỉ di động, "Oa, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến."

...

Làng du lịch trên núi Phụng Hoàng ở vùng ngoại thành, lái xe phải hơn hai giờ.

Dọc theo đường đi, Phó Tranh liên tục cười nhạo trang phục của Chu Tương Tương, còn đặt biệt hiệu cho cô, gọi là 'Em gái chim cánh cụt.'

Chọc cho Chu Tương Tương tức giận, hận không thể đạp anh xuống xe.

Nhưng mà, nếu đạp Phó Tranh xuống xe, cô không thể nào tự mình lái xe đi, dứt khoát từ bỏ.

Nghĩ tới, trở về vẫn là nên đi thi bằng lái.

Hôm nay là lễ tình nhân, khách du lịch đến trượt tuyết rất nhiều cặp đôi, người người đều ân ái ái ái, không khí trong thôn đường như đều là bong bóng màu hồng, bầu không khí rất tốt.

Phó Tranh đặt khách sạn, một đường xe đi tới, sau đó liền tới quầy để xử lý thủ tục vào ở.

Ngồi xe hai giờ, vừa vào trong phòng, Chu Tương Tương đã mệt mỏi leo lên trên giường nằm.

Phó Tranh cũng lại đây, nghiêng người nằm xuống, cúi đầu hôn một cái lên trên gương mặt của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương quay đầu lại, cười nhìn anh.

Khoé môi Phó Tranh cong lên, "Hôn một cái."

Chu Tương Tương cười hừ một tiếng, "Còn gọi em là em gái chim cánh cụt nữa không?"

Phó Tranh chau mày, "Em định làm gì?"

Chu Tương Tương nói: "Không cho anh hôn em."

Phó Tranh cười khúc khích, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve môi của Chu Tương Tương, vui vẻ trong mắt rất sâu, nói: "Chu Tương Tương, bản lĩnh uy hiếp người của em càng ngày càng tăng rồi nhỉ"

Chu Tương Tương cong mắt cười, "Còn phải xem là ai nữa."

Phó Tranh cười nói: "Cũng chỉ có em, mới có thể ăn chết anh."

Chu Tương Tương cười tủm tỉm, vui vẻ đưa tay lên khoá chặt cổ anh, "Phó Tranh, khi nào thì chúng ta đi trượt tuyết?"

"Trước tiên nghỉ một lát đã, ăn cơm trưa, lại ngủ trưa, buổi chiều rồi đi."

...

Buổi sáng lúc ra ngoài đã hơn chín giờ, lại thêm hơn hai giờ đi xe, lúc này đã hơn mười một giờ, hai người ở trong phòng nghỉ ngơi một lát, sau đó liền tới phòng ăn ăn cơm trưa.

Phó Tranh đặt là khách sạn năm sao, đồ ăn cũng rất phong phú.

Lúc đến phòng ăn, đã có nhiều đôi tình nhân đến.

Phó Tranh chọn vị trí gần cửa sổ, bên cửa sổ là cây cầu nhỏ cổ kính bắc ngang sông. Nhánh cây ven đường đều bị tuyết trắng bao phủ, trên cây cầu gỗ cũng tích tụ đầy tuyết.

Tuyết trên núi lớn hơn nhiều so với tuyết ở chân núi, Chu Tương Tương rất thích, lấy điện thoại ra chụp lại cảnh bên ngoài.

Phó Tranh nhìn cô cười, nói: "Lát nữa ra bên ngoài, anh chụp cho em."

"Được." Chu Tương Tương vui vẻ cất điện thoại di động.

Phó Tranh gọi hai phần thịt bò, một phần salad trái cây, còn đặc biệt chọn súp kem nấm mà Chu Tương Tương thích ăn nhất.

Hương vị cũng không tồi.

Cơm nước xong, Chu Tương Tương muốn ra bên ngoài chụp ảnh, Phó Tranh 'Ừ' một tiếng, "Em ra sảnh chờ anh một chút, anh đi toilet."

Chu Tương Tương 'Ừm' một tiếng, vui vui vẽ vẽ chạy ra bên ngoài.

Chân trước Chu Tương Tương vừa rời, Phó Tranh đã vẩy vẩy tay với phục vụ bàn bên cạnh.

Cô gái kia vội vàng đi tới, "Tiên sinh, có gì cần phân phó sao?"

Phó Tranh nhìn ra ngoài một cái, xác định Chu Tương Tương sẽ không quay lại, từ trong túi vội vàng lấy ra một cái hộp, "Bên chỗ các người có làm bánh ga-tô không?"

...

Lúc Phó Tranh ra ngoài, ở sảnh không có Chu Tương Tương.

Anh tìm khắp nơi một vòng, cuối cùng phát hiện Chu Tương Tương ở bên ngoài khách sạn.

Bây giờ tuyết rơi còn lớn hơn vừa rồi, tuyết bao phủ xuống đường rất dày, đạp xuống một bước, đã gần tới đầu gối.

Chu Tương Tương dẫm chân trong tuyết, đạp xuống một bước, lại nhấc lên, lại dẫm xuống, cười khanh khách, chơi vô cùng vui vẻ.

Phó Tranh đi ra ngoài, đứng trên bậc thang của khách sạn.

Trên mặt đều là ý cười dịu dàng.

Đã quen với Chu Tương Tương được bốn năm, từ lúc cô mười bảy tuổi, đến bây giờ đã sắp hai mươi mốt tuổi. Tương Tương của anh vẫn là Tương Tương của anh, đơn thuần như vậy tốt đẹp như thế, một chút cũng không thay đổi.

Ở trong tuyết Chu Tương Tương dẫm qua dẫm lại, ngẩng đầu thì thấy Phó Tranh đứng cách đó không xa.

Miệng nhếch lên, lộ ra một hàng răng trắng nõn như tuyết, không ngừng vẫy tay với Phó Tranh, "Phó Tranh, mau tới đây đi! Tuyết dày lắm!"

Phó Tranh nhìn cô cười, nhắc chân đi tới phía cô.

Phó Tranh vừa đến, Chu Tương Tương đã cười khanh khách bổ nhào vào trong ngực anh.

Phó Tranh giang hai cánh tay, lúc Chu Tương Tương nhào đến, hai tay vòng chặt, vững vàng ôm cô vào trong ngực.

Chu Tương Tương ôm thắt lưng anh, ngẩng đầu cười hì hì nhìn anh, "Phó Tranh, ở đây thật đẹp."

Phó Tranh cong môi, nói: "Trước kia chưa từng tới sao?"

Chu Tương Tương lắc đầu, "Không có, chưa từng tới."

Phó Tranh cười sờ đầu cô, "Ở đây rất thú vị, sân trượt tuyết lại càng chơi vui hơn."

Hai mắt Chu Tương Tương sáng lên, vội nói: "Vậy chúng ta mau qua đó chơi đi!"

Phó Tranh nhin không được cười, "Gấp cái gì? Hai giờ chiều sân trượt tuyết mới mở cửa, chúng ta về phòng ngủ trưa, rồi dậy đi chơi."

Nói xong, liền dắt Chu Tương Tương quay về khách sạn.

Trở lại khách sạn, Phó Tranh đi phòng tắm rửa mặt, trở về ôm Chu Tương Tương, chưa đầy một lát đã ngủ.

Gần đây mặc dù được nghỉ, nhưng hằng ngày Phó Tranh đều phải ở bên ngoài bàn chuyện hạng mục, mỗi ngày đều ngủ rất ít. Gây dựng sự nghiệp vất vả, hiện tại coi như anh đã lĩnh hội sâu sắc. Cũng may trong khoảng thời gian ma quỷ ở cấp ba, khi đó đã được rèn luyện ý chí, hiện tại trợ giúp rất lớn cho anh gây dựng sự nghiệp.

Phó Tranh yên lặng ngủ, nhưng mà Chu Tương Tương nghĩ đến lát nữa sẽ được đi trượt tuyết, hưng phấn không ngủ nổi, nằm ở trong lòng Phó Tranh, cầm di động lên WeChat vào nhóm chat tiểu mỹ nữ của phòng ngủ.

Hôm nay là lễ tình nhân, trong phòng ngủ lại chỉ có một mình Chu Tương Tương là đang yêu đương, tự nhiên không tránh khỏi bị vây hỏi một trận.

Thẩm Đình: Tương Tương, lễ tình nhân a, cậu với Phó Tranh nhà cậu sẽ cùng trải qua như thế nào?

Chu Tương Tương cong môi cười, gửi tấm hình cầu nhỏ bắc ngang sông trong tuyết vừa chụp ở phòng ăn: Bọn tớ đến làng du lịch, lát nữa sẽ đến sân trượt tuyết trượt tuyết.

Trương Tâm: 【 Mắt lấp lánh 】 Oa, hâm mộ quá đi! Tuyết ở chỗ chúng tớ rất lớn, nhưng mà không có ai trượt tuyết với tớ cả! A a a a thật muốn có bạn trai quá a a a!!!

Thẩm Đình: Tớ cũng muốn! Nhưng mà loại nam sinh cực phẩm như Phó Tranh nhà Tương Tương, sợ là đốt đèn lồng cũng tìm không ra! Hâm mộ Tương Tương, hâm mộ một vạn lần!

Chu Tương Tương tốt bụng: Các cậu cũng sẽ gặp được bạch mã hoàng tử của mình thôi.

Thẩm Đình: Gói biểu tượng cảm xúc 【 Cười chảy nước mắt 】
【 Cười mà không nói 】 【 Đá ngã lăn chén cầu lương này 】

Chu Tương Tương: 【 Bắn tim 】 【 Bắn tim 】 【 Bắn tim 】

Giản Vi cười ha ha, gửi tin nhắn thoại: "Tương Tương, Phó Tranh của cậu đã tặng quà lễ tình nhân cho cậu chưa?"

Chu Tương Tương sửng sò.

Quà lễ tình nhân?

Thẩm Đình: Đúng vậy đúng vậy, bạn học cao trung của tớ, nửa đêm hôm qua ở trên vòng bạn bè tú ân ái, bạn trai cô ấy gửi cho cô ấy 520 hồng bao, vừa có khoảng thời gian vui vẻ bên nhau lại còn có hoa hồng đỏ, trông rất hạnh phúc a.

Chu Tương Tương phòng má: Anh ấy không có đưa cho tớ. Nhưng mà tớ cũng không quá thích những thứ đó.

So với những thứ như hồng bao hay hoa hồng hay chocolate và vân vân, cô vẫn là thích được như vậy với Phó Tranh hơn.

Khắp núi tuyết trắng, thế giới hai người yên tĩnh.

Rất hạnh phúc.

Chu Tương Tương khoá lại di động, nhét xuống dưới gối đầu, ngẩng đầu nhìn Phó Tranh.

Nhìn một chút, đôi mắt giống như phát sáng, trên mặt đều là nụ cười ngây ngô háo sắc.

Bạn trai của cô, tại sao lại đẹp trai đến thế?

Lông mi vừa dài vừa dày, sống mũi cao thẳng, môi mỏng, rất gợi cảm.

Hai mắt Chu Tương Tương nhìn chăm chăm môi Phó Tranh, nhớ tới cảm giác mỗi lần anh hôn cô. Chính là bờ môi này, mỗi lần đều có thể hôn cô đến ý loạn tình mê.

Nhìn một chút, liền không nhìn được lặng lẽ bao phủ môi lên.

Hai mảnh mềm mại nhẹ nhàng dán cùng một chỗ, rất nhanh, liền lui ra.

Chu Tương Tương nhìn anh, lén lút che miệng, thỏa mãn, mỉm cười hạnh phúc.

...

Bởi vì Phó Tranh hơi mệt, nên ngủ một giấc đến hơn ba giờ.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, vô thức muốn ôm người trong lòng chặt thêm một chút.

Nhưng mà, một vòng này, lại vòng vào khoảng không.

Mở mắt nhìn, trên giường đã không còn bóng dáng của Chu Tương Tương.

Ngoài cửa sổ, Chu Tương Tương mặc áo choàng tắm rất dày, khuỷu tay chống trên lan can ban công, đang xem khắp núi tuyết.

Phó Tranh mặc áo choàng tắm vào, đi ra ngoài, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô, môi nhẹ nhàng áp lên gò má cô, cúi đầu nói, "Không lạnh sao?"

Chu Tương Tương lắc đầu cười, "Không lạnh nha."

Quay đầu lại, hay tay ôm lấy cổ của Phó Tranh, cười hì hì nhìn anh, "Anh dậy rồi."

Phó Tranh ừ một tiếng, nhẹ giọng, "Sao không gọi anh dậy?"

Chu Tương Tương nhìn anh nói: "Không nữa gọi."

Phó Tranh cong môi cười, môi nhẹ nhàng hôn lên mắt của Chu Tương Tương một cái, "Anh đi rửa mặt, em thay quần áo đi, rồi tới sân trượt tuyết."

"Được." Chu Tương Tương cười vô cùng ngọt ngào.

Nụ cười ngọt ngào này khắc sâu vào tận trong tim, thật sự cả đời đều nhìn không chán.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 72 □: Tớ Cảm Thấy Phó Tranh Nhà Cậu Có Thể Sẽ Làm Ra Chuyện Lớn.

Edit: Phun Phun

Chu Tương Tương trở về phòng cởi áo choàng tắm xuống, sau đó lại xoay người mặc áo lông dày của mình.

Chu Tương Tương mặc là một cái áo khoác lông màu trắng, cùng với áo lông màu đen của Phó Tranh là đồ đôi.

Áo lông dáng dài, có lẽ nguyên nhân là do Chu Tương Tương không quá cao lại quá gầy, mặc áo lông lên người, vừa dài vừa lớn, bộ dạng tròn tròn nhìn có chút cồng kềnh như một con chim cánh cụt.

-- Đây là một phút sau khi Chu Tương Tương soi gương toàn thân, cho ra được kết luận.

Mặc quần áo tử tế, liền đi tới phòng tắm.

Cửa phòng tắm không có đóng, Phó Tranh còn đang đánh răng.

Chu Tương Tương dựa vào cửa, nhìn anh cười hì hì.

Phó Tranh nhổ bọt, ừng ực ừng ực nhấp một hớp nước súc miệng.

"Cười cái gì?" Liếc mắt nhìn thấy Chu Tương Tương đang cười, sau đó cúi người, vốc nước rửa mặt.

Chu Tương Tương cười hì hì nói: "Nhìn thấy anh là buồn cười."

Phó Tranh rửa mặt sạch sẽ, từ bên cạnh cầm khăn lông do bọn họ tự mang tới, tiện tay lau nước trên mặt.

Sau đó liền đi về phía cửa phòng tắm.

Chu Tương Tương thấy Phó Tranh đi ra, vô thức nép sát vào, chuẩn bị nhường đường cho anh.

Nào ngờ còn chưa kịp lùi lại, Phó Tranh đột nhiên nhấn cô lên trên khung cửa, lập tức cúi người, cúi đầu hôn cô.

Môi mềm mại, thơm mùi bạc hà nhàn nhạt.

Phó Tranh hôn vô cùng dịu dàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng quấn lấy.

Một lát sau, cuối cùng Phó Tranh mới buông Chu Tương Tương ra.

Chu Tương Tương tròn tròn mắt, nhìn anh.

Phó Tranh bật cười, "Làm sao bây giờ? Vừa thấy em liền muốn hôn."

Chu Tương Tương ngây người, lập tức phản ứng lại, khóe miệng không tự chủ cong lên.

Người này, như thế nào lại đáng ghét vậy hả.

...

Không giống như Chu Tương Tương bao bọc mình như con chim cánh cụt, bên trong áo lông Phó Tranh chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng.

Vóc dáng anh cao, mặc áo lông dài màu đen, quần jean màu đen, giày thể thao không thấm nước màu trắng.

Cả người nhìn qua vừa đẹp trai vừa năng động.

Phó Tranh dắt Chu Tương Tương đi ra ngoài, Chu Tương Tương kéo cánh tay anh, ngẩng đầu nhìn anh hỏi: "Anh không lạnh sao?"

"Không lạnh."

Chu Tương Tương cởi một cái bao tay ra, giơ tay lên, sờ mặt Phó Tranh, hô một tiếng, nói: "Rất lạnh đó."

Phó Tranh bật cười một tiếng, "Trời lạnh như thế này, đương nhiên là lạnh rồi."

Nói, cũng duỗi tay chạm vào mặt Chu Tương Tương, cười nói: "Em bao mình như chim cánh cụt, cũng không phải vẫn lạnh sao."

Chu Tương Tương nghe thấy anh lại gọi cô là chim cánh cụt, tức giận siết quả đấm đập lên lồng ngực của anh một cái.

Nhưng mà áo lông rất dày, một quyền đi xuống, giống như đang nện lên bông.

Phó Tranh thuận tay nắm giữ tay cô, cúi đầu khẽ hôn một cái trên mu bàn tay cô.

Chu Tương Tương ngẩng đầu, ánh mắt Phó Tranh rất sâu, nhìn cô cười.

...

Trên núi có cho thuê dụng cụ trượt tuyết.

Lúc Phó Tranh dắt Chu Tương Tương qua đó, ở bên kia cũng có rất nhiều cặp tình nhân.

Quần áo trượt tuyết, mũ trượt tuyết, gậy trượt tuyết, băng tay, băng đầu gối, băng bảo hộ khuỷu tay, còn có kính trượt tuyết, cái gì cũng có.

Chu Tương Tương chưa từng trượt tuyết, đặc biệt hưng phấn.

Thay quần áo trượt tuyết xong thì đi đến sân trượt tuyết.

Toàn bộ sân trượt tuyết là một không gian trắng xóa.

Đã có người chơi ở bên trong đó.

Chu Tương Tương kích động nhảy dựng lên, kéo tay Phó Tranh, hô lớn: "Chúng ta mau đi chơi đi!"

Phó Tranh thấy cô kích động đến thế, nhin không được cười, "Em muốn chơi sao? Đừng kích động."

Chu Tương Tương kéo tay Phó Tranh làm nũng, nói: "Anh không dạy em à?"

Phó Tranh cười một tiếng, kéo cô ngồi xuống ghế cạnh đó, nói: "Ngồi xuống trước đi, anh đeo đồ bảo hộ đầu gối lên cho em."

Chu Tương Tương ngoan ngoãn ngồi trên ghế, Phó Tranh liền ngồi xổm trên mặt đất, cầm lấy cái băng đầu gối, tỉ mỉ mang cho cô.

Mang xong băng bảo hộ đầu gối, lại ngẩng đầu lên, giúp cô đội mũ trượt tuyết.

Chu Tương Tương thấy chính mình đã trang bị đầy đủ, có chút khẩn trương hỏi Phó Tranh, "Anh nói xem em sẽ ngã sao?"

Phó Tranh mới vừa đội mũ trượt tuyết cho cô xong, từ trên ghế kéo cô đứng dậy, nhìn cô cười nói: "Không ngã, có anh ở đây, dù có ngã, cũng có anh đỡ cho em."

Chu Tương Tương cười tủm tỉm nhìn anh.

Từ trước đến nay Phó Tranh chính là như vậy, chỉ một câu nói đơn giản, có thể làm cho cô an tâm.

Chính là, bởi vì có Phó Tranh một đường kéo cô, Chu Tương Tương từ ba giờ hơn, chơi đến hơn sáu giờ chiều, vẫn chưa ngã một lần nào.

Đương nhiên, bị Phó Tranh quản rất nghiêm.

Dù cho sau đó cô đã học được, cũng chỉ cho phép cô trượt như ốc sên, anh thì ở bên cạnh nhìn cô, chỉ hơi nhanh một chút, anh đã ở phía sau đỡ cô, không cho phép cô trượt quá nhanh.

Chu Tương Tương bị ngăn cản mấy lần, mím môi không vui vẻ lắm nhìn Phó Tranh, "Em ở đây là đang chơi trượt tuyết."

Cô nói, chỉ xuống cô gái đang cực kỳ thích thú trượt ở đằng xa, "Anh nhìn người ta đi."

Phó Tranh nói: "Người ta là quen tay, em là lần đầu tiên, phải cẩn thận một chút."

Chu Tương Tương hoàn toàn không còn gì để nói.

Như cô gọi là cẩn thận một chút sao? Với tốc độ này của cô, đừng nói ngã, đến ốc sên còn có thể bò nhanh hơn cả cô nữa!

Trong lòng Phó Tranh suy nghĩ chuyện buổi tối, đến lúc bảy giờ hơn gần tám giờ, liền hỏi Chu Tương Tương còn trượt bao lâu nữa?

Chu Tương Tương tròn tròn mắt, "Em còn chưa có trượt đâu!"

"Ách... Không phải từ hơn ba giờ em đã bắt đầu trượt rồi sao?" Mí mắt Phó Tranh giật giật, cho nên mấy tiếng đồng hồ này, không gọi là trượt tuyết?

Chu Tương Tương tức giận, hung hăng trừng Phó Tranh một cái, "Em như này mà gọi là trượt tuyết à? Em đây gọi là ốc sên bò. Phó Tranh, có phải anh coi em là đứa bé ba tuổi không hả?"

Phó Tranh bật cười một tiếng, "Làm gì có chứ, đứa bé ba tuổi, căn bản anh sẽ không dẫn bọn nó đến trượt tuyết được."

Chu Tương Tương nghe, trong lòng cũng nghĩ về đứa trẻ trong tương lai của hai người.

Có người cha dài dòng lè mề như Phó Tranh, bọn nó lúc nhỏ sẽ nhàm chán đến cỡ nào?

Ôi, đứa bé đáng thương.

Phó Tranh nhận gậy trượt tuyết trong tay Chu Tương Tương, một tay dắt cô, nói: "Chúng ta về thôi, anh có hơi đói."

Nói xong liền ngồi xổm xuống, lấy ván trượt tuyết gắn cố định dưới chân Chu Tương Tương ra.

Từ trên ván trượt tuyết Chu Tương Tương bước xuống, chân đạp ở trên đất, hơi hoạt động cổ chân.

Cô rất thích trượt tuyết, nhưng mà không biết đến bao giờ Phó Tranh mới yên tâm để cho cô tự trượt.

Ai, bạn trai đông dài.

Phó Tranh dắt Chu Tương Tương, về đến nơi cho thuê dụng cụ trượt tuyết, đem đồ trả lại.

Trời dần dần tối đi, trên đường trở về, dọc đường đèn đường một hàng rồi lại một hàng mở ra, chiếu lên nền đất tuyết trắng, ánh sáng màu da cam, làm cho đất tuyết rét lạnh thêm vài phần ấm áp.

Chu Tương Tương nhin không được dựa vào gần Phó Tranh, hai tay gắt gao kéo anh.

Phó Tranh nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng cười mỉm, "Sao vậy?"

Chu Tương Tương cười tủm tỉm nhìn anh, cũng không nói chuyện.

Ý cười trên môi Phó Tranh sâu hơn, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên mũi cô một cái, "Ngốc."

Cùng Phó Tranh một chỗ, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, trong lòng đều là ngọt ngào, hạnh phúc đến nỗi trong lòng như nở hoa.

Trở lại khách sạn.

Phó Tranh muốn đi trước hỏi tình huống khâu chuẩn bị đồ ăn, tùy tiện tìm cái có đưa Chu Tương Tương trở về phòng, "Em về phòng

ngủ ngoi một lát trước đi, anh ra bên ngoài gọi điện thoại."

Chu Tương Tương nhìn anh hỏi: "Là chuyện công tác sao?"

Phó Tranh gật đầu, mơ hồ 'Ừ' một tiếng.

Chu Tương Tương gật đầu nói: "Được rồi, vậy em về phòng chờ anh."

Chu Tương Tương quay đầu đi về phòng, đi qua đường rẽ, Phó Tranh lập tức đi đến nhà bếp.

Đã là giờ cơm, kỳ quái là, phòng bếp trống rỗng, không có người nào.

Quản lý thấy Phó Tranh tới đây, vội vàng nhiệt tình nghênh đón, mỉm cười nói: "Tiên sinh, đã chuẩn bị xong dựa theo sắp xếp của anh."

Phó Tranh hỏi: "Bánh ngọt đâu? Cũng đã chuẩn bị xong rồi chứ?"

Quản lý gật đầu, "Vâng, đã chuẩn bị xong."

Phó Tranh gật đầu, đi vào trong nhà hàng nhìn một chút.

Vẫn là vị trí gần cửa sổ lúc trưa, trên mặt bàn đặt một bó hoa hồng lớn, rượu đỏ, còn có nến.

Phó Tranh nhìn, rất hài lòng, lại dặn dò vài câu, sau đó xoay người, trở về phòng.

Lúc trở về phòng, Chu Tương Tương lại không có ở trong phòng, áo lông cừu ở trên giường.

Cửa phòng vệ sinh, Phó Tranh đi qua, gõ cửa, "Tương Tương? Có ở trong đó không?"

"Ừm, có, anh về rồi à. Chờ em một chút."

Phó Tranh 'Ừ' một tiếng, "Không có gì, anh chờ em."

Hôm nay Phó Tranh là muốn làm đại sự.

Lúc đến chỉ mang theo một cái cặp.

Trong cặp không có đồ gì cả, chỉ có một bộ quần áo màu đen.

Chu Tương Tương đi vệ sinh xong, lúc mở cửa ra, cả người đều sửng sốt.

Trừ thời điểm đính hôn, đây vẫn là lần đầu tiên Chu Tương Tương thấy Phó Tranh mặc âu phục.

Chu Tương Tương rất thích Phó Tranh mặc âu phục. Lần đó đính hôn đã làm cô kinh ngạc.

Anh có vóc dáng cao, vóc người lại đẹp, vai rộng, eo thon, là điển hình của giá treo đồ. Âu phục càng làm tôn thêm dáng người hoàn mỹ của anh.

Bởi vì gương mặt của Phó Tranh, cho nên bộ dạng khi mặc âu phục của anh còn đẹp trai hơn người mẫu nam thường xuyên xuất hiện trên tạp chí, còn có khí chất.

Chu Tương Tương đứng ở cửa phòng tắm, nhìn chăm chăm Phó Tranh suy nghĩ xuất thần.

Phó Tranh đứng trước gương đeo cà vạt, từ trong gương trông thấy Chu Tương Tương, khoe miệng cong lên, thắt cà vạt xong, quay đầu lại, nhướn mày với Chu Tương Tương, cười hỏi: "Thế nào? Chồng của em đẹp trai chứ?"

Vừa rồi Chu Tương Tương còn cảm thấy bộ dạng Phó Tranh mặc âu phục, như tổng tài bá đạo phái cấm dục, kết quả bởi một câu này của anh, trong nháy mắt bị chọc cười, "Anh bớt tự kỷ được không?"

Vừa nói, vừa đi đến trước mặt Phó Tranh.

Cà vạt có hơi lệch, Chu Tương Tương đưa tay lên, vừa sửa lại giúp anh vừa hỏi: "Tại sao lại ăn mặc nghiêm trang thế?"

Đương nhiên Phó Tranh sẽ không nói thật, tùy tiện nói cho qua chuyện, "Mặc nghiêm trang thế này không được sao? Em không thích?"

Chu Tương Tương liếc anh một cái, cảm thấy hôm nay người này có chút kì quái.

Đang yên đang lành, thay âu phục làm cái gì?

Chu Tương Tương thắt xong cà vạt cho Phó Tranh, Phó Tranh cười khen cô một câu, "Vợ của anh khéo tay quá đi. Ủm, hôn thưởng một cái nè."

Nói xong liền cúi đầu hôn xuống môi Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương liếc anh một cái, ý cười trong mắt không giấu được, "Anh cũng biết chiếm tiện nghi quá ha."

Phó Tranh đắc ý, mặt mày hớn hờ.

Trên đường đến nhà hàng, Chu Tương Tương gửi tin lên nhóm chat trong phòng ngủ.

- Bọn tớ vừa trượt tuyết về, chuẩn bị đi ăn cơm, nhưng không hiểu sao đột nhiên Phó Tranh thay đồ thành âu phục, tớ cảm thấy có hơi kì quái, các cậu có thấy vậy không?

Thẩm Đình trả lời lại trước tiên: Cậu có ngửi thấy mùi thơm gì không?

Trương Tâm: ...

Giản Vi xuất hiện: Với kinh nghiệm của một tác giả viết truyện ngôn tình, tớ cảm thấy Phó Tranh nhà cậu có khả năng muốn làm chuyện lớn.

Chu Tương Tương lập tức mắt lấp lánh thỉnh cầu chỉ giáo: Ví dụ như?

Giản Vi: Ngốc, đương nhiên là cầu hôn!

Chu Tương Tương nheo mắt: Không thể nào?

Giản Vi: Đánh cược một hộp que cay?

Chu Tương Tương: .....

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 73 □: Em Đồng Ý, Đồng Ý Cùng Anh Bách Niên Giai Lão, Đời Đời Kiếp Kiếp

Edit: Phụn Phụn

Từ khi Giản Vi nói có thể Phó Tranh sẽ cầu hôn, trong lòng Chu Tương Tương đột nhiên trở nên khẩn trương.

Làm sao mà có thể cầu hôn ngay bây giờ được?

Không phải vẫn chưa tốt nghiệp sao?

Cô đã được 20 nhưng Phó Tranh vẫn chưa được 22 tuổi mà?

Không thể lĩnh chứng được.

Nghĩ đi nghĩ lại, không tự chủ được lại nghĩ nhiều thêm.

Từ phòng nghỉ đến nhà hàng có hơi xa.

Lúc đi tới , có một đôi tình nhân đi lướt qua.

Cô gái nói: "Nhà hàng lớn như thế mà lại không cho vào ăn, phiền phức quá."

Chàng trai an ủi nói: "Lát nữa chúng ta ra bên ngoài ăn đi, anh mới vừa nghe được, nhà hàng khách sạn có người bao rồi, hình như là muốn cầu hôn."

Chu Tương Tương nghe được trong lòng run lên, vô thức nghiêng đầu nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh cúi đầu nhìn cô, "Sao vậy?"

"Ách... Không có... Không có gì..."

Nếu Phó Tranh thật sự cầu hôn, vậy cô có nên làm bộ như không biết gì không. Dù sao sự ngạc nhiên mình chuẩn bị mà bị bày ra, nghĩ lại cảm thấy có chút bực bội.

Lúc gần đến nhà hàng, Phó Tranh đột nhiên dừng lại.

Thành thật mà nói, chính anh cũng có chút khẩn trương.

Chu Tương Tương nháy mắt mấy cái, nhìn anh hỏi: "Làm sao vậy?"

Phó Tranh nắm tay thành quả đám đưa lên môi, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, "Ừm... Có một chuyện."

Nói xong liền đi vòng qua sau lưng Chu Tương Tương.

Bàn tay ấm lạnh đột nhiên đặt lên đôi mắt.

Chu Tương Tương ngẩn ra chớp mắt một cái.

Nghĩ thầm, thật sự có kinh hỉ.

Phó Tranh cúi đầu, môi nhẹ nhàng dán bên tai Chu Tương Tương, "Đang chuẩn bị một ít đồ, khoan hãy nhìn."

Bên ngoài nhà hàng, đối diện đầu gió.

Gió rét thổi lên trên mặt, trong nháy mắt hơi ẩm của Phó Tranh phun lên trên mặt, thổi tan đi cảm giác lạnh lẽo. Ấm áp, rất thoải mái.

Chu Tương Tương lặng lẽ cong môi, biết rõ còn hỏi, "Chuẩn bị cái gì vậy?"

Phó Tranh cười khẽ một tiếng, nói: "Chẳng phải đi vào sẽ biết sao."

Phó Tranh vừa nói, vừa che mắt của Chu Tương Tương, dẫn cô vào bên trong.

Thật ra Chu Tương Tương có hơi sợ tối, nhưng bởi vì biết rõ Phó Tranh ở bên cạnh cô, cho nên dù cho trước mắt là một khoảng bóng tối, thì vẫn cảm thấy an tâm.

Bởi vì không nhìn thấy đường đi, cho nên lúc bước đi có chút chậm. Cho dù là Phó Tranh dẫn cô, vẫn không dám bước lớn về phía trước.

Cuối cùng, ước chừng đi nửa phút, Phó Tranh mới ngừng lại.

"Đến rồi?" Chu Tương Tương nhỏ giọng hỏi.

Phó Tranh "Ừ" một tiếng, sau đó nói: "Anh đếm đến ba, thì em mở mắt ra."

"Được." Chu Tương Tương đồng ý một tiếng, trong lòng lại đang lén cười.

Phó Tranh ngừng mấy giây, sau đó cuối cùng chậm rãi đưa tay đang che mắt Chu Tương Tương xuống.

Chu Tương Tương cũng ngoan ngoãn nghe lời, không có mở mắt.

Phó Tranh hít sâu một cái, ở trong lòng đếm thầm ba tiếng, sau đó mới nói: "Có thể mở mắt ra được rồi."

Trong nháy mắt đôi mắt mở ra, một ánh nến màu cam chiếu vào trong mắt.

Bên trong nhà hàng tối đen như mực, chỉ có ánh nến chập chờn rực rỡ trước mắt.

Trên bàn có hai ngọn nến, một chai rượu đỏ, còn có một bó hoa hồng đỏ vô cùng rực rỡ.

Đã biết trước là Phó Tranh chuẩn bị kinh hỉ, nhưng lúc kinh hỉ này đặt ngay trước mắt, trong lòng vẫn là cảm động đến vô cùng.

Cô và Phó Tranh đã ở cùng một chỗ nhiều năm, tính cách của anh, thật ra cũng không có hiểu rõ về việc chuẩn bị làm cho người khác ngạc nhiên.

Anh thẳng thắn, mấy năm nay anh đưa cho cô rất nhiều quà tặng, sinh nhật, ngày lễ, các loại ngày kỷ niệm, chọn quà cũng phải vắt hết óc hao hết tâm tư, nhưng trên cơ bản đều là trực tiếp đưa, không phải suy nghĩ đủ thứ cong cong vẹo vẹo. Mấy loại giấu đi làm cho cô bất ngờ, hoàn toàn không có.

Phó Tranh thấy Chu Tương Tương ngẩn người, khoe miệng cong lên, kéo tay Chu Tương Tương, nhìn cô nói: "Lễ tình nhân vui vẻ, vợ."

Tạm ngừng, lại hỏi: "Thích không?"

Chu Tương Tương vừa vui vẻ vừa cảm động, trong mắt không hiểu sao có chút ê ẩm, nước trong mắt loé sáng, nhìn Phó Tranh nói: "Có chút trần trụi."

Phó Tranh sửng sò: "...?"

"Nhưng mà em rất thích." Chu Tương Tương nói, khóe miệng liền cong lên, lộ ra nụ cười vô cùng sáng lạn.

Nói xong, liền vui vẻ nhào vào trong lòng Phó Tranh, ngửa đầu, đặt lên môi anh một nụ hôn.

Phó Tranh chau mày, tâm tình cũng bay bổng lên, "Ôi, thụ sủng nhược kinh."

Kinh hỉ xong, đèn trong nhà hàng cũng mở lên.

Phục vụ bàn bước tới, lấy nến đi, tiếp đó hỏi Phó Tranh: "Tiên sinh, hiện tại có thể dọn thức ăn lên chưa ạ?"

Phó Tranh gật đầu, "Có thể, vất vả cho các anh rồi."

Mấy phút sau, món ăn dọn lên đủ, đồ ăn Trung Quốc, Phó Tranh chọn món ăn, nhưng toàn bộ vẫn là Chu Tương Tương thích ăn.

Chu Tương Tương thấy ngọt ngào trong lòng.

Có bạn trai để ý từng chi tiết như vậy, hạnh phúc như muốn nở hoa.

Nhưng mà, chuyện làm cho cô hạnh phúc còn ở đằng sau.

Ngay khi món ăn cuối cùng được dọn lên, rất nhanh, lại có một phục vụ bàn đẩy xe thức ăn tới đây.

Trên xe thức ăn là một bánh ngọt nhỏ, thật sự là loại rất nhỏ, một người có thể ăn hết, hai người ăn thì vừa đủ.

Trên cùng là quả cherry mà cô thích nhất.

Ngực Chu Tương Tương khẽ rung động.

Bánh ngọt...

Thật sự đúng như những gì Giản Vi nói?

Mà một giây sau, liền nghe thấy người phục vụ đưa bánh ngọt đến nói: "Bánh ngọt này là quà tặng miễn phí cho lễ tình nhân của chúng tôi, chúc hai vị dùng cơm vui vẻ."

Đặt bánh ngọt trước mặt Chu Tương Tương xong, liền xoay người rời đi.

Chu Tương Tương thật sự là bị lời của người phục vụ kia nói như sấm đánh xuống, khóe mắt giật giật.

Này thật sự chính là giấu đầu lòi đuôi đó.

Tặng bánh ngọt? Còn là cherry mà cô thích nhất?

Đương nhiên, chuyện giấu đầu lòi đuôi này, xác định là chỉ có Phó Tranh mới làm được.

Chu Tương Tương ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn Phó Tranh, "Thật là đúng dịp nha, người ở khách sạn này vậy mà biết em thích ăn cherry."

Phó Tranh gượng cười ha ha, "Đúng vậy, thật là đúng dịp. Nào, ăn một chút trước đi, để bánh ngọt lại sau cùng rồi ăn."

Phó Tranh vừa nói, vừa gấp thức ăn cho Chu Tương Tương.

Cô thích ăn vịt nướng Bắc Kinh nhất. Anh gói kỹ một cái, liền đút đến miệng cô.

Chu Tương Tương đang gửi tin nhắn vào trong nhóm chat, lúc Phó Tranh đút tới, tự nhiên há miệng.

Vừa nhai, vừa gửi hình ảnh bánh ngọt mới chụp được vào trong nhóm chat.

- Vừa nãy phục vụ bàn nói bánh ngọt này là quà tặng miễn phí cho lễ tình nhân, nhưng tớ dám cam đoan, đây tuyệt đối là do Phó Tranh sắp xếp, bởi vì anh ấy biết rõ tớ thích ăn cherry!

Giản Vi rất nhanh gửi tin nhắn qua: Cậu ấy gọi là giấu đầu lòi đuôi, muốn cho cậu bất ngờ. Lại đánh cược một hộp que cay, tớ đảm bảo trong bánh ngọt sẽ có nhẫn.

Chu Tương Tương: "..."

Ba phút sau.

Phó Tranh trơ mắt nhìn Chu Tương Tương cầm lấy cái muỗng tỉ mỉ nhẹ nhàng gắp trên bánh ngọt, hình như đang tìm cái gì đó.

Mí mắt Phó Tranh nháy lia lịa, thấp thỏm hỏi một câu, "Tìm cái gì vậy?"

Chu Tương Tương ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm nhìn Phó Tranh, "Tìm nhẫn."

Phó Tranh nghe thấy mấy chữ này, cả người đột nhiên sững sờ.

Trời má! Quả thực phải lạy!

Mắt vợ anh có gắn tia x-quang sao? Thế nhưng biết anh giấu nhẫn ở trong bánh??

Chu Tương Tương vừa ăn bánh ngọt vừa tìm nhẫn, quả nhiên, rất nhanh liền phát hiện manh mối bên trong nhân bánh ngọt.

Chu Tương Tương cười con mắt đều cong lên, lấy chiếc nhẫn cắm trong nhân bánh ngọt ra, cười dịu dàng nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh thật sự muốn quỳ tới nơi, "Vợ, em có cần phải thông minh đến thế không?"

Chu Tương Tương cong cong mắt, "Không phải em thông minh, là do anh quá trần trụi."

Thời buổi này rồi mà vẫn còn người giấu nhẫn trong bánh ngọt?

"Nhưng mà, mặc dù có hơi trần trụi, nhưng em thật sự rất thích." Chu Tương Tương vừa nói, vừa cầm lấy khăn giấy lau qua chiếc nhẫn. Nhẫn rất đẹp, sáng lấp lánh.

Cô nhìn Phó Tranh, đột nhiên vô cùng nghiêm túc nói: "Em rất thích, Phó Tranh, hôm nay tất cả những gì anh làm, em đều rất thích."

Không chỉ là thích, mà còn hạnh phúc đến sắp bay lên trời.

Phó Tranh nhìn cô thật sâu, trong mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng.

Anh vươn tay, nói với Chu Tương Tương: "Anh đeo lên cho em."

Chu Tương Tương gật gật đầu, bỏ nhẫn vào trong lòng bàn tay.

Phó Tranh cầm lấy nhẫn, từ trên ghế đứng lên.

Đi đến trước mặt Chu Tương Tương, sau đó, vô cùng thận trọng quỳ một gối xuống trước cô.

Lúc Phó Tranh quỳ xuống, trong nháy mắt đôi mắt Chu Tương Tương đỏ bừng lên.

Rõ ràng vừa rồi còn đang cười, nhưng đôi mắt đột nhiên ề ảm trướng trướng, rất muốn khóc.

Phó Tranh quỳ một chân xuống đất, ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng chuyên tâm.

"Tương Tương, chiếc nhẫn này là anh tự kiếm tiền mua, có thể nó không quý giá lắm, nhưng nó thật sự là dựa vào năng lực của chính anh mua. Trước đây anh đã từng nói, anh sẽ dựa vào năng lực của chính mình nuôi em. Mặc dù bây giờ anh vẫn chưa kiếm được nhiều tiền, nhưng anh tin tương lai về sau, anh nhất định sẽ dựa vào chính hai tay của mình để em trải qua những ngày tháng tốt đẹp. Cho nên..."

Phó Tranh nói, đột nhiên ngừng lại, hít sâu một hơi, cuối cùng một lần nữa lấy hết dũng khí, "Cho nên, em đồng ý gả cho anh không?"

Sau khi Phó Tranh nói xong câu cuối cùng, con mắt Chu Tương Tương trướng đau chịu không nổi, nước mắt cuối cùng nhịn không được chảy xuống, nhưng là nước mắt hạnh phúc.

Cô không ngừng gật đầu, giọng nói mang theo vài phần ghen ngào, "Em đồng ý."

Tại sao cô lại không muốn chứ? Trên đời này, sợ là không còn một người đàn ông nào, sẽ yêu cô giống như Phó Tranh.

Tại sao cô lại không muốn gả cho anh chứ? Cô đồng ý, đồng ý cùng anh bách niên giai lão, đời đời kiếp kiếp.

Phó Tranh cao hứng cười, cẩn thận đeo nhẫn lên ngón tay của Chu Tương Tương, sau đó cúi đầu, ở trên nhẫn khắc hôn một cái.

Tiếp đó đột nhiên ngẩng đầu lên

"Tương Tương, qua mấy ngày nữa, chúng ta đi lĩnh chứng nhé?"

Chu Tương Tương vui mừng đến phát khóc, gật đầu đồng ý 'Được'.

Phó Tranh nhẹ nhàng giữ cằm của Chu Tương Tương, ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô, cười nói: "Qua mấy ngày nữa, chính là bà Phó."

Tiểu khả ái của anh, cuối cùng cũng sắp trở thành bà Phó của anh.

Chu Tương Tương cong môi cười, trong mắt như chứa cả bầu trời đầy sao.

Chuyện mới quen biết nhau dường như chỉ mới là ngày hôm qua, vừa chớp mắt, không ngờ đã hạnh phúc đến ngần này.

Gả cho Phó Tranh, nghĩ tới đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

...

Đi ra khỏi nhà hàng, cả một đường Chu Tương Tương đều phải chống bụng mà đi.

Cô đều ăn hết những món ăn mà Phó Tranh chọn, đến cả bánh ngọt cũng ăn hết. Cũng may là bánh ngọt đó không lớn lắm, nếu không thì thật sự cô chống đỡ không nổi.

"Em no quá, bọn mình ra ngoài đi dạo cho tiêu cơm đi." Chu Tương Tương kéo cánh tay Phó Tranh, ngẩng đầu nhìn anh nói.

Phó Tranh gật đầu, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, "Tương Tương, em nói xem em đã lớn đến vậy rồi, mà ăn cơm lại không biết chừng mực?"

Chu Tương Tương bấu môi, "Ai bảo anh gọi nhiều làm gì?"

"Hả, giờ còn đồ lỗi cho anh? Anh cũng đã nói với em rồi mà, ăn không hết thì đừng ăn."

Chu Tương Tương trừng mắt nhìn anh: "Gọi mà ăn không hết rất lãng phí!"

Chu Tương Tương phồng má, khuôn mặt bánh bao tròn trịa, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Phó Tranh nhin không được cười, "Phải phải phải, vợ dạy rất đúng, sau này anh nhất định sẽ chú ý , ăn bao nhiêu thì gọi bấy nhiêu."

Kể từ khi yêu đương, tôn chỉ nhân sinh của Phó Tranh liền biến thành: Vợ nói cái gì thì chính là cái đó, tuyệt không phản bác!

Hai người tay trong tay đi dạo trong tuyết, đi gần nửa giờ, tuyết rơi càng lúc càng lớn, Chu Tương Tương không thể chịu lạnh được nữa, nhìn Phó Tranh, đáng thương nói: "Bọn mình về thôi, em có hơi lạnh."

Phó Tranh vừa nghe Chu Tương Tương kêu lạnh, trong nháy mắt sắc mặt ngưng trọng, lập tức đưa tay sờ lên trên trán cô, "Chỉ lạnh thôi? Có chỗ nào không thoải mái không? Đầu đau không?"

Chu Tương Tương lắc lắc đầu, "Không đau, chỉ có hơi lạnh thôi."

Phó Tranh vội vàng dắt cô trở lại khách sạn.

Vừa đi vừa nói: "Anh có chuẩn bị một ít thuốc cảm, thuốc nước cũng có, lát nữa về uống hai bịch thuốc, dự phòng một chút."

Đến núi tuyết chơi sợ nhất chính là bị phong hàn, cho nên trước khi xuất phát, Phó Tranh mang theo một ít thuốc, chính là phòng ngừa vạn nhất.

Trở lại khách sạn, trên đường về phòng, thì thấy nhiều cặp tình nhân cầm khăn tắm bước ra bên ngoài.

Chu Tương Tương không khỏi tò mò, "Muộn như thế rồi, bọn họ đi đâu vậy nhỉ?"

Phó Tranh nói: "Trời lạnh, có lẽ là đi ngâm suối nước nóng."

Chu Tương Tương sững sờ, "Suối nước nóng? Trong đây còn có suối nước nóng sao?"

"Có, ở trong khách sạn." Phó Tranh nói, dừng lại, sau đó liền hỏi: "Không thì chúng ta cũng đi ngâm luôn?"

Spoil chương sau:

Hai tay bám chặt lấy cánh tay Phó Tranh, hận không thể bảo anh nhanh một chút.

Không cần chỉ hôn cô.

Cô cắn chặt môi, nhìn lại nhìn, cuối cùng trước khi sắp hồng mắt, nghe thấy Phó Tranh dè dặt nói bên tai cô: "Tương Tương, anh muốn đi vào."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 74 □: Phó Tranh, Hai Chúng Ta Cũng Dọn Ra Ngoài Ở Đi

Edit: Phụn Phụn

Nghe thấy ngâm suối nước nóng, Chu Tương Tương đột nhiên cảm thấy hình ảnh này không đúng lắm.

Không phải là cô nhạy cảm, mà là bầu không khí hôm nay, giống như...

Ách...

"Cái đó... Em không mang áo tắm để ngâm suối nước nóng, Nên là... Nên là không ngâm nhé?" Chu Tương Tương gượng cười, vẻ mặt tránh né.

Phó Tranh nhìn cô một cái, lập tức duỗi tay nắm lấy vai cô, cười như không cười nói: "Không mang áo tắm à... Ừm, được rồi, vậy chúng ta về phòng tắm ngâm đi."

Chu Tương Tương tròn tròn hai mắt.

Ngâm... Ngâm????

Chu Tương Tương luôn cảm thấy ánh mắt cười như không cười của Phó Tranh, giống như đang ám chỉ cô cái gì đó.

Tâm trạng vô cùng thấp thỏm.

Phó Tranh đặt một căn biệt thự.

Sau khi trở về phòng, theo bản năng Chu Tương Tương không dám đi lên lầu, ngay cả khi phòng ngủ ở trên lầu.

Chu Tương Tương có hơi sợ.

Thay giày, liền chạy đến ngồi lên ghế sofa, còn mở TV lên.

Phó Tranh đi ở phía sau, thấy Chu Tương Tương lại ngồi trên ghế sofa xem ti vi, trong lòng không khỏi tò mò.

Nha đầu này, rốt cuộc đang sợ cái gì vậy.

Hai tay cắm trong túi quần, nhướn mày nhìn cô, "Chu Tương Tương, em đang làm gì vậy?"

Giọng anh bình tĩnh chậm rãi, trong mắt lại có vài ý vui vẻ không thể che dấu hết.

Giống như đang... Cười nhạo cô nhất gan?

Ánh mắt Chu Tương Tương có hơi tránh né, "Xem... Xem TV. Đột nhiên em nhớ tới, hôm nay là thứ bảy, em có theo dõi một chương trình tạp kỹ..."

Ý cười trong mắt Phó Tranh càng sâu hơn, "Cho nên em chuẩn bị cả đêm nay ngồi đây xem chương trình tạp kỹ?"

Chu Tương Tương: "... Ách."

Phó Tranh nhìn cô thật sâu, ý cười trong mắt đột nhiên thu lại, giọng trầm khàn nói, "Tương Tương, hôm nay là lễ tình nhân, em không quên chứ?"

Chu Tương Tương nhẹ nhàng mím môi, lắc đầu.

Làm thế nào mà quên được.

Ánh mắt Phó Tranh sâu thẳm nhìn Chu Tương Tương, đột nhiên bước lên phía trước một bước, đưa tay ôm lấy eo cô, dùng sức kéo vào trong lòng, thân thể của Chu Tương Tương liền dán lên người anh, đầu ngón chân khẽ nhón.

Phó Tranh nhìn mắt của cô, lại tiếp tục hỏi: "Tương Tương, em vẫn còn nhớ chứ, em vừa đồng ý lời cầu hôn của anh?"

Chu Tương Tương vội vàng gật đầu, "Nhớ... Đương nhiên còn nhớ."

Phó Tranh nghe vậy, cuối cùng bật cười.

Cúi đầu dịu dàng hôn lên môi Chu Tương Tương một cái, "Vậy anh lên lầu tắm rửa trước."

Nói xong, thì buông Chu Tương Tương ra.

Mặt mũi tươi rói vui vẻ, đi lên lầu.

Tim Chu Tương Tương đập cực kỳ nhanh, đặt mông trở lại ngồi trên ghế sofa.

Làm sao bây giờ? Cô rất căng thẳng, trái tim giống như sắp nhảy ra từ cổ họng.

Câu nói cuối cùng của Phó Tranh, đã ám hiệu đủ rõ ràng.

Thật ra cô cũng không phải là không muốn, chỉ là... Có chút sợ hãi.

Có phải là rất đau hay không?

Thật sự là căng thẳng muốn chết, thi đại học cũng không có căng thẳng như thế a a a a!

Trong phòng khách Chu Tương Tương đi tới đi lui, đi tới đi lui.

Sau đó, tầm mắt đột nhiên nhìn tới một chai rượu đỏ trong ngăn tủ.

Ánh mắt của cô đột nhiên sáng lên.

Tục ngữ nói, rượu vào thêm can đảm!

Phó Tranh tắm rửa xong, lúc đi xuống lầu, thế nhưng thấy Chu Tương Tương ngồi trên ghế sofa... Uống rượu?

What???

Đến gần nhìn lại, không ngờ, chai rượu đã hết sạch.

"Trời đất ơi, vợ em đang làm gì vậy?"

Anh quỳ một gối xuống ghế sofa, nâng mặt Chu Tương Tương lên, sau đó thì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực.

Khóe mắt Phó Tranh giật giật.

Nha đầu này, uống rượu thêm can đảm à?

Trong tay Chu Tương Tương vẫn còn đang ôm chai rượu, ngẩng đầu nhìn thấy Phó Tranh, khóe miệng nhếch lên, hàm trắng trắng tinh sáng long lanh, "Hi hi, anh tắm xong rồi à?"

Phó Tranh chau mày lại, "Em say rồi?"

Chu Tương Tương vỗ xuống bàn tay Phó Tranh đang nắm cầm cô, không khách khí chút nào liếc mắt với anh, "Không có."

Nói xong liền từ trên ghế sofa đứng lên, "Em... Em lên lầu tắm rửa."

Phó Tranh: "..."

Chu Tương Tương nói xong, đẩy Phó Tranh ra, lắc lư lão đảo đi lên lầu.

Sự thật chứng minh, cái câu rượu vào thêm can đảm này, thật không ngoa.

Chu Tương Tương không chỉ say, mà còn say không nhẹ.

Đầu óc choáng váng, toàn thân nóng lên.

Bởi vì là lần đầu tiên, Phó Tranh sợ làm cho Chu Tương Tương đau, vô cùng cẩn thận, chỉ là trước đó, làm màn dạo đầu khoảng chừng nửa giờ.

Toàn thân Chu Tương Tương mềm nhũn giống như một vũng nước, chỉ hôn thôi cũng không đủ để thỏa mãn khoảng trống trong nội tâm của cô.

Hai tay bám chặt lấy cánh tay Phó Tranh, hận không thể bảo anh nhanh một chút.

Không cần chỉ hôn cô.

Cô cắn chặt môi, nhin lại nhin, cuối cùng trước khi sắp hồng mắt, nghe thấy Phó Tranh dè dặt nói bên tai cô: "Tương Tương, anh muốn đi vào."

Ngực Chu Tương Tương run lên, cắn môi, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Phó Tranh được cho phép, lại cẩn thận, trời lạnh như thế này, từng giọt lớn mồ hôi trên trán lại chảy xuống.

Chu Tương Tương cắn chặt răng, hai tay bám chặt trên tấm lưng rộng lớn của Phó Tranh, lặng lẽ hít sâu một cái, chuẩn bị đón nhận một trận đau đớn.

Nhưng mà, chờ nửa ngày, Phó Tranh vẫn còn mè nheo tại chỗ, lại càng không ngừng hỏi: "Thế nào? Chịu được không? Có đau không? Có muốn chậm lại một chút không?"

"..."

Chu Tương Tương hoàn toàn không chịu nổi anh được nữa. Cô uống rượu vào, gan lớn, mở mắt ra nhìn anh, hỏi một câu, "Phó Tranh, anh có được không?"

Phó Tranh ngẩn người, trợn to hai mắt.

Nha đầu không có lương tâm này! Anh đau lòng cho cô, vậy mà cô lại hoài nghi năng lực của anh???

Cái khí thế trong ngực của Phó Tranh, cuối cùng chẳng còn đoái hoài cái gì nữa, bất chợt dùng sức .

"A!" Đau đớn tới vội vàng không kịp chuẩn bị, Chu Tương Tương đau đến nổi nước mắt trực tiếp tuôn trào như cơn lốc, hung hăng cắn lên vai Phó Tranh.

Phó Tranh kêu lên một tiếng đau đớn, dừng động tác, đôi môi nóng hổi dán sau tai Chu Tương Tương, nhẹ giọng hỏi: "Đau sao?"

Chu Tương Tương khóc mếu, "Đau sắp chết rồi, Phó Tranh tên khốn kiếp!"

Phó Tranh bật cười, trong ngực hạnh phúc như muốn nở hoa.

...

Ngày hôm sau, Phó Tranh ngủ dậy rất sớm. Giữ nguyên tư thế, nhìn cô gái trong ngực, ý cười hạnh phúc sắp từ trong mắt tràn ra.

Nhìn một chút, lại nhin không được suy tư, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi Chu Tương Tương.

Anh hôn vô cùng dịu dàng, tê tê đại đại, làm cho môi Chu Tương Tương có chút ngứa.

Cô tỉnh lại, mở mắt ra.

Tối hôm qua bị Phó Tranh lăn qua lăn lại mãnh liệt, có chút tức giận trừng mắt nhìn anh.

Da mặt Phó Tranh rất dày, ôm Chu Tương Tương cười vui tươi hơn hở, "Vợ, vẫn còn sớm, anh lại muốn tới một lần nữa, được chứ?"

Ở trong chăn Chu Tương Tương đá anh một cước, "Không được!"

Cái người này, muốn đau chết cô à?

Phó Tranh bật cười, vùi đầu vào hõm vai của Chu Tương Tương, thở dài nói, "Tương Tương, cuộc đời này anh chưa từng vui vẻ đến thế."

"Em thì sao, em vui chứ?"

Chu Tương Tương mím môi, cuối cùng vẫn gật đầu "Ừ" một tiếng.

Đương nhiên vui vẻ. Cảm giác tối hôm qua, cả cuộc đời này cô sẽ không quên.

...

Thời gian mỗi năm trôi qua.

Đảo mắt, đã là khai giảng năm tư.

Thời gian qua rất nhanh, nhanh đến nỗi còn chưa kịp quay đầu nhìn lại một cái, vậy mà đã sắp kết thúc.

Lên năm tư, bầu không khí trong phòng ngủ vô hình trung trở nên nghiêm túc rất nhiều.

Giờ lên lớp ít đi, hầu như thời gian đều do sinh viên tự sắp xếp.

Sinh viên năm tư, chia làm ba loại.

Thi nghiên cứu sinh, tìm việc làm. Đương nhiên, còn có gây dựng sự nghiệp, giống như Phó Tranh.

Phòng làm việc của Phó Tranh phát triển rất tốt, trời sinh anh có đầu óc buôn bán, lại quyết đoán, bắt đầu gây dựng sự nghiệp từ năm hai, thời gian đó

Phòng làm việc cũng chỉ có bảy tám người, phát triển đến bây giờ, đã có hai mươi mấy người, bước tiếp theo, anh dự định đăng kí công ty, đem sự nghiệp phát triển rộng rãi.

Về phần Chu Tương Tương, chính là tìm việc làm.

Ba người khác trong phòng ngủ, Thẩm Đình muốn thi nghiên cứu tiếp tục đào tạo chuyên sâu, Trương Tâm muốn về quê làm nhân viên công chức, còn Giản Vi, lại giống với Chu Tương Tương, chuẩn bị tìm việc làm.

Lúc mới vừa nghe nói Giản Vi muốn tìm việc làm Chu Tương Tương rất bất ngờ, cô còn tưởng rằng cô ấy sẽ tiếp tục sự nghiệp viết văn của mình.

Giản Vi cười chua xót, "Tớ là loại tác giả đường phố, nếu chỉ viết tiểu thuyết sẽ chết đói mất."

Chu Tương Tương vỗ vai cô nàng, "Không sao, vậy hai chúng ta cùng tìm việc làm thôi."

...

Thẩm Đình và Trương Tâm, một người muốn thi nghiên cứu sinh, một người muốn thi nhân viên công chức, hai người thường xuyên ôn tập đến nửa đêm hai ba giờ.

Bởi vì sợ quấy rầy Chu Tương Tương và Giản Vi nghỉ ngơi, hai người lặng lẽ thương lượng, ra ngoài thuê phòng ở.

Tối hôm đó, Chu Tương Tương và Phó Tranh hẹn hò xong, lúc về đến phòng ngủ, thì thấy Thẩm Đình và Trương Tâm đang thu dọn tủ quần áo.

Chu Tương Tương ngẩn ra, "Các cậu đang làm gì vậy?"

Thẩm Đình và Trương Tâm đều cúi thấp đầu, không nói lời nào.

Giản Vi đi qua, nói: "Hai người bọn họ muốn dọn ra ngoài ở."

Chu Tương Tương kinh ngạc, bước lên một bước, nắm chặt tay Thẩm Đình, "Tại sao phải chuyển? Ở phòng ngủ không tốt sao?"

Thẩm Đình mím môi, im lặng một lúc, cuối cùng mới mở miệng, nói: "Bọn tớ cũng không muốn chuyển, nhưng mỗi đêm bọn tớ đều đọc sách tới rạng sáng hai ba giờ, rất làm phiền cậu và Vi."

Chu Tương Tương vội vàng lắc đầu, "Không có mà! Làm sao lại như thế được? Không có làm phiền đâu. Chúng ta rất nhanh sẽ tốt nghiệp, cơ hội ở chung sớm chiều với nhau không nhiều, nhân lúc vẫn chưa tốt nghiệp, chúng ta không thể ở chung một chỗ sao?"

Thẩm Đình nhìn Chu Tương Tương, nói: "Thật ra cũng không có gì, bình thường lên lớp không phải chúng ta vẫn ăn cơm chung sao? Chỉ là không ngủ chung một chỗ mà thôi."

Trương Tâm gật gật đầu, "Đúng vậy, Tương Tương cậu thì không sao, nhưng tim của Vi không tốt, đợt này cậu ấy ngủ không ngon giấc, hai ngày trước đi kiểm tra, tình huống lại có chút không được tốt lắm."

Chu Tương Tương ngẩn người, vội vàng nhìn Giản Vi, "Vi cậu không sao chứ?"

Tim của Giản Vi không tốt, vẫn luôn uống thuốc, giống lúc trước khóa huấn luyện quân sự vận động quá mạnh không thể tham gia. Việc ngủ cũng rất quan trọng, không thể thức đêm, chỉ cần thức đêm trái tim liền đau nhức.

Giản Vi lắc lắc đầu, "Tớ ổn."

Cô nàng nói, đi đến trước mặt Thẩm Đình và Trương Tâm, "Hai người các cậu đừng chuyển, thuê phòng còn phải cần tiền. Hai ngày nữa, Lâm Cẩn Ngôn sẽ qua đón tớ về nhà."

Chu Tương Tương lại kinh ngạc, vội vàng kéo tay Giản Vi tay, "Vi, cậu phải về nhà ở à?"

Giản Vi gật gật đầu, "Tớ cũng không muốn, nhưng Lâm Cẩn Ngôn không yên tâm để một mình tớ ở bên ngoài."

Hai ngày sau, Lâm Cẩn Ngôn quả nhiên đến đón Giản Vi về nhà.

Còn đặc biệt dẫn theo hai người tới khuân đồ giúp Giản Vi.

Hôm đó, Thẩm Đình và Trương Tâm đã đi thư viện đọc sách, phòng ngủ chỉ còn lại một mình Chu Tương Tương.

Cô vẫn luôn đứng ở bên cạnh, nhìn tủ quần áo của Giản Vi được dọn sạch sẽ, bàn đọc sách cũng từng chút từng chút thu dọn sạch sẽ.

Nghĩ đến về sau không thể nhìn thấy Giản Vi ngồi ở trước bàn gỗ bàn phím viết tiểu thuyết, con mắt của Chu Tương Tương liền ê ẩm, đột nhiên có chút muốn khóc.

Đều đã thu dọn đồ xong, cuối cùng Giản Vi đưa túi xách của mình cho Lâm Căn Ngôn, nói với anh: "Anh ra bên ngoài chờ em đi, em sẽ ra liền."

Lâm Căn Ngôn "Ừ" một tiếng, cầm túi xách của Giản Vi, xoay người đi.

Giản Vi đóng cửa lại, quay đầu lại, giật mình nhìn thấy Chu Tương Tương đứng ở đằng kia, con mắt hơi đỏ lên.

Cô nàng vội vàng bước tới, ôm lấy cô, "Tương Tương, cậu đừng khóc, cậu vừa khóc, làm tớ cũng muốn khóc theo."

Vừa nói xong, nước mắt trong mắt cuối cùng nhịn không được chảy xuống.

Chu Tương Tương ôm cô, nức nở nói: "Vi, tớ thật sự không nỡ rời xa cậu."

Bốn người trong phòng ngủ, quan hệ đều rất tốt.

Nhưng nói một cách nghiêm túc, Chu Tương Tương vẫn là thân với Giản Vi hơn một chút. Giống như Thẩm Đình, vẫn là thân với Trương Tâm hơn một chút.

Giản Vi vỗ vai cô, "Đừng có ngốc, chúng ta lại không phải là không gặp nhau. Còn chưa có tốt nghiệp đâu, tớ vẫn phải lên lớp nha, hơn nữa không phải hai chúng ta muốn cùng nhau tìm việc sao? Nói không chừng về sau chúng ta còn là đồng nghiệp, cả đời vẫn còn ở chung một chỗ đấy."

Chu Tương Tương nghe câu này, tâm tình rốt cục mới thoải mái hơn một chút. Cô vội vàng gật đầu, nhìn cô nàng nói: "Đúng, chúng

ta còn muốn cùng nhau tìm việc làm nữa."

Giản Vi híp mắt cười, đưa tay chọc một cái lên mặt cô, "Đứa ngốc."

Dù là như thế, khi Chu Tương Tương đưa Giản Vi ra khỏi phòng ngủ, nhìn cô nàng ngồi trên xe chậm rãi biến mất trong tầm mắt, trong lòng vẫn là cảm thấy trống rỗng khó chịu.

Trước kia thường nghe người ta nói li biệt biệt li.

Hiện tại tự mình trải qua, mới thật sự hiểu rõ chữ li biệt trầm trọng tới cỡ nào.

Cô trở lại phòng ngủ, nhìn cái bàn trống trơn của Giản Vi, giường trống trơn, trong lòng khó chịu lại hoảng sợ.

Giản Vi đi rồi, thời gian dài trong phòng ngủ cũng chỉ có một mình Chu Tương Tương.

Thẩm Đình và Trương Tâm đều là người sắp thi, bước chân giống nhau. Mỗi ngày đứng sáu giờ rời giường, trừ thời gian lên lớp, đều là ở thư viện, ăn cơm nghỉ ngơi đều giống nhau, mười giờ tối mới có thể về phòng ngủ, lại cùng nhau đọc sách đến hai ba giờ.

Trước kia có Giản Vi ở đây, mỗi ngày Chu Tương Tương đều cùng cô nàng lên lớp rồi trở về phòng ngủ. Hiện tại không có cô nàng ở đây, cho dù có đôi khi ở cùng một chỗ với Phó Tranh, nhưng khi trở về phòng ngủ cũng chỉ có một mình cô.

Lần đầu tiên, cô cảm giác được sự cô độc.

Nhất là buổi tối, Thẩm Đình và Trương Tâm vẫn chưa về, chỉ có một mình cô ở trong phòng ngủ, cái cảm giác cô độc đó vô cùng nặng nề.

Đại học năm thứ tư, tất cả mọi người đều có mối bận tâm của riêng mình, cũng không thể như những ngày tháng năm nhất năm hai, cả ngày chỉ hi hi ha ha, không buồn không lo.

Vào đêm khuya ngày hôm ấy, Thẩm Đình và Trương Tâm đều đốt đèn đọc sách, Chu Tương Tương nằm ở trên giường làm thế nào cũng không ngủ được, cuối cùng cô nhịn không được, lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Phó Tranh.

"Phó Tranh, hai chúng ta cũng dọn ra ngoài ở đi."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 75 □: Lĩnh Chứng

Edit: Phụn Phụn

Chu Tương Tương gửi tin nhắn xong, ngo ngoe nhìn chăm chăm di động một lúc.

Chờ rất lâu, cũng không thấy Phó Tranh trả lời tin nhắn.

Đã quá muộn, có lẽ anh đã ngủ.

Chu Tương Tương đặt điện thoại xuống bên cạnh gối đầu, nghiêng người, nhìn dưới giường, Thẩm Đình và Trương Tâm vẫn còn đang đốt đèn chiến đấu ban đêm.

Trong đầu, chợt nhớ tới lúc khai giảng năm nhất, ba người các cô ở trong phòng ngủ, hai bên vui vẻ tự giới thiệu về mình.

Dường như việc quen biết nhau chỉ mới là ngày hôm qua, nhưng loáng một cái, vậy mà đã sắp tốt nghiệp.

Mỗi người đều đang cố gắng vì tương lai, so sánh với nhau, cô cảm thấy bản thân mình lười nhác như một con cá ướp muối. Không có bao nhiêu hoài bão, chỉ muốn nhanh chóng tốt nghiệp, tìm một công tác ổn định.

Haizz, ý chí chiến đấu lúc học trung học đâu mất rồi? Giống như đã chuyển hết toàn bộ lên người Phó Tranh vậy.

Đúng là, bây giờ Phó Tranh quả thực rất cố gắng.

Nhiệt tình cố gắng đó của anh, vẫn luôn kéo dài từ năm hai đến bây giờ.

Bây giờ nói trước kia anh là một tên học tra, cũng sẽ không có ai tin.

Trong lòng Chu Tương Tương vừa kiêu ngạo lại vừa chán nản.

Kiêu ngạo là vì có một người đàn ông ưu tú như vậy yêu cô.

Chán nản là bởi, bây giờ cô giống như có chút kéo chân sau của Phó Tranh.

Chu Tương Tương nhin không được thờ dài.

Ngay lúc này, điện thoại đặt bên gối sáng lên.

Chu Tương Tương vội vàng cầm điện thoại lên xem, Phó Tranh ngắn gọn trả lời một câu, "Sao vậy? Có phải không vui không?"

Quả nhiên là Phó Tranh hiểu rõ cô nhất, cô chỉ nói là muốn dọn ra bên ngoài ở, Phó Tranh lập tức đã phát hiện cô không vui.

Trong nháy mắt cảm giác cô độc tan thành mây khói, trong lòng ngọt ngào.

"Vi về nhà rồi, Thẩm Đình và Trương Tâm mỗi ngày đều đi thư viện, em có hơi nhàm chán."

Gửi xong, lại suy nghĩ một chút, gửi bổ sung thêm một câu, "Còn có chút nhớ anh."

"Chút?" Phó Tranh rất nhanh trả lời tin nhắn cho cô. Cách màn hình cũng có thể cảm giác được anh hơi bất mãn.

Chu Tương Tương trốn ở trong chăn lén cười, rất mau trả lời lại anh, "Rất nhớ."

Phó Tranh thỏa mãn, gửi cho một trái tim, "Vậy ngày mai anh sẽ đi tìm phòng."

Ngày Chu Tương Tương chuyển khỏi phòng ngủ, Thẩm Đình và Trương Tâm đều giúp cô xách đồ xuống dưới lầu.

"Vi đi rồi, bây giờ cậu cũng muốn đi, phòng ngủ của chúng ta liền trở nên vắng vẻ." Thẩm Đình có chút đa cảm nói.

Chu Tương Tương cười cười, "Này, không phải lúc lên lớp chúng ta vẫn còn ở cùng sao, cậu và Tâm Tâm đều cố gắng lên, chờ cậu thi đậu nghiên cứu sinh, Tâm Tâm thi đậu nhân viên công chức, đừng quên mời tớ và Vi ăn bữa cơm đấy."

Lúc này Thẩm Đình mới cười, kéo tay Chu Tương Tương nói: "Đó là đương nhiên. Cậu cũng vậy, tìm được công tác cũng đừng quên mời bọn tớ ăn bữa tiệc lớn nhé."

"Nhất định rồi, yên tâm đi."

Phó Tranh tìm phòng ở tiểu khu gần trường học, hoàn cảnh rất tốt, phòng ở là lần đầu tiên cho thuê, chủ cho thuê nhà cũng chưa từng ở, mặc dù là phòng cho thuê, nhưng thật ra nói là nhà mới cũng không khác nhau mấy.

Đồ của Phó Tranh và Chu Tương Tương cộng lại, tổng cộng có ba cái vali.

Phó Tranh một cái, Chu Tương Tương hai cái.

Vali của Phó Tranh rất nhẹ, Chu Tương Tương kéo cả đường, cô cảm thấy như chính mình đang kéo hai tảng đá lớn, dĩ nhiên là Phó Tranh giúp cô xách.

Phòng ở lầu 23, là loại phòng nhỏ có một phòng ngủ một phòng khách. Trang trí rất đơn giản, tường quét sơn trắng, cũng không có đồ vật trang trí nào, sàn gỗ màu vàng nhạt, nhìn qua có chút yên tĩnh.

Chu Tương Tương là lần đầu tiên đến, đi một vòng trong nhà, trở lại phòng khách, Phó Tranh thì ngồi trên ghế sofa gọi điện thoại.

Chu Tương Tương chạy tới, ngồi lên ghế sofa, thuận tiện ôm eo Phó Tranh, đầu tựa trên vai anh.

Phó Tranh nói chuyện điện thoại, cúi đầu nhìn cô, khóe miệng chứa ý cười vui vẻ.

Chu Tương Tương ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm hôn một cái lên môi anh.

Phó Tranh chau mày, dùng sức kéo Chu Tương Tương vào trong lòng.

Chu Tương Tương cười hì hì, ngẩng đầu lên nhẹ nhàng thổi một hơi lên yết hầu của Phó Tranh.

Toàn thân Phó Tranh cứng đờ, thân thể như bị truyền điện, trong nháy mắt lan khắp toàn thân.

Con người đen nhánh đột nhiên tối xuống.

Nửa phút sau, Phó Tranh cúp điện thoại.

Lúc này, Chu Tương Tương đột nhiên muốn đi nhà vệ sinh, đang chuẩn bị đứng dậy, Phó Tranh chợt kéo lấy cổ tay cô, dùng sức, trực tiếp đè Chu Tương Tương xuống ghế sofa.

Thân thể anh bao trùm lên, gắt gao dán lên cô.

Chu Tương Tương cười hì hì đẩy vai anh, "Làm gì vậy?"

Phó Tranh căng mặt, giọng nói trầm thấp, "Em nói đi? Khỏi lửa mà còn muốn chạy?"

Chu Tương Tương cong môi cười, "Đừng nháo, chúng ta đi mua đồ đi, trong nhà trống rỗng quá, em muốn mua hoa."

Phó Tranh cười, đưa tay nhéo mũi Chu Tương Tương, "Vợ hiền huệ ghê, còn biết trồng hoa nữa."

Chu Tương Tương kiêu ngạo ngẩng lên, "Em còn biết làm vườn nữa."

Mặt mũi Phó Tranh tràn đầy ý cười, "Không nuôi chết chứ?"

Chu Tương Tương đá lên đầu gối anh một cước Phó Tranh, "Không có."

Phó Tranh cười ha ha, từ trên người Chu Tương Tương đứng lên, hai tay ôm lấy eo cô, ôm cô dậy.

Chu Tương Tương ngồi ở trên đùi anh, ôm cổ Phó Tranh nói: "Khi nào thì chúng ta đi mua đồ?"

"Bây giờ cũng có thể đi, anh thuận tiện mua một chút đồ trang trí đơn giản cho phòng ở, dọn gấp quá, cái gì cũng chưa kịp làm."

Chu Tương Tương cười hì hì, tiến đến hôn lên môi Phó Tranh, "Nhà thiết kế, nhìn anh biến mực nát thành thần kì!"

Trong mắt Phó Tranh tràn đầy cưng chiều xoa nhẹ đầu cô, "Đi thôi, cô vợ ngốc của anh."

Hai người đi đến chợ gần đó mua hoa. Nói là mua hoa, kết quả cuối cùng toàn mua mầm là nhiều, còn lại là chậu hoa vô cùng xinh xắn.

Chu Tương Tương không nuôi nhiều mầm lắm, nhưng cảm thấy trên chậu nhiều mầm một chút mới đáng yêu.

Trên đường về, Phó Tranh nói với cô, nhiều mầm mùa đông dễ chết.

"Em biết, anh yên tâm đi, em chưa từng nuôi hoa chết đâu." Chu Tương Tương vỗ ngực bảo đảm, rất có tự tin vào bản thân mình. Không phải là chỉ là mấy chậu mầm thôi sao, còn có thể làm khó cô?

Từ chợ hoa trở về, hai người lại đi một chuyến đến cửa hàng văn phòng phẩm.

Phó Tranh mua mấy khung ảnh, lớn nhỏ đều có, còn có loại hộp gỗ để đồ dính trên tường, đều là một chút vật nhỏ, nhưng những vật nhỏ này đặt ở nhà có thể tăng thêm cảm giác ấm cúng.

Ra khỏi cửa hàng văn phòng phẩm, Phó Tranh xách đồ, Chu Tương Tương kéo cánh tay anh, đầu dán lên cánh tay anh, vô cùng

cảm thán nói một câu, "Em cảm thấy chúng ta giống như một cặp vợ chồng mới cưới vậy."

Như cặp vợ chồng vừa mới cưới, mua đồ trang trí về cho căn nhà nhỏ của mình, mặc dù rất đơn giản, rất bình thường, nhưng từ tận đáy lòng lại rất thỏa mãn và hạnh phúc mà không có bất cứ một từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Phó Tranh cúi đầu, nói: "Em vốn là vợ của anh mà."

"Còn chưa kết hôn đâu."

Phó Tranh nghe vậy, ngẩn người một chút, sau đó nở nụ cười, "Tương Tương, qua hai tháng nữa, anh sẽ đủ 22 tuổi."

Hả?

Chu Tương Tương nhất thời không phản ứng kịp, qua một lúc lâu mới hiểu ra.

Phó Tranh 22 tuổi, có thể lĩnh chứng kết hôn.

...

Ngày 23 tháng 1, sinh nhật 22 tuổi của Phó Tranh.

Trường học vừa cho nghỉ.

Một đêm trước khi sinh nhật, Chu Tương Tương đang chuẩn bị đi tắm, đột nhiên Phó Tranh gọi điện thoại đến, bảo cô tìm sổ hộ khẩu.

Cũng không biết được là sổ hộ khẩu do mẹ giữ hay cha giữ.

Chu Tương Tương tắm xong, mặc bộ đồ ngủ, đứng trước cửa phòng cha gõ cửa, "Ba ơi, ba ngủ chưa?"

Mới vừa kêu một tiếng, cửa lập tức mở ra.

"Mẹ..."

Mở cửa là Lâm Mai, hỏi cô, "Sao thế, đã khuya rồi?"

Chu Tương Tương có hơi ngượng ngùng, do dự nửa ngày cuối cùng mới lấy dũng khí để hỏi, "Mẹ, sổ hộ khẩu nhà mình ở đâu vậy ạ?"

Lâm Mai ngăn người, "Cần sổ hộ khẩu làm gì à?"

Chu Tương Tương sờ sờ tóc, "Có... Có việc."

Lâm Mai nghi ngờ nhìn cô, "Nha đầu này, đang yên đang lành cần sổ hộ khẩu làm gì, có phải muốn đi lĩnh chứng với Phó Tranh không?"

Chu Tương Tương bỗng dưng tròn mắt.

Má ơi, không hổ danh là mẹ của cô.

Lâm Mai vào phòng lấy sổ hộ khẩu từ trong ngăn tủ ra, "Các con vẫn chưa tốt nghiệp mà, bây giờ có thích hợp đi lĩnh chứng không?"

Chu Tương Tương lập tức nói: "Bọn con đã đủ tuổi rồi!"

Lâm Mai nhìn cô một cái, "Phó Tranh được 22 chưa?"

Chu Tương Tương vội vàng gật đầu, "Rồi ạ."

Chu Tương Tương thấy mẹ cầm sổ hộ khẩu trong tay, do do dự dự giống như không muốn đưa cho cô.

Cô vội vàng nháy mắt với cha đang đứng bên cạnh.

Chu Hoa Lâm lập tức phụ họa, "Bà đưa cho Tương Tương đi, việc cưới xin cũng đã định rồi, bà còn quản bọn nó khi nào thì đi lĩnh chứng làm gì."

Nói xong còn đoạt lấy sổ hộ khẩu từ trong tay Lâm Mai, vội vàng đưa cho Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương nhanh nhẹn nhận lấy, ôm sổ hộ khẩu vào trong ngực giống như bảo bối, cười tủm tỉm, cao giọng hô một câu, "Cảm ơn ba mẹ!"

Chu Tương Tương lấy được sổ hộ khẩu, vui vẻ chạy ra ngoài.

Giọng Lâm Mai vang lên từ phía sau, "Ngày mai đi lĩnh chứng xong cầm về cho mẹ coi một chút."

...

Nghĩ đến ngày hôm sau sẽ đi lĩnh chứng, buổi tối hôm trước căn bản Phó Tranh ngủ không nổi.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng đã chờ ở trước cửa nhà của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương hơn bảy giờ mới ngủ dậy, chuyện thứ nhất sau khi tỉnh dậy chính là xem di động, có tin nhắn chưa đọc, mở ra vừa nhìn, quả nhiên là Phó Tranh gửi tới.

"Anh ở dưới lầu nhà em."

Chu Tương Tương ngẩn người.

Một giây sau, chợt vén chăn lên, xuống giường, thuận tay khoác áo lông chạy ra ban công.

Ban công trong phòng cô đối diện với cửa lớn.

Chạy tới, đập vào mắt đầu tiên, là một mảnh tuyết trắng xóa.

Phía nam tuyết rơi rất ít, cho dù tuyết rơi, cũng chỉ có duy nhất núi Phượng Hoàng mới rơi nhiều.

Nhưng đây lại là lần đầu tiên tuyết rơi trong nội thành nhiều đến thế.

Chu Tương Tương chống trên ban công, nhìn xuống dưới lầu, gọi Phó Tranh đang đứng dựa bên cạnh xe, "Anh đến lúc nào thế?"

Phó Tranh cười nhìn cô, "Đến lúc năm giờ hơn."

Hai tay Chu Tương Tương đặt bên môi, nói với anh từ xa, "Sớm thế!"

Ý cười trong mắt Phó Tranh càng sâu hơn, "Nhớ em."

Chu Tương Tương che miệng cười, lại kêu, "Tuyết rơi khi nào vậy?"

Phó Tranh trả lời lại cô, "Tối hôm qua hơn hai giờ."

Chu Tương Tương nhin không được cười rộ lên, "Anh chờ em một chút, em lập tức xuống liền!"

Phó Tranh cong môi, nhắc nhở cô, "Mặc nhiều một chút!"

"Vâng!"

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 76 □: Bà Phó

Edit: Phụn Phụn

Bên ngoài tuyết rơi, Chu Tương Tương sợ Phó Tranh chờ ở dưới bị lạnh, khoác áo lông bự rồi lộc cộc chạy xuống mở cửa cho Phó Tranh.

"Phó Tranh, anh mau vào đi!" Chu Tương Tương đứng ở cửa lớn, vẫy tay với Phó Tranh đang đứng bên ngoài sân.

Phó Tranh rất nhanh đã đi tới.

Trên đầu, trên áo anh đều có tuyết rơi trên đấy, Chu Tương Tương ngẩng đầu lên lau giúp anh, "Sao không gọi điện thoại cho em, ở bên ngoài rất lạnh."

Nói, liền vô thức sờ sờ tay anh, quả nhiên lạnh thấu xương.

Phó Tranh trở tay nắm chặt lấy cô, cười nói: "Vợ thật là ấm."

Chu Tương Tương nhìn anh cười, "Đi thôi, vào phòng em."

"Chú với dì đâu?"

"Còn đang ngủ, bọn mình nhỏ giọng một chút."

Hai người tay trong tay, lặng lẽ lên lầu.

Từ trong ngăn tủ Chu Tương Tương lấy sổ hộ khẩu lấy được từ tối hôm qua ra, đưa cho Phó Tranh, nói: "Đây là sổ hộ khẩu của em, anh cầm trước đi, đỡ phải lát nữa em quên mất. Em còn chưa rửa mặt, anh chờ em một lát."

Phó Tranh cười nhận lấy sổ hộ khẩu, "Được, anh cầm cho em, em đi rửa mặt đi, cục dân chính chín giờ là làm rồi."

Anh bây giờ không thể chờ đợi được để cầm quyền sổ đỏ kia tới tay.

Tốc độ của Chu Tương Tương cũng rất nhanh, chạy vào trong phòng tắm, rất nhanh đã đánh răng rửa mặt xong.

Cũng may là tối hôm qua đã gội đầu rồi, không phải tốn thêm thời gian để gội đầu nữa.

Lúc đi ra khỏi phòng tắm, Chu Tương Tương cũng đã thay đồ xong.

Áo khoác ngoài màu hồng nhạt, bên trong mặc áo lông trắng dệt kim, hồng nhạt trắng nõn nà, màu sắc hài hòa.

Lúc đi ra, Chu Tương Tương đi đến trước mặt Phó Tranh, quay một vòng, "Em mặc vậy đẹp không?"

Phó Tranh ngồi ở trên giường của Chu Tương Tương, phản lưng lười biếng tựa ở đầu giường.

Mặt tràn đầy cưng chiều nhìn Chu Tương Tương, "Đẹp, em mặc cái gì cũng đẹp hết."

Chu Tương Tương được khen ngợi, cười tủm tỉm, lại nói: "Được, vậy em mặc cái này, anh chờ em một chút, em trang điểm cái đã."

Bình thường Chu Tương Tương không thích trang điểm, nhưng hôm nay là ngày đi lĩnh chứng, hơn nữa lát nữa còn phải chụp ảnh, dù sao thì cũng nên trang điểm trang nhã.

Mặc dù bình thường Chu Tương Tương không thích trang điểm, nhưng kỹ thuật trang điểm vẫn ổn. Có một đoạn thời gian, đột nhiên Thẩm Đình rất muốn học trang điểm, đúng lúc Giản Vi lại là cao thủ trang điểm, vì vậy nhân tiện, Giản Vi ở trong phòng ngủ làm vài tiết học, Chu Tương Tương cũng bị kéo học cùng.

Trang điểm gần nửa giờ, Phó Tranh cũng không thúc giục cô.

Anh chỉ ngồi ở đầu giường, xuyên qua gương nhìn Chu Tương Tương, ý cười vẫn luôn đọng trên khóe miệng.

Tương Tương của nhà anh, thật sự là nhìn cả đời cũng không ngán.

Lúc tám giờ bốn mươi, cuối cùng Chu Tương Tương cũng đã hoàn thành xong toàn bộ, quay đầu, vô cùng nghiêm túc hỏi Phó Tranh, "Em đẹp không?"

Từ trên giường Phó Tranh đứng lên, cười trả lời cô, "Đẹp, Tương Tương nhà chúng ta trời sinh quyến rũ, làm sao có thể không đẹp được."

Chu Tương Tương cười nhạo, "Anh đây là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi."

Phó Tranh đi tới, ôm vai cô, cúi đầu nhìn cô cười, "Em chính là Tây Thi của anh. Đi thôi, Tây Thi của anh."

Phó Tranh ôm lấy vai Chu Tương Tương đi ra khỏi phòng, nào biết mới ra khỏi cửa, đã đụng phải Chu Hoa Lâm cũng từ trong phòng đi ra.

Chu Hoa Lâm sững sờ, "Ồ, Phó Tranh, con tới đây lúc nào thế?"

Phó Tranh vội vàng đem tay từ trên vai Chu Tương Tương bỏ xuống, lập tức trở nên rất phép tắc, trả lời: "Thưa chú, vừa mới đến ạ."

Chu Hoa Lâm nhìn anh một cái, "Muốn đi lĩnh chứng?"

Phó Tranh cười gật đầu, "Vâng ạ."

Con gái muốn đi lĩnh chứng, tâm trạng của Chu Hoa Lâm cũng vô cùng tốt, đưa tay vỗ vai Phó Tranh, "Lĩnh chứng xong thì cầm về cho ba coi một chút."

Phó Tranh sững sờ, lập tức phản ứng lại, sau đó vô cùng thông minh lên tiếng đáp lại, "Vâng thưa ba!"

Chu Tương Tương ở bên cạnh nghe, tâm trạng cũng tốt lên.

Từ nay về sau, ba mẹ của cô cũng là ba mẹ của Phó Tranh.

Nhà Chu Tương Tương cách cục dân chính không xa, lái xe khoảng mười phút đồng hồ là tới.

Lúc đến nơi, cục dân chính vừa mới mở cửa, chưa có người nào tới.

Tâm trạng của Phó Tranh rất tốt, nhỏ giọng nói với Chu Tương Tương: "Hôm nay chúng ta là người đầu tiên, điềm tốt đó."

Chu Tương Tương nháy mắt mấy cái, "Còn có cách nói đó nữa hả?"

Phó Tranh bật cười, "Đương nhiên, chú ý một chút. Hơn nữa trước đó anh đã cố ý xem ngày, hôm nay là ngày tốt."

Sinh nhật kiêm lễ chứng, thật sự đúng là ngày tốt.

Bởi vì tới sớm, giảm bớt được thời gian xếp hàng, quá trình lễ chứng rất nhanh đã xong.

Lúc chụp ảnh, Chu Tương Tương và Phó Tranh vai kề vai, nụ cười trên mặt của hai người đều giống nhau, miệng cười rục rĩ, hàm răng trắng sáng. Trong mắt ngập tràn hạnh phúc.

Ổng kính tách tách một tiếng, trong đầu Chu Tương Tương nhanh chóng hiện lên rất nhiều thứ.

Lần đầu tiên gặp mặt Phó Tranh, lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên cùng đi ngắm sao với Phó Tranh, lần đầu tiên đi du lịch, lần đầu tiên trượt tuyết, lần đầu tiên phát sinh quan hệ...

Những hình ảnh đó nhanh chóng lại rõ ràng hiện thoáng qua trong đầu.

Hai năm cao trung, bốn năm đại học.

Bất giác, vậy mà cô và Phó Tranh ở cùng một chỗ đã gần được sáu năm.

Trong sáu năm đó, cho tới bây giờ cô và Phó Tranh gần như chưa từng cãi nhau. Cô giận dữ với Phó Tranh, nhưng từ đầu đến cuối anh đều nhường nhịn cô, cưng chiều cô. Có đôi khi rõ ràng là cô làm sai, anh còn chạy tới dỗ cô.

Thật ra tính tình của anh không phải là vô cùng tốt, cô đã từng thấy anh tức giận với những người khác, nhưng ở trước mặt cô, anh dường như hoàn toàn không nóng nảy chút nào. Cô nói cái gì, anh đều cười dịu dàng.

Từ cục dân chính đi ra, Chu Tương Tương nhin không được ôm lấy Phó Tranh.

Phó Tranh ngẩn ra, sau đó bật cười, "Vợ sao vậy?"

Chu Tương Tương vui đầu ở trong lòng anh, nhỏ giọng nói: "Phó Tranh, chúng ta cùng một chỗ được sáu năm rồi."

"Đúng vậy, sáu năm." Phó Tranh cũng có chút xúc động. Trước khi gặp được Chu Tương Tương, anh đều không nghĩ tới chuyện yêu đương, kết hôn. Sau khi gặp được Chu Tương Tương, anh không hề nghĩ tới việc, sẽ cùng cô gái khác yêu đương, sẽ kết hôn với cô gái khác.

Từ đầu đến cuối, anh thích yêu muốn, đều chỉ có một mình Chu Tương Tương.

Mà lúc này anh đã hoàn toàn có được cô.

Có đôi khi nghĩ tới, ông trời thật sự đối xử với anh không tệ.

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn anh, vô cùng nghiêm túc nói: "Phó Tranh, cảm ơn anh sáu năm nay đã đến cưng chiều em, cảm

ơn anh đã bao dung em, cảm ơn anh những lúc em giận hờn vô cớ anh đều không chán ghét mà buông tay em. Cũng cảm ơn anh đã vì em, cố gắng như vậy."

Phó Tranh cong môi cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt gò má cô, dịu dàng nói: "Phải. Sáu năm thì tính là cái gì, về sau mười năm, hai mươi năm, sáu mươi năm, cả đời này, anh cũng sẽ cưng chiều em giống như bây giờ. Tương Tương, anh rất, rất yêu em."

Ánh mắt Phó Tranh rất sâu nhìn Chu Tương Tương, trước mắt đầy thâm tình.

Đôi mắt của Chu Tương Tương đột nhiên có chút chua xót, nhất thời không khống chế được, nước mắt liền thuận theo khóe mắt rơi xuống.

"Phó Tranh, em cũng yêu anh."

Phó Tranh cười cười, ngón tay dờ lên trên, giúp cô lau đi nước mắt, nói: "Còn gọi anh là Phó Tranh? Kêu một tiếng chồng cho anh nghe nào."

"Chồng!" Chu Tương Tương lập tức nở nụ cười, con mắt cong cong, làm cho lòng người đều hóa ngọt.

Tâm trạng Phó Tranh tốt như muốn nổ tung, cúi đầu khẽ hôn lên môi Chu Tương Tương một cái, sau đó giơ tay lên, dịu dàng xoa đầu cô, cười nói: "Bắt đầu từ hôm nay, em chính là bà Phó."

Chu Tương Tương vui vẻ kéo cánh tay Phó Tranh, giọng ngọt ngào hỏi: "Vậy bây giờ ông Phó muốn dẫn bà Phó đi đâu đây?"

Phó Tranh cười rộ lên, "Đi ăn cơm, bọn Lục Quýnh đã đặt bàn ở nhà hàng Kim Bích rồi, buổi trưa bọn mình đi theo bọn họ ăn, buổi tối thì trải qua thế giới hai người."

Chu Tương Tương nhìn anh cười, "Được."

...

Nhà hàng Kim Bích.

Mười hai giờ trưa, phòng vip.

Lục Quýnh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, "F*ck, hai người này chạy đi đâu rồi? Giờ vẫn chưa tới nữa."

Lâm Khê: "Không phải chứ, chúng ta đều đã tập trung đông đủ rồi, kết quả thọ tinh còn chưa..."

Một chữ 'Đến' còn chưa kịp ra khỏi miệng, đột nhiên một thứ gì đó từ cửa bay tới, 'Bịch' một tiếng rơi trên bàn.

Trên bàn tròn rộng lớn, đột nhiên rơi xuống một cuốn sổ.

Mọi người vô thức tới gần.

Trên đầu quyển sổ viết 'Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa', ở giữa là một cái quốc huy, bên dưới là ba chữ giấy chứng nhận kết hôn*, trông tương đối chói mắt!

(Giấy chứng nhận kết hôn*: Tiếng Trung là ba chữ "结婚证")

Tất cả mọi người sửng sốt, mấy giây sau, đồng loạt kêu lên một tiếng, "F*ck!"

Sau đó đồng thời quay đầu, nhìn ra ngoài cửa.

Phó Tranh nắm tay Chu Tương Tương, hất cằm lên vô cùng vênh váo đi tới.

Lục Quýnh khiếp sợ nhìn anh, "F*ck! Hai người vậy mà đi lấy giấy chứng nhận kết hôn rồi!"

Phó Tranh kéo ghế ra giúp Chu Tương Tương, đỡ vai cô ngồi xuống, sau đó mới ngẩng đầu quét Lục Quýnh một cái, "Làm sao? Hâm mộ ghen tị?"

"F*ck! Tốc độ này của hai người cũng quá nhanh rồi?! Sao không nói trước một tiếng?"

"Để làm gì? Tôi muốn đi lĩnh chứng còn phải gọi điện báo cáo với cậu?"

"Trời ơi, trời đất ơi, chị dâu cười đẹp quá." Lâm Khê đang cùng với mấy nam sinh thường thức giấy chứng nhận kết hôn của Phó Tranh, liếc mắt đã bị nụ cười của Chu Tương Tương thu hút.

Thoạt nhìn trông rất hạnh phúc.

Phó Tranh vô cùng kiêu ngạo sờ cằm, "Đương nhiên, cũng không nhìn xem đó là vợ của ai!"

Lục Quýnh cũng góp đầu vô theo, một giây sau liền cười ha ha, "F*ck! Mẹ nó Tranh ca sao anh cười trông giống thằng ngốc nhà bên vậy!"

"F*ck cậu đánh rắm cái gì đó!" Phó Tranh tức giận, đập một cước lên ghế Lục Quýnh.

Lục Quýnh cười ngã trước ngã sau, "Thật ngốc, thật đó, chị dâu, chị đây là một đóa hoa tươi cắm trên bãi cứt trâu đó!"

Chu Tương Tương biết rõ bọn họ đang nói giỡn, cũng cười theo, "Tôi thấy đẹp trai mà."

Phó Tranh vô cùng cảm động nhìn Chu Tương Tương, "Haiz, vẫn là vợ anh tốt nhất."

Chu Tương Tương cười nhìn anh.

Trong ngực như bị lọ mật bao phủ đầy ắp.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 77 □: Nhà Của Bọn Họ

Edit: Phụn Phụn

Ăn cơm trưa xong, Lục Quýnh đề nghị đi hát.

Phó Tranh vỗ xuống vai cậu, nói: "Tôi với Tương Tương còn có việc không đi hát được. Các cậu đi chơi vui vẻ, hoá đơn tính cho tôi."

Lục Quýnh: "Ờ, thật sự không đi à? Thọt tinh à, anh không đi trấn giữ thì chúng em chơi thế nào?"

Phó Tranh bật cười, "Có cậu ở đó còn sợ không chơi nổi sao? Đi đi đi đi, mọi người chơi vui vẻ nhé!"

Lâm Khê đến gần, "Ca, anh với chị dâu đi đâu vậy? Đang ban ngày, đừng nói là về tạo người đấy nhé."

Chu Tương Tương nghe vậy, trong nháy mắt mặt nóng lên, mắc cỡ trốn ra sau lưng Phó Tranh.

Phó Tranh đá qua một cước, cười nói: "Cái tên vô liêm sỉ này, không biết giữ miệng gì cả!"

Nhưng mà lời Lâm Khê nói cũng không sai, anh quả thật muốn về tạo người.

Từ nhà hàng đi ra, Chu Tương Tương vẫn còn thẹn thùng bởi câu nói vừa rồi của Lâm Khê, ngồi trong xe một lúc lâu cũng chưa nói gì.

Phó Tranh vừa lái xe, vừa cười, "Em xấu hổ cái gì? Không phải là tạo người sao."

Mặt Chu Tương Tương đầy quần bách, "Em... Em đâu có xấu hổ."

Phó Tranh nghiêng đầu nhìn cô một cái, cười nói: "Mặt đỏ đến thế, còn nói là không xấu hổ?"

Tâm tư thẹn thùng bị vạch trần, Chu Tương Tương tức giận trong lòng, nhin không được néo một cái lên cánh tay Phó Tranh, tức giận nói: "Phó Tranh, anh bớt phiền đi."

Phó Tranh cười ha ha, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!

Trên đường cái bông tuyết lại bắt đầu rơi, Chu Tương Tương nhin không được mở cửa sổ xe, vươn tay ra, để cho bông tuyết bay xuống lòng bàn tay của cô, từng bông từng bông, rồi hóa thành nước.

Cô nằm sấp trên cửa sổ, cười vô cùng xán lạn.

Phó Tranh nghiêng đầu nhìn cô, khóe môi không tự chủ được cũng cong lên.

Tuyết rơi, trên đường cái, mặt đất trơn trượt, Phó Tranh lái xe rất chậm, Chu Tương Tương vừa nghịch tuyết, vừa nói chuyện phiếm với anh.

Từ cao trung tới đại học, lại kể từ bây giờ tới tương lai về sau.

Nói chuyện về tương lai, dĩ nhiên là nói về con cái.

Phó Tranh hỏi Chu Tương Tương, "Em thích con trai hay con gái?"

Chu Tương Tương nói: "Em đều thích."

Phó Tranh nói: "Anh không thích, anh thích con gái, về sau con chúng ta đều là con gái."

Chu Tương Tương cảm thấy kỳ quái, nghiêng đầu nhìn anh hỏi: "Tại sao vậy?"

Trọng nam khinh nữ không hiếm thấy, nhưng trọng nữ khinh nam giống Phó Tranh, sợ là rất ít.

Phó Tranh nói: "Con gái sẽ giống em, trông rất tốt. Hơn nữa con gái tri kỷ, không giống con trai, rất lì."

Khóe mắt Chu Tương Tương giật giật, "Phó Tranh, anh đây là trọng nữ khinh nam."

"Anh chỉ thích con gái."

"Vậy nếu em sinh con trai thì sao?"

Phó Tranh nói: "Con trai anh cũng thích, chỉ cần là em sinh, anh đều thích."

Chu Tương Tương: "..."

Nhàm chán lái xe, qua một lát, đột nhiên Phó Tranh nói: " Vợ, chúng ta đừng thảo luận con trai hay con gái nữa, chúng ta đến thảo luận số lượng đi."

Chu Tương Tương ngẩn cả người, "Số lượng gì cơ?"

Phó Tranh nói: "Con đó, em nói xem chúng ta sinh một đứa mới tốt hay vẫn là sinh hai đứa mới tốt hay vẫn là sinh ba đứa mới tốt?"

Chu Tương Tương: "..."

Lại còn ba đứa? Sao không dứt khoát để cô sinh luôn cả một đội bóng luôn đi??? Coi cô như heo mẹ vậy đó hả?

Hai giờ sau.

Chu Tương Tương nhìn cây cối ngoài xe, hỏi: "Phó Tranh, rốt cuộc chúng ta định đi đâu vậy?"

"Nơi tốt." Phó Tranh thần thần bí bí không chịu nói.

Chu Tương Tương nhin không được liếc mắt.

Cô cũng biết là nơi tốt, nhưng rốt cuộc là nơi nào?

Ăn xong cơm trưa, từ nhà hàng đi ra, Phó Tranh nói với cô, muốn dẫn cô đến một nơi tốt, sau đó thì lái xe, một đường chạy hướng vùng ngoại thành.

Đã được hai giờ, còn chưa tới nơi.

"Vậy đại khái còn bao lâu chúng ta mới tới?" Chu Tương Tương hỏi.

Phó Tranh trả lời: "Ừm, nửa giờ nữa."

Vừa nghe còn nửa giờ, lập tức Chu Tương Tương tỉnh táo lại tinh thần.

Con người đều tò mò, Phó Tranh càng không nói cho cô biết đi đâu, thì cô lại càng muốn biết.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!

Cuối cùng, nửa giờ sau, Phó Tranh dừng xe bên lề đường.

Chu Tương Tương nhìn xung quanh theo bản năng, lập tức cười hì hì, "Ồ? Chúng ta là đi du lịch à?"

Phó Tranh bật cười, "Đi du lịch cũng không ở chỗ này."

Nói, liền kéo ngăn tủ trước xe, từ bên trong lấy ra một cái hộp.

Chu Tương Tương ngây người, tiến tới, "Cái gì vậy?"

Phó Tranh mở hộp ra, bên trong là một cái bịt mắt bằng lụa.

"..."

Dùng bịt mắt để làm chi?

Đương nhiên là dùng để che mắt.

Lúc Phó Tranh che mắt Chu Tương Tương, Chu Tương Tương chậm chạp cuối cùng cũng hiểu, cười hì hì nói: "Có phải anh lại chuẩn bị kinh hỉ không?"

"Ồ, cuối cùng thông minh rồi." Phó Tranh cười nói.

"Hôm nay rõ ràng là sinh nhật của anh, em nên chuẩn bị kinh hỉ cho anh mới đúng." Chu Tương Tương có chuẩn bị quà cho Phó Tranh, nhưng bây giờ cô vẫn chưa thể lấy quà ra tặng.

Phó Tranh nói: "Kinh hỉ này của anh, là chúc mừng chúng ta kết hôn, coi như là sau khi chúng ta kết hôn, anh tặng cho em một món quà."

"Vậy em có thể đoán không?" Chu Tương Tương hơi ngược đầu lên, tựa lưng vào ghế ngồi.

Đôi mắt của cô đeo bịt mắt, trước mắt một khoảng đen nhánh.

"Đoán đi, nhưng mà anh nghĩ là em sẽ không đoán ra đâu."

Chu Tương Tương híp mắt suy nghĩ một chút, "Chẳng lẽ lại đưa em đi trượt tuyết?"

Phó Tranh cười, lắc đầu nói: "Có chút ý tưởng mới đó, Chu Tương Tương."

"À, vậy chẳng lẽ muốn đưa em đi ăn thịt cừu nướng nguyên con?"

Lúc Chu Tương Tương xem truyền hình, nhìn thấy người trong tivi đang ăn cừu nướng nguyên con, nên nói với Phó Tranh một câu,

cô cũng muốn ăn. Sau đó Phó Tranh liền nói với cô, lần sau đưa cô đi ăn.

Nghĩ tới, Chu Tương Tương liền cảm giác mình đoán cũng được mười phần, cười vỗ tay, "Là ăn cừu nướng nguyên con, đúng vậy!"

Phó Tranh cười không ngừng được, "Nói em là vợ ngốc em còn không tin, ăn cừu nướng nguyên con, cần gì chạy xa đến thế, trong nội thành cũng không phải không có."

"Ách... Nói cũng phải."

Phó Tranh bắt đầu dĩ lạc đầu, "Đừng đoán, lập tức sẽ biết."

Mười phút sau, Phó Tranh lái xe vào một khu biệt thự bờ biển.

Cả tiểu khu, toàn bộ đều là biệt thự tiêu chuẩn màu trắng. Trên cao là bầu trời xanh thẳm, cách đó không xa là bãi biển xanh ngắt.

Tiểu khu này, Phó Tranh vừa ý đã lâu.

Không phải bởi vì cái gì khác, cũng bởi vì vị trí cạnh biển.

Đương nhiên, biển ở đây với biển Tam Á không giống nhau, nhưng đều là nơi tốt có thể nghe thấy tiếng gió và tiếng sóng biển.

Phó Tranh lái xe đi thẳng về phía trước, cuối cùng dừng lại trước cửa nhà có biển số 208.

Xe dừng hẳn, Chu Tương Tương vội hỏi câu, "Đến rồi?"

Phó Tranh "Ừ" một tiếng, "Đến rồi, nhưng mà vẫn chưa được tháo bịt mắt xuống."

Phó Tranh nói, liền rút chìa khoá xe ra, tháo dây an toàn, nhanh chóng xuống xe.

Chu Tương Tương không nhìn thấy gì cả, chỉ tháo dây an toàn, ngoan ngoãn ngồi trên xe chờ Phó Tranh.

Phó Tranh đi qua, mở cửa xe ra, sau đó liền khom lưng, trực tiếp bế Chu Tương Tương lên.

Theo bản năng Chu Tương Tương ôm lấy cổ anh, "Đi đâu vậy?"

"Lập tức em sẽ biết."

Phó Tranh tặng cho Chu Tương Tương một căn nhà, là dựa vào tiền mà anh cố gắng kiếm được để mua.

Tất cả trang trí trong phòng đều do chính anh thiết kế.

Ban đầu anh định đợi đến lúc sinh nhật 20 tuổi của Chu Tương Tương thì đưa cho cô, nhưng mà, lúc đó vẫn chưa kiếm được nhiều tiền cho lắm, cứ vậy mà kéo dài tới hai năm.

Cũng may không tính là muộn, làm quà tặng kết hôn, lại càng hợp với tình hình.

"Em ngửi thấy mùi hoa mai." Chu Tương Tương hít mũi một cái, nói ra.

Phó Tranh cười cười, "Ừ, có hoa mai."

Ở trong sân Phó Tranh có trang trí cây mai. Mùa đông lạnh như thế, cũng chỉ có hoa mai mới nở rực rỡ như vậy.

Phó Tranh ôm Chu Tương Tương lên thêm, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên máy kiểm tra vân tay bên cạnh cửa, "Tít" một tiếng, cửa kêu một tiếng rồi mở ra.

Chu Tương Tương nghe thấy âm thanh, không khỏi ngẩn người một chút, "Đến rồi?"

Phó Tranh gật gật đầu, "Ừ, đến rồi."

Anh nói xong liền đặt Chu Tương Tương xuống.

"Có thể tháo bít mắt xuống chưa ạ?"

"Chờ một chút." Phó Tranh nắm tay Chu Tương Tương đi về phía trước hai bước, sau đó đóng kín cửa phòng lại, cuối cùng mới nói: "Có thể tháo xuống được rồi."

Không biết vì sao, đột nhiên Chu Tương Tương có chút khẩn trương.

Trên thực tế, lúc cửa vừa vang lên tiếng động, cô cũng đã có thể đoán được Phó Tranh muốn cho cô kinh hỉ gì.

Cô do dự mấy giây, hai tay khẽ run, chậm rãi lấy bít mắt xuống.

Quả nhiên, vừa lấy bít mắt xuống, đập vào mắt chính là một căn phòng lớn.

Là phong cách Phó Tranh tỉ mỉ thiết kế, lấy màu trắng là chủ đạo, đơn giản hào phóng.

Trên trần là một chiếc đèn treo thạch anh xinh đẹp.

Ghế sofa là màu xanh nhạt Chu Tương Tương thích nhất, bàn trà màu trắng, điêu khắc hoa văn cổ xưa.

Trong phòng khách trưng bày một ít chậu cây Chu Tương Tương thích, trông xanh tươi tốt, tràn trề sức sống. Còn có mô hình người máy mà Phó Tranh thích, đặt ở trên tủ. Có búp bê Maruko mà Chu Tương Tương thích, gối ôm, thậm chí cái ly. Còn có máy chơi game Phó Tranh thích.

Nhìn xung quanh phòng, tràn trề sức sống, lại tràn đầy hơi thở sinh hoạt.

Chu Tương Tương kinh ngạc đứng tại chỗ, con mắt hồng hồng, một lúc lâu vẫn không thể nói câu nào.

Từ phía sau Phó Tranh nhẹ nhàng ôm lấy cô, thấp giọng hỏi: "Em có thích ngôi nhà anh chuẩn bị cho em không?"

Chu Tương Tương vội vàng gật đầu, "Thích, rất thích."

Đây không chỉ là phòng ở, mà còn là ngôi nhà của bọn họ.

Cô đã kết hôn với Phó Tranh, từ nay về sau, đây chính là nhà của bọn họ.

Chu Tương Tương quay đầu lại, rướm rướm nước mắt nhìn Phó Tranh, "Chuyện lớn như vậy, tại sao anh lại gạt em?"

Phó Tranh cong môi cười, "Bởi vì muốn cho em kinh hỉ đấy."

Trong lòng Chu Tương Tương hạnh phúc ngọt ngào, nhào vào lòng Phó Tranh, hai tay ôm anh thật chặt, giọng nói mềm mại: "Phó Tranh... Chồng, em thật sự thích anh muốn chết."

Phó Tranh cúi đầu cười, "Anh cũng thích em, rất thích rất thích em."

Chu Tương Tương đột nhiên ngẩng đầu lên, "Đúng rồi! Em cũng có cái này muốn tặng cho anh!"

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 78 □: Giúp Em Cởi

Edit: Phụn Phụn

Chu Tương Tương để kinh hỉ cho Phó Tranh ở trong xe.

Lấy chìa khóa từ trong túi quần của Phó Tranh, đeo dép chạy ra bên ngoài.

"Có cần anh giúp không?" Ở phía sau Phó Tranh hỏi.

"Không cần!"

Chu Tương Tương chạy đi, cầm chìa khóa mở cốp xe ra, bên trong đặt một cái cặp da nhỏ màu đen, là mấy ngày hôm trước cô để trong xe Phó Tranh.

Chu Tương Tương ôm cặp da nhỏ vào nhà, Phó Tranh vội vàng đi tới giúp cô, "Ồ, nặng vậy à, cái gì thế."

Chu Tương Tương vỗ vỗ tay, cười nói: "Trước tiên anh đừng để ý tới, anh mang đến phòng bếp cho em với."

"Anh có thể mở ra xem không?"

Chu Tương Tương cười tròng mắt, "Không thể, đã nói là kinh hỉ rồi mà."

Phó Tranh ai da một tiếng, "Được rồi được rồi được rồi, vợ nói làm cái gì thì làm cái đó."

Nói, liền chuyển cái cặp vào trong phòng bếp.

Chu Tương Tương sợ lạnh, mùa đông lại không thích mở điều hòa, lúc Phó Tranh đang thu dọn liền nghĩ tới việc gắn hệ thống sưởi cho căn nhà.

Chu Tương Tương mặc áo lông bên ngoài, bên trong mặc áo lông cừu, cho dù đã cởi áo lông, nhưng một lúc lâu trong phòng vẫn hơi nóng.

Áo lông của cô khá dày.

Ngược lại Phó Tranh rất nhẹ nhàng, chỉ một cái áo sơ mi trắng rất mỏng, cổ áo mở rộng hai nút, ống tay áo còn cuộn cao, lộ ra một đoạn cánh tay chắc khỏe.

Mở máy sưởi thì nóng, không mở thì lại lạnh.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Chu Tương Tương có chút buồn bực nằm trên ghế sofa, hai chân đặt lên đùi Phó Tranh. Thấy Phó Tranh liên tục cúi đầu nhắn tin, nhin không được đá anh một cái, "Phó Tranh, em nóng."

Phó Tranh đang xử lý một chút chuyện công tác, không ngắt đầu, "Vậy thì cởi đồ ra."

Chu Tương Tương: "..."

Cởi đồ? Bên trong không có cởi được đâu!

Mấy giây sau, Phó Tranh cất di động, đột nhiên cúi người, hai tay hơi cong, ấn ở trên sofa. Thân thể liền ở ngay trên người Chu Tương Tương, Chu Tương Tương ngửi thấy hương vị sạch sẽ mát mẻ tỏa ra từ trên người anh, không khỏi say mê.

Đột nhiên tay Phó Tranh chui vào vạt áo lông của Chu Tương Tương, ánh mắt mập mờ cười, "Muốn anh cởi giúp em?"

Anh nói, bàn tay rộng lớn đã dọc theo eo thon của Chu Tương Tương từng tắc hướng lên, phủ ở trước ngực mềm mại của Chu Tương Tương.

Cách áo, Chu Tương Tương vô thức cầm tay anh, giọng nói có hơi run, "Đừng... Đừng nháo."

Phó Tranh lại giống như không nghe thấy, ngón tay khép lại, nhẹ nhàng bóp, "Chặc, sao anh có cảm giác hình như nó lớn hơn một chút."

Đột nhiên trong đầu "Ầm" một tiếng, mặt Chu Tương Tương đỏ bừng, vô thức đá anh một cước, tức giận nói: "Phó Tranh anh có phiền hay không."

"Còn xấu hổ à." Phó Tranh ôm chặt cô, nhin không được bật cười một tiếng.

Chu Tương Tương đang thẹn thùng lại càng nóng hơn, nói: "Phó Tranh, anh có cầm đồ em tới đây không? Em muốn thay đồ mỏng."

Phó Tranh ngẩng đầu lên, "À, quên rồi."

Chu Tương Tương: "..."

Cuối cùng từ trên người Chu Tương Tương Phó Tranh đứng lên, "Em chờ chút nhé, anh ra ngoài mua cho em."

Chu Tương Tương cũng từ trên ghế sofa ngồi dậy, thuận tay vuốt lại đầu tóc lộn xộn, "Gần đây có bán không?"

"Anh lái xe đi, thuận tiện làm một chút chuyện."

Chu Tương Tương suy nghĩ một chút, Phó Tranh đi mua đồ cho cô, vừa vặn cô cũng có thời gian chuẩn bị quà cho anh. Vì vậy gật đầu, "Vậy được, em chờ anh trở lại ăn cơm tối."

Phó Tranh "Ừ" một tiếng, tiến tới, đột nhiên giữ chặt đầu cô, nặng nề hôn xuống môi cô.

Thật sự là một nụ hôn rất nặng nề, môi Chu Tương Tương đều bị hôn đến đau, tức giận nhéo anh một cái.

Phó Tranh cười ha ha, xoa đầu cô, mặt tràn đầy cưng chiều nói: "Vợ ời anh đi đây."

Sau khi Phó Tranh đi, Chu Tương Tương lại nằm lên ghế sofa.

Cầm lấy điện thoại mở phần mềm dạy nấu ăn.

Hôm nay cô định làm bánh sinh nhật cho Phó Tranh, nhưng cô chưa từng làm bánh sinh nhật.

Trên phần mềm có rất nhiều phương pháp, cô lướt xem một chút, bởi vì có kỹ năng nấu nướng, nên cũng không cảm thấy khó khăn lắm.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Cô xoay người từ trên ghế sofa đứng lên, đi vào phòng bếp, bận việc.

Trong cặp của Chu Tương Tương chính là những vật liệu dùng để làm bánh ngọt, các loại nguyên liệu khuôn đúc, còn có một chai rượu đỏ cô thuận tiện lấy từ chỗ của cha.

Cô không hiểu biết nhiều về rượu, chỉ biết là cha cực kỳ yêu thích, hai ngày đầu đeo bám cha dai dẳng rất lâu, ông mới mang cả khuôn mặt đau lòng từ trong phòng chứa rượu lấy ra cho cô.

Trừ bánh ngọt và rượu đỏ, cô còn chuẩn bị cả nến.

Chu Tương Tương muốn làm một bữa tối dưới ánh nến cho Phó Tranh.

Bữa tối?

Chu Tương Tương ui da một tiếng, hai người bọn họ mới vừa chuyển qua đây, sợ là trong tủ lạnh không có đồ ăn?

Chu Tương Tương vội vàng đi xem tủ lạnh.

Ha ha, quả nhiên trống rỗng.

...

Thời gian trước Phó Tranh hỏi Chu Tương Tương sau khi tốt nghiệp muốn ở lại Bắc Kinh hay về quê.

Chu Tương Tương nghĩ rất lâu, cuối cùng nói với anh, muốn về quê.

Mặc dù thành phố Phó Tranh và Chu Tương Tương ở không thể bằng Bắc Kinh, nhưng cũng coi như là một thành phố lớn, trở lại đây, cũng không ảnh hưởng quá lớn đến sự nghiệp phát triển, quan trọng nhất là, có thể thường xuyên gặp được cha mẹ.

Chu Tương Tương rất lưu luyến gia đình, cho nên Phó Tranh mua nhà ở bên này, tổng bộ công ty cũng dời lại đây, công ty mới thành lập trước đó không lâu, giai đoạn khởi bước, khó tránh khỏi có chút vấn đề.

Hạng mục Từ Hải phụ trách xảy ra chút vấn đề, Phó Tranh chạy tới xử lý, bận rộn đến gần sáu giờ mới kết thúc.

Phó Tranh vội vã về nhà, vừa xong việc, cầm lấy áo khoác chuẩn bị rời đi.

Từ Hải vội nói: "Tranh ca, hôm nay sinh nhật cậu, mọi người cùng nhau đi ăn một bữa cơm nhé."

Phó Tranh cười cười, "Không cần đâu, tấm lòng của các cậu tôi nhận, chỉ là vợ tôi còn đang ở nhà chờ tôi, nên tôi đi trước đây."

Phó Tranh chân trước vừa đi, phòng làm việc có một em gái mới tới, không thể tin hỏi: "Không thể nào? Phó tổng có bạn gái?"

Công ty dời lại đây, phòng thiết kế và phòng tài vụ đều tuyển thêm vài người mới, mỗi phòng đều có nam nữ.

Mấy ngày nay, những nữ nhân viên mới tới thảo luận nhiều nhất chính là về Phó Tranh.

Dù sao thì, ông chủ vừa đẹp trai vừa có tiền, lúc nào cũng rất có sức hấp dẫn.

Lúc này biết được nam thần thế mà đã có vợ, sao có thể không khiếp sợ thương cảm mất mát?

Từ Hải nói: "Người ta sớm đã có, từ cao trung tới bây giờ vẫn chưa từng thay đổi, đoán chừng là cũng sắp kết hôn rồi."

"Wow, có câu nói như thế nào nhỉ, tướng do tâm sinh, đàn ông càng đẹp trai càng thâm tình."

Một em gái lại gần hỏi: "Từ tổng, bà chủ đẹp không?"

Từ Hải: "Rất xinh đẹp."

Phó Tranh đi ra khỏi phòng làm việc, lúc đang chuẩn bị tiến vào thang máy, sau lưng đột nhiên có người gọi anh.

Anh dừng bước, quay đầu lại, thì thấy Hạ Lâm Lâm chạy chậm tới chỗ anh.

Lúc trước Hạ Lâm Lâm là vào theo Từ Hải, bây giờ đang là Giám đốc phòng thiết kế của công ty.

Không thể không thừa nhận, về phương diện công tác xác thực cô ta làm cho người ta rất tán thưởng.

Nhưng Phó Tranh đối với cô ta cũng chỉ giới hạn ở việc tán thưởng, trừ chuyện công tác, bình thường cũng rất ít tiếp xúc.

Thấy cô ta chạy tới, ánh mắt anh bình tĩnh nhìn cô ta, "Có việc?"

Hạ Lâm Lâm vẫn là dáng vẻ lúc vừa mới vào đại học, tóc dài mềm mại, khuôn mặt thanh tú sạch sẽ.

Cô ta mỉm cười, đưa đồ trong tay cho Phó Tranh, "Tranh ca, nghe nói cậu thích ăn xoài, tớ đặc biệt làm cho cậu bánh ngọt hương xoài, chúc cậu sinh nhật vui vẻ."

Phó Tranh cúi đầu nhìn thoáng qua, không nhận.

Im lặng mấy giây, mới ngẩng đầu lên, nhìn cô ta nói: "Tôi bị dị ứng, đã lâu rồi không ăn xoài."

Nụ cười trên mặt Hạ Lâm Lâm lập tức cứng đờ, không khí đột nhiên trở nên rất lúng túng.

Phó Tranh nói: "Tấm lòng của cậu tôi nhận, nhưng bánh ngọt này vẫn là cậu tự ăn đi."

Đang nói chuyện, cửa thang máy "Ting" một tiếng, mở ra.

Phó Tranh cất bước đi vào, duỗi tay ấn nút.

Cửa thang máy nhanh chóng đóng lại.

Hạ Lâm Lâm thì đứng ở bên ngoài, trơ mắt nhìn cửa thang máy khép lại.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Trong khoảnh khắc thang máy khép lại, nước mắt cố nén lại cuối cùng vẫn không nhịn được mà chảy xuống.

Cô ta sững sờ đứng tại chỗ một lúc lâu, cho đến khi nước mắt ngừng lại, cuối cùng mới quay đầu lại.

Nào biết vừa quay đầu lại, đã thấy Từ Hải đứng ở sau lưng cách cô ta không xa, đang nhìn cô ta.

Hạ Lâm Lâm nhú mày, "Cậu đứng ở đó làm gì vậy? Không nói tiếng nào, muốn hù chết người ta à."

Hạ Lâm Lâm không có một chút tình cảm nào đối với Từ Hải, thậm chí là chán ghét.

Nhất là lúc nào cậu ta cũng hẹn cô ta đi ăn cơm xem phim, cô ta phiền đến nỗi lười phải ứng phó với cậu ta.

Cô ta chán ghét nhìn cậu ta một cái, nhấc chân đi lên phía trước.

Từ Hải cười lạnh một tiếng, "Không làm việc trái với lương tâm, thì sợ cái quỷ gì chứ."

Toàn thân Hạ Lâm Lâm cứng đờ, lập tức quay đầu lại, "Cậu có ý gì?!"

Từ Hải đón nhận ánh mắt của cô ta, bình tĩnh nói: "Tâm tư của cậu đối với Phó Tranh, cậu nghĩ rằng tôi không biết sao?"

Hạ Lâm Lâm gắt gao cắn môi dưới, nói: "Vậy thì liên quan gì tới cậu?"

Cô ta nói xong cũng xoay người, càn bước nhanh về phía trước.

"Không có liên quan gì đến tôi, nhưng mà Hạ Lâm Lâm, Phó Tranh đã có bạn gái, cậu cũng đừng đi phá hư tình cảm của người ta. Cậu như vậy... Cậu như vậy, sẽ làm tôi hối hận vì đã thích cậu!"

Giọng nói của Từ Hải vang vọng trên hành lang vắng vẻ, bước chân Hạ Lâm Lâm nhanh hơn, dường như chỉ có như vậy, mới có thể đem mấy lời nói làm người ta đau lòng quăng hết ra sau đầu.

Nhưng tại sao tim của cô ta lại đau đớn đến vậy? Nước mắt tuôn trào mãnh liệt.

Phá hư tình cảm của Phó Tranh và Chu Tương Tương? Nếu cô ta thật sự có thể phá hư, thì còn chờ tới bây giờ sao?

Cô ta thích Phó Tranh bốn năm, nhưng bây giờ đột nhiên cảm thấy có hơi mệt mỏi.

...

Phó Tranh từ công ty đi ra, lái xe đến trung tâm thương mại mua quần áo cho Chu Tương Tương.

Đàn ông mua quần áo không giống với phụ nữ, đi dạo từng cửa hàng, thử từng cái từng cái.

Phó Tranh thuộc phái phóng khoáng, đến cửa tiệm, T-shirt đồ lót váy, phàm cái nào thuận mắt, toàn bộ đều mua lại.

Cũng chưa tới mười phút, đã mua xong quần áo tính tiền đi ra khỏi trung tâm thương mại.

Đang chuẩn bị đi lấy xe, Chu Tương Tương đã gọi điện thoại tới, bảo anh mua bật lửa về nhà.

Lúc Chu Tương Tương vừa bày lên bàn mới nhớ tới không có bật lửa.

Bởi vì trước đây Chu Tương Tương nói không thích mùi thuốc lá, Phó Tranh cắn răng, liền bỏ thuốc.

Trước đây lúc Phó Tranh cai thuốc, nói bỏ liền bỏ, chính mình so với người khác đều ngoan hơn.

Phó Tranh bỏ quần áo vào trong xe, sau đó lại đi một chuyến đến siêu thị, mua bột lửa, thuận tiện còn mua một ít đồ ăn vặt mà Chu Tương Tương thích ăn, còn có sữa AD Canxin cô thích nhất.

Lúc đi ra xếp hàng thanh toán, lại thuận tay từ trên quầy cầm hai hộp bao~ cao ~ su, ném vào trong rổ.

Một lát sau, đến lượt anh thanh toán.

Thu ngân đang quét mã từng đồ từng đồ một.

Hai mắt Phó Tranh nhìn chăm chăm vào hai hộp bao~ cao ~ su, do dự trong chốc lát, sau đó đột nhiên lặng lẽ lấy ra, một lần nữa bỏ lại trên kệ.

Cần bao~ cao ~ su làm cái gì chứ.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 79 □: Anh Có

Edit: Phụn Phụn

Lúc Phó Tranh về đến nhà thì trời đã rất tối rồi.

Xe còn chưa lái vào sân nhỏ, từ xa đã thấy trong sân đèn sáng rõ, Chu Tương Tương mặc áo lông đứng ở bên ngoài, hai tay để trong túi áo, đang chơi đá cầu ở cửa giống như đứa trẻ.

Phó Tranh nhìn cô, nhin không được cười, nhún còi.

Tiếng còi truyền tới, Chu Tương Tương nhanh chóng quay đầu lại, Phó Tranh lái xe vào trong sân.

Cô vui vẻ chạy tới, cách cửa sổ xe kêu một tiếng, "Chồng."

Phó Tranh dừng xe xong bước xuống, hai ba bước đi đến trước mặt Chu Tương Tương, ôm eo cô thuận thế liền kéo vào trong lòng. Cúi đầu xuống, hôn môi cô.

Một lúc sau, nhẹ nhàng buông ra, ấn đường chau lại, "Sao lại lạnh như thế?"

Chu Tương Tương cười hì hì, nhón chân lên, lại nhẹ nhàng chạm vào môi Phó Tranh, "Lạnh sao?"

Chu Tương Tương ở bên ngoài chờ Phó Tranh, nên thân thể hơi lạnh.

Phó Tranh bắt đắc dĩ xoa đầu cô, thở dài nói: "Ngốc."

Nói, liền nắm chặt tay Chu Tương Tương, dắt cô đi lên bậc thang.

Anh duỗi tay mở cửa, đột nhiên Chu Tương Tương chạy đến phía sau, nhón chân lên che mắt anh, "Chờ một chút!"

Trước mắt Phó Tranh đột nhiên tối sầm, nhin không được cười, "Chu Tương Tương, em học theo tốt quá nhỉ."

Chu Tương Tương cười hì hì, "Thì thầy giáo dạy tốt mà. Em chưa cho mở thì không được mở."

Phó Tranh gật gật đầu, "Được."

Lúc này Chu Tương Tương mới yên tâm, nói: "Được rồi, vậy anh mở cửa đi."

Đầu ngón tay Phó Tranh ấn lên máy quét vân tay, cửa nhà kêu một tiếng mở ra.

Bên trong tối đen như mực, chỉ có ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ tạo thành một chùm ánh sáng lơ mờ có thể nhìn thấy đường.

Phó Tranh quá cao, Chu Tương Tương nhón chân che mắt anh có hơi mệt, vì vậy nói: "Bây giờ em buông ra, nhưng anh không được mở mắt nhé?"

Phó Tranh gật đầu, "Được."

Chu Tương Tương do dự một chút, cuối cùng vẫn buông tay che mắt anh xuống.

Vừa buông ra, thì vôi vàng chạy đến trước mặt Phó Tranh, quan sát xem anh có nhìn lên hay không, thấy Phó Tranh thành thật nhắm mắt lại, mới hài lòng cong môi, hỏi anh, "Đã mua bột lửa chưa?"

"Ừ, trong túi quần."

Vừa dứt lời, Chu Tương Tương liền theo như lời Phó Tranh nói lấy bột lửa ra từ trong túi quần, sau đó mới dắt Phó Tranh vào trong phòng ăn.

Phó Tranh là người thông minh, từ lúc Chu Tương Tương bảo anh mua bột lửa, anh đại khái đã đoán được cô chuẩn bị kinh hỉ cho anh.

Có lẽ là bánh sinh nhật.

Nhưng mà, kinh hỉ mà Chu Tương Tương chuẩn bị không chỉ có bánh sinh nhật.

Cô dắt Phó Tranh vào phòng ăn, lại để anh ngồi trên ghế.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Bàn ăn dài màu trắng, trên mặt bàn bày biện bữa ăn màu xanh nhạt.

Giữa bàn là giá cắm nến màu đồng, bên trên cắm ba ngọn nến màu trắng. Chu Tương Tương đi tới, châm nến, trong nháy mắt ba ngọn lửa màu cam thấp sáng cả phòng ăn.

Bên cạnh đó là một cái bánh sinh nhật, là do Chu Tương Tương tự mình làm, trên mặt bơ màu trắng, dùng mút dâu tay vẽ một hình

trái tim rất to.

Cô vốn định vẽ hình hai đứa bé, một cái là cô, một cái là Phó Tranh, nhưng bởi vì không có thiên phú vẽ tranh, dứt khoát vẽ thay bằng một hình trái tim to.

Bên trong trái tim là mấy chữ -- Chồng, em yêu anh.

Lúc Chu Tương Tương viết mấy chữ này, da gà đều nổi hết lên.

Trên bánh ngọt cắm hai ngọn nến, hai số '2'.

22, từ nay về sau, là sinh nhật Phó Tranh, cũng là ngày kỉ niệm kết hôn của hai người họ.

Thời điểm Chu Tương Tương đốt nến, hai mắt đột nhiên có chút cay cay. Không biết có phải là do bị nến hun hay không.

Phó Tranh ngồi tại chỗ, vẫn rất nghe lời không mở mắt ra, nhưng vẫn có thể cảm giác được trước mắt có ánh lửa chập chờn.

Trong đầu, chỉ có một từ ngọt.

Chu Tương Tương đốt nến xong, liền kéo ghế dựa ra ngồi xuống bên cạnh Phó Tranh.

Cô nghiêng đầu, căng thẳng nhìn chằm chằm Phó Tranh mấy lần, vừa rồi chỉ chăm chú đốt nến, cũng không biết anh có nhìn lên hay không.

Nhưng mà nhìn hay không cũng không quan trọng, đây là thời điểm cô công bố kinh hỉ của mình!

"Phó Tranh, anh mở mắt ra đi." Chu Tương Tương chống hai khuỷu tay lên trên bàn, hai bàn tay nâng cằm, nghiêng mặt, cười tủm tỉm nhìn Phó Tranh.

Cô vừa dứt lời, Phó Tranh liền mở mắt.

Trước mắt, ánh nến chập chờn, bên cạnh nến bày một bó hoa hồng cùng với bánh sinh nhật, trước mặt còn có một đĩa ăn, dùng nắp vung sắt hình tròn đậy lại.

Phó Tranh vốn cho rằng chỉ có bánh sinh nhật, kết quả không ngờ lại là bữa tối lãng mạn dưới ánh nến.

Anh giật mình ngẩn ra một lúc, tâm trạng vô cùng sung sướng, chỉ bánh sinh nhật ở giữa hỏi Chu Tương Tương: "Em tự làm?"

"Ồ! Làm sao anh biết?!" Chu Tương Tương ngạc nhiên tròn to hai mắt.

Phó Tranh nở nụ cười, "Bởi vì có hơi xấu."

"...???" Chu Tương Tương trừng mắt, một lúc sau mới phản ứng kịp, vừa buồn cười vừa tức giận, nhin không được nhéo một cái lên cánh tay Phó Tranh, "Anh phiền muốn chết."

Phó Tranh cười không ngừng được, thuận tay ôm Chu Tương Tương lại, để cô ngồi trên đùi anh, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, "Tương Tương."

"Vâng?" Hai mắt Chu Tương Tương sáng long lanh nhìn anh.

"Mặc dù bánh ngọt có hơi xấu, nhưng anh rất thích, rất rất thích." Phó Tranh nghiêm túc, nhưng phảng phất giống như đang nhin

cười.

Chỉ là, Phó Tranh nhìn được, nhưng Chu Tương Tương lại không nhìn được, trong nháy mắt liền bật cười khúc khích, "Thật ra em cũng cảm thấy rất xấu, ha ha ha ha!"

Cô nói xong thì từ trên đùi Phó Tranh nhảy xuống, đẩy bánh ngọt qua chỗ Phó Tranh, "Nhưng mà, coi như xấu, thì anh cũng không được ghét bỏ, phải ăn hết."

Phó Tranh kêu rên một tiếng, "Xem ra tuần sau, mỗi ngày anh đều phải ở lại phòng tập thể hình thêm một giờ nữa rồi."

Chu Tương Tương cười hì hì, nhìn Phó Tranh nói: "Bạn học Phó Tranh, 22 tuổi, ước một điều ước đi."

Phó Tranh chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại, sau đó bắt đầu nghiêm túc ước, "Anh hy vọng suốt đời này đều được ở cùng với Chu Tương Tương, bách niên giai lão."

Chỉ đơn giản một câu như vậy, nói xong thì thôi nén.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Chu Tương Tương nhìn anh, trong mắt cô lóe lên ngọn lửa, "Phó Tranh, Tại sao mỗi lần anh đều ước cái này?"

Phó Tranh nói: "Bởi vì sợ ông trời đang ngủ, cho nên hàng năm đều ước một lần, nhắc nhở ông ấy một chút."

Ừm... Lý do này thật kỳ lạ.

Chu Tương Tương nở nụ cười, vội vàng đẩy đĩa thức ăn đang đầy nắp đến trước mặt Phó Tranh, "Em có chuẩn bị bữa tối, anh thử xem."

Mở nắp lên, bên trong là một miếng thịt bò thơm mềm vẫn còn đang bốc hơi nóng.

Phó Tranh cúi đầu nhìn thoáng qua, sờ cảm, "Thức ăn ngoài?"

"Hả? Sao anh biết?!"

Phó Tranh bật cười, nói: "Bởi vì vẻ ngoài quá tốt, không giống trình độ của em, ha ha ha -- "

Chu Tương Tương đập vai anh một cái, "Phiền muốn chết."

Lại giải thích: "Trong nhà không có đồ ăn, siêu thị gần đây lại hơi xa, nên em gọi một phần thức ăn bên ngoài."

Phó Tranh thuận thế nắm tay cô, cúi đầu hôn một cái, sau đó mới ngẩng đầu lên, nhìn mắt của Chu Tương Tương, vô cùng nghiêm túc nói: "Tương Tương, cảm ơn em -- anh yêu em."

Chu Tương Tương có chút thẹn thùng cúi đầu xuống, "Em cũng yêu anh."

Sau bữa cơm tối, Chu Tương Tương rửa trái cây Phó Tranh mua về, trên ghế sofa hai người dựa sát vào nhau cùng xem phim.

Là một bộ phim tình cảm nước ngoài, Chu Tương Tương chưa từng xem, nhưng trông rất đẹp, chỉ là... Cảnh giường chiếu, hơi nhiều.

Chu Tương Tương nhớ tới trước kia lúc học cao trung, có đôi khi cùng ba mẹ xem TV, trông thấy cảnh hôn, lập tức then thùng cúi đầu xuống, giả vờ chơi di động. Sau đó ba cũng sẽ yên lặng cầm lấy điều khiển từ xa, lặng lẽ chuyển sang kênh khác. Có đôi khi cô đang xem TV, biết sắp tới cảnh hôn, lập tức mượn cớ làm bài tập, chạy lên lầu.

Đó là thời kì trưởng thành then thùng, nhưng bây giờ Chu Tương Tương đã không còn là đứa nhóc, hơn nữa dù sao cô cũng coi như là người từng trải.

Nhưng có lẽ là bởi vì xem cùng với Phó Tranh, hơn nữa cảnh đó còn có chút kịch liệt, cô nhìn một chút bất tri bất giác đỏ mặt, "Cái đó... Em... Em đi lấy sữa chua..."

Cô nói xong định chạy trốn.

Nhưng mà, Phó Tranh làm sao có thể để cho cô chạy, xoay người đè cô xuống ghế sofa, không nói câu nào, cúi đầu hôn xuống.

Thân thể nóng hổi của anh đè ở trên người cô.

Phó Tranh hôn vừa vội vừa nặng nề, không biết qua bao lâu, Chu Tương Tương bị hôn đến thở không ra hơi.

"Ừm..." Trong cổ họng Chu Tương Tương phát ra tiếng rên đè nén, thở ra, tay phải để ở trước ngực Phó Tranh, muốn đẩy anh ra.

Trước khi buông lỏng ra, Phó Tranh lưu luyến không rời ở trên môi Chu Tương Tương cắn xé một cái, Chu Tương Tương đau đến nhú máu, che môi hừ một tiếng.

Cô nhìn Phó Tranh, trong ánh mắt long lanh nước, lại mờ sương.

Phó Tranh vẫn duy trì tư thế đè ở trên người Chu Tương Tương, hai thân thể dán chặt vào nhau, Chu Tương Tương có thể cảm nhận rõ ràng thân thể anh có biến hóa. Mặt cô nóng lên, đỏ bừng.

Ánh mắt Phó Tranh sâu thẳm nhìn cô, mắt hơi phấp hờn, thấp giọng nói: "Muốn uống sữa chua?"

"..." Chu Tương Tương ngẩn ra chớp mắt một cái, chậm rãi gật đầu.

Phó Tranh nhìn cô, hai giây sau, đột nhiên nở nụ cười, nói: "Anh có."

Nửa giờ sau, phòng ngủ lầu hai.

Toàn thân Chu Tương Tương xụi lơ nằm ở trên giường, gò má đỏ hồng, đầu tóc tán loạn đắp ở trên mặt, môi lúc mở lúc đóng, không ngừng hô hấp không khí.

Ừm, cô thề, về sau sẽ không bao giờ uống sữa chua nữa.

Chỉ là hai phút sau, Phó Tranh lại lần nữa phủ người lên, đôi môi nóng hổi cọ sát bên tai Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương mềm nhũn không còn chút sức lực nào, ngay cả sức lực đẩy anh cũng không có, tùy ý để anh làm xằng làm bậy.

Cho đến khi Phó Tranh chuẩn bị tiến vào, Chu Tương Tương đột nhiên hoảng sợ, vội kêu một tiếng, "Khoan đã!"

Phó Tranh sửng sốt, khó khăn lắm mới ngừng lại được, trên mặt là vẻ ần ần cực độ, giọng vô cùng khàn, "Sao vậy?"

Chu Tương Tương vội vàng trở mình, mặt đối mặt với Phó Tranh, "Cái kia đâu?"

"...???"

"Bao!" Chu Tương Tương mặt đỏ đến có thể nhỏ ra máu.

Phó Tranh lập tức hiểu, nghiêm túc nói: "Anh quên mua rồi."

Chu Tương Tương trừng mắt.

"Không mang được không?"

"Không được..."

"Vợ --" Trên mặt Phó Tranh lập tức lộ ra vẻ đáng thương, "Em nhẫn tâm sao?"

Anh nói xong thì kéo tay Chu Tương Tương chạm vào người anh.

Chu Tương Tương bị nóng, sợ hãi lập tức rút tay về, trong nháy mắt mặt nóng lên, như đặt trên lò nướng.

Chu Tương Tương cắn chặt môi, "Vây... Vây anh đừng ở bên trong..."

Phó Tranh lập tức bảo đảm, "Được, vợ!"

Nửa đêm, biệt thự 208 quận Tây Hồ, phòng ngủ lầu hai đột nhiên truyền đến 'Rầm' một tiếng vang rất lớn.

Phó Tranh bị Chu Tương Tương đá xuống giường.

Phó Tranh ai da một tiếng, từ trên mặt đất đứng lên, ủy khuất nhìn Chu Tương Tương, "Vợ..."

Chu Tương Tương tức giận đến phát run, quần người ở trong chăn, chỉ anh, "Phó Tranh anh... Anh là tên lừa gạt!"

Phó Tranh vội vàng đi tới ôm lấy cô, "Tương Tương em đừng giận, anh không phải cố ý, vừa rồi anh nhất thời nhin không được..."

Anh nói liền muốn hôn cô. Chu Tương Tương thở phì phì đẩy anh ra, không cho hôn.

"Tương Tương..." Phó Tranh còn muốn nói gì đó, bị Chu Tương Tương trừng mắt, sợ hãi lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn cúi thấp đầu xuống.

Chu Tương Tương cực kỳ tức giận.

Cô không nên tin tưởng lời Phó Tranh nói!

Máu chốt là bây giờ cô đang trong thời kì rụng trứng, khả năng trứng thường là rất lớn.

Lúc này Chu Tương Tương cố gắng kiềm chế lửa giận, hít sâu mấy lần, cuối cùng mới bình tĩnh được một chút, nói với Phó Tranh: "Anh nhanh đi mua thuốc."

Phó Tranh sửng sốt, vội vàng ngẩng đầu lên, "Đừng mà Tương Tương, uống thuốc làm gì, chúng ta đã kết hôn, nếu có em bé thật, thì sinh ra là được mà."

"Anh nói nghe dễ quá nhỉ, thế sao anh không sinh đi? Em còn chưa có tốt nghiệp đâu!" Chu Tương Tương càng nói càng tức giận,

dùng sức nhéo một cái lên cánh tay Phó Tranh.

Phó Tranh vội nói: "Còn mấy tháng nữa là tốt nghiệp, không có chuyện gì đâu vợ. Nói nữa, chúng ta là quan hệ vợ chồng, dù có thật, thì cũng là quang minh chính đại."

"..." Phó Tranh nói rõ ràng đâu ra đấy, làm cho Chu Tương Tương không thể thốt nên lời phản bác.

Phó Tranh vừa nói vừa chui vào trong chăn của Chu Tương Tương, ôm cô thuận thế nằm xuống, tiếp tục khuyên nhủ: "Hơn nữa, uống thuốc đó không tốt cho thân thể, Tương Tương ngoan, chúng ta không cần uống cái đó."

Chu Tương Tương tức giận nặng nề cắn lên tay Phó Tranh, "Phó Tranh, em ghét cái đồ chết bầm nhà anh!"

Phó Tranh cười hì hì, dịu dàng hôn lên môi Chu Tương Tương, "Anh yêu em chết mất, vợ."

Ở nhà mới một đêm, sáng ngày hôm sau, Phó Tranh có việc gấp đến công ty, Chu Tương Tương phải về nhà bàn bạc với ba mẹ chuyện dọn nhà.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Công ty của Phó Tranh không cùng đường với nhà Chu Tương Tương, Chu Tương Tương vốn định gọi xe về nhà, Phó Tranh không chịu, chạy cả một vòng lớn đưa cô trở về nhà.

Ban đầu còn định đi vào chào hỏi cha mẹ vợ, thì bị Chu Tương Tương cản lại, "Không phải công ty anh đang có việc gấp sao, anh

đi qua đó trước đi, tối nay tới cũng không sao đâu."

Phó Tranh suy nghĩ một chút, gật đầu, "Được rồi, vậy anh xử lý công việc xong thì lại đây."

Chu Tương Tương gật đầu, tháo dây an toàn ra, xuống xe.

Phó Tranh quay cửa kính xe xuống, "Tương Tương."

"Ơi?" Chu Tương Tương nhìn anh.

Phó Tranh: "Nhất định không được uống thuốc đó đâu đấy!"

Chu Tương Tương: "..."

Làm sao bây giờ? Thật muốn đánh anh một trận mà!

Lúc Chu Tương Tương vào nhà, Lâm Mai và Chu Hoa Lâm đang chuẩn bị ăn sáng.

Chu Tương Tương đột nhiên trở về, Lâm Mai vội hỏi: "Sao về sớm thế, ăn sáng chưa?"

Chu Tương Tương gật đầu: "Con ăn rồi ạ."

"Ăn cái gì?"

"Táo."

"Ăn có một quả táo sao mà được, mau tới đây, mẹ có làm bánh bao chiên nước này."

Bánh bao chiên nước!

Chu Tương Tương thích ăn nhất là bánh bao chiên nước của mẹ cô làm, hai mắt sáng lên, chạy nhanh đến trước bàn ăn.

"Thơm quá." Chu Tương Tương ngửi mùi bánh bao chiên, miệng chuyển động.

Lâm Mai cười lên, "Con ngồi đi, mẹ đi lấy bát đĩa cho con."

"Cảm ơn mẹ!" Chu Tương Tương cười hì hì.

Lâm Mai đi phòng bếp, Chu Hoa Lâm vội hỏi con gái, "Giấy kết hôn của con với Phó Tranh đâu? Lấy ra cho ba xem."

Chu Tương Tương cười tủm tỉm, "Ba chờ một chút."

Nói xong thì chạy lại ghế sofa, từ trong túi lấy giấy kết hôn của cô với Phó Tranh ra cho Chu Hoa Lâm.

Lâm Mai rất nhanh liền cầm bát đĩa ra, thấy Chu Hoa Lâm đang xem giấy kết hôn của con gái, nhanh chóng đoạt lấy, "Ui cha, con gái của mẹ xinh quá."

Chu Hoa Lâm nói: "Con rể của bà cũng rất đẹp trai."

Lâm Mai cười ha hả nói: "Đúng vậy đúng vậy, gen của ba mẹ đều tốt như thế, về sau cháu ngoại nhà chúng ta khẳng định cũng sẽ rất đẹp."

Cháu ngoại...

Nhắc tới chuyện này, Chu Tương Tương liền có chút lo lắng, lại nhin không được ở trong lòng mắng Phó Tranh từ trong ra ngoài một lần!

Phó đào hồ! Tên bại hoại!!!

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 80 □: Que Thử Thai

Edit: Phụn Phụn

Kể từ sau ngày đó, mỗi ngày Chu Tương Tương đều lo lắng chính mình không biết có trúng thưởng hay không. Nhưng bởi vì không bao lâu là khai giảng, việc nhập học rất nhiều, chuyện kia tạm thời bị ném ra sau đầu.

Học kỳ cuối cùng năm tư, chủ yếu ở trường học không có tiết gì, Thẩm Đình và Trương Tâm vẫn đang tiếp tục chuẩn bị kiểm tra.

Chu Tương Tương vội vàng lên mạng nộp hồ sơ xin việc để tìm việc làm. Bởi vì đã bàn với Phó Tranh là sẽ về quê, cho nên khi nộp hồ sơ xin việc, vấn đề đầu tiên cần cân nhắc chính là địa điểm công tác.

Lấy bằng cấp và năng lực của Chu Tương Tương, muốn tìm một công việc chuyên ngành cũng không khó khăn lắm. Nộp bốn hồ sơ xin việc, cả bốn công ty đều gửi thông báo phỏng vấn cho cô, cô đều đi thử từng cái một, cuối cùng có ba công ty đều gửi offer cho cô.

Từ trong đó Chu Tương Tương chọn ra một cái mà mình thích nhất, địa điểm công tác là ở quê cô, hơn nữa mọi phương diện, bất luận là quy mô của công ty, hay tiền lương, đều là hài lòng nhất.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Trước khi xin việc, Chu Tương Tương nghĩ rằng tìm một công việc là rất khó, nhưng sau khi tìm, mới phát hiện, thật ra cũng rất dễ dàng.

Một buổi tối ngày nào đó ở phòng ăn ăn cơm, Chu Tương Tương nhìn không được cảm thán với Phó Tranh chuyện tìm việc làm thật ra không khó như trong tưởng tượng, Phó Tranh cười lắc đầu, "Đó là do em dễ tìm, có nhiều người rất khó tìm được việc làm."

"Thật không?"

"Đương nhiên, trong lớp anh vẫn còn ít nhất hơn một nửa lớp vẫn chưa tìm được việc làm."

Chu Tương Tương ngạc nhiên nói: "Không thể nào?"

Chỉ mang danh hiệu Thanh Hoa ra ngoài, cũng không đến mức không tìm được việc làm chứ?

Phó Tranh nói: "Mặc dù bằng cấp là một yếu tố, nhưng bây giờ gần như tất cả các công ty nhận người rất ít khi nhìn vào bằng cấp. Bốn năm đại học không dễ, nhưng thật sự học thì không nhiều, bằng cấp cũng không quyết định được."

Phó Tranh nói xong những câu có lý, Chu Tương Tương gật đầu, bày tỏ tán thành.

Phó Tranh lại nói: "Huống chi, bây giờ người thì nhiều mà nói như rồng leo, làm như mèo mửa*, mới vừa tốt nghiệp đã nghĩ đến chuyện tiền lương nhiều ít bao nhiêu, nào có dễ dàng như vậy."

(Nói như rồng leo, làm như mèo mửa*: Câu thành ngữ chỉ tiêu chuẩn của bản thân thì cao, nhưng năng lực lại thấp.)

Nói xong thì nhìn Chu Tương Tương, khóe miệng câu ra một nụ cười chọc tức người khác, "Biết tại sao em lại dễ dàng tìm được việc làm không?"

Ách...

"Bởi vì em ưu tú." Chu Tương Tương nói không chút đỏ mặt. Ngoại trừ lúc năm nhất đại học cô học hành không đàng hoàng ra, mấy năm sau đó cô rất nghiêm túc học tập, kiến thức chuyên môn đủ cứng!

Phó Tranh bật cười, "Thì ra em rất tự tin vào bản thân mình."

"Đó là đương nhiên." Chu Tương Tương kiêu ngạo hơi hất cằm.

Phó Tranh nhìn cô, cười nói: "Muốn nghe nhân sĩ chuyên nghiệp phân tích nguyên nhân cho em không?"

Hai mắt Chu Tương Tương sáng rực lên, vội vàng tiến tới khoác lấy cánh tay anh, "Muốn nghe, Phó đại boss, phân tích cho em nghe một chút đi."

Phó Tranh sờ cằm, sau đó tổng kết bằng bốn chữ*: "Hiệu quả chi phí cao*."

(*: Hiệu quả chi phí cao Tiếng Trung là bốn chữ "性价比高")

Có năng lực, lại có kiến thức chuyên môn, tốt nghiệp trường danh tiếng, tiền lương mong muốn ở mức thấp. Hiệu quả chi phí cao đến thế, công ty nào mà không thích?

"..." Chu Tương Tương hơi híp mắt nhìn Phó Tranh. Tại sao lúc cô nghe câu này của Phó Tranh, cứ cảm thấy là lạ.

Hiệu quả chi phí cao? Ý là nói cô không đáng giá bao nhiêu tiền???

"Thật ra công ty bọn anh cũng có cố vấn tâm lý."

"Hả?"

Phó Tranh chau mày, cười nhìn Chu Tương Tương, "Nếu không thì em tới công ty anh làm đi? Anh trả em gấp ba tiền lương, thế nào?"

Chu Tương Tương bấu môi, "Vẫn là thôi đi, em không muốn nói chuyện yêu đương ở văn phòng đâu."

Phó Tranh bật cười, đưa tay xoa đầu Chu Tương Tương, "Cô gái ngốc, cái gì mà yêu đương ở văn phòng, em tới đó, chính là bà chủ đấy."

"..." Bà chủ? Nghe cũng không tệ. Chu Tương Tương nhin không được lén cười trong lòng.

Tìm công tác, không lâu sau, Chu Tương Tương liền ký kết ba bản hợp đồng với công ty đối phương.

Ký xong ba bản hợp đồng, Chu Tương Tương liền nghĩ tới mình còn có rất nhiều thời gian rảnh, cuối cùng cũng có thể nhẹ nhàng hưởng thụ khoảng thời gian cuối cùng ở đại học.

Buổi tối hôm ký hợp đồng, Chu Tương Tương vui vẻ mời các chị em tốt trong phòng ký túc xá đi ăn.

Kể từ khi lên năm tư, thời gian mọi người ăn chung với nhau ít hơn trước kia rất nhiều, trước kia lúc học năm nhất năm hai, cơ bản

mỗi tuần đều đi ra ngoài ăn một bữa tiệc lớn. Lên đến năm tư, một học kỳ số lần ăn cơm chỉ có thể đếm được trên năm đầu ngón tay.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Vừa vận Giản Vi cũng về trường, người trong phòng ngủ cuối cùng cũng tập hợp đông đủ.

Xác định buổi tối ăn cơm, Chu Tương Tương liền gọi điện thoại cho Phó Tranh, bảo anh buổi tối ăn cơm trước, không cần chờ cô.

Kết quả Phó Tranh vừa nghe Chu Tương Tương nói buổi tối muốn mời bạn cùng phòng ăn cơm, lập tức nói muốn đi qua đó chung.

Mấy cô gái ăn cơm với nhau, một người đàn ông đến xem náo nhiệt làm gì? Ở bên kia điện thoại về mặt Chu Tương Tương nghiêm túc "Dạy dỗ" Phó Tranh một trận, cuối cùng dặn anh tối đến tính tiền, sau đó cúp điện thoại.

"..." Phó Tranh bị cúp điện thoại, tâm tình có hơi phức tạp.

Tạ Nguyên tới đưa anh tài liệu, nghe thấy chuyện buổi tối ăn cơm Phó Tranh nói trong điện thoại, thuận miệng hỏi một câu, "Tranh ca, buổi tối ra ngoài ăn với chị dâu?"

Phó Tranh thở dài, "Không có, bảo qua đó tính tiền."

Tạ Nguyên ngẩn ra, vỡ xuống vai Phó Tranh, "Ừm, cảm thông sâu sắc."

Phó Tranh cười cười, trong mắt lại tràn đầy cưng chiều.

Anh thích Chu Tương Tương hoàn toàn ỷ lại vào anh. Thật ra trước kia cô sẽ không tiêu tiền của anh, nhưng kể từ sau khi lĩnh chứng kết hôn, vợ ngốc của anh cuối cùng cũng bắt đầu có tự giác bản thân là bà Phó.

Anh rất hài lòng.

Anh kiếm được nhiều tiền như thế để làm gì? Còn không phải vì để cho cô tiêu sao.

Nhưng mà có một vấn đề, vợ không về, buổi tối anh ăn cái gì. Gần đây mỗi ngày Chu Tương Tương đều nấu cơm, nuôi dạ dày Phó Tranh trở nên kén chọn, luôn cảm thấy thức ăn bên ngoài không ngon bằng vợ mình làm.

Tạ Nguyên nói: "Ăn ở căn tin, thức ăn ở công ty cũng không tệ lắm."

Phó Tranh suy nghĩ một chút, xoay bút trong tay, qua một lát bỗng ngẩng đầu lên, "Tạ Nguyên, cậu đến mỗi phòng thông báo một tiếng, tối nay tôi mời mọi người ăn lẩu."

"Wow! Lão đại mời khách, ngày tốt nha!"

Phó Tranh mời toàn bộ nhân viên công ty ăn lẩu, địa điểm còn chọn cửa tiệm bọ Chu Tương Tương ăn.

Hơn sáu giờ tối, trong hành lang tiệm lẩu, Chu Tương Tương đang mời mọi người ăn cơm.

Lúc Phó Tranh dẫn đầu đoàn người tiến vào, liếc mắt một cái liền chuẩn xác tìm được Chu Tương Tương trong đám người.

Bàn của Chu Tương Tương ở gần cửa sổ, không biết đang nói cái gì, mọi người đều cười rất vui vẻ.

Phó Tranh vỗ vai Tạ Nguyên, "Cậu đưa mọi người qua đó trước đi, tôi lập tức đến."

Tạ Nguyên nhìn thoáng qua theo hướng ánh mắt của Phó Tranh, vẻ mặt mập mờ cười, "Được, vậy bọn tớ chờ cậu."

Nói, liền nói với các đồng nghiệp ở sau lưng, "Nào nào, tất cả mọi người đi theo tôi, phòng bao của chúng ta ở trong kia."

Mọi người vui vẻ, cùng kéo nhau vào ăn lẩu.

...

Lúc Phó Tranh đi qua chỗ Chu Tương Tương, Giản Vi đang ngồi đối diện với hướng đó, vội vàng nháy mắt với Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương sửng sốt một lúc, "Sao vậy?"

Giản Vi cười hì hì nói: "Tính tiền đến."

Sớm như vậy??

Chu Tương Tương ngẩng đầu lên, vội quay đầu lại.

Phó Tranh đã đứng ở sau lưng cô, đối diện cô cười.

"Anh... sao lại đến sớm thế?"

Phó Tranh cưng chiều xoa đầu cô, "Anh đi chung với mọi người trong công ty, các em cứ từ từ ăn, lát nữa anh đến trả tiền."

Ồ, thì ra là đến chung với mọi người trong công ty.

Phó Tranh chỉ lại đây chào hỏi, chào hỏi xong thì quay đầu đi về hướng phòng bao.

Chu Tương Tương quay đầu lại, "Chúng ta tiếp tục ăn đi."

"Đúng rồi Tương Tương, khi nào cậu với Phó Tranh mới mời rượu?"

Ban đầu đề tài của mọi người còn đang nói về tương lai, Phó Tranh vừa xuất hiện, tự nhiên liền kéo đề tài lên trên người mình.

Chu Tương Tương cắn đũa, ậm ờ nói: "Cái này tạm thời vẫn chưa có kế hoạch."

Thẩm Đình nói: "Không phải các cậu đều đã lĩnh chứng rồi sao, mời rượu cũng phải làm trong cùng một ngày chứ. Tớ nghe người ta nói ngày kết hôn rất là mệt, thừa dịp bây giờ cậu vẫn chưa có em bé, mau làm đi, nếu không đợi đến lúc cậu có em bé mới làm, thì sẽ mệt chết mất."

"Đúng đó." Trương Tâm nói: "Trước đây chị họ tớ mời rượu lúc đang có thai, lăn qua lăn lại cả một ngày, đều chảy máu."

Chu Tương Tương giật mình, "Nghiêm trọng đến thế?"

"Đương nhiên cũng không hẳn là tất cả mọi người đều như vậy, chính là trước đây chị ấy đã bị chảy máu, hôn lễ hôm đó lại bị mệt mõi, sau đó đau bụng mới phát hiện lại chảy máu. Cho nên phòng ngừa rắc rối vẫn chưa xảy ra, thừa dịp bây giờ cậu vẫn chưa có em bé, mau hoàn thành hôn lễ, đến lúc đó đỡ phải mệt mõi."

Chu Tương Tương nghe vậy có chút bị dọa sợ, đột nhiên lại nhớ tới chuyện lần trước Phó Tranh không có tránh thai cũng không cho cô uống thuốc, nhất thời có chút lo lắng, bởi vì lo âu trong lòng, nên đến cả nồi lẩu thích ăn nhất cũng không ăn được nhiều.

Hơn tám giờ tối, Chu Tương Tương vừa ăn xong, Phó Tranh đi ra trả tiền.

Phó Tranh hỏi các cô sau đó còn hoạt động nào khác không, Chu Tương Tương lắc đầu, nói: "Không có, để em gọi xe về, anh làm việc của anh đi."

Trương Tâm muốn về phòng ngủ tiếp tục chuẩn bị cho kỳ kiểm tra nhân viên công chức, Thẩm Đình đã thi nghiên cứu sinh xong, gần đây đang chuẩn bị tìm việc làm, hay tay đều bận rộn, tóm lại tất cả mọi người đều bận rộn rất nhiều việc. Chu Tương Tương nhàn rỗi không có việc gì, nên chuẩn bị đi về trước.

Phó Tranh nói: "Vậy em chờ anh một lát, anh vào trong kia chào bọn họ một tiếng rồi ra."

"Này -- "

Chu Tương Tương muốn bảo Phó Tranh không cần để ý tới cô, kết quả anh quay đầu lại, rất nhanh thì đi vào bên trong.

"Tương Tương, vậy tớ với Thẩm Đình về ký túc xá trước, lần sau gặp lại nhé."

Chu Tương Tương vội vàng gật đầu, "Được được được, các cậu về trước đi."

Chu Tương Tương đưa các cô ra ngoài, lại giúp các cô gọi một chiếc taxi, trả tiền bảo lái xe đưa hai người bọn họ về trường học.

Sau khi Thẩm Đình và Trương Tâm đi về, cũng chỉ còn lại hai người Giản Vi và Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương kéo tay Giản Vi hỏi, "Lát nữa cậu đi đâu thế?"

Giản Vi bĩu môi, chỉ một chiếc xe màu đen có rèm che cách đó không xa, "Kìa, nhìn thấy không? Đã chờ từ sớm rồi."

Chu Tương Tương nhìn theo hướng ngón tay cô nàng chỉ, sau đó thì thấy Lâm Cẩm Ngôn ngồi ở trong xe, đang gọi điện thoại, lập tức trên mặt lộ ra vẻ đồng tình, vỗ vai Giản Vi, nói: "Vi, cậu thật đáng thương, ngày ngày bị quẫn."

"Còn thế nào nữa." Giản Vi vênh môi lên.

Sau đó Phó Tranh đi ra, Giản Vi liền chào tạm biệt với Chu Tương Tương, đi về hướng xe Lâm Cẩm Ngôn đỗ.

"Bọn mình cũng về thôi." Xe Phó Tranh đỗ ở chỗ khác, nói xong liền dẫn Chu Tương Tương đi về phía đó.

"Anh cứ vậy mà đi về, vậy có ổn không? Thật ra một mình em về là được rồi." Tụ họp còn chưa kết thúc mà đã rời đi giữa chừng, Chu Tương Tương vẫn cảm thấy không được tốt lắm.

Phó Tranh ôm eo cô, cười nói: "Không sao đâu, bọn họ đều biết anh vội về nhà với vợ mà."

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn Phó Tranh, khóe miệng không tự giác được cong lên, trong lòng ngọt ngào.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Bây giờ Chu Tương Tương và Phó Tranh vẫn còn ở phòng họ thuê trước đây.

Cửa lớn tiểu khu, đúng lúc có tiệm thuốc.

Chu Tương Tương trông thấy tiệm thuốc kia, lập tức kêu Phó Tranh ngừng xe.

Phó Tranh ngăn người một chút, chậm rãi ngừng xe lại, "Sao thế?"

Chu Tương Tương mím môi, trừng mắt liếc anh một cái, sau đó mới nói: "Anh đi mua giúp em que thử thai."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 81 □: Đêm Đó, Là Cố Ý?

Edit: Phụn Phụn

Chu Tương Tương vừa dứt lời, Phó Tranh ngẩn người ngồi tại chỗ, vẻ mặt ngờ ngác, mắt cũng không chớp một cái.

Chu Tương Tương thấy anh bất động, đưa tay đẩy anh một cái, "Anh còn ngờ ra đó làm gì? Nhanh lên!"

Cuối cùng Phó Tranh cũng lấy lại tinh thần, vẻ mặt ngu ngơ mới vừa rồi được thay thế bằng vẻ mặt mừng như điên, anh kích động, chợt ôm lấy Chu Tương Tương, "Vợ, em có??"

"..." Chu Tương Tương hận không thể trợn trắng mắt với anh, dùng sức đẩy anh ra, "Em không muốn có!"

Nhưng mà, đã hai tháng rồi dì cả của cô vẫn chưa tới, khả năng có là rất lớn.

Phó Tranh vội vàng che miệng Chu Tương Tương, tròng mắt nói: "Tương Tương, em đừng có nói lung tung, nếu để con nghe thấy sẽ không vui!"

Chu Tương Tương: "..."

Phó -- thiếu năng trí tuệ!!

Phó Tranh dừng xe lại, trước khi xuống xe, nắm chặt tay Chu Tương Tương, vô cùng căng thẳng dặn dò cô, "Tương Tương, em đợi ở đây ngàn vạn lần đừng lộn xộn, hàng vạn hàng nghìn lần phải cẩn thận, đừng động đến thai khí."

"..." Chu Tương Tương lạnh mặt liếc anh, "Nói xong chưa?"

"Ách... Nói... Nói xong..." Vợ làm mặt lạnh, đó chính là khúc nhạc dạo trước khi nổi giận, Phó Tranh thêm sợ hãi, lập tức không dám nói, sờ sờ mũi, đứng đấy xuống xe.

Phó Tranh vừa xuống xe, liền bước nhanh chân đến tiệm thuốc, trong lòng vui vẻ muốn hát.

Vừa nghĩ tới thì thật sự hát lên, ngược đầu lên, trong miệng lầm bầm vài câu.

Xung quanh có người đi qua, vẻ mặt khiếp sợ nhìn anh, sau đó nhanh chóng đi qua.

Phó Tranh ngẩn người, chỉ nghe thấy phía trước truyền đến giọng nói, "Trông đẹp trai như vậy, mà hát lại khó nghe quá."

Phó Tranh: "..."

Mẹ -- nó!

Chu Tương Tương ngồi ở trong xe, xuyên qua cửa sổ xe, thấy bóng lưng vui mừng của Phó Tranh, huyết thái dương lại giật giật đau nhức, giơ tay lên xoa bóp hai cái.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Vừa rồi về mặt Phó Tranh sốt ruột, tại sao đột nhiên cô lại cảm thấy đêm hôm đó là anh cố ý?

Phó Tranh lo lắng cho Chu Tương Tương, rất nhanh đã mua xong.

Còn sợ không chính xác, que thử thai của mỗi hãng đều mua một cái, bỏ trong túi đen.

Lúc anh cầm lên xe, Chu Tương Tương mở ra nhìn thoáng qua, khóe mắt không khỏi giật hai cái.

Mua nhiều như vậy để làm gì thế???

Trên đường về nhà, Chu Tương Tương vẫn là nhịn không được hỏi Phó Tranh một câu, "Đêm hôm đó, là anh cố ý?"

"Cố ý cái gì?"

Chu Tương Tương mím môi, "Anh đừng có giả ngu với em, có phải anh rất muốn em mang thai không?"

"Ui da vợ, oan uổng cho anh quá." Phó Tranh vội vàng phủ nhận, nói: "Hôm đó anh thật sự nhịn không được."

Anh thật sự rất muốn có con, nhưng hôm đó thật sự không cố ý.

Ách...

Được rồi, là anh cố ý không mua bao, không nghĩ tới việc cố gắng tránh thai, nghĩ đến nếu có, vậy đó chính là may mắn do Quan Âm Tống Tử cho bọn họ.

Chu Tương Tương trừng mắt liếc anh một cái, không tin anh.

Làm thế nào mà lại không nhin được...

Sau khi về nhà, Chu Tương Tương lập tức chạy vào nhà tắm.

Phó Tranh đứng bên ngoài hỏi: "Vợ, có cần anh vào không?"

"Anh vào làm gì?" Tâm trạng Chu Tương Tương không được tốt lắm.

Phó Tranh nói: "Vào xem giúp em."

Chu Tương Tương: "Không cần! Anh chờ đó cho em!"

Nếu thật sự có, cô nhất định phải đánh anh một trận!

Bây giờ cô vẫn chưa tốt nghiệp, còn chưa đi làm, thật sự không muốn có con sớm như vậy, cô vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Phó Tranh bị nhốt ở bên ngoài, gấp đến độ xoay quanh, lặng lẽ cầu nguyện với Quan Âm Tống Tử.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Sau một lát, Chu Tương Tương đi ra khỏi phòng tắm, mặt đen lại, môi cắn chặt.

Phó Tranh vội tới gần, "Vợ, mấy... Ui da-- "

Một từ "Vạch" còn chưa kịp ra khỏi miệng, đầu gối Phó Tranh đã bị đá một cước, anh ui da một tiếng, cũng chẳng quan tâm có đau hay không, vội ôm chặt lấy Chu Tương Tương, "Cẩn thận cẩn thận, cẩn thận đến con!"

Phó Tranh kích động nên giọng có chút run rẩy, "Này, anh cũng biết là Quan Âm Tống Tử sẽ chiếu cố chúng ta."

Chu Tương Tương ha ha một tiếng, khoe miệng khể nhếch, "Vậy thì làm anh thất vọng rồi, Phó tiên sinh. Vừa rồi dì cả của em đến."

Cái... Cái gì????

Phó Tranh không thể tin được trợn to hai mắt, "Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?"

"Đúng là trùng hợp như vậy đó. Chút tâm tư của anh không thể thực hiện được, rất thất vọng hả?"

"Ừm, là có hơi thất vọng." Phó Tranh cúi thấp đầu, có cảm giác từ trên mây rớt thẳng xuống đất.

Thật sự đúng là cố ý!

Chu Tương Tương tức giận, nhin không được nhéo mạnh một cái lên cánh tay Phó Tranh, "Phó Tranh, vừa rồi anh còn nói là không cố ý! Tại sao anh lại hư đến thế hả! Anh chính là đào một cái hố! Hố to!!"

Phó Tranh đau đến nổi kêu "Ui da" một tiếng, che cánh tay nhanh chóng lui về sau một bước, "Tương Tương, anh thật sự không phải cố ý."

Anh nói, đột nhiên lại trợn to hai mắt, "Vợ... Em... Em có rồi?"

Chu Tương Tương mím chặt môi, hai mắt nhìn chăm chăm vào anh.

"Vợ, em thật sự có! Trời ạ, anh sắp làm ba!" Phó Tranh kích động, từ trên mây rớt xuống đất, lại từ trên đất bay thẳng lên mây, mùi vị này, ngồi máy nhảy* cũng không thoải mái bằng.

(Máy nhảy*: Là cái này nè, tui biết cái này nhưng lại không thể nhớ ra được cái trò này nó tên là gì, bạn nào biết chỉ tui với :((

Chu Tương Tương nhìn bộ dáng vui vẻ của Phó Tranh, trong lòng như có một ngọn lửa bùng lên, ngón tay run rẩy chỉ anh, "Anh đi ra ngoài cho em!"

Phó Tranh ngẩn ra, "Vợ..."

Chu Tương Tương tức giận dùng sức đẩy anh ra ngoài, "Anh đi ra ngoài cho em! Phó Tranh, anh thật sự làm phiền em muốn chết, về sau anh đừng chạm vào em!"

Chu Tương Tương dùng sức đẩy Phó Tranh ra bên ngoài.

"Vợ em đừng đẩy đừng đẩy, anh tự đi anh tự đi, em cẩn thận coi chừng làm tổn thương đến con." Phó Tranh căng thẳng, hận không thể đem Chu Tương Tương lên làm bảo bối mà cung phụng.

Chu Tương Tương đẩy anh ra cửa, thở phì phì trừng anh, lập tức "Rầm" một tiếng, cửa phòng đóng lại.

Phó Tranh đứng ở trước cửa, khóe miệng cười toe toét, mặt mũi vô cùng vui vẻ.

Con của anh và Tương Tương, từ sau khi yêu đương với Chu Tương Tương lúc cao trung, anh vẫn luôn mong đến ngày này. Bây giờ thật sự tới, cảm thấy không thể có bất kỳ ngôn ngữ nào có thể hình dung được tâm trạng của anh vào giờ phút này.

Vui vẻ có, hưng phấn có, căng thẳng lo lắng cũng có.

Anh hơi giật mình đứng ở cửa, lúc thì cười ngây ngô, lúc thì lại nhíu mày, vẻ mặt có thể nói là rất phong phú.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Mãi đến khi cửa phòng đột nhiên mở ra, Phó Tranh chợt ngẩng đầu lên, "Vợ, em không giận chứ?"

Vừa dứt lời, một cái gối liền ném lên đầu anh, Chu Tương Tương thở phì phì nói: "Từ hôm nay trở đi, anh ngủ ở ghế sofa!"

Sau đó, cửa phòng một lần nữa đóng lại.

Phó Tranh nhìn gối đầu trong tay mình, lại ngẩng đầu nhìn cửa phòng đóng chặt --

Haiz, sao số của anh lại khổ như vậy?

Trong phòng.

Chu Tương Tương nằm ở trên giường, hai tay không tự giác đặt ở trên bụng.

Đến lúc này cô vẫn không thể nào tin được, làm thế nào lại mang thai? Làm thế nào lại dính rồi? Không lẽ đúng như Phó Tranh nói, được Quan Âm Tống Tử chiếu cố?

Nghĩ đến việc sắp làm mẹ, Chu Tương Tương không kiềm chế được mà căng thẳng, thấp thỏm lo âu. Cô có thể làm một người mẹ tốt không?

Tâm trạng thật sự là vô cùng phức tạp, Chu Tương Tương thở dài, đứng dậy, vào phòng tắm rửa mặt.

Lại nói tiếp, chuyện này vẫn là do Phó Tranh hổ cô! Vậy mà lại dám hổ cô!!!

...

Nửa đêm, Chu Tương Tương nằm ở trên giường, không ngủ được, nhìn giường trống rỗng, trong lòng cũng cảm thấy vắng vẻ.

Nghĩ một lát, vẫn là từ trên giường đứng lên.

Trong phòng khách, Phó Tranh cũng không ngủ, nửa nằm trên ghế sofa, trong tay ôm máy tính xách tay. Phòng khách tắt đèn, cả người anh bao phủ trong ánh sáng màn hình máy tính xách tay.

"Anh đang làm gì vậy?" Chu Tương Tương đi tới.

Phó Tranh vừa nghe thấy tiếng, lập tức ngẩng đầu lên, "Úi, vợ sao lại ra đây!"

Anh nhanh chóng để bút và sổ ghi chép xuống, từ trên ghế sofa đứng lên, tay ấn ở trên vách tường, đem đèn mở lên.

Trong nháy mắt phòng khách sáng lên, Chu Tương Tương vô thức nhắm hai mắt lại.

Phó Tranh vội vàng đi tới, nắm chặt tay Chu Tương Tương, "Sao em lại ra đây? Muộn vậy rồi còn chưa ngủ."

Chu Tương Tương nhìn anh, "Không phải anh cũng chưa ngủ sao?"

Cô nói xong thì đi đến trước ghế sofa, bấm máy tính Phó Tranh mới vừa dùng lên, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình, đọc từng câu từng chữ: "Những việc cần chú ý trong thời gian mang thai -- "

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh sợ vợ còn đang tức giận, chột dạ cúi đầu xuống.

Chu Tương Tương lại đổi sang một trang web khác, "Vợ mang thai, chồng cần phải làm gì để mỗi ngày vợ đều vui vẻ."

Chu Tương Tương đọc từng câu từng chữ nội dung trên khung tìm kiếm, Phó Tranh lại ngượng ngùng, đi tới lấy lại máy tính, "Đừng xem, muộn vậy rồi, mau về phòng ngủ đi, phụ nữ có thai không thể thức đêm."

Phó Tranh nói, dè dặt bế Chu Tương Tương từ trên ghế sofa lên.

Chu Tương Tương theo bản năng ôm cổ anh, đôi mắt trong trẻo nhìn anh.

Phó Tranh ôm Chu Tương Tương về trên giường, sau đó liền kéo chăn lại, tỉ mỉ đắp kín cho cô.

Anh không lập tức rời đi, nửa người chống ở trên giường, tay phải nhẹ nhàng xoa đầu Chu Tương Tương, ánh mắt dịu dàng dường như có thể chảy ra nước.

Chu Tương Tương nhìn ánh mắt anh, nhỏ giọng hỏi, "Phó Tranh, anh rất thích trẻ con sao?"

Phó Tranh im lặng mấy giây, gật gật đầu, trong mắt có nụ cười dịu dàng, "Anh rất thích trẻ con, nhưng anh lại càng thích em hơn."

Ánh mắt của anh nhìn Chu Tương Tương thật sâu, nhin không được cúi đầu xuống, dịu dàng hôn lên cái trán trơn bóng của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương mím môi, dịch sang vị trí bên cạnh, nói: "Anh lên giường ngủ đi, không có anh ở đây em không ngủ được."

Phó Tranh ngẩn ra, lập tức nở nụ cười, "Sao thế? Không giận anh?"

Chu Tương Tương lắc lắc đầu, từ trong chăn vươn tay ra ôm lấy eo Phó Tranh, Phó Tranh thuận theo nằm xuống, vén chăn lên, nhanh chóng chui vào, sau đó dịu dàng ôm Chu Tương Tương vào trong ngực.

Chu Tương Tương vùi đầu trong lồng ngực của Phó Tranh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, trong lòng cuối cùng mới ổn định hơn không ít.

Phó Tranh nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn xuống tai cô, nói: "Ngày mai chúng ta đến bệnh viện làm kiểm tra nhé."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 82 □: Trong Tám Tháng, Anh Đừng Có Chạm Vào Em

Edit: Phụn Phụn

Sáng sớm hôm sau, Phó Tranh liền đưa Chu Tương Tương đến bệnh viện kiểm tra.

Kiểm tra kết quả, xác nhận là mang thai, đã gần hai tháng. Kết quả lúc đi ra, một chút xíu may mắn trong lòng Chu Tương Tương cũng biến mất.

Trải qua một loạt kiểm tra, sắp đến buổi trưa, Chu Tương Tương mới được Phó Tranh đỡ ra khỏi bệnh viện.

Phó Tranh phải gọi là vô cùng cẩn thận, giống như đang đỡ lão phật gia, "Chậm một chút chậm một chút, bậc thang kia vợ, cẩn thận cẩn thận... Coi chừng giẫm lên cục đá... Chờ một chút, chờ người này đi qua rồi chúng ta đi... Ôi trời, có cần anh cõng em không, à không đúng, bây giờ em đang có thai, phải bế mới đúng."

Phó Tranh nói lải nhải cả ngày, khom lưng chuẩn bị bế Chu Tương Tương lên.

Anh vừa chuẩn bị bế, đột nhiên phát hiện có cái gì đó là lạ, lập tức ngừng lại.

Ách...

"Vợ... Vợ... Sao em lại tròng anh?"

"Anh hỏi sao em lại tròng anh? Phó Tranh anh có biết từ buổi sáng anh đã bắt đầu lải nhải, cầu nhàu đến bây giờ, anh không phiền à?"

Buổi sáng ra cửa, trong thang máy có tới ba bốn người, Phó Tranh vòng hai tay ra, che chở cả người cô, rất sợ người khác đụng phải cô.

Nhưng vấn đề là, trong thang máy chỉ có ba bốn người, vị trí đều rất rộng rãi, ai sẽ đụng phải cô chứ? Quá khoa trương, cho nên đã bị người ta khinh bỉ mấy lần.

Cái này cũng coi như bỏ qua, vừa rồi ở trên kia kiểm tra, Phó Tranh cứ quần lầy bác sĩ hỏi những việc cần chú ý trong thời gian mang thai, một vấn đề hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần, rất sợ sai sót dù chỉ là một ít. Càng hỏi về sau, bác sĩ cũng không còn gì để nói, cười gượng với cô hai tiếng, "Chồng của cô rất lo lắng cho cô."

Lúc đó thật sự rất mất mặt, cô hận không thể cật Phó Tranh vào trong túi giấu đi.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Vất vả lắm mới làm xong toàn bộ kiểm tra, các chỉ số cũng rất bình thường, cô vốn cho rằng cuối cùng có thể thờ phào một cái, rồi cuộc vẫn là do cô đánh giá thấp trình độ lải nhải của người họ Phó nào đó, từ lâu hai xuống, chỉ một đoạn đường ngắn ngủi như vậy, cô đã nghe Phó Tranh nói "Cẩn thận, cẩn thận!" ít nhất mấy chục lần.

Lúc này Chu Tương Tương nghĩ, nếu như trong thời gian mang thai cô thật sự xảy ra vấn đề gì, như vậy khẳng định là do bị Phó Tranh chọc tức!

Lải nhải lải nhải! Còn lải nhải hơn cả mẹ của cô!

Phó Tranh bị vợ trợn mắt, vừa kêu lên, trong lòng còn cảm thấy có chút ủy khuất, "Không phải là do anh sợ em không cẩn thận bị té à..."

Chu Tương Tương mặt lạnh trừng mắt nhìn anh, lập tức đưa tay chỉ về phía trước.

Phó Tranh hơi giật mình, "Sao vậy vợ?"

Chu Tương Tương: "Lui ra đằng sau."

Phó Tranh: "..."

Chu Tương Tương: "Bắt đầu từ bây giờ, mời anh cách em ít nhất ba mét."

Phó Tranh vội vàng lắc đầu, "Đừng mà vợ, bây giờ em đang trong thời kì đặc thù, anh tuyệt đối sẽ không rời em nửa bước!"

"Anh còn nói!!"

Chu Tương Tương vừa tức giận, Phó Tranh lập tức sợ hãi, mím môi, lui ra phía sau một chút.

"Lùi nữa, lùi đủ ba bước."

"Tương Tương..."

"Nhanh lên, nếu không đêm nay tiếp tục ngủ sofa!"

"..." Phó Tranh vừa nghe vợ lại mang ghế sofa ra uy hiếp anh, trong lòng lại buồn rầu, nhận mệnh lùi lại hai bước.

Chu Tương Tương liếc anh một cái, trong lòng hơi chút hài lòng.

Sau đó, chính mình từ trên bậc thang bước xuống.

Phó Tranh thấy cô bước xuống, phản xạ có điều kiện kêu, "Chậm một chút chậm một chút, vợ chậm một chút!"

Chu Tương Tương quét qua một ánh mắt, Phó Tranh lập tức: "..."

Chu Tương Tương xuống bậc thang, sải bước liền đi lên phía trước.

Phó Tranh thấy cô đi nhanh, toàn thân bị hù dọa đổ mồ hôi lạnh, theo sát phía sau, "Tương Tương, em chậm một chút đi, cẩn thận té."

Phó Tranh một tay cầm lấy tay Chu Tương Tương, làm cho cô dừng lại.

Chu Tương Tương nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn Phó Tranh, trong giọng nói có phần bất đắc dĩ, "Phó Tranh, anh đừng có căng thẳng như vậy, mới hai tháng mà thôi."

Phó Tranh nghiêm trang, vội nói: "Vừa rồi em không nghe bác sĩ nói à, ba tháng đầu là nguy hiểm nhất!"

Chu Tương Tương: "..."

Bỏ đi, đột nhiên cô cảm thấy bây giờ mà nói chuyện với Phó Tranh, chính là tìm khó chịu cho bản thân.

Im lặng là vàng, im lặng là vàng!!

Khi về nhà, ở siêu thị bên ngoài tiểu khu Phó Tranh mua rất nhiều trái cây cho Chu Tương Tương, đều là anh ở trên mạng tra được, trái cây tốt cho phụ nữ có thai, đương nhiên, cũng cần nhắc đến sở thích của Chu Tương Tương.

Về đến nhà, cẩn thận từng li từng tí đỡ Chu Tương Tương đến ghế sofa, còn tri kỷ nhét gối dựa sau eo cho cô, sau đó còn mở TV giúp cô.

TV có mạng, Phó Tranh trực tiếp mở Nhóc Maruko mà Chu Tương Tương thích xem nhất.

Phục vụ phải gọi là cực kỳ chu đáo.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Chu Tương Tương nhìn anh, bấu môi nói câu, "Cho nên bây giờ em là mẹ vinh nhờ con?"

Phó Tranh ngẩn ra, lập tức vội hỏi: "Nói cái gì đâu không, không phải anh là sợ con ở trong bụng lăn qua lăn lại làm đau em sao. Hôm qua anh có lên mạng tìm, đều nói phụ nữ mang thai rất vất vả."

Anh nói, đột nhiên ngồi xổm bên cạnh ghế sofa, hai tay nắm chặt tay Chu Tương Tương, ánh mắt thâm tình nhìn cô, "Tương Tương, anh sẽ chăm sóc em thật tốt. Mặc dù con quan trọng, nhưng trong lòng anh, em vĩnh viễn là quan trọng, em đừng suy nghĩ lung tung."

Chu Tương Tương cụp mắt xuống, "Em biết rồi."

Tại sao cô lại không biết Phó Tranh đang lo lắng cho cô chứ. Chỉ là... Có hơi lo lắng quá mức?

Chu Tương Tương khẽ thở dài thật sâu. Trong lúc vợ mình mang thai những người đàn ông khác cũng căng thẳng như vậy sao?

Chu Tương Tương chợt nhớ tới trong thời gian trước Tống Nhiễm vừa sinh con, lấy điện thoại di động ra gửi WeChat cô nàng, "Chị dâu họ, lúc trước chị mang thai, anh họ có phải rất căng thẳng không?"

Tống Nhiễm đã kết hôn với Lục Mộ Trầm, Chu Tương Tương và Phó Tranh cũng kêu cô nàng một tiếng "Chị dâu họ".

Tống Nhiễm rất nhanh đã trả lời WeChat, lại còn gửi một tin nhắn thoại rất dài.

Chu Tương Tương nhanh chóng nhấn nghe, từ đầu bên kia giọng Tống Nhiễm truyền đến, "Lúc ấy chị mang thai, anh ấy đâu chỉ căng thẳng, chị nói cho em nghe, chuyện này mà nói, chị cũng có thể nói đến ba ngày ba đêm! Từ lúc chị vừa kiểm tra mang thai xong, bắt đầu quản chị một ngày 24 tiếng đồng hồ! Em không nghe nhầm đâu, là quản. Lúc đó chị không phải chỉ chơi game thôi sao, anh ấy nói máy tính có bức xạ cao, cho nên tịch thu máy tính của chị, tịch thu thôi thì không nói, lại còn bỏ vào ngăn tủ khóa lại. Thu máy tính thôi thì bỏ đi, chị còn có di động mà, vì vậy chị lại lén tải cái game đó về, em đoán xem như thế nào, ha ha, di động cũng tịch thu không cho chị dùng. Em nói xem, nếu không có di động, vậy người ta liên lạc làm sao? Thật sự, chị cũng không muốn nói chuyện này, tên khốn Lục Mộ Trầm kia vậy mà lại đưa cho chị điện thoại dành

cho người già! Điện thoại dành cho người già một trăm đồng không có một chức năng gì cả! Dù gì chị cũng lẫn lộn trong giới giải trí, đi hoạt động lấy cái điện thoại đó ra, thiếu chút nữa là bị người ta cười chết!"

Không hổ là ảnh hậu, âm thanh cảm xúc lại dạt dào như vậy, Chu Tương Tương nghe thấy cũng có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng Tống Nhiễm đứng ở trước mặt một đám người thời thượng lấy ra điện thoại dành cho người lớn tuổi... Ách, thật sự rất mất mặt.

So sánh với Tống Nhiễm, Chu Tương Tương lập tức cảm thấy mình coi như còn may mắn, Phó Tranh mặc dù có chút căng thẳng quá mức, nhưng cũng chưa đến mức tịch thu di động của cô.

Vì vậy Chu Tương Tương gửi cho Tống Nhiễm một loạt "Biểu cảm" đồng tình.

Tống Nhiễm: "Mà nè, sao đột nhiên em lại hỏi cái này? Không lẽ em cũng mang thai rồi?"

Chuyện này Chu Tương Tương vẫn chưa nói với người khác, bị hỏi tới, không hiểu sao lại có hơi thẹn thùng, vì vậy gửi qua một biểu cảm "Thẹn thùng đỏ mặt",

"Nè! Mau sinh mau sinh! Sinh một bé gái cho Bì Bì nhà bọn chị chơi! Bây giờ Bì Bì chỉ có một mình, cô đơn muốn chết."

Chu Tương Tương: "... " Chơi... Ừm, vẫn là hợp với tính tình của Tống Nhiễm.

Lúc Phó Tranh rửa trái cây sạch sẽ xong bưng ra, thì thấy Chu Tương Tương nằm lệt nghiêng trên ghế sofa, trong tay ôm di động, cười rất vui vẻ.

Ánh mắt Phó Tranh dừng trên điện thoại trong tay của Chu Tương Tương, mí mắt đột nhiên giật giật, lập tức bước nhanh đi đến trước mặt cô, Chu Tương Tương còn chưa kịp phản ứng, thì đột nhiên di động đã bị lấy đi.

Chu Tương Tương ngẩng đầu, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Phó Tranh, "Anh... Anh làm gì thế?"

Phó Tranh: "Bức xạ cao, từ giờ trở đi, đến khi đưa bé sinh ra, tạm thời chúng ta bỏ di động."

Chu Tương Tương: "..."

Bảo một người sống trong thời đại công nghệ thông tin bỏ di động? Đây quả thực, quá tàn nhẫn!

Phó Tranh thấy Chu Tương Tương không vui, đi sang ngồi, dịu dàng xoa mặt Chu Tương Tương, cười an ủi cô, "Vợ ngoan nào, chỉ tám tháng thôi mà."

Tám tháng... Ha ha.

Chu Tương Tương lấy tay Phó Tranh ra, "Được rồi, chỉ tám tháng thôi mà. Vậy tám tháng này, anh cũng đừng chạm vào em."

Phó Tranh ngẩn người, trong lòng nhất thời vọt lên một dự cảm xấu, "Cái... Có ý gì?"

Chu Tương Tương liếc anh, "Ý trên mặt chữ."

"Đừng mà vợ." Phó Tranh lập tức sốt ruột, vội vàng kéo tay Chu Tương Tương, "Vợ, anh đã hỏi bác sĩ rồi, thời điểm mang thai 5-8 tháng, cũng có thể... Ừm, cái đó đó."

Chu Tương Tương hừ hừ, vẻ mặt đắc ý cười cười, "Nghĩ cũng đừng nghĩ."

Phó Tranh: "..."

Nhìn bộ dạng như ăn phải mướp đắng của Phó Tranh, đột nhiên tâm trạng của Chu Tương Tương tốt lên rất nhiều.

Ái chà, ngoài cửa sổ bầu trời cũng sáng hơn rồi.

...

Sau khi Chu Tương Tương mang thai, Phó Tranh cố ý giảm bớt lượng công tác, ngày ngày ở nhà chăm sóc cho cô.

Ngoại trừ có một vài xã giao không từ chối được, nhưng trên cơ bản nếu như Phó Tranh về muộn cũng sẽ nói cho Chu Tương Tương hoặc gọi điện thoại báo cáo hành trình, cho nên Chu Tương Tương rất yên tâm với Phó Tranh.

Thời điểm Chu Tương Tương mang thai bốn tháng, đã là một ngày trước khi tốt nghiệp, việc ở trường học rất nhiều, nhưng mấy chị em trong phòng ngủ lo lắng cho thân thể của cô, trên cơ bản nếu có thể làm thì đều thay cô xử lý giúp, cho nên trong khoảng thời gian tất cả mọi người đều bề bộn nhiều việc, thì Chu Tương Tương vẫn rảnh rỗi như cũ.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Nhưng đôi khi rảnh rỗi quá cũng không phải chuyện tốt.

Vào thời điểm tất cả các bạn cùng lứa tuổi đều đang bôn ba cố gắng vì tương lai, thì cô lại một mình ở trong nhà dưỡng thai.

Mỗi lần nhìn những hình bóng bận rộn trong sân trường, trong lòng Chu Tương Tương có một loại khó chịu không nói nên lời.

Loại khó chịu này, đè nén ở trong lòng, cuối cùng vào một đêm khuya Phó Tranh về muộn cũng bộc phát.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 83 □: Sau Đây Về Nhà Sớm

Edit: Phụn Phụn

Người ta thường nói phụ nữ trong thời gian mang thai rất dễ vui buồn thất thường, suy nghĩ lung tung. Nhất là phụ nữ có thai ăn không ngồi rồi.

-- Bây giờ Chu Tương Tương hiện đang trong giai đoạn này.

Chỉ là, trước đây cơ bản mỗi ngày Phó Tranh đều về nhà với cô, cái cảm giác cô độc, trống rỗng cũng không rõ ràng.

Cho đến một ngày, hơn sáu giờ chiều, Chu Tương Tương làm hai món ăn đơn giản, giống như mọi ngày chờ Phó Tranh về.

Nhưng Phó Tranh lại không về, chỉ gửi tin nhắn cho cô, nói là đội hạng mục do anh dẫn xảy ra chút vấn đề, phải làm thêm giờ, đại khái gần mười hai giờ khuya mới có thể trở về.

Một mình Chu Tương Tương ngồi ở trước bàn ăn, nhìn đối diện, vị trí của Phó Tranh trống không, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất cô độc khổ sở.

Kết hôn là cái dạng gì? Công việc của Phó Tranh bận rộn như thế, có phải về sau cô cũng sẽ thường ăn cơm một mình?

Nghĩ tới, liền vô cùng hoảng hốt.

Hôn nhân trong tưởng tượng của cô không phải như vậy. Không phải là chính mình ăn không ngồi rồi, không phải chờ đợi ngày qua ngày như thế này.

Cô không có khẩu vị, đơn giản ăn hai miếng, liền đem đồ ăn bỏ vào trong bếp.

Phó Tranh bảo cô đi ngủ sớm, nhưng cô lại không ngủ được, chỉ ôm gối dựa ngồi trên ghế sofa xem TV.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Xem hết hai bộ phim, cũng đã gần mười hai giờ. Nhưng Phó Tranh vẫn chưa về.

Chu Tương Tương ngồi mệt, lại đổi vị trí, uể oải nằm trên ghế lười ở ban công.

Ánh đèn trên ban công màu vàng, trồng rất nhiều loại hoa nhỏ. Chu Tương Tương nằm trên ghế lười, hai mắt nhìn những ngôi sao sáng ngời trên bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Đồng hồ trên tường, từng giây từng phút trôi qua, rất nhanh đã qua mười hai giờ.

Có lẽ là chờ quá lâu, từ trước đến giờ Phó Tranh chưa từng để cô chờ lâu như vậy, cô từ từ có chút thấp thỏm nóng nảy. Từ trên ghế lười đứng lên, đi mấy vòng trong phòng. Căn phòng yên tĩnh làm cho người ta cực kỳ căng thẳng.

Cô về phòng cầm di động, gọi điện thoại cho Phó Tranh, muốn hỏi một chút anh ở đâu.

Có lẽ là do mang thai, nên bây giờ cô lại càng ỷ lại vào anh.

Nhưng mà, làm cô không nghĩ tới là, cuộc điện thoại cô vừa gọi qua, đầu kia lại truyền đến một âm thanh máy móc nhắc nhở: Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Như là trời đang đẹp đột nhiên xuất hiện một tiếng sấm nổ, toàn thân Chu Tương Tương cứng ngắc đứng ngây ra tại chỗ.

Hai mắt của cô mở to, trong đầu đột nhiên loạn thành một nùì.

Không phải anh ở công ty ư? Tại sao phải tắt máy? Là hết pin? Nhưng phòng làm việc lẽ nào lại không có đồ sạc pin?

Chu Tương Tương vốn không muốn nghi ngờ Phó Tranh, nhưng cô chợt nhớ tới mấy ngày hôm trước trên diễn đàn phụ nữ mang thai thì thấy một bài viết trong thời gian mang thai chồng ở bên ngoài ngoại tình, trong lòng không hiểu sao lại hốt hoảng.

Nghĩ tới, Chu Tương Tương lại vội vàng gọi điện cho Phó Tranh.

Vẫn tắt máy.

Chu Tương Tương tức giận, thật tốt, tắt cái gì chứ???!!!

Cô và Phó Tranh đã quen nhau nhiều năm như thế, cho dù không gặp mặt, lúc cô muốn liên lạc với anh, cũng không có thời điểm nào là không liên lạc được.

Tắt máy, đây thật sự là lần đầu.

Chu Tương Tương lại sợ vừa tức vừa giận, tức giận đến bụng đều đau.

Cô ôm bụng nằm trên ghế sofa, cắn chặt hàm răng.

Phó Tranh, có bản lĩnh thì anh đừng về!

...

Lúc Phó Tranh về đã hơn hai giờ sáng.

Khi vào nhà, rất cẩn thận sợ âm ỉ đến Chu Tương Tương.

Anh rón rén trở lại phòng ngủ, cũng không dám bật đèn, cứ như vậy sờ soạng chuẩn bị bước vào phòng tắm.

Anh còn cho rằng đã muộn như vậy rồi, Chu Tương Tương hẳn đã ngủ, nhưng mà khi anh đi đến cửa phòng tắm, lại nghe được giọng của Chu Tương Tương truyền đến từ phía sau, "Muộn như vậy rồi, anh đã đi đâu?"

Phó Tranh sợ hết hồn, nhanh chóng quay đầu lại, "Vợ, sao em còn chưa ngủ."

Chu Tương Tương đương nhiên không ngủ, đêm hôm khuya khoắt chồng không về nhà, cô ngủ được mới là lạ!

Cô ngồi dậy, mím môi nói: "Mở đèn."

Phó Tranh vội vàng đáp ứng, "Vâng, lập tức!"

Phó Tranh lùi lại hai bước, mở đèn bàn ở đầu giường lên, ánh sáng màu vàng cam chiếu ra căn phòng càng thêm ấm áp.

"Vợ, sao em còn chưa ngủ?" Phó Tranh vừa hỏi, vừa đi đến bên cạnh Chu Tương Tương.

Nhưng mà, khi anh nhìn thấy sắc mặt của Chu Tương Tương, cả người đều sửng sốt.

"Vợ, em sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi thế? Có phải là không thoải mái không?" Phó Tranh thấy mặt Chu Tương Tương xanh xao, lập tức khẩn trương, vội đưa tay sờ trán Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương cố nén lửa giận, để anh sờ.

Phó Tranh dò xét nửa ngày, nói: "Ừm, không nóng mà. Tương Tương, em không thoải mái chỗ nào thì nói với anh."

Chu Tương Tương không thể nhịn được nữa, nặng nề hừ một tiếng, tức giận hất tay anh ra, lạnh giọng nói: "Ngài là người bận rộn, làm gì có thời gian quan tâm đến tôi."

Phó Tranh trừng mắt, "Nói hươu nói vượn gì đó?! Em là vợ anh, anh mặc kệ em thì ai quan tâm em?"

Chu Tương Tương lạnh lùng nói: "Đêm hôm khuya khoắt không về nhà, đây chính là giấc ngộ làm chồng của anh?"

Phó Tranh vừa nghe Chu Tương Tương nói với giọng điệu này, liền biết không ổn, vội vàng nắm giữ tay cô, nói: "Tương Tương, không phải anh đã gửi tin nhắn cho em rồi à? Nhóm hạng mục do anh dẫn xảy ra chút vấn đề, anh vẫn luôn ở công ty làm thêm giờ."

Chu Tương Tương nghi ngờ liếc anh một cái, "Em có nói gì đâu? Sao anh lại căng thẳng như thế?"

Phó Tranh vội vàng lắc đầu, "Anh không có... Tương Tương..."

Phó Tranh rủ mắt, ánh mắt có chút tránh né.

Chu Tương Tương híp mắt, nhìn anh hỏi: "Điện thoại di động của anh đâu?"

Phó Tranh ngẩn người một chút, nói: "Ở đây... Ở trên người anh."

"Đưa em xem." Chu Tương Tương cũng không quanh co lòng vòng với anh, duỗi tay mò trong túi quần của Phó Tranh.

"Cái đó, vợ..." Theo bản năng Phó Tranh trốn một cái, Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt bén nhọn, môi mím chặt.

Chu Tương Tương rất ít khi lộ ra vẻ mặt này, chỉ khi rất tức giận mới có thể như vậy.

Phó Tranh bị dọa sợ không dám động, tùy ý để Chu Tương Tương lấy đi di động trong túi quần anh.

Chu Tương Tương cầm lấy điện thoại di động, ấn nút màn hình ở ngay giữa, màn hình điện thoại lập tức sáng lên, lượng pin còn sáu mươi bảy phần trăm.

Mắt cô hơi híp lại, giương mắt nhìn Phó Tranh, "Di động anh còn pin."

Phó Tranh gật đầu, "Ừ."

"Vậy vừa rồi sao anh lại tắt máy?"

"Tắt máy... Anh không có tắt máy." Phó Tranh nói.

Anh mắt anh hơi di chuyển, không dám nhìn thẳng vào mắt của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương đã quen anh bao nhiêu năm?

Anh chớp mắt một cái, cô liền biết anh suy nghĩ cái gì. Từ trước đến nay anh chưa bao giờ nói dối cô, vừa nói dối là sẽ rõ ràng.

Chu Tương Tương nhìn anh, trong lòng một ngọn lửa bùng lên.

Vết nứt của tình yêu, không phải bắt đầu từ những lời nói dối sao?

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Chu Tương Tương cực kỳ tức giận, nhưng cô không nói gì cả, ngược lại khoé miệng còn cong thành một nụ cười, trả điện thoại di động cho anh, "VẬY Ờ? Có lẽ vừa rồi anh không cẩn thận ấn nút tắt máy, em gọi điện thoại cho anh nhiều như vậy, nhưng anh đều không nhận."

"Tương Tương..."

"Thời gian không còn sớm, anh đi tắm rửa rồi ngủ đi, em cũng mệt rồi." Chu Tương Tương nói, cũng không để ý đến Phó Tranh nữa, nhấc chân lên giường, chui vào trong chăn.

Phó Tranh ngồi ở bên giường trở mắt nửa ngày, sau đó thì cúi người xuống, tay phải chống trên ván giường, môi nhẹ nhàng dán bên tai Chu Tương Tương, hô hấp ấm nóng thổi vào trong lỗ tai cô, "VỢ, em ngủ sớm một chút, anh lập tức đến ngay."

Chu Tương Tương nhắm mắt lại, không nói gì, cơn tức trào dâng không ngừng bị cô áp chế trong lòng.

Vết nứt của tình yêu, trừ nói dối thì còn cái gì nữa đâu?

Gây gổ à.

Cô và Phó Tranh đã quen nhau nhiều năm, có tiếng cũng có miếng gây gổ hẳn là một lần cũng không có.

Cô không muốn ngay thời điểm bản thân xúc động lại âm ỉ với anh, trước hết cô phải để cho mình tỉnh táo lại đã.

Phó Tranh đi vào tắm rửa.

Chu Tương Tương nằm nghiêng ở trên giường, nhắm mắt lại hít sâu.

Mặc dù Phó Tranh nói dối, nhưng cô nên tin tưởng anh không thể nào làm chuyện có lỗi với cô.

Tỉnh táo, tỉnh táo.

Chu Tương Tương ở trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình tỉnh táo lại tỉnh táo, sau mấy lần hít thở sâu, tâm trạng cuối cùng bình tĩnh một chút.

Nhưng mà, mới bình tĩnh chưa được mấy giây, di động Phó Tranh đột nhiên vang lên.

Chu Tương Tương chưa từng có thói quen kiểm tra điện thoại của Phó Tranh, nhưng nửa đêm ai lại đi gọi điện thoại cho anh?

Nghi hoặc tựa như thủy triều, ùn ùn kéo tới cô. Cô do dự mấy giây, cuối cùng vẫn nhịn không được tiếp cuộc gọi này giúp Phó Tranh.

Mà khi cô nhìn thấy tên liên lạc hiển thị trên màn hình điện thoại, ấn đường khẽ chau lại.

Vốn tưởng rằng nửa đêm gọi điện thoại sẽ là phụ nữ, nhưng không ngờ lại là Từ Hải.

Chẳng lẽ thật sự là cô hiểu lầm Phó Tranh? Anh thật sự chỉ là làm thêm giờ? Thật sự là không cần thận đụng phải nút tắt máy?

Nhưng mà như thế cũng không hợp lý, nếu là thật, vậy bộ dạng chột dạ của anh vừa rồi là bởi vì cái gì?

Chu Tương Tương nhìn tên trên màn hình không ngừng loé lên, do dự mấy giây, vẫn là nhịn không được đề xuống phím kết nối.

Điện thoại âm ỉ, giọng nói kích động của Từ Hải liên truyền đến ống nghe, "Tranh ca, coi như tớ cầu xin cậu, cậu lại đây đi, hoặc là cậu nói với cô ấy hai câu cũng được, cô ấy nghe lời cậu nhất, cậu nói với cô ấy hai câu, khẳng định cô ấy sẽ nguyện ý làm giải phẫu, Tranh ca--"

"Là tôi, Chu Tương Tương. Phó Tranh đang tắm." Từ Hải mở miệng mỗi một câu đều là 'Cô ấy*', trực giác nói cho Chu Tương Tương, tiếng 'Cô ấy' này hẳn là phụ nữ.

('Cô ấy': Trong tiếng trung ở đây là "hắn".)

"Chị... Chị dâu..." Từ Hải đại khái không nghĩ tới, cuộc điện thoại này sẽ là Chu Tương Tương nhận, Chu Tương Tương vừa mở miệng, cậu ta bị dọa sợ không nói nổi một câu.

Chu Tương Tương nói: "Muộn vậy rồi cậu tìm Phó Tranh có việc gì sao?"

"Cái đó..."

"Nếu không thì đợi lát nữa gọi lại đi, có lẽ rất nhanh anh ấy sẽ ra." Nghe được Từ Hải không tiện nói, Chu Tương Tương cũng không hỏi nữa, đang chuẩn bị tắt điện thoại, Phó Tranh liền từ trong phòng tắm đi ra.

Nửa người dưới vây khăn tắm màu trắng, nửa người trên còn chưa lau khô nước, giọt nước trượt xuống theo đường cong da thịt gợi cảm của anh.

"Không cần chờ đâu, anh ấy ra rồi." Chu Tương Tương nhìn Phó Tranh, nói xong, thì đưa điện thoại cho anh.

Phó Tranh thấy Chu Tương Tương đưa điện thoại tới, anh bị dọa sợ ngực run lên, vội hỏi: "Sao thế?"

"Từ Hải tìm anh."

Phó Tranh vừa nghe là Từ Hải, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hù chết anh, anh còn cho là...

Anh nhanh chóng tiếp nhận điện thoại, "A lô?"

Lúc Phó Tranh nói chuyện, Chu Tương Tương liên tục quan sát nét mặt của anh.

Bọn họ đang thảo luận cái gì vậy?

'Cô ấy' là ai?

Cô hết sức kiên nhẫn chờ Phó Tranh nói chuyện điện thoại xong. Thần kì là, ngọn lửa trong lòng cô vậy mà dần dần nhỏ lại.

Lúc này tỉnh táo lại, lý trí nói cho cô biết, Phó Tranh tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với cô. Cho dù đàn ông khắp thiên hạ đều sẽ phạm sai lầm, nhưng anh thì không.

Sau khi tin tưởng, tâm trạng của cô cũng ổn định lại, chờ Phó Tranh cúp điện thoại, liền thuận miệng hỏi anh một câu, "Là chuyện gấp sao?"

Phó Tranh vội vàng lắc đầu, "Không, không có gì."

Lại nói dối.

Chu Tương Tương nhìn anh, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, "Phó Tranh, anh nói dối như thế, em sẽ thật sự cho rằng anh đã làm chuyện có lỗi với em."

Phó Tranh giật mình, "Làm sao có thể!"

"Vậy anh nói đi, vì sao lại nói dối? Đêm hôm khuya khoắt tại sao lại tắt máy? Vừa rồi trong lời Từ Hải nói cô ấy là ai? Ai muốn làm giải phẫu? Ai muốn anh đi xem cô ấy?"

Phó Tranh nghe được đầu đều đau, cầm lấy khăn lông lau tóc xong, thuận tay ném khăn lông lên ghế ở bên giường, sau đó thì ngồi xuống bên cạnh Chu Tương Tương.

Im lặng một lát, mới nhin không được thở dài, "Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, anh chính là sợ... Sợ em nghĩ nhiều..."

Chu Tương Tương ngồi xếp bằng ở trên giường, nhìn ánh mắt anh, vô cùng nghiêm túc nói: "Nói một chút."

Tối nay Phó Tranh ở công ty làm thêm giờ là sự thật, trên thực tế trước mười giờ, tất cả đều đã bình thường.

Khoảng mười giờ hai mươi, Hạ Lâm Lâm không làm thêm giờ đột nhiên gọi điện thoại cho anh.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của cô ta yếu ớt, nói mình bị viêm ruột thừa, cô ta lại ở một mình, không có người chăm sóc cô ta, nên nhờ anh đưa cô ta đi bệnh viện một chuyến.

Đầu tiên, khi đó anh đang bận, căn bản đi không được. Thật ra, cho dù không bận, anh cũng sẽ không đi tìm cô ta. Nếu là nhân viên bình thường thì cũng không sao, nhưng vấn đề là, mấy ngày hôm trước Hạ Lâm Lâm vừa mới thổ lộ với anh.

Vào thời điểm này, việc anh cần làm, chính là tránh hiềm nghi.

Anh bảo cô ta gọi 120, sau đó thì cúp điện thoại.

Khoảng nửa đêm mười một giờ, cô ta lại gọi một cuộc, giọng nói so với vừa rồi lại còn yếu ớt hơn.

Phó Tranh dứt khoát gọi điện thoại cho Từ Hải, bảo Từ Hải tới đưa Hạ Lâm Lâm đi bệnh viện.

Sau nửa giờ Từ Hải vô cùng lo lắng chạy tới chỗ ở của Hạ Lâm Lâm, Hạ Lâm Lâm không ngừng gọi điện thoại cho Phó Tranh. Phó Tranh phiền chịu không nổi, dứt khoát tắt di động đi.

"Cho nên anh tắt máy, không phải vì tránh em, là vì tránh Hạ Lâm Lâm?" Chu Tương Tương kinh ngạc trợn to hai mắt.

Phó Tranh lắc đầu, "Em là vợ anh, anh lại đi trốn vợ anh, thì anh có bệnh rồi."

Chu Tương Tương nhú mào, "Vậy vừa rồi em hỏi có phải anh cố ý tắt máy không, tại sao anh lại nói không cố ý?"

Phó Tranh nói: "Không phải anh sợ em biết thì sẽ suy nghĩ nhiều sao."

Chu Tương Tương: "..."

Phó Tranh nắm chặt lấy tay Chu Tương Tương, ánh mắt vô cùng chân thành kiên định, "Tương Tương, anh thừa nhận, Hạ Lâm Lâm đã từng thổ lộ với anh, nhưng anh tuyệt đối không thích cô ta một chút nào! Trong tim anh chỉ có em, trời xanh chứng giám mặt trăng và mặt trời đều có thể nói rõ, em ngàn vạn đừng suy nghĩ lung tung."

Phó Tranh chính là sợ Chu Tương Tương biết chuyện này sẽ suy nghĩ bậy bạ, cho nên mới một mực không nói cho cô biết. Hơn nữa, anh cảm thấy chuyện này, cũng không có gì để nói.

Chu Tương Tương nghe anh nói vậy, xem như đã hoàn toàn hiểu rõ.

Hạ Lâm Lâm nhịn bốn năm, cuối cùng vẫn nhịn không được thổ lộ với anh. Cô ta bị viêm ruột thừa, bảo Phó Tranh đi qua chăm sóc cô ta, Phó Tranh không chịu, Hạ Lâm Lâm không ngừng gọi điện thoại cho anh, anh phiền chán, dứt khoát tắt máy.

Chuyện đơn giản như vậy, tại sao cứ phải làm phức tạp lên?

Nói cho cùng, vẫn là do Phó Tranh không chịu nhường nhịn!

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Chu Tương Tương tức giận trừng mắt liếc anh một cái, "Phó Tranh, chuyện Hạ Lâm Lâm thích anh, anh cho là em không biết à? Em là con gái, em càng hiểu con gái hơn so với anh. Từ lúc đại học năm nhất, em đã phát hiện Hạ Lâm Lâm thích anh, mỗi lần cô ta nhìn anh là ánh mắt đều phát sáng."

"Tương Tương..."

"Anh nghe em nói xong đã." Chu Tương Tương ngắt lời anh, lại tiếp tục nói: "Nếu em muốn nghĩ ngợi lung tung, muốn ăn bậy dâm chua giận đối với anh, thì em đã sớm bực phát rồi, nếu không còn để Hạ Lâm Lâm đến công ty anh làm?"

"Anh biết rồi, Tương Tương." Phó Tranh cúi thấp đầu, một bộ dạng lắng nghe dạy dỗ, sau đó lại nhỏ giọng nói: "Anh không phải là sợ tạo thêm phiền não cho em, ảnh hưởng đến tâm trạng của em sao."

"Em thừa nhận, chồng của mình bị người khác ngấp nghé, tâm trạng không thể nào thoải mái được, nhưng cũng tốt hơn là anh gạt em, khiến cho em lo lắng lại sợ hãi."

Phó Tranh ôm Chu Tương Tương vào trong lòng, thấp giọng nhận sai, "Vợ, anh sai rồi."

Chu Tương Tương mím môi, cuối cùng khoé miệng cũng cong lên, "Tha thứ cho anh."

Phó Tranh vùi đầu vào hõm vai của Chu Tương Tương, buồn bực nở nụ cười.

Chu Tương Tương tựa ở trước lồng ngực rắn chắc mạnh mẽ của Phó Tranh, ngửi mùi thơm sữa tắm nhàn nhạt sau khi anh tắm. Chỉ có nhiệt độ cơ thể chân thật như này, mùi vị quen thuộc này, mới có thể làm cô yên tâm.

Hai tay cô nhẹ nhàng ôm chặt lấy eo Phó Tranh, giọng nói mềm mại: "Sau này anh đừng về muộn như vậy nữa, anh không ở bên cạnh em, em ngủ không yên."

Phó Tranh bật cười, "Anh biết rồi, sau này sẽ không như thế nữa."

"Vợ, anh phát hiện so với trước kia em lại càng ỷ lại vào anh hơn."

Chu Tương Tương giương mắt lên, nhìn anh nói: "Anh rất đặc ý?"

Cả khuôn mặt Tranh đều là ý cười, một bộ dạng rất kiêu ngạo, "Ha ha, phải rất đặc ý."

Có thể được vợ ỷ lại như thế, chính là niềm kiêu ngạo của anh.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 84 □: Có Động Lòng Một Chút Nào Không?

Edit: Phụn Phụn

Nếu như Hạ Lâm Lâm vẫn yên lặng thích Phó Tranh như trước kia, vậy thì Chu Tương Tương còn có thể mở một mắt nhắm một mắt. Dù sao, người đàn ông ưu tú như Phó Tranh, người thích anh, sợ là không chỉ có mỗi Hạ Lâm Lâm.

Nhưng đơn phương thích, và thích hơn nữa muốn có là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nhất là Phó Tranh đã là người đàn ông có vợ.

Một người phụ nữ, dưới tình huống biết rõ đối phương đã có vợ, mà vẫn thổ lộ với đối phương. Dưới tình huống biết rõ vợ của đối phương đang mang thai, bản thân bị viêm ruột thừa, không tự mình đến bệnh viện, hết lần này tới lần khác gọi điện thoại cho người đàn ông đã có vợ mà bản thân vừa thổ lộ mấy ngày trước.

Nói thật, Chu Tương Tương thật sự nghĩ không ra, cô gái đó rất tốt nhưng vì sao lại không đi tìm hạnh phúc thuộc về chính mình, hết lần này tới lần khác cứ muốn đến đoạt hạnh phúc của người khác?

Nhưng mà, cũng may Phó Tranh không phải là loại người chân trong chân ngoài. Nếu không, thì bây giờ cô muốn khóc cũng không có chỗ để mà khóc.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Mặc dù biết Phó Tranh không làm chuyện có lỗi với cô, nhưng nghĩ đến việc có một người phụ nữ vẫn đang gấp ghé chồng mình, hơn nữa người phụ nữ này lại còn đang đi làm ở công ty chồng mình, nghĩ đến chuyện này Chu Tương Tương luôn cảm thấy đầu mình đau nhức.

Tóm lại, không thể nhắm một mắt mở một mắt được nữa.

Ngày hôm sau, sáng sớm Phó Tranh đã dậy làm xong bữa sáng cho Chu Tương Tương, đều dựa theo thực đơn của chuyên gia dinh dưỡng.

Làm xong, liền bưng đến bên giường cho Chu Tương Tương, "Vợ ơi, ăn sáng đi, ăn sáng xong lại ngủ tiếp."

Lúc Phó Tranh ở nhà, một ngày ba bữa đều đưa tới bên miệng Chu Tương Tương, phục vụ phải gọi là chu đáo.

Chu Tương Tương còn buồn ngủ xoa nhẹ mắt, "Mấy giờ rồi?"

"Hơn bảy giờ, ăn trước đi, ăn xong lại ngủ." Phó Tranh vừa nói, vừa đỡ Chu Tương Tương từ trên giường dậy.

Cẩn thận như vậy, thật sự là làm Chu Tương Tương rất bất đắc dĩ, nhin không được nhắc nhở anh, "Phó Tranh, em còn chưa được năm tháng đâu."

Phó Tranh nghe vậy, chớp mắt, "Đúng vậy, cũng gần năm tháng rồi."

Chu Tương Tương: "???"

Phó Tranh đột nhiên nở nụ cười, mắt ái muội nhìn Chu Tương Tương, "Bác sĩ nói, sau năm tháng có thể sinh hoạt vợ chồng?"

Chu Tương Tương: "..."

Cấu tạo não của đàn ông và phụ nữ, quả nhiên không giống nhau.

Phó Tranh vẫn còn mặc áo t-shirt trắng và quần short vàng nhạt, Chu Tương Tương thuận miệng hỏi anh, "Hôm nay không đi làm à?"

"Có chứ, chờ em ăn xong thì anh đi, hôm qua vẫn còn chút việc chưa xử lý xong." Phó Tranh vừa trả lời vừa bưng chén cháo kê đặt ở đầu giường lên, lại tiếp tục nói: "Nhưng hôm nay anh sẽ về sớm, có lẽ sẽ xong trước bốn giờ chiều, xong việc anh sẽ về với em."

Cháo kê vẫn còn hơi nóng, Phó Tranh múc một muỗng, đặt bên môi nhẹ nhàng thổi một lát, đã nguội bớt mới dứt tới bên miệng Chu Tương Tương, như dỗ con nít ăn cơm, nói: "Ngoan, há mồm nào."

Chu Tương Tương há miệng ăn, vừa nhai vừa nói: "Lát nữa em đến công ty với anh, được không? Bây giờ trong trường cũng không có việc gì, em lại không thể thực tập không thể làm việc, ở nhà một mình rất nhàm chán."

Phó Tranh cười xoa đầu Chu Tương Tương, nói: "Có gì mà không được, có vợ theo anh đi làm, anh cầu còn không được."

Anh nói, ngừng mấy giây, không khỏi buồn cười lại hỏi một câu, "Cho nên thật sự không phải là đến với cương vị kiểm tra à?"

Chu Tương Tương: "..."

Ăn sáng xong, từ trên giường Chu Tương Tương bước xuống, vào phòng tắm rửa mặt.

Phó Tranh ở bên ngoài thay quần áo, chờ Chu Tương Tương rửa mặt xong đi ra, Phó Tranh đã thay xong.

Áo sơ mi trắng, cả người mặc âu phục màu xanh đen.

Lúc Chu Tương Tương đi ra, Phó Tranh đang chuẩn bị thắt caravat. Nhìn Chu Tương Tương, nhướn mày cười với cô, "Lại đây, giúp anh thắt caravat."

Chu Tương Tương cười tủm tỉm đi tới, nhận lấy caravat trong tay Phó Tranh, ngược đầu giúp anh thắt ngay ngắn.

Thắt xong, cô còn lùi về phía sau hai bước, từ tận đáy lòng tán dương một câu, "Rất đẹp."

Phó Tranh cúi đầu cười nhìn cô, hỏi: "Người đẹp, hay quần áo đẹp?"

Chu Tương Tương cười, "Quần áo đẹp."

Phó Tranh hơi híp mắt lại, bước lên phía trước một bước, duỗi tay nhẹ nhàng ôm lấy eo của Chu Tương Tương, ánh mắt thật sâu nhìn mắt cô, nói: "Quần áo đẹp? Em xác định chỉ có quần áo đẹp?"

Chu Tương Tương nhìn bộ dạng nghiêm trang của Phó Tranh, nhin không được ha ha nở nụ cười, "Anh là đang tranh sủng với quần áo đó hả?"

"Nói giỡn, Phó Tranh anh cần tranh sao?" Anh nói, đột nhiên giữ lấy Chu Tương Tương, nặng nề hôn xuống môi cô.

Nụ hôn này tới quá bất ngờ không kịp chuẩn bị, kịch liệt lại lâu dài, hôn xong, hai người đều có chút thở hồng hộc, Phó Tranh rời môi đi, nhưng không để cho Chu Tương Tương có cơ hội để thở, đột nhiên lại hôn xuống. Thời gian rất ngắn, môi lần nữa rời đi, rằng Phó Tranh khẽ cắn môi dưới của Chu Tương Tương, không quá đau, nhưng rất ngứa, tê dại.

Thân thể Chu Tương Tương đều mềm nhũn, không còn sức lực tựa lên vai Phó Tranh.

Phó Tranh cúi đầu, cắn tai cô cười khẽ, "Thế nào? Anh đẹp hay quần áo đẹp?"

Chu Tương Tương nhắm mắt lại, không lên tiếng. Nghĩ thầm, người này làm sao cứ ngây thơ như vậy chứ?

"Nói đi nào." Phó Tranh nói, tay phải nhẹ nhàng vỗ lên má của Chu Tương Tương một cái.

Theo bản năng thân thể Chu Tương Tương kéo căng, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Phó Tranh nhìn cô cười, trong mắt tràn đầy vui vẻ, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của Chu Tương Tương, giọng nói trầm thấp lại lộ ra tia ái muội, "Nói nào, vợ."

Chu Tương Tương vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, "Phó Tranh, anh đã sắp làm ba rồi, tại sao vẫn còn ngây thơ như thế?"

Phó Tranh nhất quyết không tha, cười thờ dài, nói: "Ai bảo em keo kiệt như thế, cũng không chịu khen ba một câu."

Chu Tương Tương cuối cùng nhin không được bật cười, "Phải phải, em keo kiệt, rất đẹp trai, là người đàn ông đẹp trai nhất mà em từng thấy trên đời này, hài lòng chưa, ba Phó?"

Phó Tranh cuối cùng cũng hài lòng, một giây sau liền nâng mặt Chu Tương Tương, nặng nề hôn lên môi cô một cái, vô cùng vui vẻ, "Mẹ Chu ngoan quá."

...

Lúc trước Phó Tranh cùng với mấy người bạn hợp tác mở phòng làm việc, Chu Tương Tương còn thường xuyên đi qua phòng làm việc chơi, nhưng về sau công việc làm ăn của Phó Tranh càng ngày càng lên, sau này thành lập công ty, Chu Tương Tương cũng không tới nữa.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Công ty mới nên rất nhiều nhân viên mới, tất cả mọi người chưa từng gặp Chu Tương Tương, nên khi nhìn thấy Phó Tranh dắt Chu Tương Tương từ trong thang máy đi ra, những người đang bận rộn làm việc đều vô thức ngừng lại. Ánh mắt dừng trên hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, tất cả mọi người giống như vừa phát hiện ra một bí mật lớn kinh hãi, bát quái trong đầu cháy hừng hực.

Phụ nữ: Phu nhân tổng giám đốc trong truyền thuyết? Wow! Hâm mộ!

Đàn ông: Không hổ là người con gái của đại boss, quả nhiên rất xinh đẹp!

Lúc Tạ Nguyên từ trong phòng làm việc đi ra, đúng lúc đụng phải Phó Tranh đang dắt Chu Tương Tương đi ở đại sảnh phòng làm việc, chuẩn bị bước về hướng phòng làm việc tổng giám đốc.

Tạ Nguyên đã lâu rồi không gặp Chu Tương Tương, lập tức kích động kêu to một tiếng, "Chị dâu!"

Tạ Nguyên vừa kêu to một tiếng, toàn bộ đại sảnh phòng làm việc, đều là giọng của cậu.

Chu Tương Tương giật mình, vô thức vỗ ngực.

Đã lâu không gặp Tạ Nguyên, vẫn ồn ào như trước đây.

Phó Tranh híp mắt lại, mặt đen trùng mắt liếc cậu, "Ầm ầm ầm ầm như vậy để làm gì? Vợ với con tôi đều bị cậu dọa rồi."

Phó Tranh vừa nói ra câu này, tất cả mọi người đều không tự giác được nhìn lên bụng của Chu Tương Tương. Chu Tương Tương ăn mặc rộng thùng thình, nếu không nhìn kỹ thì đúng là không thể nhìn ra.

Chuyện Chu Tương Tương mang thai, bên cạnh Phó Tranh, trừ mấy anh em có quan hệ rất tốt, những người khác cũng không biết.

Tạ Nguyên là một trong những người biết được việc đó, cười ha hả sờ đầu, "Phải phải phải, tớ sai rồi, dọa sợ chị dâu với cháu của tớ rồi."

Phó Tranh cười khẽ một tiếng, "Được rồi, mau đi đi."

Nói xong liền dắt Chu Tương Tương về hướng phòng làm việc của tổng giám đốc.

Phó Tranh và Chu Tương Tương chân trước vừa đi, toàn bộ đại sảnh trong nháy mắt liền sôi trào lên.

Có người lại gần hỏi Tạ Nguyên, "Tạ lão đại, vừa rồi chính là phu nhân tổng giám đốc của chúng ta?"

Tạ Nguyên cười một tiếng, "Còn có giả nữa hả."

"Trời ạ, thật sự nhìn không ra, ông chủ của chúng ta không chỉ kết hôn, ngay cả con cũng đã có."

Tạ Nguyên sờ cằm, còn không phải sao. Con cũng đã có rồi, tiền quà cũng phải chuẩn bị thôi.

Tạ Nguyên lắc đầu thở dài, bước vào trong thang máy.

...

Tối hôm qua bệnh viêm ruột thừa của Hạ Lâm Lâm tái phát, đi bệnh viện, bác sĩ đề nghị lập tức phẫu thuật, nhưng cô ta sợ hãi, vốn muốn để Phó Tranh đến chăm sóc cho cô ta, nhưng cuối cùng anh không chỉ không tới, thậm chí ngay cả điện thoại của cô ta cũng không nhận.

Không bao lâu, Từ Hải liền tới, khuyên cô ta phẫu thuật, cô ta không đồng ý, bác sĩ kê thuốc giảm đau, cuối cùng mới chịu đựng được, sáng nay vẫn như mọi ngày đi làm.

Mới từ thang máy đi ra, chỉ nghe thấy đại sảnh phòng làm việc ồn ào. Cô ta không khỏi cau chặt mày, đang muốn nổi giận, đột nhiên

nghe thấy cách đó không xa một người đàn ông nói: "Phu nhân tổng giám đốc trông thật xinh đẹp, nếu tôi là Phó tổng, thì tôi cũng thích."

Một cô gái hai tay chống cằm, hướng mặt lại nói: "Tôi thật sự hâm mộ vợ của ông chủ chúng ta quá, nghe nói hai người bọn họ từ cao trung đã quen nhau, tình cảm nhiều năm như thế, đây mới thật sự là kết hôn với tình yêu đó."

...

Hạ Lâm Lâm trở lại phòng làm việc, treo áo khoác lên giá áo, sau đó thì ngồi xuống ghế làm việc, cô ta nhắm mắt lại, ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi.

Trong đầu tất cả đều là những âm thanh cô ta vừa nghe được ở đại sảnh.

Bỗng nhiên cô ta nhớ những lời mà Từ Hải nói với cô ta vào tối hôm qua.

Tình yêu, xưa nay đều chú trọng đến thứ tự trước sau.

Cô ta chậm nhiều năm mới biết tới Phó Tranh, lúc quen biết, anh đã có cô gái mà anh yêu sâu đậm.

Nhưng cô ta thật sự rất muốn hỏi anh một câu: Nếu như cô ta quen biết anh sớm hơn Chu Tương Tương, nếu như lúc trước người ở bên cạnh giúp anh chiến đấu hăng hái thi đại học là cô ta, vậy có phải anh cũng thích cô ta như thích Chu Tương Tương hay không?

Đã thích nhiều năm như vậy, cho dù thất bại, cũng rất muốn nghe đáp án của anh.

Những năm này sớm chiều chung đụng với nhau, cùng nhau gây dựng sự nghiệp, cùng nhau phấn đấu, anh đối với cô ta, thật sự không có một chút động lòng nào sao?

Cô ta mở mắt ra, ánh mắt có chút mờ mịt nhìn chằm chằm vào khoảng không. Một lúc lâu sau, cuối cùng mới lấy lại được tinh thần.

Cô ta từ trên ghế sofa đứng lên, từ trên bàn làm việc tiện tay cầm một phần văn kiện, liền ngẩng đầu ưỡn ngực, từng bước một bước ra khỏi phòng làm việc...

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 85 □:

Edit: Phụn Phụn

Hạ Lâm Lâm đi ra khỏi phòng làm việc, còn chưa kịp đi đến chỗ Phó Tranh, thì đã chạm mặt Chu Tương Tương từ đầu kia đi tới.

Hạ Lâm Lâm không tự chủ được ngăn ra tại chỗ, dừng bước.

Chu Tương Tương chính là đặc biệt đến tìm cô ta, trực tiếp đi đến bên cạnh Hạ Lâm Lâm, nhìn cô ta nói: "Giám đốc Hạ là muốn đi vào trong kia?"

Ánh mắt Hạ Lâm Lâm bình tĩnh đối mặt với cô, nói: "Có phần văn kiện, cần đưa qua cho Phó tổng."

"Vậy à?" Chu Tương Tương không rõ cảm xúc cười một tiếng, vươn tay, "Văn kiện gì? Tôi đưa qua giúp cô."

Hạ Lâm Lâm cười cười, nói: "Không làm phiền, là cơ mật nội bộ công ty, tôi có thể tự đưa cho Phó tổng được. Nếu như Chu tiểu thư không có chuyện gì khác, vậy tôi đi trước."

Nói, liền muốn vòng qua từ bên người Chu Tương Tương.

"Hạ tiểu thư gấp cái gì?" Chu Tương Tương duỗi tay chặn lại, hai mắt nhìn chằm chằm Hạ Lâm Lâm, khóe miệng cong lên một nụ cười nhạo, nói: "Tối hôm qua chồng tôi về có nói cho tôi nghe một

chuyện rất thú vị, tôi cảm thấy rất hứng thú, Hạ tiểu thư có hứng thú nghe một chút không?"

Một tiếng 'Chồng' của Chu Tương Tương, như một cái gai đâm vào lòng Hạ Lâm Lâm.

Cô ta vô thức siết chặt văn kiện trong tay, nhưng trên mặt lại cố làm ra vẻ trấn định mang theo vài phần vui vẻ, trong giọng điệu mang theo ý châm chọc rõ ràng, nói: "Ngại quá Chu tiểu thư, bây giờ là giờ làm việc, tôi cũng không được tốt số như cô, được đàn ông nuôi, chỉ cần ở nhà sinh con là có thể trải qua cuộc sống ăn sung mặc sướng. Tôi muốn trải qua cuộc sống như cô, còn phải dựa vào cố gắng của chính mình mới được. Câu chuyện này, vẫn là cô tự giữ lại thường thức đi. Tôi thì còn có việc gấp phải làm, không rảnh tiếp cô."

Lần này Hạ Lâm Lâm châm chọc, kích động đem toàn bộ những uất ức chất chứa trong lòng phun ra, cực kỳ sảng khoái.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Cô ta xoay người, khóe miệng cong ra một nụ cười đắc ý, ngẩng đầu uốn ngực bước về phía trước.

Nhưng không nghĩ tới, vừa đi được hai bước, giọng của Chu Tương Tương lại truyền tới từ phía sau, "Cô thật sự rất cố gắng, nhưng mà cố gắng đó sợ là chỉ đặt trên việc cướp chồng của người khác thôi nhĩ."

Cả người Hạ Lâm Lâm chợt ngẩn ra, bước chân lập tức ngừng lại.

Hạ Lâm Lâm gắt gao cắn môi, rất lâu mới quay đầu lại, "Cô có ý gì?"

Chu Tương Tương lạnh mặt, nói: "Tôi có ý gì, Hạ tiểu thư không phải biết rất rõ sao? Cô cho rằng tối hôm qua chồng tôi về kể cho tôi chỉ là một câu chuyện thú vị? Hạ tiểu thư, nửa đêm tái phát viêm ruột thừa không gọi 120, lại hết lần này tới lần khác không ngừng gọi điện thoại cho chồng tôi, không phải là muốn bảo anh ấy đến chăm sóc cô một đêm sao, bị đưa đến bệnh viện, lại không chịu nghe bác sĩ làm phẫu thuật, kêu người khác gọi điện thoại cho chồng của tôi, bảo anh ấy tới khuyên cô. Hạ tiểu thư, cô vì câu dẫn chồng người ta, mà sử dụng nhiều mách khéo thật."

Sắc mặt Hạ Lâm Lâm trắng bệch, cô ta cắn chặt môi, trừng mắt nhìn Chu Tương Tương, vẻ mặt đầy bi phẫn.

"Cô đừng chịu thua. Hạ Lâm Lâm, tôi không ngại nói thật cho cô biết, tâm tư của cô đối với Phó Tranh, từ năm nhất tôi đã biết được, tôi không tới tìm cô, không phải vì tôi sợ cô, mà là vì, tôi tin tưởng người đàn ông của tôi. Đương nhiên, tôi cũng tin, một sinh viên tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, tối thiểu cũng phải có đạo đức, thích thì thích, nhưng chắc hẳn cũng sẽ không làm chuyện câu dẫn chồng người khác."

Nói, Chu Tương Tương nhin không được cười một tiếng, tiếp tục nói: "Hiển nhiên, tôi đã đánh giá cao trình độ đạo đức của cô rồi. Không phải sinh viên tài giỏi nào cũng đều có đạo đức tốt."

Hạ Lâm Lâm cắn chặt hàm răng, cuối cùng mở miệng, từng câu từng chữ nói; "Rất cuộc cô muốn cái gì!"

"À, cuối cùng cũng nói đến chuyện quan trọng, tôi cho cô thời gian hai ngày, tự chuẩn bị đơn từ chức đi. Mặc dù tôi tin tưởng phẩm chất của chồng tôi, nhưng có một người không biết xấu hổ như cô ở trong công ty, trong lòng tôi..."

Chu Tương Tương nói, ngừng hai giây, sau đó nhìn thẳng vào mắt Hạ Lâm Lâm, từng chữ từng chữ, nặng nề nói: "Có loại người như cô ở đây, trong lòng tôi, cực kỳ chán ghét."

"Cô dựa vào cái gì?" Hạ Lâm Lâm nghe vậy, khiếp sợ trợn to hai mắt.

Trong ấn tượng của Hạ Lâm Lâm, Chu Tương Tương dịu dàng như một con cừu nhỏ, cô ta hoàn toàn không nghĩ tới, cô sẽ có một mặt mạnh mẽ như vậy.

Chu Tương Tương cong môi cười cười, "Dựa vào cái gì? Dựa vào tôi là vợ trên danh nghĩa của Phó Tranh, dựa vào anh ấy cưng chiều tôi."

Mặt mũi Hạ Lâm Lâm hiện lên vẻ tức giận, đầu ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay. Cô ta không ngừng hít sâu, hồi lâu, cuối cùng mới làm cho bản thân bình tĩnh lại một chút, nói: "Nếu tôi không từ chức, cô có thể kêu Phó Tranh đuổi tôi được sao?"

Chu Tương Tương cười đến vân đạm phong khinh*, "Cô có lẽ hiểu được. Mình từ chức, còn tốt hơn là bị đuổi, cô nói có đúng không?"

(Vân đạm phong khinh*: Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng đến điều gì.)

Những gì cần nói Chu Tương Tương cũng đã nói hết, quay đầu, chuẩn bị trở về phòng làm việc của Phó Tranh.

Mới vừa đi vài bước, từ phía sau truyền đến giọng nói của Hạ Lâm Lâm, cô ta nói: "Tôi không tin."

Chu Tương Tương ngẩn người, quay đầu lại, nhìn cô ta nói: "Không tin tôi có thể kêu Phó Tranh đuổi cô? Hạ tiểu thư, đừng không tin, tôi và Phó Tranh quen nhau cũng sắp bảy năm, tình cảm chúng tôi sâu đậm bao nhiêu, những người ngoài như cô không thể tưởng tượng được đâu."

...

Lúc Chu Tương Tương trở lại phòng làm việc của Phó Tranh, anh đang chuẩn bị đi ra tìm cô.

Thấy cô vào, vội vàng đi đến trước mặt cô, cẩn thận đỡ lấy cô, "Em chạy đi đâu vậy, cả buổi mới quay lại."

"Đi tìm giám đốc Hạ của anh nói một ít chuyện." Chu Tương Tương cũng không gạt anh, hôm nay cô tới công ty là vì Hạ Lâm Lâm.

Phó Tranh sững sờ, một giây sau, liền căng thẳng quan sát Chu Tương Tương từ trên xuống dưới, "Thế nào? Cô ta không bắt nạt em chứ?"

Chu Tương Tương ngồi ở trên ghế sofa, nhin không được liếc anh một cái, "Em nhìn rất giống người dễ bị bắt nạt à?"

Phó Tranh: "Không phải anh sợ em bị thiệt thòi à."

Chu Tương Tương bưng ly trà trên bàn lên, uống một ngụm, mới nói: "Em không có bị thiệt thòi, nhưng mà sợ là giám đốc Hạ của anh đã ăn tức no bụng rồi."

"Nói thế nào?" Phó Tranh tò mò hỏi.

"Cô ta..." Chu Tương Tương ngưng hai giây, đột nhiên nở nụ cười, trêu ghẹo nhìn Phó Tranh nói: "Sao thế, em bắt nạt giám đốc của anh, anh không đau lòng à?"

Phó Tranh nhướn mày, "Đừng có nói bậy!"

Chu Tương Tương che miệng vui mừng, "Trời ạ, nói giỡn thôi mà. Thật ra em cũng không làm gì cô ấy, em chỉ bảo cô ấy tự chuẩn bị đơn từ chức -- "

Vừa nói, vẻ mặt đột nhiên trở nên rất nghiêm túc nhìn Phó Tranh, nói: "Anh sẽ trách em tự quyết định chứ? Nói thật, nếu như cô ta vẫn như trước đây chỉ vụng trộm thích anh, thì em cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt, nhưng bây giờ cô ta trắng trợn muốn cướp người với em, mặc dù em biết anh sẽ không làm chuyện có lỗi với em, nhưng nghĩ đến việc anh và cô ta làm việc với nhau, trong lòng em không chịu đựng được, vô cùng chán ghét."

Chu Tương Tương nói xong, nhẹ nhàng lay cánh tay Phó Tranh, làm nũng nói: "Anh sẽ không trách em chứ?"

Phó Tranh bị bộ dạng căng thẳng của Chu Tương Tương chọc cười, sờ sờ đầu cô, nói: "Căng thẳng cái gì, em không nói, thì anh cũng đã có ý định này. Lúc trước Hạ Lâm Lâm là do Từ Hải mang vào, vừa rồi anh cũng đã nói với Từ Hải, cậu ấy cũng đồng ý để Hạ Lâm Lâm đi."

"Thật sao? Ừm, vậy thì tốt." Chu Tương Tương thở dài, kéo cánh tay Phó Tranh, đầu tựa ở trên bả vai anh, trong miệng lẩm bẩm nỉ non một câu.

Giọng của cô rất nhỏ, nhưng Phó Tranh vẫn nghe rõ ràng.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Cô nói: "Anh là của em, ai cũng không thể đoạt với em."

Phó Tranh nhin không được môi cong lên, cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, dịu dàng nói: "Anh là của em, ai cũng không đoạt được."

Chu Tương Tương nhắm mắt lại, khóe miệng cong cong, trong lòng ngọt ngào, giống như được ăn mật.

...

Chu Tương Tương chỉ cho Hạ Lâm Lâm thời gian hai ngày.

Trong thời gian hai ngày này, Hạ Lâm Lâm suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cô ta cũng nghĩ thông suốt. Nhưng sau khi nghĩ thông suốt, thì trong lòng lại càng đau nhói hơn.

Cô ta đã hoàn toàn thua.

Không, thậm chí ngay cả 'Thua' cũng không tính, những năm này, cho tới bây giờ Phó Tranh chưa bao giờ để cho cô ta có cơ hội được cạnh tranh với Chu Tương Tương. Từ đầu đến cuối, đều là một mình cô tự nguyện thích.

Mặc dù thừa nhận sự thật rất tàn khốc, nhưng sau khi thừa nhận, bỗng nhiên cô ta như được giải thoát.

Buông xuống chấp niệm nhiều năm, tựa như cuối cùng cũng tháo được gánh nặng trên vai, cả người đều trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Ngày Hạ Lâm Lâm đưa đơn từ chức, là một ngày nắng đẹp.

Không giống như trong tưởng tượng của Phó Tranh, thời điểm cô ta đến đưa đơn từ chức, trong mắt không có ai oán hay căm hận, càng không có chất vẩn anh. Ánh mắt cô ta bình tĩnh không có một tia gợn sóng, là dáng vẻ vân đạm phong khinh.

Lúc Phó Tranh ký tên cho cô ta, thuận miệng hỏi một câu, "Tiếp theo có dự định gì không."

Hạ Lâm Lâm cười nói: "Tạm thời không muốn làm việc, muốn đi xung quanh nhìn một chút."

"Ừ, vậy là tốt rồi."

Hạ Lâm Lâm gật gật đầu, "Tranh ca, tớ sẽ về quê phát triển, qua hôm nay, có lẽ chúng ta sẽ không có cơ hội gặp lại. Tớ... Tớ có thể hỏi cậu một chuyện được không?"

Phó Tranh ngẩng đầu lên, nhìn cô ta, "Cô hỏi đi."

Hạ Lâm Lâm hít sâu một hơi, hỏi: "Nếu như... Tớ nói nếu như, năm đó người bên cạnh giúp cậu cố gắng thi vào đại học, là tớ, cậu sẽ thích tớ giống như thích Chu tiểu thư chứ?"

Rốt cuộc Hạ Lâm Lâm vẫn hỏi câu này, sau khi hỏi xong, liền vô thức nắm chặt lòng bàn tay, vô cùng khẩn trương nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh nhìn cô ta, hỏi: "Cô muốn nghe nói thật?"

"Đương nhiên."

"Sẽ không." Phó Tranh không một chút do dự, chém đinh chặt sắt trả lời.

Hạ Lâm Lâm bị câu trả lời không chút do dự của anh đâm vào tim một cái thật đau. Cô ta muốn hỏi vì sao, miệng hơi mở ra, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

"Cô muốn biết vì sao, phải không?"

Hạ Lâm Lâm vội vàng gật đầu.

Phó Tranh cười một tiếng, trước mắt đột nhiên hiện ra cảnh tượng lần đầu gặp mặt Chu Tương Tương ở trong nhà anh.

Anh ở bên ngoài uống quá nhiều rượu, về nhà trông thấy cô, cầm lấy cổ tay cô, say khướt hỏi cô là ai.

Cô mặc một cái váy ngủ hoạt hình, tóc dài xõa trên vai, con mắt ngập nước, như con thỏ nhìn anh.

Ngày hôm sau, ở trên bàn cơm, anh đánh cược cùng lão cha anh sẽ thi được trên một trăm hạng. Cô cười hì hì gấp cho anh một cái bánh bao, nắm tay thành quả đầm nhỏ bảo anh cố lên.

Khi đó anh đã nghĩ, trên đời này tại sao lại có một cô gái đáng yêu như vậy?

"Trên thế giới này có rất nhiều phụ nữ, đẹp hơn Tương Tương cũng có, đáng yêu hơn cô ấy cũng có, cũng có người dịu dàng biết quan tâm hơn cô ấy, nhưng những người phụ nữ xinh đẹp đáng yêu

lại dịu dàng biết quan tâm đó, đều không phải là Tương Tương của tôi. Trong lòng tôi, không ai có thể giống như Tương Tương.

Cô hỏi tôi, nếu như lúc trước là cô theo giúp tôi cố gắng thi đại học, thì tôi có thích cô hay không. Nhưng cô biết không, nếu như không phải là Tương Tương, tôi căn bản sẽ không cố gắng học tập. Tôi yêu cô ấy, không phải bởi vì cô ấy theo giúp tôi trải qua một đoạn năm tháng gian khổ. Mà là vì, tôi yêu chính con người cô ấy. Bởi vì yêu cô ấy, cho nên mới phải cố gắng làm cho mình trở nên ưu tú. Trên đời này có biết bao nhiêu người phụ nữ, nhưng có thể bước vào được trái tim tôi, thì chỉ có một mình Chu Tương Tương."

Hạ Lâm Lâm nghe xong lời này, thở dài một tiếng, "Tớ hiểu rồi. Phó Tranh, cậu thật sự là người đàn ông tốt nhất mà tớ từng gặp, tớ chúc cậu hạnh phúc."

Phó Tranh cười cười, "Cảm ơn, cô cũng vậy."

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 86 □: Hôn Lễ Và Chờ Sinh

Edit: Phụn Phụn

Chu Tương Tương và Phó Tranh tốt nghiệp thì về quê, chuyện đầu tiên chính là bị thúc giục làm hôn lễ.

Khi đó Chu Tương Tương đã gần sáu tháng, Phó Tranh đau lòng cho cô, toàn bộ hôn lễ đều do một tay anh tổ chức. Lựa chọn sân, quá trình hôn lễ, cùng với thiệp cưới và bánh kẹo cưới, tất cả từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ đều không để cho Chu Tương Tương đụng vào.

Đương nhiên, từ sân đến lựa chọn đến sắp xếp chỗ ngồi, mỗi cái sắp xếp, hằng ngày đều được Phó Tranh báo cáo rõ chi tiết với Chu Tương Tương, chỉ cần cô thấy không hài lòng chỗ nào, lập tức đi thay đổi.

Theo ý anh chính là, anh chỉ xuất lực, toàn bộ đều làm theo ý của vợ.

Người ta luôn nói quá trình chuẩn bị hôn lễ rất dễ lao tâm lao lực, nhưng Chu Tương Tương đối với hôn lễ này, lại không tốn chút sức lực nào.

Ừm, đại khái là do bản thân có người chồng quá tốt.

Ngày diễn ra hôn lễ, Phó Tranh đau lòng cho vợ mình, giảm bớt rất nhiều phân đoạn không có ý nghĩa. Sáng sớm lái xe đến đón Chu Tương Tương, sau đó thì đi thẳng đến khách sạn.

Anh đã đặt trước một phòng cưới ở khách sạn, đưa Chu Tương Tương qua, dặn dò cô ở trong phòng nghỉ ngơi thật tốt, đừng đi quá nhiều, cũng không cho cô mang giày cao gót.

Chỉ có vậy thì không tính, anh còn dính ở trong phòng không chịu đi, muốn một mực trông nom Chu Tương Tương, cuối cùng vẫn là bị phù dâu đuổi ra.

Phó Tranh đi rồi, Giản Vi nhìn Chu Tương Tương, nhin không được cười, "Phó Tranh nhà cậu quá căng thẳng, dựa theo nhiệt tình này của cậu ấy, buổi tối sợ là nháo động phòng không nổi?"

Chu Tương Tương cúi đầu cười, "Sợ là không thể."

Trước đã có bạn xử lý hôn lễ, xử lý xong chỉ để lại một chữ: Mệt. Mệt đến nỗi chỉ muốn đẩy nhanh quá trình sau để mau chóng kết thúc.

Chu Tương Tương lại không cảm thấy mệt mỏi, bởi vì không mệt, cho nên đối với những nghi thức tiếp theo vô cùng mong đợi. Trong chờ mong lại mang theo vài phần căng thẳng và thấp thỏm.

Căng thẳng và thấp thỏm này, liên tục duy trì từ lúc bắt đầu nghi thức.

Cha dắt cô tiến vào từ cửa chính.

Phó Tranh thì đứng ở dưới cổng vòm phủ đầy hoa tươi.

Âu phục màu đen, áo sơ mi trắng. Anh đứng thẳng người, đẹp trai đến nỗi làm cho người khác không dời mắt được.

Cha dắt cô, từng bước từng bước đi đến chỗ Phó Tranh. Ánh mắt của mọi người đều rơi trên người cô.

Đại sảnh khách sạn phát ca khúc tiến vào hôn lễ, người điều khiển chương trình ở trên đài chủ tịch thành thực nói chuyện.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Có lẽ do bầu không khí làm cho tuyến lệ bị thúc đẩy, một đoạn đường ngắn ngủi, hai mắt của Chu Tương Tương đã ề ảm ướt ướt, vào khoảnh khắc cha nén lệ đưa tay mình giao cho Phó Tranh, nước mắt không khống chế nổi chảy xuống.

Phó Tranh nắm tay cô, giơ tay lên thay cô lau khô nước mắt. Anh nhẹ giọng nói với cô: "Đừng khóc, vợ."

Nhưng khi cô ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt anh cũng lóe lên ánh nước.

Sao có thể không cảm động chứ?

Yêu đương gần bảy năm, từ độ tuổi học sinh trẻ trung, đến lúc hai mươi hai hai mươi ba tuổi, độ tuổi đẹp nhất và cả khoảng thanh xuân đẹp nhất của Chu Tương Tương đều cho anh. Bọn họ rất ít khi gây gổ, gần như không có. Bảy năm qua, tình cảm của bọn họ vẫn rất tốt, không bởi vì thời gian trôi qua mà trở nên phai nhạt, càng không bởi vì thời gian chung đụng quá lâu mà hai bên chán ghét nhau.

Vĩnh viễn cuồng nhiệt giống như lúc mới yêu, có những lời nói thâm kín nói không hết, sẽ ngấm nhìn lẫn nhau, sau đó không hiểu sao lại cười rộ lên. Trong lòng hạnh phúc như nở hoa, nghĩ đến nhau, trong lòng ngọt ngào như đổ mật.

Thời điểm đọc lời thề, Phó Tranh nắm tay Chu Tương Tương, ánh mắt nhìn cô thật sâu.

Anh cầm lấy micro, hắng giọng một cái, sau đó bắt đầu nói: "vợ, trong những năm ở cùng một chỗ với em, anh không chỉ một lần hỏi bản thân mình, Phó Tranh anh có tài đức gì, mà lại có thể có được em? Lúc ở quen với em, em là hạng nhất toàn trường, là học sinh ba tốt có tương lai nhất trong mắt các thầy cô. Còn anh, một tên lưu manh không biết cố gắng chỉ biết ngồi ăn rồi chờ chết. Nhưng lúc đó em không những không chê anh, mà còn ở cùng một chỗ với anh. Là em, đã giúp anh càng ngày càng trở thành một con người ưu tú. Lúc trước có người hỏi anh, đời này anh kiêu ngạo nhất là việc gì? Là từ học tra chuyển mình thi đậu Thanh Hoa? Hay là tay trắng dựng nghiệp, tạo dựng công ty? Ở chỗ này, anh muốn nói cho tất cả mọi người, những thứ này không phải là những thứ mà anh kiêu ngạo. Việc kiêu ngạo nhất của cuộc đời Phó Tranh này, chính là có được em, Chu Tương Tương."

Anh nắm thật chặt tay Chu Tương Tương, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào mắt Chu Tương Tương, "Tương Tương, cảm ơn em, cảm ơn em đã gả cho anh làm vợ của anh. Phó Tranh anh lấy sinh mạng ra thề, trong suốt quãng đời còn lại, dù anh có nghèo khổ không còn sức lực, vẫn sẽ yêu em, vì em che gió che mưa, để cho em không lo nghĩ chuyện áo cơm..."

Dưới đài một trận tiếng vỗ tay như sấm.

Tiếng nhạc du dương quanh quẩn trong đại sảnh khách sạn, đôi mắt Chu Tương Tương ngẩn lệ mơ hồ nhìn Phó Tranh.

Cô tin tưởng anh. Tin tưởng anh sẽ yêu cô, tin tưởng anh sẽ vì cô che gió che mưa.

Giống như trước kia, anh thận trọng bảo đảm với cô, sẽ cố gắng học tập, cố gắng trở thành một con người ưu tú.

Anh làm được.

Từ khi biết nhau đến bây giờ, chuyện gì Phó Tranh đáp ứng với cô, vẫn chưa từng nuốt lời.

Việc anh kiêu ngạo nhất, là có được cô. Kiêu ngạo của cô, cũng giống như vậy.

Có thể gả cho Phó Tranh, là phúc ba đời mà cô tu luyện được.

Hôn lễ kết thúc trong cảnh náo nhiệt và cảm động.

Kế tiếp là phân đoạn mời rượu.

Phó Tranh đau lòng vợ mình, không để Chu Tương Tương đi cùng, nghi thức vừa kết thúc liền đưa cô trở lại trong phòng, sau đó mới quay lại đại sảnh chào hỏi khách khứa.

...

Buổi tối, hôn lễ hoàn toàn kết thúc.

Về đến nhà, một đám bạn bè của Phó Tranh chạy đến, la hét muốn nháo động phòng. Phó Tranh không chừa cho chút mặt mũi, trực tiếp đuổi người ra ngoài, "Làm càn cái gì, vợ của tôi đang mệt!"

Lục Quýnh xung phong, không chịu đi, "Ca, kết hôn đó, cả đời chỉ có một lần, này nháo động phòng không thể để dành được!"

"Đi đi đi, đi ra chỗ khác, đừng ở chỗ này ầm ỉ đến Tương Tương." Phó Tranh đẩy Lục Quýnh ra cửa, vừa đẩy vừa nói: "Các cậu ra bên ngoài coi, toàn bộ ăn uống cứ ghi sổ cho tôi."

Phó Tranh bận rộn một ngày, cũng mệt mỏi.

Hơn nửa một khắc đáng giá ngàn vàng, anh còn đang vội vã động phòng hoa chúc với vợ.

Vất vả lắm mới đuổi hết đi, căn phòng ồn ào trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Phó Tranh hít một hơi thật sâu, sau đó mới lên lầu.

Chu Tương Tương váy ngủ màu đỏ thẫm, ngồi trên giường.

Bên trong phòng là ánh đèn màu vàng ấm áp, lúc cô ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo nụ cười thẹn thùng, giọng nói mềm mại, "Đều đi rồi à?"

"Ừ, đi rồi." Phó Tranh đi đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh Chu Tương Tương.

Anh giơ tay lên, nhẹ nhàng nắm lấy cằm của Chu Tương Tương.

Anh nhìn Chu Tương Tương, trong mắt một mảnh thâm tình, giọng nói dịu dàng như nước, "Vợ, có mệt không?"

Chu Tương Tương lắc lắc đầu, "Vẫn ổn."

Phó Tranh cong môi lên, đưa mặt tới gần, khẽ hôn một cái lên khóe môi của Chu Tương Tương, "Đêm động phòng hoa chúc, chúng ta vẫn là tới làm một chút chuyện có lợi cho thể xác và tinh thần đi."

Mặt Chu Tương Tương hồng hồng, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Đứa bé..."

"Anh đã hỏi bác sĩ rồi, trong thời gian mang thai vận động vừa phải, cũng tốt cho em bé." Phó Tranh nói, liền dịu dàng đẩy ngã Chu Tương Tương xuống giường.

Anh chống trên thân thể Chu Tương Tương, cúi đầu hôn môi cô. Đầu lưỡi dịu dàng quét qua đôi môi mềm mại của cô, cạy môi cô ra, tiến quân thần tốc.

Từ dưới vạt váy lụa mỏng bàn tay nóng hổi chui vào, dán lên từng tắc từng tắc da thịt bóng loáng của Chu Tương Tương, dịu dàng phủ xoa, sờ.

Toàn thân Chu Tương Tương căng cứng, vô thức ôm chặt lấy tấm lưng rộng lớn của Phó Tranh.

Trong đầu lóe qua rất nhiều cảnh tượng ở chung một chỗ với Phó Tranh. Bất tri bất giác, bọn họ quen nhau đã gần bảy năm. Cô còn nhớ rõ, lần đầu tiên anh hôn cô. Ở trong nhà anh, anh chặn cô trong phòng tắm, không nói câu nào đã hôn xuống.

Khi đó anh nói thế nào?

Anh nói, từ nay về sau, cô chính là cô gái của anh.

Bá đạo như vậy, lại khiến người ta không thể kháng cự.

Về sau, cô cuối cùng cũng hoàn toàn trở thành người phụ nữ của anh. Từ thân thể đến trái tim, toàn bộ đều là của anh.

Một khắc cuối cùng đó, hai người ôm nhau run rẩy, toàn thân Chu Tương Tương đỏ ửng, ôm chặt cổ Phó Tranh, khàn giọng nhẹ nhàng nói bên tai anh ba chữ.

Phó Tranh thở hổn hển, trong mắt là vui sướng cực độ, đôi môi nóng hổi dán bên tai Chu Tương Tương, thâm tình nói: "Anh cũng yêu em."

Dạng người như Phó Tranh, rất khó để yêu một người, nhưng một khi yêu, thì chính là cả đời, dùng tình cảm cả đời của anh.

...

Giai đoạn cuối thời kỳ mang thai của Chu Tương Tương, chân sưng vô cùng lợi hại, mỗi ngày Phó Tranh đều nấu nước cho cô ngâm chân, ngồi xổm ở bên chân, dịu dàng nắn bóp mát xa cho cô.

Chu Tương Tương nhìn hai cái chân sưng lên như bánh bao ở trong chậu nước, bĩu môi nói: "Thật xấu."

Phó Tranh đang xoa bóp cho cô, vội nói: "Nói bậy bạ gì đó, Tương Tương nhà chúng ta là đẹp nhất."

Chu Tương Tương nhìn nah, đáng vẻ cười như không cười, nói: "Anh cứ trợn mắt nói dối đi, hôm qua em ra ngoài gặp bạn học cao trung, đều nói em béo lên rất nhiều."

Phó Tranh ngẩng đầu lên, vô cùng nghiêm túc nhìn cô, "Bây giờ em là hai người, có thể không béo được sao?"

Phó Tranh nói, lại cúi đầu tiếp tục mát xa chân cho Chu Tương Tương. Anh nhìn đôi chân sưng lên của Chu Tương Tương, không cảm thấy xấu, chỉ là cảm thấy rất rất đau lòng.

Thời gian trước Chu Tương Tương nôn nghén lợi hại, ăn cái gì ói cái đó,

Nhưng vì sức khỏe của đứa bé, cô lại liều mạng ép chính mình ăn gì đó.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Phó Tranh vừa đau lòng lại áy náy, mấy buổi tối đều ngủ không được, hận không thể đánh chết chính mình. Nếu khi đó anh làm biện pháp tránh thai, cũng sẽ không hại Tương Tương phải vất vả như thế.

Lúc đó, Phó Tranh mỗi ngày đều mang theo bộ dạng áy náy tự trách, Chu Tương Tương thấy cũng không đành lòng, trấn an anh nói: "Dù sao sớm muộn gì đều phải sinh, sinh sớm một chút, thân thể cũng khôi phục nhanh hơn."

Khi đó Phó Tranh liền ôm Chu Tương Tương nói: "Sinh xong đứa này về sau chúng ta sẽ không sinh nữa."

Chu Tương Tương trêu ghẹo anh, "Không phải anh còn muốn đứa thứ nhất đứa thứ hai đứa thứ ba sao?"

Phó Tranh lắc đầu, "Không cần, con chỉ cần một đứa là đủ. Để cho em chịu đựng thêm một lần nữa, anh thật sự chịu không nổi. Không sinh, đánh chết cũng không sinh!"

Phó Tranh đối với Chu Tương Tương thật sự rất đau lòng, đều hận không thể thay thế cô mang thai.

...

Cuối tháng mười một, Chu Tương Tương đến bệnh viện chờ sinh.

Dự tính ngày sinh còn mấy ngày nữa. Bởi vì là thai đầu, trong lòng Chu Tương Tương vẫn là có chút căng thẳng.

Nhưng mà, có người còn căng thẳng hơn cả Chu Tương Tương.

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 87 □: Ma Vương Nhỏ Bấy Cha

Edit: Phun Phun

Chu Tương Tương dự định một tuần trước ngày sinh là sẽ ở trong bệnh viện, cả nhà trên dưới, nhất là Phó Tranh, phải gọi là căng thẳng, rất sợ em bé sẽ ra trước thời hạn.

Chu Tương Tương là thai đầu, càng tới gần ngày sinh dự tính, lại càng căng thẳng, cả lòng không yên, một mặt vừa hy vọng nhanh một chút sinh em bé, một mặt lại sợ hãi. Tâm trạng của người mẹ này thật sự rất phức tạp.

Mấy ngày nay ở bệnh viện chờ sinh, Phó Tranh vẫn luôn ở trong phòng bệnh chăm sóc cho Chu Tương Tương, ngày ngày khai thông tâm lý cho cô, làm giống như chính anh rất có kinh nghiệm, nhưng kỳ thật trong lòng so với ai khác còn căng thẳng hơn.

Hai người còn trẻ tuổi đã làm ba mẹ đều vô cùng căng thẳng, so ra thì, người có kinh nghiệm thì bình tĩnh hơn nhiều.

Là người có kinh nghiệm, Lâm Mai có quyền lên tiếng nhất, an ủi hai đứa trẻ vẫn luôn căng thẳng, "Các con thả lỏng một chút đi, nhất là Tương Tương, căng thẳng như vậy không tốt cho con đâu. Bây giờ, quan trọng nhất là con phải giữ được tâm trạng vui vẻ, đừng suy nghĩ nhiều."

Lâm Mai vừa nói vừa múc một chén canh cá cho Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương không ăn được dầu tanh, canh gà cũng không thích uống, chỉ có canh cá chép là có thể uống nhiều được một chút. Mỗi ngày trời còn chưa sáng Lâm Mai đã chạy đến chợ mua cá chép tươi nhất cho cô, về nhà dùng nước sạch để nấu canh, nấu ra một tô canh cá đậm đặc, rất ngon.

Múc canh cá ra xong, Phó Tranh lập tức đi đến bên giường, nhận lấy cái chén trong tay Lâm Mai, "Mẹ, để con."

Lâm Mai cũng không tranh với anh, đưa chén cho anh, ngồi lên một cái giường khác, lại nói: "Năm mẹ sinh Tương Tương, cũng không tốn bao nhiêu sức lực là đã sinh ra được, cho nên hai người các con đều thả lỏng một chút, không có đáng sợ như vậy đâu."

Nói thì nói như thế, nhưng là người trong cuộc, không muốn căng thẳng cũng khó.

Nhưng mà, căng thẳng cũng không kéo dài được bao lâu.

Ngày thứ ba ở bệnh viện, rạng sáng hơn bốn giờ.

Chu Tương Tương từ trong mộng bừng tỉnh, phát hiện dưới thân mình ướt một mảng lớn, là vỡ nước ối.

Cô vén chăn lên nhìn, bị dọa sợ đến nổi sắc mặt trắng bệch, vội vàng gọi Phó Tranh.

Chu Tương Tương ở bệnh viện tư nhân, giường bệnh vip sang trọng, giường rất lớn, nên Phó Tranh ngủ ở bên cạnh cô, nghe thấy

tiếng Chu Tương Tương gọi anh, bị dọa sợ lập tức từ trên giường xoay người ngồi dậy.

Chu Tương Tương gấp đến nỗi đã khóc, nắm chặt tay Phó Tranh, "Gọi bác sĩ! Nhanh gọi bác sĩ!"

Phó Tranh bị dọa sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, xoay người nhảy xuống giường, "Em nằm im đó đừng động đậy! Anh lập tức đi gọi bác sĩ!"

Cả người Phó Tranh đều đang run rẩy, ngay cả giày cũng chẳng thềm mang, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chu Tương Tương cảm giác được có một dòng nước ấm trào ra, cô nằm thẳng ở trên giường, một cử động cũng không dám. Hai tay nắm chặt lấy chăn, chỉ cảm thấy trái tim giống như sắp nhảy ra từ cổ họng.

Phó Tranh chỉ chạy ra ngoài ngăn ngủi mấy giây, gọi bác sĩ xong liền nhanh chóng chạy về.

Anh bổ nhào đến bên giường, cầm chặt tay của Chu Tương Tương, "Vợ đừng sợ, bác sĩ lập tức tới ngay."

Giọng anh run rẩy dữ dội, toàn thân đều đang run.

Chu Tương Tương vốn đang rất căng thẳng, nhưng vừa nhìn thấy Phó Tranh còn căng thẳng hơn cả mình, cuối cùng nhịn không được cười lên, cô lắc đầu, "Em không căng thẳng."

...

Mặc dù Chu Tương Tương là thai đầu, nhưng có lẽ là trong thời gian mang thai luôn hoạt động có khoa học, toàn bộ quá trình sinh vô cùng thuận lợi. Từ rạng sáng hơn bốn giờ, đến hơn mười giờ sáng thì em bé được sinh ra.

Sáu tiếng đồng hồ, đối với thai đầu coi như là rất nhanh.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Nhưng sáu tiếng đồng hồ này, đối với Phó Tranh mà nói, giống như vừa trải qua vài thế kỷ dài đằng dặc.

Tiết trời tháng mười hai, vậy mà anh căng thẳng đến nỗi toàn thân đều đổ mồ hôi, áo t-shirt mặc trên người cũng ướt đẫm.

Chu Tương Tương sinh con trai, lúc bác sĩ ôm em bé đi ra, Phó Tranh chỉ liếc nhìn, sau đó thì chạy nhanh tới xem vợ mình.

Chu Tương Tương nhắm mắt lại nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, cả người yếu ớt giống như một tờ giấy.

Phó Tranh vừa nhìn thấy cô, trái tim đau như bị bóp chặt.

Anh đi tới, ngồi xuống bên giường, hai tay dịu dàng nắm lấy tay Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương chậm rãi mở mắt ra, môi hơi run, "Nhìn con chưa?"

Phó Tranh vội vàng gật đầu, "Nhìn rồi, đứa bé rất đẹp. Tương Tương, vất vả cho em rồi."

Trong giọng nói của Phó Tranh mang theo vài phần ghen ngạo, hai mắt bắt giác hồng lên.

Chu Tương Tương lắc đầu, "Em muốn nhìn con một chút."

Phó Tranh vội vàng đồng ý, "Được, anh lập tức, lập tức đi ôm con lại đây."

...

Thai đầu Chu Tương Tương sinh là con trai, tên do cha Phó đặt, là Phó Tiến Huyền, ngụ ý là có chí tiến thủ, tiền đồ rực rỡ. Nhũ danh là Sủi Cảo.

Tên này đã được đặt từ lúc Chu Tương Tương vừa mang thai. Khi đó mọi người cũng không biết là bé trai hay bé gái, cho nên cha Phó liền tri kỷ mà chuẩn bị hai cái tên. Bé trai thì tên Phó Tiến Huyền, bé gái thì tên là Phó Noãn, ngụ ý là ấm áp thiện lương.

Ngày ghi tên Sủi Cảo vào hộ khẩu, cha Phó nhắc tới tên cháu gái tương lai.

Lúc ấy Phó Tranh nhướng mày, lập tức tiếp lời, "Ba, con với Tương Tương không có ý định sinh thêm."

Ba Phó vừa nghe lời này, khi đó liền sững sờ đứng tại chỗ, không thể tin được nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh rất thản nhiên đối mặt với ông, "Con thì một đứa là đủ rồi, muốn nhiều đứa để làm gì?"

Phó Chấn Sơn thấy con trai mình chém đinh chặt sắt như vậy, trong lòng liền sốt ruột. Một đứa thì sao mà đủ? Dù sao thì cũng nên

sinh cho ông một đứa cháu gái đi chứ? Ngay cả tên ông cũng nghĩ xong rồi.

Phó Chấn Sơn vô thức nhìn Chu Tương Tương, môi hơi mở, dường như có lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn là không nói gì cả.

Làm xong hộ khẩu, trên đường về nhà, Chu Tương Tương dựa đầu lên cửa kính xe, nhớ tới vẻ mặt vừa mong đợi lại vừa khẩn trương mắt mát của cha Phó, nhin không được thở dài, "Phó Tranh, em cảm thấy ba giống như rất muốn chúng ta sinh thêm một đứa nữa."

"Đừng để ý tới ông ấy, chúng ta có Sủi Cảo là đủ rồi. Mang thai vất vả như thế, anh cũng không muốn để em chịu đựng thêm lần thứ hai."

Phó Tranh đã quyết định là sẽ không để cho Chu Tương Tương lại phải chịu khổ mang thai. Cho dù bây giờ con cũng đã sinh rồi, nhưng thỉnh thoảng Phó Tranh vẫn còn nhớ tới những mệt mỏi mà Chu Tương Tương phải chịu trong lúc mang thai, bất luận thế nào cũng sẽ không nỡ để cho cô phải chịu thêm một lần nữa.

...

Kể từ khi có Sủi Cảo, Chu Tương Tương cũng bắt đầu gia nhập vào mặt trận mẹ cuồng phôi nấng với con. So với Tống Nhiễm lúc trước, chỉ có hơn chứ không kém.

Trưa hôm nay, Tạ Nguyên và Phó Tranh ăn cơm ở căn tin của công ty.

Tạ Nguyên rảnh rỗi không có việc gì làm, thuận miệng nói một câu, "Tớ vừa mới lướt vòng bạn bè, phát hiện chị dâu lại phôi nấng

với em bé."

Phó Tranh cúi đầu ăn cơm, nhàn nhạt ừ một tiếng, "Tôi biết."

Tạ Nguyên ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt chớp chớp, cười hỏi: "Lão đại, nói thật, sau khi có con xong, có phải là địa vị trong nhà của cậu bị hạ xuống rất nhiều không?"

Động tác ăn cơm của Phó Tranh ngừng lại, ngẩng đầu, hai mắt hơi híp lại.

Tạ Nguyên cười ha ha, nói: "Tớ đoán là vậy, đã lâu rồi không thấy chị dâu gửi hình cho cậu."

Từ Hải bụng đĩa ăn đi tới, vừa vặn nghe thấy lời này của Tạ Nguyên, cười ha ha, "Sao thế? Gần đây Tranh ca thất sủng?"

Về mặt Phó Tranh trầm xuống, "Hai người các cậu rảnh quá nên không có việc gì làm đúng không? Dự án tối ưu hóa cho các cậu làm, đã làm xong hết rồi?"

Tạ Nguyên: "..."

Từ Hải: "..."

Một bữa cơm, Phó Tranh bị Tạ Nguyên và Từ Hải đâm chọc vào chỗ đau, tâm trạng liền trở nên buồn bực.

Bây giờ ở nhà địa vị của anh đâu chỉ bị hạ xuống, đơn giản là không có địa vị nào!

Anh không hiểu, người ta sinh con trai giống như bánh bao tròn tròn trắng trẻo, phải gọi là đáng yêu.

Còn con trai của anh?

Ha ha ha, quả thực chính là 'Ác ma' chuyển thế!

Đã suốt bốn tháng.

Từ khi Sủi Cảo sinh ra, đến bây giờ, đã được bốn tháng, anh và Chu Tương Tương một lần cũng chưa được làm.

Bởi vì Sủi Cảo ngủ ở trong phòng bọn họ, mặc dù đã để con mình nằm giữa giường, nhưng tiểu ác ma này không biết lại xảy ra chuyện gì, nhiều lần anh và Tương Tương làm việc đến thời khắc máu chót, tiểu tử kia đột nhiên khóc lớn lên, có một lần hù dọa anh tại chỗ liền...

Gần đây Phó Tranh rất buồn rầu, anh cảm thấy chính mình bị dọa mấy lần như vậy, không chừng cũng sẽ lưu lại bóng ma trong lòng.

Thật sự, anh cảm thấy con trai của mình, chính là đặc biệt đến để bầy cha mình.

Buổi trưa cơm nước xong, Phó Tranh trở lại phòng làm việc, vốn định chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, nhưng càng nghĩ đến chuyện này, trong lòng lại càng bức bối.

Cái này gọi là gì nhỉ?

Phó Tranh nằm trên ghế sofa, gửi tin nhắn cho Chu Tương Tương.

"Vợ, tối nay chúng ta đưa Sủi Cảo đến chỗ mẹ ngủ một đêm đi, được không?"

Phó Tranh gửi tin nhắn đi, rất nhanh Chu Tương Tương đã trả lời anh, "Không được đâu, anh cũng không phải không biết, Sủi Cảo một giây cũng không thể xa em được."

Phó Tranh: "..."

À, vừa rồi quên nói. Tiểu ác ma này còn dở hơi ở chỗ, chính là không thể rời được Chu Tương Tương, từng giây từng phút cũng không được, chỉ cần nháy mắt không thấy Chu Tương Tương, tiếng khóc kia, có thể làm cho người đang hôn mê gào dậy.

Đây chính là thực lực bấy cha.

Phó Tranh thật sự là vắt hết óc cũng không nghĩ ra được. Đứa nhỏ này, rốt cuộc là giống ai?!!!!

Phó Tranh vô cùng ủy khuất, gõ bàn phím từng chữ từng chữ, "Vợ, anh, thật, sự, sắp, ghen, chết, rồi ----- "

Đầu bên kia điện thoại, Chu Tương Tương nhìn tin nhắn Phó Tranh vừa gửi tới, nhất thời nhin không được, liền bật cười thành tiếng.

Từ những dấu ngắt đầy ai oán kia cô hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm trạng lúc này của Phó Tranh.

Chu Tương Tương ở phòng trẻ em chơi bò với Sủi Cảo.

Cô nhìn chăm chăm di động cười nửa ngày, lúc ngẩng đầu lên, thì đã thấy Sủi Cảo cười hì hì bò qua chỗ cô.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Đứa nhỏ này rất kỳ quái, rất dính cô, lúc ở một mình với cô, cả ngày đều vui tươi hơn hờ cười hì hì, giống như đứa bé mập mập đáng yêu. Nhưng mà, đứa bé đáng yêu này hình như không thích cha bé cho lắm, đừng nhìn tuổi bé còn nhỏ, ham muốn chiếm giữ lại rất mạnh, không cho Phó Tranh chạm vào cô, Phó Tranh vừa đụng vào cô, liền oe oe khóc lớn.

Chuyện này quả thật rất thần kỳ.

Theo như Phó Tranh nói, đại khái là thật sự đến để bầy cha.

Ha ha ha ha --

Đối với chuyện này, lần đầu tiên Phó Tranh có oán niệm với con trai mình. Trong lòng không chỉ một lần nghĩ, haizz, nếu lúc trước sinh con gái thì tốt rồi, con gái tri kỷ lại đáng yêu biết bao nhiêu!

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 88 □: Vợ Ngoan, Chờ Anh!

Edit: Phụn Phụn

Lúc Phó Tranh về đến nhà, dì Dung vừa mới bưng đồ ăn lên trên bàn, quay đầu thấy Phó Tranh, thì cười, "Còn tưởng rằng hôm nay con không về ăn cơm."

Kể từ sau khi Chu Tương Tương sinh Sủi Cảo, dì Dung liền từ bên nhà cũ của Phó gia tới đây, bình thường giúp bọn họ làm một chút cơm, giặt quần áo, đôi khi giúp Chu Tương Tương trông em bé.

Phó Tranh vừa thay giày vừa hỏi: "Tương Tương đâu?"

Dì Dung chỉ trên lầu, "Ở phòng trẻ em chơi với Sủi Cảo."

Phó Tranh thay dép vào nhà, đi lên lầu.

Dì Dung ở phía sau kêu: "Tiện thể gọi Tương Tương xuống ăn cơm luôn nhé."

Phó Tranh 'Vâng' một tiếng.

Đi về phía trước được vài bước, đột nhiên quay đầu lại, bước xuống lầu.

"Sao thế?" Dì Dung nhìn anh hỏi.

Phó Tranh đi đến trước mặt bà, mắt nháy một cái, "Dì Dung, thương lượng với dì một chuyện."

"Chuyện gì thế?"

"Buổi tối để Sủi Cảo ngủ ở nhà dì được không? Chỉ một đêm thôi."

Dì Dung ngẩn người, lập tức lộ ra vẻ mặt ái muội, cười nói: "Trời ạ, bộ dạng nghiêm trọng này của con, làm dì tưởng có chuyện gì. Dì thì không có vấn đề gì, nhưng mà con hẳn là hiểu rõ tiểu ma vương của con mà, không xa mẹ nó được."

Phó Tranh: "..."

Anh đây là đã tạo cái nghiệp gì vậy hả!

Trong lòng lại càng oán hận sâu hơn với con trai mình, sao Quan Âm Tống Tử không đưa xuống một bé gái cho anh chứ?

Buổi tối, Phó Tranh ở thư phòng xử lý xong công việc, trở về phòng ngủ, thì thấy Chu Tương Tương ngồi trên giường, một góc áo ngủ nhấc lên, đang cho tiểu ma vương bú sữa.

Phó Tranh bĩu môi, mặt mũi vô cùng mất hứng, "Không phải buổi chiều mới vừa cho ăn à?"

Chu Tương Tương không ngẩng đầu, nói: "Con nít mau đói bụng mà."

Phó Tranh đi sang ngồi, nghiêng đầu trộm liếc ngực Chu Tương Tương một cái.

Con thỏ trắng nhỏ lắc lư trước người. Vừa mềm vừa trắng.

Cổ họng Phó Tranh kéo căng, yết hầu nhin không được lặn lên lặn xuống một cái, thân thể lập tức trở nên khô nóng.

Anh lại gần, đôi môi nóng hổi dán bên lỗ tai của Chu Tương Tương, thấp giọng nói: "Vợ, anh cũng muốn ăn."

"Ăn cái gì?" Chu Tương Tương vô thức ngẩng đầu qua, sau đó thì thấy hai mắt Phó Tranh đang nhìn chằm chằm vào ngực của mình.

Mặt cô đỏ lên, theo bản năng nghiêng người, giọng nói nho nhỏ, có chút thẹn thùng, "Nói bậy bạ gì đó."

"Không có nói bậy mà." Phó Tranh trả lời, hai mắt nhìn chằm chằm con trai đang nhắm mắt bú sữa mẹ, giọng điệu vô cùng hờn tủi, "Chỗ đó của em, trước kia đều chỉ có anh mới có thể đụng vào."

Chu Tương Tương ngẩng đầu liếc anh một cái, cảm thấy không còn gì để nói, "Phó Tranh, anh bớt ngây thơ đi được không? Đến giấm của con trai mà anh cũng ăn?"

"Tiểu ma vương này đã chiếm lấy em biết bao lâu rồi." Phó Tranh khẽ hừ một tiếng, trong lòng lại ghen khuấy.

Chu Tương Tương nghe thấy Phó Tranh gọi tiểu ma vương, ngẩn ra một hồi lâu, sao đó thì nhú mày, ngẩng đầu lên, nói: "Tiểu ma vương gì cơ? Có ai đặt biệt danh cho con mình vậy không?"

Phó Tranh tức giận nói: "Nó vốn là tiểu ma vương mà."

Chu Tương Tương: "..."

Một lát sau, cuối cùng Sủi Cảo cũng ăn no bụng, chép miệng, cái đầu nhỏ chôn trong ngực của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương vừa chỉnh lại áo, vừa nói với Phó Tranh: "Anh đi tắm trước đi."

Phó Tranh đang đọc sách ở cạnh đầu giường, nghe vậy, hơi giật mình nhìn Chu Tương Tương, một lúc lâu không lên tiếng.

Chu Tương Tương thấy anh ngờ ra, mặt căng ra trừng mắt nhìn anh, "Anh còn ngờ ra đó làm gì? Nếu anh không muốn, vậy thì về sau đừng có nháo nữa."

Chu Tương Tương vừa dứt lời, Phó Tranh lập tức trở nên hưng phấn, từ trên giường nhảy dựng lên, "Muốn! Sao lại không muốn? Muốn đến sắp chết rồi!"

Phó Tranh nhảy xuống giường, dép cũng không thềm đeo đã hưng phấn chạy vào phòng tắm.

Kết quả, vừa chạy vào chưa được hai giây, thì lại hưng phấn chạy trở về.

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn anh, "Sao anh..."

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Phó Tranh nâng mặt hung hăng hôn lên môi một cái.

"..."

"Vợ ngoan, chờ ca ca!"

"..."

Phó Tranh lại chạy về phòng tắm, trong phòng tắm tiếng nước chảy ào ào cùng với tiếng hát của Phó Tranh, "Hôm nay là ngày tốt, chuyện chỉ nghĩ trong đầu lại có thể thành..."

Chu Tương Tương ở bên ngoài nghe được, thiếu chút nữa là bật cười.

Người này thật là... Đầu đã làm cha rồi, mà vẫn còn giống như tên dở hơi.

Rất nhanh Phó Tranh đã tắm xong, lúc đi ra, nửa người dưới vây khăn tắm màu trắng, nửa người trên vẫn còn nhỏ nước, nhìn là biết sốt ruột đi ra, nước cũng không lau khô.

Phó Tranh vừa ra tới, cảm thấy có cái gì đó là lạ, quét một vòng quanh phòng, ồ lên một tiếng, "Tiểu ma vương đâu?"

Lời còn chưa dứt, một cái gối đã ném lên người anh, Chu Tương Tương trừng mắt nhìn anh, "Cái gì mà tiểu ma vương hả, thế còn Ngưu ma vương đâu."

Lại nói tiếp: "Ngủ, em đưa thằng bé đến phòng của dì Dung rồi."

Hai mắt Phó Tranh bỗng sáng lên, cười hắc hắc, bước tới bên cạnh Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương ngồi xổm trước tủ quần áo, đang tìm quần áo.

Từ phía sau Phó Tranh ôm chặt lấy cô, môi dán bên tai cô thổi hơi nóng, "Vợ, đêm nay ca ca nhất định sẽ yêu thương em thật tốt."

Nói, định ôm Chu Tương Tương dậy.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Chu Tương Tương đè tay anh lại, quay đầu liếc anh một cái, "Anh gấp cái gì? Em còn chưa có tắm."

Phó Tranh: "..."

Từ trong tủ quần áo Chu Tương Tương cầm lấy quần áo để thay, sau đó liền đẩy Phó Tranh ra, bước đến phòng tắm.

Phó Tranh sửng sờ nhìn chằm chằm bóng lưng của Chu Tương Tương, cả người nặng nề nằm sấp trên giường, ai oán kêu gào một tiếng.

Trời ơi!

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy ào ào vang lên.

Phó Tranh ở trên giường lăn hai vòng, lòng nóng như lửa đốt.

Tắm thôi mà, sao lại lâu như thế?!

Trên thực tế, Chu Tương Tương mới vào được có mười phút mà thôi.

Nhưng mà, chính mười phút này, đối với một tên đàn ông vừa ăn chay nửa năm mà nói, quả thực là, từ thân đến tâm đều bị dày vò.

Phó Tranh sốt ruột lại ghen cực kỳ, ở trong phòng càng không ngừng xoay qua xoay lại.

Trong phòng tắm không ngừng truyền ra tiếng nước chảy ào ào, tựa như một mối lửa, làm lòng anh cháy hừng hực.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không biết qua bao lâu, tiếng nước chảy trong phòng tắm cuối cùng cũng ngừng lại.

Nhưng ngay lúc này, Phó Tranh cũng đã đến ranh giới sụp đổ, không nhịn được nữa.

Chu Tương Tương tắm rửa xong, mới từ dưới vòi hoa sen đi ra, cầm lấy khăn tắm đang chuẩn bị lau nước trên người.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra.

Phó Tranh từ cửa bước vào.

Chu Tương Tương giật mình, phản xạ có điều kiện cầm khăn tắm trong tay che đi cơ thể, "Anh... Em còn chưa mặc quần áo!"

Mặt mũi Chu Tương Tương đỏ bừng, rất thẹn thùng.

Mặt Phó Tranh kéo căng, sải bước đi đến chỗ Chu Tương Tương. Khoát tay, liền đoạt lấy khăn tắm cô dùng để che cơ thể, tiện tay ném xuống đất.

Đèn dây tóc trong phòng tắm sáng trưng, cơ thể Chu Tương Tương đỏ ửng, lỏa lồ đứng trước mặt Phó Tranh, cô vô cùng xấu hổ, toàn thân đều nóng lên, hai tay vòng ngực, vô thức muốn che đi.

Phó Tranh thì làm gì chịu để cho cô che, hai mắt anh đỏ lên, ánh mắt nhìn chằm chằm cô, giọng nói vô cùng khàn đặc, "Che cái gì? Toàn thân em, có chỗ nào anh chưa chạm qua?"

Vừa dứt lời, liền bế Chu Tương Tương lên, xoay người đặt cô lên bồn rửa mặt.

Bồn rửa mặt rất rộng rất lớn, lạnh đến thấu xương. Chu Tương Tương vừa được đặt lên, liền bị lạnh đến co rúm lại, hai tay vô thức vòng lấy cổ của Phó Tranh.

Phó Tranh vùi đầu ở trước ngực cô, hôn đến tạo ra tiếng chụt chụt.

Chu Tương Tương gắt gao cắn môi, trong mắt long lanh nước.

Một lúc lâu sau, đột nhiên Phó Tranh ngẩng đầu lên, khoe miệng cong thành nụ cười, giọng khàn khàn: "Vợ, con thô đã lớn rồi."

Chu Tương Tương không nghe nổi mấy lời hạ lưu, gương mặt đỏ bừng che miệng Phó Tranh, "Đừng... Đừng nói nữa..."

Phó Tranh cười khúc khích, "Được, anh không nói nữa."

Nói xong liền nặng nề hôn lên môi Chu Tương Tương.

Hơn nửa năm Phó Tranh không được ăn mặn, một đêm này, quả thực là lăn qua lăn lại đến rạng sáng hơn bốn giờ mới kết thúc.

(Pheng: Mù mắt chó tui rồi. :(( )

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Phó Tranh đã rời giường, tinh thần sảng khoái, một chút cảm giác mệt mỏi cũng không có.

Chu Tương Tương eo mỗi lưng đau nằm ở trên giường, nhịn không được lần nữa cảm thán: Đây chính là khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ.

Một đêm lăn qua lăn lại, Chu Tương Tương ở trong lòng thầm tổng kết ra được một bài học xương máu.

Tuyệt đối không thể để đàn ông đói bụng quá lâu, đàn ông đói quá lâu, thì sẽ giống như chó sói mấy trăm năm chưa từng được ăn thịt, vô cùng hung hãn!

Một chữ thôi, lắm!

...

Kể từ sau khi Chu Tương Tương có con, đều cảm thấy thời gian trôi thật nhanh, một ngày một ngày, còn chưa kịp cảm nhận thế nào, trong nháy mắt, con trai cũng đã được ba tuổi.

Thời điểm cuối tháng tám, Chu Tương Tương và Phó Tranh mang con trai đến nhà trẻ ghi danh.

Tháng chín chính thức khai giảng.

Sủi Cảo dường như rất hứng thú với việc đi nhà trẻ, trời còn chưa sáng đã chạy đến gõ cửa phòng ba mẹ.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Tối hôm qua Chu Tương Tương ngủ trể, nghe thấy tiếng gõ cửa, vô thức chui đầu vào trong chăn, thuận tiện đá Phó Tranh một cước, mơ mơ hồ hồ kêu, "Đi mở cửa."

Phó Tranh nhú mày lại, nhắm mắt lại ấn thái dương, sau đó mới vén chăn lên xuống giường.

Cửa vừa mở ra, tiểu ma vương liền từ trong khe cửa chui vào, "Mẹ ơi, mau rời giường!"

Sủi Cảo vùng đôi chân ngắn nhào đến bên mép giường, thấy Chu Tương Tương còn nhắm mắt, miệng nhỏ nhếch lên, nói lầm bầm: "Mẹ, mẹ lười quá, còn chưa chịu rời giường."

Phó Tranh đi tới, một tay bế con trai lên, ném lên ghế sofa ở cuối giường, "Câm miệng, đừng quấy rầy vợ của ba."

"Ba -- "

"Lại ầm ĩ, ba đánh con."

Phó Tranh vừa mở miệng, Sủi Cảo lập tức ngậm chặt miệng, không dám hé răng.

Trong lòng tức giận nghĩ, ba siêu hung dữ! Vẫn là mẹ tốt nhất.

Phó Tranh mắng Sủi Cảo một câu, sau đó trở lại giường, vén chăn lên, tiếp tục ngủ.

Tối hôm qua lăn qua lăn lại trể, còn chưa ngủ được hai tiếng.

Ba mẹ đều đang ngủ, đáng thương cho Sủi Cảo chỉ có thể chu cái miệng nhỏ yên lặng ngồi trên ghế sofa, yên lặng chờ đợi hai người ba mẹ ham ngủ này tỉnh dậy.

Haizz, sao mà Sủi Cảo đáng thương quá.

Editor có lời muốn nói:

Bé Sủi Cảo là của tui, đừng ai giành bé với tui!

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 89 □: Dùng Sức Quá Mạnh!

Edit: Phun Phun

Chu Tương Tương và Phó Tranh ngủ đến hơn bảy giờ sáng mới dậy.

Vừa mở mắt ra, thì thấy Sủi Cảo nằm sấp trên tay vịn của ghế sofa, trông mong nhìn cô.

Chu Tương Tương ngơ ra, vội vàng vẫy tay với bé, "Sao lại ở đó? Mau tới đây."

Mắt Sủi Cảo sáng rực, đôi chân ngắn ngủn chạy tới. Hai mắt to tròn lạng lẽ nhìn Phó Tranh một cái, thấy cha còn đang ngủ, vội vàng nhỏ giọng cáo trạng với Chu Tương Tương, "Mẹ, ba lại hung dữ với con, ba không cho con nói chuyện."

Vừa dứt lời, ánh mắt bén nhọn của Phó Tranh liền quét tới, "À, thằng nhóc này còn học được cáo trạng."

Sủi Cảo bị dọa sợ bả vai run lên, co cẳng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa kêu, "Mẹ nhanh lên, con ở dưới lầu chờ mẹ!"

Chu Tương Tương nhìn con trai giống như ngọn gió chui ra ngoài, dở khóc dở cười, nghiêng đầu cười tròng Phó Tranh một cái, "Có ai dọa con mình như anh không?"

Phó Tranh cười hì hì, đỡ vai Chu Tương Tương, hôn một cái lên má cô, "Nam tử hán đại trượng phu thích cáo trạng, tật xấu này phải đổi."

...

Thời gian trôi nhanh làm cho tim người ta đập rộn lên. Khi Chu Tương Tương nhìn con trai mình đeo cặp, trong khoảnh khắc con trai mình được cô giáo dắt vào lớp học, nước mắt không khống chế được liền chảy xuống.

Phó Tranh ôm vai cô, dịu dàng an ủi, "Đứa bé nào cũng phải lớn lên, đừng buồn."

Trên đường về nhà, Chu Tương Tương ngồi ở trong xe, mắt không chớp nhìn ngoài cửa sổ.

"Đang nghĩ gì vậy?"

Chu Tương Tương thở dài, nói: "Đang nghĩ, thời gian trôi nhanh thật. Lúc trước vừa phát hiện có bầu Sủi Cảo, em đã nghĩ, chờ con vừa ra đời em lập tức đi làm. Nhưng sau khi sinh con xong, em lại không bỏ được, sau đó lại nghĩ, chờ con trai lớn thêm một chút, tròn một tuổi em lại ra ngoài, nhưng nào biết thoáng một cái đã được ba năm."

Chu Tương Tương nghiêng đầu, nhìn Phó Tranh, "Anh nói xem, thời gian sao lại trôi nhanh như thế? Trong nháy mắt, em cũng sắp được hai mươi lăm tuổi rồi."

Phó Tranh nắm chặt tay Chu Tương Tương, thở dài nói: "Đúng vậy, trong nháy mắt, hai chúng ta đã quen nhau sắp được mười năm."

Mười năm.

Bao nhiêu năm tháng dài đằng đẵng.

Dài đến nỗi có thể thay đổi rất nhiều việc, cũng giống như có rất nhiều chuyện trong những năm tháng này càng trở nên vĩnh cửu vững chắc.

Giống như, tình yêu của cô và Phó Tranh.

...

Sau khi Sủi Cảo đi nhà trẻ, đột nhiên Chu Tương Tương có rất nhiều thời gian rảnh rỗi. Vì vậy cô bắt đầu lên mạng nộp hồ sơ xin việc.

Nhưng mà, vì cô đã tốt nghiệp ba năm nhưng hồ sơ lại trống rỗng, trong cửa ải sàng lọc hồ sơ xin việc này, đã bị mấy công ty pass rớt.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Làm một học bá từ nhỏ đến lớn, Chu Tương Tương cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương nặng nề. Nhưng con người của cô, có một loại sức mạnh đã bệnh thì càng phải chữa cho hết bệnh, nên lại tiếp tục cố gắng nộp hồ sơ xin việc.

Phó Tranh thấy cô ngồi co ro trên ghế sofa, ôm máy tính mặt ủ mày chau, nghiêm túc đề nghị: "Nếu không em đến làm bí thư cho anh? Haizz, áp lực công việc rất lớn, cần trang bị một thầy thuốc trong lòng... Haizz!"

Lời còn chưa dứt, Chu Tương Tương liền ném một cái gối dựa qua.

Phó Tranh một phát bắt được cái gối, tiện tay ném qua chỗ khác trên sofa, sau đó thì đi đến trước mặt Chu Tương Tương, cầm máy tính của cô đi.

Chu Tương Tương ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn anh, "Làm gì vậy?"

Phó Tranh nhếch môi cười, "Sắp mười một giờ rồi, ngủ thôi."

Nói, liền ôm ngang Chu Tương Tương lên, đi lên lầu.

Nhìn nụ cười vừa rồi của Phó Tranh, Chu Tương Tương đã biết anh muốn làm cái gì.

Lên lầu, cửa phòng khóa lại, không tránh khỏi một trận mồ hôi đầm đìa.

Theo như lời nói hoa mỹ của Phó Tranh là: Vận động có lợi cho thể xác và tinh thần.

Nhưng mà, lần vận động đêm nay thật sự là vô cùng mãnh liệt.

Kết quả của một hồi vận động mãnh liệt, chính là hai tháng sau, Chu Tương Tương bất ngờ mang thai.

Lúc đó là bởi vì Chu Tương Tương phát hiện đã lâu rồi mà dì cả mình chưa ghé thăm, vì vậy bảo Phó Tranh đến tiệm thuốc mua que thử thai cho cô.

Kết quả lúc đi ra, hai mắt cô bị dọa sợ đều sắp rơi ra.

Không chỉ có Chu Tương Tương, mà Phó Tranh cũng giật mình, "Làm sao có thể? Que thử thai này hẳn không chuẩn!"

Trong lòng Chu Tương Tương bối rối.

Vì sao, vì sao mỗi lần đều là lúc cô chuẩn bị đi làm thì đều bất ngờ có thai???

Ông trời đang đùa cô à???

Rạng sáng ngày hôm sau, Phó Tranh liền đưa Chu Tương Tương đến bệnh viện kiểm tra.

Kết quả kiểm tra, giống như que thử thai, thật sự mang thai.

Lúc Chu Tương Tương và Phó Tranh cầm tờ kết quả đều bối rối, chạy tới hỏi bác sĩ. Bác sĩ đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, nghiêm túc nói: "Bao cao su cũng có thể không tránh thai được, rất bình thường."

Nói xong, nhìn Phó Tranh một cái, lại bổ sung một câu, "Cũng do dùng sức quá mạnh."

Phó Tranh: "...!!!"

Mặt Chu Tương Tương đỏ bừng, gần như là chạy trốn ra khỏi bệnh viện.

Dùng sức quá mạnh...

Dùng sức quá mạnh...

Dùng sức quá mạnh!!!!

Phó Tranh đuổi theo Chu Tương Tương, Chu Tương Tương vừa thấy anh, liền nhịn không được đạp một cước lên đầu gối của anh, tức giận trừng mắt với anh.

Phó Tranh cực kỳ áy náy, "Vợ, anh không phải cố ý."

Từ sau khi Chu Tương Tương sinh Sủi Cảo, mỗi lần Phó Tranh đều nhớ mang bao cao su, dù có ở kỳ an toàn cũng không dám lơ là, chỉ sợ bất ngờ có bầu, vợ lại phải chịu khổ.

Kết quả nào biết, bất ngờ vẫn tới.

Dù sao cũng là việc ngoài ý muốn, chuyện này cũng không trách Phó Tranh được.

Trên đường về nhà, Chu Tương Tương chợt nhớ tới mấy ngày hôm trước mình có mơ một giấc mơ.

-- Mơ thấy bản thân mình sinh một em gái cho Sủi Cảo.

Chu Tương Tương chống trán không còn gì để nói.

Thật sự là, mơ cũng không thể loạn làm!

Mặc dù là ngoài ý muốn mang thai, nhưng là đứa nhỏ trong bụng mình, Chu Tương Tương vẫn không nỡ bỏ.

Rối rắm hai ngày, cuối cùng vẫn quyết định sinh ra.

Phó Tranh nhớ tới thời điểm Chu Tương Tương mang thai Sủi Cảo, thân thể rất khó chịu, trong lòng lại áy náy lại đau lòng, mỗi ngày đều nói xin lỗi nhiều lần với Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương vốn còn có chút trách anh "Dùng sức quá mạnh", nhưng vừa thấy bộ dạng Phó Tranh đau lòng cô, trong lòng lại cảm thấy ấm áp ngọt ngào, cũng không còn oán trách anh nữa.

"Thật ra em cũng muốn sinh cho Sủi Cảo một em trai hoặc em gái, lần này mặc dù là ngoài ý muốn, nhưng cũng hoàn thành được tâm nguyện của em."

Phó Tranh nghe thấy vợ nói như vậy, trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút.

Chu Tương Tương là lần thứ hai mang thai, so với trước kia có kinh nghiệm hơn. Hơn nữa đứa bé này lại rất thoải mái, gần như không có phản ứng quá lớn nào.

Lúc trước mang thai sủi cảo, nôn nghén rất lợi hại, nhưng đứa bé thứ hai trong bụng thật sự là rất ngoan ngoãn rất quan tâm cô, không làm cô khó chịu chút nào.

Chỉ có một việc duy nhất không tốt, chính là khẩu vị quá tốt, ăn rất nhiều, so với lúc mang thai Sủi Cảo mập hơn một vòng lớn.

Chu Tương Tương mập lên cũng không dám soi gương, trong lòng khổ sở.

Nhưng mà, đối với việc vợ mình mập lên, Phó Tranh lại rất hài lòng. Tự nhiên, cũng vô cùng thích đứa bé ngoan ngoãn không lăn qua lăn lại trong bụng mẹ.

Nghĩ thầm, nghe lời như thế, khẳng định là áo bông nhỏ.

Phó Tranh càng ngày càng thích áo bông nhỏ trong bụng vợ, cho nên lại càng nhìn tiểu ma vương nào đó không vừa mắt.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại wattpad và wordpress của Vườn Cà Rốt!!!

Một ngày nào đó, tiểu ma vương tan học về nhà, chép miệng nói với Chu Tương Tương, "Mẹ, Sủi Cảo muốn bánh ngọt mẹ làm."

Chu Tương Tương còn chưa kịp nói chuyện, mắt lạnh của Phó Tranh quét qua, "Con trai mà ăn bánh ngọt cái gì, không cho phép ăn!"

Ơ --

Ba thật hung dữ!

Sủi Cảo theo bản năng cong môi xuống, suýt nữa thì khóc lên.

Sắc mặt Phó Tranh trầm xuống, gọi cậu lại, "Không được khóc! Đã làm anh trai rồi, lại còn khóc sụt sùi thì còn ra thể thống gì?"

Khuôn mặt Sủi Cảo nhăn nhăn, rất quật cường dụi mắt một cái, "Hừ, không khóc! Con không khóc đâu!"

Phó Tranh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kéo căng của con trai, nghiêm trang cố làm ra vẻ kiên cường, nhất thời không nhịn được nữa, cười một tiếng, đưa tay sờ sờ đầu bé, "Đi đi, lên lầu thay quần áo, sau đó xuống ăn cơm."

Sủi cảo gật gật đầu, đeo cặp sách, đỡ tay vịn cầu thang, từng bước từng bước đi lên lầu.

Chu Tương Tương nhìn bóng dáng nhỏ bé của con trai mình, bất đắc dĩ nhìn Phó Tranh một cái, "Anh không thể dịu dàng một chút với thằng bé à?"

Phó Tranh cười nhìn cô, nói: "Tiểu ma vương này sắp bị em cưng chiều lên trời luôn rồi, anh mà không nghiêm khắc một chút, chờ sau này lớn lên không biết phải ngất trời đến cỡ nào."

Chu Tương Tương nhìn Phó Tranh, nụ cười có chút ý tứ sâu xa, nói: "Có lẽ là giống người nào đó của năm đó, không hồ là con ruột."

Phó Tranh: "..."

Thời điểm tháng tám, Phó Noãn chào đời.

Bé gái có khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, hai mắt thật to, quả thực giống như cùng một khuôn đúc ra với Chu Tương Tương, Phó Tranh rất yêu thích, gặp người khác liền ôm con gái ra khoe khoang, bộ dạng đó trông rất kiêu ngạo lại đặc ý.

Đối với việc Phó Tranh cưng chiều em gái hơn, ban đầu Chu Tương Tương còn có chút lo lắng, sợ con trai sẽ nghĩ nhiều, vì vậy có một đoạn thời gian vô cùng chú ý đến biểu hiện của con trai.

Nhưng mà, sự thật chứng minh, thật sự là do cô nghĩ nhiều.

Bởi vì nhà bọn họ không chỉ có cuồng con gái, còn có cuồng em gái.

Lúc Sủi Cảo bảy tuổi, Noãn Noãn ba tuổi.

Sủi Cảo bảy tuổi đã học năm nhất tiểu học, ở trong trường học thích nhất chính là khoe khoang với bạn học mình có một cô em gái rất xinh đẹp.

Bởi vì khoe khoang quá nhiều, nên các bạn học rất tò mò với cô em gái xinh đẹp trong truyền thuyết này.

Có lần, một bạn học nam đột nhiên nói: "Phó Tiến Huyền, em gái cậu có xinh đẹp thật không? Có bản lĩnh thì mang tới trường học cho mọi người nhìn một chút đi."

Phó Tiến Huyền kiêu ngạo sờ cằm, "Em gái tớ là tiểu tiên nữ, mà tiểu tiên nữ thì không thể tùy tiện để cho người khác nhìn."

Mấy bé trai bảy tám tuổi đều ham chơi như nhau, nhưng mà Huyền cuồng em gái, mỗi ngày trừ đi học thì chính là về nhà chơi với em, rất ít khi ở ngoài chơi với bạn học.

Nhưng mà, có chút bi thống chính là, tính cách của tiểu tiên nữ nhà họ Phó có chút cao lãnh.

Ngày nào đó, Phó Tiến Huyền lấy tiền tiêu vặt mình đã tích góp rất lâu mua một búp bê Barbie cho em gái, sau đó vô cùng vui vẻ chạy về nhà.

Khi về nhà, Noãn Noãn đang ngồi trên ghế sofa xem phim hoạt hình.

Phó Tiến Huyền thay giày cực nhanh, vẽ mặt hưng phấn ôm búp bê Barbie chạy đến trước mặt em gái, vui vẻ cầm tay búp bê vẫy vẫy, "Em gái, anh hai mua cho búp bê Barbie cho em nè!"

Noãn Noãn "À" một tiếng, sau đó thì kéo tay Phó Tiến Huyền, "Anh hai, anh chán TV của em."

-- Loảng xoảng.

Trong phòng bỗng vang lên âm thanh tan nát cõi lòng.

Phó Tranh trông thấy một màn này, bất đắc dĩ cười, đi tới, sâu sắc bày tỏ đồng tình sờ đầu con trai, "Con trai, đừng quá đau lòng."

Rất nhiều năm về sau, Phó Tiến Huyền nhớ đến một màn này, vẫn nhin không được đối với em gái không có lương tâm, oán niệm không ngừng.

Tiền tiêu vật cậ tích góp đã lâu a a a!!!! Vậy mà cũng không thềm nhìn một cái!

Búp bê Barbie đó! Không phải con gái đều thích cái đó à?

Trái tim này đau quá!!

Editor có lời muốn nói:

Sủi Cảo về đây chị thương =)))

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

□ Chương 90 □: Đại Kết Cục -- Ngọt Như Mật

Edit: Phụn Phụn

Lúc Sủi Cảo vừa sinh ra, hay khóc lại dính người, dày vò Chu Tương Tương rất nhiều.

Theo lý thuyết, con gái hẳn là còn dính người hơn, nhưng nhà bọn họ là ngược lại.

Từ khi sinh Noãn Noãn ra, không hay khóc cũng không dính người, ai ôm đều được. Trừ những lúc đói sẽ méo miệng kêu khóc hai tiếng, thì cơ bản rất ít khóc.

Hơn nữa theo tuổi tác dần tăng lên, tính độc lập của tiểu cô nương kia càng rõ ràng hơn.

Năm hai tuổi, khi đó Chu Tương Tương đang vội chút việc, liền để Noãn Noãn ở trên sofa, cho bé xem phim hoạt hình.

Trời sinh con nít hiếu động, nhưng bất ngờ là, Noãn Noãn lại ngồi trên ghế sofa hơn một giờ, động cũng không thêm động một cái, say sưa xem phim hoạt hình, định lực phải gọi là rất tốt.

Tóm lại, Noãn Noãn từ nhỏ đến lớn, đều rất ít khi để cho người lớn phải bận tâm. Hơn nữa có một anh hai cuồng em gái, mỗi ngày trừ đi học, thời gian còn lại mỗi ngày đều đi sau mông của em gái.

Vì vậy, Chu Tương Tương và Phó Tranh có rất nhiều thời gian rảnh rỗi trải qua thế giới hai người.

Tỷ như buổi tối.

Người một nhà ăn cơm tối xong, thời điểm này, Sủi Cảo sẽ mang em gái lên phòng trẻ em trên lầu để chơi.

Trong nhà đã có dì Dung trông, Chu Tương Tương và Phó Tranh liền có thể ra cửa tản bộ.

Một ngày sau bữa cơm tối, Chu Tương Tương nằm ở trên giường đọc sách.

Là sách tâm lý học. Bởi vì sinh hai đứa bé, bỏ qua thời gian làm việc tốt nhất, Phó Tranh dứt khoát không để Chu Tương Tương đi tìm việc nữa, anh xuất tiền, mở một phòng cố vấn cho Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương liền tìm vài bạn học thời đại học hợp tác, vừa bắt đầu có rất ít người tìm tới cửa, việc làm ăn phải gọi là ảm đạm. Nhưng hình như bắt đầu từ năm ngoái, người tìm tới tận nơi không hiểu sao lại nhiều hơn, cho tới bây giờ, hiệu ích của phòng làm việc cũng không tệ lắm.

Chu Tương Tương đang đọc sách, giường đột nhiên lồm xồm mấy phần, là Phó Tranh lên giường.

Một giây sau, sách trong tay bị rút đi.

Chu Tương Tương bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nhìn Phó Tranh, "Làm sao vậy?"

Phó Tranh ngồi ở bên cạnh Chu Tương Tương, đưa tay kéo Chu Tương Tương vào trong lòng.

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn anh, anh cúi đầu, trong mắt nồng đậm vui vẻ, khẽ hôn một cái lên môi Chu Tương Tương, "Ngày tốt cảnh đẹp, đọc sách làm gì."

Làm vợ chồng đã lâu, Phó Tranh vừa chớp mắt một cái, Chu Tương Tương liền có thể đoán được anh đang nghĩ cái gì.

Cô nhin không được liếc mắt với Phó Tranh, nâng tay phải lên, đưa đồng hồ trên cổ tay đến trước mặt Phó Tranh, "Nhìn thời gian một chút được không? Bây giờ mới mấy giờ?"

Phó Tranh cúi đầu nhìn một cái, cười nói: "Tám giờ bốn mươi tối, thời gian rất thích hợp."

Phó Tranh vừa nói, một bên tay liền không thành thật, bàn tay ấm áp tiến vào từ vạt váy ngủ của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương cầm tay anh, mím môi liếc anh một cái, "Đừng nháo, Sủi Cảo với Noãn Noãn còn chưa ngủ, lát nữa nếu bọn nó vào..."

"Đừng sợ, anh khóa cửa rồi." Phó Tranh sờ cằm, cười đến đắc ý.

Chu Tương Tương kinh ngạc nhìn chăm chăm anh, ngẩn ra mấy giây, thế nhưng không phản bác được.

Có một lần, Phó Tranh quên khóa cửa, lúc đang làm việc, Noãn Noãn đột nhiên chạy vào.

Khi đó Chu Tương Tương đang bị Phó Tranh nhấn dưới thân, Noãn Noãn đứng ở cửa dụi mắt, sau đó đột nhiên khóc rống lên.

Đó là lần đầu tiên Noãn Noãn khóc đến đau lòng như vậy, trong miệng liên tục bảo ba mẹ đừng đánh nhau.

Hiện tại nhớ tới hình ảnh đó, thật sự là lúng túng vô cùng.

Chu Tương Tương nghĩ đi nghĩ lại, liền nhịn không được nhìn ánh mắt của Phó Tranh.

Cùng một thời gian, Phó Tranh cũng đang nhìn cô, hai người vừa đối mắt, đột nhiên không kịp chuẩn bị, không hẹn mà cùng bật cười.

Chu Tương Tương nâng mắt, ngón tay khi có khi không đâm vào ngực Phó Tranh, giọng nói mềm mại ngọt ngào, hỏi anh, "Anh cười cái gì?"

Phó Tranh cong cong môi, "Em nói xem?"

Yên lặng hai giây, lại thêm câu, trong mắt vui vẻ thật sâu, nói: "Đang nghĩ đến chuyện lần trước đánh nhau với em."

Chu Tương Tương nghe vậy, vô thức nhéo một cái không nặng không nhẹ bên hông của Phó Tranh, "Anh phiền muốn chết."

Phó Tranh cười khúc khích, cúi đầu xuống, hôn sâu Chu Tương Tương.

Hai người răng môi dây dưa, triền miên hồi lâu, cuối cùng chậm rãi tách ra.

Phó Tranh nhìn đôi mắt của Chu Tương Tương, giọng nói hơi khàn khàn, "Vợ."

Chu Tương Tương "Vâng" một tiếng, nhìn anh.

"Vợ." Ánh mắt Phó Tranh thật sâu nhìn cô, lại kêu một tiếng.

"Vâng? Sao thế?" Chu Tương Tương không rõ chuyện gì, lại trả lời anh.

"Vợ."

"Vâng?"

"Vợ."

"Sao thế? Nhanh đừng nháo." Phó Tranh chỉ kêu tên mà không nói lời nào, Chu Tương Tương bị chọc cho cười rộ lên.

Chu Tương Tương cười một tiếng, Phó Tranh cũng nhin không được bật cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Chu Tương Tương, sau đó, đột nhiên nói: "Vợ, tắm uyên ương không?"

Chu Tương Tương nhắc chân đá một cước trên đầu gối của anh, cười như không cười mắng anh một câu, "Có biết xấu hổ không?"

Phó Tranh cười hì hì, "Không biết."

Nói, liền ôm ngang Chu Tương Tương lên, đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm có bồn tắm rất lớn, lúc trước sửa sang phòng, Phó Tranh đã đặc biệt thiết kế. Thứ nhất, công tác một mỗi tắm một cái nghỉ xả hơi, thứ hai, làm bồn để tắm uyên ương cũng đủ rộng.

Nước trong bồn tắm tràn đầy, hơi nóng mờ mịt bốc lên, cả gian phòng tắm như bao phủ trong cảnh sương mù lượn lờ.

Từ phía sau Phó Tranh ôm lấy Chu Tương Tương, hai tay rắn chắc gắt gao ôm lấy cô.

Cơ thể anh vô cùng nóng, như gậy sắt bị lửa đốt.

Đôi môi mềm mại một chút lại một chút hôn lên sau tai của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương nào có thể chống lại trêu chọc của anh, cả thân thể đã sớm hòa làm một với nước trong bồn tắm, vô cùng mềm nhũn.

Hai tay vô lực bầu vịu trên vai của Phó Tranh, hơi nóng mờ mịt bốc lên, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô đỏ bừng, trong mắt một mảnh sương mù mờ mờ, lúc mở lúc nhắm.

"Tương Tương, anh tới." Đột nhiên, Phó Tranh khàn giọng gọi cô.

Ý thức Chu Tương Tương mông lung, uể oải "Ừ" một tiếng.

Trong mắt Phó Tranh là một mảnh đen nhánh, như màn đêm u trầm. Anh hít sâu một hơi, sau đó mạnh mẽ xông tới.

Chu Tương Tương vô thức cắn vai anh, trên trán rịn mồ hôi.

Ngày tháng mười, trong sân, lá cây bị gió thổi rời khỏi đầu cành, nhẹ nhàng dương cao, tung bay bốn phía.

Trong phòng, vào khoảnh khắc kích tình tan hết, Phó Tranh thở một tiếng thật dài, môi dán bên tai Chu Tương Tương, hô hấp ấm nóng cùng với chân thành thâm tình, anh nhẹ nhàng gọi, "Tương Tương."

Chu Tương Tương nhẹ giọng trả lời anh, "Em ở đây."

Phó Tranh nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Tương Tương, anh yêu em."

Chu Tương Tương cũng nhắm hai mắt lại, cong khóe miệng, nhẹ giọng nỉ non, "Em cũng yêu anh, Phó Tranh."

Cuộc sống tựa như trở về mười năm trước.

Áo sơ mi trắng, váy đồng phục học sinh.

Trong không khí, đều là hương vị ngọt ngào.

----- Toàn Văn Hoàn -----

CẢ ĐỜI SÙNG ÁI

Nghê Đa Hỉ
dtv-ebook.com

Đôi Lời Cuối Truyện

Cuối cùng truyện [Cả đời sùng ái] cũng đã hoàn sau sáu tháng tui chơi nhây rồi.

Trong sáu tháng này, Chu Tương Tương và Phó Tranh đã đưa tui qua biết bao cung bậc cảm xúc. Một Chu Tương Tương ngoan ngoãn, dịu dàng, lại có thể mạnh mẽ chống lại người mẹ nghiêm khắc của mình để bảo vệ tình yêu. Một Chu Tương Tương tin tưởng và luôn bên cạnh Phó Tranh khi anh cố gắng phấn đấu trở thành một con người ưu tú. Một cô gái đôi khi ghen tuông lại hay giận dỗi, nhưng đó cũng là một điểm đáng yêu để làm nên con người Chu Tương Tương.

Một Phó Tranh biết cố gắng thay đổi bản thân mình, đã dám nói thì sẽ dám làm. Từ một học tra, anh lại có thể cố gắng học tập, thi đậu vào một trường đại học danh tiếng, lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, tiền đồ vô cùng rực rỡ. Những thành tích đó của anh, làm cho người khác vô cùng ngưỡng mộ. Anh rất yêu và cưng chiều Chu Tương Tương, nhớ những ngày đầu anh mới thích Tương Tương, đều hận không thể móc tim móc phổi ra cho cô. Đến những năm tháng về sau, anh vẫn không hề thay đổi, có chăng thì cũng là anh lại càng ngày càng yêu cô hơn, càng cưng chiều cô hơn. Chính những sự dịu dàng và ấm áp đó của anh dành cho Tương Tương, khiến nhiều cô gái rất ghen tị (như tui chẳng hạn).

Anh và cô đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện. Những ngày tháng phấn đấu thi vào đại học, khi nhà anh xảy ra chuyện, những năm tháng cùng nhau học đại học, lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, cùng trải qua đêm đầu tiên, cùng nhau kết hôn, cùng tổ chức hôn lễ, cùng nhau sinh ra hai đứa con ngoan ngoãn đáng yêu. Từ chuyện lớn đến những chuyện vụn vặt, anh và cô đều ở bên cạnh nhau, cùng trải qua nó. Trao nhau những cái ôm, những nụ hôn, những lời động viên, tâm tình đầy mật ngọt.

Bên cạnh đó, cũng có một dàn nhân vật phụ đầy đáng yêu của truyện. Đã cùng nhau góp phần làm cho bộ truyện thêm nhiều cảm xúc.

Cảm ơn các bạn độc giả đã cùng đồng hành với Chu Tương Tương, Phó Tranh và Vườn Cà Rốt từ đầu truyện đến khi kết thúc.

Bởi vì đây là lần đầu tiên mình edit, nên không thể tránh khỏi lỗi sai, lặp từ, câu văn lủng củng và vẫn còn để lại nhiều từ ngữ Hán Việt làm cho bạn đọc có đôi chỗ không hiểu hay gây khó chịu đến các bạn.

Cảm ơn các bạn đã tích cực góp ý cho mình để mình có thể sửa lỗi, cũng cảm ơn các bạn vẫn luôn siêng comment mặc dù mình rất ít khi trả lời lại comment của các bạn. Bởi vì mình là một đứa ít nói, lại khá nhát nhẽo nên đôi khi cũng chẳng biết phải nói gì cả.

Cũng cảm ơn cô bé Xuyên Xuyên đã cùng tui edit trong những chương đầu, mặc dù về sau cô gái bận rộn nhiều việc không thể tiếp tục cùng edit với tui, nhưng dù sao tui cũng rất cảm ơn cô bé. Và cảm ơn chị Đại Bàng (mặc dù chị có cái tên Bạch Khiết đẹp hơn nhiều nhưng P vẫn thích để chị là Đại Bàng đó =))) đã beta được

nửa chặng đường nhưng phải đành bỏ dở bởi vì bị deadline dí liên tục =)))

Bởi vì đây là sản phẩm ra mắt đầu tiên của Vườn Cà Rốt, nên mình đã không đặt pass truyện này. Mặc dù đôi khi tự tìm ngược chạy lên các web truyệnfull, webtruyen, sstruyen,... thì thấy có nhiều người đọc và comment trên đấy, lúc đó cũng giận tím người, bỏ chẳng muốn edit tiếp nữa, nhưng cũng được vài phút thì lại lên lap edit tiếp, bởi vì vẫn còn những bạn đọc có ý thức mà, không thể để một con sâu làm rầu nồi canh được.

Vô cùng cảm ơn các bạn độc giả đã luôn ủng hộ bộ truyện edit đầu tay của Vườn Cà Rốt. Bây giờ truyện [Cả đời sống ái - Nghê Đa Hỉ] sẽ được bước vào giai đoạn beta. Trong tương lai, mình sẽ cố gắng mang đến cho các bạn những sản phẩm chất lượng hơn, hy vọng các bạn sẽ cùng tiếp tục đồng hành và ủng hộ những sản phẩm khác trong tương lai của Vườn Cà Rốt.

Và cũng mong các bạn thông cảm cho những dòng văn lủng củng của một con bé học ngành tài chính nhé. Cảm ơn các bạn rất nhiều, yêu các bạn <3